

Hoạt Sát

Khuyết Danh

Mục Lục

Chương 1 - Người đến trong tuyết

Chương 2 - Vô ảnh Tử Kiếm Lâm Trung Quân

Chương 3 - Biết và không biết

Chương 4 - Giáng Thể Ngọc

Chương 5 - Ân Tướng Ma Tôn

Chương 6 - Bóng tình

Chương 7 - Hoài tình di hận

Chương 8 - Nghi nhân trùng trùng

Chương 9 - Nghiệp tình

Chương 10 - Canh bạc chết

Chương 11 - Tả nhân hưu tư

Chương 12 - Hoa hồng nhện độc

Chương 13 - Nặng duyên nợ tình

Chương 14 - Khởi bước vô lâm

Chương 15 - Đạo Hoa Tặc

Chương 16 - Độc Nhân

Chương 17 - Thần Phục bang

Chương 18 - Đối diện dị tâm

Chương 19 - Tình Nhân

Chương 20 - Bang chủ Cái bang vô thực

Chương 21 - Dĩ độc trị độc

Chương 22 - Nợ tình bạc phận

Chương 23 - Khởi nghiệp

Chương 24 - Tổ nữ trong tranh

Chương 25 - Minh Thần cung chủ

Chương 26 - Môn Chủ Thiên Môn

Chương 27 - Nghiệp Tình Độc Ngôn

Chương 28 - Vì Tình Cuồng Tâm

Chương 29 - Mạng Tử Mạng Tồn

Chương 30 - Hương Sơn Tự Hoạt Náo

Chương 31 - Độc Tình

Chương 32 - Hoạt Biến Kim Tiền Bang

Chương 33 - Chân Tướng

Chương 34 - Bóng Sắc Tử Thân

Chương 35 - Vu Điền Sơn Trang
Chương 36 - Cát Bụi Võ Lâm
Chương 37 - Huyết Lệnh
Chương 38 - Di Biến Trùng Trùng
Chương 39 - Tiếng Tình
Chương 40 - Trước Thềm Tử Môn
Chương 41 - Nô Nhân
Chương 42 - Hoa Độc – Nhện Hùm
Chương 43 - Gian Tâm Độc Tình
Chương 44 - Nợ Duyên Phận Tình
Chương 45 - Di Tình Di Hận
Chương 46 - Hoa hồng nhện độc
Chương 47 - Tội Độc Giai Nhân
Chương 48 - Uẩn Khúc Trùng Trùng
Chương 49 - Hoạt Náo
Chương 50 - Đoạn Trường Tình
Chương 51 - Minh Cung Đổi Chủ
Chương 52 - Đoạt Tâm Định Mạng
Chương 53 - Kiếp Họa Ân Tàng
Chương 54 - Minh Động
Chương 55 - Đoạn Tình Kiêm Nghĩa
Chương 56 - Thiên Định
Chương 57 - Quỷ Cảnh
Chương 58 - Hoạt Sát

Chương 1 - Người đến trong tuyết

Những bông tuyết trắng phủ xuống kinh thành Trường An, kết tạo nên một không gian âm đạm và ẩm ướt. Trong thời tiết như vậy chẳng một ai muốn bước chân ra khỏi nhà nếu như chẳng có chuyện gì cần cấp bách. Thế nhưng trước cửa tòa đại sảnh tổng đàn Kim Tiền bang” có một thiếu niên vận áo tơ đứng đội tuyết chấp nhận cái giá rét của trời đông, thỉnh thoảng y lại rùng mình khi có một ngọn gió lùa qua.

Gã đại hán trong tổng đàn Kim Tiền bang bước ra, tiến thẳng đến trước mặt thiếu niên, gắt giọng nói: - Tiểu tử, bang chủ không tiếp ngươi, hãy đi đi.

Gã đại hán vừa nói vừa nhét bạc vào tay thiếu niên.

Nói tiếp:

- Bang chủ bỏ thí cho ngươi một nén bạc đó.

Nhìn nén bạc trên tay, đôi chân mày thiếu niên chau lại. Y nhìn gã đại hán từ tốn nói: - Đại ca, Trương Quảng không phải đến Kim Tiền bang đội tuyết chấp nhận cái giá rét buốt da, buốt thịt để cầu của bố thí một nén bạc.

Mặt gã đại hán sa sầm. Y gắt giọng nói:

- Trương tiểu tử. Thế mục đích của ngươi đến Kim Tiền bang là gì nào?

Điểm nụ cười giả lả, Trương Quảng ôn nhu nói:

- Tiểu đệ đem đến cho Kim Tiền bang một báu vật vô giá.

Gã đại hán nhìn Trương Quảng chăm chăm. Y nghiêm giọng:

- Tiểu tử mang gì đến cho Kim Tiền bang báu vật vô giá, đó là báu vật gì?

Bí kíp võ công hay ngọc dạ minh châu có giá trị liên thành?

- Không là bí kíp võ công cũng không là báu vật liên thành. Nhưng báu vật của Trương Quảng đem đến cho Kim Tiền bang có thể giúp Kim Tiền bang độc bá võ lâm.

- Tiểu tử có loạn ngôn không đây?

Trương Quảng nhún vai rồi vuốt mũi nói:

- Trương tiểu đệ nghe tiếng tăm của Kim Tiền bang chủ rồi mới tìm đến.

Thiên hạ đồn đãi bang chủ Kim Tiền bang là anh hùng hào kiệt lại biết nhìn xa trông rộng có chí hơn người mới len lỏi đến Trường An này. Nếu không có những lời đồn đãi kia, Trương Quảng đã chắc đến đây làm gì.

- Thôi được rồi, Trương tiểu tử có thể cho Lục Tàn mở đây xem báu vật của ngươi?

Trương Quảng nhìn Lục Tàn lắc đầu:

- Báu vật của Trương Quảng muốn trao không phải đưa cho người nào cũng được Chỉ những người biết nhìn xa trông rộng mới thấy được giá trị liên thành của báu vật đó. Trương Quảng chỉ có thể giao báu vật kia cho Kim

Tiền bang chủ mà thôi Nếu không gặp bang chủ, Trương Quảng không thể trao cho người nào được Mặt của Lục Tồn đánh lại: - Kể cả Lục mỗ, Trương tiểu tử cũng không trao?

Trương Quảng thân nhiên gật đầu.

- Trương tiểu đệ sẽ không trao báu vật đó cho bất cứ ai.

Lục Tồn nheo mày xua tay:

- Trương tiểu tử, Người nói vậy là có ý xúc phạm Lục mỗ rồi đấy. Người có thể đi được rồi, Lục mỗ không muốn thấy mặt của Trương tiểu tử đâu.

Lục Tồn xua tay:

- Người đi đi. Đừng có đứng đây nữa, vô ích thôi.

- Lục đại ca không cho tiểu đệ gặp bang chủ ư?

Hừ nhạt một tiếng, Lục Tồn gằn giọng nói:

- Kim Tiền bang chủ không muốn tiếp hạng cùng đinh khố rách như Trương tiểu tử - Lục đại ca có hồi tiếc tới lời nói này hay không?

Cười khẩy Lục Tồn nói:

- Với Trương tiểu tử, Lục mỗ chẳng cảm thấy hồi tiếc gì cả.

Điểm nụ cười mỉm, Trương Quảng nói:

- Tiểu đệ cảm thấy hồi tiếc cho Kim Tiền bang. Nếu như sau này bang chủ biết được Lục huynh là người đã đuổi Trương Quảng đi. E rằng người sẽ quả trách Lục huynh đó.

Trương Quảng nói rồi ôm quyền xá Lục Tồn.

- Cáo từ Trương Quảng xá rồi trả lại nén bạc cho Lục Tồn. Lục Tồn chau mày nói: - Trương tiểu tử, người không nhận nén bạc này ư?

- Trương Quảng đã nói rồi, Trương Quảng đến Kim Tiền bang không phải để xin của bố thí. Kim Tiền bang có hàng bao nhiêu ngàn lượng thì nén bạc này có đáng gì với Trương Quảng. Cáo từ.

Trương Quảng nói rồi quay bước. Ý dợm bỏ đi thì từ trong đại sảnh bang chủ Kim Tiền Bang bước ra.

Lục Tồn vừa trông thấy bang chủ liền quay lại thành kính ôm quyền xá: - Bang chủ...

Thượng Quan Nghi khẽ gật đầu, vuốt râu nhìn Trương Quảng:

- Trương tiểu tử đứng lại.

Trương Quảng dừng bước, rồi lại ôm quyền xá:

- Tại hạ Trương Quảng.

Thượng Quan Nghi gật đầu:

- Bốn bang chủ biết.

- Hóa ra tôn giá đây là bang chủ Kim Tiền bang... Trương Quảng không

biết, mong bang chủ miễn thứ cho tội thất kính.

Thượng Quan Nghi khẽ gật đầu nhìn Trương Quảng từ đầu đến chân. Y trầm giọng nói: - Bồn bang chủ đã nghe Trương tiểu tử nói tất cả với Lục quản gia rồi.

Thượng Quan Nghi ve cằm.

- Trương tiểu tử đã đứng đây bao lâu rồi?

Trương Quảng suy Nghĩ rồi nói:

- Thời gian lâu hay mau không là gì với Trương Quảng cả, chỉ sợ không gặp bang chủ mà thôi.

- Bồn bang chủ đã có ở đây... Trương tiểu tử có gì muốn nói không?

Trương Quảng buông tiếng thở dài. Y nhìn lên bầu trời đang đổ tuyết trắng xóa, rồi lại nhìn Thượng Quan Nghi từ tốn nói: - Bang chủ Nghĩ chúng ta nói chuyện ở đây có tiện không?

Thượng Quan Nghi ngửa mặt lên cười khanh khách. Lão cười mà hai gò má nháy giần giật. Đôi gò má núc ních của Thượng Quan Nghi đập vào mắt của Trương Quảng. Chẳng biết đôi gò má của vị bang chủ Kim Tiền bang có tác động thế nào đến Trương Quảng mà chân diện y bất giác đánh hắt lại.

Thượng Quan Nghi cắt ngang tràng tiểu ngạo, trầm giọng nói:

- Bồn bang chủ mời Trương tiểu tử vào trong được chứ?

Trương Quảng ôm quyền nói:

- Đa tạ bang chủ.

Hai người bước vào trong đại đường Kim Tiền bang. Trong đại đường Kim Tiền bang đầy những vật dụng quý giá mà bất cứ một gã trộm nào nhìn qua hẳn đều phải thèm muốn.

Thượng Quan Nghi cầm lấy con kỳ lân bằng ngọc lưu ly đưa lên mắt ngắm nghía rồi thản nhiên nói: - Con kỳ lân của bồn bang chủ có giá trị những vài ngàn vạn lượng kim lượng.

Nó là báu vật của vua Tần để lại...

Không biết báu vật của tiểu tử có hơn con kỳ lân này không?

Trương Quảng ôm quyền nói:

- Con kỳ lân ngọc lưu ly trên tay bang chủ đúng là báu vật thật... Nó có giá vạn lượng kim lượng, nhưng cũng chỉ để bang chủ ngắm nhìn thôi.

Trương Quảng mỉm cười nhìn Thượng Quan Nghi nói tiếp:

- Một báu vật chỉ để ngắm nhìn thì đâu thể bì với báu vật của Trương Quảng được Thượng Quan Nghi nhìn lại Trương Quảng: - Thế báu vật của Trương tiểu tử là gì nào?

- Bang chủ muốn biết báu vật của Trương Quảng là gì, trước tiên Trương

Quảng muốn mượn hỏi bang chủ một vài câu Đôi chân mày của Thượng Quan Nghi thoát nhú lại: - Được tiểu tử cứ hỏi.

Trương Quảng ôm quyền nói:

- Tiểu bối nghe thiên hạ đồn nói, Kim Tiền bang chủ là anh hùng hào kiệt... Lại biết nhìn xa trông rộng...Không biết lời thiên hạ đồn đãi có đúng hay không?

Thượng Quan Nghi cười khẩy nói:

- Bỏn bang chủ không phủ nhận cũng không khẳng định lời nói của thiên hạ đúng hay không đúng. Nhưng bỏn bang chủ chỉ là bang phái hữu danh vô thực thì thiên hạ chẳng quan tâm đến làm gì.

- Vậy bang chủ nghĩ đến sự nghiệp võ lâm của Kim Tiền bang hay chỉ nghĩ đến những báu vật có giá trị vạn lạng kim lượng?

- Tiểu tử hỏi như vậy có ý gì?

Trương Quảng ôm quyền nói:

- Bang chủ... trên võ lâm mặc dù Kim Tiền bang uy danh chấn động giang hồ, Khắp cõi Trung Nguyên đều biết đến Kim Tiền bang. Nhưng Kim Tiền bang chưa phải là thiên hạ đệ nhất bang. Ngoài Kim Tiền bang còn có Thiết Y Bang, Thần Phục Bang, Vạn Mã Bang, Kim Long Bang và hơn cả Kim Tiền bang là Cái Bang.

Trương Quảng ôm quyền xá Thượng Quan Nghi:

- Trương Quảng mạo phạm nói ra điều này mong bang chủ miễn thứ.

- Cứ nói.

- Mặc dù Kim Tiền bang có vô khối ngân lượng nhưng nếu so với Cái Bang.

Mặc dù là một bang của những kẻ khát thực nhưng trong võ lâm giang hồ vẫn tôn cái Bang là thiên hạ đệ nhất bang.

- Bỏn bang chủ không quan tâm đến điều đó Trương Quảng cau mày:

- Tại sao bang chủ không quan tâm được nhỉ? Cho dù Kim Tiền bang có ngân lượng nhưng thử hỏi bang chủ có giữ mãi được số kim lượng kia hay không? Cổ nhân nói: Ngân lượng chỉ là vật ngoài thân.

Khoanh tay trước ngực, Thượng Quan Nghi nghiêm giọng nói:

- Thế tiểu tử có ý gì nào?

- Tiểu bối không dám nói ra ý mình.

Nếu bang chủ chưa cho phép nói.

Nhìn thẳng vào mặt Trương Quảng, Thượng Quan Nghi nghiêm giọng nói:

- Bỏn bang chủ cho phép người nói.

- Nếu bang chủ cho phép, Trương Quảng sẽ nói.

Rút một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, Trương Quảng trầm giọng nói: - Ngoài những bang phái Trương Quảng đã nói, trên võ lâm giang hồ còn những giáo, những phái lớn khác như Võ Đang, Côn Luân, Nga Mi, Hằng Sơn, Thiêu Lâm.....

Chấp tay sau lưng Trương Quảng nhìn Thượng Quan Nghi như thể dò xét thái độ của vị bang chủ nức tiếng giang hồ về ngân lượng rồi ôn nhu nói tiếp: - Nói về môn phái thì có Đường Môn, Thiên môn..... Đường Lan Môn. Tất cả các phái các bang, các môn đều muốn trở thành một phái bang hội độc bá võ lâm.

Không biết văn bối nói có đúng không, nhưng bản chất của võ lâm giang hồ là như vậy Thử hỏi một ngày nào đó một môn phái hay bang hội nào đó độc bá võ lâm thì bang chủ có giữ được số ngân lượng trong tay không nhỉ?

Chân diện của Thượng Quan Nghi sa sầm:

- Trương tiểu tử nói ra những điều đó có ý gì?

Trương Quảng mỉm cười nói:

- Hồi đó Hán Cao Tổ không có chí lớn, thì mãi mãi vẫn chỉ là một Đình trưởng tầm thường. Có lẽ sách sử không bao giờ nhắc đến Hán Cao Tổ.

Thượng Quan Nghi gật đầu:

- Bốn bang chủ không ngờ tiểu tử còn nhỏ tuổi lại chẳng có chút danh tiếng gì nhưng kiến văn lại uyên bác khó lường.

Trương Quảng ôm quyền:

- Đa tạ bang chủ.

Trương Quảng nhìn Thượng Quan Nghi ôn nhu nói tiếp:

- Văn bối rất tâm đắc với câu nói của Hán Cao Tổ.

- Hán Cao Tổ đã nói gì?

- so với Trương Tư Phòng tiên sinh Hán Cao Tổ mưu lược không thể sánh bằng. So với Hàn Tín thì không thể bì được Nhưng Hán Cao Tổ vẫn tạo được nghiệp đế vì người biết dùng người. Nói ra điều đó Trương Quảng có ý nói với bang chủ... Hán Cao Tổ có thể dựng được nghiệp đế làm chủ thiên hạ, sao Kim Tiên bang không dựng được đại nghiệp độc bá võ lâm?

Mặt của Thượng Quan Nghi sa sầm:

- Yù của Trương tiểu tử muốn Kim Tiên bang của Thượng Quan Nghi độc bá võ lâm?

Trương Quảng gật đầu:

- Không sai. Kim Tiên bang chỉ có độc bá thiên hạ mới giữ cơ nghiệp của bang chủ trường tồn. Võ lâm giang hồ tất có những bang phái lớn nhỏ có ý

như vãn bối... Nhưng thời cơ còn chưa đến thôi.

Vãn bối còn có thể cam đoan với bang chủ một điều...

- Điều gì?

- Tất cả những bang phái trong võ lâm giang hồ đều dòm ngó đến Kim Tiền bang vì ngân lượng là cái nền tảng để họ thực hiện mục đích độc tôn của mình.

- Sao tiểu tử nói vậy.

Trương Quảng mỉm cười nói:

- Tất cả cái môn phái bang hội đều có bí kíp võ công. Nhưng chắc chắn họ không có cái nền vững chắc như Kim Tiền bang đó là ngân lượng. Ngân lượng chính là võ công tối thượng mà bang chủ đã không nhìn thấy nó.

Đôi chân mày của Thượng Quan nghi nhú lại:

- Bốn bang chủ hỏi ngươi... Thế ngươi sẽ cho bốn bang chủ thứ gì để thực hiện sự nghiệp độc bá võ lâm?

Trương Quảng ôm quyền nói:

- Bang chủ cho vãn bối nói.

Thượng Quan Nghi gật đầu:

- Bốn bang chủ muốn nghe ngươi nói.

- Cái mà Trương Quảng đưa đến cho bang chủ để bang chủ thực hiện nghiệp bá trên chốn giang hồ chính là Trương Quảng.

Trương Quảng nói vừa dứt câu, Thượng Quan Nghi ngửa mặt cười khăng khắc Y cười vang dội, tiếng cười của Thượng Quan Nghi đập vào thính nh Trương Quảng nhưng tuyệt nhiên không có vẻ biểu lộ gì hiện ra trên chân diện của Trương Quảng.

Chờ cho Thượng Quan Nghi cười dứt, Trương Quảng ôn tồn nói:

- Lời của Trương Quảng nực cười lắm hay sao mà bang chủ cười lớn như vậy?

Nhìn Trương Quảng, Thượng Quan Nghi nghiêm giọng nói:

- Trương tiểu tử năm nay được bao nhiêu tuổi rồi?

- Tại hạ vừa tròn mười tám tuổi.

- Ngươi có danh gì trên giang hồ chưa?

Trương Quảng lắc đầu:

- Tại hạ chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt.

Thượng Quan Nghi gật đầu:

- Mới mười tám tuổi lại là một kẻ vô danh tiểu tốt chẳng có danh gì trên giang hồ... Thế mà ngươi tự cho mình là Trương Lương, Hàn Tín. Ngươi có Nghĩ mình quá ngông cuồng hay không?

- Trương Quảng không ngông cuồng...

Tại hạ có chí lớn. Và muốn cùng bang chủ thực hiện chí lớn đó.

Thượng Quan Nghi lắc đầu.

- HỒ đồ... Trương tiều tử... người muốn bốn bang chủ xem người là môn khách của Kim Tiền bang thì trước tiên người phải cho bốn bang chủ thấy thực tài của người. Thấy được người là báu vật có thể giúp bốn bang chủ độc bá võ lâm...

Thở hắt ra một tiếng, Thượng Quan Nghi nói:

- Chỉ một vài lời nói của người, viễn vọng ngạo cuồng thì đâu thể để bốn bang chủ tin. Mà cơ nghiệp Kim Tiền bang đem ra vì vài lời nói đó... Bốn bang chủ không thể mạo hiểm đâu.

Nhìn Trương Quảng, Thượng Quan Nghi mỉm cười rồi nói:

- Tiều tử cho mình là báu vật, nhưng bốn bang chủ chẳng thấy người có chi đáng để gọi là báu vật cả... Phải chi người là Hàn Tín hay là Trương Lương...

Bốn bang chủ sẵn sàng thỉnh người làm môn khách của Kim Tiền bang..... Nhưng rất tiếc...

Trương Quảng ôm quyền nói từ tốn:

- Ngày đó Hán Cao Tổ cũng như bang chủ thì khó dựng được nghi ếp đế.

Trương Quảng ôm quyền xá:

- Có lẽ Trương Quảng và bang chủ không có duyên phận với nhau. Trương Quảng cáo từ.

Trương Quảng toan dậm bước rời đại đường thì Thượng Quan Nghi gọi lại: - Trương tiều tử...

- Bang chủ có điều chi muốn chỉ giáo Trương Quảng?

- Khi nào Trương tiều tử cho bốn bang chủ thấy người đúng là báu vật. Kim Tiền bang sẽ mở rộng cửa đón người.

- Vậy bang chủ muốn tại hạ làm gì nào?

- Làm bất cứ gì cũng được. Có tiếng có danh, bốn bang chủ mới thỉnh tiều tử.

Trương Quảng mỉm cười:

- Được Bang chủ đã không rộng cửa đón tiếp Trương Quảng vào cửa trước, tại hạ sẽ vào Kim Tiền bang bằng cửa sau vậy Hy vọng lúc đó bang chủ sẽ phải bồi tiếp Trương Quảng như thượng khách.

- Bốn bang chủ chờ đến ngày đó.

- Cáo từ Trương Quảng ôm quyền xá. Y nói:

- Cáo từ hy vọng những lời nói của Trương Quảng hôm nay làm bang chủ

suy Nghĩ tới.

Nói rồi Trương Quảng quay bước ung dung tiến thẳng ra ngoài. Thượng Quan Nghi nhìn sau lưng chàng.

Trương Quảng đi hẳn rồi, Thượng Quan Nghi cho mời Lục Tồn đến.

Lục Tồn ôm quyền khúm núm nói:

- Bang chủ chỉ huân thuộc nhân.

Thượng Quan Nghi nghiêm giọng hỏi:

- Lục quản gia có biết Trương tiểu tử là ai chứ?

Lục Tồn lắc đầu:

- Bang chủ miễn thứ... thuộc hạ không biết y. Y đã mạo phạm gì bang chủ... Lục Tồn sẽ trừng trị gã.

Trương Quan Nghi lắc đầu:

- Y không mạo phạm gì bọn bang chủ cả Nhưng y có cái gì rất khác thường khiến bọn bang phải quan tâm. Người hãy bí mật điều tra xem thân thế của y là ai, người địa phương nào... Y đến Trường An và tìm Kim Tiền bang có mục đích gì?

- Tuân lệnh bang chủ... thuộc hạ sẽ điều tra ngay.

Thượng Quan Nghi xua tay:

- Đi đi.

- Thuộc hạ cáo lui.

Lục Tồn đi rồi, Thượng Quan Nghi bước đến bên cửa sổ. Y dõi mắt nhìn ra ngoài. Khoanh tay trước ngực, Thượng Quan Nghi suy Nghĩ mông lung về những lời nói của Trương Quảng.

Nhẩm nói:

- Lời của Trương tiểu tử cũng đáng để cho ta quan tâm.

Chương 2 - Vô ảnh Tử Kiếm Lâm Trung Quân

Kỹ viện tuyết Hoa lâu bình nhật luôn tấp nập nhưng hôm nay lại vắng lặng như tờ. Ngồi trong gian chính sảnh có ba người khách, nhưng cả ba người đó đều có vẻ mặt trang trọng, nặng nề khác hẳn những vị khách đến tìm hoa. Ngoài những nét trang trọng và nặng nề đó, họ có vẻ đang chờ đợi người nào đó.

Ở Tuyết Hoa Lâu ai mà không biết đến ba người này. Họ chính là Tam Tuyết Thần Sát, những cao thủ khét tiếng Trường An, có chức có phận trong giới giang hồ. Tại Tuyết Hoa Lâu, Tam Tuyết Thần Sát là những chủ nhân đứng sau Tầng ma ma.

Nhút Tuyết Đông Chu bung chén rượu nhìn ra ngoài cửa. Ngọn gió đêm đưa chiếc đèn lồng đập vào mắt y. Y nhấp một ngụm rượu rồi nhìn lại Nhị Tuyết Lợi Thế Vân, rồi trầm giọng nói: - Có lẽ y không đến.

Câu nói này của Đông Chu chẳng biết tác động thế nào đến Nhị Tuyết nhưng vừa nghe xong thì Lợi Thế Vân chau mày. Y gay gắt nói: - Tam Tuyết Thần Sát Tuyết Hoa Lâu không phải ngồi ở đây để ngắm gió đêm.

Y nhận là Tử Kiếm, đến báo hạn Tam Tuyết Thần Sát mà lại không đến ư?

Tam Tuyết Thần Sát Chư Bành hừ nhạt một tiếng:

- Hắn mà không đến thì đúng là con rùa rút cổ. Nếu hắn không đến thì ngày mai đích thân tam đệ sẽ tìm và hỏi tội cái tên Lâm Trung Quân dám hỗn láo này.

Y nói rồi bung cả chén rượu dốc vào miệng. Đặt chén xuống bàn, Chu Bành đặt tay vào đốc ngọn đại đao. Y nhìn Nhút Tuyết Đông Chu nói: - Đã lâu lắm rồi, ngọn đại đao của tam đệ chưa được rửa máu ai cả, có lẽ nó cũng đang thèm khát máu người.

Nhị Tuyết cười khẩy nhường mày nói:

- Thế nào cũng có phần dành cho tam đệ rửa đao mà.

Y vừa nói đến đây thì ngoài cửa một kiếm khách bước vào. Y đội nón rộng vành như thể muốn che đầy chân diện của mình.

Tam Tuyết Thần Sát đồng loạt hướng vào kiếm khách đó.

Gã kiếm khách lặng lẽ cởi chiếc nón rộng vành xuống, Bộ mặt khô ngô tuấn tú nhưng phảng phất nét lạnh lùng, vô cảm đập vào mắt Tam Tuyết Thần Sát.

Nhút Tuyết Đông Chu nói:

- Các hạ là Lâm Trung Quân Tử Kiếm Khách?

Y khẽ gật đầu, nhìn sang Tam Tuyết Thần Sát, ôn nhu nói:

- Còn ba vị đây là Tam Tuyệt Thần Sát Tuyệt Hoa Lâu?
Chu Bành gắt giọng tiếp lời:
- Không sai.
Y hừ nhạt một tiếng đánh giọng nói:
- Lâm Trung Quân... Người dám gởi huyết thư khiêu chiến Tam Tuyệt Thần Sát Người biết tội người đáng chết chứ.
Lâm Trung Quân nhìn Tam Tuyệt Thần Sát ôn nhu nói:
- Chu các hạ phải tự hỏi vì sao phải nhận huyết thư của tại hạ chứ không nên thắc mắc điều các hạ vừa hỏi tại hạ.
Tam Tuyệt Chu Bành hừ nhạt toan mở lời thì Nhứt Tuyệt can y lại.
Nhứt Tuyệt nhìn Lâm Trung Quân ôn nhu nói:
- Lâm các hạ nói rất đúng. Tam Tuyệt Thần Sát chưa từng biết các hạ. Nếu không muốn nói chưa từng quen biết với túc hạ nữa.
- Các hạ có gì gởi huyết thư cho Tam Tuyệt Thần Sát Tuyệt Hoa Lâu?
Lâm Trung Quân nhìn thẳng vào mặt Nhứt Tuyệt Đông Chu. Y lấy trong ngực áo ra ba chiếc chén thủy thần đặt lên bàn.
Rồi lấy tĩnh rượu để sẵn trên bàn chuốc ra ba chén thủy thần đỏ. Động tác của Lâm Trung Quân thật chậm rãi và chính xác chuốc đầy ba chén rượu, Lâm Trung Quân thành khẩn nhắm nhẩm trong miệng.
Y khần xong rồi mới nhìn lại Tam Tuyệt Thần Sát Tuyệt Hoa Lâu.
- Đông Chu tôn giá còn nhớ câu chuyện trong một đêm giá rét giống đêm nay, cách đây đã ba năm cũng xảy ra tại Tuyệt Hoa Lâu này.
Chu Bành nói ngay khi Lâm Trung Quân vừa dứt lời:
- Hê... phải người muốn nhắc đến chuyện ả nha đầu Mạc Tuyệt Hương?
Nhìn Chu Bành, Lâm Trung Quân khẽ gật đầu:
- Đúng, tại hạ muốn nhắc đến câu chuyện Mạc Tuyệt Hương.
Nhị Tuyệt Lợi Thế Vân nói:
- Nói vậy các hạ tự thú nhận có mối quan hệ với ả nha đầu Mạc Tuyệt Hương.
Lâm Trung Quân gật đầu:
- Không sai.
Lâm Trung Quân nghiêm giọng hỏi:
- Câu chuyện về Mạc Tuyệt Hương chắc chắn Tam Tuyệt Thần Sát Tuyệt Hoa Lâu không quên.
Chu Bành nói:
- Nếu người muốn nhắc đến câu chuyện của Mạc Tuyệt Hương, Chư mỗ sẽ nhắc cho người nghe. Bởi câu chuyện đó Chu mỗ chẳng thể nào quên

được. Chỉ có cái chết mới khiến Chu mỗ quên được mà thôi.

Câu nói của Nhứt Tuyết buộc Nhị Tuyết và Tam Tuyết phải dời mắt về phía gã Lâm Trung Quân ôm quyền hướng về Chu Bành: - Tại hạ rất muốn nghe câu chuyện đó.

- Vậy người nghe cho rõ đây. Ắc Mạc Tuyết Hương đã tự đem mình đến đây bán cho Tuyết Hoa Lâu. Hẳn Chu mỗ không cần nói ra người cũng biết Tuyết Hoa Lâu là nơi thế nào rồi.

Lâm Trung Quân khẽ gật đầu:

- Tại hạ biết.

- Ắc nha đầu Mạc Tuyết Hương đã bán mình vào Tuyết Hoa Lâu... Lại còn giờ chứng không chịu tiếp khách.

Y vẻ cười mỉm nói tiếp:

- Ắc được trời phú cho nhan sắc mặn mà... và ngón đàn tuyệt diệu nên ai cũng thích Tuyết Hương cả.

Lâm Trung Quân cướp lời Chu Bành:

- Trong những người thích Mạc Tuyết Hương có cả Tam Tuyết Chu Bành.

Chu Bành cười phá lên khanh khách. Y vừa cười vừa nói:

- Thấy hoa đẹp ai lại không thích. Chu mỗ cũng là người thích hoa đẹp nhưng phận của Chu mỗ có phần phúc hơn bọn tiểu nhân tầm thường.

- Chu các hạ đã bức ép Tuyết Hương?

Chu Bành lắc đầu:

- Chu mỗ không hề bức ép nha đầu Tuyết Hương mà muốn hưởng thụ trước bọn khách tìm hoa thôi.

Y nói đến đây thì chau mày, nhăn mặt:

- Thay vì Tuyết Hương phải lấy điều đó làm phần phúc cho mình. Ắc được Chu mỗ để ý đến là phúc phận của ả... Thế mà ả lại không nhận phần phúc đó, còn cào cấu vào mặt Chu mỗ.

Chu Bành hừ nhạt một tiếng buông một câu cộc lốc:

- Ắc đáng chết không chứ.

- Chu các hạ đã giết Tuyết Hương?

- Hừ, Ngọc đại đao của Chu mỗ đâu phải dùng để giết một ả chân yếu tay mềm như Mạc Tuyết Hương chứ.

- Nói vậy Tuyết Hương đã tự sát?

Chu Bành gật đầu:

- Ắc đã tự sát - Nàng tự sát vì hành động của Chu các hạ.

- Người muốn Nghĩ sao cũng được...

Nhưng người tìm đến Tam Tuyệt Thần sát để trả thù cho Mạc Tuyết Hương ư?

Lâm Trung Quân gật đầu:

- Đúng... Tại hạ tìm đến Tam Tuyệt Thần Sát để trả thù cho Mạc Tuyết Hương.

Trung Quân nhìn thẳng vào mắt Tam Tuyệt Chu Bành:

- Chu túc hạ sẽ là người chết trước.

- Chu mỗ đang chờ nghe câu nói này của người. Để xem bản lĩnh của người cỡ nào mà tự cho mình là Tử Kiếm còn đòi lấy mạng Chu Bành trước nữa. Ngọc đại đao của Chu mỗ bấy lâu nay cũng chưa được mài bằng máu người. Nó như thể một gã lữ hành vô cùng thèm khát nước đó Lâm Trung Quân nhìn Chu Bành: - Vậy chứ túc hạ còn chờ gì nữa mà chưa cho ngọn đại đao của túc hạ tắm máu Lâm Trung Quân?

- Chu mỗ sẽ cho nó được tắm máu thỏa thuê ngay đây thôi.

Chu Bành vừa nói vừa đặt tay vào đốc đại đao.

Nhút Tuyết nói:

- Tam đệ... Cẩn thận không được xem thường đối phương.

Chu Bành cười khẩy. Y bung bầu rượu chuốc ra hai chén của Đông Chu và Lợi Thế Vân rồi nói: - Đại ca và Nhị ca cứ tự nhiên ngồi uống rượu và thưởng lãm đường đao của đệ. Mấy hôm nay đệ cũng cảm thấy mỏi tay, mỏi chân lắm đây.

Y nói rồi ra đứng đối diện với Lâm Trung Quân.

- Người chuẩn bị chết rồi chứ?

- Tại hạ lúc nào cũng chờ đợi cái chết đến với mình. Rất mong Chu túc hạ ban tặng cho Lâm Trung Quân một cái chết.

- Được Chu mỗ sẽ ban tặng cho người.

Chu Bành nói dứt lời múa ngọn đại đao. Ngọn đại đao nặng không dưới năm mươi cân mà trong tay Chu Bành chẳng khác nào một thanh kiếm nhẹ tênh.

Y múa đại đao tỏa ra một màn lưới đao nhoang nhoáng, cùng những âm thanh vù vu. Trong khi Chu Bành múa đại đao thì Lâm Trung Quân vẫn khoanh tay trước ngực, nhìn đối thủ như thể một kẻ bàng quan đang chú nhãn xem người ta múa võ sơn đông.

Chu Bành bắt ngờ thét lên một tiếng thật lớn vung ngọn đại đao bỏ thẳng vào đối phương. Thế đao của gã với uy lực vô cùng dũng mãnh khiến cho bất cứ ai cũng phải e dè khi phải đối mặt với nó. Tại Trường An, đao pháp của Chu Bành đã lẫy lừng nên y có ngoại hiệu là Nhất Đao Đoạt Hồn. Thần lực

của gã phối hợp với ngọn binh khí kia, tạo ra một uy lực vô cùng to lớn khó ai có thể lường hết được.

Lâm Trung Quân chỉ hơi lách bộ qua tránh Ngọn đại đao bổ dọc theo đường vòng cung từ trên xuống, chém xả vào một chiếc bàn. Tiện đôi chiếc bàn đó. Lâm Trung Quân vẫn khoanh tay trước ngực.

Y có vẻ rất ung dung tự tại.

Phát triển một chiêu đao đầy uy lực vũ bão để lấy mạng đối phương nhưng đại đao của Chu Bành chỉ chém đôi chiếc bàn kia rồi ghim thủng xuống sàn gạch Tuyết Hoa Lâu. Khi tấn công hụt đối phương thì phàm người xuất chiêu cũng phải thu hồi binh khí trở lại thế khai cuộc hoặc phải biến chiêu tiếp theo, nhưng Chu Bành thì không như vậy. Y vẫn đứng dạng chân, tay cầm chắc đốc đao, người hơi khom về phía trước. Y không thu ngọn đại đao về, cũng không biến chiêu tấn công tiếp đối phương của mình.

Thấy sự kiện kỳ lạ đó Đông Chu lẫn Lợi Thế Vân phải cau mày. Cả hai chẳng hề thấy Lâm Trung Quân xuất thủ để đón đỡ đao pháp của Chu Bành, chứ đừng nói là phản xạ chiêu công tập kích ngược lại đối thủ của y.

Nhưng sự bất động của Chu Bành khiến Đông Chu và Lợi Thế Vân ngỡ ngợ đã có sự biến xảy ra cho Tam đệ của họ.

Nhị Tuyết nói:

- Tam đệ Chu Bành... Người làm sao vậy chết rồi ư.

Lâm Trung Quân nhìn Nhứt Tuyết và Nhị Tuyết ôn nhu nói:

- Y chết rồi “

Lời nói của Lâm Trung Quân như thể đánh thức cho Chu Bành. Y như thể lấy lại thần thức để buông ngọn đại đao rồi đổ sầm đến trước.

Huych.

Thế xác nặng nề của họ Chu nện mạnh xuống sàn gạch, bây giờ có một vòi máu phun ra từ yết hầu gã.

Đông Chu lẫn Lợi Thế Vân mở to mắt để nhìn thế xác của Chu Bành. Cả hai cùng bất ngờ và cùng ý niệm, Lâm Trung Quân đã xuất thủ Tử Kiếm từ bao giờ để lấy mạng tam đệ của họ?

Đúng rồi, Đông Chu và Lợi Thế Vân bật đứng lên. Đông Chu nhìn Lâm Trung Quân gần như không chớp mắt. Y buột miệng nói: - Chẳng lẽ Lâm túc hạ là..... Vô ảnh Tử Kiếm?

Lâm Trung Quân nhặt nhẹo đáp lời Đông Chu:

- Nhứt Tuyết Đông Chu tôn giá đã nhận ra tại hạ rồi đó.

Nhị Tuyết Lợi Thế Vân lắc đầu:

- Y Thật như vậy không?

Lâm Trung Quân nhặt nhổ nói:

- Thật hay không thì nhị vị tôn giá phải cố gắng giữ lấy mạng của mình.

Lợi Thế Vân và Đông Chu đồng loạt rút trường kiếm nhưng lại thối lui về phía sau một bước. Hai người nhìn như thể muốn đóng đinh nhãn quang vào mặt họ Lâm.

Đông Chu nói:

- Lâm Trung Quân. Nếu các hạ là Vô ảnh Tử Kiếm thì xem như Đông mỗ đã tới số bằng như không phải thì người đã tới số vì dám lấy mạng tam đệ Chu Bành.

Đông Chu thét lớn một tiếng, diêm mũi giày, múa tít trường kiếm lao đến. Lâm Trung Quân gần như lúng túng chẳng biết phản xạ gì. Khi y chớp thấy được bóng kiếm sáng ngời thì yết hầu cũng nhận ra cảm giác rất buốt.

Lợi Thế Vân bất giác đưa tay lên sờ yết hầu mình. Y sờ yết hầu rồi từ từ chìa tay ra trước mặt. Màu đỏ lẫn mùi máu tanh xông vào mũi Nhị Tuyệt Thần Sát Lợi Thế Vân.

Y muốn nói câu gì đó nhưng như có cái gì chẹn ngang không sao thốt lên lời chỉ còn phát ra những âm thanh khèn khét.

cùng với những âm thanh thì cổ họng của y phún ra vòi máu tươi đỏ trước mũi giày.

Đến lúc này y mới thốt được thành tiếng:

- Ta chết...

Lợi Thế Vân nói chưa hết câu thì đổ sầm như cây chuối bị phát ngang tận gốc.

Cái chết của Nhị Tuyệt Lợi Thế Vân khiến Nhứt Tuyệt Đông Chu thần thờ cả người. Tam Tuyệt Thần Sát hai người đã bỏ mạng, y không còn hoài nghi nữa mà đoan chắc như đinh đóng cột, đối thủ của mình chính là Vô ảnh Tử Kiếm.

Đoan chắc được điều đó, Nhứt Tuyệt Đông Chu đâu còn dừng khí và hứng thú giao đấu với Lâm Trung Quân.

Y trở bộ toan lao ra cửa Tuyết Hoa Lâu. Y nhích động thân pháp trước nhưng vẫn không vượt được cửa tòa kỹ lâu Tuyết Hoa Lâu. Lâm Trung Quân đã đứng chặn ngang ngưỡng cửa khoanh tay trước ngực.

Nhứt Tuyệt Đông Chu phải nhượng bộ dừng bước. Y thối lui lại hai bộ hoành kiếm ngang ngực.

Lâm Trung Quân nói:

- Tam Tuyệt Thần Sát Tuyết Hoa Lâu thì hai đã chết. Đông Chu tôn giá định bỏ hai người kia mà giữ mạng mình sao. Để cỗi hư vô chỉ có Nhị Tuyệt.

Đông Chu miễn cưỡng nói:

- Hai người đã chết rồi. Chẳng lẽ Lâm các hạ còn chưa vừa ý hay sao?
- Ba người chết mới đủ bộ Tam Tuyệt Thần Sát.
- Lâm các hạ muốn lấy mạng của Đông Chu?

Lâm Trung Quân thản nhiên gật đầu như thể đã quyết định trước rồi và chẳng có điều gì khiến y có thể thay đổi ý định.

Đông Chu cắn răng trên vào môi dưới.

Lâm Trung Quân nói:

- Đông tôn giá có thể tự chọn cho mình cái chết mà không cần kiếm của tại hạ.

Giọng nói của Lâm Trung Quân thật đều đều nhưng khi lọt vào tai Đông Chu thì lại khiến cho xương sống của họ Đông gay lạnh. Cảm giác gay lạnh đó khiến y phải rùn mình.

Đông Chu lắc đầu nói:

- Đông mỗ không muốn chết.
- Không được. Đông tôn giá không thể sống được khi hai người kia đã chết. Tại hạ không giết tôn giá thì chắc chắn Nhị Tuyệt và Tam Tuyệt sẽ cho tại hạ là kẻ bất công. Tam Tuyệt Thần Sát Tuyết Hoa Lô đã bức ép Mạc Tuyết Hương đến chỗ chết thì nay cả ba người phải chịu nhận lãnh cái chết từ hành động của mình.

Đông Chu lắc đầu:

- Túc hạ nói sai rồi. Vụ án Mạc Tuyết Hương, Đông mỗ không xen vào. Chỉ có Chu Bành tạo ra vụ huyết án đó không thể nói cả Tam Tuyệt Thần Sát Tuyết Hoa Lô.

- Đông Chu tôn giá là một trong Tam Tuyệt Thần Sát. Tại hạ chỉ biết thế thôi.

Đông Chu rít giọng nói:

- Người buộc Đông Chu phải chết ư?
- Không cho một sinh lộ nào?

Lâm Trung Quân thản nhiên đáp lời:

- Không có sinh lộ cho tôn giá đâu.

Lời còn đọng lại trên môi của Lâm Trung Quân thì Đông Chu chớp động chiêu công. Chiêu công của Đông Chu bất ngờ phát động công đến Lâm Trung Quân. Nhoáng một cái lão Đông Chu Nhứt Tuyệt Thần Sát đã phát triển mười chiêu thức công vào những tử huyết trên người Lâm Trung Quân, nhưng tuyệt nhiên tất cả những chiêu kiếm của gã như thể trượt vào khoảng không chẳng thể nào chạm vào được thân pháp của đối phương.

Mười chiêu kiếm của Đông Chu công ra vừa dứt thì một chớp kiếm sáng người xuất hiện làm lóa mắt Đông Chu. Mắt lão Đông lóe lên cũng là lúc yết hầu của lão bị kiếm quang của đối phương cắt ngang.

Nhứt Tuyết Đông Chu thối liền ba bộ, lão từ từ buông đốc kiếm ôm lấy yết hầu, mắt mở to hết cỡ nhìn Lâm Trung Quân như thể muốn thu tóm nhân dạng của đối phương vào hai con ngươi của mình, đặng đưa xuống a tỳ với lão.

Huych...

Đông Chu đổ sầm đến trước. Người lão nảy ngược lên một cái trước khi trút hồn ra khỏi xác.

Sát tử Tam Tuyết Thần Sát Tuyết Hoa Lâu, Lâm Trung Quân rất dừng dung như thể hẳn đã từng là chuyện giết người này.

Y bước đến bưng ba chén rượu thủy thần rưới xuống nền gạch, rồi cất ba chén rượu đó vào áo ngực. Đội lại chiếc nón rộng vành y thân nhiên quay bước chậm rãi tiến ra cửa.

Rời Tuyết Hoa Lâu, Lâm Trung Quân đi thẳng đến khu mộ địa Trường An.

Trong nhà mộ có ánh bạch lạp hắt ra. ánh bạch lạp tựa như con mắt đêm chờ đợi Vô ảnh Tử Kiếm Lâm Trung Quân. Y tiến thẳng đến cửa ngôi nhà mồ đi thẳng vào trong.

Trên mặt thạch bàn có sẵn một bầu rượu còn ấm nóng. Trung Quân thân nhiên bưng vò rượu chuốc ra chén rồi uống. Y uống liền một lúc ba chén thì một trung phụ ngoài tam tuần từ cửa sau bước ra.

Trung phụ đến bên thạch bàn. Chờ cho vô ảnh Tử Kiếm đặt xuống mặt bàn mới nói: - Tôn giá có thể nhận thêm một chuyện làm nữa từ Tăng ma ma.

Trung Quân nhìn thẳng ma ma. Y nhặt nhẹo nói:

- Mọi người chỉ có một cơ hội từ Lâm Trung Quân vô ảnh Tử Kiếm mà thôi.

Tại hạ đã làm những gì từ lời thỉnh cầu của Tăng My Nương, Tăng My Nương đã hết cơ hội từ tại hạ.

My Nương nhìn Lâm Trung Quân:

- My Nương không ngờ Lâm tôn giá lại hành sự nhanh như vậy và dễ dàng như trở bàn tay.

- Tại hạ đã làm xong cho phu nhân.

Đến phần của tại hạ đòi hỏi ở phu nhân.

- My Nương đã chuẩn bị sẵn cho Lâm Trung Quân, nhưng còn có chuyện thỉnh cầu Trung Quân.

- Hãy giao phần của tại hạ ra trước.

Tầng My Nương khẽ xoay mặt thạch bàn. Một hốc vuông lộ ra trên mặt thành bàn. Lấy từ trong đó ra một cuộn ngân phiếu, My Nương đặt lên bàn.

- Mời tôn giá xem qua.

Lâm Trung Quân lắc đầu:

- Tại hạ không cần xem qua đâu. Hậu quả như thế nào nếu phần của tại hạ không đủ phu nhân tự đoán biết.

- My Nương biết.

Trung Quân cho cuộn ngân phiếu vào ngực áo rồi nói:

- Cáo từ Y quay bước dậm bỏ đi thì Tầng My Nương gọi lại:

- Lâm tôn giá khoan đi.

Trung Quân dừng bước quay lại:

- Phu nhân có điều chi muốn nói?

- My Nương có một đề nghị muốn nói với tôn giá.

- Phu nhân có đề nghị gì xin cứ nói.

- Tuyết Hoa Lâu kể từ hôm nay đã thuộc về Tầng My Nương... My Nương muốn Lâm Trung Quân lưu lại Tuyết Hoa Lâu với My Nương. Tất cả những gì My Nương có sẽ thuộc về Trung Quân.

Điểm một nụ cười cầu tình, Tầng My Nương nói tiếp:

- Sự kết hợp và thỉnh mời này Tầng My Nương không đòi hỏi gì ở Lâm Trung Quân cả. chỉ cần Trung Quân lưu lại Tuyết Hoa Lâu là đủ rồi.

Lâm Trung Quân ôm quyền:

- Lời thỉnh cầu của phu nhân quả là hào phóng. Nhưng rất tiếc Lâm mỗ không nhận lời được.

My Nương buột miệng hỏi:

- Tại sao?

Y nhìn thẳng vào mắt Tầng My Nương:

- Chức nghiệp của tại hạ gắn liền với chữ tử và thanh kiếm chứ không phải gắn liền với tòa Tuyết Hoa Lâu của phu nhân.

Cáo từ Nói dứt lời Lâm Trung Quân xoay bước tiến thẳng ra cửa.

Tầng My Nương vội vã bước theo sau lưng Lâm Trung Quân. vừa đi Tầng My Nương vừa nói: - Lâm công tử hãy suy Nghĩ lại. Tầng My Nương có thể cho công tử nhiều thứ mà người khác không thể cho.

Lâm Trung Quân cau mày. Y dừng bước nhìn lại Tầng My Nương:

- chức phận tại hạ đã làm cho Tầng My Nương thì đã làm rồi. Tầng My Nương còn đòi hỏi gì ở tại hạ nữa?

My Nương lắc đầu:

- My Nương không đòi hỏi gì ở công tử nữa đâu.
- Thế thì đâu còn gì để Tăng phu nhân níu chân tại hạ.

Tăng My Nương nghe Lâm Trung Quân nói câu này, vẻ bối rối hiện ra mặt.

My Nương miễn cưỡng nói:

- My Nương không đòi hỏi gì ở công tử mà chỉ muốn Lâm công tử ở lại Tuyết Hoa Lâu cùng chung hưởng thành quả với My Nương mà thôi.

Lâm Trung Quân nhìn thẳng vào mắt My Nương:

- Ở Tuyết Hoa Lâu có cái gì để lưu chân tại hạ?
- Nếu Lâm công tử muốn bất cứ cái gì ở Tuyết Hoa Lâu thì tất cả những thứ đó đều thuộc về công tử.

Lâm Trung Quân nheo mày. Y nghiêm giọng nói:

- Nếu tại hạ muốn cả Tăng My Nương thì sao?

Đôi lông mày của My Nương thoáng ửng hồng e thẹn. Vẻ bên lề thoát hiện ra mặt, My Nương nhỏ nhẹ nói: - My Nương sẽ thuộc về công tử.

Lâm Trung Quân cười khẩy một tiếng rồi nói:

- Tại hạ sẽ suy Nghĩ lại xem Tăng My Nương phu nhân và thiên chức sát nghiệp của Lâm Trung Quân. cái nào lớn hơn.

Lâm Trung Quân nói rồi toan xoay người bước đi thì My Nương vội vã nói:

- Chừng nào My Nương có thể gặp lại công tử?

Trung Quân buông một câu thật nhạt nhẽo:

- Phu nhân đừng nên chờ đợi tại hạ.

Nếu tại hạ thấy cần sẽ tự tìm đến với phu nhân.

Y nói rồi thì triển khinh công vụt cái băng mình ra ngoài ngôi nhà mờ mịt hút trong bóng đêm của khu mộ địa. My Nương đứng thần thờ nhìn vào bóng đêm.

Chất lưỡi vài tiếng như thể nuôi tiếc không thể lôi kéo được Lâm Trung Quân lại Tuyết Hoa Lâu. Sau những tiếng chất lưỡi đó My Nương lại buông tiếng thở dài, lắc đầu nhẩm nói: - Tiếc thật... Phải chi Trung Quân lưu lại Tuyết Hoa Lâu thì hay biết chừng nào.

Đâu dễ tìm được một sát thủ như y.

My Nương vừa nói vừa dõi mắt nhìn vào bóng đêm như thể chờ đợi mong ngóng Lâm Trung Quân sẽ quay trở lại mà nhận lời thỉnh cầu của mình.

Bóng đêm vẫn tiếp tục khóa lấp không gian phía trước, đem đến cho Tăng My Nương sự vô vọng khi Nghĩ đến Lâm Trung Quân sẽ quay lại. Buông

tiếp một tiếng thờ dài nữa. My Nương mới chịu rời ngôi nhà mồ.

Chương 3 - Biết và không biết

Trong bộ gấm y rất đường hoàng ra dáng một phong lưu công tử, Trương Quảng chấp tay sau lưng bước vào Tuyết Hoa Lâu. Vẻ phong lưu của Trương Quảng khiến những nàng kỹ nữ phải chú nhãn đến y ngay.

Hai ả kỹ nữ bước ra tiếp Trương Quảng. Mỗi người một bên nắm tay Trương Quảng níu kéo.

Trương Quảng rút hai tay lại nhìn hai nàng kỹ nữ từ tốn nói:

- Tại hạ nghe đồn đãi Tuyết Hoa Lâu là tòa lâu nhiều thú vui nhất kinh thành Trường An... Nhị vị cô nương có thể cho tại hạ biết ở đây có gì vui nào?

Nàng kỹ nữ bên trái níu tay Trương Quảng:

- Công tử hãy lên phòng cùng với Mịch Mịch, tất sẽ biết ngay ở đây có gì vui ngay thôi.

Mịch Mịch vừa nói vừa ép người vào Trương Quảng như thể muốn đu lấy họ Trương.

Trương Quảng nhường mảy nói với Mịch Mịch:

- Mịch Mịch cô nương nói thật đấy chứ?

Mịch Mịch chưa kịp trả lời thì ả đứng bên phải đã lên tiếng:

- Công tử không phải lo chuyện đó...

Nếu Mịch Mịch không cho công tử được những khoảnh khắc vui vẻ thì Bản Bản sẽ bồi tiếp công tử.

Trương Quảng gật đầu:

- Hay lắm... Tại hạ sẽ chịu theo ý nhị vị cô nương một lần mới được. Để xem Tuyết Hoa Lâu có gì vui không.

Nhưng Trương Quảng bỏ lửng câu nói giữa chừng buộc Mịch Mịch và Bản Bản chú ý đến mình rồi nói tiếp: - Nhưng nếu tại hạ không cảm thấy gì lạ và vui vẻ thì nhị vị cô nương sẽ bồi đáp gì cho tại hạ nào?

Mịch Mịch nói:

- Công tử muốn gì... Mịch Mịch và Bản Bản sẽ cùng bồi tiếp.

- Nếu như tại hạ muốn gặp một người... Và người đó là chủ nhân của nhị vị cô nương... Mịch Mịch và Bản Bản có dám thỉnh không?

Mịch Mịch và Bản Bản nheo mảy nhìn Trương Quảng:

- Công tử muốn gặp ai?

- Khi nào cảm thấy không được vui vẻ sẽ nói. Chứ bây giờ thì chưa nói được...

Bởi Mịch Mịch và Bản Bản có thể cho tại hạ những khoảnh khắc vui vẻ kia mà.

Mịch Mịch và Bân Bân cùng phá lên cười Bân Bân nói:

- Công tử không chỉ vui vẻ mà sau này còn không quên Mịch Mịch và Bân Bân.

- Thế thì tốt quá.

Mịch Mịch và Bân Bân đưa Trương Quảng lên gian thượng khách phòng.

Trương Quảng vừa yên vị thì hai nàng đã sà vào lòng chàng. Mịch Mịch bá lấy vai Trương Quảng, vồn vã nói: - Chàng uống rượu gì?

- Nếu ở đây có rượu nào ngon nhất thì nàng hãy lấy ra đây phục vụ bổn thiếu gia.

Bân Bân đứng lên:

- Thiếp mang đến cho chàng ngay.

Bân Bân rời bàn đến kệ rượu. Nàng ta chọn lấy vò rượu thiếu nữ nhi hồng” bung đến. Vừa khui nắp vò rượu, Bân Bân vừa nói: - Đây là hảo tửu thiếu nữ nhi hồng” ngon nhất ở kinh thành Trường An.

Chàng sẽ không tìm ra được vò rượu ngon như thế này ngoài Tuyết Hoa Lâu.

Nhìn lại Bân Bân, Trương Quảng nói:

- Nàng nói thật chứ.

Bân Bân gật đầu:

- Thật mà.

Chuốc đầy chén rượu thiện nữ nhi hồng,” Bân Bân bung chén áp vào môi Trương Quảng nhỏ nhẹ nói: - Thiếp mời chàng.

- Đa tạ... đa tạ.

Trương Quảng không bung chén rượu mà ngửa mặt để Bân Bân chuốc rượu vào miệng mình. Bân Bân vừa đổ rượu vào miệng Trương Quảng thì bất thành linh Trương Quảng vùng lên, phun rượu ra bàn.

Bân Bân bối rối nói:

- Chàng sao vậy?

Trương Quảng chau mày, lắc đầu nói:

- Rượu này ta uống không được...

Nhặt lắm... Nhặt lắm... Có lẽ nó chỉ được dùng cho nữ nhân thưởng thức mà thôi Mịch Mịch vội đứng lên: - Để Mịch Mịch đi lấy rượu khác cho chàng vậy.

Trương Quảng gượng cười nói:

- Mới chỉ thưởng thức rượu thôi, bổn thiếu gia đã thấy mất vui rồi. Nhưng hy vọng vò rượu sau sẽ ngon hơn vò rượu này.

Mịch Mịch nói:

- Chàng yên tâm. Chắc chắn vò rượu sau sẽ ngon hơn vò rượu của Bàn Bàn.

Nghe Mịch Mịch nói câu này, Bàn Bàn lườm nàng.

Mịch Mịch thản nhiên với ánh mắt của Bàn Bàn, bước đến bên kệ chọn vò rượu Trạng Nguyên Hồng. Bưng vò rượu đến bàn, nàng chuốc ra chén. Mịch Mịch liếc mắt đưa tình rồi nói: - Đến lượt thiếp chuốc rượu cho chàng nhé Hy vọng lần này chàng sẽ không bị sặc như lần trước.

- Bồn thiếu gia mong như vậy.

Mịch Mịch cẩn thận áp chén vào miệng Trương Quảng. Nàng dốc rượu từ từ để Trương Quảng uống. Uống cạn chén rượu Trương Quảng gật đầu nói: - Đây mới là rượu dành cho nam nhân.

Mịch Mịch bá lấy vai Trương Quảng:

- Thiếp làm cho chàng vừa lòng chứ?

Trương Quảng gật đầu:

- Rất vừa lòng và mãn nguyện.

- Thế chàng thưởng cho thiếp cái gì nào?

Trương Quảng lấy nén bạc trong tay áo đặt vào tay Mịch Mịch. Cầm lấy nén bạc này Mịch Mịch vồn vã hẳn lên. Nàng ta ép chặt người vào vai Trương Quảng: - Chàng rộng rãi với thiếp quá.

- Bồn thiếu gia sẽ còn rộng rãi hơn nữa nếu như nàng cho ta những khoảnh khắc vui vẻ - Thiếp sẽ hầu hạ cho chàng thật chu đáo để chàng không bao giờ quên được Mịch Mịch.

Bàn Bàn bá lấy vai Trương Quảng:

- Công tử chỉ lo cho Mịch Mịch mà quên Bàn Bàn rồi.

Trương Quảng nhìn qua Bàn Bàn:

- Bàn Bàn cô nương đã làm được gì khiến cho bồn thiếu gia vui vẻ nào?

Sắc diện Bàn Bàn đỏ bừng. Nàng miễn cưỡng nói:

- Bàn Bàn chưa làm gì nhưng chàng cũng phải thưởng cho Bàn Bàn đó.

Trương Quảng gật đầu:

- Nàng nói rất đúng. Bồn thiếu gia không nên để mất sự công bằng khi nàng đã nhiệt tình với ta.

Nói rồi Trương Quảng lấy nén bạc thứ hai đặt vào tay Bàn Bàn. Bóp tay Bàn Bàn nắm lại nén bạc, Trương Quảng từ tốn nói: - Nàng đã lấy nén bạc của bồn thiếu gia nhưng chưa làm được gì cho bồn thiếu gia vui vẻ cả... Vậy nàng phải làm cho ta một việc.

- Chàng muốn thiếp làm chuyện gì?

- Thỉnh mời chủ nhân Tuyết Hoa Lô Tăng Mỹ Nương đến gặp mặt bồn

thiếu gia.

Bân Bân bối rối lưỡng lự nói:

- Công tử... Tầng ma ma không bao giờ tiếp khách đâu.

Trương Quảng nhún vai:

- Bỏn thiếu gia biết Tầng ma ma không bao giờ tiếp khách. Nhưng nàng chỉ nói với Tầng ma ma có một vị khách quan rất tâm đắc với Tầng ma ma đang chờ ma ma ở đây... tất ma ma sẽ đến thôi.

Trương Quảng nhường mày:

- Hay nàng từ chối sự thỉnh cầu của ta?

- Bân Bân muốn hầu hạ công tử lắm chứ... Muốn nghe lời công tử chứ, nhưng sợ Tầng ma ma sẽ quở trách Bân Bân.

- Ta Nghĩ Tầng ma ma không quở trách nàng đâu.

Bân Bân suy Nghĩ rồi nói:

- Tuyệt Hoa Lâu vừa xảy ra một chuyện... Nên ma ma rất buồn không muốn tiếp người nào.

Trương Quảng gật đầu:

- Nếu ma ma không muốn đến đây thì hai nàng dẫn ta đi gặp ma ma chứ?

Mịch Mịch nũng nịu:

- Mịch Mịch và Bân Bân không đáng để chàng nhìn tới hay sao mà cứ khăng khăng đòi gặp Tầng ma ma?

Trương Quảng dựa lưng vào thành tựa.

Nhìn sang Mịch Mịch chàng nói:

- Thế nàng có gì khiến cho bỏn thiếu gia lạ mắt nào?

Mịch Mịch bung lầy vò rượu nhưng Trương Quảng đã nhanh tay đoạt lại:

- Bỏn thiếu gia tự chuốc rượu được mà... Cách thức hầu phục vừa rồi bỏn thiếu gia cũng từng kinh qua... Không tạo hứng thú cho bỏn thiếu gia lắm đâu.

Mịch Mịch lườm Trương Quảng:

- Để Mịch Mịch giúp vui cho chàng nhé Trương Quảng gật đầu:

- Thử xem.

Mịch Mịch đứng lên bước ra ngoài khoảng trước bàn. Nàng ta bắt đầu những động tác uốn éo vừa thô thiển nhưng lại đầy chất gợi dục và kích động.

Hai tay Mịch Mịch cứ vuốt theo hai bên hông từ trên xuống dưới rồi lại từ dưới lên trên. Cùng với động tác đó nàng cố uốn éo vòng eo yêu không mấy thanh mảnh nhỏ nhắn. Bất thành linh Mịch Mịch kéo trễ y trang của mình xuống khỏi bờ vai như thể muốn thoát y để Trương Quảng chiêm ngưỡng

thấy nhan sắc của mình.

Trương Quảng nheo mày lắc đầu.

Y khoát tay:

- Không không.....

Mịch Mịch bẽn lẽn:

- Công tử không thích ư?

- Ai có thể thích nhưng bọn thiếu gia thì không thích rồi.

- Tại sao chàng lại không thích?

- Bởi vì bọn thiếu gia không có cảm hứng đó.

Trương Quảng đứng lên, chắp hai tay sau lưng trầm giọng nói với Bân Bân và Mịch Mịch: - Bân Bân và Mịch Mịch không nên tốn công làm gì nữa. Hãy đưa bọn thiếu gia đến gặp Tăng ma ma.

Mịch Mịch nhìn Trương Quảng:

- công tử...

- Mịch Mịch và Bân Bân đừng ngại... Bọn thiếu gia biết chắc hai nàng không bị quở trách mà ngược lại sẽ được Tăng ma ma ưu ái nữa.

Mịch Mịch nhìn qua Bân Bân.

Hai nàng nhìn nhau vẻ lưỡng lự. Bân Bân nói:

- Mịch Mịch có thể dẫn công tử đến gặp ma ma mà.

- Sao Bân Bân không dẫn... Bân Bân biết mấy hôm nay Tăng ma ma rất không được vui vì những chuyện xảy ra chứ?

Trương Quảng khoát tay:

- Không cần hai nàng dẫn đâu... Tại hạ có thể tìm đến Tăng ma ma... Và hãy tin chính ta sẽ là người đem niềm vui đến cho ma ma.

Hai nàng nhìn Trương Quảng với ánh mắt dò xét và tò mò.

Bân Bân nói:

- Có gì mà công tử rất muốn gặp ma ma?

- Bởi vì ma ma rất muốn gặp bọn thiếu gia.

Mịch Mịch nói:

- Được rồi... Nếu công tử muốn gặp ma ma thì cứ đến tòa biệt lâu trong Hoa Viên tất sẽ gặp người. Nhưng công tử đến đó không dễ đâu.

Trương Quảng gật đầu:

- Tốt lắm... Sự thành tâm hầu phục của hai nàng khiến bọn thiếu gia phải xúc động đó.

Trương Quảng vừa nói vừa lấy hai nén bạc trong ống tay áo đặt lên bàn. Nhìn lại Mịch Mịch và Bân Bân chàng nói: - Nếu có duyên bọn thiếu gia sẽ gặp lại hai người.

Trương Quảng bước trở ra biệt phòng.

Rời khu Tuyết Hoa Lâu, Trương Quảng đi thẳng vào khu hoa viên. Theo lối đường mòn trái sỏi, Trương Cung đi đến tòa biệt lâu có dãy hoa đăng treo phía trước. Từ trên những tầng cây có bốn người với khinh thuật cao cường lướt xuống chặn chàng lại.

Gã đại lực có bộ mặt rỗ chẳng chịt và ánh mắt cá chết lạnh lùng nhìn chàng: - Tiểu tử... Đứng lại... Người không được đến đây.

Trương Quảng nhìn gã đó ôm quyền nói:

- Nếu tôn huynh muốn tại hạ đi thì hãy nói với Tăng ma ma một lời giúp tại hạ”

Gã chau mày gần giọng hỏi:

- Tiểu tử muốn nhắm gì?

Trương Cung ôm quyền nói:

- Hắc Quỷ Nhút Kỳ Thiên môn Cao Thâm Phú sẽ tìm Tăng ma ma.

Bộ mặt chẳng chịt của gã đại hán tướng chừng chảy xệ xuống. Y nhìn Trương Quảng từ đầu đến chân: - Tiểu tử... Phải chăng ngươi là sứ giả của Hắc Quỷ Nhút Kỳ Thiên môn phái đến?

Trương Quảng chấp tay sau lưng nhìn gã mặt rỗ nói:

- Tôn huynh Nghĩ tại hạ là gì cũng được Nhưng nếu Hắc Quỷ Nhút Kỳ Thiên môn mà đến mà tôn huynh chặn đường như chặn đường tại hạ, e rằng mạng tôn huynh chẳng thể nào giữ được.

Tại hạ dám khẳng định với tôn huynh, những tuyệt chiêu của Hàn gia không thể nào đối địch lại với Hắc Quỷ Nhút Kỳ Thiên môn.

Đôi chân mày của gã đại lực mặt rỗ nhíu lại:

- Tiểu tử... ngươi biết cả Hàn Bạch này ư?

- Trên tay huynh là ngọn liễu đao có ba vòng xuyên đã cho tại hạ biết thân thể của huynh.

- Hay thật... Nhìn binh khí biết thân thể người... Hàn mỗ bội phục người đó.

Được Hàn mỗ sẽ nhắm với Tăng ma ma.

- Nếu không có gì bất tiện Hàn huynh nhắm với Tăng ma ma, tại hạ có thể giúp cho Tăng ma ma rất nhiều. Lúc này tại hạ Nghĩ Tăng ma ma rất cần tại hạ.

- Tục danh của ngươi là gì?

- Trương Quảng.

- Hàn mỗ sẽ nhắm lại với Tăng ma ma... Giờ thì ngươi có thể đi được rồi.

Trương Quảng nhường mày:

- Khi nào Tăng ma ma đuổi Trương Quảng sẽ đi ngay.

Hàn Bạch lưỡng lự rồi nói:

- Thôi được... người chờ ở đây.

Hàn Bạch quay bước đi thẳng vào trong tòa biệt lâu.

Trương Quảng chấp tay sau lưng bước đến bên khóm hoa cúc ngắm nhìn. Bộ dạng của chàng rất ư nhàn tản và ung dung. Ba gã kia thì chăm chăm nhìn Trương Quảng như thể sợ chàng bất ngờ chui xuống đất hoặc thẳng thiên lên trời.

Một lúc sau Hàn Bạch quay trở ra. Y bước đến bên Trương Quảng trầm giọng hỏi: - Trương công tử muốn gặp Tăng ma ma có chuyện gì?

Trương Quảng nhìn Hàn Bạch từ tốn hỏi:

- Câu này của Tăng ma ma hay là của Hàn huynh?

Hàn Bạch lưỡng lự một lúc. Chân diện của y lộ rõ những nét bối rối và lúng túng. Mãi một lúc sau, y mới nói: - Của Hàn mỗ.

Trương Quảng ôm quyền:

- Hàn huynh miễn thứ cho tại hạ không thể trả lời câu hỏi của Hàn huynh.

Mặt của Hàn Bạch đanh hẳn lại bởi câu trả lời của Trương Quảng:

- Người không muốn trả lời ta à?

- Tại hạ không phải là không muốn mà đúng ra là không tiện trả lời Hàn huynh.

- Nếu là câu hỏi của Tăng ma ma...

người có trả lời không?

Trương Quảng ôm quyền:

- Tại hạ cáo từ.

Trương Quảng nói rồi quay bước. Hàn Bạch gọi giật lại:

- Đứng lại.

Trương Quảng dừng bước, quay lại đối mặt với Hàn Bạch:

- Hàn huynh có điều chi chỉ giáo?

Hàn Bạch gằn giọng nói:

- Ma ma đang chờ người... Vào đi.

Trương Quảng ôm quyền:

- Đa tạ Hàn huynh đã mở đường.

Nói rồi Trương Quảng xá y, mới chấp tay sau lưng ung dung tiến thẳng vào tòa biệt lâu. Đập vào mắt Trương Quảng là vóc người thon thả của Tăng ma ma đang đứng bên cửa sổ quay lưng về phía y.

Trương Quảng đến sau lưng Tăng ma ma, nhưng vẫn giữ im lặng cứ như không muốn khuấy động sự trầm tư của vị mỹ phụ nhan sắc kiêu sa đài các

kia.

Trương Quảng đứng như thế một lúc lâu mà vẫn không lên tiếng.

Sự im lặng của Trương Quảng buột ma ma phải nhìn lại. Tăng My Nương chỉ khẽ nói: - Trương công tử muốn gì ở My Nương mà lại im lặng không nói?

Trương Quảng điềm nụ cười rồi nói:

- Tại hạ không dám phá đi sự trầm ngâm suy tưởng của Tăng ma ma. Bởi tại hạ Nghĩ ma ma đang suy Nghĩ cách đối phó với Hắc Quỷ Nhứt Kỳ Thiên môn Cao Thâm Phú.

Đôi chân mày của Tăng ma ma thoát nhú lại My Nương trang trọng nói:

- Sao công tử lại Nghĩ My Nương đang Nghĩ cách đối phó với Hắc Quỷ Nhứt Kỳ Thiên môn. My Nương và Hắc Quỷ không thù không oán... Còn hơn thế nữa My Nương là giáo đồ của Thiên môn.

Trương Quảng ôm quyền:

- Tăng ma ma có thể đoán ra sao mà...

Vì sao Hắc Quỷ tìm đến Tuyết Hoa Lôu... Ma ma biết chứ.

- Phải chăng công tử định nói tới cái chết của Tam Tuyết Thần Sát Tuyết Hoa Lôu?

Trương Quảng gật đầu:

- Đúng vậy.

- Tam Tuyết Thần Sát Tuyết Hoa Lôu là người của Tuyết Hoa Lôu. Đông Chu, Lợi Thế Vân, Chu Bành đối với Tăng My Nương tình như thủ túc... Họ chết bởi một thích khách có liên quan đến cái chết của Mạc Tuyết Nương năm xưa... Cái chết của họ khiến My Nương buồn phiền mây ngày qua.

Trương Quảng mỉm cười nói:

- Trương Quảng xin được chia buồn với My Nương phu nhân. Tại hạ vừa chia buồn vừa cảnh báo My Nương đừng xem thường Hắc Quỷ Nhứt Kỳ, bởi vì Tam Tuyết Thần Sát và Cao Thâm Phú có kết nghĩa chi giao. Nhất định Cao Thâm Phú không bỏ qua chuyện này đâu.

My Nương gật đầu:

- My Nương đang chờ Cao đàn chủ đến.

Trương Quảng mỉm cười:

- Nếu như Cao đàn chủ biết kẻ thích khách kia là một cao thủ có một không hai trên võ lâm giang hồ. Tại hạ chỉ có thể nói so với môn chủ Thiên môn chẳng kém bao nhiêu đâu. Trên võ lâm chẳng có bao nhiêu người như vậy... Tất nhiên Cao Thâm Phú sẽ sớm nhận ra gã thích khách là Vô ảnh Tử Kiếm.

My Nương chau mày:

- Cao Thâm Phú sẽ đi tìm Vô ảnh Tử Kiếm?

Trương Quảng gật đầu:

- Tất nhiên rồi họ Cao sẽ đi tìm Vô ảnh Tử Kiếm để đòi lại nợ máu cho Tam Tuyệt Thần Sát... Và điều mà y chắc chắn nhận được... Đó là cái chết giống như Tam Tuyệt Thần Sát.

- Công tử nói với My Nương nhưng chuyện đó có liên quan gì đến My Nương nao.

Trương Quảng mỉm cười:

- My Nương ma ma có Nghĩ rằng Cao Thâm Phú thì không thể đoán ra nhưng môn chủ Thiên môn tự đặt câu hỏi... Ai đã thuê người lấy mạng Tam Tuyệt Thần Sát chứ. Tại hạ thử sức đoán một điều: môn chủ Thiên môn biết Vô ảnh Tử Kiếm là đại thích khách lấy chức nghiệp sát nhân làm phương châm sống cho mình.

Đôi chân mày của My Nương nhíu lại:

- Công tử nói ra điều đó có ý gì?

Trương Quảng bước đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài khu hoa viên từ tốn nói: - Tại hạ đã nói đến đây rồi... My Nương phu nhân còn chưa hiểu tại hạ sao?

Hai cánh môi của My Nương mím lại:

- Yù công tử muốn gì?

- Muốn giúp My Nương ma ma...

Nhưng đổi lại... ma ma phải thành thật với tại hạ.

Đôi chân mày của My Nương nhíu hẳn lại Trương Quảng mỉm cười nói:

- Hẳn My Nương ma ma sẽ rất lấy làm lạ sao một kẻ vô danh tiểu tốt như Trương Quảng lại biết rõ những chuyện của My Nương như chính lòng bàn tay tại hạ...

Chỉ vào trán mình Trương Quảng nói:

- Tại hạ có cái đầu hơn người khác.

Nhờ có nó tại hạ đoán ra kẻ đứng sau lưng Vô ảnh Tử Kiếm là ai. Nếu như Trương Quảng đoán được thì môn chủ Thiên môn cũng đoán được.

Quay lại nhìn thẳng vào Tàng My Nương:

- My Nương ma ma chắc sẽ biết được Chuyện gì sẽ xảy ra cho ma ma rồi chứ?

Trương Quảng lắc đầu:

- Tại hạ tiếc cho ma ma là quá xem thường sự thông tuệ của Thiên môn môn chủ.

Sắc diện của My Nương từ chỗ bình tĩnh chuyển sang màu tái dần. Suy Nghĩ một lúc Tăng My Nương nói: - công tử muốn giúp gì My Nương nào?

Trương Quảng từ tốn nói:

- Tại hạ ái mộ nhan sắc của ma ma, mà không muốn để nó biến mất khỏi cõi đời này... Chỉ cần My Nương ma ma nghe theo lời chỉ dẫn của tại hạ.

- Lấy gì để My Nương tin vào lời nói của công tử?

- Cái mạng của tại hạ có thể bảo chứng cho lời nói của tại hạ được chứ?

My Nương nghiêm giọng nói:

- Vì nguyên cớ gì Trương công tử lại vì My Nương chứ?

Trương Quảng mỉm cười:

- Tại hạ đã nói rồi.

- Chỉ vì nhan sắc của My Nương thôi sao, hay còn nguyên cớ nào khác?

- Chắc chắn còn nguyên nhân khác nữa nhưng lúc này tại hạ chưa tiện nói ra.

My Nương nhìn thẳng vào mắt Trương Quảng:

- My Nương xem như Trương công tử đã biết tất cả sự việc. Biết trong sự suy đoán của công tử... chứ chẳng có chứng cớ gì cả. Thế công tử sẽ giúp My Nương thế nào đây?

- Tăng ma ma rất thích Vô ảnh Tử Kiếm ở bên cạnh ma ma. Ngoài Vô ảnh Tử Kiếm còn có Minh Thần Cung. Có Minh Thần Cung và Vô ảnh Tử Kiếm, chắc ma ma chẳng còn ngại gì Thiên môn nữa.....

Nhìn ra ngoài cửa sổ Trương Quảng nói tiếp:

- Lời nói của tại hạ có đúng không nhỉ?

My Nương quá bất ngờ với sự xuất hiện của công tử, và càng bất ngờ ngạc nhiên hơn khi nghe những lời nói từ cửa miệng của công tử phát ra.

Nhìn lại My Nương, Trương Quảng nói tiếp:

- Ngạc nhiên và bất ngờ... Nhưng những lời tại hạ nói có đúng không?

Nói xong, Trương Quảng điềm nụ cười My Nương nhỏ giọng nói:

- My Nương đã thỉnh cầu Lâm Trung Quân ở lại Tuyết Hoa Lâu nhưng Lâm Trung Quân đã từ chối.

Trương Quảng cười khẩy:

- Tại hạ có thể giúp My Nương ma ma.

My Nương nhìn sững Trương Quảng:

- Trương công tử giúp được ư?

Trương Quảng gật đầu:

- Hãy đặt niềm tin vào tại hạ.

- Trương công tử cần gì ở My Nương?

- Rất nhiều... nhưng trước hết là sự thành tâm của My Nương đối với tại hạ.

My Nương khẽ gật đầu:

- My Nương chỉ sợ...

Trương Quảng cướp lời My Nương:

- My Nương ma ma hãy chuẩn bị đại yến đón người mà My Nương cần tới.

- Đó là ai?

- Lâm Trung Quân.

Chương 4 - Giáng Thể Ngọc

Mọi con mắt đều đổ dồn vào thiếu nữ có khuôn mặt tròn trĩnh biểu lộ sự thông minh. Nhưng nếu chỉ có khuôn mặt sáng đó thôi thì chưa thể khiến mọi người đang có mặt ở đây chú ý đến nàng.

Ngoài khuôn mặt xinh xắn, dáng người thanh mảnh ra trên người nàng khoác chiếc áo ngọc trai, có đính kèm đôi thuyêt Châu lấp lánh. Có lẽ chính chiếc áo ngọc trai khoác trên người khiến cho mọi người phải chú ý đến nàng.

Nàng đi cùng với một lão nhân, đôi mắt sáng ngời với chòm râu dài đen nhánh Lão nhân chẳng có nét gì đặc biệt cả nhưng đi cạnh nàng buộc người ta phải chú ý đến lão.

Hai người ngồi xuống bàn. Gã tiểu nhị bước ra. Y khúm núm nói:

- Tiểu thư và lão trượng dùng chi?

Nàng nhìn sang lão trượng cất tiếng thật nhỏ nhẹ:

- Thăm đại thúc dùng món gì?

Thăm Mộc Cương nhìn gã tiểu nhị nói:

- Người cho lão Thăm một bình trà nóng và hai chiếc bánh bao.

Gã tiểu nhị gật đầu. Y quay sang thiếu nữ:

- Tiểu thư dùng chi ạ?

- Tiểu nhị cho Giáng Thể Ngọc những thức ăn như đại thúc.

Gã tiểu nhị khom người xá rồi lui bước. Gã tiểu nhị đi rồi Thăm Mộc Cương mới nhìn Thể Ngọc nói: - Thể Ngọc ốm yếu như vậy.....

- Nếu đại thúc ăn những món ăn đậm bạc và vẫn có sức thì Thể Ngọc vẫn có thể bắc chước đại thúc mà.

Thăm Mộc Cương lắc đầu thở hắt một tiếng rồi nói:

- Nha đầu... Người có để ý thấy gì không?

Thể Ngọc lắc đầu:

- diệt nữ đầu có thấy gì đâu... Chẳng lẽ đại thúc có điều gì lạ muốn chỉ cho Thể Ngọc thấy à?

- diệt nữ... Khi đi trên giang hồ...

Người phải tinh mắt để ý nhìn người. Võ lâm giang hồ là chốn hiểm ác. Nếu không tinh mắt lường trước mọi sự việc sẽ dễ gặp tai họa lắm đó.

Thể Ngọc lườm Thăm Mộc Cương:

- Điều này Thăm đại thúc dạy Thể Ngọc hoài... Còn có điều gì khác nữa không đại thúc?

- Chỉ mỗi điều đó thôi, Thăm đại thúc học suốt đời đây. Trong võ lâm giang hồ, không phải ai cũng như ai đâu.

- Thầm đại thúc yên tâm... Dù con là ai đi nữa một khi bên cạnh Thể Ngọc là Thầm Mộc Cương, Thiên Cương Môn Giả hẳn chẳng ai dám làm gì Thể Ngọc đâu Thầm Mộc Cương vuốt râu, chau mày nói: - diệt nữ đừng chủ quan như vậy...

Núi cao còn có núi cao hơn. Người tài còn có người tài hơn. Huống chi lòng của con người thì không bao giờ đo được.

Trên người Giáng Thể Ngọc là chiếc áo ngọc trai cùng đôi huyết châu,” có thể ví như kim ty giáp, trên đời chỉ có một không hai. Rất dễ khiến cho người ta nảy lòng tham đó.

- Nếu vậy con sẽ cởi chiếc áo ngọc trai ra vậy.

Thầm Mộc Cương lắc đầu:

- Không... Thể Ngọc không được cởi chiếc áo đó ra... Bởi đó là vật hộ thân của Thể Ngọc. Chiếc áo kia quý bao nhiêu đi nữa cũng không thể so sánh với sinh mạng của Giáng Thể Ngọc đâu.

Ngay cả Thầm Mộc Cương cũng không thể bì được với Giáng Thể Ngọc.

Nàng lườm Thầm Mộc Cương nhỏ giọng nói:

- Đại thúc chỉ nể mặt mẫu thân mà thôi Người võ lâm không biết có giống đại thúc không?

- Tất nhiên phải giống lão Thầm rồi.

Trên võ lâm chỉ có một Thần Minh Cung chứ đâu có hai. Chỉ có một Minh Thần cung chủ mà thôi.

Nàng bẽn lễn nhìn lão Thầm rồi liếc nhìn mọi người tại ngôi thảo quán này.

Gã tiểu nhị bung ra một bầu trà nóng cùng đĩa bánh bao đặt xuống bàn. Thể Ngọc cầm lấy chiếc bánh bao, vô tình mắt nàng nhận được ánh mắt từ gã nho sinh có khuôn mặt rất phong lưu ngồi đối diện.

Nàng ngượng ngừng bỏ chiếc bánh bao xuống.

Lão Thầm nói:

- Thể Ngọc... sao không ăn?

Nàng nhỏ giọng nói:

- Đại thúc, có người nhìn diệt nữ.

- Ai đâu nào?

- Gã nho sinh ngồi bàn đối diện với diệt nữ và đại thúc.

Thầm Mộc Cương vuốt râu, bốc lấy một chiếc bánh bao nhìn Thể Ngọc nói: - Chỉ một gã nho sinh hủ lậu nhìn thôi, diệt nữ đã không ăn được rồi. Đừng để tâm đến gã thư sinh đó.

Lão Thầm nói rồi cắn lấy một miếng bánh bao nhai ngon lành trong khi

Thế Ngọc phải dời mắt nhìn ra bên ngoài như thể muốn tránh đi ánh mắt nhìn của Trương Quảng.

Lão Thảm lắc đầu nói:

- diệt nữ vì ánh mắt của tên nho sinh hủ lậu kia mà ăn không được để Thảm lão phu đuổi hắn đi cho diệt nữ ăn vậy.

Thế Ngọc lắc đầu:

- Không, không... Người ta có làm gì Thế Ngọc đâu mà đại thúc... Đại thúc đừng đuổi người ta đi.

- Vậy cũng được.

Lão nói rồi bốc thêm một chiếc bánh bao nữa cho vào miệng ngon lành, ăn xong hai chiếc bánh bao lão Thảm bung chén trà. Đến lúc này thì Trương Quảng mới bước qua bàn Thảm Mộc Cương và Giáng Thế Ngọc.

Thảm Mộc Cương cau mày nhìn Trương Quảng. Lão gần giọng nói:

- Tiểu tử... Bàn của lão phu không có chỗ cho ngươi ngồi.

Trương Quảng gượng cười, ôm quyền nói:

- Văn bối không có ý muốn ngồi chung với trưởng bối và Minh Thần cung chủ đâu Lão Thảm hắt mặt: - Thế ngươi qua đây làm gì?

- Văn bối buộc phải cất bước qua bàn tiền bối vì muốn giữ lại cái mạng cho tiền bối đó.

Lão chau mày:

- Giữ lại cái mạng cho lão phu?

Trương Quảng gật đầu:

- Tiền bối không tin thì uống thử chén trà đó Chén trà đó là chén trà độc.

Thảm Mộc Cương nhìn lại chén trà:

- Sao tiểu tử biết đây là chén trà độc.

- Mũi văn bối có thể ngửi được bách độc Cho dù là Vô ảnh Chi Độc.

- Vậy sao?

- Nếu tiền bối không tin thì cứ uống chén trà trên tay người.

Thảm Mộc Cương lưỡng lự.

Thế Ngọc nói:

- Đại thúc... Chúng ta có cách thử độc ma.

Nàng vừa nói vừa lấy trâm cài trên mái tóc nhún vào chén trà. Chén trà chẳng có gì thay đổi cả. Nàng nhìn Trương Quảng nói: - Công tử đã sai rồi... Trong chén trà không có độc.

Trương Quảng lắc đầu:

- Tại hạ nói có độc là có độc. Người hạ độc lão tiên sinh đây biết tiên sinh là người lịch lãm trên giang hồ nên có cách hạ độc tinh vi mới xứng với lão

tiên sinh chứ.

Trương Quảng mỉm cười:

- Nếu tiên sinh không tin... xin mời uống chén trà này.

Lão Thâm cười khẩy một tiếng:

- Lão phu là người lịch lãm trên võ lâm giang hồ nên có cách thử độc khác Thê Ngọc.

Lão xoay mặt vào trong gọi lớn:

- Tiểu nhị...

Gã tiểu nhị vội vã bước ra.

Y lúm khúm ôm quyền nói:

- Lão trượng cần chi nữa à?

Lão Thâm chỉ chén trà trên tay mình:

- Tiểu nhị. Nghe lão nói đây... Trong chén trà này có độc phải không?

Gã tiểu nhị tròn mắt nhìn vào lão Thâm:

- Ai nói như vậy?

- Chính vị công tử này nói với lão phu.

Gã tiểu nhị trừng mắt nhìn sững Trương Quảng:

- Túc hạ... ta và túc hạ không thù không oán sao lại ngậm máu phun người được chứ?

Trương Quảng ôm quyền nói:

- Tại hạ ngửi được mùi độc được. Nên cảnh báo lão tiên sinh đây có độc công mà thôi.

Gã tiểu nhị hừ một tiếng rồi nói:

- Độc công... Nếu không có độc công... Công tử tính sao với tiểu nhị đây?

Lão Thâm khoát tay:

- Không cần phân bua nhiều... Nếu như tiểu nhị nói chén trà này không có độc thì ngươi hãy uống ngay trước mặt lão Thâm.

Bằng như có độc ngươi cũng không dám uống.

Gã tiểu nhị ôm quyền nói:

- Cung kính không bằng phụng mạng...

Tiểu nhị xin được minh chứng cho lão tiên bối tại ngay đây. Trong chén trà này không có độc.

Gã nói rồi đón lấy chén trà dốc vào miệng mình.

Y nuốt cổ nói:

- Trà của tiểu nhân rất ngon thế này mà vị công tử nói có độc. Tiên bối trừng trợn gã dùm tiểu nhị.

Thẩm Mộc Cương nhìn Trương Quảng.

Lão chờ một lúc lâu nhưng chẳng thấy gã tiểu nhị có biểu hiện gì mới lên tiếng: - Tiểu tử... Ngươi Nghĩ thế nào về nhận định của ngươi. Ngươi đúng là kẻ hồ đồ.

Trương Quảng ôm quyền nói:

- Nếu tiền bối cho hạ là kẻ hồ đồ xin tiền bối cứ dùng trà. Còn nếu cho hạ đúng thì có thể dùng bầu trà của tại hạ.

Thẩm Mộc Cương khoát tay:

- Lão phu không thích vay mượn của ai ca.

Gã tiểu nhị lườm Trương Quảng:

- Hừ... Nếu trong trà có độc thì ta đã chết rồi. Túc hạ đúng là kẻ ngậm máu phun người... Tiểu nhị ta không nhìn túc hạ đâu đó...

Trương Quảng nhìn gã tiểu nhị ôn nhu nói:

- Nếu tại hạ đoán không lầm... Túc hạ là người của Đường Môn.

Phàm người của Đường Môn đều dùng độc công thần kỳ. Và thậm chí luyện được cả độc công qua hơi thở của họ. Túc hạ hẳn có luyện độc công nên tóc của túc hạ đổi màu vàng nhạt. Hơi thở của túc hạ thở ra độc khí.

Gã tiểu nhị quắc mắt nói:

- Đúng là hồ đồ... Ta không thèm nói chuyện với kẻ hồ đồ đâu.

Gã tiểu nhị nói rồi quay bước đi vào trong.

Lão Thẩm nhìn Trương Quảng nói:

- Tiểu tử, lão phu e tiệm này sẽ đóng cửa bởi những lời nói vô căn vô cứ của ngươi, nói cho cùng thì lão phu đây cũng cảm kích sự lo lắng của ngươi lo cho lão phu đó.

Lão cười khẩy rồi nói tiếp:

- Thẩm lão phu cảm kích nhưng không cho ngươi một chỗ ngồi chung bàn với lão đâu Thẩm Mộc Cương nói dứt câu dốc chén trà đổ vào miệng. Lão chép lưỡi nói: - Trà rất thơm và ngon... Tiểu tử đã làm cho ta mất chén trà ngon cho gã tiểu nhị rồi.

Lão Thẩm nói dứt câu thì đánh mặt lại.

Thấy lão đánh mặt Giáng Thể Ngọc liền hỏi:

- Thẩm đại thúc. Có chuyện gì vậy?

Lão Thẩm chống tay từ từ đứng lên nhìn Thể Ngọc nói:

- Đúng là độc công.

Lão nói xong ngồi xuống vận công để không chế chất độc trong nội thể.

Gã tiểu nhị từ nhà sau bước ra cùng với hai người nữa. hai người đó cũng có mái tóc màu hung trông thật quái gở.

Gã tiểu nhị nhìn Thảm Mộc Cương nói:

- Thiên Cương Tôn Giả Thảm Mộc Cương. Hôm nay là ngày tận số của lão rồi.

Thảm Mộc Cương nhìn ra tiểu nhị và hai người có mái tóc quái gở. Lão neho mày nói: - Hàm Cật và Hàm Côn... Hai người đó à?

Hàm Cật và Hàm Côn nhìn lão Thảm:

- Sự lịch lãm giang hồ trong Thiên Cương Tôn Giả đâu rồi. Sao lại để trúng Vô ảnh Chi Độc của Hàm Cật và Hàm Côn?

Hàm Côn ve cằm nói:

- Thảm Mộc Cương... Lão biết mình sắp chết rồi chứ?

Thảm Mộc Cương mím giọng nói:

- Mặc dù lão phu trúng độc Vô ảnh của các ngươi nhưng cũng không dễ chết đâu Gã tiểu nhị nói: - Lão sắp chết rồi... nhưng trước hết ta phải thu phục tên nho sinh thú này suýt làm hỏng chuyện của huynh đệ chúng ta.

Y vừa nói vừa giơ hữu thủ có sắc màu đen kịt toan vỗ tới Trương Quảng.

Trương Quảng khoát tay thét lớn:

- Không.

Gã tiểu nhị gằn giọng nói:

- Nho sinh thú... Ngươi muốn nói gì trước khi chết?

- Tại hạ chỉ muốn nói ba vị còn có thời gian để giữ lấy mạng mình đó. Ở đây ngoài Thảm tiên sinh còn có Minh Thần cung chủ... Ba vị chắc chắn không phải là đối thủ của Minh Thần cung chủ đâu.

Gã tiểu nhị nhường mày nói:

- Nho sinh thú nói ai là Minh Thần cung chủ?

- Chính tiểu thư đây là Minh Thần cung chủ.

Hàm Cốc gắt giọng nạt ngang:

- Nho sinh thú... ngươi đúng là kẻ hồ đồ trông gà hóa phụng... Ngoài chiếc áo ngọc trai danh bất hư truyền của Minh Thần Cung ra thì nha đầu kia đâu phải là Minh Thần cung chủ.

Trương Quảng nhìn lại Thê Ngọc:

- Hóa ra tiểu thư không phải là Minh Thần cung chủ?

Thê Ngọc gật đầu:

- Công tử đã nhìn lầm người rồi - Nhìn lầm... Xem ra số của Trương Quảng đã tận.

Trương Quảng nhìn lại gã tiểu nhị, ôn nhu nói:

- Cho dù tiểu thư đây không phải là Minh Thần cung chủ thì cũng là người có địa vị trong Minh Thần Cung. Các vị chẳng lẽ dám đối mặt với

Minh Thần Cung. Mặc dù Đường Môn cũng có danh tiếng trên võ lâm giang hồ nhưng tuyệt đối không phải là môn phái có thể đối cho với Minh Thần Cung được.

Gã tiểu nhị gần giọng nói:

- Điều đó không cần ngươi lo... Chúng ta sẽ đoạt chiếc áo Thiên Ngọc kia rồi tính sổ với Minh Thần cung chủ sau mà.

Nhưng trước hết phải lấy cái mạng thú của ngươi đã.

Gã vừa nói vừa giơ hữu thủ đen xì công tới vùng thượng đẳng của Trương Quảng.

Lão Thảm bối rồi hét lớn:

- Né tránh đi.

Mặc cho lão hét, Trương Quảng vẫn đứng trơ trơ như pho tượng. Chính vào khoảnh khắc cuối cùng trước khi trào độc của gã tiểu nhị chạy được đến vùng thượng đẳng của Trương Quảng thì Giáng Thể Ngọc mới ra tay.

Nàng chỉ đẩy nhẹ ngọc thủ chặn ngang bóng trảo công của gã tiểu nhị đã đánh bật nó qua một bên. Bóng trảo vỗ vào chiếc bàn cạnh Trương Quảng.

Chát...

Hứng trọn bóng trảo công của gã tiểu nhị chiếc bàn gãy vụn và bốc khói ngán ngút.

Bọn thực khách trong thảo điểm đều bật đứng lên, rút binh khí.

Giáng Thể Ngọc bước lên trước mặt Thảm Mộc Cương và Trương Quảng định nhãn nhìn Hàm Cật và Hàm Côn cùng gã tiểu nhị nói: - Mặc dù bốn cô nương không phải là cung chủ nhưng các ngươi cũng đừng xem thường bốn cô nương chứ. Bởi vì bốn cô nương là người của Minh Thần Cung kia mà.

Gã tiểu nhị cười gần rồi nói:

- Nha đầu... có bản lĩnh được bao nhiêu mà thốt những lời đó chứ. Bốn đàn chủ Tiêu Chí sẽ đích thân vui vẻ với nha đầu Thể Ngọc nhieu mày hỏi: - Đích thân vui vẻ với Thể Ngọc...

Ngươi nói vậy có ý gì?

Tiêu Chí cười khẩy nói:

- Nàng không biết chút nữa Tiêu Chí cho nàng biết.

Gã vừa nói vừa xoa tay xem chừng rất cao hứng với vẻ ngây ngô của Thể Ngọc.

Thấy nàng ngây ngô, Tiêu Chí cười phá lên. Y vừa cười vừa nói:

- Đúng là đóa hoa băng trinh mà...

Hôm nay trời đãi Tiêu đàn chủ rồi.

Thể Ngọc nheo mày nói:

- Đóa hoa băng trinh...

Nàng nhìn sang Trương Quảng nói:

- Công tử... Y có ý càn rỡ gì thế?

- Nếu tiểu thư không thắng được Tiêu chí thì hẳn sẽ tước đoạt sự trinh trắng của tiểu thư đấy mà.

Nghe Trương Quảng thốt câu này, sắc diện của nàng đỏ bừng.

Quay mắt lại nhìn Tiêu Chí:

- Dám tặc... Người dám sỉ nhục bổn cô nương.

Thế Ngọc vừa nói xong vận công.

Quanh thể pháp nàng xuất hiện một vòm khí công như chiếc bong bóng nước bao bọc cùng với sự xuất hiện của vòm khí công đó thì những đạo cuồng phong cùng xuất hiện cuốn tất cả mọi thứ rào rào buông về phía nhóm cao thủ Đường Môn Tiêu Chí lẫn Hàm Cật, Hàm Côn và đám cao thủ Đường Môn bị đạo cuồng phong đẩy bước về phía sau ba bộ. Tiêu Chí nói: - Vô Minh Thần Công. Chúng ta phải hợp công thôi.

Trong khi gã nói thì thân pháp của Giáng Thế Ngọc từ từ bốc lên khỏi mặt đất chiếm lĩnh độ cao bốn trượng thần không. Trong khi nàng phiêu bồng chẳng khác gì thần nữ từ trên cõi tiên giáng xuống phạm trần, Giáng thế Ngọc nói: - Cho dù các người có hợp công cũng không thể là đối thủ của Vô Minh Thần Công đâu.

Nàng nói dứt câu thì một đạo khí xoáy tròn như cơn lốc từ trên cao bổ thẳng vào Tiêu Chí, Hàm Cật và Hàm Côn cùng nhóm cao thủ Đường Môn.

Ba người kia cũng hợp lực phát chiêu công đón lấy đạo xoáy kinh của Giáng Thế Ngọc.

Am...

Trương Quảng phải tháo lui ba bộ.

Tiêu Chí, Hàm Cật, Hàm Côn và bọn cao thủ Đường Môn bị búng lên khỏi mặt đất cùng với ngôi thảo điểm sau lưng chúng. Tất cả chẳng khác nào những chiếc lá khẽ bị cuốn văng bởi đạo xoáy kinh Vô Minh Thần Công.

Bọn chúng bị quăng đi trên mười trượng rơi xuống đất như những quả mít rụng khỏi cành. Trong khi đó Giáng Thế Ngọc từ từ hạ thân xuống một cách nhẹ nhàng.

Tiêu Chí, Hàm Cật, Hàm Côn và bọn cao thủ vội đứng lên. Người nào cũng đều có vẻ mặt tái nhợt nhợt.

Tiêu Chí nói:

- Chúng ta đi thôi...

Không cần Tiêu Chí phán lệnh lần thứ hai, tất cả đều lui nhanh như bầy

cừ non chạm mặt với chúa sơn lâm.

Giáng Thể Ngọc đánh giọng nói:

- Các ngươi định chạy đi đâu.

Nàng toan rượt theo thì Trương Quảng gọi giật lại:

- Tiểu thư...

Nàng dừng bước nhìn lại chàng.

Trương Quảng nói:

- Tiểu thư nên để cho họ một sinh lộ...

Lúc này việc cần trước mắt là giải độc cho Thảm tiên sinh.

- Công tử... Để Thể Ngọc bắt bọn người Đường Môn kia giao thuốc giải cho Thảm đại thúc.

Trương Quảng lắc đầu:

- Thể Ngọc cô nương chỉ tấn công vô ích thôi... Tại hạ biết Đường Môn chỉ chế độc công chứ không bao giờ chế giải độc công.

Thể Ngọc bối rối nhìn lại Thảm Mộc Cương:

- Thảm đại thúc...

Thảm Mộc Cương nhìn nàng gật đầu noi.

- Vị tiểu huynh đệ đây nói rất đúng...

Đường Môn chỉ chế tạo độc công chứ tuyệt nhiên không có chế tạo giải độc công. Tạm thời đại thúc đã không chế được chất độc trong nội thể không phát tác ra ngoài... Nhưng muốn trục độc công ra khỏi nội thể của lão Thảm thì phải nhờ đến cung chủ.

Thể Ngọc nói:

- Thảm đại thúc... chẳng lẽ chúng ta phải quay về Minh Thần Cung?

Lão Thảm lắc đầu:

- Thảm Mộc Cương đã nhận lệnh của cung chủ... Không thể nào quay về khi chưa hoàn thành trọng trách của mình.

Thể Ngọc nhìn lại Trương Quảng:

- Trương công tử có cách chỉ trục độc trong nội thể của Thảm đại thúc?

Trương Quảng nhìn Thảm Mộc Cương:

- Tại hạ có biết chút ít y thuật... để tại hạ thử. Nếu may mắn có thể trục được độc công trong cơ thể của Thảm tiên sinh Lão Thảm nhìn Trương Quảng: - Lão Thảm may mắn gặp được quái nhân sao?

- Thảm tiên sinh cứ xem như chúng ta có duyên với nhau vậy.

Lão Thảm gật giọng nói:

- Không ngờ mấy mươi năm lịch lãm trong chốn võ lâm giang hồ hiểm ác chỉ trong phút chốc lão bị Đường Môn làm nhục trước mặt công tử.

- Võ lâm là chốn hiểm ác trùng trùng ai cũng có thể sa cơ thất thế.

Trương Quảng nhìn lại Thử Ngọc:

- Thử Ngọc tiểu thư. Chúng ta cần tìm chỗ nào khác an toàn hơn để tại hạ dùng y thuật trục độc công cho tiên sinh.

Thử Ngọc gật đầu.

Nàng từ tốn nói:

- Có Thử Ngọc bên cạnh... công tử tin đi Sẽ không ai dám làm phiền đến công tử đâu

Chương 5 - Ân Tướng Ma Tôn

Trương Quảng rời thảo xá bước ra ngoài, chạm mặt ngay với Giáng Thể Ngọc. Nàng chặn chàng lại hỏi: - Công tử... tình trạng của Thảm đại thúc như thế nào rồi... Công tử cho Thể Ngọc biết được không?

Trương Quảng nhìn nàng mỉm cười nói:

- Tạm thời thì độc công đã được tại hạ dùng kim châm trực ra ngoài... Nhưng Thảm tiên bối muốn phục hồi lại như xưa chắc phải mất trọn một con trắng để tịnh dưỡng. Nếu như lúc này Thảm tiên sinh không tịnh dưỡng mà vẫn tiếp tục dụng võ công... E rằng sẽ bất lợi.

Nàng nhìn Trương Quảng:

- Công tử đúng là một thần y... Thể Ngọc bội phục vô cùng.
- Tiểu thư đừng quá đa lễ như vậy. Tại hạ chỉ làm theo chức trách của mình thôi.

Chàng nhìn Thể Ngọc nói:

- Thể Ngọc tiểu thư và Thảm tiên bối định đi đâu vậy?
- Thể Ngọc và Thảm đại thúc đến Hàm Đan.
- Tại hạ cũng có việc phải đến Hàm Đan.

Trương Quảng mỉm cười.

Thể Ngọc bẽn lẽn nói:

- Vậy là chúng ta có thể đi chung một đường Huynh đến Hàm Đan có chuyện gì vậy?

- Chuyện nhỏ thôi... Hàm Đan là nơi phồn hoa đô hội, nên tại hạ phải đến. Còn tiểu thư?

- Thể Ngọc đến để gặp một người.

Người đó có tiếng tăm lẫy lừng trên chốn võ lâm giang hồ.

Trương Quảng mỉm cười nói:

- Nghe tiểu thư nói tại hạ có thể đoán ra người đó rồi.

Nàng chớp mắt, neho mày với vẻ ngơ ngác nhìn Trương Quảng.

- Thể Ngọc chưa nói mà Trương huynh có thể đoán ra à?
- Trương Quảng chỉ đoán mò thôi không biết có đúng hay không?
- Huynh đoán xem. Nếu đúng, Thể Ngọc ngạc nhiên vô cùng đó.
- Nếu Trương Quảng đoán không lầm thì Thể Ngọc và Thảm đại thúc đến Hàm Đan gặp môn chủ Thiên môn Đoàn Bất Quân.

Nàng sững sờ nhìn Trương Quảng:

- Đúng như vậy... sao Trương huynh có thể đoán được Thể Ngọc đến Hàm Đan gặp môn chủ Thiên môn Đoàn Bất Quân?

- Nếu chịu khó suy Nghĩ một chút thì sẽ đoán được ngay.

- Huynh có thể nói cho Thể Ngọc biết huynh suy Nghĩ thế nào mà đoán ra.

Trương Quảng nhìn nàng:

- Thể Ngọc là người của Minh Thần Cung. Nếu tại hạ đoán không lầm, nàng là một trong những người được cung chủ ưu ái nhất Sắc diện Thể Ngọc ứng hồng. Nàng gương gật đầu: - Thể Ngọc không dấu gì huynh... Thể Ngọc là ái nữ của cung chủ.

- Thảo nào nàng mới được cung chủ cho bận chiếc áo ngọc trai danh bất hư truyền này.

- Phải chăng chính vì chiếc áo ngọc trai huyết ngọc đã minh chứng huynh nhìn lầm Thể Ngọc là mẫu thân?

Trương Quảng gật đầu:

- Chỉ nhìn lầm thôi, tại hạ suýt chết đó.

Nàng gương không có võ công thần kỳ.

Nàng gương ngừng nói:

- Thể Ngọc đâu thể để cho bọn Đường Môn bức hiếp huynh được.

- Không có võ công như Trương Quảng cũng là điều bất lợi.

- Huynh không có võ công à?

Trương Quảng gật đầu.

Nàng vồn vã nói:

- Huynh muốn học võ công không?

Thể Ngọc truyền lại cho huynh?

Trương Quảng lắc đầu:

- Trương Quảng không thích học võ công.

Trương Quảng chấp hai tay sau lưng nhìn vào khoảng không trước mắt như thể chìm vào một cõi xa thẳm nào đó. Buông tiếng thở dài. Trương Quảng nói: - Võ công chỉ đem đến những điều phiền lụy cho bản thân mà thôi. Thà không biết võ công còn hơn.

Thể Ngọc ngăm nhìn Trương Quảng.

Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Trương huynh lạ quá.

Trương Quảng nhường mảy:

- Nàng thấy Trương Quảng có điểm gì lạ nào?

Nàng gương ngừng rồi nói:

- Thể Ngọc thấy ở huynh có cái gì đó rất thần bí... và khó hiểu nữa.

Điểm nụ cười mỉm, Trương Quảng nói:

- Đã sinh ra làm người thì ai ai cũng có điều khó hiểu cả. Minh Thần

Cung là chốn thần bí nhất trong giới võ lâm giang hồ... Thậm chí người võ lâm kháo với nhau ai có được võ công của Minh Thần cung chủ sẽ là võ lâm minh chủ thiên hạ vô địch.

Thê Ngọc nheo mày:

- Ai luyện võ công cũng muốn mình là thiên hạ vô song.

Nàng lắc đầu:

- Thê Ngọc không có ý đó... Nhưng cũng không muốn cho giới võ lâm xem thường Minh Thần Cung.

Trương Quảng khẽ gật đầu:

- Trên võ lâm giang hồ, ngoài Thiếu Lâm Tự còn có các phái khác, nhưng trong võ lâm chỉ có những môn phái sau đáng để tâm phục khẩu phục.

Thê Ngọc nhìn Trương Quảng:

- Huynh nói xem, đó là những môn phái nào?

Trương Quảng nghiêm giọng nói:

- Một là Minh Thần Cung của Thê Ngọc tiểu thư, hai là Thiên môn, ba là Võ Đang phái với Huyền Không chân nhân và Thiên Vân trang chủ Du Cát Đằng. Tất cả những phái đó chia võ lâm thế tứ trụ.

Nhìn Thê Ngọc, Trương Quảng mỉm cười nói:

- Trương Quảng nói như thế có đúng không nhỉ?

- Huynh nói rất đúng... Nhưng...

- Nhưng sao?

- Thê Ngọc nghe Thẩm đại thúc nói võ lâm đúng là chia thành thế tứ trụ...

Nhưng này thì còn ba trụ theo thế chân vạc bởi Thiên Vân Trang không còn nữa.

Trương Quảng gật đầu:

- Trương Quảng có nghe nói đến điều này.

Thê Ngọc nói:

- Kiến văn võ lâm của Trương huynh uyên bác như vậy, hẳn huynh biết chuyện gì xảy đến cho Thiên Vân Trang chứ?

Trương Quảng lắc đầu:

- Đâu phải chuyện gì Trương Quảng cũng biết đâu. Tất cả những gì Trương Quảng biết thiên hạ điều biết đấy mà...

Nhưng chỉ vì không muốn nói ra thôi.

Thẩm Mộc Cương từ trong thảo xá bước ra:

- Trương công tử biết gì về Thiên Vân Trang?

Trương Quảng nhìn lại Thẩm Mộc Cương:

- Thảm tiên bối.

Thê Ngọc nói:

- Đại thúc khoẻ rồi chứ?

- Đã đỡ nhiều rồi.

Thảm Mộc Cương nhìn Trương Quảng:

- Lão phu nghe Trương công tử đối đáp với Thê Ngọc. Lão phu ngỡ ngỡ kiến văn công tử thật uyên bác... Chắc công tử biết về huyết án Thiên Vân Trang chứ?

Trương Quảng ôm quyền:

- Văn bối chỉ nghe thiên hạ nói lại thôi.

Thảm Mộc Cương lắc đầu:

- Lời của thiên hạ đôi khi không đúng sự thật - Kiến văn của văn bối nhờ vào lời bàn khảo của thiên hạ.

Nếu như những lời nói đó không đúng thì văn bối không dám bàn đến.

Thảm Mộc Cương khẽ gật đầu:

- Lão Thảm hỏi công tử vì lão Thảm không tin vào lời của bá nhân.

Trương Quảng ôm quyền:

- Thế theo Thảm tiên sinh thì có gì khác không?

- Lão Thảm có biết Thiên Vân trang chủ Du Cát Đằng. Khi võ lâm khởi phát huyết lệnh tróc nã Thiên Vân Trang vì Du trang chủ là Ân Tướng Ma Tôn. Điều đó khiến lão phu bất ngờ vô cùng.

Trương Quảng ôm quyền hỏi:

- Sao Thảm tiên bối lại thấy bất ngờ?

- Lão Thảm không tin Du Cát Đằng trang chủ là Ân Tướng Ma Tôn vì Du trang chủ chẳng lẽ vừa là đại thiện nhân vừa là tên Ân Tướng Ma Tôn giết người không gớm tay. Điều đó hoàn toàn trái nghịch với phong thái đỉnh thiên lập địa của Du trang chủ.

Trương Quảng mỉm cười nói:

- Nếu Du trang chủ nghe được những lời nói của Thảm tiên bối... Không chừng là sẽ siêu thoát ngay đấy.

Chàng ôm quyền nói tiếp:

- Chuyện của tiên nhân, văn bối không dám bàn thảo đến. Văn bối chỉ nói những điều mình biết mà thôi.

Thảm Mộc Cương khẽ gật đầu:

- Chuyện đó đã trải qua tám năm nay rồi... Võ lâm cũng đã quên không ai nhắc đến nữa... Nhưng mỗi lần nhắc đến Thiên Vân Trang lão Thảm lại cảm thấy bồn chồn vô cùng.

- Sao Thảm tiên sinh lại bồn chồn?
- Sao lại không bồn chồn... Mấy trăm nhân mạng đều bị thảm sát trong một đêm... Mà tất cả võ lâm đều có nhúng tay vào.

Thê Ngọc sa sầm nét mặt hỏi Thảm Mộc Cương:

- Thảm đại thúc... Minh Thần Cung của chúng ta có tham gia hay không?
Thảm Mộc Cương buông tiếng thở dài:
- Minh Thần Cung cũng là một trụ cột của võ lâm... khi huyết lệnh ban ra...

Chúng ta đâu thể đứng ngoài cuộc được.

Trương Quảng nheo mày:

- Thế từ lúc Thiên Vân Trang của Du Cát Đằng trang chủ bị tiêu diệt khỏi võ lâm giang hồ. Ân Tướng Ma Tôn còn xuất hiện không?

Thảm Mộc Cương vuốt râu:

- Ân Tướng Ma Tôn không còn xuất hiện nữa thì đích thị Du Cát Đằng trang chủ là Ân Tướng Ma Tôn rồi.

- Ai cũng Nghĩ như vậy... Nhưng lão Thảm một lần diện kiến Du trang chủ.

Biết qua Du trang chủ, thì không tin vào chuyện đó.

Trương Quảng mỉm cười rồi nói:

- Chỉ có tiên sinh là không tin thôi...

Tất cả mọi người đều tin.

Chấp tay sau lưng nhìn Thảm Mộc Cương, Trương Quảng nói tiếp:

- Phàm những kẻ có độc tâm thì không bao giờ lộ ch Ân Tướng thật. Cương tiên sinh biết được ch Ân Tướng thật của y.

- Lão Thảm cũng Nghĩ như Trương công tử. Nhưng Nghĩ đến Thiên Vân Trang, trong lòng vẫn cứ canh cánh không yên.

Thê Ngọc nhìn lão Thảm:

- Sự lịch lãm của đại thúc khiến cho đại thúc áy náy phải không?

- Có lẽ vậy Trương Quảng nhường mày:

- Không chừng tiên sinh áy náy nên mới bị người của Đường Môn dùng độc bức hại đó.

Lão Thảm bật cười thành tiếng. Lão vừa cười vừa nói:

- Lần này Trương công tử nói sai rồi.

Trương Quảng ôm quyền:

- Vãn bối sai chỗ nào?

- Không phải vì sự áy náy của lão phu mà bọn cao thủ Đường Môn muốn sát hại lão Thảm này đâu.

- Thảm tiên sinh nói xem vì cái gì mà bọn cao thủ Đường Môn muốn bức hại tiên sinh?

- Chẳng qua bọn chúng muốn đoạt chiếc áo ngọc trai của cung chủ mà thôi.

- Hóa ra là như vậy.

Nhìn lại Thê Ngọc, Trương Quảng nói:

- Nếu chiếc áo ngọc trai này khiến cho thiên hạ động lòng tham sao Thê Ngọc không cởi nó mà cất đi?

Lão Thảm lắc đầu:

- Nay... Trương công tử lại sai nữa rồi.

- Không phải chuyện gì Trương Quảng cũng biết cả... Nếu cái gì Trương Quảng không biết Thảm tiên sinh chỉ giáo thêm cho vãn bối.

Thê Ngọc mỉm cười nói:

- Trương huynh đừng xem thường chiếc áo ngọc trai này. Mặc dù nó được kết bằng ngọc trai nhưng chẳng khác gì kim ty giáp. Mẫu thân lo lắng cho Thê Ngọc lần đầu tiên rời Minh Thần Cung mới buộc Thê Ngọc mặc chiếc áo ngọc trai này.

Trương Quảng gật đầu nói:

- Trương Quảng cũng có nghe nói đến sự thần kỳ của chiếc áo ngọc trai huyết châu... Nhưng bận nó để chuốc lấy kiếp họa thì chẳng nên bận làm gì.

Nhìn Thê Ngọc, chàng mỉm cười nói tiếp:

- Luyện võ công để chịu nhiều phiền phức, nay phải giao thủ với người này, một phải thi tranh danh với người khác...

Thả chẳng có võ công an nhàn hơn. Cũng như bận chiếc áo ngọc trai nay phải đối phó với đạo tặc, một thì bị người dòm ngó đang tranh đoạt, thả không bận nó còn hơn.

Thảm Mộc Cương nhường mày:

- Nếu võ lâm ai cũng như Trương công tử thì chẳng bao giờ còn sự tranh giành đoạt danh và quyền lực. Võ lâm giang hồ không còn là chốn hung hiểm nữa. Nhưng như thế thì không phải là bản chất của võ lâm.

Trương Quảng ôm quyền xá Thảm Mộc Cương:

- Đa tạ tiên sinh chỉ giáo.

Thê Ngọc nói:

- Thảm đại thúc... Nay đại thúc đã bị trúng độc công của Đường Môn. Đại thúc phải tịnh dưỡng... Chuyên đi này hãy để Thê Ngọc đi cũng được.

Thảm Mộc Cương phước mày:

- Không được đâu... Thảm đại thúc phải đi cùng Thê Ngọc... Đâu thể để

Thê Ngọc đi một mình được.

Thê Ngọc nhìn sang Trương Quảng rồi nhìn lại Thâm Mộc Cương:

- Đại thúc... Trương huynh nói tạm thời đại thúc chưa thể vận nội công được Rủi có chuyện gì xảy ra... Đại thúc chỉ gặp họa mà thôi. Huống chi Thê Ngọc còn có Trương huynh nữa.

Thâm Mộc Cương vuốt râu lắc đầu:

- Thê Ngọc... Trương công tử đâu có võ công... Trương Quảng bảo vệ mình còn chưa được. Lấy gì bảo vệ cho Thê Ngọc?

Thê Ngọc buông tiếng thở dài:

- Nhưng đại thúc phải tịnh dưỡng để điều hòa chân khí đặng hóa giải độc công trong đại thể của đại thúc.

- Dù sao đi nữa lão Thâm cũng không thể để Thê Ngọc đi một mình đến Hàm Đan. Huống chi Thiên môn và Minh Thần Cung cũng chẳng có mấy thiện cảm với nhau. Chuyện gì xảy ra cho Thê Ngọc.

Đại thúc biết nói sao với cung chủ đây.

- Đại thúc... Thê Ngọc có thể tự lo cho bản thân mình được mà... Huống chi còn có Trương huynh bên cạnh nữa.

Lão Thâm cương quyết lắc đầu:

- Không... Đại thúc phải đi với Thê Ngọc.

Lão hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Sau khi lo xong chức phận của Minh Thần Cung lão Thâm sẽ thân hành đến Đường Môn hỏi tội môn chủ Đường Môn dám đề thuộc hạ hạ độc thủ lão Thâm.

Lão Thâm vừa nói dứt câu thì bất thành linh một người bận hắc y trường bào, che chân diện bằng vương lụa đen xuân hiện.

Hắc y nhân vừa xuất hiện Thê Ngọc chau mày, bước lên án ngữ trước mặt lão Thâm và Trương Quảng.

Nàng gặng giọng nói:

- Tôn giá là ai?

- Bồn sứ được lệnh Diêm Vương đến đưa hồn Thiên Cương Tôn Giả Thâm Mộc Cương về phó hội Diêm Vương lão gia...

Mặt Thê Ngọc sa sầm. Nàng đánh giọng nói:

- Tôn giá biết Thâm Mộc Cương tôn giá là người của Minh Thần Cung chủ?

Hắc y nhân nhạt nhẽo đáp lời:

- Bồn sứ chỉ thực hiện chức nghiệp của mình... Không màn đến lão Thâm là người của ai.

- Nói vậy là tôn giá xem thường Minh Thần Cung quá rồi đấy.

- Ngoài chức nghiệp ra, bản nhân không quan tâm đến điều gì?

Thể Ngọc hừ nhạt một tiếng:

- Không chừng Thể Ngọc phải cho tôn giá biết uy phong của Minh Thần Cung như thế nào.

Nàng vừa nói vừa vận chuyển Vô Minh thần công. Vòm khí công xuất hiện bao bọc lấy thân thể nàng.

Hắc y nhân thấy Thể Ngọc vận hóa công phu Vô Minh thần công nhưng chẳng biểu lộ cảm xúc gì trong ánh mắt.

Đôi uy nhân của y vẫn nhìn chăm chăm hướng vào Thể Ngọc như thể dò xét chân nguyên nội lực của nàng đạt tới cảnh giới nào.

Thân pháp của Thể Ngọc từ từ bốc lên cao bốn trượng.

Đạt đến độ cao cần thiết nàng phát động xoáy kinh Vô Minh Chương.

Am...

Không gian chấn động dữ dội.

Bụi cát mù mịt chẳng thể nào nhận được người nữa.

Thể Ngọc từ từ hạ thân xuống. Nàng những tưởng đối thủ đã bị Vô Minh Thần chương của mình búng khỏi mặt đất giống như bọn cao thủ Đường Môn.

Nhưng khi cát bụi tan biến thì hắc y nhân vẫn đứng sừng sững ngay trước mặt nàng.

Thảm Mộc Cương biến sắc thét lớn:

- Thể Ngọc c. Chạy đi...

Lão vừa nói vừa dựng đứng song chương vô thủy hắc y nhân hai đạo thiên cương chương chạm vào bức tường ảo khí che chắn phía trước hắc y nhân.

Am...

Hai đạo Thiên Cương chương của Thảm Mộc Cương tan biến vào cõi vô thanh vô sắc.

Thảm Mộc Cương chưa kịp tụ khí đề công thì ảo khí từ hắc y nhân cuộn cuộn về phía lão.

Thể Ngọc thét lên:

- Đại thúc cẩn thận"

Lời còn đọng lại trên môi thì ảo khí đã nện thẳng vào ngực lão Thảm.

Am...

Thân ảnh của lão Thảm bị búng khỏi mặt đất quăng về sau năm trượng.

Thể Ngọc điểm mũi hài băng đến bên lão Thảm.

Máu trào ra khỏi cửa miệng lão Thảm trông thật khủng khiếp, lão nắm lấy tay nàng nói: - ần Tướng... Ma... Tôn... Thể Ngọc... chạy mau đi.

Thể Ngọc lắc đầu:

-Thể Ngọc không bỏ lại đại thúc đâu.

Nàng vừa nói vừa xoay lại thì chạm mặt với hắc y nhân mà lão Thảm cho là ần Tướng Ma Tôn.

Thể Ngọc không chút chần chừ phát động Vô Minh Thần Công thẳng vào hắc y nhân. Nàng vừa phát động Vô Minh Thần Công vừa quát: - Đ ờ chương “

Đạo xoáy kinh Vô Minh Thần Công của nàng chạm vào ảo khí của hắc y nhân.

Am...

Thân xác của Thể Ngọc tựa như chiếc lá rơi bị cơn lốc bốc lên khỏi mặt đất quăng đi năm trượng và lung xuống mặt đất Huých...

Trương Quảng chạy đến đỡ nàng lên.

- Thể Ngọc phải chạy thôi.

Hắc y nhân bước thẳng đến bên Thảm Mộc Cương và tuyệt nhiên không màn đến Giáng Thể Ngọc và Trương Quảng.

Y rọi hai luồng hung nhân vào mặt Thảm Mộc Cương.

Thảm Mộc Cương chới tay ngồi lên.

Lão nhìn hắc y nhân gượng nói:

- Tại sao ần Tướng Ma Tôn tôn giá còn sống... Vậy Du Cát Đằng trang chủ không phải ư?

Hắc y nhân nhìn chằm chằm vào lão Thảm:

- Đến lúc chết sao lão vẫn ôm mãi điều thắc mắc đó. Thảm Mộc Cương... Lão biết lão chết vì điều mà lão thắc mắc trong đầu không?

- Vậy điều nghi ngờ của Thảm Mộc Cương là đúng.

- Diêm Vương lão gia sẽ trả lời cho lão biết.

Hắc y nhân nói xong từ từ dựng hữu thủ qua khỏi đầu.

Thể Ngọc biết ngay hắc y nhân sẽ dùng chương lấy mạng lão Thảm.

Nàng hét lớn:

- Không...

Cùng với tiếng hét đó, Thể Ngọc lao đến dụng Vô Minh Thần Chương trực diện với hắc y nhân hầu cứu Thảm Mộc Cương.

Ầm...

Chương 6 - Bóng tình

Mặc dù Thể Ngọc đã dùng toàn bộ chân người khi phát kinh, nhưng khi đạo kinh Vô Minh Thần Chương của nàng va chạm vào vùng ảo khí che chắn của Ân Tướng Ma Tôn thì sau âm thanh như long trời đất lở chính nàng bị hất đi như chiếc lá khô trong khi Ân Tướng Ma Tôn vẫn còn đủ thời gian dụng chương vỗ vào đại huyết bách hội của Thảm Mộc Cương.

Bộp...

Hứng trọn chương ảnh của Ân Tướng Ma Tôn, thủ cấp lão Thảm vỡ toang trước mắt Trương Quảng. Cái chết của lão Thảm khiến Trương Quảng thoát rùng mình.

Bước vội đến bên Giáng Thể Ngọc đang nằm bất động dưới đất, Trương Quảng xốc nàng lên vai toan tìm đường đào thoát thì Hắc y nhân gọi giật lại:
- Tiểu tử đứng lại”

Trương Quảng nhìn lại Ân Tướng Ma Tôn.

Hắc y nhân chấp tay sau lưng tiến thẳng về phía trước mặt Trương Quảng.

Chạm vào đôi uy nhãn hùng hực toát ra thần quang của Ân Tướng Ma Tôn, mồ hôi xuất ra từ trán chàng.

Ân Tướng Ma Tôn nhìn chăm chăm vào mắt Trương Quảng gần giọng nói:

- Tiểu tử... ngươi là ai?

- Tại hạ họ Trương... Tục danh Trương Quảng một kẻ vô danh tiểu tốt trên đời này.

- Bồn tọa Nghĩ tiểu tử không hề vô danh chút nào. Tiểu tử hẳn nghe thấy mọi lời nói và hành động của bồn tọa.

Trương Quảng gật đầu:

- Tại hạ không phủ nhận.

- Tiểu tử Nghĩ sao về những lời nói của Thảm Mộc Cương và bồn tọa?

Nhìn thẳng vào ánh mắt Hắc y nhân chẳng chút e dè, Trương Quảng nghiêm giọng nói: - Tại hạ không quan tâm đến những lời nói của tôn giá và Thảm tiên bối. Trương Quảng chỉ muốn biết tôn giá có định giết tại hạ không mà thôi.

- Thế theo tiểu tử... Bồn tọa có nên lấy mạng tiểu tử hay không?

- Tôn giá đã hỏi thì Trương Quảng buộc phải trả lời. Tôn giá không nên chặt tuyệt đường sinh lộ của Trương Quảng.

- Vì lý do gì?

- Bởi vì Trương Quảng chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt, không đáng để tôn

giá phải giết. Thứ hai nếu tôn giá cương quyết chặn đường sinh lộ của tại hạ thì tôn giá có thể chết chung với tại hạ.

Một người có võ công cao thâm và tiếng tăm lừng lẫy khắp cõi Trung Nguyên như tôn giá chết chung với một tiểu tử vô danh chẳng có tiếng tăm gì... Không chừng tôn giá làm rạng danh tại hạ mà biến người thành kẻ hữu danh vô thực.

- Bốn tọa phải để người sống ư?

- Tôn giá chỉ còn cách đó thôi.

Đôi chân mày của hắc y nhân Ân Tướng Ma Tôn nhíu lại:

- Để người sống thì người biết nhiều quá Nên bốn tọa buộc phải giết người.

Hắc y nhân vừa nói vừa áp tay vào nhau.

Trương Quảng lắc đầu:

- Tôn giá hãy suy Nghĩ lại... trước khi hành sự lấy mạng của tại hạ, tôn giá hãy xem trong tay Trương Quảng có thứ gì.

Hắc y nhân nhìn xuống tay Trương Quảng.

Trong tay Trương Quảng là một quả cầu đen nhánh. Y buột miệng hỏi:

- Quả cầu trong tay tiểu tử là gì vậy?

- Tại hạ vốn không có võ công nên mới dày công chế tác quả cầu này. Uy lực của nó vô cùng khốc liệt một khi tại hạ kích hỏa nó trong vòng phạm vi mười trượng, cho dù tôn giá có thần công cái thể khinh công siêu phàm cũng không thoát khỏi lưỡi hái tử thần. Tại hạ đặt cho nó cái tên thiên Lôi Tử.” - Người nói thật không?

- Lời nói của tại hạ rất thật.

- Nếu người cho bốn tọa thấy uy lực của Thiên Lôi Tử bốn tọa sẽ cho người sinh lộ - Ngoài sinh lộ của tại hạ còn có sinh lộ của Giáng Thể Ngọc.

- Người đòi hỏi quá... Tại sao người lại lo cho nha đầu đó?

- Tại hạ hành y đạo thấy người phải cứu không thể khoanh tay đứng nhìn.

Hắc y nhân cười khẩy nói:

- Được bốn tọa sẽ cho nha đầu Thể Ngọc kia một sinh lộ nhưng trước tiên người phải cho bốn tọa thấy uy lực của Thiên Lôi Tử.

- Tại hạ sẽ cho tôn giá thấy ngay đây.

Mời tôn giá tránh qua.

Hắc y nhân Ân Tướng Ma Tôn đứng hẳn qua một bên cách Trương Quảng bốn trượng Trương Quảng bóp mạnh quả cầu trên tay mình. Một âm thanh khô khốc phát ra.

Cộc Sau thanh âm đó Trương Quảng quăng quả cầu ra xa. Một tiếng nổ

phát ra chấn động cả không gian. Kèm theo tiếng nổ là những đạo kinh rào rào thổi bay cả đất đá về tám phương tứ hướng. Cát bụi bay mù mịt chẳng còn thấy được bóng người.

Ẩn Tướng Ma Tôn bắt giác lùi hẳn lại ba bộ.

Trương Quảng cấp Thẻ ngọc lùi nhanh về sau ba bộ rồi nhìn hắc y nhân.

Chờ cho cát bụi tan hẳn, không gian trở lại bình thường. Hắc y nhân nhìn Trương Quảng: - Thiên Lô Tử của tiểu tử quả là lợi hại. Người đã dùng rồi thì đâu còn quả thứ hai để ép bổn tọa.

Trương Quảng lắc đầu:

- Trong người tại hạ lúc nào cũng có hai quả Thiên Lô Tử để phòng thân.

Nhưng tại hạ tin rằng tôn giá không phải là người nuốt lời, bội ngon.

Hắc y nhân Ẩn Tướng Ma Tôn hừ nhạt một tiếng:

- Thôi được..... Bổn tọa cho người đi đó Trương Quảng ôm quyền:

- Đa tạ tôn giá...

Hắc y nhân gằn giọng nói:

- Trương tiểu tử... Nếu muốn bổn tọa trọng dụng người thì hãy chế tạo thật nhiều Thiên Lô Tử. Bổn tọa sẽ cho người thành danh với thiên hạ.

- Khi nào tại hạ cần sẽ đến gặp tôn giá... Bây giờ tại hạ cần cứu người hơn.

Trương Quảng nói rồi xóc ngang tiểu yêu Thẻ Ngọc mà đi. Hắc y nhân nhìn theo Trương Quảng cho đến khi chàng vác Thẻ Ngọc đi mất hẳn trong mắt gã.

Rời khỏi được hắc y nhân Ẩn Tướng Ma Tôn, Trương Quảng mới thở dài như để trút gánh nặng trên vai mình. Chàng vác Thẻ Ngọc đi nhanh như sợ hắc y nhân sẽ đuổi theo mình.

Cấp Giáng Thẻ Ngọc vào một khe đá gần đó thì Trương Quảng phát hiện ra một cửa động. Không chút ngần ngại, chàng ôm luôn Thẻ Ngọc vào trong hang.

Đặt Thẻ Ngọc xuống phiến đá bằng phẳng thì nàng cũng hồi tỉnh.

Thẻ Ngọc buột miệng hỏi:

- Thẻ Ngọc đang ở đâu đây?

Nàng nói dứt câu thì buột miệng kêu lên:

- ời cha.....

Cùng với tiếng kêu đó, nàng ới luôn ra bùm máu tươi. Thẻ Ngọc rùn mình. Toàn thân nàng nổi dày lên lớp gai ốc.

Trương Quảng cầm lấy mạch môn của Thẻ Ngọc bắt mạch. Nhìn Thẻ Ngọc chàng nói: - Nàng đã bị nội thương khá trầm trọng... Kinh lạc loạn

nhịp. Nếu không đã thông ứ huyết trong kinh lạc, Trương Quảng e sẽ có chuyện chẳng lành đối với nàng.

Nói rồi Trương Quảng gom lá khô trước cửa hang nhóm thành đồng lửa.

Thê Ngọc cố đứng lên nhưng rồi không sao đứng nổi. Nàng nhìn Trương Quảng nói: - Trương huynh... Thâm đại thúc đâu rồi?

- Thâm tiên sinh đã chết rồi.

- Chết rồi ư? Chết bởi Hắc y nhân...

- Đúng... Ngay cả nàng cũng đang bị nội thương trầm trọng không thể coi thường được.

Quay lại bên Giáng Thê Ngọc, Trương Quảng nói:

- Trương Quảng sẽ dùng kim châm mà khai thông ứ huyết trong kinh mạch của nàng... Nàng đồng ý cho tại hạ dùng thủ thuật đó chứ? Nếu như không kịp khai thông ứ huyết thì nàng sẽ bị tẩu hỏa nhập ma bán thân bất toại vĩnh viễn đó.

- Huynh hãy giúp Thê Ngọc đi.

Thê Ngọc lo âu nói:

- Trương huynh đừng để Thê Ngọc bị tẩu hỏa nhập ma mà bán thân bất toại vĩnh viễn.

Trương Quảng gật đầu:

- Trương Quảng không để nàng biến thành phế nhân đâu. Chỉ cần nàng đừng Nghĩ ta là kẻ vô sỉ hàm hồ.

- Mọi người không Nghĩ Trương huynh là kẻ hàm hồ vô sỉ đâu...

- Thế thì tốt.

Trương Quảng nói rồi toan lột bỏ chiếc áo ngọc trai và y trang của Thê Ngọc.

Thê Ngọc biến sắc:

- Huynh làm gì thế?

- Cởi bỏ y trang ta mới có thể dụng kim châm được.

Sắc diện nàng đỏ bừng. Thê Ngọc miễn cưỡng nói:

- Nếu... Nếu cởi bỏ y phục của Thê Ngọc... Huynh sẽ nhìn thấy tất cả bên trong Thê Ngọc.

Trương Quảng gật đầu:

- Tất nhiên rồi... Chính vì thế mà ta bảo nàng đừng Nghĩ ta là kẻ vô sỉ.

- Ở Nhưng cho dù mọi người không Nghĩ huynh cũng thấy.

Nhìn thẳng vào mắt Thê Ngọc, Trương Quảng lắc đầu nói:

- Nàng không có sự lựa chọn nào khác hơn đâu... Ngoài hai điều duy nhất. Một là để ta khai thông kinh lạc bằng kim châm, hai là chờ họa tẩu hỏa

nhập ma đến với nàng.

- Huynh không còn cách nào khác ư?

- Không còn cách nào khác.

- Thế huynh có thể tắt lửa được không?

- Nếu tắt lửa, Trương Quảng đâu có thấy mà hạ kim đúng chỗ ứ huyết được chứ. Nhưng ta có cách khiến cho nàng không phải then thùng.

- Huynh nói đi... Cách gì?

Trương Quảng rút cây kim vàng óng trong tráp đeo bên hông rồi nhằm đại huyết Bách Hội của nàng ghim vào.

Thê Ngọc nhanh chóng nhận được cơn buồn ngủ dữ dội không sao cưỡng lại được. Nàng thở thê nói: - Thê Ngọc tự dung buồn ngủ quá...

Không gượng được nổi.

- Ta muốn nàng ngủ đó.

Lời nói của Trương Quảng hơn cả tiếng ru vừa ấm vừa nhẹ nhàng và chẳng khác nào mật rót vào tai Thê Ngọc khiến nàng buông ngay thần thức của mình vào giấc ngủ sâu mà không biết gì nữa.

—ooo— Thê Ngọc hồi tỉnh lại. Cảm nhận đầu tiên nàng nhận được là bóng Trương Quảng bên đông lửa. Mặc dù tứ chi vẫn còn nặng trĩu, nhưng Thê Ngọc vẫn cố ngồi lên. Nàng toan vận công thì Trương Quảng bất ngờ quay lại: - Nàng chưa được đựng đến chân khí đâu. Nàng đỏ bừng mặt.

Trương Quảng bước đến bên nàng:

- Nàng đã ngủ say ba ngày ba đêm rồi... Giờ thấy trong người thế nào?

- Mọii đã thấy khoẻ hẳn rồi.

Trương Quảng lắc đầu:

- Cái gì cũng phải có thời gian hồi phục... Đừng nôn nóng quá, ta đã nấu ít thức ăn cho nàng. Hãy dùng tạm đi.

Nắm tay Thê Ngọc dìu lại bên bếp lửa, Trương Quảng khơi trong đồng tro ra một củ sâm tủa mùi thơm ngào ngạt. Care thận bóc củ sâm bỏ đặt vào tay Thê Ngọc.

- Đây là tuyết liên sâm... nó có công dụng trị thương rất hay. Nàng nên dùng nó.

- Sao huynh lo cho mọii vậy?

- Bởi vì ta là một đại phu. Nàng ăn đi.

Thê Ngọc ăn củ sâm. Mùi hương tuyết liên xông lên mũi nàng cùng với vị ngọt thanh từ tuyết liên lan tỏa qua từng góc ngách trong miệng khiến Thê Ngọc buột miệng thốt: - Ngon quá.

Trương Quảng mỉm cười:

- Nàng khen ngon là ta mãn nguyện rồi.
Nàng bẻ lấy miếng tuyết liên đặt vào tay Trương Quảng:
- Huynh cùng ăn với muội.
Trương Quảng lắc đầu - Không đâu... Nàng cần hơn.
- Huynh không đói à?
- Huynh đã ăn nhiều rồi.
- Nhưng muội muốn huynh cùng ăn với muội.
- Thẻ Ngọc là người bệnh hay Trương Quảng là người bệnh?
Nụ cười mỉm hiện lên hai cánh môi của Trương Quảng. Nhận được nụ cười của chàng đôi lông mày của Thẻ ngọc ứng hồng e thẹn.
Trương Quảng nhìn nàng:
- Thẻ Ngọc rất đẹp.
Câu nói này của Trương Quảng khiến Thẻ Ngọc thẹn chín cả người. Nàng bẽn lễn nói: - Huynh có dùng kim châm khai thông kinh lạc cho muội không?
Trương Quảng gật đầu:
- Tất nhiên là có... Nếu như Trương Quảng không dụng kim thuật thì Thẻ Ngọc đã bị bán thân bất toại rồi.
Nàng cúi mặt nhìn mũi hài:
- vậy Trong lúc Thẻ Ngọc c ngủ vùi...
Huynh đã....
Nàng bẽn lễn nhìn lên Trương Quảng:
- Nếu dụng thuật kim châm thì nhất định huynh đã nhìn thấy tất cả rồi.
Trương Quảng mỉm cười:
- Thẻ Ngọc yên tâm... Cho dù Trương Quảng có thấy cũng xem như không thấy gì cả.
Trương Quảng đứng lên nắm tay nàng:
- Thẻ Ngọc theo huynh.
Chàng dắt Thẻ Ngọc đi sâu vào trong hang. Hai người đến một vực sâu hun hút.
Trương Quảng chỉ xuống vực đó nói:
- Thẻ Ngọc để ý nhé.
Lời Trương Quảng vừa dứt thì một ánh sáng từ trong vực loé lên. Thẻ Ngọc buột miệng hỏi: - Trương huynh... Cái gì vậy?
- Theo huynh đoán thì vật vừa phát hào quang kia chính là Linh Chi Thạch Nhũ.
Chỉ những ai có kỳ duyên mới có thể thấy nó mà thôi.
Trương Quảng nhìn nàng:

- Huynh muốn lấy Thạch Linh Chi cho Thể Ngọc.

- Huynh xuống dưới lấy à? Hãy để cho muối.

Trương Quảng lắc đầu:

- Không được... Bởi chỉ có mình Trương Quảng biết cách lấy Linh Chi ra khỏi đá mà thôi. Nếu sơ sẩy, chúng ta sẽ không lấy được Linh Chi đâu.

Còn gặp nguy hiểm nữa...

Thể Ngọc lắc đầu:

- Muối không cần đâu.

- Thể Ngọc là người luyện võ công...

Không nên bỏ qua cơ hội hiểm có.

- Sao cứ là Thể Ngọc mà không là huynh? Kỳ duyên gặp được Linh Chi là huynh chứ đâu phải là muối.

Trương Quảng lắc đầu:

- Huynh dùng nó chẳng được lợi ích gì.

cái huynh cần không phải là Thạch Linh Chi.

Nàng bên lên nhìn Trương Quảng:

- Vậy cái huynh cần là gì nào?

- Sau này có cơ hội huynh sẽ cho Thể Ngọc biết.

ánh hào quang lại loé lên lần nữa, Trương Quảng nói:

- Thể Ngọc giúp Trương Quảng hái Linh Chi nhé.

Nàng gật đầu:

- Huynh nói đi... Cần muối giúp gì nào?

Trương Quảng bước gần đến bên góc động cầm lấy ngọn đuốc to. Chàng đánh đá lửa nhóm cây đuốc rồi đặt vào tay Thể Ngọc - Chỉ cần Thể Ngọc rọi ngọn đuốc cho Trương Quảng thôi.

Nàng lo lắng nói:

- Trương huynh xuống dưới đó nguy hiểm lắm.

- Thể Ngọc yên tâm... Khi còn đề chỏm, Trương Quảng đã leo trèo rồi.

Không sao đâu. Cho dù gặp được kỳ duyên của tạo hóa ban tặng thì cũng phải đổi mặt với hiểm nguy. Chứ chẳng bao giờ có thứ gì cho không cả.

Nói rồi Trương Quảng bám vào dây leo từ từ thả chân lần xuống vực. Đứng trên bờ vực rọi ngọn đuốc cho chàng mà tim Thể Ngọc đập như trống trận.

Nàng nhìn xuống Trương Quảng Nghĩ thầm:

- Sao huynh ấy lại lo lắng cho mình như vậy?

Một viên cuội bất ngờ rơi khỏi vách đá tạo nên những thanh âm lộp cộp khiến Thể Ngọc càng lo lắng hơn. Nàng nói: - Trương huynh... cẩn thận

đó... Thẻ Ngọc cần huynh hơn cần Thạch Linh Chi.

- Thẻ Ngọc yên tâm... Trước khi chưa lấy được Thạch Linh Chi ta không để mất mạng đâu mà.

Nói như thế nhưng Trương Quảng phải mất non một canh giờ mới lần đến được Thạch Linh Chi. Chàng cẩn thận chờ cho nó vụt phát ánh sáng mới ngắt lấy ra khỏi vách đá. Linh Chi vừa bị bung ra khỏi vách đá thì cả một tảng đá to trên vách như thể bị bung ra theo góc Linh Chi vồ vào ngực Trương Quảng.

Chàng chơi vơi tuột tay rơi tồm xuống vực

Thẻ Ngọc chớp thấy, liền thi triển kinh công bằng mình xuống vực sâu. Nàng vươn tay ôm ngang lưng Trương Quảng.

Rồi đề khí xoay tròn như chiếc bông vụ cấp theo Trương Quảng lướt lên bờ vực.

Chân nàng đã đứng trên bờ vực rồi mà vòng tay vâm ôm cứng lấy Trương Quảng. Mặt đối mặt, mắt đối mắt, họ như thể nhập làm một trong sự im lặng. Thẻ Ngọc thấy rõ mồn một từng giọt mồ hôi trên trán chàng và ngược lại chàng nghe rõ từng nhịp tim của nàng Thẻ Ngọc nói:

- Trương huynh...

Nàng chỉ nói được bấy nhiêu đã bẽn lễn cúi mặt nhìn xuống.

Trương Quảng nhìn nàng gần như không chớp mắt. Mỗi một lúc mới lên tiếng: - Không có muối... Huynh đã chết.

Nàng ngẩng mặt lên nhìn. ánh thu nhãn của nàng lóng lánh bóng tình hướng vào mắt Trương Quảng. Đôi ngọc thủ của Thẻ Ngọc bất ngờ vòng qua cổ của Trương Quảng. Nàng thở thỏ nói: - Nếu không vì Thẻ Ngọc huynh không gặp nguy hiểm này đâu. Huynh đã vì muối...

Sự im lặng nhanh chóng bao trùm hai người. Sự im lặng kia đã nói lên tất cả những điều mà hai người đang Nghĩ về nhau, cuối cùng thì Trương Quảng áp môi vào môi nàng.

Mặt Thẻ Ngọc nóng bừng, nhưng hai cánh môi thì lại hé mở tiếp nhận nụ hôn của Trương Quảng.

Lần đầu tiên nàng tiếp nhận môi giao cảm từ Trương Quảng, không khỏi thẹn thùng và e dè, nhưng ngoài cảm giác thẹn thùng và e dè đó lại là thứ cảm xúc rất ngọt ngào. Một thứ cảm xúc mà Thẻ Ngọc không thể nào ngờ tới được. Thứ cảm xúc lâng lâng đưa nàng vào miền hoang lạc đầy chất men lạ lùng.

Mặt nàng càng lúc càng nóng bừng bởi nụ hôn của chàng, trong khi trái tim nàng đập rộn rã hơn trong lồng ngực. Tất cả đã gieo vào trong nàng

những cảm xúc vừa lạ lùng, vừa mênh mang.

Bất giác trong đầu nàng trỗi lên ý nghĩ:

- Phải chăng đây chính là lưới tình mà mẫu thân muốn mình phải tránh xa nó?

Chương 7 - Hoài tình di hận

Thiếu nữ quì ngay giữa chợ với tấm bảng treo trên cổ “bán mình”. Những gã nam nhân với bộ mặt hau háu vây quanh thiếu nữ có vóc người tiêu tụy gầy ốm. Họ nhìn thiếu nữ với ánh mắt dò xét như thể nhìn một món hàng chứ không phải nhìn một con người.

Một người vận áo lục bóng lưỡng bước ra tiến đến trước mặt thiếu nữ, y gắt giọng nói: - Nhan sắc của ả nha đầu xem cũng được Nhưng bộ dáng thì lại gầy gò quá.

Thôi được... Bỏn thiếu gia trả cho người nén bạc vụn đó.

Gã vừa nói vừa móc hầu bao lấy ngân lượng thì một gã khác có bộ dáng lùn tịt và ních ních bước ra.

- Hê... Quang Chỉ... Người chỉ trả nha đầu đó mười lạng thôi sao. Mười lạng của người thì chắc chắn nha đầu kia không bán mình cho người rồi.

Quang Chỉ nhìn lại:

- Thôi Bá... lại là người nữa à?

Thôi Bá cười khẽ nói:

- Hàm Đan đâu có dịp nhộn nhịp như thế này. Lâu lâu mới có người bán mình.

Thôi Bá ta đâu bỏ qua cơ hội này. Huống chi chỗ nào nhiệt có Quang Chỉ đại thiếu gia của Hoàng Kim Trang.

Thôi Bá nói xong bước đến trước mặt thiếu nữ đang quỳ dưới đất:

Y oang oang nói:

- Ngẩng mặt lên cho Thôi thiếu gia xem nao.

Một lần nữa thiếu nữ lại ngẩng mặt lên.

Thôi Bá nghiêng đầu nhìn nàng rồi tắc lưỡi:

- Khá đẹp nàng biết làm gì?

- Dạ tiện nữ biết thêu thùa và bếp núc... Tiểu nữ sẽ là a hoàn của thiếu gia một cách tận tụy.

Thôi Bá gật đầu:

- Giọng nói trong trẻo dễ thương. Nếu như bỏn thiếu gia mua nàng, nàng sẽ làm tất cả những gì theo ý của bỏn thiếu gia chứ?

- Tiện nữ sẽ làm tất cả.

- Tốt lắm bỏn thiếu gia trả cho nàng hai mươi nén bạc.

Sự xuất hiện của Thôi Bá bất giác khiến cho quang cảnh nào nhiệt hẳn lên.

Nghe họ Thôi thốt ra những lời đó, Quang Chỉ phủi vạt áo như thể có một lớp bụi bông đâu dính trên vạt áo của y, vừa phủi vạt áo, Quang Chỉ vừa nói:

- Hào... Hào... Thôi công tử, đương kim thiếu gia của ung Bang, tiếng tăm lừng lẫy Hàm Đan bỏ ra những hai mươi lạng bạc để mua người.

Y chắc lưỡi:

- Hai mươi lạng bạc của Thôi thiếu gia chắc là nhiều lắm thì phải.

Y nói xong chấp tay sau lưng nhìn Thôi Bá.

- Thôi công tử đã cao hứng thì Quang mỗ cũng phải cao hứng theo với Thôi công tử, không thì lại bị các vị bằng hữu huynh đệ đang có mặt ở đây cười vào mũi tại hạ.

Quang Chỉ ôm quyền từ tốn nói tiếp:

- Quang mỗ xin được đổi lại hai mươi lạng ngân lượng của Thôi thiếu gia thành hai mươi lạng kim lượng để có được nha đầu kia.

Lời tuyên cáo của Quang Chỉ khiến cho mọi người xầm xì. Thiếu nữ bán mình ban đầu chỉ có giá hai lạng bạc nhưng khi có Thôi Bá, Quang Chỉ đã chấp nhận bỏ ra hai mươi lạng kim lượng, nếu so với số ngân lượng mà Thôi Bá đã bỏ ra nó cao gấp hai trăm lần.

Bây giờ thì mọi người ngấm ngấm hiểu Thôi Bá và Quang Chỉ không có ý mua người nữa mà là chuyển qua mua danh tước trước mặt mọi người. Ở Hàm Đan này ai lại không biết hai vị thiếu gia họ Thôi và họ Quang vốn đã có hiềm khích với nhau như thể hai kẻ thù bất đội trời chung.

Thôi Bá trề môi nhăn mặt:

- Khí khái Rất khí khái. BỎ ra hai mươi lạng kim lượng để mua một a hoàn gầy đét. Rất khí khái và hào phóng.

Y vừa nói vừa xắn tay áo, cao giọng nói tiếp:

- Xem như hôm nay nha đầu này đã phát tài rồi. Nếu như người dám bỏ ra hai mươi lạng hoàng kim thì bổn thiếu gia cũng sẵn sàng theo với họ Quang người.

Y lấy hơi căn phòng lồng ngực rồi cao giọng nói:

- Thôi thiếu gia thêm một lạng kim lượng vào số kim lượng của Quang công tử đây để có được nha đầu a hoàn này.

Mọi người lại tiếp tục xầm xì.

Thôi Bá và Quang Chỉ đua tranh với nhau. Nên vô tình biến cuộc bán thân của thiếu nữ thành một cuộc đấu sôi động.

Chẳng mấy chốc cả hai đã nâng giá của thiếu nữ lên đến ba mươi lạng kim lượng.

Quang Chỉ chau mày nhìn Thôi Bá:

- Thôi công tử không tiếc kim lượng sao? Thôi công tử nên nhớ đã là quân tử đại trượng phu thì bất hỷ ngôn đó. Kim lượng chứ không phải là

những cục đá xanh đầu.

Thôi Bá hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Người có gì Thôi Bá ta có nấy mà.

Quang Chỉ hừ nhạt một tiếng:

- Quang mỡ không giống như Thôi công tử đâu.

Y lại phủ tay áo rồi nhìn lại Thôi Bá:

- Nha đầu kia đã được Thôi công tử nâng đến cái giá ba mươi lạng kim lượng.

Y cười khẩy một tiếng rồi nói tiếp:

- Với số kim lượng đó Quang mỡ có thể mua được mười ả nha đầu như thế này. Thậm chí mười ả nha đầu của Quang mỡ mua không gầy đét như nha đầu này.

Thôi thì Quang mỡ nhường lại cho Thôi công tử vậy.

Nói xong ngửa mặt cười khanh khách.

Mặt Thôi Bá sa sầm gắt giọng nói:

- Quang Chỉ... Người co đầu rút cổ rồi ư Không dám tranh đua với ta à?

Quang Chỉ nhường mảy nói:

- Đua tranh với Thôi công tử ư...

Y nhún vai dè bủ nói:

- Ta chẳng được gì.....

Rút trong ống tay áo ra tờ ngân phiếu:

- Với tờ ngân phiếu năm mươi lạng kim lượng này, Quang mỡ có thể mua được một giai nhân sắc nước hương trời.

Quang mỡ nhường nha đầu này lại cho Thôi công tử đó.

Thôi Bá hừ nhạt:

- Người không dám đặt cược thêm với Thôi Bá ư?

- Quang mỡ không có cái thú ngông nghênh như Thôi công tử.

Quang Chỉ ôm quyền:

- Cáo từ Thôi Bá gắt giọng:

- Người bỏ đi thật à?

- Quang mỡ chẳng thú lưu lại đây làm gì Nhưng trước khi Quang mỡ bỏ đi ta muốn làm người bàng quang xem Thôi công tử bỏ ngân lượng mua tiểu a đầu kia như thế nào?

Thôi Bá hơi một chút lúng túng. Y chưa tìm ra được đối sách nào để khích bác Quang Chỉ thì Quang Chỉ đã bước vào đám người vây quanh thiếu nữ và Thôi Bá.

Đứng giữa những ánh mắt đang nhìn mình. Thôi Bá nheo mày rồi lấy

trong tay áo ra hai lạng bạc đặt vào chiếc chén đồng trước mặt thiếu nữ.

- Nha đầu... Người chỉ đáng giá hai lạng bạc thôi. Người có đồng ý không?

Mọi người xầm xì. Tất cả đều hướng nhìn Quang Chỉ.

Quang Chỉ lên tiếng nói thì Thôi Bá nhìn gã:

- Quang thiếu gia đã bỏ cuộc thì Thôi mỗ được quyền mua theo giá khác, không biết Quang thiếu gia có điều chi bức bối không? Hay Quang thiếu gia thấy phải binh vực cho ả nha đầu này mà muốn tiếp chiêu với Thôi mỗ?

Quang Chỉ sa sầm.

Thôi Bá ngửa cổ cười khăng khắc.

Trong khi gã cười thì Quang Chỉ cứ đứng đực ra như phỗng.

Thôi Bá cắt ngang tràng tiểu ngạo nhìn Quang Chỉ rồi chìa hữu thủ đến trước.

Những ngón chỉ pháp của y phát ra những thanh âm cắc cắc co lại giống như vuốt chim ưng.

Thôi Bá nhường mày nói:

- sao... Quang thiếu gia có muốn làm anh hùng không nhỉ?

Gã vừa nói dứt câu thì một giọng nói trầm trầm cất lên từ sau lưng thiếu nữ: - Ta trả cho nàng cái giá ba mươi một lạng kim lượng.

Nghe giọng nói này Thôi Bá quay phắt lại Đập vào mắt gã là khuôn mặt khôì ngô anh tuấn nhưng ánh mắt thì tỏ vẻ lạnh lùng hơn cả băng thạch.

Thôi Bá buột miệng:

- Người là ai?

- Tại hạ họ Lâm tục danh Trung Quân.

Trung Quân vừa nói vừa khoanh tay ôm kiếm. Y nhìn Thôi Bá - Tại hạ vừa trả giá cao hơn Thôi công tử một lạng kim lượng... Công tử có thể trả giá cao hơn chứ?

Thôi Bá sa sầm mặt:

- Lâm Trung Quân... Người muốn đánh cược với Thôi thiếu gia à?

- Tại hạ rất thích đánh cược. Nếu như Thôi công tử thua thì phải mất một số ngân lượng bỏ ra. Lời nói của tại hạ rất nặng không bỏ qua được đâu.

Lâm Trung Quân nói rồi lấy trong ống tay áo ra một cuộn ngân phiếu. Y rút lấy một tờ đặt vào chén đồng rồi nhìn Thôi Bá - Mời Thôi công tử.

Thôi Bá lúng túng gắt giọng nói:

- Người biết ta là Thôi thiếu gia của ung Bang chứ?

- Tại hạ không cần biết điều đó mà chỉ cần biết Thôi công tử có trả thêm hay không?

Mọi người lại bàn tán xầm xì về sự xuất hiện đột ngột của Lâm Trung Quân.

Thôi Bá neho mày. Y vừa lưỡng lự vừa lúng túng.

Y miễn cưỡng nói:

- Người biết làm thế là có ý khiêu khích Thôi thiếu gia không?

Lâm Trung Quân lắc đầu:

- chẳng có gì khiêu khích cả. Thôi công tử muốn Nghĩ sao cũng được nhưng nếu muốn có vị cô nương này thì phải bỏ ra số kim lượng hơn tại hạ.

Thôi Bá hừ nhạt rồi nói:

- Bỏn thiếu gia trả cho người bằng ung Trảo Công... Người có chịu không?

- Thôi công tử không nên làm điều đó với Lâm mỗ. Cái giá đề tại hạ làm điều đó với công tử cao lắm.

Hừ một tiếng, Thôi Bá nhìn Lâm Trung Quân:

- Bỏn thiếu gia muốn xem nó cao như thế nào?

Y nói dứt lời đáng bộ bước thẳng đến Lâm Trung Quân vươn trảo vào yết hầu.

Trảo của Thôi Bá chưa đến đích thì kiếm của Trung Quân đã thoát ra khỏi vỏ, đặt mũi kiếm bén ngọt vào yết hầu của gã.

Thôi Bá giật mình.

Trung Quân nói:

- Thôi công tử sớm nhận ra cái giá của mình rồi chứ?

MỒ hôi rịn ra mặt Thôi Bá. Y nhìn Trung quân không chớp mắt.

Trung Quân từ từ thu kiếm lại tra vào vỏ Y vừa tra kiếm vừa nói:

- Tại hạ không muốn mất một miếng ăn ngon. Thế nào tại hạ cũng gặp lại Thôi công tử.

Sắc diện Thôi Bá đỏ bừng. Y miễn cưỡng nói:

- Thôi mỗ sẽ gặp lại người.

Y nói rồi xăm xăm bỏ đi.

Trung Quân bước đến trước mặt thiếu nữ nắm tay nàng kéo lên.

Vừa kéo thiếu nữ đứng lên, Trung Quân vừa nói:

- Tại hạ đã mua cô nương.

Nàng nhún nhường thi lễ rồi nói:

- Dạ Minh thuộc về Lâm công tử.

Trung Quân gật đầu:

- Dạ Minh cô nương đi theo ta.

- Dạ.

Lâm Trung Quân và Dạ Minh rời khu chợ. Trung Quân vừa đi vừa hỏi:

- Tại sao Dạ Minh cô nương lại phải bán thân?
- Dạ Minh cần ngân lượng để chữa bệnh cho mẫu thân.

Trung Quân khẽ gật đầu:

- Dạ Minh cô nương đúng là một thiếu nữ hiếm có trên đời này. Nay cô nương đã có kim lượng rồi mau mời đại phu về chữa trị cho mẫu thân cô nương.

- Dạ Minh cung thỉnh Lâm chủ nhân về thảo trang của Dạ Minh.

Lâm Trung Quân hơi lưỡng lự rồi gật đầu:

- Được Dạ Minh đưa Trung Quân đến một gian nhà nhỏ hẹp ọp ẹp nằm tít trong một ngõ hẻm, khi nàng đẩy cửa bước vào thì mùi ẩm thấp tỏa ra hắt vào mũi Trung Quân.

Dạ Minh bồi rồi nói:

- Chủ nhân... Nhà tiểu nữ rất nghèo.
- Ta không quan tâm đến điều đó.

Y khom lưng bước qua cửa.

Dạ Minh bước đến bên chiếc giường ọp ẹp có một thiếu phụ gầy đét nằm bất động. Nàng lay thiếu phụ: - Mẹ... Dạ Minh có ngân lượng rước đại phu về chữa trị cho mẹ rồi.

Thiếu phụ vẫn nằm bất động.

Dạ Minh lay gọi lần nữa:

- Mẹ...

Thiếu phụ vẫn không trả lời nàng. Tay nàng nhận được hàn khí từ người thiếu phụ lan tỏa ra. Dạ Minh bất giác ôm chầm lấy thiếu phụ gào lên: - Mẹ... Mẹ bỏ con thật sao?

Trung Quân cau mày bước đến bên chiếc chõng ọp ẹp đó. Y đặt tay vào cổ thiếu phụ. Y lắc đầu nói: - Dạ Minh cô nương... Bá mẫu đã chết rồi.

Nàng thôn thốc khóc, ôm lấy thi thể mẹ mình.

Trung Quân nhìn Dạ Minh quỳ trước mộ phần của mẫu thân. Y từ tốn nói:

- Dạ Minh cô nương đừng đau khổ nữa.

Ai sinh ra trên đời này cũng có lúc phải ra đi như bá mẫu thôi. Ai cũng phải chết, chỉ có khác là chết như thế nào mà thôi.

Nàng nhìn Trung Quân. Lệ còn ràn rụa trên hai khoé mắt. Dạ Minh lấy tờ ngân phiếu trong ống tay áo rồi nói: - Dạ Minh cần ngân lượng để lo cho mẫu thân. Nay mẫu thân đã chết. Dạ Minh không cần đến ngân lượng nữa.

Trung Quân nhíu mày từ tốn nói:

- Dạ Minh cô nương cứ giữ lấy số ngân lượng đó.
- Chủ nhân... Dạ Minh không phải trả lại ngân phiếu cho chủ nhân mà quên lời bán mình của Dạ Minh. Dạ Minh vẫn là a hoàn của chủ nhân, vĩnh viễn theo hầu chủ nhân, nhưng sẽ không nhận số ngân lượng này.

Trung quân lắc đầu:

- Tại hạ không có ý bắt Dạ Minh cô nương làm a hoàn cho tại hạ đâu. Hãy giữ lấy số ngân lượng kia để mưu cầu cuộc sống cho mình.

Nàng lắc đầu:

- Dạ Minh giờ chẳng biết làm gì, và đi đâu Lâm chủ nhân hãy cho Dạ Minh đi theo hầu người.

Trung Quân buông tiếng thở dài:

- Cuộc sống của Trung Quân không có ngày ổn định. Với lại Trung Quân là một kẻ phiêu bạt, lãng tử không nhà, không cửa, nếu cô nương đi theo tại hạ không tiện đâu.

- Chủ nhân đi đâu... Dạ Minh đi đó để hầu hạ cho người.

Trung Quân gượng cười nói:

- Những con đường mà tại hạ đi không tiện cho cô nương đi cùng.

- Bất cứ đâu Dạ Minh cũng có thể đi mà. Không còn mẫu thân, Dạ Minh không biết đi đâu nữa. Với lại Dạ Minh đã...

Nàng ngập ngừng một lúc rồi nói:

- Với lại Dạ Minh đã bán mình cho Lâm chủ nhân.

Trung Quân lắc đầu:

- Đừng nói tại hạ là Lâm chủ nhân.

Nàng cúi mặt nhìn xuống nhỏ nhẹ nói:

- Dạ.

-Thôi được. Ta sẽ tính chuyện này sau.

Giờ thì rời khỏi khu đồi này trước đã...

Rời khu đồi hoang vừa chôn cất mẫu thân của Dạ Minh, Trung Quân và nàng quay lại Hàm Đan. Trung Quân đưa Dạ Minh đến một tòa trang viên khá khang trang.

Những tưởng đâu Trung Quân sẽ cùng nói với Dạ Minh sẽ vào tòa trang viên đó nhưng y chỉ đứng thừ ra trước ngôi tam quan một lúc rồi lại bỏ đi.

Thấy hành động kỳ lạ của Trung Quân, Dạ Minh liền hỏi:

- Lâm chủ nhân.....

Trung Quân nhìn lại nàng:

- Nàng sao còn gọi ta là Lâm chủ nhân nữa?

Dạ Minh cúi mặt nhìn xuống:

- Dạ Minh biết lỗi.
- Hãy gọi ta là Lâm ca ca được rồi.
- Lâm ca ca...

Trung Quân điểm nụ cười mỉm. Nụ cười hiện ra trên hai cánh môi mỏng của gã xóa ngay nét băng giá lạnh lùng.

Trung Quân hỏi:

- Dạ Minh muốn nói gì?

Nàng lưỡng lự rồi nói:

- Hình như Lâm ca ca có quen biết Hoàng Kim Trang?

Trung Quân lưỡng lự một chút rồi gật đầu Thối:

- Nàng có biết ai trong Hoàng Kim Trang không?

Dạ Minh gật đầu:

- Dạ biết.

Trung Quân hỏi:

- Nàng biết ai?
- Tam nương trang chủ Hà Bội Bội.

Đôi chân mày của Trung Quân hơi nhíu lại:

- Nàng biết Hà Bội Bội à?

Dạ Minh gật đầu:

- Dạ Minh biết được Hà tam nương trong một lần viếng Lư Sơn cốc tự.
- Nàng Nghĩ về Hà Bội Bội tam nương là người thế nào?
- Hà Bội Bội tam nương là người đoan trang, hiền thực, lại là trang giai nhân tuyệt sắc đáng là bậc kim chi ngọc diệp khó ai sánh bằng. Chính vì vậy mà nàng mới được Hoàng Kim trang chủ ái mộ trong tám người thê thiếp.

Trung Quân gượng cười nói:

- Hoàng Kim trang chủ Quang Thun may mắn có được trang giai nhân tuyệt sắc Hà Bội Bội mà trước đây có biết bao nhiêu trang nam tử ái tình.

Y nói xong rồi im lặng nhìn về phía trước sải bước đi.

Dạ Minh nôi gót theo sau Lâm Trung Quân.

Trung Quân dừng chân trước mộ ngôi tử điểm.

Gã điểm chủ có bộ mặt đầy những vết nhăn bước ra. Lão đứng sững ra cửa tử điểm khi nhìn Lâm Trung Quân.

Trung Quân nói:

- Thạch lão quỷ còn nhận ra ta chứ?

Thạch Khôi nhìn Trung Quân gần như không chớp mắt. Lão từ từ bước đến rồi nắm vai Trung Quân ngập ngừng nói: - Mắt lão có mờ không?

Lão lắc đầu:

- Phải Lâm thiếu gia không... Nói cho lão biết đi... Phải Lâm Trung Quân thiếu gia không?

Trung Quân mỉm cười. Y kéo cổ tay áo để lộ cái bớt trên mu bàn tay. Vừa thấy cái bớt trên mu bàn tay của Lâm Trung Quân. Lão Thạch reo lên: - Đúng rồi... Đúng là Lâm thiếu gia rồi.

Lão nói xong ôm quyền xá:

- Lão phu mắt mờ không nhận ra Lâm thiếu gia... Miễn thứ cho lão phu.

Trung Quân lắc đầu:

- Lão Thạch... Sao lại khách sáo như thế Trước đây là Lâm thiếu gia, nhưng giờ đây chỉ là một kẻ lãng tử không nhà không cửa thôi lão đừng đa lễ với Trung Quân như vậy.

Lão Thạch đưa mọi người vào tửu điểm rồi đóng cửa lại.

Lão quay lại bàn nói với Trung Quân:

- Lão Thạch đóng cửa để bồi tiếp Lâm thiếu gia.

Trung Quân lắc đầu nói:

- Lão Thạch không cần phải khách sáo coi trọng Trung Quân như vậy.

Lão Thạch nhìn Dạ Minh nói:

- Vị cô nương này.....

Dạ Minh cướp lời lão Thạch:

- Thạch bá bá đừng quan tâm đến Dạ Minh, tiểu nữ chỉ là a hoàn cho Lâm ca ca thôi.

Trung Quân nhìn nàng rồi quay lại nhìn lão Thạch:

- Dạ Minh là xá mui của Trung Quân.

Lão Thạch tròn mắt nói:

- Để lão Thạch bày tiểu yến tẩy trần cho Lâm thiếu gia.

Dạ Minh khoát tay:

- Thạch bá bá cứ ở đây tiếp Lâm ca...

mọi việc để cho Dạ Minh làm cho.

- Ồ Dạ Minh mỉm cười nói:

- Bá bá đừng ngại, Dạ Minh biết phải làm gì mà.

Nàng nói rồi đi thẳng luôn ra sau bếp.

Trung Quân nói:

- Thạch bá bá... cứ để cho nàng ấy tự nhiên.

Khi Dạ Minh đi ra sau bếp rồi Trung Quân mới nói:

- Thạch quản gia... Trung Nguyên tiêu cục giờ thuộc về ai?

Lão Thạch nhìn Trung Quân bằng ánh mắt dò xét, nhỏ giọng nói:

- Trung Nguyên tiêu cục giờ đã thuộc về Hoàng Kim Trang.

- Thuộc về Quang Thun à?

Lão Thạch gật đầu.

Trung Quân hỏi:

- Đồ Vương Thượng Tam Giảng đang ở đâu?

- Y bây giờ là đàn chủ Kim Tiền bang ở Hàm Đan này.

Trung Quân khẽ gật đầu.

Thạch Khôi ngập ngừng nói:

- Lâm thiếu gia định tìm Đồ Vương Thượng Tam Giảng?

- Trung Quân cũng chưa biết có nên tìm lão Đồ Vương đó hay không, nhưng nếu cần Trung Quân cũng có thể tìm lão.

- Lâm thiếu gia có định lập lại Trung Nguyên tiêu cực không?

- Trung Quân chưa Nghĩ tới điều đó.

Nhìn thẳng vào mắt lão Thạch, Trung Quân nghiêm giọng hỏi:

- Lão Thạch biết Đồ Vương đạt tới cảnh giới nào trong thuật đồ bác chưa?

Lão Thạch sững sùng:

- Ở Nói ra lão Thạch hồ thẹn... Có thể nói trên đời này chẳng còn người thứ hai sánh bằng thuật đồ bát của hần. Y xứng với ngoại hiệu Đồ Vương.

Lão Thạch vuốt râu:

- Nhưng Đồ Vương có thổ lộ cho lão Thạch biết một người có thể hơn y về thuật đồ bác là Du Cát Đằng Thiên Vân Trang Chủ. Nhưng Du Cát Đằng thì lại bị võ lâm hạ sát, tiêu diệt tám năm rồi. Xem như trên cõi đời này chẳng có người nào sánh bằng y Trung Quân buông tiếng thở dài: - Y đã nói đúng.

Dạ Minh bung thức ăn và rượu dọn ra bàn.

Lão Thạch nhìn nàng:

- Đa tạ cô nương Dạ Minh bồi rỗi:

- Thạch bá bá đừng nói vậy... Dạ Minh chỉ làm phận sự của mình thôi.

Nàng nói rồi bung vò rượu chúc ra chén, rồi đứng qua bàn để hầu Trung Quân.

- Dạ Minh không cần thiết đứng hầu ta và Thạch lão tổng quản.

Dạ Minh gật đầu:

- Dạ Minh sẽ ra sau... Cần gì Lâm ca ca cứ gọi.

- Cần gì Trung Quân sẽ gọi nàng.

Trung Quân bung chén rượu nói với lão Thạch trong khi Dạ Minh lui bước ra sau: - Mời Thạch lão tổng quản.

- Mời Lâm thiếu gia.

Hai người cạn chén.

Đặt chén xuống bàn Trung Quân hỏi lão Thạch:

- Thạch lão biết gì về Hà Bội Bội?

Lão Thạch liếm mép rồi nhìn lại Trung Quân:

- Lâm thiếu gia vẫn chưa quên được Hà Bội Bội ư?

- Đúng ra... Trung Quân kết hôn với nàng...

- Bội Bội bây giờ là tam nương của Hoàng Kim Trang rồi. Ngày đó... lão Thạch không...

Lão cúi mặt xuống.

Trung Quân nhìn lão từ tốn nói:

- Tất cả ngày đó do Trung Quân ra mà thôi Trung Quân không ngờ lại đối mặt với Đồ Vương Thượng Tam Giãn.

- Không thể trách Lâm thiếu gia được Lão Thạch Nghĩ sự việc hôm đó đã được họ chuẩn bị từ lâu rồi. Và chỉ chờ xem khi có cơ hội sẽ thu tóm Trung Nguyên tiêu cục của họ Lâm.

Lão Thạch bung bầu rượu chúc ra chén. Vừa chúc rượu lão vừa nói.

- Quang Thun và Thượng Tam Giãn đã chuẩn bị từ trước, Lâm thiếu gia khó mà tránh được cái bẫy của hai người đó giăng ra.

- xét cho cùng cũng vì Trung Quân cao ngạo và ham đồ bác.

Trung Quân mỉm cười, y nhìn lão Thạch nói tiếp:

- Nhưng nay Trung Quân muốn lấy lại những gì đã đánh mất hôm trước.

Y nói rồi bung chén rượu dốc vào miệng.

Lão Thạch cũng bung chén rượu dốc vào miệng bồi tiếp y, đặt chén xuống bàn lão Thạch nói: - Thượng Tam Giãn là Đồ Vương, bên mình là những đại cao thủ kỳ tuyệt trong giang hồ. Lão Thạch chưa nói đến bên cạnh Thượng Tam Giãn còn có Kim Tiền bang của Thượng Quan Nghi và Nhất Kỳ Thiên môn.

Lão buông tiếng thở dài rồi nói:

- Lâm thiếu gia định lấy lại bằng cách nào?

Lâm Trung Quân thở hắt ra một tiếng:

- Trung Quân giờ đã có nhiều ngân lượng.

- Dù thiếu gia có nhiều cỡ nào cũng không thể sánh bằng Kim Tiền bang.

Huống chi còn có Thượng Tam Giãn là Đồ Vương.

Trung Quân cắn răng vào môi dưới. Y suy Nghĩ một lúc rồi nói:

- Nếu không lấy lại những gì mà Trung Quân đã mất, Trung Quân không thể nào dám nhìn mặt song đường nơi suối vàng.

Y nói rồi buông tiếng thở dài.

Lão Thạch chúc rượu vào chén. Lão nhìn Trung Quân nói:

- Lão Thạch Nghĩ Lâm thiếu gia hãy bỏ qua chuyện xưa mà lập nghiệp lại từ đầu Như thế hay hơn. Nếu lập lại cơ nghiệp như trước thì có thể ngán mặt nhìn trời đất được rồi.

Trung Quân lắc đầu:

- Thế còn với Hà Bội Bội thì sao?

Trung Quân có thể nào nhìn mặt nàng được Cho dù Trung Quân có là thiên hạ đệ nhất thì vẫn không sao dám nhìn mặt nàng. Thạch tổng quản... Trung Quân đã quyết định rồi.

Bưng chén rượu dốc vào miệng, rồi đặt chén xuống bàn, Trung Quân dõi mắt vào điểm hư vô như thể hoài tưởng lại d Tvãng.

Y buông tiếng thở dài.

Lão Thạch bảo:

- Lâm thiếu gia. Dù sao bây giờ Hà Bội Bội cũng là tam nương của Hoàng Kim trang chủ Quang Thun. Thiếu gia đừng Nghĩ đến nàng nữa.

Trung Quân nhìn thẳng vào mắt lão Thạch gần giọng nói:

- Thạch lão tổng quản... Nam tử hán đại trượng phu đứng trong trời đất phải như thế nào. Trung Quân đã làm nhục Trung Nguyên tiêu cục thì phải rửa nhục chứ.

Nghe Trung Quân thốt ra câu này, Thạch lão bối rối.

Lão Thạch miễn cưỡng nói:

- Nếu thiếu gia có ý đó. Lão Thạch không dám cản thiếu gia.

Ngược lại sẽ làm hết mình vì thiếu gia và Trung Nguyên tiêu cục.

Trung Quân khẽ gật đầu.

Y chờ lão Thạch chúc rượu đầy chén mới bưng lên môi:

- Thạch lão... Trung Quân phải rửa lại mối nhục hôm nào và đoạt lại Hà Bội Bội.

- Lão Thạch này cũng mong mỗi ngày đó - Rượu tao ngộ... Trung Quân kính lão Thạch.

- Mời thiếu gia.

Hai người cạn chén.

Lão Thạch miễn cưỡng hỏi:

- Lâm thiếu gia định chừng nào sẽ tiến hành?

- Lần trở về Hàm Đan này.

Mặt lão Thạch lộ vẻ lo lắng. Lão nhìn Trung Quân nghiêm giọng nói:

- Lão Thạch sợ một mình thiếu gia...

Trung Quân đặt tay vào thanh kiếm trên bàn:

- Trung Quân đã để mối nhục kia quá lâu rồi.

Chân diện lão Thạch trang trọng hẳn lên:

- Lâm thiếu gia có Nghĩ đến kết cục tất cả đèn tan thành tro bụi?
- Nếu không có phương cách gì khác.

Lão Thạch buông miệng thở dài:

- Lão Thạch lo cho thiếu gia. Một mình thiếu gia đối chọi với Kim Tiền bang, Thiên môn quả là một tay chống trời.

- Nếu không rửa được nỗi nhục năm xưa, Vô ảnh Tử Kiếm cũng không nên làm kẻ lãng tử trên đời này nữa.

Lão Thạch nhìn sững Trung Quân:

- vô ảnh Tử Kiếm... Thiếu gia muốn nói đến sát nhân vương thiên chức sát thủ ư?

- Chính là Lâm Trung Quân.

Lão Thạch quá dỗi sùng sờ mà đứng dậy vô tình quơ tay đánh rơi vò rượu xuống sàn vỡ toang. Lão nhìn sững Trung Quân gần như không chớp mắt: - Lâm thiếu gia là Vô ảnh Tử Kiếm?

Trung Quân gật đầu.

Lão Thạch than thở nói:

- Thiếu gia có biết...

Trung Quân khoát tay:

- Trung Quân biết kẻ thù của mình nhiều vô kể. Nhưng những kẻ mà Trung Quân giết đều đáng chết. Mà những người chết thì không thể nói cho người ta biết Vô ảnh Tử Kiếm là Lâm Trung Quân.

Y nhìn Thạch lão:

- Số kim lượng, Trung Quân đã có giờ chỉ còn thiếu người dùng nó.

- Để lão Thạch vào lấy vò rượu khác cho Lâm thiếu gia.

Lão vừa dợm bước thì Dạ Minh đã đem vò rượu khác ra. Nàng đặt lên bàn, nhìn Trung Quân từ tốn nói: - Lâm ca ca. Muội dọn dẹp chỗ này nhé?

Trung Quân gật đầu, rồi bê cả vò rượu lưng thùng bước ra cửa tửu điếm. Y đứng ngoài cửa tửu điếm dốc cả vò rượu tu từng ngụm dài.

Hành động của gã khiến Dạ Minh phải tò mò liếc mắt nhìn trộm.

Chương 8 - Nghi nhân trùng trùng

Những ngọn gió đêm đêm theo cái rét cắt da cắt thịt, chẳng có ai muốn rời nhà trong đêm, thế mà có một người lầm lũi tiến vào khu mộ địa. Một người rời nhà vào khu mộ địa trong đêm khuya như thế này quả là một điều kỳ lạ. Người đó chẳng phải ai xa lạ chính là Lâm Trung Quân.

Y lầm lũi đến ngôi miếu xá của họ Lâm. Trung Quân đứng tần ngần một lúc trước ngôi miếu đó, rồi mới bước lên những bậc tam cấp.

Y hơi chau mày khi thấy cửa miếu hé mở.

Đẩy cửa bước vào trong ngôi cổ miếu, trong miếu thờ của họ Lâm thật sạch sẽ như thể có người vừa dọn dẹp xong. Y đánh đá lửa mồi vào giá bạch lap.

Trung Quân nhú mày khi thấy trên bệ thờ bài vị đã được cắm hoa tươi và đĩa ngũ quả. Nhìn bệ thờ và bài vị, buộc Lâm Trung Quân liên tưởng đến Hà Bội Bội.

Y nghĩ thầm: phải chăng Bội Bội đã làm những việc này thay thế mình?" Nghĩ đến điều đó bất giác Lâm Trung Quân buông tiếng thở dài. Nhưng trong hoài ức tái hiện lại buộc Trung Quân phải buông ra tiếng thở dài đó.

Y thấp nhang ghim vào lư hương đứng lặng lẽ trước bệ thờ bài vị.

Trung Quân nghe tiếng bước chân nhưng không dám nhìn lại. Y chờ cho tiếng bước chân dừng lại mới nói: - Tại sao nàng lại làm như vậy?

Không có tiếng trả lời Trung Quân mà chỉ có sự im lặng. Chờ một lúc không nghe tiếng trả lời mình, Lâm Trung Quân buộc quay mặt nhìn lại.

Đôi chân mày của Trung Quân nhú lại với nhau khi đập vào mắt gã không phải là Hà Bội Bội mà là một thư sinh đang ôm bầu rượu nhìn gã. Gã thư sinh kia chẳng ai khác hơn chính là Trương Quảng.

Hai người đối mắt nhìn nhau. Một lúc sau Trung Quân mới hỏi:

- Công tử là ai?

Trương Quảng ôm quyền xá:

- Tục danh của tại hạ là Trương Quảng, còn huynh... Tại hạ không biết nên gọi là Lâm huynh hay là Vô ảnh Tử Kiếm huynh?

Mặt Trung Quân sa sầm. Y bước đến trước mặt Trương Quảng:

- Trương công tử sao biết ta là Vô ảnh Tử Kiếm?

Trương Quảng đặt vò rượu xuống sàn miếu:

- Nếu không biết Lâm huynh là Vô ảnh Tử Kiếm thì Trương Quảng không chờ ở đây.

- Chờ ở đây?... Vậy tất cả những gì trong ngôi miếu này đều do Trương túc hạ làm?

Trương Quảng gật đầu:

- Trương Quảng rảnh tay làm thôi.

Trung Quân nghiêm giọng nói:

- Trương công tử làm vậy với mục đích gì?

- Trước khi Trương Quảng nói mục đích của mình, tại hạ muốn mời Lâm huynh vài chung rượu.

Trung Quân lắc đầu:

- Lâm mỗ không uống rượu của người lạ Trương Quảng ngồi xuống sàn cỏ miếu, lấy trong ngực áo ra hai chiếc chén rồi thản nhiên chuốc rượu ra chén. Y bung chén dốc vào miệng. Đặt chén xuống bàn, Trương Quảng nhìn lên Lâm Trung Quân. Trung Quân vẫn khoanh tay trước ngực nhìn Trương Quảng.

Điểm nụ cười mỉm, Trương Quảng nói:

- Trương Quảng không biết mình đôi mắt với Vô ảnh Tử Kiếm hay là Lâm Trung Quân huynh?

Trung Quân nhặt nhổe đáp lời:

- Trương công tử Nghĩ ta là ai cũng được - Nếu vậy tại hạ sẽ Nghĩ huynh là Vô ảnh Tử Kiếm.

- Được Nghĩ ta là Vô ảnh Tử Kiếm.

Trương công tử muốn gì ở ta nào?

Trương Quảng chuốc rượu ra chiếc chén không, rồi bung chén đầy đưa lên miệng uống cạn. Y đặt chiếc chén xuống bàn, rồi từ từ đứng lên: - Trương Quảng thỉnh nhờ Vô ảnh Tử Kiếm giết một người.

Mặt Lâm Trung Quân sa sầm lại:

- Trương công tử muốn nhờ ta giết người?

Trương Quảng gật đầu:

- Hãn huynh sẽ không từ chối?

- Trương công tử suy Nghĩ chưa mà đặt vấn đề đó với Lâm mỗ?

Trương Quảng từ tốn đáp lời:

- Trương Quảng suy Nghĩ kỹ rồi. Và Trương Quảng biết việc làm của Vô ảnh Tử Kiếm và thiên chức của Vô ảnh Tử Kiếm... Chắc nhân huynh không từ chối?

- Ta tự nhận đó là thiên chức của mình.

Nhưng ta cũng có những cái lệ riêng của mình.

Trương Quảng ôm quyền:

- Trương Quảng biết những cái lệ của huynh. Một là kim lượng phải nhiều, nhưng cốt lõi phải là những kẻ đáng chết.

Những điều đáng chết kia thì Trương Quảng phải nói ra và huynh thẩm chứng trước khi hành sự.

Lâm Trung Quân gật đầu:

- Không sai!

Trương Quảng nghiêm giọng nói:

- Trương Quảng nhờ đến huynh lần này sẽ tốn cho huynh cái giá vạn lạng kim lạng - Vạn lạng kim lạng. Một cái giá khá cao. Chắc hẳn người này phải là một cao thủ.

Trương Quảng gật đầu:

- Đúng... Y là một cao thủ. Một cao thủ thượng hạng hiện có trong võ lâm nữa.

Trương Quảng xoa tay suy Nghĩ nhìn Trung Quân nói:

- còn lý do gì mà tại hạ thỉnh mời Lâm huynh hạ sát gã này?

- Hãy cho ta biết.

Trương Quảng chấp tay sau lưng, nghiêm giọng nói:

- Người mà Trương Quảng nhờ huynh hành xử đưa về địa ngục có những cái tội sau đây: Tội thứ nhất y xem thường mạng người mà coi trọng kim lạng, nên giết người không gớm tay. Phàm những kẻ xem thường mạng người trọng kim lạng đều là những kẻ đáng chết.

Trung Quân gật đầu:

- Đúng!

Trương Quảng nheo mày nhìn Trung Quân:

- với lại y cũng sắp chết nhưng tại hạ muốn mình là người giết y thông qua huynh.

Trương Quảng chất lưỡi:

- Chỉ sợ...

- Trương công tử sợ gì?

- Huynh không dám nhận chức nghiệp này.

- Lâm mỗ chưa từng chùng tay khi người ta cần đến kiếm Lâm mỗ. Nhưng nếu không đúng như Trương công tử nói thì Kết cục sẽ ngược lại đó.

- Trương Quảng biết cái lệ của Lâm huynh mà. Nếu như người phải chết không đáng chết thì kiếm chiêu của huynh sẽ quay ngược lại tặng cho tại hạ.

- Đúng... Trương công tử vẫn giữ ý định trả thù chứ?

- Đã đến tìm Lâm huynh rồi thì đâu có thể bỏ giữa chừng được.

Trung Quân gằn giọng nói:

- Trương công tử đã tìm đến miếu họ Lâm... Thỉnh cầu ta... ta nhận lời. Kẻ công tử cần lấy mạng tặc danh là gì, thuộc môn phái nào, đang ở đâu?

Trương Quảng cúi xuống bưng chén rượu thứ hai. Y nhấp một ngụm nhỏ rồi nói: - Tại hạ không biết tục danh của người mình thỉnh nhờ huynh lấy mạng, nhưng biết được y dụng một thanh kiếm rất đặc - Trên võ lâm có rất nhiều thanh kiếm đặc dị.

Trương Quảng lắc đầu:

- Nhưng thanh kiếm của người này đặc dị đến độ khi Trương Quảng nói ra nếu huynh là một sát thủ thì sẽ biết ngay gã đó là ai.

- Hãy nói cho ta biết.

Trương Quảng nhìn thẳng vào mắt Trung Quân ôn nhu nói:

- Nếu như huynh không giết được gã đó thì huynh bồi đáp gì cho Trương Quảng?

- Mạng của ta.

Trương Quảng lắc đầu:

- Không... Trương Quảng đâu cần cái mạng của huynh.

Mặt Trung Quân sa sầm:

- Thế Trương công tử muốn gì nơi Trung Quân nếu không phải là cái mạng của Trung Quân chứ? Thủ cấp của ta cũng rất đáng để Trương công tử có được một số kim lượng khá lớn đấy - Trương Quảng biết điều đó... Nhưng đã đem kim lượng nhờ huynh thì đâu còn cần đến kim lượng nữa.

- Thế công tử cần gì nơi ta?

Trương Quảng nghiêm giọng nói thật chậm:

- Trương Quảng cần Trung Nguyên tiêu cục của họ Lâm.

- Các hạ...

Mặt Trung Quân lộ vẻ sượng sùng và bất nhẫn. Y buông tiếng thở dài rồi nói: - Trung Nguyên tiêu cục không còn thuộc quyền của họ Lâm nữa.

- Và bây giờ nó thuộc về ai?

- Trương công tử hãy chọn thứ khác đi.

Trương Quảng lắc đầu:

- Trương Quảng chỉ muốn có Trung Nguyên tiêu cục mà thôi - Lâm mỗ đã nói nó không thuộc về Lâm mỗ nữa.

- Nếu không thuộc về Lâm huynh... thì Trương Quảng sẽ đoạt nó về cho huynh...

Sau đó nếu huynh không làm được yêu cầu của Trương Quảng thì tiêu cục Trung Nguyên mới thuộc về Trương Quảng.

Mặt Trung Quân sa sầm:

- Trương công tử đang bỡn cợt ta đó à?

Trương Quảng lắc đầu:

- Tại hạ không bốn cột đầu. Trương Quảng chỉ cần một gã vô gia cư đến phân đàn của Đồ Vương Thượng Tam Giãn, chơi vài ván đồ bát là có thể đoạt lại Trung Nguyên tiêu cục rồi.

Thần quang của Trung Quân sáng hẳn lên:

- Trương công tử có thể đồ bát với Đồ Vương à?

Trương Quảng gật đầu:

- Tại hạ sẽ dùng cách đó.

- Lâm mỗ đang bàn chuyện với một kẻ bình tâm đấy chứ?

- Huynh Nghĩ Trương Quảng là kẻ cuồng tâm loạn thần ư? Lời nói của Trương Quảng có phải là kẻ bình tâm không tự huynh đoán ra.

- Trương công tử không xem thường Đồ Vương Thượng Tam Giãn đấy chứ?

- Tất nhiên là không... Nhưng bất cứ ai cũng có nhược điểm cả. Trương Quảng biết nhược điểm của Đồ Vương ở đâu.

Trung Quân nhìn chằm chằm vào Trương Quảng:

- Giờ thì Lâm mỗ đã có thể uống rượu với Trương công tử.

- Trương Quảng chỉ chờ nghe huynh thốt ra câu này.

Trương Quảng cúi xuống bưng bầu rượu chuốc ra chén rồi bưng lên trịnh trọng đặt vào tay Trung Quân: - Mời huynh.

Hai người cùng cạn chén một lượt.

- Uống cạn chén rượu rồi, Lâm Trung Quân mới nói:

- Người Trương công tử định lấy mạng là ai?

Trương Quảng suy Nghĩ một lúc rồi nói:

- Huynh nhận sự trao đổi của Trương Quảng chứ?

- Trung Quân đang mong mỗi điều đó đến với mình... Sao bỏ qua được.

Trương Quảng gật đầu mỉm cười. Y xoay chén rượu trong tay mình vừa nhìn Trung Quân ôn nhu nói: - Kiếm thủ mà Trương Quảng nhờ huynh sát tử có một thanh kiếm rất lạ...

Thanh kiếm của y được dựng khác hẳn những thanh kiếm mà những kiếm thủ khác thường dùng ở chỗ...

Trương Quảng nhíu mày nhìn thẳng vào mắt Trung Quân:

- sát chiêu của y được dựng bởi võ kiếm chứ không phải lưỡi kiếm.

Chân diện Trung Quân sa sầm. Y buột miệng hỏi lại Trương Quảng:

- Trương công tử nói lại cho Lâm mỗ nghe lại lần nữa.

Trương Quảng mỉm cười nói:

- Huynh hình như nhận ra người đó rồi... Nhưng không muốn nói ra.

- Đúng... Trên võ lâm giang hồ những kiếm thủ thường dựng sát chiêu

bằng lưỡi kiếm nhưng chỉ có một người dụng sát chiêu bằng vỏ kiếm. Chính vì dụng sát chiêu bằng vỏ kiếm nên không một người nào phát hiện được kiếm chiêu của y. Đó là bí mật tối hậu của Vô ảnh Tử Kiếm.

Trương Quảng ôm quyền nói:

- Lâm huynh đã hiểu ra ý của Trương Quảng rồi đó.

Nói xong Trương Quảng ôm quyền nói:

- Tại hạ gặp lại huynh được chứ?

Nói xong Trương Quảng ôm quyền xá rồi quay bước tiến thẳng ra cửa.

Y bỏ đi mà Lâm Trung Quân cứ như bị hóa thành pho tượng chôn chân dưới sàn miếu cổ không nói cũng không động đậy cứ dõi mắt nhìn mãi theo lưng Trương Quảng.

Y muốn thốt ra câu gì đó nhưng cổ họng như thể bị nghẹn lại không sao bật thành lời. Khi Trương Quảng đã đi rồi, Lâm Trung Quân như thể bưng bình buột miệng nói: - Người là ai...? Tại sao lại biết bí mật của Vô ảnh Tử Kiếm? Người là ai?

Trung Quân thốt dứt câu vội bước ra cửa miếu nhưng chẳng còn thấy bóng Trương Quảng đâu.

Y đứng thờ người ra trước mái hiên ngôi miếu họ Lâm với muôn vàn những câu hỏi tu trong đỉnh đầu nhưng chẳng thể nào lý giải được một câu hỏi nào cả.

Trung Quân bất giác quay lại vào trong. Y bưng lấy vò rượu đưa lên mặt nhìn. Vò rượu của tử điểm Thạch khởi, đại tổng quản của Trung Nguyên tiêu cục.

Thắc mắc chùng chất, Lâm Trung Quân ôm vò rượu rời ngôi miếu họ Lâm đi thẳng một mạch về tử điểm của Thạch Khởi.

Y vừa đi vừa Nghĩ thầm:

- Trương Quảng là ai... Y có mục đích gì?

Những câu hỏi đó cứ lẩn quẩn trong đầu Trung Quân. Khi Trung Quân vừa đẩy cửa tử điểm bước vào. Một ánh chớp bạc lao vút đến mặt y nhanh không thể tưởng.

Chương 9 - Nghiệp tình

Ánh tinh sa chớp bạc kia nhanh nhưng phản xạ của Trung Quân còn nhanh hơn.

Mặc dù hoàn toàn bất ngờ nhưng Lâm Trung Quân vẫn kịp dùng song chỉ kẹp chiếc ám tiễn hình cánh sao. Y toan dùng ngọn ám tiễn đó công ngược lại đối phương nhưng đã kịp nhận ra khuôn mặt trái xoan của Hà Bội Bội.

Tay cầm ám tiễn của Lâm Trung Quân từ từ hạ xuống:

- Hà muội đây sao?

Hà Bội Bội nhìn vào mắt Trung Quân.

Nàng ôn nhu nói:

- Sao huynh không xuất thủ?

- Nếu là Quang Thun, Lâm huynh chắc chắn không chùn tay trả lại y chiếc ám tiễn này. Nhưng không ngờ người hành thích Lâm huynh lại là Hà muội muội.

Lâm Trung Quân vừa nói vừa quăng chiếc ám khí hình sao lên bàn.

Y bước đến trước mặt Hà Bội Bội. Y nhìn Bội Bội như thể muốn thâm tóm lấy chân diện của nàng vào hai con ngươi.

Đôi thu nhân to tròn đen lánh, trong vắt của nàng chiếu vào y.

Buông tiếng thở dài Trung Quân nói:

- Gặp lại huynh... Bội Bội không mừng sao lại còn hành thích huynh? Bội Bội không nhận ra Trung Quân ư?

Nàng chớp mắt liền sau cái chớp mắt đó hai giọt lệ trào ra đọng tràn khoeo mắt.

Trung Quân hỏi:

- Sao Bội Bội khóc?

Nàng cắn răng trên vào môi dưới như thể muốn nén sự xúc động vào bên trong nhưng niềm xúc động càng lúc càng dâng trào cuối cùng Bội Bội không dằn được ôm chầm lấy Trung Quân: - ca ca.

Nàng chỉ thốt lên được bấy nhiêu rồi dụi đầu vào ngực Trung Quân khóc nức, khóc nghẹn.

Vòng tay qua bờ vai Bội Bội, Trung Quân nhỏ nhẹ nói:

- Bội Bội đừng khóc.

Nàng rời khỏi tay Trung Quân nhìn y ôn nhu nói:

- Sao ca ca lại quay về Hàm Đan?

Quay về đây làm gì?

- Huynh đang định hỏi Bội Bội. Sao nàng biết Trung Quân quay về Hàm Đan?

- Bội Bội nghe Quang trang chủ nói về sự xuất hiện của huynh. Sau đó muội đã tìm gặp Thạch Khởi lão tổng quản.

Nàng buông tiếng thở dài nhìn Trung Quân nói:

- ca ca mau rời khỏi Hàm Đan càng sớm càng tốt.

- Bội Bội muốn ta rời khỏi Hàm Đan?

Nàng gật đầu:

- Muội biết ca ca đến đây với mục đích gì Khi ca ca rời Hàm Đan, ca ca đã thề sẽ quay trở về và.....

- Lấy lại những gì Trung Quân đã đánh mất.

Bội Bội nhìn Trung Quân:

- Lần này ca ca quay về phải chăng cũng vì mục đích đó. Đúng không?

- Ta không giấu nàng. Phải chăng chính vì lý do đó mà Bội Bội muốn hành thích Trung Quân?

Lệ trào khêu mắt Bội Bội. Nàng gật đầu:

- Đúng... Vì lý do đó.

Trung Quân buông tiếng thở dài nhìn Bội Bội:

- Bội Bội lo cho Quang Thun trang chủ mà hành thích huynh?

Bội Bội cúi mặt nhìn xuống mũi hài.

Nàng nhỏ giọng nói:

- Muội không phải vì Quang Thun mà hành thích ca ca. Phận của muội giờ đã được an bài rồi. Bội Bội giờ đã là Tam nương của Hoàng Kim Trang không nói đến làm gì nữa.

Trung Quân cướp lời Bội Bội:

- Chính vì nàng đã là tam nương của Hoàng Kim Trang nên mới hành thích ta chăng?

Trung Quân vừa nói vừa nâng cằm Bội Bội.

Nàng nhìn y lắc đầu.

Trung Quân hỏi:

- Vậy vì cái gì nàng đã hành thích ta?

- Thà muội giết ca ca chứ không để cho người ta giết ca ca. Làm nhục ca ca lần nữa.

Bội Bội nói dứt câu ôm chặt lấy Trung Quân:

- Bội Bội xin ca ca mau rời khỏi Hàm Đan.

- Bội Bội... Nàng lo cho huynh à?

Nàng khẽ gật đầu:

- Bội Bội yêu chàng. Chỉ yêu một mình chàng thôi. Nhưng số phận đã an bài tất cả rồi. Giờ thì chẳng thể nào sửa đổi được số phận nữa.

- Ta không thích buông mình cho số phận.

Trung Quân nâng cằm Bội Bội:

- Ta có thể lập ra một Trung Nguyên tiêu cực khác Nhưng cái ta buộc mình phải đổi lại chính là Bội Bội.

Y nhìn về phía ngọn bạch lạp:

- Đáng ra nàng phải là Lâm phu nhân chứ không phải là Tam nương của Hoàng Kim Trang. Nhưng tất cả cũng vì sự cao ngạo của Trung Quân mà ta đánh mất nàng. Ta phải đành ra đi để quay mặt lại với tình yêu của mình. Để nàng phải bước về làm Tam nương cho Quang Thun Hoàng Kim trang chủ.

Nghe Trung Quân nói ra câu này, Bội Bội nức nghẹn một tiếng. Nàng nép đầu vào ngực Trung Quân: - ca ca... Tất cả đã là d Tvãng rồi. Dù ca ca có muốn cải lại số phận thì chuyện cũng đã d Tlỡ cả rồi.

Nàng lắc đầu:

- Bội Bội giờ đã là Tam nương Hoàng Kim Trang, đâu còn gì...

Nàng bậm hai cánh môi bỏ lỡ câu nói giữa chừng. Mãi một lúc sau nàng mới nói được: - Bội Bội không còn gì với ca ca nữa đâu - Không... Bội Bội... Trung Quân ra đi để tìm cơ hội quay lại Hàm Đan đòi lại những thứ mình đã tự tay đánh mất hôm nào. Nay Trung Quân đã quay về đâu thể lại ra đi lần nữa.

Y nhìn xuống. Cả hai đối nhãn với nhau:

- Trung Quân đã mất nàng giờ thì ta phải lấy lại nàng. Lần này Trung Quân về Hàm Đan chỉ có mỗi ý niệm đó mà thôi.

Trung Quân không làm được điều đó thì sẽ rời Hàm Đan bằng mỗi con đường duy nhất Y mỉm cười: - Con đường ta đi không bao giờ quay lại nữa.

Bội Bội bắt khóc ôm cứng lấy Trung Quân...

- Lâm ca ca... Chàng có làm vậy thì Bội Bội cũng không thể trở lại như xưa để đến với ca ca.

Nàng nức nghẹn rồi nói tiếp:

- Muội đâu còn là một thanh nữ để ca ca phải dẫn bước vào chốn nguy hiểm chứ?

Trung Quân nâng cằm Bội Bội:

- Trung Quân cần là lấy lại cái tình hôm nào của Bội Bội và rửa cái nhục của Lâm gia.

- Ca ca... Lâm gia chỉ còn có một mình chàng.

- Ta biết... Còn lại mình Lâm Trung Quân thì Trung Quân càng phải tâm niệm rửa lại mỗi nhục hôm nào của Lâm gia.

Đó là sự lựa chọn của Trung Quân.

Nàng lắc đầu:

- Họ có thực lực còn huynh chỉ có mỗi một mình huynh mà thôi.
- Đại trượng phu đâu sợ chết đứng trong trời đất.

Bội Bội lùi lại hai bộ nhìn Trung Quân từ đầu đến chân:

- Chàng nói đi... Chàng vì cái gì mà kiên quyết đến như vậy? Chẳng lẽ chàng vì một... một Tam nương của Hoàng Kim Trang mà bất kể đến sự sinh tồn của chàng sao?

- Đúng... Nhưng trong tâm ta, nàng không là Tam nương của Hoàng Kim Trang.

Bội Bội khẽ lắc đầu. Nàng vừa lắc đầu.

Khóe lệ tuôn dài ướt đầm má nàng. Bội Bội thỏn thức nói:

- Chàng vì Bội Bội sao?

- Ngày xưa Trung Quân cao ngạo hồ đồ nên đánh mất nàng và Trung Nguyên tiêu cực Ngày hôm nay ta phải đòi lại những gì ta đã đánh mất cho dù vật đổi sao dời.

Cho dù nàng đã là Tam nương của Hoàng Kim Trang.

- Trên thế gian này không còn nữ nhân nào để cho chàng lưu luyến hay sao?

Trung Quân buông câu cụt lủn:

- Không... Trong tâm tưởng ta chỉ có mỗi mình Hà Bội Bội. và mãi mãi chỉ có một mình Hà Bội Bội mà thôi.

Bội Bội lắc đầu:

- Bao nhiêu năm xa cách gặp lại chàng cũng không chút thay đổi.

Nàng rít một hơi chân khí rồi quay lưng lại với Trung Quân nhỏ giọng nói: - Nếu chàng cần Bội Bội... Muội sẽ cho chàng tất cả nhưng chàng phải rời khỏi Hàm Đan ngay.

Nàng nói dứt câu bất ngờ lột bỏ bộ dạ hành. ánh sáng bạch lập hắt xuống đôi bờ vai thon mảnh của nàng. Bờ lưng của nàng hiện ra trong ánh sáng nhập nhoạng của ngọn bạch lập, phơi làn da trắng hồng ra trước mắt Trung Quân.

Trung Quân bước đến sau lưng Bội Bội:

- Bội Bội... Nàng làm gì vậy?

Bội Bội như chẳng màng đến lời nói của Trung Quân, tiếp tục cởi luôn chiếc áo dạ hành khác. Trên người nàng chỉ còn lại chiếc yếm hồng. Nàng quay lại đối mặt với Trung Quân: - chàng cần thể xác của Bội Bội mà dán thân vào chỗ chết. Bội Bội trao thể xác vô nghĩa này cho chàng để chàng không còn phải dán thân vào tử nghiệp nữa.

Trung Quân lắc đầu:

- Không... Trung Quân cần chữ tình của Bội Bội. Ta cần chữ tình chứ không phải muốn thể xác của nàng.

Buông tiếng thở dài Trung Quân nói:

- Mặc dù giờ nàng không còn là một thanh nữ nữa, nhưng trước đây nàng đã vì ta mà bán mình vào Hoàng Kim Trang.

Chữ tình của Bội Bội đối với Trung Quân nặng lắm.

Lời nói của Trung Quân khiến cho Bội Bội nắc nhen.

Nàng gượng nói:

- Bội Bội mãi mãi chỉ yêu một người.

Người đó chính là Lâm Trung Quân. chỉ mỗi Lâm Trung Quân mà thôi.

- Bội Bội.

Nàng vòng lấy cổ Trung Quân nhỏ giọng nói:

- Bội Bội yêu chàng nhiều lắm... Bội Bội luôn Nghĩ đến chàng. Cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì thì Hà Bội Bội cũng chỉ yêu mỗi mình Trung Quân mà thôi. chính vì yêu chàng mà Bội Bội không muốn chàng dần thân vào đường tử nghiệp nữa.

Nàng vừa khóc vừa nói. ánh mắt Bội Bội thật buồn và xa vắng.

Trung Quân toan vận lại áo dạ hành cho nàng nhưng Bội Bội lại lắc đầu ngăn lại: - Không...

Nàng thỏ thẻ nói:

- Bội Bội chỉ tiếc khi mình còn là một thanh nữ đã không sớm trao cho chàng sự băng trinh của mình. Nhưng hiện thời Bội Bội không còn là một thanh nữ nhưng nếu chàng cần thể xác của Bội Bội, Bội Bội có thể trao nó cho chàng.

- Bội Bội... Trung Quân muốn đón nàng về Lâm gia bằng kiệu hoa.

Lời nói này của Trung Quân càng khiến cho Bội Bội xúc động dữ dội. Cùng với niềm xúc động này nàng không thể ngăn được đôi dòng lệ trào ra ngoài.

Nàng nhen một tiếng. Bội Bội ôm chầm lấy Trung Quân. Nàng thỏ thẻ nói: - Trung Quân... Bội Bội nghe bao nhiêu đó thôi cũng mãn nguyện lắm rồi.

Bội Bội đã biết chàng vẫn còn yêu Bội Bội. Bao nhiêu đó Bội Bội mãn nguyện lắm rồi. Bội Bội không đòi hỏi gì nữa...

Bây giờ thì Bội Bội có chết cũng cam lòng.

Nàng nói rồi thả tay ra khỏi cổ Trung Quân. Nàng lột bỏ nốt chiếc yếm còn lại trên người nàng. Dưới ánh sáng của giá bạch lạp, phần thượng đẳng

với đôi gò bồng đảo căng trào nhựa sống hiện ra lọt thỏm vào đôi mắt Trung Quân.

Bội bội nói:

- Bội bội dâng cho chàng mà không đòi hỏi một điều gì cả. Nàng nói xong giật mạnh dây lụa thắt lưng.

Trung Quân thần thờ nói:

- Bội Bội.

Nàng bước ra khỏi mớ trang phục dưới chân mình, vòng tay bá lấy cổ Trung Quân rồi vừa kiễng chân vừa kéo y xuống.

Nàng ép chặt môi mình vào môi họ Lâm.

Đôi cánh môi của nàng thật mỏng ướt như quả chín áp chặt lấy Trung Quân.

Nàng cho Lâm Trung Quân một nụ hôn bằng tất cả sự nhiệt thành lẫn niềm xúc cảm dạt dào dâng ngập nội thể.

Đôi ngọc thủ Bội Bội ghì cứng lấy Trung Quân.

xúc cảm mà Bội Bội dâng hiến tạo ngay trong Trung Quân niềm xúc cảm dạt dào. Trung Quân ghì chặt lấy thân thể nàng. Hắn muốn siết tằm thân nhỏ nhắn, mảnh dẻ của Bội Bội thật chặt, muốn nàng tan ra để hòa nhập vào thân thể y.

Bội Bội rên khẽ một tiếng rồi nhỏ nhẹ nói:

- Trung Quân chàng.

- Bội Bội.

Nàng nở nụ cười mãn nguyện trên hai cánh môi chỉ chực hé ra đón nhận lấy quả ngọt từ lời nói của chàng Trung Quân.

Hai người đối nhãn nhìn nhau. Bội Bội nhỏ nhẹ nói:

- chàng hãy tận hưởng thể xác của Bội Bội.

- Nàng muốn ta tận hưởng thể xác của nàng rồi sẽ rời bỏ Hàm Đan?

Bội Bội gật đầu.

Trung Quân nói lỏng vòng tay của mình. Y khẽ lắc đầu nói:

- Không... Ta sẽ đón Bội Bội về Lâm gia.

- Cứ gì chàng phải làm chuyện đó. Mãi mãi Bội Bội vẫn sẽ yêu chàng mà. Từ lâu Bội Bội đã yêu chàng và hôm nay thể xác này cũng sẽ thuộc về chàng.

- Nhưng ta muốn nàng làm Lâm phu nhân.

- chàng hãy xem hiện thời Bội Bội là Lâm phu nhân.

Nàng gượng cười khích lệ Trung Quân.

Trung Quân buông tiếng thở dài:

- Bội Bội... Trung Quân hiểu nàng mà... Ta thích nghe những lời nói của

nàng trong ngày hôm nay khi chúng ta bước vào loan phòng trong ngày mai.

Trung Quân nói rồi buông Bội Bội. Y bước đến nhật bộ dạ hành tự tay vận lại cho nàng.

Vừa vận lại trang phục cho Bội Bội, Trung Quân vừa nói:

- Nàng hiểu ta chứ?

Bội Bội bật khóc.

Mặc dù nàng khóc Trung Quân vẫn cứ vận lại trang phục cho nàng. Vận xong trang phục cho Bội Bội, Trung Quân mới nói: - Bội Bội... Nàng tin vào Trung Quân không?

Hai cánh môi của nàng thoát mím lại rồi nàng khẽ gật đầu:

- Bội Bội tin chàng.

- Vậy thì phải tin Trung Quân của nàng có thể đòi lại những thứ mà ta đã tự đánh mất nó. Có như thế ta mới là đại trượng phu đứng trong trời đất được.

Nàng buông tiếng thở dài:

- Bội Bội lo cho chàng.

Trung Quân mỉm cười nâng cằm nàng nói:

- Trung Quân chỉ cần nàng tin vào ta.

Tiếng gà gáy canh một cất lên.

Bội Bội buông tiếng thở dài:

- Trung Quân, muội phải về Hoàng Kim Trang.

Chân diện Trung Quân toát ra vẻ buồn vời vợi Y gượng gật đầu:

- Bội Bội bảo trọng.

- Chàng cẩn thận đó, Bội Bội đã nghe Đỗ Vương và Quang Thun bàn bạc về sự xuất hiện của chàng.

Nụ cười mỉm hiện lên hai cánh môi của Trung Quân. Y nắm lấy tay Bội Bội từ tốn nói: - Đỗ Vương Thượng Tam Giã và Quang Thun đã cảm nhận được ngày bọn họ phải trả nợ cho huynh. Bội Bội cứ yên tâm.

- Chàng không được phí mạng của chàng vì Bội Bội đó.

- Ta chỉ đòi lại nàng mà thôi.

Nàng ôm chầm lấy Trung Quân và trao cho y một nụ hôn nồng nhiệt rồi mới chịu rời bước khỏi gian tửu điểm của lão Thạch. Bội Bội đi rồi Trung Quân mới bước ra khỏi mái hiên. Y nhìn lên trời khẽ buông tiếng thở dài.

Y đặt tay vào cánh môi mình bởi cảm nhận nụ hôn nồng nhiệt của Bội Bội vẫn còn đọng lại đâu đó trên môi mình.

Trung Quân muốn nói:

- Bội Bội...

Tử trong bóng tối Trương Quảng bước ra tiến thẳng về phía Trung Quân.

- Trương Quảng không làm mất sự suy Nghĩ của Lâm huynh? Nếu Trương Quảng đoán không lầm thì huynh và đệ có cùng một số phận. Và chắc chắn huynh sẽ mời đệ vào tửu điểm bồi tiếp lại một vò rượu.

Trung Quân gượng cười nói:

- Trung Quân chỉ sợ Trương Quảng bỏ đi mà không quay lại.

- Nếu Trương Quảng bỏ đi mà không quay lại thì đâu thể nào tìm được bằng hữu thứ hai giống như Lâm huynh.

Y nói xong không chờ cho Trung Quân mời mình hay không mà thân nhiên bước vào trong tửu điểm. Sau khi ngồi xuống bàn Trung Quân không một chút khách sáo hỏi luôn: - Trương công tử có thể đối phó lại với Đồ Vương chứ?

- Chính Trương Quảng sẽ thi tài với Đồ Vương.

- Vậy thì Trương công tử cần gì nơi ta?

- Chưa làm gì cho Lâm huynh Trương Quảng chưa đòi hỏi gì cả.

Trương Quảng nhìn Trung Quân mỉm cười nói:

- Tăng Mỹ Nương chẳng thể nào bì được với Tam nương Hà Bội Bội.

Trung Quân nheo mày:

- Hình như chuyện gì của ta Trương tức hạ cũng biết?

- Biết nhiều quá nên đệ mới rất có nhiều chuyện để làm.

Y bưng chén rượu lên uống, Trương Quảng nói:

- Nếu đệ giúp Lâm huynh lấy lại những gì của Lâm gia thì huynh có cùng đệ tiếp tục bước thêm bước nữa không?

- Bước gì?

- Đoạt lấy Kim Tiền bang!

Trung Quân ngậy người nhìn Trương Quảng. Y lặp lại lời nói của Trương Quảng: - Đoạt Kim Tiền bang?

Trương Quảng thân nhiên gật đầu.

Trung Quân hỏi:

- Sao Trương công tử muốn đoạt lấy Kim Tiền bang mà không phải là môn phái nào khác?

Trương Quảng bưng chén rượu:

- Trên võ lâm thì có quá nhiều bang phái. Nhưng chẳng có bang phái nào có nhiều ngân lượng như Kim Tiền bang.

Trương Quảng thích dùng ngân lượng hơn.

Trung Quân gật đầu:

- Được Ta nhận lời với Trương công tử Trương Quảng cắn ngón tay trở vào chén rượu ba giọt máu. Y vừa nhỏ vừa nói: - Đệ không có võ công thân

kỳ như Lâm huynh, nên sau này sẽ nhờ huynh rất nhiều Y chĩa chén rượu đã nhỏ máu qua bên Trung Quân trang trọng nói: - Lâm huynh.

Trung Quân cắn ngón tay nhỏ máu vào chén rượu. Y nhìn Trương Quảng nói: - Trương đệ.

Nói xong Trương Quảng bung chén rượu uống phân nửa mới trao lại cho Trung Quân. Y đón lấy chén rượu dốc vào miệng Trương Quảng đặt chén rượu xuống bàn nhìn Trung Quân nói: - Ngày mai chúng ta sẽ khởi sự Trương huynh đồng ý với đệ chứ?

Trung Quân gật đầu:

- Ta đồng ý.

Chương 10 - Canh bạc chết

Trong bộ trang phục bằng lụa Hàng Châu, có những đường viền hoa văn tinh tế dáng Thượng Tam Giã ra vẻ rất phong lưu, nho nhã. Lại có thêm cây trầm phiến trên tay, y có dáng cách của một quan nhân hơn là một đàn chủ võ lâm.

Mặc dù đã ngoài tứ tuần, nhưng Thượng Tam Giã là người trau chuốt bản thân, chính vì thế mà cảm y nhả lại, chẳng có lấy một sợi râu. Nhịp chiếc trầm phiến trên tay, Tam Giã vừa nói với Trương Quảng: - Ở Kim lâu này, có những cái lệ bất thành văn.

Trương Quảng ôm quyền ôn nhu nói:

- Những cái lệ đó như thế nào, Thượng Tam Giã tiên sinh chỉ giáo cho tại hạ.

Tam Giã nhìn Tam Giã với ánh mắt dò xét, rồi mỉm cười nói:

- Trương công tử đây muốn thi thố tài nghệ đồ bát với ĐỖ Vương Thượng mẫu, trước tiên phải vượt qua ba cửa ải.

Y chỉ ba mỹ nữ đứng hàng ngang:

- Đây là Kiều Chi, Châu Châu và Đình Thư. Cả ba đều là những đệ tử của ĐỖ Vương. Nếu như công tử đồ xúc xắc thắng họ mới có thể thi thố được với ĐỖ vương Thượng mẫu. Đó là điều kiện thứ nhất Nhưng để bước vào cuộc chơi thử thách này, Trương công tử phải có ít nhất là nghìn lạng kim lượng. Công tử có đủ không?

Trương Quảng từ tốn đáp lời.

- Tại hạ không giấu Thượng Tam Giã tiên sinh. Lần này đến Kim lâu của ĐỖ Vương, Trương Quảng có rất nhiều kim lượng, và sẽ đem tất cả số ngân lượng đó ra thi thố với ĐỖ Vương.

Chàng mỉm cười nói tiếp:

- Bởi vì số ngân lượng đó không phải của tại hạ mà là của Lâm huynh đây.

Tam Giã đôi mắt nhìn vào Lâm Trung Quân.

Trung Quân nhìn lại họ Thượng bằng ánh mắt thật nhạt nhẽo.

Thượng Tam Giã phá lên cười khanh khách, Y vừa cười vừa nhịp cây thiết phiến trên tay mình. Cất ngang tràng tiếu ngạo, Thượng Tam Giã nói với Trung Quân: - Thượng mẫu hiểu rồi. Trương công tử đây hẳn là người được Lâm thiếu gia tìm thấy đưa đến đây ngõ hầu lấy lại những gì mà y đã đánh vào tay Thượng mẫu.

Trương Quảng ôm quyền:

- Lâm ca có nói với Trương Quảng.

Nhìn thẳng vào mắt Thượng Tam Giản:

- Tại hạ có nghe Lâm huynh nói, Thượng Tam Giản tiên sinh là ĐỖ Vương.

Nhưng tại hạ Nghĩ cho dù Thượng Tam Giản tiên sinh có là ĐỖ gì đi có gì nữa cũng khó mà thắng tại hạ.

Tam Giản đỏ mặt:

- Công tử nói sao... Thượng Tam Giản không thể thắng được công tử à?

Trương Quảng thần nhiên gật đầu:

- Đúng như vậy.

- Lần đầu tiên Thượng Tam Giản mới nghe một người dám thốt ra câu nói cao ngạo đó trước mặt mình.

- Tiên sinh không tin nhưng đó là sự thật Đôi chân mày của ĐỖ Vương Thượng Tam Giản nhíu hắt lại. Y buột miệng nói: - Không tin được... thậm chí quá hồ đồ nữa. Thôi được... Thượng Tam Giản ta sẽ đấu với công tử vậy... Nhưng vẫn phải theo đúng lệ. Sau khi công tử thắng được ba đệ tử của Thượng mỗ, công tử phải có một vạn kim lượng, cùng với cái mạng của công tử mới đấu được ĐỖ Vương.

Trương Quảng nhíu mày.

- Có thêm cái mạng của tại hạ nữa à?

- Đúng.

- Thế còn Thượng Tam Giản tiên sinh.

Hắn cũng có số kim lượng đó và cả cái mạng của tiên sinh chứ?

Trượng Tam Giản mỉm cười:

- Nếu Trương công tử cần.

- Đã bước vào nghiệp đồ bát là do may rủi nên tại hạ muốn có sự công bằng.

- được ĐỖ Vương Thượng Tam Giản đồng ý với công tử. Chúng ta bắt đầu được rồi chứ?

Trương Quảng ôm quyền nói:

- Thượng Tam Giản tiên sinh... Nếu như vòng đầu tại hạ không muốn ra tay mà nhờ người khác giúp thì sao?

- Tại sao Trương Quảng công tử không ra tay?

- Tại hạ chỉ thích đấu với ĐỖ Vương Thượng Tam Giản mà thôi.

Những vị cô nương kia đâu thể so bì được với tại hạ.

- Trương công tử tự thị như vậy ư?

Trương Quảng gật đầu.

- Nếu như tại hạ không có tài thì Lâm huynh đâu nhờ đến tại hạ. Hay

Thượng Tam Giản tiên sinh sợ trong cuộc đò đen này sẽ sớm mất tiến tâm ĐỖ Vương về tay Trương Quảng?

Nghe Trương Quảng nói, ĐỖ Vương Thượng Tam Giản vừa thắc mắc tò mò vừa phản kích vô cùng. Lão ta tự hỏi: Trương công tử từ lỗ nào chui ra mà ta lại không biết... Nay lại đến tự thị trước mắt ta như vậy?

Trương Quảng ôm quyền từ tốn đáp lời:

- Nói câu này mong Thượng Tam Giản tiên sinh miễn thứ cho tại hạ, tại hạ và ĐỖ Vương vốn là những cao thủ đò đen, nếu ĐỖ Vương chui ra từ lỗ nào thì tại hạ chui ra từ lỗ đó!

Thượng Tam Giản đỏ mặt:

- Người...

- Mong ĐỖ Vương bớt giận.

Chân diện của ĐỖ Vương Thượng Tam Giản lộ hẳn sát khí trùng trùng. Y nhìn Trương Quảng gần như không chớp mắt.

Bất thành linh ĐỖ Vương Thượng Tam Giản đập tay xuống bàn.

Rầm.

Sau khi đập tay xong, ĐỖ Vương Thượng Tam Giản gần giọng nói:

- Hôm nay bốn đàn chủ sẽ phá lệ.

Trương Quảng ôm quyền nói:

- Thượng Tam Giản tiên sinh phá lệ như thế nào?

- Người không cần phải vượt qua ba đệ tử của bốn ĐỖ Vương mà bước ngay vào cuộc thi tài với Thượng Tam Giản đàn chủ.

Trương Quảng nhíu mày nói:

- Thế Thượng Tam Giản tiên sinh thua chắc rồi.

Nghe Trương Quảng thốt câu này, sắc mặt của Thượng Tam Giản càng bộc lộ vẻ bất mãn hơn nữa.

Y rít giọng nói:

- Thua thì thua, thắng thì thắng. Bốn ĐỖ Vương muốn sớm tống tiễn người đi.

Y nói rồi quát lớn:

- Dọn bàn.

Cửa Kim lâu được đóng lại. Hơn ba mươi cao thủ Kim Tiền bang đứng thành vòng tròn vây quanh Trương Quảng và Thượng Tam Giản. Một chiếc bàn dài được dọn ra trên có phủ một tấm lụa đỏ.

Tam Giản nhìn Trương Quảng, gãi cằm giọng lạnh lùng nói:

- Trương công tử đánh cuộc như thế nào?

Trương Quảng ôn nhu nói:

- Trước khi tại hạ đánh cược... ĐỔ Vương có thể cho tại hạ biết ai là trọng tài chứ? Có trọng tài tất tại hạ và ĐỔ Vương không đôi co với nhau... Mà có thể dẫn đến chuyện mất thể diện của nhau.

ĐỔ Vương gật đầu.

- Trương công tử muốn có trọng tài...

bỏn ĐỔ Vương sẽ cho gọi trọng tài.

Y vỗ tay ba cái. Ngay lập tức Thất Kỳ vương, bên tại hạ hẳn cũng phải có một vị đứng ra cầm cân nảy mực cho tại hạ chứ.

Đôi chân mày Thượng Tam Giản nhíu hẳn lại.

- Trương công tử chọn ai. Cứ đưa ra.

Trương Quảng ve cằm rồi nhìn thẳng vào mắt Thượng Tam Giản.

- Tại hạ mạo phạm xin được tiến cử Thượng Tam Giản tiên sinh làm trọng tài cho tại hạ.

- Thượng Tam Giản mỗi là đối thủ của Trương công tử kia mà.

- Mặc dù tiên sinh là đối thủ của Trương Quảng nhưng vẫn có thể làm vương, bên tại hạ hẳn cũng phải có một vị đứng ra cầm cân nảy mực cho tại hạ chứ.

Đôi chân mày Thượng Tam Giản nhíu hẳn lại.

- Trương công tử chọn ai. Cứ đưa ra.

Trương Quảng ve cằm rồi nhìn thẳng vào mắt Thượng Tam Giản.

- Tại hạ mạo phạm xin được tiến cử Thượng Tam Giản tiên sinh làm trọng tài cho tại hạ.

- Thượng Tam Giản mỗi là đối thủ của Trương công tử kia mà.

- Mặc dù tiên sinh là đối thủ của Trương Quảng nhưng vẫn có thể làm trọng tài phân định được. Bởi vì Trương Quảng vừa nghe tiên sinh nói thắng thì thắng, thua thì thua. Phàm những người có đài ngôn như vậy, rất khó tìm để đứng ra phân xử cuộc đò đen. Nay có tiên sinh, Trương Quảng phải thỉnh cầu đến tiên sinh thôi Trương Quảng ve cằm, nhịp trâm phiến gật đầu.

- Nói hay lắm... Lại rất khí khái.

được Bốn đàn chủ sẽ làm trọng tài cho Trương công tử. Chúng ta vào cuộc chứ?

Trương Quảng ôm quyền:

- Tại hạ rất sẵn sàng.

- Trương công tử đánh cược gì nào?

Trương Quảng ôm quyền nói:

- ĐỔ Vương muốn đánh cược bằng một ván hay nhiều ván?

- Một ván thôi.

- Chỉ một ván thôi à?

- Chỉ một ván thôi.

Trương Quảng xoa tay:

- Thế thì tốt quá, không mất nhiều thời gian của tại hạ và Thượng Tam Giản tiên sinh Cách tính như thế nào, xin ĐỖ Vương chỉ giáo.

ĐỖ Vương Thượng Tam Giản nhếch môi cười mỉm nhưng không quên nhip cây trầm phiến ra vè. Y bất ngờ giật mạnh tám lựa phủ trên chiếc bàn dài.

Trên chiếc bàn có một cái (ra bằng vàng, trong (ra là ba hạt xúc xắc bằng ngọc óng ánh. Chỉ ba hạt xúc xắc bằng ngọc đỏ, ĐỖ Vương Thượng Tam Giản nói: - Trên là trời, dưới là đất, giữa là người. Ba hạt xúc xắc của bốn đàn chủ biểu tượng cho Thiên Địa Nhân, nó đã làm nên danh tự ĐỖ Vương Thượng Tam Giản. Không biết Trương công tử có đặng ba hạt xúc xắc như vậy không?

Trương Quảng nhìn ba hạt xúc xắc trong chiếc (ra vàng rồi nói:

- ĐỖ Vương tiên sinh có ba hạt xúc xắc quý giá. Nhưng tại hạ không chỉ có ba hạt mà có rất nhiều nữa.

Trương Quảng nói rồi lấy túi lựa đẹp bên hông đồ ra bàn một đống những hạt xúc xắc bằng ngà.

Mặt của Thượng Tam Giản sa sầm.

Trương Quảng nói:

- Chỉ mới trình xúc xắc thôi, tại hạ đã thắng ĐỖ Vương rồi. ĐỖ Vương tiên sinh chỉ có ba hạt, còn Trương Quảng có tới năm mươi hạt xúc xắc. Xét về điểm số, tại hạ hơn ĐỖ Vương rất nhiều. Nhưng đây mới chỉ là giáo đầu xem như không tính Chân diện Thượng Tam Giản đỏ bưng.

Y gần giọng nói:

- Trương công tử cũng có lắm trò và lắm lời. ĐỖ Vương sẽ cho công tử sáng mắt. Chúng ta sẽ gom tất cả những hạt xúc xắc có trên bàn này và lắc đều chúng lên. Ai có nhiều điểm số nhất kẻ đó thắng. Đúng không?

Trương Quảng ôm quyền:

- Yù của Trương Quảng giống như của ĐỖ Vương nhưng tại hạ có điều thỉnh cầu ĐỖ Vương.

- Công tử thỉnh cầu ta điều gì?

- Tại hạ vốn là một người không có võ công. Nên khi hót xúc xắc, tại hạ sẽ mượn đến Lâm Huynh làm giùm. ĐỖ Vương chắc không từ chối?

Thượng Tam Giản ngửa mặt cười khảnh khách. Y cắt ngang tràng cười tiếu ngạo.

- Trương công tử không có võ công mà đòi thi thố với bốn ĐỖ Vương xem như người đã tự tìm đường chết rồi.

- Tại hạ chỉ muốn tìm đường sống chứ không bao giờ muốn tìm đường chết cả.

- Bốn đàn chủ nói công tử đang đi tìm đường chết đó.

Y gần giọng nói tiếp:

- Bốn ĐỖ Vương đồng ý. Bởi kẻ thắng chính là kẻ lắc được nhiều điểm số chứ không phải người hốt được nhiều xúc xắc Đúng không nào?

Trương Quảng ôm quyền:

- Tiên sinh không hô danh là ĐỖ Vương.

- Trương công tử đánh cược bằng gì nào?

Trương Quảng nhìn sang Lâm Trung Quân:

- Lâm huynh... chúng ta đánh cược hết chứ?

Trung Quân gật đầu.

Trương Quảng nhìn lại Dạ Minh:

- Dạ Minh cô nương... có bao nhiêu đánh bấy nhiêu.

Dạ Minh gật đầu. Nàng đặt túi nải đeo trên lưng lên bàn, rồi mở ra.

Dạ Minh nói:

- Đây là số ngân phiếu mà chúng tôi có Mời Đô Vương tiên sinh nhìn qua.

ĐỖ Vương Thượng Tam Giản bước đến chiếc bàn đặt túi nải ngân phiếu. Y thoát cau mày.

Thượng Tam Giản quay trở lại bên Thất Kỳ, ôm quyền nói:

- SỐ ngân phiếu trên bàn kia ước tính có trên mười vạn lượng.

Trung Quân giờ mới lên tiếng nói:

- Hơn thế nữa.

Trương Quảng ôm quyền nói:

- Thượng Tam Giản tiên sinh có đủ số ngân lượng bằng với số ngân phiếu của tại hạ không?

- Công tử xem thường bốn đàn chủ rồi đó Y nhìn Lâm Trung Quân:

- Lâm thiếu gia... Cái gì của Lâm gia, trả lại cho Lâm gia được chứ?

Trung Quân nhìn Trương Quảng.

Trương Quảng khẽ gật đầu.

Trung Quân nói:

- Được Thượng Tam Giản ngửa mặt cười lớn rồi nhìn Trương Quảng.

- Trương công tử... Thượng Tam Giản còn đánh cược thêm một món nữa.

- Mời tiên sinh.

Thượng Tam Giản chỉ vào ngực mình:

- Đánh cược cái mạng của ta với cái mạng của Trương công tử. Sao...

Công tử đồng ý chứ?

- Đã bước vào Kim lâu hương đàn của ĐỖ Vương tiên sinh rồi thì đành phải đánh cược tất cả thôi Tại hạ không ngại.

Không một chút lo lắng gì. Một là ăn cả, hai là chẳng có gì để ăn.

Trương Quảng suy Nghĩ một lúc rồi nói:

- Tại hạ đánh cược.

Thượng Tam Giản phán lệnh:

- Văn phòng tứ bửu.

án thư được bày ra.

Thượng Tam Giản chỉ án thư:

- Mời Trương công tử.

Trương Quảng bước đến bên án thư, cầm bút chấm mực viết luôn một bản văn tự rồi lưu bút danh bên dưới. Sau đó đến lượt Thượng Tam Giản.

Hai người viết xong văn tự thì thỉnh lính Giáng Thê Ngọc đẩy cửa bước vào.

Thất Kỳ định nhãn nhìn Thê Ngọc.

Thê Ngọc bước đến bên Trương Quảng, lắc đầu định nói.

Nàng chưa kịp nói thì Trương Quảng vồn vã nói trước:

- Thê Ngọc muội muội đến đúng lúc quá huynh nhờ Thê Ngọc muội giữ hai tờ văn tự này... Khi có kẻ thắng người thua thì cứ theo những gì viết trong văn tự mà thực thi.

Thê Ngọc sa sầm nét mặt. Nàng liếc mắt qua tờ văn tự của Trương Quảng rồi nói: - Sao Trương huynh lại có thể hồ đồ như vậy? Huynh không biết Thượng Tam Giản tiên sinh là ĐỖ Vương sao? Huynh chỉ là một đại phú không có võ công sao lại tự tìm đường chết cho mình?

- sao Thê Ngọc lại làm mất hào khí của huynh?

Thượng Tam Giản cười khẩy rồi nói:

- Không ngờ Trương công tử cũng có mối bang giao với Giáng Thê Ngọc tiểu thư Minh Thần Cung. Thảo nào Trương công tử không hồ đồ. Nhưng tất cả đã quá muộn rồi... Văn tự đã được lưu bút, không có ai cứu được Trương công tử đâu Trương Quảng lắc đầu nói với Thê Ngọc: - Ta thỉnh nàng đến đây để nàng dụng cái uy của Minh Thần Cung đặt ta có thêm hưng phấn và tự tin... Trương Trương Quảng nhìn lại Thượng Tam Giản.

- Tiên sinh... Thủ tục đã làm xong rồi... Chúng ta bắt đầu chứ?

- được Trương công tử không còn gì để nhấn nhủ lại với người thân ư?

- Tại hạ chẳng có ai là người thân cả...

Nên chẳng có gì để nhấn gửi!

Chàng nói rồi cầm lấy chiếc bát đặt vào tay Trung Quân.

- Đệ nhờ Lâm huynh hót xúc xắc giùm đệ Trung Quân nhìn Trương Quảng với ánh mắt e dè. Y Nghĩ thầm: ~ta có nhìn lầm người không nhỉ?"
Yù niệm đó trôi qua bất giác mồ hôi rịn ra trên trán Lâm Trung Quân.

Thượng Tam Giản nói:

- Lâm thiếu gia sẵn sàng rồi chứ?

- Ta cũng đã từng là một con bạc.

- Nhưng mãi mãi chẳng bao giờ sánh bằng ĐỖ Vương.

Nói dứt câu ĐỖ Vương Thượng Tam Giản cười khẩy một tiếng rồi vỗ mạnh tay xuống bàn.

Tất cả những hạt xúc xắc có trên bàn đều bắn tung lên không trung chẳng khác nào màn linh sa.

ĐỖ Vương Thượng Tam Giản vươn tay chộp lấy chiếc bát. Bằng những động tác Yù niệm đó trôi qua bất giác mồ hôi rịn ra trên trán Lâm Trung Quân.

Thượng Tam Giản nói:

- Lâm thiếu gia sẵn sàng rồi chứ?

- Ta cũng đã từng là một con bạc.

- Nhưng mãi mãi chẳng bao giờ sánh bằng ĐỖ Vương.

Nói dứt câu ĐỖ Vương Thượng Tam Giản cười khẩy một tiếng rồi vỗ mạnh tay xuống bàn.

Tất cả những hạt xúc xắc có trên bàn đều bắn tung lên không trung chẳng khác nào màn linh sa.

ĐỖ Vương Thượng Tam Giản vươn tay chộp lấy chiếc bát. Bằng những động tác thật điêu luyện, lão hót lấy những hạt xúc xắc đang rào rào rơi xuống.

Trung Quân trước đây cũng vốn là một con bạc khát đỏ đen nên thao tác cũng vô cùng thành thạo. Nhưng so với ĐỖ Vương Thượng Tam Giản, thì không thể sánh bằng.

Nếu Trung Quân và Thượng Tam Giản cố giành lấy thật nhiều những hạt xúc xắc đang rơi xuống thì Trương Quảng xem chừng rất dửng dưng. Chỉ trong chớp mắt, Trung Quân lẫn Thượng Tam Giản đã hót hết những hạt xúc xắc đang rào rào rơi xuống không để hạt nào rơi xuống đất.

Hót được xúc xắc rồi, ĐỖ Vương Thượng Tam Giản bắt đầu lắc. Những

âm thanh rồ rồ từ trong chiếc tô phát ra đập vào thính nh Tmọi người.

Nụ cười tự đắc hiện rõ trên khuôn mặt của ĐỖ Vương Thượng Tam Giản. Nụ cười kia vừa tắt thì y cũng đập mạnh chiếc bát xuống bàn.

Chát.

Đến lúc này Trung Quân mới trao chiếc bát qua tay Trương Quảng. Y nói: - Trung Quân không hót được nhiều xúc xắc như Thượng Tam Giản.

- Đệ không cần nhiều đâu.

Trương Quảng nói rồi bắt đầu lắc chiếc bát thật chậm rãi. Chàng nhìn thẳng vào mặt ĐỖ Vương Thượng Tam Giản. Những âm thanh từ chiếc tô phát ra đập vào thính nh TĐỖ Vương. Khi nghe những âm thanh đó, thính nh Tcủa ĐỖ Vương không ngừng giần giật.

Trương Quảng mỉm cười. Chàng từ từ đặt chiếc bát xuống bàn, rồi nhìn ĐỖ Vương.

- Thượng Tam Giản tiên sinh có thể đoán được kết quả trong bát của tại hạ chứ?

Thượng Tam Giản thở hắt ra một tiếng:

- Không ngờ Trương công tử cũng có biệt tài. Bỏn ĐỖ Vương phải làm lại từ đầu thôi - Mời ĐỖ Vương.

Thượng Tam Giản cầm lại chiếc bát bắt đầu lắc tiếp.

Trương Quảng cũng lắc theo Thượng Tam Giản. Nếu Thượng Tam Giản lắc nhanh thì Trương Quảng cũng lắc nhanh.

Lão đổi tay thì Trương Quảng cũng đổi tay. Hai người thao tác gần như hoàn toàn giống nhau. Trông họ lắc xúc xắc mà tưởng như đang làm trò giúp vui cho những người đang thị nhãn.

Cuối cùng thì hai người cũng lắc xong, đặt bát xuống bàn.

Thượng Tam Giản nghiêm mặt nói:

- Trương công tử cũng có tài đồ xúc xắc đó Trương Quảng ôm quyền:

- Đa tạ ĐỖ Vương khen tặng.

- Ta khen để tiền công tử đi đó. Chúng ta cùng mở lên chứ?

Tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn vào hai chiếc bát úp trên bàn.

Thượng Tam Giản mỉm cười nhìn Trương Quảng nói:

- Lâm thiếu gia đoán xem ta hót được bao nhiêu viên xúc xắc nào?

Trung Quân lưỡng lự rồi nói:

- Chắc chắn nhiều hơn Trung Quân.

- Nhiều hơn... Đã là một cái lợi. Tất cả những hạt xúc xắc của bỏn đàn chủ đều có mặt lục thì Trương công tử lấy cửa nào để thắng?

Lão nói dứt câu giở chiếc bát lên cao.

Mọi ánh mắt đều dồn vào mặt bàn.
Thượng Tam Giản tròn mắt ngơ ngác, buột miệng nói:
- Quái...
Lão không thốt ra câu đó sao được khi trên bàn chẳng có hạt xúc xắc nào cả mà chỉ là một đồng bột gom lại như một ngọn núi nhỏ.
Trương Quảng vỗ tay.
Mặt Thượng Tam Giản đỏ bừng. Lão luôn miệng nói:
- Quái gỡ thật.
Y trừng mắt nhìn Trương Quảng.
- Đến lượt Trương công tử mở bát rồi đó Trương Quảng ôm quyền:
- Cung kính không bằng phụng mạng.
Trương Quảng mở chiếc bát của mình.
Thượng Tam Giản ngửa mặt cười khanh khách chỉ đồng bột của Trương Quảng nói: - Người chẳng khác gì bốn đàn chủ.
Mọi người cùng bật cười khanh khách.
Trương Quảng nheo mày.
- Quái gỡ thật... Nhưng để coi trong đồng bột xúc xắc này còn cái gì không?
Nói rồi Trương Quảng bới nhúm bột trên bàn. Chàng reo lên:
- A... Tại hạ còn một hạt xúc xắc, lại hiện mặt lục nữa. ông trời phò độ cho Trương Quảng rồi.
Mọi người chăm chăm nhìn vào hạt xúc xắc của Trương Quảng.
ĐỖ Vương Thượng Tam Giản cũng bắt chước Trương Quảng, nhưng chẳng tìm thấy hạt xúc xắc nào cả.
Trương Quảng ôm quyền hướng về Thượng Tam Giản:
- Thượng Tam Giản tiên sinh... tiên sinh đã nói thắng thì thắng thua thì thua.
Tiên sinh giờ đã có thể tuyên cáo với mọi người ai là người là người thắng.
Trung Quân thở phào một tiếng.
Sắc diện Thượng Tam Giản biến màu chàm tái nhợt, tái nhợt. Y buột miệng nói: - Trương tiểu tử... Người là ai?
- Tại hạ là người thắng ĐỖ Vương Thượng Tam Giản.
- Thượng Tam Giản mỗ không thể nào tin được.
Y vừa nói vừa bất ngờ lắc vai lướt tới vươn trào thộp vào yết hầu Trương Quảng.
Trương Quảng tròn mắt đứng ngây ra như pho tượng.

- Hê...

Giáng Thẻ Ngọc đã nhanh hơn một chút, nàng dựng ngọc thủ đón thẳng lại tráo công của Thượng Tam Giản.

Chát...

Thượng Tam Giản bật ngược lại hai bộ.

Thẻ Ngọc nhanh như cắt cách không điểm chỉ vào tịnh huyết của ĐỖ Vương.

Nàng nghiêm giọng nói:

- Ở đây có bao nhiêu người... ĐỖ Vương đâu thẻ làm như vậy được.

MỒ hôi tuồn đầm mắt Thượng Tam Giản.

Trương Quảng ôm quyền nói:

- Thượng Tam Giản tiên sinh... Tiên sinh làm sao vậy?

Tam Giản bối rối. Hai cánh môi lão mím chặt không thốt được thành lời.

Trương Quảng ôm quyền xá Thất Kỳ.

- Bảy vị trưởng bối minh xét.

Nhút kỳ Huỳnh Chương Bảo nhìn Trương Quảng:

- Trương ti êu tử đã thắng... Vậy người hành xử Thượng Tam Giản đàn chủ như thế nào?

Trương Quảng bước đến trước mặt Thượng Tam Giản.

- Tiên sinh... Theo ý tiên sinh. Trương Quảng sẽ hành xử tiên sinh sao đây?

- Một bầu trời không có hai vàng nhật nguyệt... Tiểu tử sẽ giết ta.

- Tiên sinh Nghĩ như vậy ư?

- Thượng Tam Giản ta thua thì chết thôi Giết Thượng Tam Giản ta đi.

Trương Quảng lấy hai tờ văn tự, rồi bắt ngờ xé vụn trước mắt Thượng Tam Giản.

Y vừa xé vừa nói:

- Trương Quảng không cần đến cái mạng của tiên sinh đâu... Mà cần thứ khác - Người cần gì?

- Đồi ả với tiên sinh.

Y nhìn lại Thẻ Ngọc.

- Trương Quảng phiền đến Giáng Thẻ Ngọc mới được.

Thẻ Ngọc nheo mày nói:

- Trương huynh... Huynh không thấy Trương Quảng khoát tay.

- ầy nàng đã điểm huyết tiên sinh, giờ thì ta phiền nàng giải huyết cho tiên sinh Nếu như ta biết võ công thì đâu cần đến nàng.

Thẻ Ngọc cách không giải huyết cho Thượng Tam Giản.

Lão được Thử Ngọc giải huyết nhìn Trương Quảng nói:

- Trương công tử muốn gì ở ta?

- Tại hạ đã nói rồi. Một châu tiêu yên đổi mạng... được chứ?

Thượng Tam Giản chau mày. Lão lắc đầu:

- Thượng Tam Giản ta không hiểu được công tử.

- Có như thế thôi mà tiên sinh không hiểu. Mục đích của Trương Quảng là mục đích của Lâm huynh. Còn tại hạ thì thích gì làm nấy thôi. Chỉ mong sau này tiên sinh đừng xem Trương Quảng như kẻ thù là được rồi.

Thượng Tam Giản ngửa mặt cười khăng khắc. Y vỗ vai Trương Quảng.

Nhận cái vỗ vai của Thượng Tam Giản, Trương Quảng nhăn mặt rút vai lại buột miệng thốt: - Uôi cha.

Thượng Tam Giản nói:

- được Tam Giản ta và Trương Quảng hôm nay sẽ uống thật say. Say đến độ không biết trời biết đất. Chúng ta đi.

Trương Quảng ôm quyền xá mọi người:

- Tất cả những gì đã theo thỏa ước rồi... Ngoài mục này thôi. Các vị cứ tự nhiên ở lại bàn thảo... Tại hạ đi uống rượu với Thượng Tam Giản tiên sinh đây.

Quay lại Thượng Tam Giản, Trương Quảng ôm quyền xá:

- Mời tiên sinh.

Hai người song hành, ung dung bỏ đi.

Trung Quân nhìn theo Trương Quảng Nghĩ thầm: trương Quảng là ai? Y có quá nhiều sự bí ẩn.” Trong khi Trung Quân Nghĩ thì Giáng Thử Ngọc bước theo Trương Quảng và Thượng Tam Giản.

- Trương huynh chờ muội đi với.

Trương Quảng dừng bước nhìn nàng mỉm cười.

- Nếu Thử Ngọc muội có cao hứng đi cùng ta và Thượng Tam Giản tiên sinh.

Chương 11 - Tả nhân hưu tư

Kim Tiền bang chủ Thượng Quang Nghi ngồi trên chiếc ngai mạ vàng nhìn xuống Trương Quảng và Thượng Tam Giản. Lão vuốt râu nói: - Tất cả những gì Thượng Tam Giản đàn chủ nói là sự thật cả chứ?

Thượng Tam Giản ôm quyền kính cẩn nói:

- Bang chủ... Tất cả những gì Thượng Tam Giản nói ra xin lấy mạng của mình bảo chứng cho. Thượng Tam Giản đã kết nghĩa với Trương Quảng đệ.

Thượng Quang Nghi khề gật đầu. Lão nhìn Trương Quảng:

- Bốn bang chủ không ngờ Trương công tử lại có biệt tài chẳng thua gì đàn chủ của bốn bang chủ. Nếu biết như thế, trước đây bốn bang chủ đã thu nạp công tử rồi.

Trương Quảng nhìn kèn Thượng Quan Nghi:

- Bang chủ... Cho đến lúc này Trương Quảng vẫn có ý định đầu nhập Kim Tiền bang. Nhưng chỉ sợ cũng như lần trước, bang chủ không thu nhận Trương Quảng.

- Sao lại nói thế... Trước đây bốn bang chủ không biết biệt tài của công tử.

Nhưng nay sao bốn bang chủ có thể bỏ qua một nhân tài như công tử được.

Thượng Quan Nghi đứng lên.

Y bước xuống trước mặt Trương Quảng.

- Bốn bang chủ đã chuẩn bị sẵn đại yến để đón Trương công tử đầu nhập Kim Tiền bang. Bốn nhân mời Trương công tử - Cung kính không bằng phụng mạng.

Thượng Tam Giản nhìn Trương Quảng mỉm cười. Y từ tốn nói:

- Ta chúc mừng Trương đệ đã chính thức bước vào Kim Tiền bang.

Thượng Quan Nghi khề gật đầu. Y nói với Thượng Tam Giản:

- Đàn chủ hãy về dịch lầu nghỉ ngơi...

Bốn nhân sẽ bồi tiếp Trương công tử.

- Đa tạ bang chủ đã gia ân cho Trương đệ - Có duyên phận tất sẽ có duyên có phận. Đàn chủ không cần phải lo cho Trương Quảng nữa. Bốn nhân không để cho y thất vọng đâu.

- Đa tạ bang chủ.

Thượng Quan Nghi lui hẩn khỏi tòa biệt sảnh, Thượng Quan Nghi mới nhìn lại Trương Quảng.

- Chúng ta ra ngoài biệt xá trong hoa viên đàm đạo với nhau chứ?

- Mời bang chủ.

Hai người ra tòa biệt sảnh, vào khu hoa viên có những hàng tùng bao bọc.
Thượng Quan Nghi đưa Trương Quảng đến gian biệt xá, nằm giữa những
tàng cây liễu xanh mượt.

Trong biệt xá đã bày sẵn một bàn tiểu yến với thức ăn còn nóng và hảo
tửu. Bốn ả a hoàn đứng quanh bàn để hầu hạ.

Thượng Quan Nghi bước vào biệt xá nói:

- Cho các người lui.

Bốn ả a hoàn cúi đầu cung kính nói:

- Thưa vâng.

Chờ cho bốn ả a hoàn đi hẳn rồi, Thượng Quan Nghi mới chỉ chiếc đôn
bằng thạch cương.

- Trương công tử... Mời ngồi.

Trương Quảng ôm quyền.

- Đa tạ bang chủ.

Chờ cho Trương Quảng yên vị, Thượng Quan Nghi mới tự tay chúc
rượu vào chén của chàng và lão. Y bung chén rượu.

- Bốn nhân mời công tử.

Trương Quảng bung chén.

- Trương Quảng kính bang chủ.

- Bốn nhân mong công tử đừng khách sáo như vậy - Trương Quảng kính
bạc trưởng tôn.

- Tốt lắm. Mời.

Hai người cùng cạn chén.

Thượng Quan Nghi đặt chén xuống bàn từ từ đứng lên. Lão chấp tay sau
lưng từ tốn nói: - Bốn nhân nghĩ, bốn nhân và công tử có duyên với nhau.
Trương công tử có nghĩ như bốn nhân không?

- Có duyên có phận thì sẽ thường gặp nhau. Kẻ có duyên có phận thì
thường gắn bó với nhau. Nếu Trương Quảng gắn bó với bang chủ thì đúng là
có duyên có phận.

Trương Quảng bung vò rượu chúc ra chén. Rồi cầm đĩa gấp một miếng
thức ăn bỏ vào chén Thượng Quan Nghi.

- Trương Quảng nhận hậu bồi xin được hầu hạ bang chủ.

Thượng Quan Nghi khẽ gật đầu rồi nói:

- Hay lắm.

Lão bung chén rượu nói:

- Bốn nhân nói ra điều này, mong rằng Trương công tử sẽ hiểu ý bốn
nhân.

- Trương Quảng đang lắng nghe.

Nhìn vào mặt Trương Quảng, Thượng Quan Nghi trầm giọng nói:

- Ở biệt xá này không có người thứ ba... Bồn nhân không muốn giữa chúng ta có sự ngăn cách chức phận. Bồn nhân có ý xem Trương công tử như người trong nhà mình.

Trương Quảng ôm quyền xá:

- Trương Quảng vô cùng cảm kích vì được bang chủ cho đặc ân đó.

- Nếu công tử nhận lời, hãy uống với ta chén rượu này.

- Chén rượu này, Trương Quảng sẽ nhớ mãi trong đời mình.

Chàng nói rồi chìa chén rượu tới trước.

- Trương Quảng kính bang chủ.

Hai người lại cạn chén.

Thượng Quan Nghi ngồi trở lại ghế.

Lão nhìn Trương Quảng:

- Đã là người trong nhà, Trương hiền diệt hẳn không muốn giấu ta về thân phận của hiền diệt chứ?

Trương Quảng ôm quyền nói:

- Bang chủ miễn thứ cho văn bối. Thân thế của văn bối rất mờ mịt. Đến ngay cả văn bối cũng không biết. Văn bối chỉ biết mình là một cô nhi, được nghĩa phụ nuôi dưỡng từ nhỏ đến lớn. Sau đó nghĩa phụ của văn bối mất và muốn văn bối phải lập danh như những trang nam tử đỉnh thiên lập địa.

- Nghĩa phụ của hiền diệt là ai?

- Nghĩa phụ của văn bối chỉ là một đại phu sống ẩn dật nơi vùng quê. Nói ra bang chủ cũng không biết được.

Thượng Quan Nghi gật đầu.

- Thôi được rồi. Bồn nhân muốn biết nơi hiền diệt sống.

- Chôn thâm sơn cùng cốc không có tên, nhưng nơi văn bối sống cách thị trấn HỒ Nam khoảng trăm dặm về phía Tây.

- Cách HỒ Nam trăm dặm về phía Tây.

Ở một nơi thâm sơn cùng cốc như vậy mà hiền diệt lại có biệt tài đồ xúc xác thần kỳ còn hơn cả ĐỖ Vương. Điều đó khiến bồn nhân phải tò mò và ngạc nhiên đó.

Trương Quảng ôm quyền:

- Nói ra chỉ hồ thẹn với bang chủ thôi.

- Nếu không có gì khó nói, bồn nhân rất muốn nghe hiền diệt nói.

- Trong bước đường mưu sinh lưu lạc của văn bối, Trương Quảng vô tình gặp được một người. Người này kiến văn uyên bác. Hình như cái gì trên đời

này người đó cũng biết.

Kim tiền Bang chủ cau mày:

- Bốn bang chủ có nghe nói đến nhân vật này. Y có một nốt ruồi trên mép trái đúng không?

Trương Quảng nhường mày nhìn Thượng Quan Nghi.

- Sao bang chủ biết rành như vậy?

- Y có ngoại hiệu Bách Khoa Toàn Thư Vạn Kiến Thông.

Trương Quảng gật đầu:

- Đúng như vậy. Người này có tên là Vạn Kiến Thông.

- Sao hiền diệt lại gặp y?

- Văn bối vô tình gặp Vạn Kiến Thông trong lúc người mắc bệnh phong hàn thập tử nhất sinh Văn bối đã dụng y thuật mà cứu mạng Vạn Kiến Thông. Để đáp lại sự cứu mạng của Trương Quảng, Vạn Kiến Thông đã chỉ cho văn bối cách thức hợp nhất thuật đồ xúc xác đang tìm sinh kế nếu thất cơ lỡ vận.

Thượng Quan Nghi gật đầu:

- Thảo nào hiền diệt không thắng Thượng Tam Giản.

Thượng Quan Nghi chuốc rượu ra chén của mình và Trương Quảng. Lão vừa chuốc rượu vừa nói: - Trương hiền diệt còn nhớ lời nói hôm nào đến gặp bốn bang không?

Trương Quảng nhìn Thượng Quan Nghi:

- Văn bối không muốn nhắc lại những lời nói đó nữa.

Thượng Quan Nghi chau mày:

- Tại sao?

- Bang chủ sẽ lại đuổi Trương Quảng khỏi biệt xá này.

chàng nói dứt câu thì Thượng Quan Nghi ngửa mặt cười khanh khách. Lão vừa cười vừa nói: - Không không... Lần này bốn nhân không đuổi hiền diệt mà ngược lại còn muốn nghe hiền diệt nói nữa.

Trương Quảng bưng chén từ tốn đáp lời Thượng Quan Nghi.

- Nếu bang chủ muốn nghe e rằng văn bối cũng không thể nói được. Vì văn bối nói rồi thì hay quên chẳng nhớ được gì.

- Hiền diệt không muốn nói thôi...

Nhưng bốn nhân sẽ nhắc lại cho hiền diệt nhớ vậy Trương Quảng ôm quyền.

- văn bối rất muốn nghe những lời nói đó từ bang chủ.

- Uống với bốn nhân một chén trước đã Hai người lại cạn chén. Thượng Quan Nghi từ tay gấp thức ăn bỏ vào chén Trương Quảng.

Lão nhìn chàng mỉm cười nói:

- Lần đầu tiên gặp Trương hiền diệt.

Bốn nhân nghe hiền diệt phân giải, muốn Kim Tiền bang độc bá võ lâm.

Lão buông tiếng thở dài.

- Lúc đó bốn nhân Nghĩ hiền diệt là kẻ hồ đồ, ngông cuồng. Võ lâm mênh mông, có biết bao nhiêu bang phái và kỳ nhân trong thiên hạ, Kim Tiền bang làm sao độc bá võ lâm được.

Trương Quảng nhìn Thượng Quan Nghi:

- Văn bối nhớ ra rồi. Chính vì câu nói đó mà văn bối bị bang chủ đuổi đi.

Chàng bung vò rượu chuốc đầy hai chén rượu. Đặt vò rượu xuống bàn, Trương Quảng nói: - Vậy bang chủ có suy Nghĩ về lời nói của văn bối không? Có ý muốn đó không?

Thượng Quan Nghi suy Nghĩ một lúc rồi nói:

- Võ công của bốn nhân không thể sánh với môn chủ Thiên môn Đoàn Bất Quân, huống chi còn có cung chủ Minh Thần Cung Giáng Hoa và cả Võ Đang Huyền Không chân nhân, thế lấy cái gì mà độc bá võ lâm?

Y bung chén rượu nhìn Trương Quảng nói tiếp:

- Hiền diệt dựa vào đâu mà cho rằng Kim Tiền bang của bốn bang chủ có thể độc bá võ lâm.

Trương Quảng ôm quyền nói:

- Trước khi văn bối nói điều này... Văn bối muốn biết ý của bang chủ có Nghĩ đến nghiệp lớn không?

- Nếu có căn nguyên tất bốn nhân phải Nghĩ đến.

- Thế bang chủ có thắc mắc vì sao Trương Quảng không chọn Thiên môn, Minh Thần Cung, hay Võ Đang để đặt chân đến mà lại tìm tới Kim Tiền bang của bang chủ?

Trương Quảng bung chén rượu:

- Đến lượt văn bối kính lại bang chủ.

- Bốn nhân uống chén rượu kính này rồi hiền diệt nói cho ta biết chứ?

- Văn bối rất muốn nói. Chỉ sợ bang chủ không tin thôi.

- Trước thì khác... Bây giờ thì khác.

Trước đây bốn nhân và Trương hiền diệt là hai kẻ xa lạ, nhưng bây giờ chúng ta đã là người chung một bang, chung một nhà, nếu không muốn nói là người có duyên phận.

- Bang chủ đã nói vậy rồi, văn bối sẽ nói. Theo Bách Khoa Toàn Thư Vạn Kiến Thông, thì người duy nhất có thể trở thành thiên hạ đệ nhất chính là Kim Tiền bang chủ. Chính vì lý do đó mà Trương Quảng mới đến tìm Kim

Tiền bang.

Nhưng nếu bang chủ không có chí lập nghiệp lớn, vẫn bối không dám bàn thêm.

Thượng Quan Nghi đứng lên:

- Chắc hiền diệt biết nguyên nhân gì mà Bách Khoa Toàn Thư Vạn Kiến Thông nói điều đó chứ?

Trương Quảng suy Nghĩ một lúc rồi nói:

- Bang chủ có một môn công phu vô cùng lợi hại nhưng không sử dụng đến mà thôi - Hiền diệt nói xem. Đó là công phu gì?

- Kim tiền.

Thượng Quan Nghi ngửa mặt cười khanh khách. Lão ta vừa cười vừa nói:

- CỐ nhân nói đa kim ngân phá luật lệ.

Sức mạnh của kim tiền bốn nhân biết...

Nhưng ai sẽ sử dụng kim tiền để đạt được uy lực của nó?

- Dụng kim tiền như dụng con dao hai lưỡi để thực hiện bá nghiệp. Nếu dụng khéo thì không một chướng ngại vào ngăn cản được như không khéo... hậu quả khó lường vô cùng.

- Hiền diệt nói đúng. Kẻ dụng kim tiền không khéo thì chẳng thu được lợi lộc gì.

Ngược lại cho dù kim ngân có cao như thái sơn cũng không đủ, thậm chí còn có tác dụng ngược lại.

Thượng Quan Nghi đứng lên. Lão chống tay lên mặt bàn:

- Hiền diệt cho bốn nhân biết xem... ai là người dụng được uy lực của Kim Tiền bang?

- Chính bang chủ.

- Dụng nó như thế nào?

Trương Quảng từ từ đứng lên. Chàng nhìn chăm chăm vào mặt Thượng Quan Nghi: - Bang chủ có cho vẫn bối bực bạch không?

- Bốn nhân đang rất muốn nghe.

Thượng Quan Nghi nói rồi bung vò rượu chuốc đầy hai chén. Lão nói tiếp: - Trương hiền diệt uống với ta chén rượu này.

- Vẫn bối vô cùng cảm kích.

Hai người lại cạn chén.

Đặt chén rượu xuống bàn, Trương Quảng từ tốn nói:

- Bang chủ có thể cho vẫn bối nhìn đôi tay của người chứ.

- Hiền diệt cũng biết xem tướng à?

Trương Quảng gật đầu:

- Văn bồi có học qua thuật tướng số.
- Vậy hãy xem cho bọn bang chủ coi.

Thượng Quan Nghi chìa đôi bản thủ đến trước.

Trương Quảng nhìn vào đôi bản thủ của Kim tiền Bang chủ, rồi chầm chầm ngón tay vào rượu, viết lên lòng bàn tay của Thượng Quan Nghi. Bàn tay trái, chàng viết chữ nhân” bàn tay phải chàng biết chữ ~ tử.” úp hai bàn tay Thượng Quan Nghi lại.

Trương Quảng nghiêm giọng nói:

- Minh chủ võ lâm.

Thượng Quan Nghi đánh hắt mặt lại:

- Trương hiền diệt...

Lão ngựa mặt cười khanh khách. Cắt ngang tràng tiểu ngạo, Thượng Quan Nghi nói: - Trương hiền diệt... trước đây Hán cao tổ có Trương Lương thì nay Kim Tiền bang chủ Thượng Quan Nghi có Trương Quảng.

Bưng vò rượu chuốc ra chén, Thượng Quan Nghi cao hứng nói:

- Bọn nhân đặt cả niềm tin vào Trương hiền diệt. Bọn nhân kính hiền diệt.
- Bang chủ nói vậy, Trương Quảng hồ then vô cùng.
- Hiền diệt. Không được hồ then...

Không được hồ then. Bọn nhân đã có thể ngẩng cao đầu nhìn đời nhìn thiên hạ và vọng tưởng một ngày tươi sáng...

Lão ngựa cổ cười khăng khắc.

Cắt ngang tràng tiểu ngạo, Thượng Quan Nghi đưa chén rượu đến trước: - Mời Trương hiền diệt.

- Mời bang chủ.

Hai người cùng cạn chén.

Thượng Quan Nghi đặt chén xuống bàn nhìn Trương Quảng nói:

- Bọn nhân và hiền diệt đúng là những kẻ cùng duyên cùng phận. Hôm nay Bọn nhân sẽ uống thật say với hiền diệt. Và hơn thế nữa... Bọn nhân và hiền diệt uống rượu lại thưởng lãm nghĩa nữ của bọn nhân trình tấu khúc hát Nghê Thường, qua giọng hát và vũ khúc có một không hai này Trương Quảng bồi rồi nói: - Bang chủ... Trương Quảng chưa làm được gì không dám đòi hỏi cao như vậy đâu Thượng Quan Nghi khoát tay: - Trương hiền diệt đừng khách sáo...

hãy xem bọn nhân như là người thân của hiền diệt. Kể từ lúc này, hiền diệt xem như là thúc thúc, nếu như không có ai.

Trương Quảng ôm quyền:

- Trương Quảng vô cùng cảm kích thúc thúc.

Thượng Quan Nghi ngửa mặt cười vang. Y lộ rõ vẻ phấn khích và cao hứng qua tròng tiểu ngạo đó.

Chương 12 - Hoa hồng nhện độc

“Chiếc bóng Vu Sơn giấc mộng đầu, Lăn theo cơn gió đến hồng lâu.

Thác rèm mong bảo lờn hơn thiết, Gắn gấn còn e kẻ trước sau.

Sương nặng hơi sương hôn bướm mệt, Nguyệt chênh bóng nguyệt khắc canh sầu.

Kìa ai ôm giấc trong phòng quế, Chịu đỡ cho đây nửa nỗi sầu.” Giọng hát của nàng nghe như tiếng suối reo, tiếng liễu đùa róc vào tai Trương Quảng. Cùng với những lời hát đó là tiếng đàn réo rắt cũng do chính tay nàng dạo trên những cung phím của cây đàn lục huyền cầm. Tất cả tạo nên một khung cảnh thật thơ mộng, thật đẹp và đại các mặc dù lời hát như có chút ta thán duyên phận chẳng lành.

Nàng hát xong và cũng ngừng tay đàn nhưng Trương Quảng vẫn còn ngây ngất bởi tiếng hát và tiếng đàn kia. Chàng như thể bị tiếng đàn và tiếng hát ru vào một miền hư vô không thật, thoát hẳn với thực tại Thượng Quan Nghi liếc trộm Trương Quảng. Lão bưng chén rượu nói: - Đây mới đúng là trai tài gái sắc gặp nhau. Hoan hỷ... hoan hỷ.

Trương Quảng nghe tiếng Thượng Quan Nghi như bừng tỉnh khỏi giấc mơ đang đeo đuổi, nhìn lại Thượng Quan Nghi, Trương Quảng nói: - Vãn bối những tưởng như vừa bước vào cõi tiên cảnh mà quên cả bước chân quay về.

- Ha ha... một lời khen rất hay.

Thượng Quan Nghi nhường mảy:

- Hiền đệ đã khen bằng lời sao không tặng cho ái nữ của ta một chén rượu?

Trương Quảng bưng chén rượu dời chỗ ngồi bước đến bên nàng:

- Trương Quảng xin được kính Khả Tiểu Huệ tiểu thư chén rượu này hậu tạ tiếng đàn mà tiểu thư đã ban cho tại hạ.

Nàng nhìn Trương Quảng bằng ánh mắt thật ướn tình:

- Tiểu Huệ đa tạ Trương huynh.

Nàng đón lấy chén rượu, áp vào đôi môi mọng như quả chín sắp tươm mật rồi từ từ uống cạn. Động tác uống rượu của Khả Tiểu Huệ thật trang nhã và đài các, khiến cho Trương Quảng cũng phải ngây ngất ngắm nhìn.

Nàng trả lại chén rượu, mỉm cười với Trương Quảng.

Thượng Quan Nghi đứng lên bước đến bên Trương Quảng. Lão nhìn Khả Tiểu Huệ: - Tiểu Huệ... Con thay nghĩa phụ tiếp Trương hiền đệ. Cha đã thấm mệt rồi, phải về nghỉ ngơi đây.

Trương Quảng nhìn Thượng Quan Nghi ôm quyền nói:

- Thúc thúc đã mệt, Trương Quảng cũng xin được cáo lui.

Quan Nghi tròn mắt:

- Hầy... Ngày vui chưa tàn... Ta có ý để Tiểu Huệ ở lại để thăm đờm mối sơ giao giữa hiền điệt và Tiểu Huệ. Đừng phụ lòng ta.

Quan Nghi đặt tay lên vai Trương Quảng:

- Ta rất thích hiền điệt vui vẻ và mong đến cái ngày hoan hỷ của hiền điệt cũng như của ta.

Nhìn lại Tiểu Huệ, Thượng Quan Nghi nói:

- Tiểu Huệ... Con đừng phụ lòng nghĩa phụ đấy nhé.

- Tiểu Huệ tuân lệnh nghĩa phụ.

Thượng Quan Nghi mỉm cười vuốt râu, rồi quay bước. Trương Quảng toan tiến lão nhưng Thượng Quan Nghi khoát tay: - Không cần hiền điệt ta đâu. Cứ ở lại đây tâm sự với Tiểu Huệ.

- Thừa vâng.

Thượng Quan Nghi mỉm cười rồi thả bước tiến thẳng ra cửa. Lão tự tay đóng cửa lại.

Thượng Quan Nghi đi rồi, Khả Tiểu Huệ mới nhìn Trương Quảng nhỏ nhẹ nói: - Huynh thích Tiểu Huệ hát không?

Chàng nhìn nàng gật đầu:

- Chưa bao giờ Trương Quảng nghe được một giọng hát hay hơn giọng hát của nàng. Nghe nàng hát, Trương Quảng những tưởng lạc vào cõi bồng lai tiên cảnh nghe tiếng hát thoát phàm thoát tục của tiên nữ nơi thượng giới.

Nàng bẽn lẽn nhìn Trương Quảng:

- Chàng nói quá rồi.

- Ta không nói quá đâu, mà đây là sự thật đó - Tiểu Huệ chỉ là người phàm mắt thịt chứ đâu phải là tiên nữ.

- Đối với Trương Quảng, khi nghe Tiểu Huệ hát, nàng chẳng khác nào tiên nữ nơi thượng giới.

- Chàng nói mà Tiểu Huệ hổ thẹn, mặt đỏ bừng nè.

- Nàng e thẹn càng đẹp hơn.

Nàng ngượng Trương Quảng:

- Từ lâu lắm rồi, Tiểu Huệ chưa từng thấy nghĩa phụ cao hứng như hôm nay.

Hôm nay nghĩa phụ vô cùng cao hứng, và Tiểu Huệ cũng rất làm lạ.

Trương Quảng cướp lời nàng:

- Nàng lạ điều gì?

- Bình nhật nghĩa phụ rất kín đáo.

Người vui hay buồn cũng không biểu lộ ra ngoài. Không biết huynh có

phong cách gì mà khiến nghĩa phụ của Tiểu Huệ thay đổi hẳn?

Trương Quảng mỉm cười nhìn Tiểu Huệ hỏi:

- Nàng muốn biết không?

Tiểu Huệ gật đầu.

Trương Quảng cười mỉm rồi nói:

- Nghĩa phụ của nàng cao hứng bởi vì gặp được Trương huynh, một người cũng duyên cùng phận.

- Nói vậy sao huynh và nghĩa phụ là những người cùng duyên cùng phận à?

Trương Quảng gật đầu.

Tiểu Huệ phá lên cười. Tiếng cười của nàng thật trong trẻo và chẳng khác gì tiếng suối reo. Nàng cười dứt nhìn Trương Quảng nói: - Tiểu Huệ không tin.

- Sao nàng không tin?

- Bởi vì câu trả lời của chàng không có gì cụ thể cả. Thật ra huynh không muốn nói với Tiểu Huệ. Nhất định huynh có tài gì đó nên mới được nghĩa phụ ưu ái như vậy - Thế thì nàng sai rồi. Ta nào có tài cán gì Nếu là người võ lâm thì phải có võ công cao cường nhưng Trương Quảng thì chẳng có chút võ công gì cả. Còn danh thì ta cũng chưa có được một ngoại hiệu trên chốn giang hồ.

- Thế mà huynh lại được nghĩa phụ ưu ái Nghĩ cũng lạ.

Trương Quảng xoa tay nói:

- Thôi ta biết rồi. Ta được thúc thúc ái mộ, ngoài duyên và phận ra ta đã đồ xúc xác thắng ĐỖ Vương. Có lẽ ta chỉ có mỗi cái tài đó thôi Tiểu Huệ lờm chàng.

Nàng chúc rượu vào chén rồi mời Trương Quảng.

- Tiểu Huệ mời huynh.

- Rượu sơ giao.

Nàng mỉm cười gật đầu.

Trương Quảng dốc rượu vào miệng uống. Chờ cho chàng đặt chén xuống, Tiểu Huệ mới nói: - Huynh biết vì sao nghĩa phụ muốn Tiểu Huệ ở lại bởi tiếp huynh không?

- Ồ CÓ lẽ Thượng Quan Nghi thúc thúc đã nhận ra ta có vẻ lưu luyến nàng.

Nàng bẽn lẽn lờm Trương Quảng.

- Thế huynh có lưu luyến Tiểu Huệ không?

Trương Quảng gật đầu.

Nàng mỉm cười hỏi chàng:

- Sao huynh lại lưu luyến Tiểu Huệ?
- Bởi vì nàng vừa đẹp, lại vừa ca hay đàn hay nữa.
- Tiểu Huệ đẹp ư?

Trương Quảng gật đầu:

- Không dễ gì tìm được một nữ nhân có nhan sắc đẹp như Tiểu Huệ đâu.
- Huynh làm mặt Tiểu Huệ đỏ bừng đây nè.

Trương Quảng nhìn thẳng vào mắt nàng:

- Vẻ thẹn thùng khiến cho nhan sắc nàng đã đẹp càng đẹp hơn.

Nàng phá lên cười rồi nói:

- Huynh khéo nói khiến cho nữ nhân phải lầm tưởng.
- Ta không khéo nói đâu, mà chỉ nói thật tâm của mình thôi.

Nàng nhìn sâu vào mắt Trương Quảng rồi nói:

- Một mỹ nhân đẹp ngồi trước mặt nam nhân, trong mắt nam nhân nữ nhân đó là gì?

Câu hỏi này của nàng khiến Trương Quảng bối rối.

Tiểu Huệ nheo mày hỏi tiếp:

- Huynh không trả lời được à?
- Lần đầu tiên ta được đối mặt với mỹ nhân nên không khỏi bối rối trước câu hỏi của nàng. Nhưng có lẽ được đối diện với mỹ nhân đó là điều diễm phúc bất cứ nam nhân nào cũng muốn.

- Thế huynh có thích không?
- Ta cũng là nam nhân nên chắc chắn phải thích rồi.
- Khi người ta thích thì người ta sẽ làm gì?

Trương Quảng nghiêm giọng hỏi:

- Nàng muốn nói gì?
- Nếu Tiểu Huệ là nam nhân lại được diễm phúc ngồi trước một nữ nhân, nhứt định Tiểu Huệ sẽ tìm cách chiếm hữu nữ nhân đó.

Trương Quảng nhường có đôi chân mày lắc đầu:

- Không không.

Nàng chau mày hỏi:

- Tại sao không?
- Sắc đẹp của mỹ nhân như một đóa hoa. Với huynh... Huynh chỉ muốn ngắm nhìn đóa hoa mà không bao giờ hái nó.

Bởi khi hái hoa, hoa sẽ tàn đâu còn vẻ đẹp ban đầu để Trương Quảng ngắm chứ.

Tiểu Huệ lắc đầu:

- Hoa nào mà không tàn. Huynh có thể nói cho Tiểu Huệ biết thứ hoa nào không tàn nè.

- Ở Ta chưa từng thấy đóa hoa nào không tàn cả.

Nàng bật cười thành tiếng:

- Vậy là Tiểu Huệ nói đúng. Nếu huynh ví Tiểu Huệ như một đóa hoa đẹp, thì đóa hoa Tiểu Huệ chỉ đẹp trong khoảng thời gian nó có hương sắc. Chính khoảng thời gian nó có hương có sắc. Chính khoảng thời gian này hoa rất muốn được gởi vào tay một nam tử hán nào đó mà hoa cảm thấy người đó biết yêu hoa, chăm sóc hoa khiến cho nó lâu tàn.

Nàng chớp mắt:

- Tiểu Huệ nói có đúng không?

- Có lẽ Trương Quảng phải thụ giáo chỉ huấn này của nàng.

- Vậy bây giờ đóa hoa Tiểu Huệ sẽ trao cho huynh... Huynh nhận chứ?

Trương Quảng hơi bất ngờ với câu hỏi này của nàng.

Trương Quảng nhìn nàng lắc đầu.

Tiểu Huệ chau mày:

- Huynh không nhận... Chứng tỏ những lời nói của huynh đều gian trá.

- Ta không gian trá đâu... Mà chỉ không muốn làm đạo hoa tặc mà thôi.

- Đóa hoa Tiểu Huệ tự nguyện trao vào tay huynh, thì sao gọi huynh là đạo hoa tặc được Trương Quảng mỉm cười: - Cho dù Tiểu Huệ tự nguyện nhưng trong tâm Trương Quảng thì vẫn nghĩ mình là đạo hoa tặc.

- Tại sao huynh nghĩ vậy?

- Trương Quảng chưa làm được gì cho Kim Tiền bang mà đã vội nhận lấy những cái gì quý nhất của Kim Tiền bang, Trương Quảng không là đạo hoa tặc là gì.

Nàng mỉm cười:

- Thế chừng nào huynh mới nhận?

- Chỉ khi nào Trương Quảng cảm thấy mình có đủ tư cách và thật sự xứng đáng với sự ban thưởng của Thượng Quan Nghi thúc thúc và Khả Tiểu Huệ. Còn bây giờ...

Trương Quảng bỏ lửng câu nói giữa chừng.

Tiểu Huệ hỏi:

- Còn bây giờ thì sao?

Nhìn vào mắt nàng, Trương Quảng nói:

- Trương Quảng xin làm người đứng nhìn và mơ ước.

- Lời nói của huynh khiến Tiểu Huệ xúc động đó. Chính sự xúc động căng muốn gởi mình cho huynh.

- Sự rạo rực, phấn khích và niềm cảm kích dâng trào lên trong nội tâm của Trương Quảng. Nếu như Tiểu Huệ không coi thường Trương Quảng, không cho ta là kẻ tiểu nhân mạo phạm và vô lễ...

Trương Quảng chỉ xin bày tỏ sự thành kính với nàng.

Nàng mỉm cười rồi nói:

- Tiểu Huệ đang chờ đợi sự bày tỏ của huynh.

- Người ta có thể nói rất nhiều, nhưng nói bao nhiêu cũng không bằng một hành động.

- Tiểu Huệ rất thích câu nói này của huynh.

Nắm lấy bàn tay Tiểu Huệ, Trương Quảng vuốt ve, rồi từ từ kéo nàng về phía mình. Tiểu Huệ không phản kháng mà thậm chí còn nương theo đà kéo tay của Trương Quảng rồi dựa đầu vào ngực chàng.

Trương Quảng nâng cằm nàng:

- Nàng đẹp lắm.

- Thật không?

Chàng gật đầu rồi cúi xuống áp môi mình vào môi Tiểu Huệ. Hai cánh môi mỏng của nàng nhanh chóng hé ra nhận lấy nụ hôn của Trương Quảng.

Trương Quảng gần như hoàn toàn bất ngờ khi mọi việc diễn ra khác hẳn với suy nghĩ của mình. Khi đôi môi chàng vừa áp vào đôi môi Tiểu Huệ thì miệng nàng hé mở như một đóa hoa, theo sự hé mở đó thì một hấp lực nhẹ từ trong miệng nàng rút ngay lấy đầu lưỡi Trương Quảng.

Hấp lực kia rút lưỡi Trương Quảng vào trong miệng Tiểu Huệ. Trương Quảng quá đỗi bất ngờ bởi những gì mà nàng tạo ra. Trương Quảng muốn cưỡng lại nhưng rồi lại không cưỡng được. Hấp lực do nàng tạo ra nhanh chóng khơi dậy trong Trương Quảng cảm giác rạo rực kỳ lạ.

Khi hấp lực kia biến mất, Trương Quảng cảm nhận được sự rũ rượi như thể vừa mất sinh lực rất nhiều.

Tiểu Huệ nhìn Trương Quảng nhỏ nhẹ nói:

- Giáng Thế Ngọc tiểu thư của Minh Thần Cung có cho huynh một nụ hôn như vậy chưa?

Trương Quảng lắc đầu:

- Trương Quảng chưa từng có cảm xúc này.

- Có nữ nhân nào ban cho chàng nụ hôn như Tiểu Huệ chưa?

Trương Quảng lắc đầu:

- Chưa.

- Vậy chàng có thích không?

Trương Quảng bật giác không làm chủ được mình mà gật đầu.

- Thích... có lẽ Trương Quảng không thể nào quên được nụ hôn hôm nay của Tiều Huệ.

Nàng mỉm cười:

- Mãi mãi chàng sẽ không quên.

Nàng nói rồi chột xỏ Trương Quảng ra đứng lên. Nàng vụt chạy đến cây cột, nép mình vào thân cột nhìn Trương Quảng nói: - Chàng hãy đuổi theo Tiểu Huệ đi.

Nếu chàng bắt được Tiểu Huệ, Tiểu Huệ sẽ còn thưởng cho chàng nhiều hơn thế nữa.

Trương Quảng đứng ngậy ra như thể bị chôn chân dưới đất.

Tiểu Huệ cười phá lên rồi nói:

- chàng không nhắc được chân của mình à... Chàng thử sinh trối gà không chặt của Tiểu Huệ?

Giọng nói, tiếng cười lẫn động tác của nàng hòa lẫn vào nhau tạo cho Trương Quảng một niềm phấn khích kỳ lạ.

Trương Quảng vụt chạy về phía Tiểu Huệ.

Nàng lách mình lòn qua cây cột thì mảnh ngoại y đã rời khỏi thân nàng.

Tiểu Huệ cười khúc khích, vừa nói:

- Chàng không đuổi kịp Tiểu Huệ đâu.

Trương Quảng vươn tay chụp lấy tay nàng.

Tiểu Huệ như thể có chủ đích trước để tay Trương Quảng vừa nắm vào ống tay áo thì nàng quay tròn hai vòng. Xiêm y như thể bị Trương Quảng kéo tuột khỏi người nàng.

Nàng bật cười khanh khách. Vừa cười Tiểu Huệ vừa nói:

- Huynh chỉ có thể bắt được trang phục của Tiểu Huệ mà thôi.

Nàng chạy qua cây cột thứ hai.

Trương Quảng như thể không còn làm chủ được mình nữa mà vụt đuổi theo Tiểu Huệ. Chàng nghe thể bị cuốn vào tiếng cười lẫn những động tác của Tiểu Huệ mà đuổi theo nàng.

Tiểu Huệ lòn qua cây cột khi hữu thủ Trương Quảng thộp đúng vào chiếc yếm còn lại trên người nàng. Bằng một động tác điêu luyện, nàng thoát ra nhưng đã để lại chiếc yếm trên tay Trương Quảng.

Nàng vụt chạy về phía trường kỷ nhưng không quên phát ra những tiếng cười đầy khích động.

Rèm trường kỷ buông xuống khi nàng vừa lén vào trong.

Trương Quảng chạy vụt đến.

Vừa vén rèm lụa, Trương Quảng đứng thừ người ra, Tiểu Huệ quỳ trên

tràng kỷ, trên tay là thanh kiếm bén ngọt, sáng ngời ánh thép. Đôi thu nhân của nàng long lên sóng sọc.

Nàng chẳng màng đến sự lỏa lồ của mình ngay trước mặt Trương Quảng.

Nàng nghiêm giọng nói:

- Huynh muốn hưởng thụ thân xác này của Tiểu Huệ thì phải đoạt được lưỡi kiếm này trên tay Tiểu Huệ. Nếu không huynh sẽ chết.

Trương Quảng đứng thừ người ra nhìn nàng. Mũi kiếm của Tiểu Huệ điểm vào yết hầu Trương Quảng.

Nàng nói tiếp:

- Huynh đoạt kiếm được chứ?

Trương Quảng lắc đầu:

- Trương Quảng không làm được điều đó - Tiểu Huệ muốn huynh đoạt trường kiếm nếu không muốn chết.

- Nàng hãy ra tay đi.

Tiểu Huệ sa sầm mặt. Nét bất nhẫn, lạnh lùng hiện trên mặt nàng.

- Vậy là huynh đã chết.

Nàng vừa nói vừa vung trường kiếm chém xả xuống đầu Trương Quảng.

Những tưởng lưỡi kiếm sáng quắc kia sẽ chẻ đầu của Trương Quảng, bởi vì chàng chẳng có phản xạ gì trước chiêu kiếm chết người của Khả Tiêu Huệ.

Lưỡi kiếm chạm vào búi tóc Trương Quảng rồi dừng lại.

Tiểu Huệ nói:

- chàng đứng thẳng ra trước cái chết ư?

Trương Quảng nhìn nàng gần như không chớp mắt:

- Ta đâu biết cách gạt kiếm như thế nào.

Tiểu Huệ bất giác rút kiếm lại, rồi bất thành linh đâm thẳng đến trước. Lần này mũi kiếm không dừng lại khi chạm vào Trương Quảng mà đâm xuyên qua bờ vai chàng.

Trương Quảng nhăn mặt thốt lên:

- ôi cha...

Tiểu Huệ ngoáy mũi kiếm.

Trương Quảng rùng mình. Cái đau thốc đến tận óc khiến mồ hôi tuôn ra mặt chàng.

Cách...

Lưỡi kiếm bị gãy ngang.

Thượng Quan Nghi xuất hiện thì bất ngờ dùng chỉ khí đánh gãy lưỡi kiếm.

Y đỡ lấy Trương Quảng:

- Hiền điệt... có sao không?

Thượng Quan Nghi diêm vào bờ vai cầm máu rồi rút nửa lưỡi kiếm còn lại ra khỏi vai chàng. Lão nói: - Ta quên nói cho hiền điệt biết khi Tiểu Huệ khích động thường có những hành động hồ đồ và cuồng trí.

- Văn bối đã mạo phạm đến nàng.

- Ta biết Khả Tiểu Huệ như thế nào ma.

Thượng Quan Nghi và Trương Quảng bước ra ngoài. Lão nói:

- Hiền điệt không có võ công. Sau này ta sẽ truyền võ công cho hiền điệt.

- Sợ Trương Quảng không thụ giáo được võ công của thúc thúc.

Tiểu Huệ từ sau tấm rèm bước ra.

Nàng đã vận lại bộ xiêm y khác. Nàng bước đến bên Thượng Quan Nghi và Trương Quảng, hốt hoảng nói: - Trương huynh bị sao vậy?

Thượng Quan Nghi lử mắt nhìn nàng:

- Tiểu Huệ không nhận thức được việc con làm à?

Nàng ngơ ngác nói:

- Tiểu Huệ đã làm gì?

Thượng Quan Nghi cau mày rồi bất ngờ vun tay tát vào mặt Tiểu Huệ, nhưng Trương Quảng kịp cản tay y lại: - Bang chủ thúc thúc...

Thượng Quan Nghi từ từ hạ tay xuống.

Nhìn Tiểu Huệ, lão gần giọng nói:

- Tiểu Huệ đã dùng kiếm đâm Trương hiền điệt đó.

Tiểu Huệ bối rối:

- Có chuyện đó sao?

Trương Quảng nói:

- Rất may Tiểu Huệ không có ý định giết huynh, nếu không huynh đã chết rồi.

Thượng Quan Nghi hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Tiểu Huệ chăm sóc vết thương cho Trương Quảng đi. Đừng làm hại y lần nữa đó Tiểu Huệ cúi đầu lí nhí nói: - Dạ... Tiểu Huệ không làm hại chàng nữa.

Trương Quảng nói:

- Bang chủ thúc thúc... Đây chỉ là vết thương xoàng thôi. Văn bối còn là đại phu, có lẽ lo cho mình được.

Thượng Quan Nghi khẽ gật đầu:

- Vậy cũng được. Nhưng lần sau hiền điệt phải cẩn thận với sự khích động của Khả Tiểu Huệ đó.

- CỎ trách là trách văn bối đã mạo phạm tới nàng nên mới gây ra sự khích động đó.

Nhìn Tiểu Huệ, Trương Quảng ôn nhu nói:

- Ti êu Huệ... Đừng trách Trương huynh.

Trương Quảng nhìn lại Thượng Quan Nghi:

- Thúc thúc... Văn bối cáo từ.

- Để ta đưa hiền điệt về thư phòng của ngươi.

- Thúc thúc bang chủ đừng quá lo lắng... Trương Quảng tự đi được mà.

Thượng Quan Nghi gật đầu:

- CỎ gì cứ gọi ta.

Trương Quảng gật đầu.

Thượng Quan Nghi chờ cho Trương Quảng rời khỏi hắc biệt phòng mới nhìn lại Tiểu Huệ. Lão nghiêm giọng nói: - Trương Quảng có võ công chứ?

Tiểu Huệ lắc đầu:

- Bang chủ... Trương Quảng không có võ công.

- Nàng đoán chắc?

- Tiểu Huệ đã dùng Hấp Tinh Đại Pháp thẩm chứng nội lực của Trương Quảng.

Đúng là y không có nội lực.

Thượng Quan Nghi khẽ gật đầu mỉm cười:

- Tốt lắm.

Lão chấp tay sau lưng, nghiêm giọng nói tiếp:

- Kể từ hôm nay, bốn nhân gia Trương Quảng cho Ngọc Diện Khả Tiểu Huệ.

Nhút cử nhút động của Trương Quảng, nàng phải để mắt đến và báo với bốn nhân.

- Tiểu Huệ tuân lệnh bang chủ.

- Đừng để lộ hình tích cho Trương Quảng biết.

- Tiểu Huệ biết.

Thượng Quan Nghi nhìn Tiểu Huệ một lần nữa rồi thả bước tiến về phía cửa.

Lão dừng bước ngay ngưỡng cửa quay lại nhìn Tiểu Huệ nói:

- Bốn nhân xem chừng Trương tiểu tử cũng có vẻ thích nàng đó.

Lão nói xong cười khây một tiếng rồi bước ra cửa.

Chương 13 - Nặng duyên nợ tình

Trương Quảng đang bước về tòa dịch quán Kim Tiền bang, nghe ai đó gọi đúng tên mình, Trương Quảng buộc phải dừng bước. Y từ từ quay lại.

Đập vào mắt Trương Quảng là một lão nhân dáng ốm nhom như cây tre miều, lưng khòm, mặt choắt nhưng đôi mắt sáng ngời ngời.

Trương Quảng nhìn lão một lúc như thể cố sức xạo trong tâm trí mình xem để nhớ ra người này. Đôi chân mày Trương Quảng nheo lại rồi giãn ra, và như đã nhớ ra lão nhân kia, Trương Quảng ôn quyền noi.

- Hoàng Kim trang chủ... Trương Quảng hạnh ngộ.

Quang Thun hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Trương tiểu tử biết vì sao bốn trang chủ tìm ngươi không?

- Tại hạ không biết lý do gì trang chủ tìm tại hạ, nhưng chắc chắn phải có lý do gì đó - Không có lý do bốn trang chủ đâu đi tìm một kẻ vô danh tiểu tốt như ngươi.

- Một kẻ vô danh tiểu tốt như tại hạ mà được một vị trang chủ tìm hẳn lý do đó rất quan trọng.

Quang Thun lắc đầu:

- Chẳng có lý do gì quan trọng cả, ngoài trừ bốn trang chủ chỉ muốn giết ngươi thôi.

Đôi chân mày Trương Quảng nhùng nhùng cao lên:

- Giết tại hạ. Một lý do thật là lạnh lùng.

Trương Quảng ôm quyền:

- Tại sao tôn giá giết tại hạ?

- Tiểu tử đoán xem.

Trương Quảng chau mày:

- Tại hạ biết rồi. Chắc vì tại hạ đã giúp Lâm huynh đoạt lại Hoàng Kim Trang vốn trước đây là Trung Nguyên tiêu cục của Lâm Gia.

Quang Thun hừ nhạt rồi nói:

- Trương tiểu tử... Người nói đúng rồi đó - Nếu đúng là lý do để trang chủ tìm Trương Quảng để giết rằng trang chủ không có cơ hội giết Trương Quảng rồi.

- Bốn trang chủ không giết ngươi, không hà được cơn tức giận này.

Trương Quảng lắc đầu:

- Trang chủ suy nghĩ lại đi. Cái gì của người thì nên trả lại cho người. Huống chi bây giờ tại hạ đã là người của Kim Tiền bang rồi. Không chỉ là người của Kim Tiền bang, còn là kẻ thân cận của bang chủ nữa. Nếu như sự việc tại hạ làm là điều sai quấy thì chính bang chủ sẽ quở trách Trương

Quảng.

Trương Quảng mỉm cười nói tiếp:

- Hay là Hoàng Kim trang chủ định thay mặt Thượng Quan bang chủ chỉ huân cho Trương Quảng.

Quang Thun đánh mặt nghiêng răng lại, rồi nói:

- Trương Quảng... người đừng hồ đồ lộng ngôn. Chuyện của bốn trang chủ là chuyện của bốn trang chủ, Thượng Quan bang chủ là bằng hữu chi giao... Chẳng ai chen vào chuyện của ai.

- Thế ư. Vậy thì tại hạ đâu có làm gì khiến trang chủ phải đi tìm giết tại hạ.

- Tiều họ Trương... Người không biết ư?

Quang Thun nghiêng răng ken két.

Trương Quảng từ tốn nói:

- Đúng là tại hạ không biết.

- Canh bạc của người đã khiến cho Hoàng Kim Trang ta chẳng còn gì nữa.

Trương Quảng cau mày:

- Quái lạ thật... Tại hạ đánh bạc ở Kim lâu thì liên quan gì đến Hoàng Kim Trang.

Quang Thun đỏ mặt gắt giọng nói:

- Người biết... bốn trang chủ có phần trong canh bạc đó mà.

- Đánh cược đồ đen thì có thắng có thua. Nếu như tại hạ thua chắc hẳn trang chủ sẽ rất vui đúng không nào. Còn khi trang chủ thua thì đi tìm người thắng để lấy mạng. Trang chủ có thấy việc làm của mình ngộ không?

Trương Quảng ôm quyền:

- Trang chủ nên học theo Tam Giản tiên sinh. Người đánh cược thua những vẫn vui vẻ, hào phóng với Trương Quảng.

CÓ như thế mới khiến người ta nể phục.

Hừ nhạt Quang Thun nói:

- Tam Giản hào phóng đúng thôi... Bởi hẳn thua là thua phần của ta chứ đâu phải của hắn.

Trương Quảng lắc đầu:

- Chuyện đó tại hạ không biết. Nhưng rõ ràng tại hạ đánh cược với Thượng Tam Giản tiên sinh chứ không đánh cược với trang chủ.

Trương Quảng ôm quyền xá:

- Xem như tại hạ và tôn giá không có duyên có phận vậy. Cáo từ.

Trương Quảng nói rồi toan xoay bước bỏ đi nhưng Quang Thun rít lên: -

Trương tiểu tử... Người bỏ đi được không.

Lão vừa nói vừa điểm mũi giày lướt đến toan vỗ chuông vào Trương Quảng.

Nhưng một ánh chớp kiếm cắt một đường vòng cung chân ngang phía trước họ Trương.

ánh kiếm sáng ngời đó buộc Quang Thun phải thôi bộ rút chuông về. Lâm Trung Quân như thể từ trên trời bước xuống hoặc từ đất chui lên đứng ngay bên cạnh Trương Quảng.

Trương Quảng nhìn sang Lâm Trung Quân:

- Không có Lâm huynh thì đệ hần đã báng mạng bởi Hoàng Kim trang chủ rồi.

Trung Quân nhìn Trương Quảng:

- Hoàng Kim trang đâu còn nữa để lão kia tự xưng là trang chủ.

Câu nói này của Lâm Trung Quân khiến mặt Quan Thun tái hần lại.

Trương Quảng nói:

- Hóa ra Quang Thun trang chủ không là Quang Thun trang chủ.

Trung Quân gật đầu:

- Ngày đó Lâm huynh thế nào thì nay lão như thế đấy Lão chỉ là kẻ du thủ du thực không đáng để nhìn đến.

Trung Quân nghiêm giọng nói:

- Trương đệ định xử hần thế nào?

Trương Quảng nhìn lại Quang Thun:

- Tôn giá còn giữ ý niệm giết Trương Quảng không?

Sự xuất hiện của Lâm Trung khiến Quang Thun chùn hần xuống lão miễn cưỡng nói: - Trương tiểu tử... Một ngày nào đó lão phu sẽ tìm ngươi.

Nghe câu nói này, Trương Quảng sa sầm mặt, buột miệng nói:

- Tùy Lâm huynh định đoạt.

Mặc dù giọng nói của Trương Quảng rất ôn nhu từ tốn nhưng khi lọt vào chính nhĩ Quang Thun, lão giật mình.

Lão tròn mắt nhìn Trương Quảng:

- Người...

Trương Quảng đối nhãn với lão:

- Tự tôn giá kết liễu sinh lộ của tôn giá.

Bởi tôn giá đã nói ra điều tôn giá sẽ làm sau này.

Trương Quảng nhìn lại Lâm Trung Quân:

- Lâm huynh tự biết phải làm gì đối với một người mang tâm niệm sau này hại huynh.

- Ta biết.

Lời còn đọng trên miệng Lâm Trung Quân thì kiếm chiêu của y cũng chớp động nhanh không thể tưởng.

Trương Quảng quay mặt nhìn nơi khác.

Đôi mắt với sát chiêu tử kiếm của Lâm Trung Quân, Quang Thun không còn sự lựa chọn nào khác hơn là phải dùng chưởng ra đón đỡ. Lưỡi kiếm của Lâm Trung Quân chém xā vào bóng chưởng ảnh của lão Quang, trong khi võ kiếm thì lia sau yết hầu lão.

Chạch...

âm thanh khô khốc đó đập vào thính nhĩ Trương Quảng. Chẳng biết Trương Quảng nghĩ gì lại buông một tiếng thở dài.

Quang Thun đứng sừng sững như biến thành pho tượng. Đôi song thủ của lão từ từ đứt ra rồi rơi xuống đất. Khi đôi song thủ chạm đất thì thể pháp lão cũng ngã sầm đến trước.

Lâm Trung Quân tra kiếm vào vỏ bước đến bên Trương Quảng.

Trương Quảng hò i:

- Vì sao Lâm huynh lấy mạng lão Quang Thun Hoàng Kim trang chủ?

Vừa hỏi Lâm Trung Quân, Trương Quảng vừa dùng bOã. Trung Quân nhìn Trương Quảng: - Huynh đã từng muốn cắt lão đó ra khỏi cõi đời này.

- Vì Tam nương Hà Bội Bội?

Trung Quân im lặng.

Trương Quảng mỉm cười:

- Đệ nói đúng chứ?

Lâm Trung Quân gật đầu.

Nụ cười mỉm đầy ẩn ý lại hiện trên hai cánh môi của Trương Quảng:

- Trên đời này... Gã kiếm thủ si tình nhất hẳn chính là Lâm huynh.

- Tất cả những gì huynh đã làm đều vì Hà Bội Bội.

Trương Quảng nhún vai:

- Kẻ si tình thường lụy vì tình và chắc chắn sẽ gieo tình.

Trương Quảng nheo mắt nói tiếp:

- Không chừng huynh lại là kẻ giăng lưới tình Người vương vào nghiệp tình khó bảo toàn được mạng sống.

Trung Quân lắc đầu:

- ĐÓ là ý nghĩ của đệ.

Trương Quảng tiếp tục bước.

Trung Quân bước theo hỏi Trương Quảng:

- Ai đã đâm vào vai đệ vậy?

Trương Quảng nhường mày:

- Huynh thật là tinh mắt. Chỉ một vết thương xoàng thôi.

Trung Quân buồn tiếng thở dài.

- Con người đệ khiến Lâm huynh phải tò mò và thắc mắc, bởi nó có cái gì đó rất bí ẩn.

Trương Quảng nhìn sang Lâm Trung Quân:

- ĐÓ mới là ý nghĩ chủ quan của Lâm huynh. Trương Quảng chẳng có gì bí ẩn cả. Tự huynh cảm thấy đệ bí ẩn thì tự nhiên đệ trở thành kẻ bí ẩn thôi.

- Ta cảm nhận điều đó.

- Sự cảm nhận thì thường không bao giờ đúng.

Trung Quân dừng bước ôm trường kiếm vào ngực nhìn Trương Quảng hỏi: - Lý do nào khiến đệ đầu nhập Kim Tiền bang?

- Yếu thích riêng của mỗi người mà.

Trung Quân lắc đầu:

- Đệ không biết Kim Tiền bang chủ Thượng Quan Nghi là người gian trá.

Trương Quảng nhường mày:

- Ai nói với Lâm huynh Kim Tiền bang chủ là người gian trá nào.

- Điều đó thì ai cũng biết. Bên ngoài lão ra vẻ là một chính nhân quân tử, nhưng bên trong thì ai cũng biết Thượng Quan Nghi là...

Trương Quảng lắc đầu:

- Lâm huynh nói sai rồi.

- Ta sai ư?

- Đúng. Nếu Thượng Quan Nghi bang chủ gian trá thì huynh sao biết được người gian trá. Một kẻ gian trá thì chẳng bao giờ cho người khác biết mình là kẻ gian trá. Chỉ vì Thượng Quan Nghi bang chủ quá ư thành thật. Thành thật đến độ người ta cho bang chủ là kẻ gian trá.

Lâm Trung Quân tiếng thở dài rồi mới nói.

- Trung Nguyên tiêu cục sẽ được lập lại. Ta muốn Trương đệ về với Trung Nguyên tiêu cục.

Trương Quảng mỉm cười:

- Lâm huynh tìm đệ vì lý do này?

Lâm Trung Quân gật đầu:

- Ta có được những gì hôm nay là do một tay đệ đoạt lại. Ta muốn đệ cùng về với ta.

Trương Quảng ôm quyền:

- Nghe huynh thốt ra câu này, Trương Quảng rất cảm kích huynh. Nhưng

mỗi người có một con đường riêng.

Nụ cười mỉm đầy ẩn ý lại hiện trên hai cánh môi của Trương Quảng. Y nhìn Trương Quảng từ tốn nói: - Đệ không muốn đi con đường của Lâm huynh đâu.

- Đệ không thích về chung với Trung Quân à?

- Thích chứ, nhưng không phải lúc này.

Bởi bây giờ đệ có đường đi của mình.

- đường đi của đệ dẫn đệ đi đến đâu?

- Nếu đệ nói ra không chừng sẽ giống như Hoàng Kim Trang chủ Quang Thun lắm.

Nói rồi, Trương Quảng nhún vai.

Trung Quân buông tiếng thở dài:

- Trung Quân chưa báo đáp cho đệ được gì. Đệ muốn ta làm gì cho đệ đây?

Trương Quảng nhìn thẳng vào mắt Trung Quân:

- Aò Đệ có chuyện cần nhờ đến Trung Quân huynh.

- Nói đi... Trương đệ muốn ta giết ai.

- Giết người đối với Lâm huynh quá dễ rồi. Chuyện đệ nhờ huynh khó hơn chuyện giết người.

- Bất cứ chuyện gì Trung Quân đều làm được.

Trương Quảng phướn mày, mỉm cười nói:

- Trương Quảng thỉnh nhờ Lâm huynh đến tuyết Hoa lâu gặp Tăng My Nương ma ma.

Trương Quảng cười khẩy rồi nói:

- Trương Quảng đệ có nợ Tăng My Nương ma ma một việc.

Huynh đến đó gặp My Nương ma ma.

Ma ma nói gì huynh làm vậy theo ý của Tăng My Nương... Xem như đã giúp đệ rồi.

- Thật là huynh không muốn gặp My Nương.

- Nhưng đây là một sự thỉnh cầu của đệ Huynh có ý muốn giúp đệ kia mà.

Trung Quân gật đầu:

- Thôi được rồi. Trung Quân sẽ đến gặp Tăng My Nương ma ma.

Trương Quảng ôm quyền:

- Trương Quảng tạ huynh trước. Lúc này đệ có việc phải làm không tiện bồi tiếp Lâm Huynh. Cáo từ.

Trương Quảng dậm bước bOù đi.

Trung Quân gọi lại:

- Trương Quảng.
Trương Quảng nhìn lại.
Trương Quảng nói:
- Đệ bảo trọng.
- Lúc này đệ cũng được người ta khuyên nhủ điều đó. Với một người không có võ công như đệ thì chẳng ai muốn hại đệ đâu. Huynh mới là người phải bảo trọng đó.
- Huynh tự lo được cho mình.
- Nghiệp tình của Lâm huynh rất lớn.
Người có nghiệp tình lớn thì sẽ có họa lớn Hãy tin vào lời của đệ.
Trương Quảng nói xong bỏ đi một mạch. Trung Quân nhìn theo Trương Quảng.
Y nheo mày nghĩ thầm:
- Trung Quân vì thương đệ. Đệ có thể nói với Trung Quân. Ta sẽ làm tất cả vì đệ dù có phải mất mạng.
Trở lại với Trương Quảng.
Chàng quay về biệt phòng của mình trong tòa dịch quán của Kim Tiền bang.
Trương Quảng cau mày khi thấy cửa phòng mình hé mở. Đứng trước cửa biệt phòng, Trương Quảng chân chừ không bước vào.
Trương Quảng đứng suy nghĩ một lúc rồi mở cửa bước vào:
- Ai ở trong biệt phòng của Trương Quảng vậy?
Giọng của Thê Ngọc cất lên:
- Huynh đoán xem ai nào?
- Thê Ngọc muội ư?
Trương Quảng đóng cửa biệt phòng, y bước đến trước mặt nàng.
- Huynh tưởng đâu muội quay về Minh Thần Cung rồi ỉ.
Nàng lườm Trương Quảng.
Nhận được cái lườm của Thê Ngọc, Trương Quảng gượng cười giả lả nói:
- Huynh đâu có lỗi gì mà muội nhìn ta bằng ánh mắt đó.
- Huynh muốn muội quay về Minh Thần Cung ư?
- về Minh Thần Cung hay không về Minh Thần Cung là sự lựa chọn của muội... Huynh đâu có quyền ép buộc hay không ép buộc nào.
- Muội sẽ quay về Minh Thần Cung với điều kiện có huynh đi cùng.
Trương Quảng nhường cao đôi mày lưỡi kiếm. Y nhìn sững nàng nói:
- Trương huynh có nghe nhầm không?
- Không.

- Tại sao muội muốn huynh đi cùng muội về Minh Thần Cung?
- Vì muội muốn tiến cử huynh với mẫu thân để mẫu thân được tiếp nạp huynh vào Minh Thần Cung.

Trương Quảng khoát tay, lắc đầu:

- Không được... không được.

Đôi chân mày vòng nguyệt của nàng chau hằn lại:

- Sao lại không được?

- Sao huynh có thể đầu nhập Minh Thần Cung được chứ.

- Vậy huynh đầu nhập Kim Tiền bang được ư?

- Trương Quảng giả lả cười nói.

- Huynh thấy Kim Tiền bang phù hợp với huynh hơn.

- Minh Thần Cung không phù hợp sao?

- Đúng rồi, Trương Quảng đầu nhập vào Minh Thần Cung chẳng khác nào...

Đĩa đeo chân hạc. Gà muốn làm phụng.

Muội nghĩ xem...

Khoanh tay trước ngực, Trương Quảng nói:

- Minh Thần Cung là một người trong những đỉnh trụ cột của võ lâm sánh ngang với Thiên môn và Võ Đang. Nay Trương Quảng đầu nhập, lại chẳng có chút võ công. Người không có võ công như huynh không chừng sẽ làm nhục Minh Thần Cung của muội.

Trương Quảng cười khẩy nói:

- Nhỡ gặp cao thủ... Huynh chỉ biết bỏ chạy... Nếu không chạy được thì chỉ còn một cách quỳ lạy, hoặc chui vào háng người ta như Hàn Tín năm xưa. Như thế có phải làm nhục Minh Thần Cung của muội không?

Thê Ngọc gằn giọng nói:

- Mẫu thân sẽ truyền võ công tối thượng cho Trương huynh.

Trương Quảng lắc đầu khoát tay:

- Không... không...

- Tại sao không?

- Huynh không muốn luyện võ công đâu - Minh Thần Cung cũng cần một đại phu như huynh.

- Đại phu thì có nhiều lắm, cứ gì phải là huynh.

Nghe Trương Quảng nói câu này, mặt Thê Ngọc sa sầm. Nàng nhìn chăm chăm Trương Quảng: - Nói gì thì nói nhưng ý của huynh là không muốn đầu nhập Minh Thần Cung.

Nàng hừ nhạt một tiếng.

- Kim Tiền bang có gì mà huynh lại đầu nhập chứ?
- Đầu nhập Kim Tiền bang vì huynh thấy Kim Tiền bang phù hợp với mình.

Muội không thấy đó, Tam Giản tiên sinh có tài nghệ như huynh nên được bang chủ cho đảm đương chức vị đàn chủ. Một ngày nào đó Trương huynh cũng có thể là Đàn chủ như Tam Giản tiên sinh.

- Đàn chủ Kim Tiền bang thì có gì lớn lao. Kim Tiền bang đối với Minh Thần Cung chẳng khác nào đom đóm so với vòng nhật nguyệt.

Trương Quảng gượng cười nói:

- Minh Thần Cung to lớn như vậy nên huynh không dám đầu nhập.

Nàng hừ nhạt một tiếng:

- Thật ra tâm của huynh không muốn về với Minh Thần Cung.

Nàng ngập ngừng một lúc rồi nói:

- Trong khi Thử Ngọc muốn có Trương huynh bên cạnh.

- Trương Quảng huynh... Huynh có đáng gì để muội quan tâm như vậy. Vỡ lắm thật là rắc rối. Đầu nhập vào một bang phái đã khó. Đầu nhập rồi càng rắc rối hơn.

Thử Ngọc cau mày nghiêm giọng nói:

- Thử Ngọc hỏi thật huynh.

- Muội hỏi đi.

- Phải chăng huynh đầu nhập Kim Tiền bang vì trong Kim Tiền bang có vì tiểu thư khuê các nên tưởng là tuyệt sắc giai nhân, đệ nhất mỹ nữ Thượng Quan Uyên Uyên?

Trương Quảng nheo mày nói:

- Thú thật với muội huynh chưa gặp mặt Thượng Quan Uyên Uyên bao giờ, không gặp mặt nàng thì huynh đâu có biết Thượng Quan Uyên Uyên đẹp ra sao. Cho dù có gặp mặt Thượng Quan Uyên Uyên thì sợ rằng nàng ta cũng chẳng nhìn đến một kẻ vô danh tiểu tốt như huynh.

Trương Quảng nói rồi mỉm cười.

- Cho dù muốn hay không muốn, thì muội vẫn thỉnh huynh về với Minh Thần Cung.

Trương Quảng nhăn mặt:

- Muội muốn huynh rời Kim Tiền bang à?

- Nàng gật đầu.

Trương Quảng lắc đầu:

- Huynh đã đầu nhập Kim Tiền bang rồi. Mối vào lại bỏ bang thiên hạ sẽ nói huynh như thế nào. Huống chi lần này còn khiến bang chủ xem thường

huynh.

Và xem thường cả Minh Thần Cung.

Muội nghĩ xem... Tội phản bang, phản cung, phản giáo, phản môn như thế nào?

Theo huynh biết, người nào vướng vào tội đó chẳng có chỗ đứng trên võ lâm đâu Trương Quảng mỉm cười nói tiếp: - Biết huynh là kẻ bội ngôn, bội tín, bất nghĩa, bất trung, không chừng cung chủ vừa gặp mặt lại đuổi huynh đi đó.

Thê Ngọc buông tiếng thở dài.

Trương Quảng vỗ về nàng:

- Muội đừng buồn. Thế nào huynh cũng sẽ đến Minh Thần Cung thăm muội ma.

Nàng nhìn Trương Quảng:

- Muội muốn huynh bảo bọc huynh.

- Coi kìa... Trương huynh đã lớn thế này rồi, đâu còn là một đứa trẻ lên hai ba để Thê Ngọc phải lo lắng chứ. Huynh tự lo cho mình được mà.

Nàng thở ra:

- Nhưng huynh không có võ công.

Trương Quảng bật cười rồi nói:

- Muội nghĩ lại xem... Trên võ lâm giang hồ những kẻ bị chết là những ai nào. Ngay cả Du Cát Đằng Thiên Vân trang chủ, một nhân vật có võ công lừng lẫy như thế nào. Nhưng cuối cùng thì sao.

Một thần tuyệt võ công, cũng không bảo toàn được Thiên Vân trang, cuối cùng cũng phải chôn thân xuống địa huyệt.

Nhường đôi chân mày, Trương Quảng nói tiếp:

- Huynh không có võ công, không chừng mạng sống được bảo toàn hơn đó.

Thê Ngọc nhìn Trương Quảng khẽ lắc đầu:

- Huynh hứa với muội đi.

- Muội muốn huynh hứa gì nào?

Đôi lông mày nàng ứng hồng. Thê Ngọc ngập ngừng hỏi:

- Huynh còn nhớ lần huynh cứu muội trong cổ động không.

Trương Quảng bối rối nói:

- Tất nhiên huynh không quên rồi. Nhất định huynh sẽ không quên những khoảnh khắc đó - Huynh đừng quên muội nhe.

Trương Quảng gật đầu:

- Huynh sẽ không quên muội.

Nàng gượng cười. Bất ngờ Thê Ngọc ôm chầm lấy Trương Quảng:

- Trương huynh... Muội... Muội yêu huynh.

Chàng sững sờ với câu nói này của nàng. Chẳng biết Trương Quảng nghĩ gì với câu nói này của nàng bất giác buông tiếng thở dài.

Thê Ngọc buông Trương Quảng nhìn thẳng vào mặt y khi tiếng thở dài của Trương Quảng lọt vào thính nhĩ nàng.

Thê Ngọc ôn nhu nói:

- Huynh đang nghĩ gì? Ơ... huynh tội nghiệp... chẳng lẽ...

Trương Quảng gượng cười nói:

- Không tội nghiệp cho muội sao được.

Trên thế gian này biết bao trang vương tôn công tử. Biết bao trang anh hùng hào kiệt, thế mà tiểu thư Minh Thần Cung lại để tình cho một gã họ Trương danh chẳng có tiếng cũng không.

Nàng lắc đầu:

- Thê Ngọc không cần điều đó... Muội chỉ biết muội... Muội yêu huynh.

Và trong tâm muội biết huynh là người tốt.

Chàng nhường mày:

- Cảm tính của muội thôi. Nhưng huynh sẽ không quên muội.

Trương Quảng nắm tay nàng:

- Muội nên quay về Minh Thần Cung, báo cho cung chủ biết sự tồn tại của ân Tướng Ma Tôn và cái chết của Thẩm Mộc Cương tiền bối.

- Muội đã đưa chim câu báo tin rồi.

- Vậy ư Nhưng mà cũng nên quay về Minh Thần Cung. Một mình muội đi trên giang hồ... Huynh lo lắng.

- Muội cũng có ý định quay về Minh Thần Cung.

- Cho huynh gửi lời chúc an bá mẫu.

- Nếu huynh đi cùng với muội.

Nắm bàn tay nhỏ nhắn của Thê Ngọc, Trương Quảng nói:

- Thê Ngọc... Hiểu cho huynh.

Nụ cười gượng hiện trên hai cánh môi của Trương Quảng. Y ôn nhu nói tiếp: - CÓ cơ hội, nhất định Trương huynh sẽ đích thân đến diện kiến cung chủ và tìm muội.

- Muội chờ huynh.

Trương Quảng mỉm cười gật đầu.

Đưa Thê Ngọc ra ngoài biệt phòng. Hai người bịn rịn một lúc Thê Ngọc nói: - Huynh hứa không bao giờ quên muội đi - Huynh hứa sẽ không bao giờ quên Giáng Thê Ngọc.

Chàng ôm chầm lấy nàng:

- Muội chờ huynh.

Nàng cứ như không muốn xa Trương Quảng. Mãi một lúc sau chàng mới gỡ tay nàng.

Thê Ngọc nhìn lại Trương Quảng một lần nữa mới thi triển khinh công băng mình đi. Trương Quảng nhìn theo Thê Ngọc cho đến khi nàng mất dạng.

Trương Quảng nhắm nói:

- Huynh mong sau này nàng sớm nhận Trương Quảng mà cắt đứt chữ tình hôm nay.

Chương 14 - Khơi bước vô lâm

Thượng Quan Nghi bước đến trước mặt Trương Quảng.

- Trương Quảng... bốn nhân đặt niềm tin vào hiền đệ.

Trương Quảng ôm quyền:

- Bang chủ. Hãy tin vào Trương Quảng. Nếu không hoàn thành được sứ mạng này... Không dám quay về gặp bang chủ. Trương Quảng nhất định sẽ lập công.

Thượng Quan Nghi khẽ gật đầu:

- Bốn nhân kỳ vọng nhiều vào Trương hiền đệ. Kim Tiền bang có phát dương quang đại hay không, chính là nhờ vào hiền đệ đó.

- Đa tạ lời khen của bang chủ.

Thượng Quan Nghi nhìn lại Tiểu Huệ và Lục Tần cùng hai gã đại hán đứng cạnh Lục Tần nghiêm giọng nói: - Tiểu Huệ, Lục Tần, Mẫu Thìn, Ca Tư Khinh nghe bốn nhân phán lệnh đây.

Bốn người đồng loạt ôm quyền một cách cung kính đồng lên tiếng:

- Bang chủ chỉ huấn.

- Chuyển đi này của Trương Quảng rất quan trọng. Võ lâm thì đầy dẫy những cao thủ và ác nhân nhưng Trương Quảng lại không có võ công. Bốn bang chủ muốn bốn người phải hết tâm hết sức bảo vệ cho Trương Quảng. Nếu có chuyện gì xảy ra đến cho Trương Quảng, bốn người đừng bao giờ quay về để gặp mặt bốn nhân.

Tiểu Huệ liếc trộm Trương Quảng từ tốn nói:

- Bang chủ yên tâm... Tiểu Huệ sẽ bảo vệ cho huynh ấy.

Thượng Quan Nghi gật đầu.

- Bốn nhân tin tưởng vào các người.

Nhất là Tiểu Huệ.

Thượng Quan Nghi vỗ tay.

Một ả a hoàn đội mâm vàng có bầu rượu bằng vàng tiến ra quỳ xuống trước mũi giày Thượng Quan Nghi. Thượng Quan Nghi tự tay chuốc ra rượu sáu chiếc chén vàng. Lão bưng từng chén đặt vào tay từng người một rồi nói: - Chén rượu này, bốn bang chủ chúc bình an cho mọi người. Mong ngày hội ngộ trên Vu Sơn điện trang.

Thượng Quan Nghi nói xong uống cạn chén rượu.

Trương Quảng nói:

- Bang chủ... Chúng thuộc hạ sẽ sớm trở hoàn thành chức phận của mình trở về bái kiến bang chủ.

- Tốt... Thượng lộ bình an. Bốn nhân chờ mọi người quay về.

Mọi người ôm quyền xá Thượng Quan Nghi rồi tiến thẳng đến cỗ xe độc mã.

Tiểu Huệ và Trương Quảng bước lên cỗ xe đó, còn Lục Tần, Mẫn Thên, Ca Tư Khinh thì lên yên những con tuấn mã có dáng uy phong với những đặc điểm của loài thiên lý long câu.

Tiểu Huệ nhìn Trương Quảng mỉm cười rồi giật dây cương khiến con hắc mã kéo cỗ xe chậm rãi rời tòa Đại tổng đàn Kim Tiền bang.

Giật nhẹ sợi dây cương, Tiểu Huệ vừa xoay lại nói với Trương Quảng: - vết thương của Trương huynh ra sao rồi?

- Đã ổn rồi.

Nàng mỉm cười hỏi tiếp:

- Ngồi chung một cỗ xe với Tiểu Huệ có sợ không?

Trương Quảng lắc đầu:

- Không.

- Huynh đã nhận được một nhát kiếm của Tiểu Huệ mà vẫn không sợ à?

- Nếu Trương Quảng không mạo phạm Tiểu Huệ lần nữa thì sẽ không có nhát kiếm thứ hai đâu. Với lại bang chủ đã lệnh cho Tiểu Huệ phải bảo vệ cho Trương Quảng.

Trương Quảng cười khẩy:

- Trương Quảng chẳng còn lo gì nữa ca.

Nàng nguyền Trương Quảng, mỉm cười nói tiếp:

- Nếu như Tiểu Huệ lại muốn tặng Trương huynh đóa hoa nhan sắc của mình một lần nữa, Trương huynh có nhận không.

Trương Quảng vừa lắc đầu vừa khoát tay như thể có một bầy ruồi vô hình chực bấu vào mặt chàng.

- Không không... Đã một lần hụt chết thì chẳng ai muốn tìm đến cái chết một lần nữa.

Nàng phá lên cười. Giọng cười của nàng nghe trong như ngọc lưu ly va vào nhau. Tiểu Huệ vừa cười vừa nhìn Trương Quảng nói: - Trương huynh sợ chết rồi phải không?

Trương Quảng thần nhiên gật đầu:

- Nàng nghĩ xem Trương Quảng có nên sợ chết không nào? Lúc này rất sợ chết.

- Vì lý do gì?

- Ta và nàng chưa làm xong trọng trách của Kim Tiền bang.

- Huynh chỉ dựa vào lý do đó thôi. Thật ra huynh quý mạng sống của huynh.

Mỉm cười, Trương Quảng nói.

- Mọi người chúng ta chỉ có mỗi một cái mạng. Không quý mạng sống của mình thì quý cái gì chứ?

- Tiểu Huệ có thứ khác đáng quý hơn mạng sông.

- Ta biết Tiểu Huệ quý cái gì rồi.

- Huynh nói thử xem nào.

- Nếu như ta nói đúng, nàng sẽ thưởng cho ta cái gì nào.

- Huynh nói trước đi, rồi Tiểu Huệ sẽ thưởng ngay cho huynh.

Xoa vầng trán rộng và cao. Trương Quảng nghiêm giọng nói:

- Nữ nhân quý nhất chính là nhan sắc của mình. Mỹ nhân như Tiểu Huệ càng quý nhan sắc của mình hơn nữa.

Nàng nguyền yêu Trương Quảng rồi nói:

- Huynh đoán đúng rồi. Tiểu Huệ thưởng cho Trương huynh một nụ hôn đây. Nàng nói rồi xà đến bên Trương Quảng, nhưng chàng vội dịch ra khoát tay: - Ta không nhận... Ta không nhận đâu.

- Sao huynh lại không nhận?

- Bởi vì Trương Quảng rất sợ phải nhận một nhát kiếm thứ hai. Lần này bang chủ không ở cùng. Ta e nhát kiếm này không trúng vai mà trúng ngay tim này.

Nàng lườm Trương Quảng:

- Huynh không nhận nụ hôn Tiểu Huệ, thì Tiểu Huệ biết lấy gì để thưởng cho huynh. Trong cỗ xe này chúng ta đã có tất cả mọi thứ rồi mà những thứ này huynh đều dùng đến.

- áy CÓ một thứ trong cỗ xe này không có nhưng Tiểu Huệ thì có.

Nàng bẽn lẽn nhìn chàng:

- Huynh nói đi... Tiểu Huệ sẽ thưởng ngay cho huynh.

- Trương Quảng thích được nghe giọng hát của nàng.

- Huynh thích ư?

- Không chỉ thích mà còn tâm đắc và luôn nhớ đến giọng hát đó.

Nàng mỉm cười:

- Tiểu Huệ sẽ thưởng cho Trương huynh.

Nàng thả lỏng dây cương rồi mới lấy một luồng chân khí nhỏ giọng hát.

“Nỗi lòng kẻ biết mấy phong thu.

Vách phần năm canh khéo hững hờ Đàn lữ dây sầu buồn khó nhẩn.

Cờ xa nước bí hận mong chờ Càng ngâm thơ, oán ngâm rồi lại.

Vui ngắm tranh người ngắm cũng như Sầu nọ do sao quang cảnh ấy.

Nước nào gọi khỏi chữ tương tư.” Giọng hát của nàng nghe thật buồn.

Khi nàng hát xong, Trương Quảng buột miệng nói:

- Buồn quá.

Nàng nhìn chàng. Trương Quảng khẽ lắc đầu nói.

- Nếu ta đoán không lầm hình như Tiểu Huệ có tâm sự buồn.

- Sao thế huynh đoán được Tiểu Huệ có tâm sự buồn?

- Ta có mạo phạm thì nàng bỏ qua cho, nhưng trong bài hát vừa rồi cứ như một lời than thân trách phận của một mỹ nữ đang yêu. Và gởi gắm vào khúc hát nỗi cô đơn Nỗi cô đơn này nhất định do chữ tình mà ra.

Tiểu Huệ mỉm cười.

Trương Quảng nói tiếp:

- Người ta có rất nhiều nỗi buồn, nhưng buồn tình khiến cho con người trở nên cô quạnh. Buồn tình mang đến cho ta cảm giác buồn man mác. Nó đến một cách từ từ những u uẩn và nặng trĩu.

Chính nỗi buồn đó khiến cho nữ nhân chẳng màn đến sắc của mình nữa. Không chừng chữ tình có thể đưa con người đến căn bệnh trầm kha rất khó chữa, đó là bệnh tương tư đó.

Nàng bật cười thành tiếng:

- Tiểu Huệ có nỗi buồn như thế à.

- Nếu như nàng lỡ có nỗi buồn như vậy Trương Quảng khuyên nàng đừng biến nỗi buồn u uẩn kia thành căn bệnh tương tư Cho dù Trương Quảng có là Hoa Đà hay Biển Thước cũng khó mà chữa căn bệnh đó.

Chỉ có người bệnh mới chữa được mà thôi - Thế Trương huynh có bao giờ mang nỗi buồn đó chưa?

- May mắn Trương Quảng chưa kịp rơi vào lưới tình đã cảnh ngộ với chữ tình.

Nàng nhường to mắt hết cỡ nhìn Trương Quảng:

- Mỹ nhân nào khiến huynh rơi vào lưới tình?

Nhìn thẳng vào mắt nàng, Trương Quảng trang trọng nói:

- Chính nàng chứ ai. Nếu không nhờ nhất kiếm của nàng, hẳn hôm nay Trương Quảng cũng là kẻ buồn tình.

- Phải chi Tiểu Huệ đừng tặng nhất kiếm đó cho huynh.

Trương Quảng khoát tay:

- Trương Quảng nói thế nhưng hôm nay không trách Tiểu Huệ đâu.

- Không phải Tiểu Huệ sợ Trương huynh trách mà Tiểu Huệ nuôi tiếc mình đã bỏ mất cơ hội có người tri kỷ.

Nàng nhìn lại phía trước chú nhãn vào việc giữ dây cương.

Trương Quảng nhìn Tiểu Huệ. Mái tóc đen nhánh của nàng thật óng

mượt.

Chàng nhỏ nhẹ nói:

- Tiểu Huệ... Phải chăng nàng cũng có một tình yêu để nhớ và để buồn.

Nàng nhìn lại Trương Quảng:

- Tiểu Huệ có. Đã là nữ nhi thì ai không có một thời mơ mộng. Đã là mỹ nữ lại càng thơ mộng nhiều hơn nữa. Tiểu Huệ cũng vậy.

- Nàng không được trọn tình?

Buông tiếng thở dài. Tiểu Huệ nói:

- Còn hơn thế nữa.

Trương Quảng lắc đầu:

- Không trọn tình đã buồn lắm rồi. Còn hơn thế nữa là sao? Chắc hẳn người Tiểu Huệ trao cho chữ tình phải là một nam nhân phong lưu khôi ngô tuấn tú chẳng thua gì Phan An hay Tống Ngọc.

Nàng gật đầu:

- Huynh ấy là một mỹ nam tử.

Trương Quảng chỉ vào mặt mình:

- Đẹp như ta không?

Tiểu Huệ phá lên cười. Nàng vừa cười vừa nói:

- Hiện tại thì Tiểu Huệ thấy huynh đẹp hơn Chu Kiến Văn. Nhưng trước đây khi Tiểu Huệ đang yêu thì có lẽ huynh không thể nào sánh với Kiến Văn được.

- Nàng nói đúng rồi. Khi người ta yêu thì chỉ có người mình yêu là đẹp nhất.

Bởi khi bước vào tình trường thì người ta bỗng chốc trở nên u mê, đờ đẫn. Trương Quảng hy vọng mình không phải là kẻ điên tình.

Chàng mỉm cười nói:

- Mọi tình của Tiểu Huệ chắc đẹp lắm phải không?

- Mặt nàng đanh hẳn lại. Nàng nhỏ giọng nói:

- Đẹp Nhưng tất cả chỉ là sự gian trá.

Khi đã có được cái gì mà nam nhân muốn thì Kiến Văn chẳng bao giờ nhìn lại Tiểu Huệ.

Trương Quảng cau mày.

Tiểu Huệ nhìn chàng nói tiếp:

- Cung như Trương huynh nói, khi đã có được đóa hoa trong tay nam nhân sẽ coi thường đóa hoa đó. Dù là đóa hoa đẹp Trương Quảng lắc đầu: - Bản chất của nam nhân là thay đổi.

Nhưng Kiến Văn hẳn không cảm thụ được hết cái đẹp nơi Tiểu Huệ mới

có thể thay đổi khi đã có Tiểu Huệ.

Nàng gượng cười, rồi nói:

- Đã là Đạo hoa tặc thì phải thay đổi không ngừng.

Trương Quảng nhường cao đôi chân mày. Chàng xe cầm nói:

- May mắn cho ta... Ta không phải là đạo hoa tặc. Nhưng xét cho cùng muốn làm đạo hoa tặc cũng đâu phải dễ... Đúng không nào. Để trở thành một đạo hoa tặc hẳn Kiến Văn phải là một mỹ nam tử, và hơn nữa phải biết cách chiếm hữu và chinh phục tình của những thiếu nữ mới bước vào tuổi mộng mơ.

- Kiến Văn có thừa những cái đó.

- Tiểu Huệ hận y không?

Nàng lưỡng lự rồi nói:

- Người ta nói còn hận là còn yêu...

Huỳnh nghĩ coi có đúng không?

- Yù nghĩ này có lẽ đúng. Khi yêu thì người ta trở nên ích kỷ.

ích kỷ biến thành lòng ghen tuông hờn giận. Khi không trọn tình người ta hận.

HỌ hận vì nuôi tiếc, nuôi tiếc tức là yêu.

còn hận tức là còn yêu. Một khi người ta cảm thấy bàng quang, vô tư lự với mối tình đã qua. Lúc đó tình yêu đã lụi tàn.

Nếu còn hận là hận thù khác nữa.

Nhìn thẳng vào mắt Tiểu Huệ, Trương Quảng nói tiếp:

- Tiểu Huệ còn yêu Kiến Văn chứ?

Nàng lắc đầu:

- Tình yêu của Tiểu Huệ đã lụi tàn rồi.

Trương Quảng khoát tay:

- Đừng đừng Ti êu Huệ đừng để tình yêu lụi tàn. Nếu nàng để tình yêu lụi tàn như một đồng tro tàn lạnh giá thì...

- Thì sao?

- Nàng đã đánh mất mình rồi đó. Kẻ đánh mất mình chẳng khác nào xác chết biết thở mà thôi.

Tiểu Huệ phá lên cười.

Trương Quảng cau mày:

- Ta nói không đúng sao nàng cười đắc ý vậy?

- Trương huỳnh nói đúng đây. Còn Tiểu Huệ cười là cười Tiểu Huệ thật ra Tiểu Huệ đã là một xác chết biết thở từ lâu.

- Hy vọng một ngày nào đó, Tiểu Huệ sẽ thoát ra khỏi xác chết do mình

tạo ra.

Nàng lắc đầu:

- Chẳng bao giờ có ngày đó đâu.

Nói dứt câu nàng khẽ buông một tiếng thở dài.

- Nàng ghìem dây cương ngay ngã ba đường rồi hỏi Trương Quảng:

- Rẽ trái chúng ta sẽ đi đến Thần Phục Bang, rẽ bên phải chúng ta sẽ đến

Vạn Mã Bang. Huynh chọn bang nào trước?

Trương Quảng chau mày suy nghĩ.

Chàng nhăm nói:

- Thần Phục Bang hay Vạn Mã Bang.

Nhìn Tiểu Huệ, Trương Quảng hỏi:

- Tiểu Huệ chọn trái hay phải?

- Người quyết định là huynh mà.

- Trương Quảng cho Tiểu Huệ quyết định đó Nàng lắc đầu:

- Tiểu Huệ không quyết định đâu. Bang chủ đặt niềm tin vào Trương

huynh, tất huynh phải quyết định.

- Nếu vậy huynh sẽ chọn Thần Phục Bang.

- Tiểu Huệ sẽ rẽ trái.

Trương Quảng nói:

- Tiểu Huệ thử đoán xem, Thần Phục bang chủ sẽ đón chúng ta như thế

nào?

Chân diện Tiểu Huệ nghiêm hằm lại, nàng suy nghĩ một lúc rồi nói: -

Thần Phục Bang chủ Thương Trọng Bá, vốn là người cao ngạo.

Luôn tự thị vào võ công với nội lực đã đạt tới cảnh giới lưu hwa thuận thanh.

Thương bang chủ cho mình là người đứng đầu trong tất cả các bang có trên giang hồ. Thậm chí lão đã từng khiêu chiến với bang chủ Cái Bang và tự cho Thần Phục Bang là thiên hạ đệ nhất bang.

Chính vì lẽ đó Tiểu Huệ nghĩ Thương Trọng Bá không tiếp chúng ta đâu.

Trương Quảng mỉm cười:

- Võ công của Tiểu Huệ hơn Thần Phục Bang chủ không?

Nàng nheo mày:

- Sau huynh lại hỏi vậy? Võ công của nghĩa phụ cũng chưa chắc đã địch lại họ không chứ đừng nói đến Tiểu Huệ.

Tiểu Huệ nói tiếp.

- Thương Trọng Bá nổi tiếng võ lâm với lời Quyên” một mình có thể địch trăm cao thủ.

Trương Quảng khoát tay:

- được rồi... Nghe Tiểu Huệ nói thêm Trương huynh chừng hẵn xuống.

Nhưng huynh đoán chắc Thương Trọng Bá sẽ phải bồi tiếp chúng ta như thượng khách.

- Huynh làm thế nào?

- Chúng ta sẽ không đụng đến võ công mà dùng đến cái đầu trời cho.

May mắn ông trời cho huynh được cái đầu đó Trương Quảng vừa mới bung chén rượu thì Tiểu Huệ bước vào. Bước chân vội vã của nàng khiến Trương Quảng giật mình đánh rơi chén rượu khỏi tay mình, rớt xuống sàn gạch.

- Xoảng...

Chén rượu vỡ toang.

Tiểu Huệ bật cười thành tiếng:

- Huynh đang nghĩ gì mà giật mình vậy?

Quay lại nhìn Tiểu Huệ, Trương Quảng giả lả cười:

- Ta đang nghĩ đến Khả Tiêu Huệ đó.

- Thật không?

- Thật mà. Những việc ta nhờ Tiểu Huệ làm. Tiểu Huệ đã làm chưa?

- Nếu Tiểu Huệ không làm tròn chức phận huynh giao... Không chừng huynh sẽ thay nghĩa phụ quả trách muội đó.

Trương Quảng lắc đầu:

- Không dám... không dám... Trương Quảng dù được bang chủ trọng thị nhưng vẫn người mới đầu nhập Kim Tiền bang đâu thể so sánh với nghĩa nữ của bang chủ chứ.

Tiêu Huệ lườm chàng:

- Tiểu Huệ đã phát hiện ra cách nào biết phu nhân của Thần Phục bang chủ.

Trương Quảng mỉm cười nói:

- Hay lắm... Trương Quảng không biết phải ban thưởng cho nàng cái gì đây?

sắc mặt Tiểu Huệ ửng hồng. Nàng lườm Trương Quảng rồi nói:

- Nếu Tiểu Huệ đòi hỏi. Trương huynh có dám ban thưởng không?

Trương Quảng phẩy tay:

- Không không... Nàng đừng đòi hỏi.

Trương Quảng nhả mặt nói:

- Ta chưa quên được nhất kiếm của nàng.

- Tiểu Huệ biết huynh sẽ nói câu đó.

Nàng bước đến bên Trương Quảng rồi nói:

- Thương Trọng Bá quý trọng phu nhân của lão như báu vật nên cho ở trong một biệt trang. Chung quanh biệt trang đều có cao thủ canh phòng cẩn mật. Hình như Thường Trọng Bá sợ có người vào thỉnh vị phu nhân kia đi vậy đó.

- Thế muội có tìm ra cách gì vào trong biệt trang chưa? Phu nhân của Thương Trọng Bá bang chủ Thần Phục Bang tên là gì?

- Sao huynh vội vã thế?

- Vị cô nương đó tên là Cát Mộng Băng.

- Tên nghe đẹp đấy chứ. Các Mộng Băng. Hắc Mộng Băng phu nhân phải là một trang giai nhân tuyệt sắc nên mới được Thần Phục Bang chủ kính trọng như vậy?

Tiểu Huệ gắt giọng nạt Trương Quảng:

- Tên đẹp nhưng chưa chắc người đã đẹp đâu Huỳnh đừng mộng tưởng.

- Trương Quảng có dám mộng tưởng gì đâu Nàng lườm Trương Quảng:

- Nam nhân nào cũng vậy, nghe đến tên đẹp đã mộng mơ đến người đẹp.

Không chừng huynh cũng là một đạo hoa tặc.

Trương Quảng lắc đầu:

- Trương Quảng không dám sánh với Chu Kiến Văn của Tiểu Huệ.

Sắc diện nàng đỏ rần như quả chín.

Trương Quảng bước đến cửa sổ. Tiểu Huệ đến bên Trương Quảng.

Nàng liếc trộm Trương Quảng, nhận ra vẻ tư lự suy tư của chàng.

- Huỳnh đang nghĩ gì?

- Nghĩ cách gặp Mộng Băng.

- Tại sao phải gặp Mộng Băng phu nhân mà không gặp trực tiếp Thần Phục Bang chủ?

- Huỳnh muốn diện kiến bang chủ Thần Phục Bang qua Cát Mộng Băng phu nhân. Dê nói chuyện hơn.

Trương Quảng nói đến đây thì Lục Tần từ ngoài bước vào.

Lục Tần hỏi hã bước lại trước mặt Trương Quảng. Lão buông tiếng thở dài: - Lão Lục đã đến Thần Phục Bang bái kiến bang chủ nhưng...

Trương Quảng mỉm cười:

- Nhất định Hương Trọng Bá không tiếp lão Lục.

Lục Tần đánh mặt hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Lão Thương hồ đồ đó đã không tiếp lão lục còn gia hạn cho chúng ta trong hai ngày phải rời khỏi địa phận Trung Châu.

Nếu không Thần Phục Bang sẽ cho cao thủ đến lấy mạng tất cả chúng ta.

Tiểu Huệ sa sầm mặt nói:

- Thương Trọng Bá xem thường Kim Tiên bang chúng ta như vậy à?

Nàng nhìn Trương Quảng:

- Trương huynh... Tiểu Huệ muốn gặp lão quý đó Trương Quảng nhường mày nhìn nàng: - Không không. Tiểu Huệ đừng nóng giận. Chúng ta đến Trung Châu không phải để khiêu chiến với Thần Phục Bang Thương Trọng Bá.

Làm cái gì phải đặc trọng trách lên trên hết. Phàm những kẻ thị vào võ công đều có cá tính như Không bá chủ cả. Nhưng những kẻ đó chẳng đáng ngại bằng những kẻ thâm trầm. Huynh đã có cách rồi.

Trương Quảng nhìn sang Tục Tân:

- Lục tổng quản tìm mua cho tại hạ một con điều đẹp nhất Trung Châu này.

Lão Lục chau mày:

- Đến lúc này Trương công tử định thả điều ư? Thả điều hẳn lão Thương thích c ông tử chắc.?

- Nếu Trương Quảng thích thả điều thì không chừng lão Thương đó cũng thích thả điều.

Chàng xua tay:

- Lục Tổng quản đừng để mất thời gian nữa... Chúng ta chỉ có vòn vẹn hai ngày thôi Không thỉnh mời được Thần Phục Bang Thương Trọng Bá đến Vu Sơn điền trang phó hội với bang chủ thì ngày đầu tiên chúng ta đã thất bại.

Trương Quảng lắc đầu thở dài:

- Tại hạ và mọi người khó mà nhìn mặt bang chủ.

- Lão Lục đi ngay đây.

Trương Quảng gật đầu.

Lão Lục đi rồi, Trương Quảng mới nhìn lại Tiểu Huệ:

- Còn ta và Tiểu Huệ sẽ đi tìm một cây trúc chế tác ra một ống sáo điều.

- Huynh định làm gì với ống sáo điều đó?

- Cứ làm theo ý ta đi. Rồi muội sẽ biết ngay thôi.

Tiểu Huệ nhìn Trương Quảng.

- Tiểu Huệ chẳng biết huynh định làm gì nữa.

Trương Quảng mỉm cười nói:

- Đây là kế sách mượn đồ qua sông đẩy ma.

Chàng nói rồi nắm lấy tay Tiểu Huệ kéo đi ra ngoài.

Ngày đêm hôm đó, Trương Quảng nhìn cánh điều có sáo thả ngay lên

không trung trên tòa biệt trang của Cát Mộng Băng. Tiếng sáo điều về đêm nghe vì vu rớt xuống vào biệt trang của vị phu nhân Thần Phục Bang.

Tiểu Huệ đứng bên nhìn Trương Quảng thả điều nhỏ nhẹ nói:

- xét cho cùng Trương huynh có quá nhiều biệt tài mọ, thế mà chưa có trang mỹ nữ nào để mắt đến Trương Quảng.

Thế Giáng Thế Ngọc không để mắt đến huynh à?

- Nhận một kiếm của Tiểu Huệ vào vai, Trương Quảng còn khả dĩ giữ được mạng mình. Nếu nhận một chưởng của Minh Thần cung chủ... Ta e dành gởi mạng mình xuống a tỳ cho lão diêm chúa quá.

Tiểu Huệ mỉm cười:

- Huynh tin Cát Mộng Băng phu nhân tìm đến không?

- Nếu phu nhân đó nghe được tiếng sáo điều. Chỉ sợ mụ không nghe được tiếng sáo điều mà thôi.

- Nếu như Cát Mộng Băng không đến thì cách duy nhất còn lại là dùng hạ sách đột nhập biệt trang để gặp mụ ta.

Tiểu Huệ lắc đầu:

- Bao nhiêu cao thủ của Thần Phục Bang, huynh sao đột nhập vào được?

- Điệu hồ ly sơn.

Lời còn đọng trên miệng Trương Quảng thì hai gã cao thủ Thần Phục Bang từ phía biệt trang xuất hiện. Họ tiến về phía Trương Quảng và Tiểu Huệ.

Trương Quảng nói:

- Tiểu Huệ... Thế là đạt được mục đích rồi.

- Huynh nghĩ họ đến để đón huynh vào biệt trang?

- Đúng.

- Nếu không đúng như huynh nghĩ?

- Đã chuẩn bị trước rồi thì làm gì không đúng được chứ. Hãy mở tấm lụa phủ chiếc màn cho ta.

Tiểu Huệ liền mở tấm lụa. Trên màn gỗ là sáu nén vàng ròng phản chiếu ánh trắng.

Nàng nheo mày nhìn những nén vàng ròng đó. Tiểu Huệ chưa kịp hỏi Trương Quảng thì hai gã cao thủ Thần Phục Bang cũng bước đến.

Gã có hàm râu quay nón, dáng lực lưỡng nhìn Trương Quảng nói:

- Gã nho sinh kia... Cánh điều đang phát ra tiếng sáo là của người?

Trương Quảng nhìn lại gã, trao lại ống chỉ cho Tiểu Huệ. Chàng ôm quyền nói: - Tiếng sáo điều của tại hạ làm kinh động đến tôn huynh?

- Nương nương muốn biết cánh điều đó của ai?

Trương Quảng giả lả nói:

- Tất nhiên của tại hạ rồi.

Y nhìn Trương Quảng từ đầu xuống chân.

Thấy gã nhìn mình bằng ánh mắt dò xét Trương Quảng gượng cười nói: -
Tại hạ lạ lắm ư?

- Hãy theo ta vào gặp mặt nương nương.

- Tại hạ có tội à?

- CÓ tội hay không nương nương sẽ phán xử.

Trương Quảng vờ bối rối nói:

- Nhị vị tôn huynh nhận lấy những nén vàng này xem như chút lòng của
tại hạ mà nói giùm với nương nương một tiếng Hai gã cao thủ Thần Phục
Bang nhìn nhau.

Gã có hàm râu quay nón nhìn lại Trương Quảng:

- được rồi i... Nhưng nếu nương nương có quở trách thì người cũng ráng
chịu đựng đó - Tại hạ biết phận mình.

Thấy vẻ rối rít của Trương Quảng, Tiểu Huệ phải cau mày nhăn mặt.

Hai gã cao thủ Thần Phục Bang quan sát Trương Quảng một lần nữa bằng
ánh mắt dò xét rồi khẽ gật đầu.

Gã có hàm râu quai nón gật giọng nói:

- Theo Củ Chuẩn ta.

- Mời nhị vị tôn vinh dẫn đường.

Củ Chuẩn lấy vội những nén vàng cho vào ngực áo rồi quay lưng bước đi.

Trương Quảng nhìn lại Tiểu Huệ:

- Nàng hãy lo cuốn lại cánh điều chuẩn bị để ta tặng cho Thần Phục bang
chủ phu nhân.

- Huynh lo phận của huynh đi.

Trương Quảng mỉm cười.

Trương Quảng theo chân hai gã cao thủ Thần Phục Bang rồi, Tiểu Huệ
mới cuốn lại cánh điều. Nàng vừa cuốn xong cánh sáo điều thì cảm nhận có
ai đó bước đến sau lưng mình.

- Đêm trăng thật đẹp, nghe tiếng sáo điều của cô nương tại hạ không sao
ngủ được Toàn thân Tiểu Huệ thoát lạnh giá khi giọng nói kia rót vào tai
nàng. Mặc dù giọng nói kia rót vào tai nàng. Mặc dù giọng nói kia thật trầm
ấm, thật nhu và đầy chất thiện cảm.

Chương 15 - Đạo Hoa Tặc

Người kia nói tiếp:

- Nếu cô nương thích thả diều dưới ánh trăng, tại hạ có một nơi rất đẹp có thể giúp cô nương vui trọn đêm nay với cánh diều tuyệt đẹp này.

Tiểu Huệ đổi giọng nhỏ nhẹ nói:

- Công tử hãy dẫn đường cho tôi.

- Kiến Văn xin mời tiểu thư.

- Kiến Văn công tử đi trước... Tôi sẽ theo sau.

- Tại hạ xin được bồi tiếp tiểu thư.

Giọng nói của Kiến Văn thật âm, thật âm như thể chuốc mật vào tai người nghe. Giọng nói như thể có một sức truyền cảm khiến người nghe khó cưỡng lại được. Tiểu Huệ nhỏ nhẹ nói: - Kiến Văn công tử dẫn đường cho tôi nhưng đừng quay lại đó.

Kiến Văn cười kháy một tiếng rồi nói:

- Sao tiểu thư không muốn cho tại hạ được nhìn nhãn diện của cô nương.

- Tôi... Tôi... Tôi xấu lắm. Với lại hay e thẹn nữa.

Kiến Văn nhỏ giọng nói:

- Trong mắt của Kiến Văn, tiểu thư rất xinh đẹp. CÓ lẽ là một mỹ nhân mà Kiến Văn có thể gặp được trong mơ.

- Sao công tử có thể nói như vậy.

- Nhìn từ sau lưng, tiểu thư có vóc dáng của một tiểu thư khuê các. Tại hạ không dám nói ngoa, đi tìm trong cõi nhân sinh này cả một đời người cũng chưa chắc đã tìm ra một nữ nhân có vóc dáng thanh tao như cô nương.

- Công tử... Lời của công tử khiến tôi đỏ mặt rồi nè.

Kiến Văn cười kháy rồi nói:

- Nữ nhân e lệ đó là bản chất mà trời ban cho những mỹ nữ. Tại hạ muốn được chiêm ngưỡng vẻ e lệ của cô nương.

- Ở tôi không muốn đâu.

- Vậy tại hạ xin được dẫn cô nương đến nơi của tại hạ.

Tiểu Huệ gật đầu:

- Công tử đi trước đi.

Kiến Văn chớp mắt, mỉm cười rồi bất ngờ nắm lấy tay Tiểu Huệ.

Tiểu Huệ buột miệng nói:

- Công tử...

Nàng thốt ra câu đó nhưng không rút tay lại.

Kiến Văn nhỏ nhẹ nói:

- Tại hạ mạn phép xin được dẫn tiểu thư đi.

- Tôi ngượng ngùng lắm.

Kiến Văn mỉm cười không đáp lời nàng mà nhẹ kéo nàng bước theo gã Kiến Văn đưa Tiểu Huệ đến một tòa biệt lầu nằm ven dòng Tử hà. Mặc dù trăng rất sáng nhưng ánh sáng trăng không đủ xua bóng tối trong tòa biệt lầu đó.

Kiến Văn nhỏ nhẹ nói:

- CÔ nương... Tại hạ sẽ đưa cô nương lên vọng nguyệt lầu, để cô nương ngắm trăng thả điều.

Tiểu Huệ khẽ gật đầu nghĩ thầm: kiến Văn, người định giở trò với ta chứ gì.

Chừng nào người nhận ra Tiểu Huệ, không biết người như thế nào đây?” Tiểu Huệ theo chân Kiến Văn lên tầng thượng của tòa biệt lầu.

Gió ngoài dòng Tử Hà thổi vào rào rào, đập vào xiêm y nàng. Kiến Văn bất ngờ quay lại với chủ đích nhìn chân diện Tiểu Huệ, nhưng nàng đã dùng ống tay áo che mặt lại.

Tiểu Huệ ôn nhu nói:

- Kiến Văn công tử đừng nhìn mặt tôi.

Kiến Văn cười khẩy rồi nói:

- Ở đây chỉ có tại hạ và nàng thôi. Đâu có đệ tam nhân thứ ba nàng đâu cần phải che dấu chân diện của mình.

- Tôi xấu lắm.

Kiến Văn lắc đầu:

- với tại hạ cô nương là người đẹp nhất Y nói rồi mỉm cười. Tiểu Huệ nhìn Chu Kiến Văn. Nụ cười mỉm hiện trên hai cánh môi mỏng của gã, một nụ cười thật quyến rũ.

Kiến Văn nắm tả thủ của nàng:

- Trăng đêm nay đẹp quá, đúng là một đêm trăng hữu tình dành cho những đôi tình nhân đang yêu nhau. Dưới ánh trăng này tâm hồn của người ta bỗng chốc trở nên cởi mở, và lãng mạn vô cùng. Nàng có nhận ra điều đó không.

Tiểu Huệ lắc đầu:

- CÓ nhưng...

Tiểu Huệ bỏ lửng câu nói giữa chừng, buộc Kiến Văn phải hỏi.

- Nhưng sao?

- Tôi và Kiến Văn công tử là hai kẻ xa lạ Kiến Văn nhường đôi chân mày lưỡi kiếm, cười phá lên.

Nghe gã cười, Tiểu Huệ buột miệng hỏi:

- Sao công tử cười?
- Tại hạ cười nàng đó.
- Tôi có gì đáng cười nào?
- Nàng thấy xa lạ nhưng ta thì chẳng thấy xa lạ chút nào. Ta ngờ chúng mình đã biết từ lâu.

Câu nói này của Kiến Văn bất giác khiến trái tim của Tiểu Huệ đập mạnh trong lồng ngực.

Nàng miễn cưỡng nói:

- Tôi và Kiến Văn công tử chưa từng quen biết nhau.
- Đúng... Chúng ta chưa từng quen biết nhau. Nhưng ta và nàng hẳn là có duyên có phận từ trong kiếp trước.

Y nhìn vào mắt Tiểu Huệ:

- Nên khi ta vừa gặp nàng, ta đã nhận ngay một thứ xúc cảm diệu kỳ. Một thứ xúc cảm mà không một ai có thể diễn tả bằng ngôn từ. Phải chăng đó chính là cảm của tình yêu. Một tình yêu mà bấy lâu nay ta đi tìm.

Nghe câu nói này Tiểu Huệ muốn bật cười thành tiếng. Nàng nén tiếng cười vào trong mà nghĩ thầm: những lời nói như vậy người đã từng dùng với Tiểu Huệ rồi mà. Hẳn những lời nói đó đã hủy hoại bao nhiêu thiếu nữ trên đời này.

Hôm nay Tiểu Huệ không dạy người một bài học, không đày đọa người và tống tiễn người với diêm chúa, ta sẽ tự hủ thẹn với bản thân mình.” Yù nghĩ đó trôi qua trong đầu nàng. Tiểu Huệ nhỏ nhẹ nói: - Công tử đang đi tìm một tình yêu à?

Kiến Văn gật đầu:

- Phải... ta đang đi tìm một tình yêu.

Nhưng tình yêu thì cứ trôi tuột đi như một chiếc bóng vô hình, mờ ảo mà Kiến Văn không sao bắt được nó.

- Công tử chưa từng có ý trung nhân sao? Công tử đừng lừa tôi đó. Dung diện của một mỹ nam tử và phong thái như công tử đây... Tôi tin công tử không thiếu nữ nhân mơ tưởng được nâng khăn sửa túi cho người.

Kiến Văn buông một tiếng thở dài, nghe thật ảo não. Y khẽ lắc đầu nói:

- Tình yêu là cái gì đó rất thiêng liêng và quý vô cùng. Không phải ai đến với tại hạ cũng có tình yêu.

Nàng cướp lời gã:

- Nhưng đã có người yêu công tử.

- Có người yêu tại hạ... Kiến Văn không phủ nhận.

Y đặt tay vào ngực mình:

- Nhưng trái tim của tại hạ thì vẫn chai lý băng giá với những tình yêu đó.
- Công tử không chọn được người yêu mình à?
- Ồ có lẽ vậy Với những nữ nhân đến với ta... Trái tim ta chưa rung cảm nói lời mình yêu. Nhưng khi gặp nàng... tim ta bất giác đập rộn rã. NÓ nói cho Kiến Văn biết nữ nhân ta đang đi tìm chính là nàng.

Tiểu Huệ nheo mày nghĩ thầm: ~ờ những câu nói này ta đã từng nghe người nói rồi.” - Công tử hẳn là người kén chọn.

Kiến Văn lắc đầu:

- Không đâu Kiến Văn chỉ đi tìm người mình yêu theo tiếng nói của trái tim thôi.

Y chấp tay sau lưng, băng quơ nói tiếp:

- Nàng đã có ý trung nhân chưa?

- CÓ nhưng cũng như không.

Đôi chân mày Kiến Văn nhíu lại:

- Sao có mà lại như không?

- Bởi vì người tôi yêu đã chạy theo những bóng sáng nữ nhân khác, chính vì lẽ đó mà tôi mới tìm đến hoài niệm qua cánh diều đêm.

Kiến Văn buông tiếng thở dài. Y nói:

- Nam nhân là như vậy đó. Cái gì trong tầm tay họ xem thường và chẳng bao giờ muốn giữ lấy nó. Cái gì ngoài tầm tay họ lại trân trọng và theo đuổi. Khi đạt được mục đích rồi... HỌ sẽ lại đi tìm những đóa hoa ngoài tầm tay.

- Công tử có phải là hạng nam nhân như vậy không?

Kiến Văn lắc đầu:

- Không không. Tại hạ đâu phải là hạng nam nhân trên hoa ghẹo nguyệt. Tại hạ biết trân trọng tình yêu mới đi tìm tình yêu cho mình.

Y buông tiếp một tiếng thở dài nữa:

- Với tại hạ... Tình yêu thật đáng trân trọng. Thật đáng quý nên mãi Kiến Văn là kẻ cô độc để đi tìm tình yêu của mình.

Ta đi tìm mãi mãi những tình yêu thì cứ biền biệt.

- Công tử là người cô độc ư?

- Ta nghĩ vậy.

Y nhìn vào mắt nàng, bởi Tiểu Huệ đã dùng ống tay che nửa mặt dưới của mình.

Kiến Văn mỉm cười nói:

- Nàng có đôi mắt đẹp quá.

- công tử chỉ khen chiếu lệ thôi.

- Ta khen thật đấy. Ta chưa từng thấy đôi mắt của ai đẹp như đôi mắt của

nàng.

- Công tử khiến cho tôi hồ thẹn.
- Nàng có nghĩ vậy là điệu khúc khởi đầu của tình yêu không?
- Công tử sẽ nghĩ gì... và hành động gì?

Kiến Văn nắm lấy tả thủ nàng:

- Tình yêu là gì?

Tiểu Huệ lắc đầu:

- Tôi không biết nữa... Tình yêu đối với tôi là cái gì đó rất mơ hồ.
- Nhưng với Kiến Văn nó rất hiện hữu.

Nàng chính là tình yêu.

Nàng hãy để cho ta trở thành kẻ để tôn thờ nàng... Ta làm kẻ mà nàng đã từng yêu.

- Sao công tử lại nghĩ vậy?

Nắm bàn tay Tiểu Huệ, Kiến Văn ôn nhu nói:

- Một đời người có được bao nhiêu đầu Từ từ thở ra rồi nói:
- Đời người như bóng cau qua cửa sổ với tất cả những nỗi buồn phiền âu lo, và trắng trở; sao ta không quẳng tất cả những muộn phiền âu lo kia đi để sống hưởng lạc, hưởng thụ với những gì trời đã ban cho ta.

Nàng nheo mày:

- Công tử nói vậy có ý gì?

Kiến Văn vuốt ve bàn tay nhỏ nhắn của Tiểu Huệ.

- Ý của ta là chúng ta đã chối bỏ tất cả những phiền toái những ràng buộc tự mình tạo ra để sống với tình yêu đích thực của mình.

Nàng nhìn vào mắt Kiến Văn hỏi:

- Tình yêu đích thực là gì?
- ĐÓ là sự hòa hợp của hai tâm hồn, của hai thể xác để tạo ra chất men nồng của tình yêu.

Y vừa nói vừa kéo Tiểu Huệ về phía mình.

Nàng không phản kháng lại hành động của Kiến Văn. Nhưng khi Kiến Văn toan gỡ tay nàng để nhìn chân diện thì Tiểu Huệ cản lại.

- Công tử đừng nhìn mặt tôi.

Kiến Văn mỉm cười:

- Đến lúc này nàng không cho ta nhìn mặt mình ư?
- Ở Chỉ cần công tử trả lời tôi một câu hỏi này thôi... Tôi sẽ cho công tử nhìn mặt...
- Nàng hỏi đi.
- Công tử đã từng yêu... Đã từng gạt tình yêu của người nào chưa?

Kiến Văn phá lên cười. Y buông tay nạng từ tốn nói:

- Nàng nhìn ta xem... CÓ phải ta là kẻ gạt tình không nào. CÓ phải ta là một đạo hoa tặc không nào?

- Tôi sợ bị gạt tình lắm. Những mỹ nam tử nói những lời đường mật đều là những đạo hoa tặc, vô tâm vô tình.

- Riêng Kiến Văn thì không. Kiến Văn không phải là một đạo hoa tặc, không phải là kẻ vô tâm, vô tình. Kiến Văn là kẻ tôn thờ tình yêu. Kẻ đi tìm tình yêu bằng tất cả sự chân thành của mình.

Y lại nắm tay nàng.

Tiểu Huệ hỏi:

- Công tử nói thật lòng mình không?

- Nếu được... Kiến Văn sẽ moi tim mình ra cho nàng thấy trái tim của ta như thế nào.

Tiểu Huệ lắc đầu:

- Trái tim chẳng nói được điều gì cả.

Công tử thì lại chưa trả lời câu hỏi của tôi Kiến Văn cười mỉm. Nụ cười của y thật quyến rũ, như thể y muốn dùng nụ cười đó để chinh phục nàng. Nhìn Kiến Văn, Tiểu Huệ nghĩ thầm: nếu trước đây Tiểu Huệ không biết được bộ mặt thật của người hôm nay ta cũng khó mà tránh được lưới tình do tay người giăng ra để bẫy dục vọng." Kiến Văn nói: - Kiến Văn là kẻ tôn thờ tình yêu...

Nên chỉ có thể là kẻ bị phụ tình. Ta sợ...

rồi đây nàng sẽ phụ ta.

- Công tử không trả lời thẳng vào câu hỏi của tôi rồi.

- Ở Ta nói vậy nàng vẫn chưa tin ta sao?

- Công tử muốn tôi tin gì?

- Ta không phải là kẻ gạt tình.

- Thật không?

Kiến Văn gật đầu. Y vừa gật đầu vừa nói:

- có lẽ nàng chính là một phần tâm hồn và thể xác của ta... Ta yêu nàng.

- Tình yêu của công tử đến nhanh như thế à? Phàm tình yêu đến quá nhanh thì cũng sớm phai tàn đó.

Kiến Văn lắc đầu:

- Tình yêu này không phai tàn. NÓ như tiếng sét thúc giục ta phải đến với nàng, để yêu nàng, và tôn thờ.

- Công tử làm cho tôi xúc động. Nhưng tôi muốn biết công tử đã từng thốt những lời yêu đương này với ai chưa?

Kiến Văn lắc đầu:

- Chưa bao giờ Kiến Văn thoát được những lời nói chân thành này.

Nàng nhìn thẳng vào thẳng vào mắt gã:

- Tôi nhìn thấy bóng dáng một nữ nhân trong đôi mắt của công tử.

Kiến Văn mỉm cười nói tiếp theo lời của Tiểu Huệ:

- Nữ nhân kia chính là nàng. Hẳn nàng cũng đã nhận ra lửa tình đang cháy trong mắt ta.

- Lửa tình ư?

Kiến Văn gật đầu.

Tiểu Huệ bật cười.

Kiến Văn hỏi:

- Sao nàng cười.

- Tôi không thấy ngọn lửa tình nào cả.

câu nói này của nàng khiến Kiến Văn thoát sững sờ. Tiểu Huệ nói tiếp:

- Tôi không thấy ngọn lửa tình trong ánh mắt của công tử nhưng lại nhận ra ngọn lửa khác.

Kiến Văn buột miệng nói:

- ĐÓ là ngọn lửa gì.

- Lửa dục, lửa dục vọng...

Kiến Văn ngửa mặt cười khanh khách.

Y vừa cười vừa nói:

- Nàng nói đúng rồi. Lửa dục, lửa dục chính là khởi đầu điệp khúc tình yêu, nó sẽ hòa hợp cả ta và nàng.

Y nói xong bất ngờ ôm chầm lấy Tiểu Huệ. Nàng không kịp né tránh mà lọt vào vòng tay của Kiến Văn. Y ôm cứng lấy nàng.

- Ta sẽ yêu nàng, và nàng sẽ tiếp nhận tình yêu của ta.

Tiểu Huệ vẫn dùng ống tay áo che nửa phần diện dung của mình.

Nàng ngẩng lên nhìn gã nhỏ nhẹ nói:

- Vậy là tôi nói đúng.

- Nàng nói rất đúng.

- Công tử không có tình yêu mà chỉ có dục tình mà thôi. Những lời nói của công tử chỉ là những lời nói chót lưỡi đầu môi... Những lời nói dối gian trá của một kẻ chưa từng bao giờ nghĩ đến tình yêu...

Chưa từng bao giờ nghĩ đến sự chân thành trong tình yêu và chỉ có mỗi một mục đích duy nhất là dục tính.

Những lời nói của nàng rót vào thính nhĩ Kiến Văn khiến gã thần thờ. Gã còn đang đờ đẫn bởi những câu nói đó thì nàng gỡ tay hất ra thối về sau một

bộ: - Công tử không biết tôi nhưng tôi thì biết công tử...

Đôi chân mày Kiến Văn nhú lại:

- Nàng là ai?

- Người đã từng bị Kiến Văn phụ tình Người đã từng bị công tử lửa gạt chiếm đoạt thân xác và sau khi thỏa mãn dục tính thấp hèn thì quay bước phũ bỏ lại sau lưng mình.

Nghe nàng thốt ra câu này Chu Kiến Văn càng sừng sốt hơn. Y buột miệng nói: - Nàng là ai?... Ta chưa từng biết nàng.

Tiểu Huệ thả tay xuống.

Nhận ra chân diện nàng, Kiến Văn bất giác lùi lại một bộ:

- Khả Tiểu Huệ.

Tiểu Huệ cười mỉm:

- Bây giờ thì chúng ta không lạ gì nhau nữa chứ?

Kiến Văn lúng túng và bối rối:

- Ta không ngờ là nàng.

- Nếu biết Tiểu Huệ... Hẳn Kiến Văn đâu nói ra những lời đường mật như vừa rồi.

Nàng buông tiếng thở dài, vừa nói:

- Trước đây, người cũng đã từng ban cho ta những lời đường mật đó. Những lời nói tình yêu đầy chất thơ và lãng mạn.

Thậm chí những lời nói trước đây của người hay hơn bây giờ nữa. Nhưng khi người đã có được cái người muốn, đến khi hoa tàn, đến khi người chán chê thì người...

Nàng cười một tiếng nhìn lên Kiến Văn gần giọng nói tiếp.

- Người phũ bỏ tất cả những lời nói đường mật hôm nào với Tiểu Huệ để ra đi Ta đã quỳ xuống ôm chân người, cầu xin người đừng bỏ ta... Thế nhưng người cứ rũ bỏ bằng một lời nói... Người còn nhớ lời nói đó không?

- Ở Tiểu Huệ... Ta... Ta không nhớ mình nói gì.

Tiểu Huệ nhếch môi cười giả lả rồi nói:

- Người muốn Tiểu Huệ ta nhắc lại không?

Kiến Văn gật đầu:

- Nàng hãy nói cho huynh biết... Ta đã nói gì?

- Người chỉ nói ta chỉ là một đóa hoa trong bước đường người đi qua. Đóa hoa Tiểu Huệ người đã hưởng thụ rồi, và chẳng còn gì để người bận tâm đến nữa.

- Kiến Văn có nói như vậy không?

- Chẳng lẽ ta ngậm máu phun vào người sao. Những gì người ban cho

Tiểu Huệ... Những gì ngươi đã làm... Tạo ra trong ta một chữ phận.” Hận thù này ta không bao giờ quên. Ta thề trong kiếp này không yêu người nào nữa, và sẽ tìm ngươi. Nếu có cơ may gặp lại kẻ bạc tình Chu Kiến Văn...

Nàng chìa hai bàn tay đến trước:

- Đôi tay ta đã lấy mạng người.

Kiến Văn nhìn nàng ôn nhu nói:

- Nàng muốn giết ta à?

- Đúng ông trời run rủi thế nào lại cho ta gặp ngươi ở đây.

- CÓ lẽ ta và người đúng là kẻ có duyên có phận.

Nàng cười kháy rồi nói:

- Giang hồ mênh mông, ngươi tưởng rằng sẽ chẳng bao giờ gặp lại Tiểu Huệ, nhưng ngươi có biết đâu, những kẻ hữu duyên thì thường gặp nhau lắm.

Kiến Văn nhếch môi cười mỉa nói:

- Nàng định lấy mạng Chu Kiến Văn thật ư - Ngươi nói rất đúng ý ta rồi đó.

- Kiến Văn nghĩ nàng khó thực hiện được lời nói của mình đó.

- sao lại không thực hiện được chứ?

Kiến Văn hừ nhạt, rồi nói:

- Ta nghĩ nàng đang nằm mơ.

- Để xem là mơ hay thật.

Tiểu Huệ vừa nói vừa xà mình tới. Tả thủ dụng chưởng, hữu thủ dụng chỉ chia làm hai hướng thượng và hạ công trực diện Chu Kiến Văn. Gã chớp thấy Tiểu Huệ công mình buột miệng nói: - Yù nàng đã có võ công.

- Ngươi biết thì đã muộn rồi.

Lời nói còn đọng trên hai cánh môi Tiểu Huệ thì chưởng của nàng đã vò đến Trung đẳng, còn chỉ thì điểm vào yết hầu Kiến Văn nhanh không thể tưởng.

Kiến Văn hốt hoảng lách bộ né tránh.

Gã phản xạ nhanh nhưng chỉ kịp tránh được chưởng ảnh của nàng, còn đao chỉ thì đã chớp đến yết hầu gã thôi.

Đao chỉ pháp của Tiểu Huệ chạm đến yết hầu Kiến Văn. Gã biến sắc hốt hoảng nói: - Ta chết.

Lời nói thảng thốt và hãi hùng của Kiến Văn chẳng của Kiến Văn chẳng biết tác động thế nào đến Tiểu Huệ mà bất giác nàng không hạ tử chiêu lấy mạng gã.

Chỉ pháp của nàng vừa chạm đến yết hầu Kiến Văn thì dừng lại.

Tiểu Huệ nhìn thẳng vào mắt gã:

- Kiến Văn... Bây giờ ngươi nghĩ sao... Mơ hay là thật... Chỉ cần Tiểu Huệ nhả kinh khí, mạng ngươi sẽ chu du địa phủ.

Kiến Văn nhìn vào mắt nàng:

- Kiến Văn biết.

- Ngươi chịu phận số của ngươi rồi chứ. Ngươi chết không ân hận chứ?

Buông tiếng thở dài:

- Ta chết không ân hận... Kiến Văn đã gạt tình của nàng. Kiến Văn thật đáng chết... Và chỉ có cái chết mới chuộc hết mọi lỗi củat đã gieo cho Tiểu Huệ mà thôi Nhưng trước khi chết... Kiến Văn cầu xin Tiểu Huệ một điều.

Tiểu Huệ gạt đầu:

- được ta cho ngươi ân huệ sau cùng.

- Kiến Văn chẳng van xin vì gì cả...

Mà chỉ muốn được hành đại lễ trước mũi hài nàng, cầu mong sự tha thứ của nàng.

CÓ như vậy Kiến Văn mới nhắm ra đi được Y nói xong chẳng cần Tiểu Huệ cho hay không mà lại quỳ ngay dưới chân nàng.

Tiểu Huệ thần thờ với hành động của Kiến Văn. Nàng ngập ngừng:

- Kiến Văn... sao ngươi không đòi hỏi đặc ân gì khác mà chỉ muốn hành đại lễ.

Gã ngẩng lên nhìn nàng:

- CÓ như vậy Kiến Văn chuộc được tội lỗi đối với nàng. CÓ như vậy Kiến Văn mới có thể nhắm mắt ra đi mà bỏ được những gì ta đã ôm ấp vào lòng. Đã ân hận bấy lâu nay.

Tiểu Huệ lắc đầu nói:

- Ta không tin vào những lời nói của ngươi đâu.

- Tiểu Huệ... Kiến Văn cầu xin nàng một lần tin vào Kiến Văn.

Những gì ta đã gieo vào nàng, đã trở thành niềm ân hận khôn tả của ta. Đẳng nào thì Kiến Văn cũng phải chết... Chết bởi tay của Khả Tiểu Huệ.

Gã gượng cười:

- Ta chết không một chút luyến tiếc, không một chút ân hận...

- Chỉ cầu xin nàng tin ta lần này... Tin vào những lời của Kiến Văn trước khi nàng hạ thủ.

Kiến Văn nói nhưng mắt thì vẫn chăm chăm vào ngọc thủ của Tiểu Huệ.

Hắn nói xong buông một tiếng thở dài, rồi sụp lạy nàng một lạy. Y vừa hành lễ vừa nói: - Lạy thứ nhất... Kiến Văn xin được tạ tình với nàng.

Y ngẩng lên nhìn Tiểu Huệ nhưng không quên liếc quan sát ngọc thủ của nàng.

chương và chỉ pháp của Tiểu Huệ vẫn hươm trên đỉnh đầu Kiến Văn.

Kiến Văn nhu hòa nói:

- Tiểu Huệ. Nàng nhận lời tạ tình của ta chứ.

Những lời nói và hành động của Kiến Văn khiến cho tim Tiểu Huệ đập rộn rã trong lòng ngực. Nàng nhìn hấn chầm chầm nghĩ thâm trong đầu.

Người đã biết tội lỗi của mình gây ra cho Tiểu Huệ rồi ư. Người đã biết ân hận rồi,” ý niệm đó trôi qua trong đầu Tiểu Huệ. Nàng bất giác không dần được niềm thương cảm và buông một tiếng thở dài.

Kiến Văn nghe tiếng thở dài của nàng, cúi đầu nhìn xuống. Y nhỏ nhẹ nói:

- Lạy thứ hai, Kiến Văn mong nàng nhận lấy mà quên kẻ bạc tình vô tâm.

Quên đi những hoài niệm của Kiến Văn và nàng. Quên đi tất cả. Quên đi hận thù để sống cuộc sống vui vẻ trong thời gian còn lại.

Hấn nói dứt câu liền hành lễ lạy Tiểu Huệ.

Kiến Văn hành lễ xong ngẩng lên nhìn.

Đôi ty nhãn đầu uất hận của Tiểu Huệ đã dịu xuống. Cùng với sự thay đổi trên ánh mắt, ngọc thủ của nàng nói lỏng ra.

Tiểu Huệ nói:

- Kiến Văn... Người đã biết ân hận rồi Kiến Văn gật đầu:

- Kiến Văn đã gieo biết bao đau khổ cho nàng. Kiến Văn cũng đã làm biết bao nhiêu điều xấu xa với những nữ nhân khác Nhưng niềm ân hận nhất chính là những điều xấu xa mà Kiến Văn đã gieo cho nàng.

Y buông tiếng thở dài lắc đầu nói tiếp:

- Ta thề sẽ không yêu nữ nhân nào nữa.

Ta sống vì dục vọng mà hắt hủi Tiểu Huệ thì mãi mãi ta chỉ sống vì dục vọng mà thôi Còn tình yêu. Kiến Văn chỉ dành cho một người... Người đó chính là Khả Tiểu Huệ.

Câu nói này của Kiến Văn càng khiến tim Tiểu Huệ đập rộn rã hơn.

Cùng với những nhịp đập đầy xúc động đó nàng bất giác thương cảm và chấp nhận một sự hoan hỷ lạ lẫm len lén xâm nhập vào tâm tưởng mình.

Tiểu Huệ buông tiếng thở dài:

- Kiến Văn... Sao người lại muốn sống một cuộc sống đời bại như vậy?

- Tiểu Huệ... Bởi vì ta quá yêu nàng...

khi ta quá yêu thì ta trở thành một kẻ hoài nghi. Hoài nghi tình yêu. Chính sự hoài nghi đó thôi thúc Kiến Văn phải sống cho mình. Sống đời bại để mình phụ tình người chứ không để người phụ tình mình.

- sống với mục đích đó, Kiến Văn được gì?

Gã gục đầu nhìn xuống:

- Kiến Văn tự cho mình là CÔ Độc Nhân để đi tìm tình yêu.

Nhưng chẳng bao giờ có tình yêu.

Chẳng bao giờ tìm được người tri kỷ và cuối cùng thì phải nhận lãnh một cái chết do chính tay người mình yêu đầu tiên.

Chết vào tay nàng.

Câu nói này của Kiến Văn, Tiểu Huệ xúc động cực kỳ đến độ lệ tràn ra khóe mắt. Nàng nhẹ buông tiếng thở dài và tất cả sự ngao ngán.

Tiểu Huệ lắc đầu nói:

- Kiến Văn... Sao ngươi không van xin Tiểu Huệ để cho người một cái mạng...

Chỉ cần ngươi thề độc... Hứa với ta từ bỏ thói đạo hoa tặc, từ bỏ thói giở nguyệt treu hoa, đang làm hại bất cứ nữ nhân nào nữa... Tiểu Huệ tha mạng cho ngươi.

Nàng vừa nói vừa điểm chỉ vào đại huyệt bách hội của Kiến Văn gay gắt nói tiếp: - Kiến Văn... Ngươi thề độc đi... Tiểu Huệ sẽ tha chết cho ngươi. Ngươi thề đi.

Kiến Văn chấp nhận chỉ pháp của nàng chạm vào đại huyệt bách hội.

Toàn thân gã nổi đầy da ốc, xương sống thì gay lạnh giá buốt. Nghe những lời Tiểu Huệ thốt ra hẳn càng có cảm giác lưỡi hái tử thần đặt vào cổ mình.

Kiến Văn từ từ ngẩng lên nhìn nàng.

Hắn vẫn im lặng.

Tiểu Huệ chiếu đôi nhãn uớt lệ tình uất hận vào mắt gã.

Nàng sẵn giọng nói:

- Ta muốn nghe lời thề độc của ngươi.

Kiến Văn vẫn im lặng nhìn vào mắt nàng. Y đã nhận ra màn lệ tình trong đáy mắt Tiểu Huệ.

Gã nghĩ thầm: tiểu Huệ đã khóc. Tất nàng ta vẫn còn yêu mình. Vẫn còn nghĩ đến mình. Ắ đang muốn dồn tất cả sự phẫn nộ vào sát chiêu những hoài tình đã khiến ả chùng tay.” Y nghĩ lướt qua đầu Kiến Văn. Y từ từ nhắm mắt lại để cổ rã ra hai giọt nước mắt.

Tiểu Huệ thấy nước mắt của Kiến Văn càng chao lòng hơn nữa. Nàng trầm giọng nói: - Sao ngươi khóc?

Kiến Văn từ từ cúi mặt nhìn xuống. y nghĩ thầm: nàng vẫn còn yêu ta... Nàng vẫn còn tơ tưởng đến ta. Ta sẽ không chết. Mà ngươi chết chính là nàng.” Yù niệm đó trôi qua đầu gã, Kiến Văn nhỏ giọng ôn nhu nói: - Tiểu

Huệ... Ta không xin nàng tha mạng cho ta. Những gì ta đã gây ra cho nàng đều là những tội đáng chết cả. Ta lại rất muốn chết bởi tay nàng. Một kẻ hoài nghi tình yêu như Chu Kiến Văn chết được rồi. Ta chỉ biết mình không có được trăm cái mạng để nàng huy diệt. Để nàng thỏa mãn cơn phần uất này...

Gã ngẩng lên. Nước mắt của Kiến Văn giờ đã ràn rụa trông thật thương tâm. Gã nhỏ giọng nói: - Ta xin được hành lễ thứ ba để cầu mong nàng xá tội, để chúc phúc cho nàng sớm quên Chu Kiến Văn, mà sớm có được một tình lang như ý, như nguyện.

Lời nói và hành động của Kiến Văn khiến Tiểu Huệ nắc nhen.

Nàng phải cắn răng vào môi để không bật ra tiếng nhen ngào đó.

Tiểu Huệ nhìn Kiến Văn nói:

- Sao ngươi lại không thề độc với ta chứ?

- Kiến Văn chỉ muốn chết trong tay nàng để mãi mãi là CÔ Độc Nhân.

Kiến Văn nói nhưng không ngẩng đầu lên mà úp mặt vào mũi hài của Tiểu Huệ.

Hành động của gã, Tiểu Huệ phải buông tiếng thở dài. Nàng nghĩ ngợi băng quơ rồi bất giác chỉ pháp lại gần giọng noi.

- Kiến Văn... ngươi muốn chết nhưng Khả Tiểu Huệ sẽ không giết ngươi. Giết ngươi chỉ khiến tay ta dơ bẩn mà thôi. Ta cho ngươi sống nhưng đừng bao giờ cho ta thấy mặt ngươi lần nữa.

Nàng gay gắt nói tiếp:

- Ngươi nghe chứ... Đừng bao giờ cho Khả Tiểu Huệ thấy mặt ngươi lần thứ hai.

Nàng nói dứt câu quay bước.

Chính lúc đó Kiến Văn mới bất ngờ xuất thủ. Y bật đứng lên vung chỉ điểm vào tinh huyết sau lưng nàng.

Thủ pháp phóng chỉ của Kiến Văn cực kỳ chuẩn xác và bất ngờ khiến Tiểu Huệ gần như không có phản xạ gì ứng phó.

Nàng chỉ kịp thốt lên.

- Ngươi...

Chương 16 - Độc Nhân

- Sao nàng ngu ngơ thế nhỉ?

Kiến Văn vừa nói vừa bước đến trước mặt Tiểu Huệ. Y đặt tay lên vai nàng.

Nhường mày nói:

- Nàng tưởng ta thốt ra những lời nói đó là những lời nói thật tâm của mình ư?

Y lắc đầu:

- Nàng nghĩ vậy là sai rồi. Ta chẳng bao giờ thành thật với ai cả. Những lời nói của ta đều là những lời chót lưỡi đầu môi thôi.

và chỉ chờ cơ hội, cơ hội như thế này.

Nàng nhìn thẳng vào mặt Kiến Văn:

- Kiến Văn... Người giả hoạt như thế.

Bỉ ối như thế là cùng rồi.

- Nàng đã biết ta bỉ ối rồi. Nàng đã biết ta là kẻ bạc tình vô tâm... Nàng đã biết tất cả Y cười kháy rồi nói tiếp: - Thậm chí nàng đã từng trao thân cho ta trong sự cuồng nhiệt lửa tình. Còn gì mà nàng không biết chứ.

Kiến Văn chấp tay sau lưng.

Tiểu Huệ nhìn chăm chăm vào mặt gã:

- Giờ thì ngươi đã đạt được cơ hội rồi.

Ngươi định làm gì ta nào?

Kiến Văn mỉm cười. Lần này nụ cười trên hai cánh môi của cửa gã không còn nét quyến rũ nữa, mà thay vào đó là những nét gian trá và tàn nhẫn.

Nụ cười đó tắt. Kiến Văn gần giọng nói:

- Nàng hận tình và muốn lấy mạng Chu Kiến Văn. Ta biết nàng hận ta lắm.

Nhưng phàm người nào hận tình thì càng bị chữ tình chi phối và không chế. Nàng càng hận ta bao nhiêu thì càng yêu ta bấy nhiêu Tiểu Huệ nạt ngang: - Kiến Văn... Người làm rồi... Ta chẳng còn yêu ngươi đâu. Mà trong ta chỉ cảm phẫn một kẻ đầy dục vọng như ngươi thôi.

Nàng hừ nhạt rồi nói tiếp:

- Ta đã có ý trung quân rồi.

Đôi chân mày của Kiến Văn nhướng mày lên:

- trung quân...

Y cười kháy nói tiếp:

- Yù trung quân của nàng là ai nào?

- Người hỏi để làm gì?

Kiến Văn xoa hai bàn tay vào nhau. Y tự thị nói:

- Kiến Văn vốn tự hào cho mình là một trang mỹ nam tử chẳng thua gì Phan An hay Tống Ngọc, ta muốn biết mặt ý trung quân của nàng coi có được những nét thanh tao, mỹ tú như Chu Kiến Văn.

- Chàng hơn người rất nhiều.

Mặt gã sa sầm gất giọng nói:

- Ai nào?

- Trương Quảng.

- Trương Quảng. Kiến Văn chưa từng nghe tới gã súc sinh này.

Nhưng thế nào ta cũng gặp gã.

Kiến Văn vừa nói vừa đặt tay vào xiêm y của Tiểu Huệ.

Tiểu Huệ trừng mắt nhìn gã:

- Người định làm gì thế?

- Nàng còn hỏi nữa... Đã lâu lắm rồi và nàng không ân ái với nhau. Nay trong đêm này, Kiến Văn và nàng sẽ ôn lại những gì trong hoài kỳ. Những khoảnh khắc khoái lạc trước đây mà ta và nàng đã từng có với nhau.

Tiểu Huệ trừng mắt mở to hết cỡ:

- Người...

Nàng nghiêng răng rít giọng nói:

- Tiểu Huệ và người đâu còn chút tình yêu nào mà tìm lại hoài kỳ chứ.

Kiến Văn ngửa mặt cười kháy rồi nói:

- Kiến Văn ta đâu cần đến tình yêu chứ. Ta chỉ cần cảm giác khoái lạc mà thôi Y nhường mày nhìn Tiểu Huệ: - Nàng đừng nhìn ta bằng ánh mắt xòng xọc như vậy. Thì ra nàng vẫn còn yêu ta mà tự dối lòng mình thôi. Nếu nàng không còn tơ tưởng đến ta thì tước mạng sống của Kiến Văn rồi. Nhưng nàng đã không nỡ xuống tay.

Tiểu Huệ nghiêng răng nói:

- Tiểu Huệ tiếc vì đã để những lời nói của người làm chùng tay.

Kiến Văn cười vang rồi nói:

- Nàng hiểu thì đã muộn rồi. Giờ thì ta là kẻ quyết định chứ không phải nàng.

Môi người chỉ có một cơ hội thôi. Nhưng bỏ qua cơ hội đó có tiếc thì cũng đã quá muộn.

Hắn ghé miệng vào tai nàng:

- Đừng giận hờn như thế, nàng sẽ mất đi vẻ đẹp kiều sa mà trước đây ta từng ngắm nhìn nó đó.

Gã nói dứt câu mạnh tay giựt một cái.

Xoạt Xiêm y của Tiểu Huệ bị Kiến Văn xé toát ra thành hai mảnh phơi chiếc yếm hồng bận trong ra trước mặt gã.

Nàng rít giọng nói:

- Kiên Văn nguoi...

Kiến Văn nhìn Tiểu Huệ:

- sao nàng lại bối rối như thế... Trước đây ta đã từng gần gũi nhau mà... Ta và nàng có gì xa lạ nào... Chúng ta đã từng có khoảnh khắc ái ân cuồng nhiệt...

Những khoảnh khắc kết đọng mà nàng đã phải thốt ra những tiếng yêu đương ngọt lịm lỗ tai Kiến Văn kia mà.

Tiểu Huệ rít giọng nói:

- Trước đây khác, bây giờ khác... Tiểu Huệ có thể cho thân xác này bất cứ ai nhưng với người thì không... Nhứt định không. Vì Chu Kiến Văn... Ta chỉ muốn lấy mạng mà thôi.

- Ôa Nàng thù ta như vậy à.

- Đúng. Tiểu Huệ hận người.

- Hận thì cũng thế thôi. Nàng càng hận ta. Ta càng thích thú vô cùng.

Y vừa nói vừa lần tay cởi chiếc yếm hồng trên người nàng.

Tiểu Huệ nhìn Kiến Văn bằng con mắt đầy thù hận, và uất hận.

Nàng gằn giọng nói:

- Người có nghĩ đến hậu quả của đêm nay không?

- Hậu quả như thế nào? Nàng lóc thịt nạo xương Chu Kiến Văn chứ gì?

- Đúng... Tiểu Huệ sẽ lóc thịt lột da người đó.

Kiến Văn ngửa mặt cười. Y nhìn vàng trắng đầy trên cao nói:

- Nếu ông trăng kia biết nghe và biết nói tất sẽ quở mắng nàng.

Sao nàng ngu muội như thế. Không biết tận hưởng những lạc thú nơi trần gian mà chỉ biết có hận thù không vậy?

Y vừa nói vừa đặt cả hai bàn tay vào đôi nhũ hoa căng trào nhựa sống của Tiểu Huệ.

Sắc diện của nàng đỏ rần như thể bị tát cả một chảo dầu sôi.

Kiến Văn vuốt ve mơn trớn đôi bông đào của Tiểu Huệ vừa nói: Đã lâu rồi hoa lại nở... Hoa nở lần thứ hai đẹp hơn lần thứ nhất.

Tiểu Huệ gắt giọng quát:

- Buông tay ra.

- Nàng đâu có quyền ra lệnh cho ta nữa.

Chỉ có Kiến Văn ra lệnh cho nàng thôi.

Bây giờ nàng là vật sở hữu của Chu Kiến Văn mà.

- Người sẽ hối hận về chuyện này.
- Kiến Văn làm chuyện gì cũng chẳng biết hối hận đâu... Nhứt là những chuyện tình khoái lạc như thế này.

Gã vừa nói vừa vuốt hũu thủ dọc theo người nàng, lần xuống dây lụa. Y nhìn vào mắt Tiểu Huệ: - Nàng vẫn nhận ra cảm giác hôm nào giữa ta và nàng chứ?

Tiểu Huệ gắt giọng nạt:

- Bỉ ỏi, đê tiện.

Kiến Văn nheo mày:

- Sao nàng thay đổi nhanh thế nhỉ...

Không biết gã Trương Quảng kia có gì mà nàng lại hờn giận ta như vậy...

Kiến Văn vừa nói vừa giật mạnh sợi dây lưng thắt ngang vòng tiểu yêu của Tiểu Huệ. Chiếc váy bằng lụa Hàng Châu trôi tuột xuống gót chân nàng.

Mặt Tiểu Huệ đanh lại, nàng gay gắt nói:

- Kiến Văn... Ta sẽ giết ngươi bằng tất cả những cực hình có trên đời này.

- Đến lúc đó ta mới biết nàng có giết ta được không, nhưng bây giờ thì ta chẳng bao giờ bỏ qua cơ hội này, không chừng nàng có được cơ hội thứ hai thì lại không nở xuống tay như vừa rồi.

Gã nói xong áp môi vào má nàng, thủ thủ nói tiếp:

- Nàng chẳng có cơ hội lấy mạng ta đâu Do đó hãy nên chiều theo ý ta...

Yêu trong khoảnh khắc đây tình này.

Gã vừa nói vừa lòn tay sau tiểu yêu nàng, rồi bế lên, đặt Tiểu Huệ nằm dài dưới sàn gạch.

Kiến Văn tự bỏ trang phục gã, rồi ngồi xuống bên cạnh Tiểu Huệ.

Hắn vuốt ve môn trón thân thể nàng bằng những động tác thô bạo và đầy dục tính Hai hàm răng nàng nghiến chặt lại bởi những thao tác dâm tặc của đạo tặc Chu Kiến Văn. MỒ hôi bất giác tuôn đầm mặt Tiểu Huệ.

Nàng nghĩ thầm trong đầu: tiểu Huệ... Sao người quên lời nói của Trương Quảng huynh. Tại sao người chùng tay với tên vô tâm, vô tính, vô tình này. Đúng ra người phải giết hắn." Trong khi nàng nghĩ thì Kiến Văn trườn lên người nàng.

Tiểu Huệ nhắm mắt lại rít giọng gắt lên:

- Người...

Thời gian trôi qua thật nhanh, và Tiểu Huệ cảm nhận đọng lại trong tâm tưởng mình là sự tởm lợm và Ô uế cùng cực.

Kiến Văn vận lại phục trang nàng, hừ nhạt một tiếng.

Gã rút giọng nói:

- Ta không ngờ nàng lại lạnh nhạt như vậy Kiến Văn ta thề sẽ lột da xẻ thịt gã Trương Quảng súc sinh đã biến nàng thành kẻ lạnh nhạt với Chu Kiến Văn.

Nằm dài dưới sàn gạch, Tiểu Huệ nhìn Kiến Văn bằng ánh mắt đầy phần uất căm thù.

Kiến Văn cười nhếch môi nói:

- Đừng nhìn ta bằng ánh mắt đó... ánh mắt đó không đẹp đâu.

Nếu nàng giữ ánh mắt đó xuống địa tuyến thì chẳng có con ma nam nhân nào dám bước đến gần nàng, cho dù nàng có được ông trời ban tặng cho một thân thể cân đối và quyến rũ.

Kiến Văn nói rồi ngồi xuống bên Tiểu Huệ:

- Nàng hiểu ý câu nói của ta chứ?

- Người định giết Tiểu Huệ ư?

Kiến Văn thân nhiên gật đầu:

- Ta sẽ giết nàng. Ta không chùng tay như nàng đâu.

- Người sợ ta sẽ tìm người giết người?

- Không sai. Nàng đã bỏ lỡ cơ hội thuộc về nàng, nhưng còn Kiến Văn thì không. Ta không bao giờ bỏ qua cơ hội thuộc về ta.

Y vừa nói vừa thọc tráo công vào yết hầu Tiểu Huệ. Nụ cười mỉm hiện ra lên hai cánh môi của Chu Kiến Văn.

Tiểu Huệ nhìn hẩn nói:

- Người tàn nhẫn như vậy là cùng.

- Ta mong kiếp sau sẽ gặp lại nàng.

Khi xuống a tỳ rồi, mong rằng nàng sớm quên tình yêu của Chu Kiến Văn.

Nước mắt tràn ra khóe mắt Tiểu Huệ.

Lần này nàng khóc không phải vì sự xúc động, mà khóc vì hận mình. Khóc vì sự uất hận và lòng căm thù trước kẻ bội tình vô tâm.

Kiến Văn lắc đầu nói:

- Ngày này năm sau... Kiến Văn sẽ cúng tổ cho vong linh nàng.

Gã nói xong toan bóp chặt tráo công kết liễu mạng sống của Khả Tiểu Huệ thì có tiếng tăng hắng sau lưng gã.

Kiến Văn nghe tiếng tăng hắng quay ngoắc lại.

Một lão nhân với thân hình gầy đét như cây củi mục, bốc ra mùi hôi hám xuất hiện.

Vừa thất lão nhân đó, Kiến Văn quên hẩn ngay Tiểu Huệ mà xoay lại sụp

lại như tế sao: - Kiến Văn tham kiến sư tôn.

Lão nhân bước đến bên Kiến Văn, rồi đưa mắt nhìn Tiểu Huệ trong tình trạng lỏa thể nằm duỗi dài dưới sàn gạch.

Lão nhân chau mày, gắt giọng nói:

- Tên tiểu tử này... Ngươi làm gì vậy?

Kiến Văn sụp lạy rồi rít nói:

- Sư tôn... Đệ tử thấy đêm trăng đẹp nên cao hứng ra ngoài tìm đóa hoa biết nói này về đây để chuẩn bị dâng tặng lên sư tôn.

Lão nhân nhìn Kiến Văn.

- Tiểu tử thúì... Ngươi nói thật tâm ngươi đó chứ?

- Vớì sư tôn đệ tử luôn thành kính không dám ngoa ngôn hồ đồ trước mặt người.

Hừ nhạt một tiếng lão già nói:

- Biết phận mình như thế là tốt. Nếu không biết phận mình cho dù lão Độc Cầu Bá Tuyết này có ưu ái ngươi đến mấy cũng sẽ hủy xương cốt ngươi.

Lão gằn giọng nói tiếp:

- Đứng lên đi.

được phép của Cầu Bá Tuyết, Kiến Văn mới dám đứng lên, nhưng vẫn cúi gằm mặt khép lưng thật là thành kính.

Kiến Văn lí nhí đáp:

- Lòng thành của đệ tử mong sư tôn chứng giám.

Cầu Bá Tuyết lão độc khẽ vuốt râu gật đầu rồi lấy một hoàn dược đặt vào tay Kiến Văn.

- Sư tôn thưởng cho ngươi đó.

Kiến Văn khúm núm đón lấy hoàn dược nói:

- Sư đồ đa tạ sư tôn.

- Nhận rõ thì đi đi.

Kiến Văn hơi bối rối một chút rồi miễn cưỡng nói:

- sư tôn... Sau khi người hưởng thụ rồi hãy...

Cầu Bá Tuyết nhường mày nhìn Kiến Văn:

- Tiểu tử... Cầu lão độc là sư tôn của ngươi hay là ngươi là sư tôn của lão nào...

- Sư tôn biết phận của mình.

Kiến Văn nói rồi lui nhanh rồi gian thương lầu vọng nguyệt.

Lão độc Cầu Bá Tuyết ngồi xuống bên Tiểu Huệ. ánh mắt sáng ngời sòng sọc của lão chiếu vào thân thể nàng.

Nhận được ánh mắt sòng sọc của lão cầu Bá Tuyết bất giác xương sống

Tiểu Huệ lạnh ngắt.

Lão Cầu Bá Tuyết vuốt râu khẽ gật đầu nói:

- Gã tiểu tử thúi Kiến Văn này cũng khéo chọn mỹ nữ công nạp cho lão độc.

Tiểu Huệ nói:

- Lão độc... Tiểu nữ không phải là kiều nữ gái lầu xanh đâu.

Lão nhường mày:

- Thế thì tốt quá...

Nàng chau mày:

- Lão định làm gì Tiểu Huệ?

Lão độc toét miệng cười rồi nói:

- Lão phu sẽ cho nàng dùng một hoàn dược Hỷ Cốt Tán... sau đó bắt nàng phải hầu hạ lão phu... Nếu như nàng muốn sống mà không đau đớn thì phải ngoan ngoãn nghe theo lão phu. Bằng như muốn sống không cần chết thì cứ làm theo ý của nàng.

Lão nói rồi lấy một hoàn dược bóp miệng Tiểu Huệ cho vào. Lão chỉ vỗ nhẹ một chưởng vào lưng nàng. Lão chỉ vỗ nhẹ một chưởng vào lưng nàng. Hoàn dược trôi ngay xuống đan điền Tiểu Huệ.

Tiểu Huệ biến sắc nói:

- Lão cho ta uống gì?

- Hỷ cốt tán.

- Tại sao lão làm vậy?

- Lão làm vậy vì lão muốn nàng giống như tên tiểu tử Chu Kiến Văn kia. Khi nghe tiếng tiêu của lão Độc Cầu Bá Tuyết thì phải đến ngay để hầu hạ lão.

Lão lấy chiếc tiêu nhỏ đưa lên miệng thổi Những âm thanh te te quái gở phát ra. Ngay lập tức Tiểu Huệ có cảm tưởng như có vòi bọ xuất hiện trong xương sống mình.

Mặc dù bị điểm vô tình huyết nhưng cái đau khủng khiếp khiến cho đại huyết của nàng giải khai ngay lập tức. Nàng chồm lên lảo lộn và gào thét: - Đau quá... Đừng hòng... Tiểu Huệ chết mất.

Lão độc ngưng tiếng tiêu:

- Bây giờ nàng hiểu lời nói của lão độc rồi chứ?

MỒ hôi tuông ra ướt đầm mình mẩy Tiểu Huệ. Nàng gượng gật đầu: - Tiện nữ hiểu rồi.

- Tốt... hiểu thì phải ngoan ngoãn đó.

Lão ngoắc Tiểu Huệ đến bên lão.

Nàng bước đến bên lão Độc Cầu Bá Tuyết. Lão nhìn nàng từ đầu đến chân: - Đẹp lắm... Từ lâu lão Độc đã có ý tìm một mỹ nữ như nàng.

Nếu sau này, nàng làm cho ta vừa ý...

Ta sẽ truyền sở học tuyệt công Độc chương cho nàng.

Tiểu Huệ cúi gằm mặt xuống. Nàng lí nhí nói:

- Tiểu Huệ sẽ ngoan ngoãn nghe theo lời lão trượng nhưng Tiểu Huệ cầu xin một điều.

- Cầu xin điều gì?

- Giết Chu Kiến Văn.

Lão độc ngửa mặt cười khảnh khách.

Lão đặt tay lên vai nàng:

- Giết tên tiểu tử Chu Kiến Văn kia thì khó khăn gì. Thậm chí còn dễ hơn lấy đồ trong túi nữa... khi nào lão phu truyền độc chương cho nàng... Nàng muốn giết gã lúc nào cũng được. Hay nàng muốn lão phu lấy mạng tiểu tử kia dùm nàng?

Tiểu Huệ lắc đầu:

- Tự tay Tiểu Huệ giết hắn.

Lão độc gật đầu:

- được nhưng không phải lúc này...

Tiểu Huệ buông tiếng thở dài nhìn lão.

Cầu Bá Tuyết nói:

- Tiểu tử Kiến Văn còn tác dụng với lão phu.

- Tiểu nữ biết.

Lão khẽ gật đầu:

- Ngoan lắm.

cầu Bá Tuyết vừa nói vừa dùng tay thoa nắn thân thể Tiểu Huệ như thể xem xét một món hàng. Thỉnh thoảng lão lại gật đầu.

- Tốt lắm... tốt lắm... Tiểu nữ sẽ hữu dụng cho lão phu.

Tiểu Huệ những tưởng đâu lão độc sẽ có những hành vi dục tính với mình.

Nhưng thật bất ngờ lão lại chỉ trang phục nàng.

- Bận độ vào đi.

Tiểu Huệ bận lại trang phục.

Chờ nàng bận xong xiêm y đã bị Kiến Văn xé rách. Lão độc mới nói: - Giờ Độc Nhân sẽ đặt tên cho nàng là Ngọc Diện HỒ Ly. Nghe được chứ.

Tiểu Huệ ôm quyền xá:

- Tiểu nữ đa tạ trưởng lão đã đặt tên.

Lão khê gật đầu:

- Lão phu rất thích những kẻ ngoan ngoãn như tiểu nữ. Thôi được rồi... giờ thì tiểu nữ có thể đi được đó... Nhưng nhớ đến ngày trăng tròn thì phải đến vọng nguyệt lầu này để nhận giải được nhé.

Nếu không đến thì không ai cứu được tiểu nữ đâu.

Tiểu Huệ buông một tiếng thở phào rồi nói:

- Tiểu Huệ nhớ lời căn dặn của trưởng lão Lão độc xua tay:

- Đi lúc này thì ta chưa cần đến tiểu nữ đâu Tiểu Huệ ôm quyền xá rồi rảo bước khỏi vọng nguyệt lầu. Nàng bước ra ngoài trong màn đêm giá lạnh khắp châu thân Tiểu Huệ. Hứng những ngọn gió đêm đó, Tiểu Huệ buông tiếng thở dài, căn rặng vào môi dưới.

Lệ rỉ ra khóe mắt.

Nàng nhẩm tính:

- SỐ phận của ta là như vậy ư... Ngọc Diện HỒ Ly Khả Tiểu Huệ?

Làm lui bước mà tâm trạng thật náo nê. Khi quay lại khách điểm, bước đến cửa thư phòng, Tiểu Huệ nhận ra đèn trong thư phòng thấp sáng.

Nàng ghé mắt nhìn qua khe cửa, thấy Trương Quảng đi tới đi lui trong thư phòng, có vẻ rất trầm tư suy tưởng. Thỉnh thoảng Trương Quảng lại dừng bước giữ hai ống tay áo, buông tiếng thở dài.

Tiểu Huệ nhìn Trương Quảng nghĩ thầm: ~COù nên nói cho Trương Quảng biết những chuyện đã xảy ra với mình?~ Yù nghĩ đó lướt qua, nàng lại lắc đầu xua nó đi.

Tiểu Huệ lấy một luồng chân khí rồi đẩy cửa bước vào. Trương Quảng thấy nàng lộ vẻ mừng rỡ. Chàng lướt nhanh đến trước mặt Tiểu Huệ: - Nàng đi đâu vậy làm cho ta chờ nàng dài cả cổ.

Tiểu Huệ gượng cười:

- Đêm trăng đẹp qua... Tiểu Huệ đi ngắm trăng.

- Yù tay nàng sao lạnh thế này?

Nàng rút tay về gượng nói:

- Tại sương đêm. Chuyện của huynh thế nào rồi?

Nàng gượng cười nói tiếp:

- Gặp được giai nhân chứ?

- Giai nhân thì có giai nhân... Nhưng chắc không đẹp bằng nàng.

Trương Quảng nhìn sững lại Tiểu Huệ:

- sao lại thế này?

Tiểu Huệ mỉm cười:

- Huynh lạ ư?

- Xem trang phục nàng kia.
- Huynh vừa giao thủ với Độc Nhân đây mà.
- Ai vậy?
- Chu Kiến Văn.
- Chu Kiến Văn... Hắn ở đâu?
- Tiểu Huệ vô tình gặp hắn... Hai bên giao thủ mới ra có sự này.
Trương Quảng lắc đầu:
- Lần sau có gặp hắn thì tránh mặt hắn đi Tiểu Huệ giả lả cười nói: - Tiểu Huệ sẽ nghe lời của huynh...
Nhưng chuyện của Trương huynh ra sao rồi?
Trương Quảng nhìn Tiểu Huệ nói:
- Ta chờ nàng về đây.
- Huynh có chuyện bàn với Tiểu Huệ à?
Trương Quảng gật đầu:
- Nhất định ngày mai chúng ta sẽ vào tiếp kiến Thần Phục bang chủ Thương Trọng Bá.
- Thần Phục bang chủ nhận lời mời rồi ư?
- Không nhận thì cũng phải nhận thôi.
Nàng mỉm cười:
- Huynh tài thật.
Nàng nhường mày nói tiếp:
- Huynh muốn muội làm gì nào?
Trương Quảng nghiêm mặt nói:
- Ta không muốn mạo phạm nàng nhưng ngày mai nàng phải làm a hoàn cho ta đây... Một a hoàn tài sắc vẹn toàn.
Chân diện Tiểu Huệ đỏ rần.
Nàng gượng cười:
- Huynh muốn gì Tiểu Huệ sẽ làm nấy mà. Nhưng khi hoàn thành sứ mạng huynh thưởng cho Tiểu Huệ gì nào?
Trương Quảng tròn mắt, đứng ngây ra thì Tiểu Huệ bất ngờ bước đến hôn vào má chàng: - Tiểu Huệ sẽ không tặng huynh nhất kiếm thứ hai đâu. Huynh đừng sợ, muội vào thư phòng của mình nghỉ đây.
Nàng nói xong vội quay bước đi thẳng ra ngoài.
Trương Quảng nói với theo:
- Nàng ngủ ngoan đây... Đừng đi đâu nữa.
Lời nói của Trương Quảng bất giác lại khiến lệ trào ra khóe mắt Tiểu Huệ.

Chương 17 - Thần Phục bang

Tử đại đồng chính sảnh Thần Phục bang kéo dài đến ngôi tam quan là hai hàng cao thủ Thần Phục bang. Người nào cũng vận giáp ý như thể sắp phải xung vào một trận đánh sinh tử. Tất cả đều khoác vẻ mặt vô cùng trang trọng, giống những pho tượng vô hồn vô cảm.

Tất cả đều đứng một tư thế dang rộng hai chân, tay đặt vào đốc khoái đao. Tư thế của những cao thủ Thần Phục bang tạo ra một khung cảnh rất uy nghi.

Trương Quảng nhìn sang Tiểu Huệ:

- Tiểu Huệ. Thương bang chủ muốn biểu dương thực lực của Thần Phục bang với chúng ta đó.

- Đón Trương huynh và Tiểu Huệ... lão không cần phô trương thanh thế như vậy.

- Hê... NÓi vậy nàng đã xem thường Trương Quảng này rồi.

Nàng gượng cười.

Nhận thấy nụ cười của nàng. Trương Quảng cảm nhận có điều gì đã đổi thay rất lớn lao trong Tiểu Huệ. Chàng buột miệng nói: - Trương Quảng thấy Tiểu Huệ là lạ làm sao đó.

Nghe Trương Quảng thốt câu này bất giác tim Tiểu Huệ quặn đau.

Nàng nhỏ giọng nói:

- Tiểu Huệ có lạ hay không thì lúc này không quan trọng đâu.

Điều chúng ta cần làm là thỉnh lão Thương Thần Phục bang chủ đến được điền trang Vu Sơn. Không biết Trương huynh đã nói với Các Mộng Băng phu nhân thế nào mà lão Nhường lại đón chúng ta trọng thể như vậy?

- Phàm những kẻ không có võ công thì trời phú cho được cái miệng đó mà.

- Nói vậy, Trương huynh tự thú mình là kẻ giao hoạt.

- Không không... Huynh đâu giao hoạt như Tiểu Huệ tưởng... mà phải nói là hoạt bát mới đúng.

Hai người bước lên những bậc tam cấp tiến vào tòa đại đường chính sảnh.

Trương Quảng và Tiểu Huệ nhìn thẳng phía trước. Thương Trọng bang chủ Thần Phục bang vận trường bào, khoát thêm bên ngoài chiếc ngoại y thể hoa văn. Y có bộ tạng thật lực lưỡng trông chẳng khác nào những gã tiều phu vai u thịt bắp.

Ngồi chễm chệ trên chiếc ngai sơn son thiếp vàng, đặt tay lên bắp chân, ra vẻ trưởng thượng. Thương Trọng Bá nhìn xuống Trương Quảng và Tiểu Huệ.

Trương Quảng cùng Tiểu Huệ bước đến ôm quyền xá. Trương Quảng từ

tồn nói: - Tại hạ Trương Quảng cùng nghĩa nữ Kim Tiên bang chủ Tiểu Huệ tham kiến bang chủ.

Thương Trọng Bá nhìn Trương Quảng.

Lão nhíp những ngón tay lên bắp đùi rồi nói:

- Tại sao Kim Tiên bang chủ Thượng Quan Nghi không dện tham kiến bốn nhân mà lại phái hai tiểu tử, mũi hỷ chưa sạch đến gặp bốn bang chủ?

Trương Quảng ôm quyền nói:

- Bang chủ... Đúng ra chuyến đi này bang chủ của tại hạ đích thân đến thỉnh mời bang chủ mới phải đạo. Nhưng Trương Quảng xin với bang chủ cho Trương Quảng đi, ngõ hầu lập công lớn với bang chủ.

- Hóa ra người muốn lập công lớn à?

Trương Quảng ôm quyền nói:

- Làm thuộc hạ của bang phái nào thì ai cũng muốn lập công lớn để tỏ lòng tri ân với bang chủ. Nếu tại hạ là người của Thần Phục bang thì cũng đã xin với bang chủ cho lập công. Huống chi lần này đến Trung Châu, tại hạ cũng có mục đích.

- Mục đích của người là gì?

- Trước là để thỉnh cầu Phương bang chủ. Thứ hai để thỏa mãn sự ngưỡng mộ của tại hạ đối với bang chủ.

- Người cũng có sự ngưỡng mộ ta à?

Trương Quảng ôm quyền, nhu hòa nói:

- Tại hạ từ lâu đã ngưỡng mộ bang chủ rồi. Một anh hùng cái thế đỉnh thiên lập địa. Oai phong lừng lẫy khắp cõi võ lâm.

Trên võ lâm giang hồ những người như Thường bang chủ, sau là tận mắt sờ thị người mình ngưỡng mộ như thế nào.

Thần Phục bang chủ ngửa mặt cười khanh khách. Tiếng cười của lão vang động của tòa đại đồng chính sảnh Thần Phục bang.

Gã cắt ngang tràng tiếu ngạo rồi gằn giọng nói:

- Nói hay lắm! Chắc hẳn tiểu tử là một thuyết khách của Kim Tiên bang.

Trương Quảng ôm quyền xá:

- Trương Quảng đâu dám cho mình là thuyết khách nhân. Nhất là trước mặt bang chủ đây. Nhưng trong Kim Tiên bang thì có lẽ không ai thay thế được.

Hừ nhạt một tiếng Thương Trọng Bá gằn giọng nói:

- Vậy là Thượng Quan Nghi lão quỷ hám kim lượng đã chọn mặt gửi vàng. Chọn ra được tiểu tử.

- Thật ra bang chủ của tại hạ chẳng chọn gì cả. Mà chẳng qua bang chủ

của tại hạ biết tại hạ có lòng ngưỡng mộ bang chủ nên mới cho đi chuyến này.

Bang chủ Thần Phục bang Thương Trọng Bá nhìn thẳng vào mặt Trương Quảng: - Bồn nhân sẵn sàng bồi tiếp ngươi, nhưng trước tiên ngươi phải cho ta thấy bản lĩnh của ngươi như thế nào. Một kẻ vô danh tiểu tốt bồn nhân chẳng muốn gặp đâu.

Thương Trọng Bá chẳng biết xem Trương Quảng có nhận lời hay không mà vỗ tay một tiếng.

Một ả a hoàn bước ra. Nàng ta tiến tới trước mặt Trương Quảng ôm quyền xá rồi nói: - NÔ nữ Chiêu Hỷ Hoàng thỉnh giáo bản lĩnh của công tử.

Trương Quảng giả lã cười nói:

- Tại hạ là nam nhân tất không thể thượng cẳng tay hạ cẳng chân với cô nương. Tại hạ sẽ mời Tiểu Huệ thỉnh giáo bản lĩnh của cô nương vậy.

Trương Quảng nhìn lại Tiểu Huệ:

- Tiểu Huệ... Chiêu cô nương đây có ý muốn thỉnh giáo võ công của ta... Nhưng nàng ta là nữ nhân... nàng có thể thay ta thỉnh giáo võ công của nàng chứ.

Tiểu Huệ gật đầu.

Nàng bước ra đối diện với Chiêu Hỷ Hoàng.

- Tiểu Huệ thay Trương huynh thỉnh giáo với Chiêu cô nương.

Trương Quảng ôm quyền nói:

- Tiểu Huệ là khách mong Chiêu cô nương nương tay cho.

Chiêu Hỷ Hoàng nhạt nhẽo nói:

- Hỷ Hoàng không khách sáo.

Trương Quảng nhìn lại Tiểu Huệ một lần nữa rồi lui sang một bên.

Chàng vừa bước sang bên thì Chiêu Hỷ Hoàng chớp động chiêu công.

Nàng vỗ thẳng đến Tiểu Huệ hai đạo âm chưởng. Chưởng kinh của Hỷ Hoàng vừa phát động thì đã có cuồng phong rào rào trút đến Tiểu Huệ.

- Trương Quảng những tưởng đâu Tiểu Huệ sẽ dùng sự linh hoạt của mình lách tránh và tìm cơ hội phản kích, nhưng không như Trương Quảng nghĩ, Tiểu Huệ đã không lách tránh còn dựng ngọc thủ phát tác chưởng kinh dồn thẳng đỡ thẳng chẳng một chút e dè.

Bồn đạo khí chưởng của hai đối thủ chạm thẳng vào nhau.

Ầm...

Chiêu Hỷ Hoàng đối thẳng một chưởng với Tiểu Huệ hoàn toàn chiếm thế thượng phong. Nàng ta chẳng có chút biểu lộ gì ra mặt. Cước pháp vẫn vững chãi trong khi Tiểu Huệ thối liền ba bộ. Dụng hữu thủ ôm lấy đan điền.

Bang chủ Thần Phục bang ngửa mặt cười khanh khách. Lão vừa cười vừa nói: - Xem chừng Thượng Quan lão quý phái đến Trung Châu gặp bốn bang chủ chỉ là những hạn tiểu tử nhãi nhép vô danh.

Trong khi bang chủ Thần Phục bang nói thì Trương Quảng cau mày.

Chàng nhìn Tiểu Huệ lắc đầu nghĩ thầm: tiểu Huệ sao lạ thật... Nàng ta thừa biết đối phương sẽ dùng lời chường. Không linh hoạt né tránh còn ngang nhiên đón đỡ thẳng. Thật không hiểu nổi.” Trương Quảng vừa nghĩ vừa bước ôm quyền nói: - Thương bang chủ... Võ công của bang chủ đã nổi tiếng cái thế võ lâm. Tất cả người của Thần Phục bang phải có võ công hơn hẳn Tiểu Huệ rồi. Một chưởng giao nhau vừa rồi đủ cho bang chủ thấy tại hạ và Tiểu Huệ lần này đến Trung Châu bằng lòng thành của mình.

Lần này tại hạ và Tiểu Huệ đến Thần Phục bang không phải để thi thố võ công.

- Không thắng được Chiêu Hỷ Hoàng nô nữ của bốn bang thì đâu có gì đáng kể bốn bang chủ bồi tiếp. Bốn bang chủ hỏi người, có biệt tài gì nào?

- Biệt tài thì tại hạ và Tiểu Huệ có rất nhiều à Nhưng những biệt tài của tại hạ và Tiểu Huệ chỉ có thể thi thố với những người lịch lãm. An tường đạo làm người.

Mặt Thương Trọng Bá sa sầm:

- Không không... Tại hạ nào dám có ý đó Tại hạ nói như thế để bang chủ cho phép Tiểu Huệ được trình tấu một khúc nhạc và hát hầu phục bang chủ.

Trương Quảng nhìn lại Chiêu Hỷ Hoàng:

- Mỹ nhân thì lại không dựa vào võ công để phân định thắng thua. Thì nữ nhân đâu còn là nữ nhân nữa. Cái đạo tam thường này hẳn Chiêu cô nương thừa biết.

Trương Quảng mỉm cười:

- Cái đẹp và cái hơn thua của nữ nhân chính là vẻ đẹp và tài nghệ cầm kỳ thi họa.

Hướng về Thần Phục bang chủ Thương Trọng Bá. Trương Quảng ôm quyền nói: - Cái hay của Tiểu Huệ là Tiểu Huệ là đàn hát. Nếu bang chủ thích nghe, tại hạ và Tiểu Huệ sẽ bồi tiếp bang chủ một khúc nhạc một lời ca. Thế có hay hơn là thượng cẳng tay hạ cẳng chân không?

Thương Trọng Bá khẽ gật đầu:

- Nào biểu diễn cho bốn nhân xem.

- Đa tạ bang chủ đã hạ cố.

Một ả a hoàn khác bước ra đem cây đàn lục huyền cầm đặt vào tay Tiểu Huệ.

Nàng nhìn Trương Quảng.

Trương Quảng khẽ gật đầu.

Tiểu Huệ so dây đàn rồi bắt đầu khảy, tiếng nhạc réo rắt cất lên nghe như tiếng suối reo, tiếng chim hót như khúc nhạc lại nghe thật buồn và u uẩn.

Nàng lay giọng rồi bắt đầu hát:

- đóa hoa nhị rửa thấm mưa đào

Ngẫm phận hồng nhan có khúc nào

Hoa nở hang sâu hoa cất thắm

Hạt sa bể khổ hạt trong tào

Mới hay lòng lầy về duyên thắm

Đừng có khoe khoang những má đào

Thăm hỏi mấy người đến hán cũ,

Rằng xưa Vương thị những làm sao.”

Nghe nàng hát xong, mặc dù giọng hát thật truyền cảm và mê ly nhưng Trương Quảng phải lắc đầu.

Thân Phục bang chủ nhìn Trương Quảng:

- Bỏn nhân nghe như một lời than.

- Bang chủ cảm nhận rất đúng à. Bài hát vừa rồi của Tiểu Huệ đúng là một lời than. Tiểu Huệ và cô nương đây cùng là phận má đào. HỌ cùng là phận hồng nhan thế nhưng phải giao thủ với nhau đúng là chẳng ra gì cả. Nên Tiểu Huệ phải than cho thân phận hồng nhan thôi mà.

Chiêu Hỷ Hoàng nghe Trương Quảng phân giải lời bài hát của Tiểu Huệ mà mặt đỏ bừng.

Nàng gắt giọng nói:

- Sao Trương công tử lại giải trình như vậy Lời bài hát của Tiểu Huệ cô nương là lời ta than cho phận của cô ta có liên quan gì đến cuộc giao thủ giữa Chiêu Hỷ Hoàng với cô ấy?

Trương Quảng ôm quyền:

- CÔ nương... Nếu không có cuộc giao thủ vừa rồi hẳn Tiểu Huệ không thốt ra lời ca u hoài đó. CÔ nương chắc hiểu ẩn ý của Tiểu Huệ, chỉ có người lịch lãm mới hiểu sâu xa ẩn ý trong lời bài hát của Tiểu Huệ thôi.

chàng ôm quyền nói tiếp:

- Chiêu Hỷ Hoàng cô nương có thể khảy đàn và hát như Tiểu Huệ không?

Chiêu Hỷ Hoàng bối rối. Nàng ngượng ngùng nói:

- Mọi người có cái hay riêng... Chiêu Hỷ Hoàng có võ công chứ không cầm đàn ca hát.

Trương Quảng mỉm cười:

- Tại hạ tiếc thật... Nữ nhân xinh đẹp như quý cô nương đây mà không biết đàn, biết hát, chỉ biết vung tay vung chân... Không biết cô nương sẽ tìm đâu một ý trung quân?

Hỷ Hoàng tròn mắt nhìn Trương Quảng:

- Người...

Trương Quảng nhìn nàng mỉm cười:

- Muốn làm người lịch lãm thì phải biết cầm kỳ thi họa, chứ không bo bo trụi rên võ công để đánh lại người. Mong rằng sau này gặp lại, Chiêu cô nương sẽ là người lịch lãm như trang chủ đây.

Thương Trọng Bá ngửa mặt cười khanh khách. Lão vừa cười vừa nói:

- Khéo nói... ứng xử rất hay.

Thương Trọng Bá gật đầu:

- Thôi được coi như bốn bang chủ cho tiểu tử vượt qua cửa ải đầu tiên.

Lão ra dấu cho Chiêu Hỷ Hoàng lui vào trong.

Trương Quảng thở phào một tiếng kéo Tiểu Huệ. Chàng nhận ra ánh mắt, lẫn chân diện của Tiểu Huệ như thể chìm vào một cõi mơ mộng nào đó.

Trương Quảng từ từ thở ra như thể sợ Thương Trọng Bá có thể nghe được tiếng thở dài của chàng.

Bang chủ Thần Phục bang vỗ tay.

Bốn gã đại hán khiêng ra một phiến đá hoa cương đặt xuống trước mặt Trương Quảng.

Thương Trọng Bá nhìn phiến đá hoa cương:

- Nếu Trương công tử võ chương đập vỡ phiến đá này mới đáng mặt đệ bốn bang chủ bồi tiếp.

Tiểu Huệ lo lắng nhìn Trương Quảng.

Trương Quảng ôm quyền nói:

- Bang chủ... Trương Quảng là phận hậu sinh đâu dám sánh với bang chủ. Lôi Quyền của bang chủ đã lừng lẫy thiên hạ. Trương Quảng nào dám múa rìu qua mắt thợ. Nhưng Trương Quảng có đề nghị này.

- Người nói đi.

- Trương Quảng sẽ đứng sau phiến đá này. Bang chủ thi triển thần quyền đánh vỡ phiến đá... Nếu như Trương Quảng vẫn bình an vô sự thì Trương Quảng chỉ còn biết bái phục, tâm phục, khẩu phục.

Bằng như Trương Quảng chết thì... Xem như đây là phần số của Trương Quảng.

Bang chủ mất một kẻ ngưỡng mộ người...

Suy nghĩ một lúc Trương Quảng nói tiếp:

- Tại hạ nghe thiên hạ đồn đãi, Thần quyền của bang chủ đã đạt đến cảnh giới tối thượng, lưu hỏa thuận thanh thoát ra bao nhiêu ý tưởng. Nên tại hạ mới có ý đó - Người muốn thẩm chứng lời nói của thiên hạ.

- Không phải thẩm chứng... Mà muốn tận mục sở thị uy phong của bang chủ.

Chàng ôm quyền nói tiếp:

- Bang chủ chấp nhận lời thỉnh cầu của kẻ ngưỡng mộ này chứ?

- được nếu người muốn thấy bốn nhân cho người thấy.

Trương Quảng bước ra sau phiến đá.

Chàng bước ra sau phiến đá hoa cương nghĩ thầm: không biết Cát Mộng Bằng phu nhân có nói giúp đỡ mình một lời hay không?" Ý niệm kia còn đọng trong đầu chàng thì Thần Phục bang chủ thét lên một tiếng phát tác Lôi Quyền đánh vào phiến đá hoa cương. Trương Quảng thấy rõ bóng quyền thủ bằng khí công lao vút đến phiến đá hoa cương.

Ầm...

Phiến đá hứng trọn một thôi Lôi Quyền của Thần Phục bang chủ vỡ tan tành từng mảnh. Đứng ngay sau phiến đá nhưng Trương Quảng lại chẳng bị gì.

Chàng buông tiếng thở phào nhẹ nhõm, bước vòng qua đồng đá vụn tiến đến ôm quyền xá: - Lôi Quyền vô song... Chỉ có Thần Phục bang chủ mới có nội công thâm hậu như thế này.

Thương Trọng Bá ngửa mặt cười khảnh khách rồi hỏi Trương Quảng.

- Trương công tử đứng sau phiến đá kia... Nếu như bốn nhân muốn lấy mạng công tử... Công tử sẽ như thế nào?

- Nhất định tại hạ sẽ tan xác như phiến đá kia... Nhứt định như vậy rồi.

- Ha ha... Hay lắm... Công tử sáng mắt ra rồi chứ.

- Nghe không bằng thấy... Trương Quảng đã ngưỡng mộ, nay càng ngưỡng mộ hơn.

Thương Trọng Bá khẽ gật đầu:

- Biết mình biết người, tất là kẻ thông minh biết nhìn xa trông rộng.

Trương công tử khiến cho bốn nhân thích thú đó.

Bốn nhân chuẩn y nhận tín thư của Kim Tiền bang chủ Thượng Quan Nghi.

Trương Quảng ôm quyền:

- Bang chủ... Tín thư chỉ được riêng cho bang chủ. Chỉ một mình bang chủ thôi - Thượng Quan Nghi quan trọng như vậy à?

- Rất quan trọng.

- Thôi được.

Thương Trọng Bá ra dấu cho mọi người lui ra.

Trương Quảng nhìn lại Tiểu Huệ.

Nhận được ánh mắt của Trương Quảng, nàng cũng lặng lẽ bỏ ra ngoài.

chờ mọi người lui ra hết rồi, Trương Quảng mới nói:

- Bang chủ đa tạ bang chủ đã nương tay cho Trương Quảng.

Thương Trọng Bá đứng lên, lão chấp tay bước đến trước mặt Trương Quảng: - Trương công tử nếu không có Các Mộng Băng nói một lời, bốn nhân không tiếp người đâu.

- Văn bối biết.

- Tín thư của Thượng Quan Nghi đâu?

- Tín thư của Thượng Quan bang chủ chính là Trương Quảng à.

Trương Quảng ôm quyền nói:

- Đây là điều có lợi cho bang chủ.

Bang chủ xin bang chủ hãy cho Trương Quảng này phân giải, nói hết rồi người quyết định. Nếu như bang chủ đồng ý thì sẽ trao trở về cho Trương Quảng bằng không đồng ý, tại hạ sẽ đi ngay.

Mặt Thương Trọng Bá sa sầm. Lão nghiêm giọng nói:

- Công tử nói cho bốn nhân nghe xem.

Trương Quảng ôm quyền:

- Thừa vâng. Bang chủ nghĩ coi trên võ lâm hiện nay những phái nào là trụ đỉnh võ lâm. Nếu văn bối đoán không sai ngoài Thiếu Lâm tự, không nhúng tay vào võ lâm thì chỉ còn lại ba phái. Một là Thiên môn, hai là Võ Đang, ba là Minh Thần Cung. Võ lâm chia thành thể chân vạc. Trong khi các bang chủ các bang trong giang hồ, ngoài Cái Bang được thể người đông. Thực lực thì chẳng đáng gì.

Do đó các phái kia muốn thôn tính nhau bức ép các bang phái võ lâm, dễ như lấy đồ trong túi.

Trương Quảng ngưng lời thì Thương Trọng Bá như thể dò xét lão.

Chàng lấy hơi nói tiếp:

- Văn bối dựa theo kế sách chộp tung” của đời trước mà chân thành đến đây thỉnh cầu bang chủ đến ngày rằm, phò hội tại Vu Sơn điện trang. Ngõ hầu cùng với Thượng Quan bang chủ hợp tung sức mạnh của các bang hội lại. CỐ như thế chúng ta mới là đối trọng của ba phái kia.

Thương Trọng Bá nhe mày suy nghĩ rồi nói:

- Trương tiểu tử. Người hẳn biết Thượng Quan Nghi bang chủ là kẻ gian trá. Y mở ra kế sách này hẳn có sự chuẩn bị từ trước chứ.

- Lời thiên hạ đồn đại bang chủ Thượng Quan Nghi gian trá.

Nhưng nếu Thượng Quan Nghi bang chủ gian trá thì Thương bang chủ sao biết được người đang nghĩ gì. Thứ hai... Kế sách chộp tung” này là của tại hạ đưa ra.

Và cũng là cơ hội để Không bang chủ phát dương quang đại.

chàng ôn quyền nói:

- Thần Phục bang... Cái tên đó phải chẳng những bậc trưởng tôn đòi trước muốn bang chủ là đại bang chủ. Hay nói thẳng ra là mình chủ của những bang hội.

Đây là cơ hội để bang chủ thực hiện danh dự mà tiền nhân đòi trước nghĩ đến.

Trương Quảng im lặng một lúc rồi nói:

- Hay Thương bang chủ sợ?

Thương Trọng Bá chau mày, lắc đầu:

- Bỏn nhàn chẳng sợ gì cả.

- Trương Quảng cũng nghĩ vậy. Với Lôi Quyền của bang chủ, Trương Quảng thiết nghĩ quyền bính đại bang chủ nằm trong tay Không bang chủ rồi.

- Thượng Quan Nghi gian trá, nên chuyện này ta sợ có sự gian trá.

Trương Quảng mỉm cười:

- CÓ xông vào lửa mới có được kiếm tốt CÓ vào hang cọp mới bắt được cọp con. Nếu bang chủ không đến phó hội, bỏ qua cơ hội hợp tung này. Nếu như sau này người của Thiên môn hay Minh Thần Cung đến Trung Châu quấy nhiễu Thần Phục bang. Lúc bấy giờ bang chủ rất cô độc chẳng lẽ lại thỉnh nhờ các bang hội khác?

Mặt Thương Trọng Bá đánh hắt lại.

Lão có vẻ suy gẫm mông lung.

Trương Quảng nói tiếp:

- Bản chất của võ lâm là tranh đoạt...

Nếu bang chủ không tranh đoạt thì sao còn là bang chủ Thần Phục bang. Bang chủ còn nhớ chuyện tám năm về trước tại Thiên Vân Trang không? Một khi họ hợp lại uy lực quả là không thể nào tưởng tượng được. Cho dù Thiên Vân trang chủ võ công như thế nào... Cũng không chống cự lại.

Buông tiếng thở dài:

- Trương Quảng mạo phạm hỏi điều này... Nếu tất cả những bang hội khác đều đến Vu Sơn điền trang để hợp nhất sức mạnh theo kế sách hợp tung của tại hạ. Chẳng may người lên nắm quyền đại bang chủ võ lâm lại có hiềm khích với bang chủ. Hậu quả sẽ như thế nào nếu như bang chủ đứng ngoài

cuộc?

Mặt Thương Trọng Bá trầm hẳn xuống. Y bất giác nhìn Trương Quảng nói:

- Đây là ý của Trương công tử hay là ý của Thượng Quan Nghi?

Trương Quảng mỉm cười ôm quyền nói:

- Bang chủ... Kế sách này chính là của tại hạ.

- Tại sao công tử nghĩ ra kế sách này?

Trương Quảng từ tốn nói:

- Ý của tại hạ võ lâm phải có một Minh chủ.

- công tử nghĩ đến bốn bang chủ?

- Nam tử hán phải đỉnh thiên lập địa.

Trong mắt tại hạ bang chủ chính là vị nam tử hán đó.

Thương Trọng Bá gật đầu:

- Hay lắm... Nếu bốn nhân nói điều này... Công tử có chịu nghe bốn nhân không?

- Tại hạ đang nghe bang chủ chỉ giáo.

- Bốn nhân muốn Trương công tử đầu nhập Thần Phục bang.

Trương Quảng lưỡng lự rồi nói:

- Tại hạ vốn dĩ là kẻ không có võ công.

- Không có võ công nhưng ta lại thấy ở Trương công tử chỗ đắc dụng.

- Nếu bang chủ thấy Trương Quảng có chỗ đắc dụng... Trương Quảng chỉ xin được làm môn khách của Thần Phục bang.

Chàng nói dứt câu, Thương Trọng Bá ngửa mặt cười khanh khách.

Y vừa cười vừa nói:

- Môn khách... được... được lắm...

Môn khách Trương Quảng tiểu hiệp. Nếu như bốn nhân cần thiếu hiệp giúp...

Thiếu hiệp... Thiếu hiệp giúp bốn nhân chứ?

Trương Quảng ôm quyền nói:

- Nếu chuyện bang chủ nhờ không vượt ngoài khả năng tại hạ.

Thương Trọng Bá ngửa mặt cười khanh khách. Y vừa cười vừa nói:

- Nhất định không vượt ngoài khả năng của công tử rồi.

Lão đặt tay lên vai Trương Quảng:

- Kể từ bây giờ... Công tử sẽ là môn khách của Thần Phục bang.

Trương Quảng ôm quyền xá:

- Đa tạ bang chủ.

Chương 18 - Đối diện dị tâm

Lục Tàn bung chén rượu chìa đến trước mặt Trương Quảng nhưng lúc đó Trương Quảng mãi nhìn Tiểu Huệ. Lão Lục phải lên tiếng: - Trương Quảng công tử.

Trương Quảng giật mình nhìn lại giả lả cười - Lục tôn giá muốn nói gì?

- Lão Lục kính công tử một chén.

- Đa tạ... đa tạ...

Lục Tàn mỉm cười. Lão dốc chén rượu uống cạn.

Trương Quảng cũng bắt chước lão.

Đặt chén xuống trước mặt, Lục Tàn nói:

- Trương công tử thấy Tiểu Huệ có gì lạ mà nhìn chăm chú vậy?

Trương Quảng khoát tay:

- Không có gì lạ cả... Nếu như Tiểu Huệ không được ông trời ban cho nhan sắc thì chắc chắn tại hạ không nhìn như vậy đâu Nàng đỏ mặt nguyệt chàng.

Tiểu Huệ buông tiếng thở dài rồi nói:

- Nữ nhân có nhan sắc sẽ lụy về nhan sắc

- Hay... Sao nàng lại nói vậy... Nữ nhân nào mà không muốn mình là trang mỹ nữ nào. Nói cho ta biết coi?

- Nữ nhân thì chẳng ai muốn mình xấu cả Tiểu Huệ chỉ muốn nói nhan sắc sẽ làm cho mình khổ.

- Nhưng không có nhan sắc sẽ còn khổ hơn nữa.

Chàng nói rồi bung bầu rượu chuốc ra chén của mình và Lục Tàn.

Lục Tàn nhìn chén rượu, ôn nhu nói:

- Lục lão phu cũng đã trôi dạt khắp nơi trên giang hồ, kinh nghiệm cũng có nhiều Nhưng chưa thể nào làm được một đại công như Trương công tử.

- Tại hạ lập được đại công gì đâu?

- Công tử lấy được tín vật của Thần Phục bang chủ đã là một kỳ công mà những người khác nằm mơ cũng không tưởng tượng được.

Lục Tàn ôm quyền:

- Trương công tử có thể cho lão phu biết... Công tử đã nói thế nào mà Thần Phục bang chủ lại tin cậy nhanh như vậy?

Không chỉ tin cậy thậm chí còn xem Trương công tử như thượng khách. Hơn hẳn lão Lục và chư huynh đệ đi cùng.

Trương Quảng nhìn lão Lục:

- Trương Quảng nói ra chắc chỉ hổ thẹn mà thôi.

- Lão rất muốn nghe những lời nói của Trương công tử để học hỏi.

Lục Tàn ôm quyền nói:

- Mong công tử chỉ giáo.

Nhìn lão Lục, Trương Quảng điềm một nụ cười mỉm rồi nói:

- Tại hạ chỉ truyền dạy những lời nói của Thượng Quan bang chủ mà thôi.

Mặt lão Lục sa sầm lại, nhưng vẫn cố gượng nở nụ cười.

Lão miễn cưỡng hỏi tiếp:

- Trương công tử... Lần này chúng ta sẽ đến đâu nào?

- Tại hạ quyết định đến Thuyết Y Bang. Sau đó sẽ đến Vạn Mã Bang và cuối cùng sẽ đến Tam Tông Miếu gặp bang chủ Cái Bang. Trên đường về, chúng ta sẽ đến Kim Long Bang. Lục tôn giá thấy tại hạ sắp xếp thế nào?

- Trương công tử sắp xếp thế nào chúng ta sẽ đi theo thế đấy.

- Ậy Lục lão tổng quản, chúng ta đã là người nhà rồi. Nếu như Lục lão tổng quản có kế sách gì hay hơn, Trương Quảng và mọi người sẽ theo Lục lão tổng quản.

- Thượng Quan bang chủ đã giao trọng trách này cho công tử...

Lão Lục và mọi người chỉ có bốn phận bảo vệ cho công tử.

- Nhưng tại hạ vẫn là kẻ hậu bối so với Lục lão tổng quản.

Chàng chỉ mâm cơm nói:

- Mọi người hãy ăn đi, rồi sớm lên đường.

Tiểu Huệ nhìn chàng.

Trương Quảng gấp thức ăn bỏ vào chén nàng.

- Nàng phải ăn nhiều đấy nhé. Mấy hôm nay ta thấy sắc diện của nàng xuống rất nhiều.

- Trương huynh yên tâm... Tiểu Huệ không có gì đâu.

Sau khi ăn uống xong, mọi người ra ngoài khách điểm. Đúng vào lúc sắp lên đường thì Chu Kiến Văn xuất hiện. Trong bộ lam y nho sinh, trông gã thật lịch lãm và phong lưu.

Và thấy Kiến Văn, mặt Tiểu Huệ đanh hẳn lại với những nét bất nhẫn. Về thay đổi trên khuôn mặt nàng không qua được mắt của Trương Quảng.

Y thản nhiên bước đến trước mặt Tiểu Huệ. Đôi thu nhãn của Tiểu Huệ lộ rõ sát khí hùng hực. Kiến Văn mỉm cười. Nụ cười của y vừa quyến rũ vừa có những nét kiêu căng tự thị.

Y nhìn qua Trương Quảng.

Hai người đối mắt nhìn nhau, Trương Quảng ôm quyền nói:

- Tại hạ là Trương Quảng.

Kiến Văn khẽ gật đầu:

- Hóa ra Trương Quảng công tử... Tại hạ là Chu Kiến Văn.

- Tại hạ đã đoán ra.
- Sao Trương tức hạ đoán ra tôi là Kiến Văn?
- Tại hạ có nghe Tiểu Huệ nói đến.
- Kiến Văn cũng có nghe Tiểu Huệ nói đến Trương tức hạ.
Trương Quảng giả lả cười:
- Hóa ra cả hai chúng ta đều được Tiểu Huệ nhắc đến. Kiến Văn huynh đến gặp chúng tôi có chuyện gì không?
Kiến Văn xoa tay rồi chấp tay ra sau lưng:
- Tại hạ thì chẳng có ý gì gặp Trương tức hạ cũng như Tiểu Huệ đâu, nhưng có người phái tại hạ đến gặp Tiểu Huệ.
Tiểu Huệ gắt giọng hỏi:
- Ai phái?
Kiến Văn mỉm cười nhìn nàng.
- Sư tôn Cầu Bá Tuyết phái Kiến Văn đến nhắn với Tiểu Huệ...
Người cần gặp Tiểu Huệ.
Tiểu Huệ lộ vẻ bối rối. Nàng miễn cưỡng nói:
- Chưa đến thời hạn kia mà.
- Tiểu Huệ muốn đến hay không đến tùy Tiểu Huệ. Ở đây Kiến Văn chỉ truyền đạt lại ý của sư tôn thôi.
Tiểu Huệ nghiêm mặt nói:
- Cầu Bá Tuyết tiền bối hẹn ta ở đâu?
- Nơi đó Tiểu Huệ đã biết rồi mà...
- Vọng nguyệt lầu?
Kiến Văn gật đầu.
Tiểu Huệ nhìn lại Trương Quảng:
- Trương huynh cứ lên đường... Tiểu Huệ nhanh chóng theo sau.
- Hây... thời gian chúng ta cũng còn nhiều không gấp như vậy đâu.
Đề ta và mọi người trở vào khách điểm chờ Tiểu Huệ vậy.
Nàng lắc đầu:
- Mọi người không nên chờ Tiểu Huệ.
- Hây... Sao không chờ được... Tiểu Huệ có chuyện thì cứ đi, ta và mọi người sẽ chờ. Huống chi gặp được Kiến Văn huynh... Ta rất muốn đối ẩm với huynh vài cân rượu.
Trương Quảng nhìn sang Kiến Văn:
- Nếu tại hạ mời Kiến Văn huynh một cân rượu. Huynh hân không từ chối.
- O Tại hạ rất thích kết giao bằng hữu... gặp Kiến Văn đã là tri ngộ,

không uống vài cân rượu thật là phí.

Trương Quảng bước xuống xe. RỒ nhìn Kiến Văn nói:

- Mời huynh.

Chàng nhìn lại nói với Tiểu Huệ:

- Ta chờ nàng ở đây.

Nhìn lại lão Lục, Trương Quảng nói:

- Chúng ta đi đâu hăn mọi người đã biết rồi. Lục lão tổng quản và nhị vị huynh đệ hãy lên đường trước. Tại hạ và Tiểu Huệ sẽ đến sau.

Nói rồi Trương Quảng nhìn lại Kiến Văn:

- Mời Kiến Văn huynh.

Hai người song hành bước trở lại khách điểm.

Trương Quảng gọi một vò rượu hai cân. Chàng tự chuốc rượu ra chén của mình và Kiến Văn rồi bung chén nói: - Rượu tri ngộ... Trương Quảng mời Chu huynh.

Kiến Văn buông một câu cộc lốc:

- Mời.

Hai người cùng cạn chén.

Đặt chén xuống bàn Kiến Văn nhìn Trương Quảng bằng ánh mắt dò xét.

Y từ tốn hỏi:

- Trương các hạ biết Tiểu Huệ bao lâu rồi?

- Biết lâu hay mau, không quan trọng.

Nhưng Kiến Văn tin tại hạ đi... Trương Quảng chỉ xem Tiểu Huệ như xá muội của mình thôi.

Kiến Văn cười kháy:

- Trương các hạ xem Tiểu Huệ như thế nào, Kiến Văn không quan tâm.

Trương Quảng bung vò rượu chuốc ra chén.

Chàng vừa chuốc rượu vừa nói:

- Trương Quảng chỉ sợ Kiến Văn huynh hiểu lầm.

Kiến Văn bung chén rượu cười kháy rồi nói:

- Trương các hạ có quan hệ với Tiểu Huệ thế nào thì ta cũng không quan tâm đâu Trương Quảng bung chén rượu từ tốn nói: - Theo Trương Quảng biết, Tiểu Huệ còn rất yêu Kiến Văn huynh. Sao huynh lại có thể thờ ơ với nàng như vậy?

Trương Quảng lắc đầu thở ra:

- Trương Quảng không muốn xen vào chuyện riêng tư của Kiến Văn huynh và Tiểu Huệ... Nên không dám lam bàn về chuyện này... Nhưng Trương Quảng phải nói với huynh... Tiểu Huệ còn yêu huynh nhiều lắm.

Kiến Văn dốc chén rượu vào miệng, nhường mày nói:

- Thế mà Tiểu Huệ đã nói với ta, ý trung nhân của nàng ta chính là Trương công tử đó.

Trương Quảng bật cười thành tiếng rồi nói:

- CÓ thể mà huynh cũng tin. Phàm nữ nhân giận lấy thì có thể nói ra bất cứ câu nói gì để thỏa mãn sự hờn giận của họ thôi. Trong tình yêu thì họ càng tỏ ra là mình là kẻ không cần tình.

Tiểu Huệ nói một đằng, nhưng nghĩ một nẻo... Tại hạ không biết chuyện hai người như thế nào, nhưng nếu như Kiến Văn huynh và Tiểu Huệ trở thành một đôi phu phụ... Trương Quảng cam đoan...

Hai người sẽ là một đôi hiền kang lệ có một không hai trên đời này...

Kiến Văn ôm quyền:

- Khách sáo... Khách sáo rồi... Ta nghĩ kiếp này chẳng bao giờ có chuyện đó xảy ra đâu.

- Tại sao không?

- Bởi vì Kiến Văn đâu có yêu Tiểu Huệ...

- Thế sao trước đây huynh lại tỏ tình và gieo vào tâm nàng niềm tin nơi huynh?

- ĐÓ chỉ là các ta muốn chiếm hữu nàng thôi.

Y nhìn Trương Quảng nhường mày:

- Ta thích làm sao thì làm vậy.

- Kiến Văn huynh không biết mình đang đùa với lửa tình ư...

Trương Quảng dốc chén rượu trút vào miệng nhìn Kiến Văn nói tiếp: - Đùa với gì cũng được nhưng huynh đừng đùa với lửa tình. Nếu không lửa tình một ngày nào đó sẽ thiêu cháy Kiến Văn huynh thành than đó.

Từ lúc Tiểu Huệ gặp huynh đến giờ...

Mặt nàng buồn vùi vùi.

Bấy nhiêu đó huynh biết nàng đối với huynh như thế nào rồi. Bề ngoài nàng rất cứng rắn nhưng bên trong lại là người nặng tình. Người nàng nặng tình không ai khác chính là Kiến Văn huynh.

Kiến Văn nhú mày nhìn Trương Quảng:

- Ta không nghĩ các hạ đúng đâu.

- Trương Quảng hiểu nàng mà.

Kiến Văn chống tay đứng lên. Y ôn nhu nói:

- Bây giờ Tiểu Huệ mặc dù chung thuyền với ta nhưng tâm chỉ muốn lấy mạng của Chu Kiến Văn mà thôi.

- Lấy mạng huynh?

Trương Quảng lắc đầu:

- Nàng chỉ nói vậy thôi.
- Tiểu Huệ không nói gì với Trương các hạ vì sao nàng buồn à?
- Tiểu Huệ không nói nhưng Trương Quảng có thể đoán được vì sao nàng buồn. Nàng chỉ buồn huynh là kẻ vô tình đối với nàng.
- Nực cười quá.

Trương Quảng nheo mày:

- Có gì ẩn khuất trong chuyện này mà Kiến Văn nực cười.

Kiến Văn tự chuốc rượu vào chén rồi bung uống. Y đặt chén xuống bàn ôn nhu nói: - Lúc đầu ta chỉ muốn gặp mặt Trương Quảng xem coi mặt Trương các hạ như thế nào thôi.

Y mỉm cười nói tiếp:

- Xem ra Trương các hạ cũng có những nét phong lưu của một trang nam tử.

Trương Quảng ôm quyền:

- Nhưng Trương Quảng đâu thể bì được với Chu Kiến Văn huynh.
- Ta nghĩ trên thế gian này có một người thứ hai sánh với ta e là khó tìm.

Trương Quảng nhường mày:

- Huynh so sánh cái gì?

Kiến Văn nhún vai nói:

- Về lịch lãm nét thanh tú.

Gã vừa nói xong, Trương Quảng bật cười khảnh khách. Y vừa cười vừa nhìn Kiến Văn khiến mặt hắn đỏ bừng.

Vẻ thẹn thùng Chu Kiến Văn chẳng biết tác động thế nào nhưng Trương Quảng bắt giác cười to hơn nữa. Y cười rũ rượi cười như thể bị chọc lét, hay Kiến Văn đang biến thành thằng hề trong mắt y.

Kiến Văn cau gắt nói:

- Trương các hạ có gì đặc ý mà cười dữ thế?

Nhìn vào mặt Kiến Văn, Trương Quảng nén cười nói:

- Lần đầu tiên tại hạ mới nghe một người so sánh như vậy nên cười thôi.

- Lời nói của ta có gì đáng cười nào?

Trương Quảng đứng lên:

- Phàm người ta chỉ so sánh nhan sắc của nữ nhân với nữ nhân chứ đâu có ai đem nam nhân ra so sánh nhan sắc nào.

CỒ nhân có câu, trai tài, gái sắc. So sánh nam nhân là so sánh về tài năng, còn sắc đẹp chỉ dành cho nữ nhân thôi. Huynh lấy râu ông này cắm cằm bà

kia... Hỏi sao Trương Quảng dần được chứ.

Sắc diện của Kiến Văn đỏ bừng. Y miễn cưỡng nói:

- Trương các hạ nói bao nhiêu đó đủ rồi đó.

- Nếu Kiến Văn huynh không đồng ý, tại hạ không nói à.

Kiến Văn ngồi xuống nhìn Trương Quảng:

- Trương các hạ nói rất hiểu Tiểu Huệ... Nhưng Tiểu Huệ buồn vì cái chuyện gì tức hạ có biết không?

- Ngoài Kiến Văn huynh ra đâu ai để cho nàng buồn.

- Hay... có cái buồn khác đó... Tiểu Huệ giờ đã bị Độc Nhân Cầu Bá Tuyết hạ Hủy Cốt Tán vào nội thể... nên chẳng khác nào con rối trong tay lão... Lão muốn nàng làm gì thì nàng phải làm theo... Trương các hạ có biết không?

Mặt Trương Quảng sa sầm:

- CÓ chuyện này sao?

- Thế Tiểu Huệ không nói Trương các hạ à?

Y cười khẽ nói tiếp:

- Nếu các hạ có tài kinh bang tế thế thì giải độc cho Tiểu Huệ đi. Xem chừng Trương các hạ khó làm được chuyện này roi.

Y bưng vò rượu chuốc ra chén. Bưng chén rượu Kiến Văn nói:

- Bây giờ lão độc muốn Tiểu Huệ làm gì thì nàng phải làm theo ý của lão ta thôi. Thậm chí Độc Nhân Cầu Bá Tuyết muốn nàng phải giao tình, thì nàng phải giao tình.

Trương Quảng lắc đầu nói:

- Kiến Văn huynh nó ra điều đó mà không chút đau lòng ư?

Kiến Văn buông một câu cộc lốc:

- Không.

- Kiến Văn không nghĩ Tiểu Huệ còn là người yêu của huynh ư?

- Ta có yêu nàng đâu... Mà nói là người yêu.

Kiến Văn đứng lên. Y nhìn Trương Quảng nhạt nhẽo nói:

- Nếu Trương các hạ có tài kinh bang tế thế thì hãy cứu lấy Tiểu Huệ kéo sau này khi hoa tàn nhụy rửa, không chừng Độc Nhân cũng không màn đến. Hoa tàn nhụy rửa rồi thì chẳng ai nhìn đến nữa đâu Trương các hạ cũng sẽ vô tình như ta đây Trương Quảng nhìn Kiến Văn chằm chằm.

Kiến Văn mỉm cười nhường mảy nói tiếp:

- Aò trước khí cáo từ với Trương công tử... Ta mạn phép nói với công tử...

Y nhếch môi cười mỉm ôn nhu nói:

- Tiểu Huệ chẳng có gì bí mật đối với Kiến Văn cả... Ta đã hưởng thụ nàng chán chê rồi... Bây giờ thì ta có thể nhường lại cho Trương công tử đó. Ta tiếc món ăn này chẳng ngon lành gì, nhưng kẻ đến sau thì phải chấp nhận thôi.

Trương Quảng lắc đầu:

- Kiến Văn huynh tro trên và vô tình như thế Tại hạ chẳng còn gì để nói.

Kiến Văn mỉm cười:

- Ta nói để Trương công tử biết mà định liệu cho trọn tình với Tiểu Huệ. Hẹn ngày tái kiến.

Kiến Văn nói rồi quay bước đi thẳng ra cửa.

Trương Quảng nhìn theo sau lưng y nghĩ thầm: sao gã mỹ nam tử, phong lưu nho nhã này lại có thể bỉ ổi như vậy được nhỉ?,, Vừa nghĩ Trương Quảng vừa bung chén rượu dốc vào miệng. Đặt chén rượu xuống bàn, chàng gọi thiếu nhị tính ngân lượng rồi rời khách điểm quay ra cỗ xe độc mã đậu bên ngoài.

Trương Quảng ngồi suy nghĩ mông lung về những lời Kiến Văn nói với mình, chàng nhẩm nói: - CỐ đúng như Kiến Văn nói không...

Tiểu Huệ đã bị Độc Nhân hạ độc công vào nội thể để không chế nàng. Sao Tiểu Huệ không nói với mình?

Trương Quảng buông một tiếng thở dài.

với tay bê cả bầu rượu. Trương Quảng tu luôn một ngậm dài.

- Tên tiểu nhân bỉ ổi đó đã nói gì mà huynh uống rượu như vậy?

Trương Quảng đặt vò rượu xuống nhìn Tiểu Huệ, Trương Quảng nhận ra trong đáy mắt nàng đượm một vẻ buồn vời vời.

Đặt vò rượu xuống bên cạnh, Trương Quảng nói:

- Kiến Văn đã nói với ra tất cả rồi.

Nàng bước lên cỗ xe cầm lấy dây cương. Giật nhẹ dây cương cho con hắc mã dịch bước nhưng Trương Quảng đã giật lại dây cương.

Tiểu Huệ cau mày:

- Huynh làm gì vậy?

- CỐ phải Độc Nhân Cầu Bá Tuyết đã hạ độc vào nội thể nàng. Và khiến nàng làm theo ý của Độc Nhân.

Tiểu Huệ buông một câu thật lạnh lùng:

- Chuyện đó không liên quan gì đến Trương huynh... Huynh đừng quan tâm làm gì.

Trương Quảng cau mày:

- Sao lại không quan tâm. Ta và nàng là người cùng một bang. Cùng hội

cùng thuyền. Nay nàng gặp kiếp họa Độc Nhân... Trương Quảng khoanh tay ngồi nhìn ư?

- Huynh biết thì làm được gì nào?

Nàng giật lại dây cương:

- Kiên Văn nói đúng đó... Độc nhân Cầu Bá Tuyết đã hạ Hủy Cốt Tán vào nội thể của Tiểu Huệ... Giờ Tiểu Huệ đã nằm trong tay Độc Nhân, lão muốn cho sống thì sống... muốn chết thì chết... Muốn hành hạ thế nào cũng được.

Trương Quảng lắc đầu:

- Sao nàng không nói chuyện đó?

Nàng nhường đôi chân mày vòng nguyệt:

- Nói với huynh... Huynh giúp gì được nào... Hay là huynh muốn tìm Độc Nhân Cầu Bá Tuyết giết lão, đánh lão và bức ép lão phải giao giải được ra?

Nàng cười mỉm:

- Khả Tiểu Huệ không nói với huynh còn hơn... nói với huynh... không chừng huynh lại gặp kiếp họa chẳng khác gì Tiểu Huệ.

- Hay... Sao nàng có thể ngờ nghịch như vậy Trương Quảng... Trương Quảng dù sao cũng là đại phu... Nàng biết rồi mà.

- Y thuật của huynh có thể giải được độc công của lão độc à? Chuyện này khó tin lắm đó.

Trương Quảng dịch đến bên cạnh nàng.

Chàng cảm lấy tả thủ của Tiểu Huệ bắt mạch. Mặt Trương Quảng đánh hắt lại, buột miệng nói.

- Quái lạ.

Tiểu Huệ nhường mày nhìn chàng:

- Huynh phát hiện được gì nào?

- Mạch của nàng đập rất kỳ quái... Ta cảm tưởng như độc trùng bên trong vậy.

Trương Quảng nghiêm giọng nói:

- Nếu là Hủy Cốt Tán, ta có thể chế giải được cho nàng. Bằng như độc trùng thì phải do chính lão độc Cầu Bá Tuyết trục ra mới được.

Buông tiếng thở dài Trương Quảng nói:

- Tiểu Huệ... nàng phải nói cho ta biết chuyện đã xảy ra với nàng. Nhất định ta sẽ có giúp nàng.

Tiểu Huệ mỉm cười:

- Trương huynh muốn nghe lắm à?

- Trương Quảng gật đầu.
Tiểu Huệ nghiêm mặt nhìn Trương Quảng.
- được Trương huynh muốn nghe, Tiểu Huệ nói tất cả cho huynh biết.
Nàng gượng cười nhìn về phía trước từ tốn thuật lại tất cả mọi chuyện đã xảy ra với mình trong đêm nàng và Trương Quảng thả cánh diều sáo để tìm cách gặp Các Mộng Băng.
Nàng nhìn lại Trương Quảng bằng ánh mắt thật lạnh lùng:
- Bây giờ thì huynh đã biết tất cả rồi đó Trương Quảng im lặng không nói một tiếng nào mà bùng ly rượu tu ừng ực.
Tiểu Huệ giật lấy tỉnh rượu đặt xuống bên cạnh mình.
Nàng mỉm cười nói:
- Trương huynh uống rượu thì đâu gì cho Tiểu Huệ.
Trương Quảng buông một tiếng thở dài:
- Ta không ngờ Kiến Văn là con người như vậy - Huynh đừng trách Kiến Văn... Trách là trách Tiểu Huệ đã chùng tay không lấy mạng hắn ngay từ đầu.
Trương Quảng lắc đầu:
- Không trách Tiểu Huệ được đâu...
Nếu như con người ta không có trái tim mà chỉ có khối óc thôi thì mới có thể trách Tiểu Huệ.
Trương Quảng nheo mày nói tiếp:
- Ta nghĩ Cầu Bá Tuyết Độc Nhân đã hạ trùng độc vào nội thể của Tiểu Huệ...
Muốn giải độc trùng chỉ có cách khiến nó quay trở ra.
Tiểu Huệ gượng cười:
- Huynh đừng quan tâm đến chuyện đó hãy tập trung lo chức phận mà bang chủ đã giao. Ai cũng có số phận cả... Nếu may mắn Tiểu Huệ không chết... Không có người nào thoát sau cảnh giới tử vong mà tồn tại mãi.
- Trương Quảng biết... nhưng chẳng lẽ để mặc Tiểu Huệ như thế này?
Nàng nhìn chàng mỉm cười:
- Trương huynh lo lắng như thế, Tiểu Huệ có chết cũng mãn nguyện rồi. Không đòi hỏi nhiều hơn ở huynh. Huynh không nên tìm lão độc.
- Tại sao?
- Độc Nhân tất là kẻ độc tâm...
- Tiểu Huệ sợ lão hạ độc trùng vào huynh chứ gì?
Nàng gật đầu:
- Đúng... Tiểu Huệ sợ.

Trương Quảng buông tiếng thở dài rồi nói:

- Ta đúng là một kẻ vô dụng... Không có võ công.

Trương Quảng nhìn Tiểu Huệ:

- Tiểu Huệ ta nhớ rồi...

- Huynh nhớ gì.

- Ta có một vị bằng hữu... có thể nhờ người này đến buộc lão độc lầy độc trùng ra cho nàng.

Tiểu Huệ lắc đầu:

- Huynh đúng là ngây ngô quá.

- Ngây ngô thế nào?

- Độc nhân Cầu Bá Tuyết đâu phải là người tầm thường. Ngay cả bang chủ Thần Phục Bang Thương Trọng Bá cũng phải kính lão đó. Bằng hữu của huynh thì làm gì được chứ?

Trương Quảng nhăn mặt:

- Còn nước còn tát.

- Huynh lo cho Tiểu Huệ như thế là cùng. Nếu huynh chỉ lo cho Tiểu Huệ thôi thì ai sẽ chu toàn chức nghiệp mà Thượng Quan bang chủ giao?

- Cứu người như cứu hỏa...

- Tiểu Huệ không đáng để huynh chú tâm đến đâu. Dù sao bây giờ Tiểu Huệ cũng là Ngọc Diện HỒ Ly... Chấn chấn lão độc chưa đến lúc xuống tay với Tiểu Huệ. Chúng ta hãy lo cho chuyện của mình trước. Nếu như Tiểu Huệ có cơ may thì sẽ giải được kiếp họa này.

Trương Quảng suy nghĩ một lúc rồi khẽ gật đầu:

- Thôi được ta sẽ làm theo ý nàng.

Tiểu Huệ mỉm cười:

- Bằng hữu của huynh là ai sao huynh lại tin tưởng như vậy?

- Bằng hữu của ta có võ công... Nhưng ngoại danh thì ta không biết chỉ biết tục danh là Du Thiếu Bảo.

Tiểu Huệ lắc đầu:

- Cái tên này Tiểu Huệ chưa từng nghe.

- Phải chi y nổi tiếng võ lâm thì đỡ cho ta biết chừng nào.

- Không chừng Trương huynh lại đưa bằng hữu vào họa kiếp đó.

Trương Quảng buông tiếng thở dài:

- Nói gì thì nói... Ta cũng sẽ hết lòng vì nàng.

Nàng mỉm cười rồi nói:

- Tiểu Huệ chỉ muốn Trương huynh hôn Tiểu Huệ thôi.

Tiểu Huệ nói câu này đoạn chắc Trương Quảng sẽ khoát tay lắc đầu như

những lần trước, nhưng tất cả đều trái với ý tưởng của Tiểu Huệ. Trương Quảng chồm sang nàng đặt môi vào trán Tiểu Huệ.

Nàng ngơ ngẩn cả người khi tiếp nhận nụ hôn đó của Trương Quảng.

Tiểu Huệ bất giác không dẫn được xúc cảm mà vòng tay bầu cổ Trương Quảng kéo thịt vào mình.

Đôi môi của nàng áp thật chặt vào môi Trương Quảng bằng tất cả sự nhiệt tình trao và tặng.

Chương 19 - Tình Nhân

Vạn Mã bang chủ Trữ Thành Danh thân hành đưa tiễn Trương Quảng ra tận ngõ môn quan.

Trương Quảng ôm quyền nói:

- Trữ bang chủ đưa tại hạ đến đây được rồi. Mong hẹn ngày tái kiến với Trữ bang chủ.

Vạn Mã bang chủ vuốt chòm râu đen nhánh:

- Khi đến Vu Sơn điền trang, nhất định lão phu sẽ tìm đến công tử.

chàng khẽ gật đầu:

- Tại hạ chờ bang chủ ở Vu Sơn điền trang. Tại hạ không ngờ bang chủ là người biết nhìn xa trông rộng... khiến Trương Quảng cảm kích vô cùng.

- áy những lời nói của công tử khiến lão phu sáng mắt ra...

Huống chi lão phu đã biết Thần Phục bang chủ Thương Trọng Bá cũng đã nhận lời Trương Quảng ôm quyền xá: - Trữ bang chủ bảo trọng... Tại hạ cáo từ - Công tử thượng lộ bình an.

- Đa tạ bang chủ.

Trương Quảng quay lại cỗ xe độc mã, Tiểu Huệ và Lục Tồn lẫn hai gã Mẫn Thành và Ca Tư Khinh chờ sẵn. Chàng quay lại ôm quyền xá Trữ Thành Danh một lần nữa rồi mới để cho Tiểu Huệ giật dây cương khiến con hắc mã kéo cỗ xe đi Lục Tồn đánh ngựa phi đến ngang cỗ xe. Lão nói: - Trương công tử quả là một thuyết khách kỳ tài... Thượng Quan bang chủ nhìn công tử không lầm.

Chàng nhìn Lục Tồn:

- Tất cả những lời tại hạ nói với Vạn Mã bang chủ đều là những lời của Thượng Quan bang chủ. Giờ thì chúng ta đã hoàn thành gần như xong mọi việc.

Chỉ còn một nơi chưa ghé đó là Tam Tông Miếu.

Tiểu Huệ nhìn Trương Quảng:

- Trương huynh... Cái Bang tự hào mình là thiên hạ đệ nhất bang. Bang chủ Cái Bang là Vô Thực. Lão bang chủ này cũng là kẻ cao ngạo... Tiểu Huệ nghĩ thuyết được Vô Thực rất khó đó.

- Ta không nghĩ như nàng đâu... Khó hay không là do bản thân mình.

Rời trấn Lạc Dương, Đoàn nhân mã Kim Tiền bang rong ruổi trên quan lộ hướng về Trường An.

- Trương Quảng ngồi bên Tiểu Huệ, đưa mắt ngắm nhìn phong cảnh trôi qua hai bên đường.

Chàng cao hứng nói với Tiểu Huệ.:

- Tiểu Huệ nè... Nếu như chúng ta có thời gian nhàn tản sẽ làm một chuyến ngao sơn du sơn thủy hay biết chừng nào.

Nàng gượng cười nói:

- Nếu có chuyện ngao du, ngắm cảnh sơn lâm... huynh có thích đi cùng với Tiểu Huệ không?

Trương Quảng gật đầu:

- Thích chứ. Đi cùng với một mỹ nữ như Tiểu Huệ thì còn gì bằng nữa.

Nàng mỉm cười nói:

- Tiểu Huệ nghĩ... Huynh không hứng thú đi cùng với Tiểu Huệ.

- Sao Tiểu Huệ lại nghĩ vậy?

- Bởi Tiểu Huệ đâu đáng đi cùng với huynh.

Trương Quảng lắc đầu:

- Tiểu Huệ nói sai rồi.

- Sai chỗ nào?

- Ta chỉ sợ mình không đáng đi chung với nàng thôi. Một kẻ vô danh tiểu tốt như huynh... Thì sao sánh ngang với Tiểu Huệ được.

Nàng lườm Trương Quảng; - Tiểu Huệ thích được đi cùng với Trương huynh.

Nàng nói dứt câu thì trận cuồng phong từ phía trước ào ào thổi đèn cuốn theo đất đá bay mù mịt.

Trương Quảng dùng ống tay áo che mặt.

Con hắc mã hí lên lồng lộng. Khi nó vừa cất được tiếng hí thì hai chân trước cũng quy xuống.

Lục Tàn thét lớn:

- Chúng ta có địch nhân.

Tiểu Huệ lo lắng chụp lấy tay Trương Quảng:

- Huynh không được đứng xa Tiểu Huệ.

Nàng và Trương Quảng bước xuống đất Từ phía đối diện, một trung niên có khuôn mặt chữ điền, đôi mắt sáng ngời lông lững thững bước đến. Y chấp tay sau lưng trông thật nhàn nhã. Trên ngực áo của trung niên có thêu một nửa vầng Nhật Nguyệt song song.

Trương Quảng nhăm nói:

- Vị huynh đài này là người của Minh Thần Cung. Tiểu Huệ và Lục Tàn và nhị vị huynh đệ đệ tại hạ tiếp.

Chàng kịp bước ra thì trung niên lia ánh mắt sáng ngời qua mọi người định nhãn vào Trương Quảng. Y gần giọng nói: - Các người là người của Kim Tiền bang?

Trương Quảng ôm quyền:

- Chúng tôi là người của Kim Tiền bang... Còn huynh đài đây hẳn là người của Minh Thần Cung?
- Không sai...

Y định nhân vào mặt Trương Quảng:

- Người có phải là Trương Quảng?

Trương Quảng ôm quyền từ tốn nói:

- Trương Quảng chính là tại hạ.

Gã Minh Thần Cung khẽ gật đầu rồi nói:

- Ta là Mạc Dân.

Trương Quảng ôm quyền nói:

- Mạc đại ca có chuyện gì cần đến chúng tôi?

Mạc Dân nhìn Trương Quảng từ đầu đến chân bằng ánh mắt dò xét và khinh thị Gã hỏi lại một lần nữa: - Người có phải là Trương Quảng không?

- Trương Quảng chính là tại hạ.

Mạc Dân gật đầu:

- Tốt lắm... Mạc mỗ cho người chọn một hai con đường.

Trương Quảng cau mày hỏi:

- Mạc huynh muốn tại hạ chọn hai con đường. Đó là những con đường nào à?
- C ăn đường thứ nhất... Người phải chết.

Nghe câu nói này, chân diện Trương Quảng những tưởng chảy xệ xuống. Chàng chưa kịp hỏi thì Mạc Dân nói tiếp:

- Con đường thứ hai người phải hủy diện dung của mình.

Trương Quảng buông tiếng thở dài:

- Tại hạ thỉnh thị huynh một điều.
- Nói!
- Tại hạ và Minh Thần Cung vốn dĩ cũng có mối thâm giao. Nói thẳng ra tại hạ là bằng hữu của Giáng Thể Ngọc tiểu thư... đã là bằng hữu tất không có thù oán... Có gì Mạc Dân huynh lại bắt tại hạ chọn những con đường một chết hay hủy diện dung... Thật ra tại hạ đã đắc tội gì với cung chủ và đã đắc tội gì với Mạc Dân huynh?

Mạc Dân hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Người không cần biết đã đắc tội gì...

chỉ chọn lựa trong hai điều Mạc mỗ đặt ra thôi Y vừa nói vừa quảng về phía Trương Quảng ngọn trùy thủ sáng ngời rồi buông một câu thật lạnh lùng: - Hãy chọn đi.

Trương Quảng lắc đầu:

- Trước khi tại hạ chọn một trong hai điều Mạc Dân huynh đặt ra Trương Quảng cũng phải biết mình đắc tội gì chứ?

Mạc Dân gần giọng nói:

- Mạc mỗ nói rồi... người không cần biết... Mà chỉ lựa chọn thôi.

Hay người muốn Mạc mỗ làm thế người.

Trương Quảng lắc đầu:

- Quá vô lý... vô lý đến độ tại hạ không thể nào tưởng tượng được.

Tiểu Huệ bước lên bên cạnh Trương Quảng.

Nàng gay gắt nói:

- Mạc Dân các hạ thị vào Minh Thần Cung để bức ép Trương huynh à?

Mạc các hạ tự cho mình cái quyền đó sao. Các hạ xem thường Kim Tiền bang rồi đó.

Mạc Dân nhìn Tiểu Huệ:

- Đây là chuyện riêng của Mạc mỗ và Trương Quảng... Cô nương không nên chen vào. Hay cô nương muốn chết cùng với gã?

Lục Tàn nhìn Mẫn Thành, Ca Tư Khanh cũng xuống ngựa bước đến gần bên Trương Quảng. Hai người đặt tay vào đốc kiếm phòng bị.

Trương Quảng nói:

- Tại hạ chưa từng biết Mạc huynh...

tại sao lại có chuyện riêng với Mạc huynh chứ. Lại là chuyện riêng quái gở này.

Mạc huynh nhìn Trương Quảng gần giọng nói:

- Người không biết Mạc mỗ nhưng người lại biết Giáng Thử Ngọc.

- Tại hạ biết Giáng Thử Ngọc tiểu thư thì có liên can gì đến Mạc Dân huynh...

Mà huynh lại buộc tại hạ phải tự kết liễu mình nếu không thì hủy diệt dung. Đòi hỏi của Mạc Dân huynh có vô có không?

- Không vô có... Nếu không có người chen vào...

Mạc Dân bỏ lửng câu nói giữa chừng.

Trương Quảng buột miệng hỏi:

- Tại hạ chen vào chuyện gì?

Mạc Dân lưỡng lự nói:

- Trương Quảng đừng nói nhiều lời.

Hãy quyết định đi.

Tiểu Huệ gắt giọng nói:

- Không ai chấp nhận đòi hỏi trơ trẽn và ngu ngốc của người cả.

Người đem chuyện này gán cho chuyện kia.

Nàng hừ nhạt một tiếng nói tiếp:

- Tiểu Huệ không để cho người chạm đến Trương huynh đâu.

Mạc Dân đánh mặt, hắt sát khí:

- Các người muốn chết... Mạc mỗ sẽ cho các người chết.

Mẫn Thình, Ca Tư Khanh và Lục Tồn đồng loạt rút kiếm ra khỏi vỏ.

Tiểu Huệ nói với Trương Quảng:

- Huynh hãy lùi về sau.

Nàng vừa nói vừa bước lách qua án ngữ trước mặt Trương Quảng.

Tiểu Huệ gần giọng:

- Mạc Dân... Người thị là người của Minh Thần Cung bức ép Trương huynh...

Nếu người có bản lĩnh gì thì thử ra đi.

Mạc Dân hừ nhạt:

- Một cao thủ tầm thường của Kim Tiền bang mà dám đối mặt với Minh Thần sứ giả sao?

Y nói xong vung mạnh hữu thủ và tả thủ, từ đôi song thủ của Mạc Dân, đôi vòng Nhật Nguyệt sáng ngời sức xanh lè và đỏ rực vọt cắt ra nhanh không thể tưởng Mọi người chỉ kịp nghe âm thanh xé gió thì đôi vòng Nhật Nguyệt của Mạc Dân đã bay đi.

Khi đôi dòng trăng khuyết Nhật Nguyệt đã nằm gọn trong bản thủ của Mạc Dân thì Mẫn Thình và Ca Tư Khanh mới rơi xuống đất.

Thủ pháp giết người của Mạc Dân nhanh đến độ Lục Tồn lẫn Tiểu Huệ thờ thần cả người.

Mạc Dân gắng giọng nói:

- Sao bây giờ các người đã biết bản lĩnh của Minh thần sứ giả rồi chứ?

Trương Quảng buông tiếng thở dài.

Lục Tồn nhìn sang Tiểu Huệ. Nàng vẫn đứng án ngữ trước mặt Trương Quảng với vẻ mặt cực kỳ cương quyết và khấn trương Lục Tồn thôi lại một bộ, rồi hai bộ...

Bất thành linh lão phi thân lên lưng tuấn mã ra roi phi nước đại để đào thoát. Cục trường chỉ còn lại Tiểu Huệ và Trương Quảng.

Mạc Dân nói:

- Trương Quảng... Người chọn hay đợi Mạc mỗ ra tay...

Trương Quảng im lặng. Chàng có vẻ suy nghĩ rất căng.

Tiểu Huệ nói:

- Trương huynh... Tiểu Huệ sống chết với gã họ Mạc này... Huynh hãy

đào thoát đi Trương Quảng lắc đầu: - Nàng muốn ta giống như Lục tổng quản ư... Chúng ta đã là người trong nhà Họa cùng chia phúc cùng hưởng.

Trương Quảng bước đến một bộ đứng bên cạnh Tiểu Huệ. Chàng răn ra nụ cười giả lả nói: - Mạc Dân huynh chưa gì đã giết hai mạng người của Kim Tiền bang.

Mạc Dân huynh có thấy ái náy không?

- Mạc mỗ muốn cho các người tận mục sở thị bản lĩnh của Minh Thần sứ giả như thế nào.

Trương Quảng ôm quyền nói:

- Mạc Dân huynh nói tại vì Trương Quảng mà Giáng Thể Ngọc không chịu trở thành hôn thê của Mạc huynh?

- Đúng!

- Vì lý do đó huynh quyết lấy mạng tại hạ hoặc hủy diệt dung của tại hạ?

- Đúng.

- Huynh nghĩ khi huynh làm vậy Thể Ngọc sẽ chấp nhận huynh là hôn phu của nàng ư?

Mạc Dân cau mày nhìn Trương Quảng.

Trương Quảng buông tiếng thở dài rồi nói:

- Tình yêu vốn là sự gấn bó và tự nguyện của hai người.

Huynh giết tại hạ hoặc bắt tại hạ hủy diệt dung thì chắc chắn sẽ không có được tình yêu của Thể Ngọc, ngược lại còn bị nàng căm thù nữa.

Trương Quảng thở ra nói tiếp:

- Tại hạ biết hiện thời Giáng Thể Ngọc rất lợt lạt với Mạc Dân huynh. Huynh biết vì sao rồi... Có lẽ vì nàng luôn nhắc đến Trương Quảng là vì Trương Quảng là bằng hữu tốt của nàng.

Mạc Dân lắc đầu:

- Nàng đã yêu người.

Trương Quảng nhún vai:

- Điều này thì rõ ràng Trương Quảng chẳng biết gì cả.

- Nhưng chính vì điều này thì Mạc mỗ mới giết người.

- Mạc Dân huynh lấy mạng Trương Quảng được rồi... Nhưng chắc chắn sẽ mất cả tình yêu của nàng. Nàng sẽ càng xem thường Mạc Dân huynh hơn.

Bởi lẽ Thể Ngọc biết Trương Quảng là người không có võ công. Nay huynh lại dùng võ công tối thượng của Minh Thần Cung giết hại... Nàng sao chịu được.

Trương Quảng chỉ a tay đến trước:

- Huynh giết Trương Quảng chẳng được gì cả... Mà ngược lại còn trắng

tay.

chỉ bằng Mạc Dân huynh cứ để cho Thê Ngọc suy nghĩ tốt về huynh. Nếu như đối xử tốt với tại hạ... Không chừng tại hạ có thể nói giùm cho huynh một lời nữa.

Hừ nhạt một tiếng, Mạc Dân gần giọng nói:

- Trương Quảng... Chẳng qua ngươi sợ chết thôi... Ta không nghe những lời giáo ngôn của ngươi đâu. Ta buộc ngươi phải chọn một trong hai điều kiện của ta. Một là kết liễu mình, hai là hủy diện dung.

Chỉ có một trong hai điều kiện đó mà thôi Ngươi đừng nói nhiều lời nữa.

Trương Quảng buông tiếng thở dài:

- Mạc Dân huynh quyết định như vậy rồi à.

- Y của Mạc mỗ là như vậy đó.

- Mạc Dân huynh không còn cho Trương Quảng một sự lựa chọn nào khác?

Mạc Dân buông luôn một câu cụt lủn:

- Không.

Trương Quảng cúi xuống nhặt lấy ngọn trùy thủ. Thấy chàng nhặt trùy thủ, Tiểu Huệ lộ vẻ lo lắng và khẩn trương.

Nhìn Tiểu Huệ, Trương Quảng nhỏ giọng nói:

- Nàng và ta chuẩn bị chạy nhé.

Tiểu Huệ nhỏ giọng đáp lời:

- Mạc Dân không để cho Tiểu Huệ và huynh chạy thoát đâu. Binh khí tà quái của hắn sẽ cắt đầu huynh và Tiểu Huệ.

- Đẳng nào cũng phải chạy... Tẩu vi là thượng sách... Nếu không chạy đứng lại đây chờ chết sao?

Trương Quảng nhìn tại Mạc Dân.

Mạc Dân nói:

- Ngươi chọn điều kiện nào?

Gượng rặng một nụ cười giả lả, Trương Quảng nói:

- Chắc chắn tại hạ chọn điều kiện thứ hai rồi. Thà mất khuôn mặt còn hơn là tự kết liễu đời mình... Nhưng theo ý của huynh, Trương Quảng huynh dung diện như thế nào?

- Rọc nát gương mặt của ngươi ra.

Trương Quảng ôm quyền:

- Tại hạ tuân lệnh Mạc Dân huynh.

Trương Quảng nói dứt câu liền cúi xuống xá. Khi chàng đứng thẳng lên thì từ trong ống tay áo, chiếc hỏa pháo quăng ngay đến Mạc Dân.

Am...

Khói tỏa mù mịt, cùng với cát đá rào rào.

Trương Quảng thò tay Tiểu Huệ:

- Chạy...

Tiểu Huệ nghe tiếng pháo nổ giật mình. Nhưng không chút lưỡng lự mà cùng với Trương Quảng quay lưng bỏ chạy vào khu rừng già bên cạnh.

Hai người chạy đến bìa rừng thì Tiểu Huệ nghe tiếng gió rít sau lưng mình.

Nàng nghĩ ngay đến đôi binh khí Nhật Nguyệt của Mạc Dân mà buông tiếng nói: - Chúng ta cùng chết.

Lời nói còn đọng trên hai cánh môi của Tiểu Huệ thì Trương Quảng như thể vấp vào một rễ cây mà té ngang, kéo theo cả nàng.

Đôi binh khí Nhật Nguyệt lướt xẹt đỉnh đầu nàng và Trương Quảng trong đường tơ kẻ tóc. Tiểu Huệ nghe rõ mồn một tiếng gió rít trên đỉnh đầu mình.

Đôi Nhật Nguyệt quái hoàn đảo một đường vòng cũng rồi quay ngoắc lại hai người.

Tiểu Huệ lúng túng nói:

- Huynh chạy đi... Tiểu Huệ đỡ cho huynh.

Nàng vừa nói vừa toan chồm đến dùng thân mình hứng lấy đôi Nhật Nguyệt Ma Hoàn nhưng Trương Quảng như thể quá ư lúng túng mà dùng ngay ngọn trùy thủ quăng về phía cặp Ma Hoàn.

Chát...

Cú đập khá mạnh đủ để hất đôi Nhật Nguyệt Ma Hoàn ghim vào một tảng cây đại thụ cùng với ngọn trùy thủ.

Trương Quảng lại thét lớn.

- Chạy...

Y nắm tay Tiểu Huệ lao vào trong khu rừng rậm bắt kể những nhánh cây quào vào người.

Trương Quảng thở phào một tiếng khi chạy đến một tảng cây đại thụ. Đến lúc này Trương Quảng mới dừng bước nhìn lại nói: - Chúng ta thoát rồi.

Nói dứt câu Trương Quảng ngồi bệt xuống rễ cây thở hồng hộc.

Tiểu Huệ nhìn chàng:

- Huynh đã đỡ được đôi Ma Hoàn của Mạc Dân.

- Ta cũng không biết sao mình may mắn như vậy.

- Huynh đúng là số mạng lớn thật.

- Ta cũng không biết lại có số lớn như vậy Buông tiếng thở dài, Trương Quảng lắc đầu: - Tự đứng lại có kẻ thù... Một kẻ thù vô lý Nàng mỉm cười.:

- Không vô lý đâu.
- Nàng thấy đó... Nhưng vậy mà không vô lý ư - Không có lửa làm sao có khói.

Trương Quảng gắt gỏng nói:

- Có lửa có khói là cái khỉ gì... Gã Mạc Dân đó yêu Thê Ngọc rồi tìm đến ta đòi lấy mạng, hoặc hủy diện dung... Lửa với khói gì mà vô lý như vậy.

Trương Quảng phủi tay:

- Hắn yêu Thê Ngọc thì đi tìm Thê Ngọc tỏ tình, van xin, nài nỉ tình yêu của nàng... Có gì mà đi tìm Trương Quảng chứ.

Tiểu Huệ lườm Trương Quảng.

- Nếu như huynh không khiến cho Giáng Thê Ngọc tiểu thư yêu huynh thì đâu có chuyện này.

Trương Quảng đứng lên:

- Ta khiến Thê Ngọc yêu ta hồi nào.

Yêu hay không là do nàng quyết định chứ... Trương Quảng có buộc gì nàng đâu Ta có bắt nàng yêu Trương Quảng đâu Hừ... Nàng còn bình vực cho gã Mạc Dân chết tiết đó bắt Trương huynh của nàng chạy thực mạng. Thở không muôn nôi.

Tiểu Huệ phá lên cười.

Nàng vừa cười vừa nói:

- Lần này giữ được mạng có kỳ duyên đồ trợ Nhưng Tiểu Huệ không có bình vực hắn nghe.

Nàng bước đến bên Trương Quảng:

- Tiểu Huệ không ngờ huynh lại chạy nhanh như vậy.

- Nếu không nhanh chân thì chết chắc rồi. Chuyện này ta phải nói với Thê Ngọc.

Tiểu Huệ lắc đầu:

- Huynh nên tránh xa nàng ta thì hơn.

Trương Quảng nhìn sững Tiểu Huệ.

Tiểu Huệ mỉm cười nói:

- Nam nhân ghen tuông, ích kỷ chẳng thua vì nữ nhân. Xem ra Trương huynh cũng có số đào hoa.

Trương Quảng ngồi xuống rễ cây. Lâu bầu nói:

- Có số đào hoa mà phải chạy như thế này...

Trương Quảng lắc đầu thở dài:

- Cầu mong số đào hoa mau chóng xuất ra khỏi cuộc đời Trương Quảng.

Chương 20 - Bang chủ Cái bang vô thực

Tam Tông Miếu! Tòa niệm cổ xưa nhất ở Lạc Dương, đồng thời cũng là tòa tổng đàn của Cái bang. Tọa lạc giữa một bãi đất trống, vây bọc chung quanh là những tàng cây đại thụ khổng lồ, chỉ ít có tuổi cũng trên trăm năm. Không như những bang hội khác trong võ lâm, tổng đàn lúc nào cũng có cao thủ canh chừng cẩn mật như những tòa tổng đàn bang hội mà chỉ vốn vẹn ba vị trưởng lão Cái bang cư trú tại tòa miếu này để chăm nom, hương khói. Tuy nhiên cứ vào mỗi ngày cúng tổ thì Tam Tông Miếu lại tràn ngập các môn hạ Cái bang. Vốn là bang phái có môn hạ đông nhất trên giang hồ, nên Cái bang được giới võ lâm ngầm tôn là thiên hạ đệ nhất bang.

Mặc dù ngầm tôn là thiên hạ đệ nhất bang nhưng Cái bang ít khi nào có được một kỳ tài cho võ lâm, ngoài trừ mỗi một đặc điểm là đông người.

Chính vì quá đông mà các môn hạ Cái bang tỏa đi khắp nơi để kiếm ăn.

Chính vì lẽ đó mà Cái bang có phần nào mất đi uy danh của mình.

Bang chủ Cái bang là Vô Thực. Chúa ăn mày nhưng chẳng bao giờ thấy Vô Thực đi khát thực kiếm ăn. Chính vì lẽ đó mà y mới có tục danh là Vô Thực.

Trương Quảng và Tiểu Huệ bước đến bên cửa tòa Tam Tông Miếu.

Từ trong Tam Tông Miếu một vị trưởng lão với bộ y trang truyền thống của những người có chức phận cao trong Cái bang bước ra tiếp.

Vị trưởng lão Cái bang giới tự giới thiệu mình:

- Lão hủ là Thừa Khất.

Trương Quảng ôm quyền xá:

- Văn bối là Trương Quảng còn đây là Tiểu Huệ, bái kiến Thừa trưởng lão.

- Thừa Phát trưởng lão nhìn chàng và Tiểu Huệ rồi ôn nhu nói:

- Lão hủ mời công tử vào miếu.

- Đa tạ trưởng lão.

- Trương Quảng và Tiểu Huệ bước vào trong Tam Tông Miếu, lão Thừa Phát đưa tay mời chàng và Tiểu Huệ ngồi rồi nói: - Hửn Trương công tử và cô nương muốn tìm bang chủ?

- Văn bối đoán không lầm thì hửn bang chủ đã biết tin văn bối sẽ tìm đến bái kiến bang chủ?

Lão Thừa Phát gật đầu:

- Đúng như vậy... Thông tin của Cái bang nhanh nhất trong võ lâm giang hồ.

Nên chuyện công tử và cô nương đây sẽ tìm đến Cái bang, bang chủ đã

biết.

Lão róc trà ra chén.

Vừa róc trà Thừa Phát trưởng lão nói:

- Bang chủ của lão hủ còn biết Thần Phục bang chủ và các vị bang chủ khác đều chuẩn y lời thỉnh cầu của công tử.

Lão đặt bình trà xuống nhìn Trương Quảng:

- Mời công tử uống trà.

- Đa tạ trưởng lão.

Bưng chén ra Trương Quảng uống một ngụm nhỏ rồi đặt xuống bàn.

Chàng nhìn lão Cái bang Thừa Phát nói:

- Thông tin Cái bang truyền đi quả là nhanh khiến cho văn bối phải tâm phục vô cùng. Vậy bang chủ đã nhận tin không biết có chịu tiếp văn bối không?

Lão Thừa Phát bưng chén trà uống một ngụm lấy giọng rồi nói:

- Theo ý công tử... Cái bang là phái như thế nào trong võ lâm giang hồ?

Trương Quảng mỉm cười:

- Điều này văn bối không cần nói ra nhưng chắc chắn trưởng lão cũng đã biết Cái bang là phái như thế nào trong chốn võ lâm giang hồ. Một đứa con nít lên ba, đầu còn để chỏm cũng biết Cái bang là bang phái có đông người nhất... Nếu không muốn nói là thiên hạ đệ nhất bang.

Thừa Phát lão cái vuốt râu mỉm cười:

- Vậy lão hủ hỏi Trương công tử... Nếu như Trương công tử là bang chủ một bang phái thuộc vào hàng Thiên hạ đệ nhất bang. Để giữ uy phong, công tử có tiếp những kẻ vô danh tiểu tốt không?

Trương Quảng ôm quyền nói:

- Trưởng lão hỏi một câu rất hay. Một câu hỏi mà người đang có chức nghiệp như văn bối thật khó trả lời.

Lão Thừa Phát mỉm cười rồi nói:

- Công tử chưa trả lời thẳng vào câu hỏi của Lão hủ.

Trương Quảng ôm quyền nói:

- Thế trưởng lão đoán xem văn bối đến Tam Tông Miếu để làm gì, với mục đích gì?

Lão Thừa Phát vuốt râu mỉm cười:

- Mục đích của công tử là gì... Muốn làm gì ở Cái bang lão hủ không cần biết... Nhưng có một điều lão hủ biết...

Công tử muốn gặp bang chủ Cái bang.

Nhưng thân phận của công tử thì khó có thể chấp nhận được bang chủ

tiếp kiến.

Trương Quảng lắc đầu thở dài:

- Hóa ra gặp bang chủ Cái bang khó như vậy Chàng nhìn sang Tiểu Huệ:
- Tiểu Huệ... Nàng thấy đó, gặp một hành khất thì chỗ nào cũng có thể bắt gặp họ. Nhưng gặp chúa ăn mày đúng là không dễ chút nào.

Ai nói muốn gặp ăn mày là dễ đâu.

Lão Thừa Phát vuốt râu mỉm cười, ôn nhu nói:

- Công tử nói rất đúng... Gặp ăn mày dễ nhưng gặp chúa ăn mày chẳng dễ chút nào. Cho dù ngay cả Kim Tiền bang chủ cũng chưa hẳn đã được bang chủ Cái bang tiếp kiến.

Trương Quảng ôm quyền:

- Thừa Phát trưởng lão đã thắng thắng như vậy tại hạ cũng xin được thắng thắng nói ra mục đích của mình. Tại hạ đến Tam Tông Miếu lần này gặp bang chủ Cái bang cốt để muốn biết vì sao người lại có tục danh là Vô Thực.

Lão Thừa Phát cau mày:

- Chẳng lẽ chỉ cái tục danh thôi mà công tử phải lặn lội đến Tam Tông Miếu?

Trương Quảng thản nhiên gạt đầu.

Chàng ôn nhu nói:

- Vô Thực là không cần ăn... Nhưng người ta có câu có thực mới vực được đạo Nên tại hạ nghĩ bang chủ Cái bang một là người không ăn tất phải chẳng làm được việc gì, hai là ăn quá nhiều quá nên chẳng còn muốn ăn nữa. Người không ăn hay ăn nhiều cũng là điều là những người thoái hóa. Phàm người thoái hóa thì không làm được chuyện gì lớn.

Chàng nhìn Tiểu Huệ:

- Tiểu Huệ nè... Ta và nàng cũng nên đi thôi Chúng ta sẽ về bẩm báo với Thượng Quang bang chủ không cần đến Cái bang nữa.

Chàng nói rồi đứng lên ôm quyền:

- Đa tạ trưởng lão đã tiếp vãn bồi một chén trà... Nếu có đến Kim Tiền bang, vãn bồi mạn phép tiếp lại Trương lão một chén rượu.

Chàng nói rồi xá Thừa Phát, nói với Tiểu Huệ:

- Tiểu Huệ... chúng ta đi thôi.

Tiểu Huệ ngơ ngác bởi thái độ của Trương Quảng. Nàng miễn cưỡng ôm quyền nói với lão Thừa Phát: - Tiện nữ cáo từ.

Trương Quảng và Tiểu Huệ dậm bước thì lão Thừa Phát gọi lại:

- Đứng lại...

Trương Quảng dừng bước nhìn lão Thừa Phát. Lão Thừa Phát nói:

- Trương công tử hẳn biết Tam Tông Miếu là gì của Cái bang chứ?
- Văn bồi biết Tam Tông Miếu là tổng đàn của Cái bang.
- Tam Tông Miếu là tổng đàn của Cái bang, thế sao công tử muốn đến thì đến, muốn đi thì đi?

Trương Quảng gượng cười nói:

- Tại hạ đến để tham kiến bang chủ Cái bang.

Nay bang chủ không tiếp kiến văn bồi... Trương lão muốn văn bồi lưu lại đây để làm gì?

Chàng điểm nụ cười mỉm nói tiếp:

- Văn bồi thú thật... Văn bồi không muốn đầu nhập Cái bang để trở thành môn hạ của Cái bang đâu.

Lão Thừa Phát vuốt râu:

- Chưa chắc công tử muốn đầu nhập Cái bang... Bang chủ để cho lão phu gọi công tử ở lại để nói cho công tử biết, nếu công tử muốn diện kiến bang chủ... Phải tỏ lòng thành khẩn của công tử đối với bang chủ chứ.

Trương Quảng nheo mày suy nghĩ rồi nói:

- Chết thật tại hạ quên điều này.

Chàng ôm quyền nói:

- Nếu Thừa Phát trưởng lão không nhắc tại hạ... Không chừng Trương Quảng đã quên mất điều đó mà thất lễ với bang chủ Cái bang.

Chàng suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Ở Vu Sơn điện trang của Thượng Quan bang chủ có không biết bao nhiêu báu vật có giá trị vạn lạng. Nhưng rất tiếc tại hạ lại chẳng đem theo món báu vật nào bên mình để trao cho bang chủ.

Chàng mỉm cười nói:

- Ngoại trừ một thứ báu vật duy nhất mà tất cả các vị bang chủ khác đều thèm thuồng.

Chàng gượng cười nói tiếp:

- Nhưng riêng Thừa Phát trưởng lão...

Tại hạ lại có quà riêng cho người.

Lão Thừa Phát mỉm cười:

- Đến bây giờ công tử mới hiểu ý lão hủ.

- Không phải văn bồi không hiểu mà chỉ chờ Thừa Phát trưởng lão nói ra thôi.

Trương Quảng vừa nói vừa lấy trong ống tay áo ra một miếng ngọc bội bằng hổ phách. Chàng nhìn Thừa Phát nói: - Với miếng ngọc bội bằng hổ phách này... Văn bồi tin lão Thừa Phát tiên sinh sẽ khỏi phải dẫn đến võ lâm

để tìm chút thức ăn thừa.

- Lão hủ đã thoát cảnh đó rồi... nhưng vẫn cần ngân lượng để uống rượu.
- Vậy vẫn bối xin tặng cho lão tiên sinh món quà này để uống rượu.

Lão Thừa Phát cầm lấy miếng ngọc bội bằng hổ phách đưa lên miệng cắn.

Hành động của lão khiến Tiểu Huệ cau mày.

Lão cắn miếng ngọc bội rồi mới cho vào áo ngực ôn nhu nói:

- Miếng hổ phách ngọc bội của công tử đúng là hổ phách thật. Lão phu đã tạ công tử đã cho miếng ngọc bội này.

Lão mỉm cười nói tiếp:

- Giờ công tử đã có thể đi được rồi.

Tiểu Huệ sa sầm mặt. Nàng gắt giọng nói:

- Lão Thừa... Lão đã lấy công phẩm rồi, không dẫn Trương huynh đi gặp bang chủ Cái bang mà lại bảo huynh ấy rời Tam Tông Miếu?

Nàng gắt giọng nói tiếp:

- Lão có ý gì?

Lão Thừa chấp tay sau lưng nhìn Tiểu Huệ rồi nhìn lại Trương Quảng: - công tử đã biết một người Vô Thực hay hữu thực như thế nào rồi. Lão phu không cần phải nói ra điều gì nữa. Nhưng nếu công tử có chuyện hệ trọng cần đến Cái bang... Chấp pháp trưởng lão Thừa Phát có thể tiếp công tử.

Trương Quảng ôm quyền nói:

- Tại hạ chỉ chờ nghe trưởng lão nói câu này thôi.

Chàng nhìn lại Tiểu Huệ:

- Tiểu Huệ... Nàng hẳn có ý gặp bang chủ Cái bang... Chắc chắn.

Thừa Phát trưởng lão sẽ cho nàng gặp bang chủ.

Thừa Phát vuốt râu gạt đầu nhìn lại Tiểu Huệ:

- Cô nương muốn gặp bang chủ của lão hủ... Lão hủ sẽ phái người đưa cô nương đi gặp.

Lão nói rồi vỗ tay một tiếng.

Một gã Cái bang từ sau liêu bước lên.

Thừa Phát nói:

- Người hãy đưa cô nương đây vô gặp Vô Thực bang chủ.

Gã môn hạ Cái bang kính cẩn ôm quyền:

- Tuân lệnh trưởng lão.

Tiểu Huệ ngơ ngác bởi sự biến này, nàng nhìn Trương Quảng nói:

- Sao huynh không đi mà bảo Tiểu Huệ đi?
- Ô Nàng hỏi ta ư... Ta sao trả lời được bởi vì nàng muốn diện kiến bang

chủ Cái bang mà..... Mà ta nghĩ Tiểu Huệ cũng nên thay ta đi gặp bang chủ Cái bang một lần.

Trương Quảng mỉm cười:

- Đừng ngại... Ta nghĩ bang chủ Cái bang gặp được nàng rồi sẽ rất hoan hỷ.

Còn ta sẽ ở lại đây đàm đạo với Thừa Phát trưởng lão chờ nàng quay về.

Trương Quảng nói rồi mỉm cười với Tiểu Huệ.

Nàng lắc đầu:

- Huynh thật là khó hiểu.

- Rồi nàng sẽ hiểu mà.

Gã môn hạ Cái bang đến ôm quyền nói với Tiểu Huệ.

- Mời cô nương theo tại hạ.

Tiểu Huệ lưỡng lự một chút rồi bước theo chân gã môn hạ Cái bang. Trương Quảng nói với theo nàng: - Nàng nhớ nói với Vô Thực bang chủ... Trương Quảng gởi lời chúc an đến bang chủ.

Tiểu Huệ theo chân gã môn hạ Cái bang. Gã dẫn nàng đến tòa biệt trang bằng một con đường mòn được nguy trang phía sau tòa Tam Tông Miếu. Tiểu Huệ vừa đi vừa nghĩ thầm: trưởng huynh không đi mà lại phái mình đi.

Mình biết nói gì với Vô Thực bang chủ đây?,, Nàng lắc đầu nhẹ buông tiếng thở dài nghĩ tiếp: chắc hẳn huynh ấy đã thấy điều gì đó khác thường của Cái bang.” Gã môn hạ Cái bang đưa nàng vào tòa chính sảnh biệt trang. Gã nói: - Cô nương chờ tại hạ một chút.

Tiểu Huệ gật đầu. Gã môn hạ Cái bang đi rồi. Tiểu Huệ nhìn xung quanh. Nàng có cảm tưởng trong tòa biệt trang này chẳng có bóng người nào.

Tiểu Huệ nheo mày nghĩ thầm trong đầu: LAi thật.... nơi ở của bang chủ Cái bang mà chẳng có người hầu kẻ hạ nào hết... chẳng lẽ bang chủ Cái bang là một người thoát tục, thích cảnh sống ẩn dật thanh nhàn?” Ý niệm kia còn trong đầu nàng thì gã môn hạ Cái bang bước ra.

Gã ôm quyền nói:

- Bang chủ cho mời cô nương.

Gã môn hạ Cái bang dẫn Tiểu Huệ đến một căn thư sảnh phía sau tòa biệt trang.

Gã đứng ngoài cửa từ tốn nói:

- Mời cô nương.

Tiểu Huệ lưỡng lự hỏi:

- Bang chủ trong này à?

- vâng... Bang chủ đang chờ cô nương.

Nàng hời lưỡng lự rồi đẩy cửa bước vào gian thư sảnh đó.

Tiểu Huệ lướt mắt nhìn qua. Đập vào mắt nàng là bức rèm chắn ngang gian thư sảnh - Tiểu Huệ tham kiến bang chủ.

Mặc dù không thấy Vô Thực đâu nhưng Tiểu Huệ vẫn nói đại để khóa lập sự im lặng trông vắng trong gian đại sảnh này.

Giọng nói nhão nhề, nhão nhoẹt từ sau bức rèm cất lên:

- Cô nương... Bồn bang chủ ở đây.

Tiểu Huệ bước đến trước tấm rèm.

Vô Thực nói:

- Bồn bang chủ không tiện vén rèm. Cô nương cứ vén rèm lên, tất sẽ thấy ta.

Tiểu Huệ miễn cưỡng vén rèm.

Nàng đứng sững ra như pho tượng, chẳng tin vào mắt mình được.

Nàng nghĩ thầm: đây là Vô Thực bang chủ Cái bang hay một quái nhân chứ?" Tiểu Huệ có suy nghĩ đó bởi vì không tin vào mắt mình nữa. Bang chủ Vô Thực chẳng khác nào một đồng mở nhão nhẹt nằm bẹp, hoặc có thể nói là chảy dài trên tràng kỷ, ngay cả khuôn mặt cũng no tròn chẳng khác nào cái nia với hai gò má chảy xệ xuống tận vai. Miệng Vô Thực vẫn còn nhai ngònm ngoàm. Vô Thực vừa nhai vừa nói: - Cô nương gặp ta có chuyện chi không?

Tiểu Huệ bối rối nói:

- Ô Ô Tiểu Huệ chỉ muốn tôn giá có phải là Vô Thực bang chủ Cái bang không thôi.

- Vô Thực chính là ta đây.

Lão gượng cười, dùng tay kéo chiếc xương gà ra khỏi miệng rồi quẳng xuống đất Chung quanh chỗ Vô Thực nằm đầy rẫy xương gà, xương heo trong thật tởm lợm.

Vô Thực đặt tay lên ngực. Mỗi lần Vô Thực cử động, Tiểu Huệ có cảm tưởng cả một khối mở nhúc nhích trong thật tởm lợm.

Bang chủ Cái bang Vô Thực nói:

- Cô nương nhìn ta lạ lắm à.

- Tiểu Huệ không nhìn ra bang chủ nữa.

Vô Thực gượng cười nói:

- Trước đây bồn bang đâu có bộ trạng như thế này... Từ khi ta trở thành bang chủ Cái bang... Chẳng biết từ bao giờ ta lại phàm ăn và người phat cân liên tục, cho đến khi ta chẳng thể nào đứng nổi nữa... Mặc dù không đứng được nhưng ta cũng vẫn không từ bỏ cái tật phàm ăn của mình. Thế mới lạ lùng chứ. Nhưng may mắn lúc này ta đã là bang chủ Cái bang chẳng còn lo

đói nữa.

Tiểu Huệ buông tiếng thở dài lắc đầu.

Nàng ôm quyền nói:

- Bang chủ nằm ở đây vậy chính sự Cái bang giao cho ai?

Vô Thực khoát tay:

- Những chuyện của Cái bang, ta giao cho chấp pháp trưởng lão Thừa Phát.

Tiểu Huệ lắc đầu nghĩ thầm: thảo nào Trương Quảng huynh muốn mình đến viếng cái thây rừng mở và vô tích sự này.” Nàng tò mò hỏi: - Nằm mãi như thế bang chủ không thấy bức bối sao?

- Hầy... Bỏn bang chủ bức bối lắm chứ... Chính vì bức bối cái sự phát cân nhão nhen nhẹt này mà ta mới đặt cho mình cái tên là Vô Thực. Khổ nỗi đã là vô thực rồi nhưng ta vẫn thèm ăn mãi.

Hay da... Ta không thể nhịn ăn được.

Lão gượng cười rồi nói:

- Cô nương có cần gì đến ta không.?

Tiểu Huệ ôm quyền:

- Tiểu nữ chỉ xin thay mặt Kim Tiền bang đến thăm bang chủ thôi, chứ tuyệt nhiên không có chuyện gì.

- Thượng Quan Nghi bang chủ gởi lời thăm Vô Thực à. Tốt lắm... tốt lắm. Nếu vậy cô nương hãy cho ta gởi lời thăm hỏi đến Thượng Quan Nghi bang chủ nhé.

- Thẻ Ngọc sẽ chuyển lời bang chủ.

Tiểu Huệ ôm quyền xá:

- Tiểu nữ cáo từ.

Vô Thực gượng gật đầu:

-à cô nương đi đi.

Y nói rồi, với tay qua bên cầm lấy nửa con gà lại cho lên miệng nhai ngồm ngoàm. Thấy Vô Thực ăn, Tiểu Huệ chỉ muốn nôn mửa ra ngoài.

Nàng phải vội vã quay bước trở ra bên gian đại đường dành riêng cho Vô Thực.

Tiểu Huệ vừa đi vừa nói:

- Có người chết vì đao kiếm, chưởng, quyền... Nhưng duy có bang chủ Cái bang Vô Thực thì chắc chắn sẽ chết vì ăn.

Gã môn hạ Cái bang đón nàng ngay cửa hỏi:

- Cô nương đã gặp bang chủ?

- Bỏn cô nương đã gặp rồi. Bang chủ Cái bang quả là lạ quá.

Nàng nói rồi sai bước rời biệt trang theo đường cũ trở lại tòa Tam Tông Miếu.

Trương Quảng đứng chấp tay chờ nàng ngay bên ngoài ngôi cổ miếu.

Tiểu Huệ bước đến nhìn Trương Quảng hỏi:

- Huynh biết Vô Thực bang chủ là người như thế nào không?

Chàng mỉm cười:

- Trương Quảng đâu cùng đi với Tiểu Huệ mà biết. Nhưng có lẽ Vô Thực bang chủ là người rất đặc dị.

Nàng gạt đầu rồi tả lại hình thể của bang chủ Vô Thực cho Trương Quảng biết.

Trương Quảng bật cười thành tiếng rồi nói:

- Khi là người Cái bang thì cần cái ăn hàng ngày, khi đã là bang chủ thì cái ăn thừa mứa... Chính vì sự thừa mứa đó mà bang chủ đã phát cân đầy đà. Y là người đầu tiên trong giới võ lâm chết vì ăn.

Nghĩ cũng nực cười.

- Thật ra huynh đã biết điều đó rồi.

- Ô thật sự mà nói thì Trương Quảng không biết bang chủ Cái bang Vô Thực lại rơi vào tình trạng tòi tẹ như thế đó.

Nhưng ta biết người nào làm chủ Tam Tông Miếu... Người đó mới đích thực là bang chủ Cái bang.

- Vậy bang chủ Cái bang là Thừa Phát.

Trương Quảng khẽ gạt đầu.

Chàng từ từ rảo bước tiến ra ngoài.

vừa đi Trương Quảng vừa nói:

- Mặc dù chỉ là chấp pháp trưởng lão Cái bang nhưng Thừa Phát trưởng lão mới là người quyết định chính sự Cái bang. Còn tình trạng của Vô Thực thì còn làm gì được nữa.

- Nói vậy huynh đã thương thảo với Thừa Phát rồi.

- Ta đã trao tín thư cho Thừa Phát trưởng lão.

- Huynh biết như vậy... Sao còn muốn Tiểu Huệ đến viếng Vô Thực?

Trương Quảng bật cười. Nhìn sang Tiểu Huệ Trương Quảng nói:

- Ý này của Tiểu Huệ chứ Trương Quảng đâu có ép nàng.

Tiểu Huệ lườm Trương Quảng:

- Huynh lém lỉnh và giảo hoạt lắm.

Chẳng ai biết được huynh đang nghĩ gì và hành động như thế nào.

Chàng nhường mày:

- Trương Quảng bí ẩn như vậy à?

- Tiểu Huệ có cảm tưởng chuyện gì trên võ lâm giang hồ... Trương Quảng huynh đều biết cả.

- Ta tài như thế sao... Nếu chỉ ta tài như thế Tiểu Huệ nói thì ta đã không chạy thực mạng khi gặp Mạc Dân, và không để cho lão độc khổng chế nàng bằng độc trùng.

- Tiểu Huệ đâu có dám nói huynh là kẻ toàn năng toàn mỹ.

Trương Quảng nhìn nàng mỉm cười:

- Giờ thì ta và Tiểu Huệ đã có thể yên tâm quay về gặp Thượng Quan bang chủ rồi.

- Huynh đã hoàn thành chức nghiệp mà bang chủ giao.

- Không dám nói là hoàn thành mà chỉ có thể nói đã làm tròn những gì mà bang chủ đặt vào ta. Trông công trạng này nhất định có công của Tiểu Huệ... Công rất lớn.

Nàng lắc đầu:

- Tiểu Huệ chẳng thấy mình có công gì cả Mà chỉ làm một gánh nặng cho Trương huynh mà thôi.

- Sao nàng lại nói vậy?

- Đó là sự thật Nếu không có huynh thì Tiểu Huệ hẳn đã chết bởi Nhật Nguyệt Ma Hoàn của Mạc Dân rồi.

Trương Quảng nghiêm giọng nhìn nàng nói:

- Nhắc đến Mạc Dân, ta sức nhớ đến hành động của Lục tổng quản.

Chuyện của Lục tổng quản, Tiểu Huệ phải nói lại với bang chủ đó.

Nàng gật đầu:

- Tiểu Huệ sẽ trình tấu lại với bang chủ.

Nhìn nàng Trương Quảng:

- Trương huynh... Chúng ta lên đường này ta biết có một chỗ rất đẹp, rất thơ mộng. Nơi đã dành cho những đôi uyên ương đến với nhau để ngắm cảnh, và đôi ẩm... Nhân cơ hội này... Ta mời nàng đến đó - Đó là chốn nào.

- Vân Sơn Uyển.

Chương 21 - Dĩ độc trị độc

Bất cứ ai đến Vân Sơn Uyển cũng không thể nào rời bước bỏ đi được. Vân Sơn Uyển là một quần thể những ngôi thảo xá kang trang được dựng trên sườn ngọn Mã Sơn. Đến Vân Sơn Uyển, người ta có cảm tưởng lạc vào ranh giới tiên cảnh Những tầng mây trắng bông bênh lơ lửng ngay trước mặt là có thể dùng tay chạm đến chúng. Ngoài những quần thể xinh xắn, kang trang cảnh sắc ở đâu không có bút mực nào tả được vẻ đẹp của nó. Bướm thì từng đàn bay lượn khoe sắc, hoa thì bạt ngàn lên đến đỉnh. Những con đường mòn lót đá hoa cương nối những quần thể thảo xá với nhau, tạo nên một tân đồ liên hoàn để những đôi nam nữ thanh tú sánh vai ngắm cảnh, thưởng lãm sự yên tĩnh.

Nhưng Vân Sơn Uyển không chỉ nổi tiếng bởi cảnh đẹp huy hoàng tráng lệ của con người tạo ra, của thiên nhiên ban tặng, nơi đây còn có một thứ rượu chỉ có ở Vân Sơn Uyển, chỉ có những bậc đại gia đại phú, hay những quan nhân vương triều mới có thể đặt chân đến.

Những kẻ bình thường, những người trung lưu chỉ có thể mơ tưởng đến Vân Sơn Uyển trong giấc mộng và ao ước có ngày đặt chân đến, nhưng ao ước vẫn chỉ là ao ước. Bởi muốn vào Vân Sơn Uyển chỉ ít trong hầu bao phải có trăm lạng vàng ròng. Với số ngân lượng to lớn như vậy thì có mấy ai được đặt chân vào Vân Sơn Uyển.

Với tám kim bài của Kim Tiên bang, Trương Quảng và Tiểu Huệ mới có đủ ngân lượng để vào vùng non bông tiên cảnh này. Ngồi trong thảo xá, những vật dụng bên trong thì toàn những thứ giá trị, ngay cả bầu rượu cũng bằng ngọc thạch, Trương Quảng và Tiểu Huệ ngắm nhìn những đôi uyên ương dìu nhau đi trên những con đường lát đá phẳng phiu. Mặc dù đêm nay chỉ có ánh trăng lưỡi liềm những ánh sáng của con trăng cũng tạo ra nét thơ mộng, huyền ảo cho Vân Sơn Uyển.

Trương Quảng đặt chén rượu xuống trước mặt nhìn lại Tiểu Huệ:

- Nàng thấy có đẹp không?

Nàng gật đầu:

- Đẹp lắm... Thật là thơ mộng. Không biết trong những đôi uyên ương kia có...

Tiểu Huệ bỏ lửng câu nói giữa chừng.

Trương Quảng mỉm cười:

- Ý nàng muốn nói trong những đôi uyên ương kia có gã nào gian trá như Kiến Văn không chứ gì?

Trương Quảng mỉm cười lắc đầu: - Đừng nghĩ như vậy. Tất cả những đôi

uyên ương khi đã đến Vân Sơn Uyển đều đã nguyện với lòng thề thốt với nhau. Họ không chia cắt nhau đâu.

Nàng nhìn Trương Quảng:

- Đâu ai đoán được lòng người. Nếu chỉ dựa vào những lời thề thốt mà có được sự thủy chung thì trên đời này đâu có sự ngang trái.

- Nàng bị quan quá đó.

Nàng nhìn ra cửa thảo xá.

Trương Quảng nói:

- Uống với Trương Quảng một chén rượu để quên đi những nỗi muộn phiền.

Nàng nhìn lại Trương Quảng, miệng điểm nụ cười mỉm, tay thì bung chén rượu nói: - Đối với Tiểu Huệ thì chẳng có gì muộn phiền cả.

Tiểu Huệ vừa bung chén rượu đưa lên miệng thì tiếng tiêu quái gõ kia cất lên đập vào thính nhĩ nàng. Nghe tiếng tiêu đó chân diện Tiểu Huệ sa sầm hẳn lại.

Những nét bất nhẫn hẳn lên. Nàng từ từ đặt chén rượu xuống nhìn Trương Quảng nói: - Ngay cả một cuộc đối ẩm với Trương huynh, Tiểu Huệ cũng không được trọn vẹn.

Nàng thở dài lắc đầu:

- Không biết đến bao giờ Tiểu Huệ mới có được những khoảnh khắc riêng cho mình, chứ đừng nói đến một tình yêu trọn vẹn bằng tình người.

Nàng nói rồi đứng lên.

Trương Quảng hỏi:

- Nàng đi đâu?

- Đi gặp người mà Tiểu Huệ chẳng bao giờ muốn gặp... Nhưng không gặp thì không được.

- Kiến Văn?

Tiểu Huệ lắc đầu:

- Không... Tiểu Huệ phải đi gặp Độc Nhân Cầu Bá Tuyên.

- Lão Độc thổi tiêu gọi nàng?

Tiểu Huệ gật đầu, gượng cười nói:

- Tiểu Huệ không muốn gặp lão Độc đó nhưng con độc trùng thì buộc Tiểu Huệ phải gặp lão.

Trương Quảng buông một tiếng thở dài:

- Ta đúng là một kẻ vô dụng... Hay nàng có thể dẫn ta đi đến gặp lão Độc.

Nàng mỉm cười lắc đầu nói:

- Trương huynh muốn lão Độc cạy độc trùng vào huynh ư? Một mình Tiểu Huệ thôi đủ rồi... Tiểu Huệ không muốn kéo huynh vào chung một số phận với Tiểu Huệ. Nghe nàng nói Trương Quảng chỉ buông tiếng thở dài. Bụng lấy chén rượu dốc vào miệng mình.

Tiểu Huệ gượng nói:

- Gặp lão Độc lấy giải được độc trùng rồi, Tiểu Huệ sẽ quay lại ngay.

- Lão đưa giải được cho nàng à?

Nàng gật đầu:

- Mỗi một hoàn giải được chỉ có tác dụng một thời gian nhất định thôi. Nhưng nếu không có giải được, Tiểu Huệ không cách nào chịu đựng nổi sự hành hạ của độc trùng.

- Đã là Độc Nhân thì không ai không gian ác đâu nào. Tiểu Huệ đi đây. Nàng bước ra ngoài thảo xá.

Tiểu Huệ không ngờ khi nàng vừa bước ra khỏi thảo xá thì Trương Quảng cũng lặng lẽ theo chân nàng.

Tiểu Huệ theo tiếng tiêu tìm đến một gian thảo xá tọa lạc một nơi cao nhất trên đỉnh Mã Sơn. Khi nàng xuất hiện thì tiếng tiêu cũng ngưng bật.

Nàng đẩy cửa thảo xá bước vào. Trong thảo xá Độc Nhân Cầu Bá Tuyết đã chờ sẵn. Không chỉ một mình lão mà còn có thêm một tráng niên lực lưỡng vận phục trang bằng gấm Hàn Châu.

Vừa thấy Tiểu Huệ, mắt gã tráng niên đã sáng hẳn lên. Y nở ngay nụ cười có vẻ rất tâm đắc.

Lão Độc liếc trộm qua tráng niên nói với Tiểu Huệ:

- Lão phu cho gọi nàng đến đây vì có chuyện hệ trọng và lão nghĩ nàng không phụ lòng ta.

Tiểu Huệ ôm quyền:

- Tiên sinh chỉ giáo... Tiểu Huệ phải làm gì?

Lão Độc vê cằm mỉm cười. Nụ cười của lão hiện ra thì đôi chân mày của Trương Quảng nhíu lại.

Lão Độc chỉ tráng niên nói:

- Đây là Hàn thiếu gia... Một phong lưu nho sinh nổi tiếng ở Hàn Châu. Lão phu vốn dĩ có trọng ân với Hàn thiếu gia.

Hàn thiếu gia đến Vân Sơn Uyển lần này chỉ có một mình. Trong cảnh đêm thơ mộng này, Hàn thiếu gia muốn có một nữ nhân để tâm sự... và giao tình. Nàng giúp lão phu được chứ?

Lão chẳng cần Tiểu Huệ có đồng ý hay không mà thân nhiên nhìn lại họ Hàn: - Hàn công tử thấy tiểu nữ của lão phu đẹp chứ?

Gã gật đầu ôm quyền xá:

- Đa tạ trưởng lão đã đưa đến cho Hàn Bản một trang nhi nữ sắc nước hương trời - Hàn thiếu gia nói vậy là được rồi, chỉ cần Hàn công tử vui vẻ thì lão hủ vui vẻ thôi Lão vỗ vai Hàn Bản: - Hàn thiếu gia cứ tự nhiên.

Tiểu Huệ nghe lão Độc nói mặt sa sầm.

Nàng miễn cưỡng hỏi:

- Tiên sinh bán Tiểu Huệ cho Hàn công tử đây với giá bao nhiêu vậy? Nếu có thể Tiểu Huệ sẽ trao số ngân lượng kia cho tiên sinh mà không phải bồi tiếp Hàn công tử.

Lão Độc khoát tay giả lả cười:

- Không không... Lão hủ đâu có cần ngân lượng mà bán tiểu nữ.

Lão hủ hoàn toàn không cần ngân lượng mà cần tiểu nữ giúp cho chuyện này. Rồi tiểu nữ sẽ hiểu mà.

Lão nghiêm mặt:

- Nếu tiểu nữ không chịu ý của lão phu.

Đừng trách lão phu sao nhẫn tâm với tiểu nữ.

Lão nhìn lại Hàn Bản:

- Mời công tử.

Lão nói rồi bước ra ngoài đứng án ngữ ngay cửa thảo xá như sợ Tiểu Huệ và Hàn Bản vụt bỏ trốn.

Lão nhìn lên bầu trời đêm đầy sao để khóa lấp thời gian trống trải.

Bên trong thảo xá, Tiểu Huệ nhìn Hàn Bản ngập ngừng hỏi:

- Công tử đã trả cho Cầu tiên sinh bao nhiêu ngân lượng?

Hàn Bản lắc đầu:

- Không không... Hàn mỗ đâu có trả ngân lượng cho Cầu tiên sinh.

- Thế sao Cầu tiên sinh lại đem Tiểu Huệ cống nạp cho công tử?

- Cầu tiên sinh gặp Hàn mỗ, rồi thỉnh nhờ Hàn mỗ đến giao tình với nàng để trị thương cho nàng. Ta vì lòng hào hiệp...

Mà buộc phải nhận lời tiên sinh... Ta những tưởng đâu phải gặp một người nội thương trầm trọng, không ngờ nàng lại khỏe mạnh như vậy.

Tiểu Huệ cau mày nghĩ thầm: chẳng lẽ lão Độc làm chuyện này vì có liên quan đến độc trùng trong nội thể của mình?" Nàng suy gẫm một lúc rồi nói: - Thôi được... Tiên sinh đã muốn vậy, Tiểu Huệ đành chiều theo ý của Cầu tiên sinh Nàng nói rồi quay lưng lại Hàn Bản tự trút bỏ trang phục mình.

Thân thể Tiểu Huệ hiện ra với những đường cong thật cân đối và làn da trắng ngời ngời khiến Hàn Bản cảm nhận ngay sự rạo rực không tả đang ngập trong người gã.

Nước bọt tự dung trào ra ngoài miệng Hàn Bân mà gã không sao làm chủ được, Hàn Bân bước đến sau lưng nàng. Tay y run run đặt lên bờ vai Tiểu Huệ nhỏ nhẹ nói: - Nàng không phản đối à?

- Công tử hãy làm phận sự của mình đi.

- Nàng đẹp quá... Ta không ngờ mình lại có may mắn như thế này.

Tiểu Huệ buông tiếng thở dài, gằn giọng nói:

- Hàn công tử đừng nói nhiều nữa, Hãy làm phận sự của mình.

Tiểu Huệ là món quà của Cầu tiên sinh cống nạp cho công tử mà.

- Ta biết... ta biết...

Hàn Bân vừa nói vừa cởi bỏ phục trang. Y rà tay khắp người Tiểu Huệ rồi mới thực hiện nốt những động tác giao hoan của một con thú với tất cả sự hào hứng chiếm hữu thân thể nàng.

Hàn Bân rên lên một tiếng.

Lão Độc Nhân Cầu Bá Tuyết bước vào.

Lão ngồi ngay bên cạnh Tiểu Huệ, áp hữu thủ vào đại huyệt bách hội của nàng. Một hấp lực từ lòng bàn thủ của gã phát qua đại huyệt bách hội của Tiểu Huệ.

Nàng giật mình nghĩ thầm: lão quỷ định làm gì?" Ý niệm đó lóe lên, Tiểu Huệ toan phản kháng lại hành động của Độc Nhân thì toàn thân thể nàng cứng đờ. Tiểu Huệ thấy mắt mình tối sầm lại, và thần thức mù mẫm. Nàng chỉ còn nghe được những âm thanh rên rỉ của Hàn Bân. Những tiếng rên của gã chẳng hiểu cảm khoái lạc mà như tiếng rên đau đớn của một kẻ sắp chết.

Khi lão Độc rút tay lại.

Tiểu Huệ lấy lại được thần thức, mở mắt ra. Nàng không thể nào tưởng tượng được Hàn Bân mới đây còn là một tráng niên lực lưỡng giờ chỉ còn là một cái xác không hồn với vẻ bề ngoài chẳng khác gì một cây củi mục.

Lão Độc xoa tay nhìn Tiểu Huệ:

- Bây giờ tiểu nữ biết gì sao lão hủ cần tiểu nữ rồi chứ?

Mặt Tiểu Huệ biến sắc xanh rờn.

Nàng vội vã vận lại trang phục, vừa vận trang phục, Tiểu Huệ vừa nói: - Lão đang luyện công phu gì?

- Có luyện công phu gì đâu... Lão phu lấy chân nguyên của gã họ Hàn này bồi bổ tinh lực cho độc trùng trong nội thể của Tiểu Huệ đó.

Tiểu Huệ lắc đầu:

- Tôi không tin...

Lão Độc mỉm cười nói:

- Tiểu nữ không tin cũng được... Bây giờ tiểu nữ có thể đi được rồi.

Tiểu Huệ nhìn lão Độc gần như không chớp mắt.

Nàng nói:

- Phải chăng lão dùng Tiểu Huệ để nuôi độc trùng bằng cách này.

Lão Độc gật đầu.

Tiểu Huệ biến sắc:

- Tiểu Huệ... Phải... Phải làm những chuyện này cho lão?

Độc Nhân Cầu Bá Tuyên vuốt râu:

- Đúng... Nếu không làm như vậy thì độc trùng trong nội thể của tiểu nữ sẽ nổi loạn và giết chết tiểu nữ.

Lão mỉm cười:

- Lão hủ làm vậy là vì tiểu nữ đó.

Lão xua tay:

- Tiểu nữ đi được rồi... Khi nào cần lão Độc sẽ lại cho gọi tiểu nữ.

Tiểu Huệ đành mặt nói:

- Lão giết ta đi.

Độc Nhân Cầu Bá Tuyên thừ mặt bởi lời nói này của Tiểu Huệ. Lão khẽ gật đầu từ tốn nói: - Sao Tiểu Huệ lại muốn chết?

- Tiểu Huệ không muốn hành động như vậy nữa.

- Không muốn cũng không được. Hay tiểu nữ muốn độc trùng đầy ắp tiểu nữ?

Giọng nói của Độc Nhân thật từ tốn nhưng bất giác xương sống Tiểu Huệ lại gay lạnh, buốt nhói. Toàn thân nàng như thể có lớp gai ốc nổi đầy người. Nàng nhớ lại cảm giác hôm nào tại vọng nguyệt lâu mà bất giác rùng mình.

Tiểu Huệ nói:

- Chẳng lẽ nào Tiểu Huệ lại hành động một lần nữa?

- Cứ mỗi một con trăng khuyết nàng làm như vừa rồi, nếu không muốn chết bởi độc trùng của lão Độc.

Buông tiếng thở dài. Tiểu Huệ hỏi:

- Chẳng lẽ nào Tiểu Huệ mới thoát khỏi nghiệp độc trùng của lão.

- Khi nào lão phu cảm thấy không cần nữa sẽ trục độc trùng ra cho tiểu nữ.

Câu nói này của lão khiến Tiểu Huệ không khỏi thất vọng vô cùng.

Nàng lắc đầu:

- SỐ phận của Tiểu Huệ như vậy rồi, chết còn hơn là sống.

Lão Độc mỉm cười:

- Ai cũng muốn sống cả... tiểu nữ đừng nên đi tìm cái chết.

với lại việc tiểu nữ làm cho lão phu...

Tiểu nữ còn nhận được sự hoan lạc. Kiến Văn cũng giúp lão như tiểu nữ đã giúp.

- Kiến Văn khác, Tiểu Huệ khác.

Nàng nói rồi cắn răng vào môi dưới miễn cưỡng bỏ đi thẳng ra ngoài thảo xá.

Lão Độc nhìn theo sau lưng nàng, điểm một nụ cười mỉm.

Lão nhìn lại xác Hàn Bân rồi xoa đôi bàn thủ ra trước mặt.

Lão có vẻ tâm đắc với đôi bàn thủ của lão Lão Độc ôm xác Hàn Bân ra sau thảo xá quăng xuống vực rồi quay trở vào.

Lão rút một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, mới từ từ ngồi xuống tràng kỷ, vận công điều tức. Hai tay lão áp vào rồi từ từ đẩy về phía chân đèn đặt ngay góc.

Chiếc chân đèn dịch chuyển về phía lão rồi từ từ cong xuống, chẳng mấy chốc bị vo tròn thành một khối sắc trông thật dị hình dị dạng.

Lão Độc hóa giải thần công, mỉm cười nhìn khối sắt quái gỡ kia.

Lão còn đang đắc ý thì bất ngờ thốt lên:

- Ai...

Từ ngoài thảo xá một người vận trường bào, đội mũ rộng vành, có phủ rèm bước vào Y vừa bước vào vừa nói: - Không ngờ Độc Nhân Cầu Bá Tuyệt lại luyện hấp Tinh Đại Pháp.” Lão Độc đứng lên: - Ngươi là ai mà biết lão phu luyện Hấp Tinh Đại Pháp?

- Lão Độc không cần biết tên ta. Lão chỉ nên biết một điều, tại hạ được sự thỉnh cầu của một người đến bắt lão phải trục độc trùng ra khỏi nội thể Tiểu Huệ.

Hai là hóa giải Hấp Tinh Đại Pháp của lão Chân diện lão Độc sa sầm:

- Ngươi tưởng đâu với chiếc nón rộng vành che mặt, ngươi có thể nói gì thì nói.

Muốn lão làm gì thì phải theo ý của ngươi?

- Mặc dù lão đã luyện thành Hấp Tinh Đại Pháp... Một ma công tối thượng của tà công... Nhưng Hấp Tinh Đại Pháp của lão cũng mới chỉ đạt đến cảnh giới năm thành công lực mà thôi. Chưa đủ gọi là đối thủ của ta đâu.

- Bản lĩnh của ngươi thế nào mà lại ngạo ngôn như vậy chứ?

- Vậy lão hãy sử dụng Hấp Tinh Đại Pháp xem lời nói của ta đúng hay sai nào.

- Được Ngươi đã muốn thì lão phu sẽ cho thưởng lãm Hấp Tinh Đại Pháp thập đại tà công của lão phu.

Lão nói rồi áp tay vào nhau từ từ đẩy về phía bạch y nhân.

Mặc dù biết Hấp Tinh Đại Pháp của lão Độc là một trong những môn tà công tàn khốc nhất nhưng bạch y nhân trông rất dũng dũng, thậm chí còn chấp tay sau lưng.

Về thân nhiên của bạch y nhân khiến lão Độc cũng phải e dè. Lão mím môi nghiêng răng rồi gằn giọng nói: - Đờ thân công của lão đây.

Hai luồng hấp lực từ tâm trung bản thủ của lão Độc thoát ra cuốn về phía bạch y nhân. Lão vừa phát Hấp Tinh Đại Pháp vừa nói: - Lão hủ sẽ bẻ vụn xương của ngươi.

Bạch y nhân vẫn chấp tay sau lưng nhưng quanh y có một vùng ảo khí xuất hiện. Hai đạo Hấp Tinh Đại Pháp chạm vào vùng ảo khí liền bị hóa giải ngay. Hai đạo Hấp Tinh Đại Pháp như thể chìm vào cõi vô thanh vô sắc.

Hiện tượng thần kỳ đó xảy ra khiến cho lão Độc sững sờ, và trợn mắt nhìn bạch y nhân. Giờ lão đã kịp nghiệm ra lời nói của đối phương là sự thật. Lão Độc không khỏi lúng túng, vội vội vàng vàng thu hồi Hấp Tinh Đại Pháp để dùng đến độc công.

Nhưng lão vừa thu hồi Hấp Tinh Đại Pháp thì tâm trung bản thủ nhói buốt một cái thật đau khi bạch y nhân chớp động hữu thủ.

Lão Độc ngồi bịch xuống đất, nhăn mặt.

Lão thất sắc nhìn lên bạch y nhân:

- Ngươi đã làm gì lão phu?

Bạch y nhân buông một câu bằng chất giọng thật nhạt nhẽo:

- Dĩ độc trị độc.

Lão Độc chìa hai bàn tay đến trước mặt. Giữa tâm trung bản thủ có hai dấu đỏ như hai nốt ruồi son.

Lão nhìn lại bạch y nhân:

- Phải chăng... đây là Huyết Điểm Tử?

- Đúng. Lão chỉ có hai sự lựa chọn.

Một là làm theo lời ta. Hai là chờ đợi cái chết khủng khiếp đến với lão.

Bạch y nhân gằn giọng nói:

- Lão biết cái chết khủng khiếp đến với lão như thế nào rồi.

Chân diện của lão Độc biến sắc trông thật khốn khổ. Lão thở gấp rồi nói:

- Du trang chủ còn sống ư?

- Sống hay chết lão không cần biết...

Chỉ nên quyết định sự lựa chọn của mình.

- Lão Độc muốn sống.

- Muốn sống thì làm theo ý của ta.

- Nhưng ai sẽ hóa giải huyết điểm cho lão Độc?

- Trương Quảng là một đại phu kỳ tài y có thể làm được điều đó.

Bạch y nhân nói rồi trở bộ quay bước tiến ra cửa thảo xá.

Độc Nhân Cầu Bá Tuyết gọi theo:

- Du trang chủ...

Bạch y nhân dừng bước. Y nhạt nhẽo nói:

- Đừng van xin ở ta... Hãy van xin Trương Quảng thì đắc lợi hơn. Cũng đừng để cho ta thấy mặt lão, và cũng đừng để ta nghe đến Hấp Tinh Đại Pháp.

Nếu không lão chết không toàn thân đó.

Nói dứt câu bạch y nhân chỉ lắc nhẹ bờ vai, thân ảnh của y thoát đi nhanh như một cơn lốc, mất hút ngay trong tầm mắt của lão Độc.

Lão Độc lầm nhảm nói:

- Du Cát Đằng... Người còn sống...

Người vẫn còn sống sao.

Độc Nhân Cầu Bá Tuyết nhìn lại đôi bàn thủ của mình một lần nữa mà cảm nhận lòng nặng trĩu. Lão bất giác buông tiếng thở dài, lắc đầu nhìn ra cửa thảo xá: - Cát Đằng... Độc Nhân sẽ tìm người khi luyện thành Hấp Tinh Đại Pháp...

Độc Nhân sẽ tìm người.

Chương 22 - Nợ tình bạc phận

Trương Quảng bước vào thảo xá. Tiểu Huệ đang ngồi ủ rũ đứng bật lên.

Trương Quảng mở lời trước:

- Nàng về rồi à...

- Trương huynh đi đâu vậy?

- Nàng đi rồi, ta ở lại thấy cô độc quá nên rảo bước ra ngoài để chung vui cùng những đôi uyên ương trên Vân Sơn Uyển này.

Bước đến bên Tiểu Huệ, Trương Quảng nói:

- Tiểu Huệ... Ta biết vì sao những đôi uyên ương không sợ hao ngân lượng để tìm đến Vân Sơn Uyển.

- Vân Sơn Uyển có thần phò mạng tình yêu à?

Nàng vừa nói vừa mỉm cười.

Trương Quảng gãi đầu nói:

- Chẳng có thần phò mạng tình yêu đâu, mà ở đây có một hẻm vực, tương truyền đã có một đôi uyên ương vì tình yêu mà cùng nhau nhảy xuống hẻm vực đó. Đôi uyên ương kia khi sống lại bị chia lìa lúá đôi nên quyết định tìm đến cái chết để mãi mãi không còn chia cắt. Truyền thuyết tình yêu của hai người đó khiến cho những người đời sau khi yêu nhau muốn được như họ, nên kéo đến Vân Sơn Uyển mà thề thốt.

Nàng gượng cười nói:

- Thề chùng nào Trương huynh mới đem ý trung nhân của huynh đến Vân Sơn Uyển thề hẹn?

Trương Quảng nhún vai:

- Ai thì có ý trung nhân nhưng ta chắc chắn không có rồi.

- Giáng Thê Ngọc cũng xứng đáng với Trương huynh lắm chứ.

- Ở ta không dám mơ tưởng đâu. Thê Ngọc đường đường là ái nữ của Minh Thần cung chủ.

Chung quanh nàng còn có những anh hùng lầy lùng như Mạc Dân...

Trương Quảng nhăn mặt:

- Ta đâu muốn chết vì tình chứ. Phận thấp hèn như Trương Quảng nếu có dặng tình yêu chỉ xin phận nhỏ nhoi nhất trong cuộc đời này.

Trương Quảng nhìn Tiểu Huệ:

- Thế nào... Lão Độc có đưa thuốc giải cho nàng không?

Nàng đỏ mặt ngượng ngùng rồi gật đầu:

- Có - Thế thì tốt quá rồi.

Tiểu Huệ nghiêm giọng nói:

- Trương huynh...

- Nàng muốn nói gì?
- Lão Độc Nhân Cầu Bá Tuyết nếu không diệt trừ sớm... Tiểu Huệ nghĩ lão sẽ là ác ma khủng khiếp đó.

- Thế ai tiêu diệt lão đây... Huống chi nàng còn đang bị lão...

- Tiểu Huệ không lo cho bản thân mình nữa.

Nàng buông tiếng thở dài, rồi nói tiếp:

- Trương huynh là bằng hữu của Giáng Thê Ngọc tiêu thư... Có thể huynh thỉnh cầu Giáng Thê Ngọc, nhờ Minh Thần cung chủ ra tay giết lão Độc ấy Trương Quảng cau mày: - Nàng nghĩ Độc Nhân nguy hiểm vậy à?

Tiểu Huệ khăng khái gật đầu:

- Tiểu Huệ nghĩ như vậy...

- Nếu đúng như nàng nói... Trương Quảng sẽ thỉnh cầu với bang chủ.

- Thượng Quan bang chủ ư?

Tiểu Huệ gượng cười lắc đầu:

- Bang chủ không phải là đối thủ của Độc Nhân Cầu Bá Tuyết đâu.

- Tiểu Huệ nghĩ như vậy à?

- Không phải nghĩ mà là chắc chắn như vậy.

Võ lâm chỉ có Minh Thần cung chủ và môn chủ Thiên môn mới có thể giết được Độc Nhân thôi.

- Ở nhưng hai người này ta lại không quen biết... Làm sao thỉnh cầu họ... Không chừng họ lại cùng phe cánh với Độc Nhân thì ta và nàng tự chuốc họa vào thân.

Trương Quảng vừa nói dứt câu thì Độc Nhân Cầu Bá Tuyết bước vào.

Vừa thấy Độc Nhân Cầu Bá Tuyết, Tiểu Huệ biến sắc đứng bật lên, nàng nắm tay Trương Quảng, kéo vội ra sau lưng, rồi gần giọng nói: - Lão Độc... Trương huynh không biết võ công... Nếu lão làm hại đến huynh ấy... Tiểu Huệ thề sống chết với lão.

Độc Nhân Cầu Bá Tuyết nhìn Trương Quảng, rồi nhìn lại Tiểu Huệ.

Tiểu Huệ căng mắt nhìn lão dường như không chớp.

Trương Quảng ôm quyền nói:

- vãn bối và tiên sinh không thù không oán, hẳn tiên sinh không có ý hại vãn bối.

Độc Nhân Cầu Bá Tuyết nhìn chàng bằng ánh mắt dò xét rồi trầm giọng nói: - Lão hủ đến thảo xá của Trương công tử và Tiểu Huệ... Lão hủ chẳng có ý muốn hại ai cả.

Lão hủ đến với lòng thiện chí của mình.

Tiểu Huệ buông tiếng thở phào như thê trút được gánh nặng trên vai

nàng.

Nàng miễn cưỡng nói:

- Lão đến có ý gì...

Độc Nhân Cầu Bá Tuyết gượng cười nhìn Trương Quảng nói: - Lão hủ có ý muốn trao đổi với Trương công tử đây Trương Quảng tròn mắt nhìn lão: - vãn bối... vãn bối là kẻ vô danh tiêu tốt...

lại chẳng có báu vật gì... Lấy gì trao đổi với tiên sinh?

Lão độc nhượng mày ngồi xuống ghế:

- Tiểu Huệ vẫn đứng án ngữ che chắn cho Trương Quảng. Lão độc nói: - Tiêu nữ... Lão phu không hại Trương Quảng công tử đâu... ngươi đừng sợ.

- Lão muốn gì nói ra đi.

Nhìn Trương Quảng, Độc Nhân từ tốn nói:

- Lão muốn biết Trương công tử đây có phải là đại phu không?

Trương Quảng gật đầu:

- Tại hạ là đại phu à. Võ công thì tại hạ đúng là không biết gì nhưng y thuật thì có thể rất tự tin về mình.

- Tốt lắm...

Lão chìa đôi bàn thủ đến trước rồi nói:

- Công tử nhìn xem trong lòng bàn tay của lão có gì.

Trương Quảng bước qua Tiểu Huệ, nắm lấy tay Độc Nhân Cầu Bá Tuyết quan sát rồi nói: - Trong lòng bàn tay của tiên sinh có nốt ruồi son... Nhưng đây không phải là nốt ruồi mà do huyết lưu trú lại.

Chàng nhìn vào mắt lão độc:

- Tiên sinh đã trúng phải một thứ binh khí rất đặc dị.

Nói rồi Trương Quảng bắt mạch lão Độc. Đôi chân mày của chàng nhíu lại. Buột miệng thốt: - Uùi cha...

Lão Độc nghiêm giọng nói:

- Công tử thấy gì?

Trương Quảng buông tay lão Độc nhìn lão nói:

- Kinh mạch của tiên sinh loạn đảo. Chứng tỏ bên trong có kim châm rất nguy hiểm... Nếu không lấy kim châm ra... thì chẳng bao lâu chúng sẽ công phá đến tim... Tiên sinh chết rất đau đớn mà không một đại phu nào cứu được.

Mặt Độc Nhân sa sầm đánh hằn lại.

Lão buột miệng thở dài rồi nói:

- Công tử lấy được kim châm ra cho lão độc chứ?

Trương Quảng lưỡng lự nói:

- Văn bối có thể lấy được.
- Trương công tử hẳn biết lão phu đã hạ độc trùng với Tiểu Huệ?
- văn bối có nghe Tiểu Huệ nói.

Lão độc đứng lên:

- Lão phu có đề nghị thế này... Nếu Trương công tử trục được kim ra khỏi mạch môn của lão Độc thì ngược lại lão Độc sẽ lấy độc trùng ra khỏi nội thể của tiêu nữ Tiểu Huệ đây.

Trương Quảng ôm quyền xá:

- Thế thì hay quá.

Tiểu Huệ xen vào:

- Trương huynh..... Không được làm... Tiểu Huệ thà chết chứ không để huynh cứu gã độc vật này đâu.

Nàng vừa thốt dứt câu thì lão Độc bất ngờ chồm tới đặt trảo vào yết hầu Trương Quảng.

- Trương tiêu tử...

Tiểu Huệ biến sắc quát:

- Lão Độc.

Cầu Bá Tuyết gắt giọng, lườm nàng nói:

- Nha đầu... im miệng.

Lão độc nhìn lại Trương Quảng:

- Trương tiêu tử... Người nghe theo nha đầu kia hay nghe theo lão hủ?

- Văn bối học y thuật đề cứu người... nếu như Tiểu Huệ không vương độc trùng của tiên sinh thì phận sự của văn bối cũng phải cứu tiên sinh Nay một việc lợi đôi bên, có gì văn bối lại không nhận lời.

Độc Nhân Cầu Bá Tuyết gật đầu:

- Tốt lắm...

Lão vừa nói vừa thả trảo công khỏi yết hầu Trương Quảng: - Lão hủ và Trương tiêu tử thỏa thuận rồi nhé.

- văn bối sẽ làm hết sức mình.
- Được Hầy lấy kim ra cho lão hủ.

Trương Quảng buông tiếng thở dài:

- Vậy còn...

- Tiêu tử yên tâm... mặc dù lão hủ là Độc Nhân nhưng rất trọng lời nói của mình.

Trương Quảng ôm quyền:

- Đa tạ tiên sinh.

Chàng bắt mạch một lần nữa.

Trương Quảng cau mày:

- Văn bối nói điều này... Mong tiên sinh tin văn bối.

- Nói đi.

- Muốn lấy kim châm ra khỏi mạch môn tiên sinh, văn bối cần một con độc trùng của tiên sinh - văn bối sẽ làm hết sức mình.

- Được. Hãy lấy kim ra cho lão hủ.

Trương Quảng buông tiếng thở dài:

- Vậy còn...

- Tiêu tử yên tâm... mặc dù lão hủ là Độc Nhân nhưng rất trọng lời nói của mình.

Trương Quảng ôm quyền:

- Đa tạ tiên sinh.

Chàng bắt mạch một lần nữa.

Trương Quảng cau mày:

- Văn bối nói điều này... Mong tiên sinh tin văn bối.

- Nói đi.

- Muốn lấy kim châm ra khỏi mạch môn tiên sinh, văn bối cần một con độc trùng của tiên sinh. Độc nhân ngồi lên: - Sao lại cần đến độc trùng?

- Đó là biện pháp duy nhất để đưa kim châm ra... Nếu không, lỡ xảy ra sơ xuất... văn bối...

có lỗi với tiên sinh.

Lão buông tiếng thở dài rồi nói:

- Thôi được rồi... nhưng ngươi phải thề độc với lão hủ... phải trục kim cho lão hủ.

Trương Quảng đưa tay ra khỏi đầu:

- Văn bối thề... Nếu như Trương Quảng gian trá thì tuyệt nhiên không thấy mặt trời, không đất dung thân.

- Bao nhiêu đó đủ rồi.

Lão độc nói rồi chiếc tiêu trong tay áo nhìn Tiểu Huệ:

- Nha đầu... Hãy vận công điều tức đi.

Tiểu Huệ nhìn Trương Quảng.

Chàng khẽ gật đầu. Nàng ngồi kiết già. vận công điều tức đi.

Lão độc bước đến trước mặt nàng nói:

- Há miệng ra.

Lão độc cầm ống tiêu thổi. Tiếng tiêu vi vu cất lên nghe tựa như tiếng kèn ma.

Trương Quảng chăm chăm nhìn vào miệng Tiểu Huệ. Bất thành linh lão

độc ngưng thối tiêu, võ chưởng vào lưng nàng.

Bình.

Trương Quảng giật mình. Nhưng thấy chưởng ảnh của lão nhẹ nhàng không chủ đích giết người mới thở phào.

Lão độc không rút chưởng về mà vận công đẩy qua nàng.

Toàn thân Tiểu Huệ run rẩy. Mồ hôi xuất hạn ra khắp người nàng.

Bụng Tiểu Huệ những tưởng thóp hẳn lại. Bất giác nàng gồng mình rồi hắt hơi.

Từ trong miệng nàng con độc trùng lao ra ngoài.

Con độc trùng lao ra thì Tiểu Huệ bắt đầu nôn ọe.

Lão độc thở phào nói:

- Phận sự ta đã xong đến phận sự của Trương tiêu tử Lão chìa tay về phía chàng.

Trương Quảng cầm lấy con độc trùng. Chàng nhìn lão Độc - Tiên sinh hãy nhắm mắt tập trung tinh thần.

Vãn bối sẽ lấy kim cho người.

chàng vừa nói vừa lấy ba mũi kim châm.

Lão độc thấy ba mũi kim châm hốt hoảng:

- Tiêu tử... Ngươi định làm gì?

- Vãn bối định dùng thực kim châm lấy kim châm.

Trương Quảng nói xong, liền ghim ba mũi kim vào lòng bàn tay của lão độc.

Lão độc cảm nhận hữu thủ mình rất buốt miệng nói:

Lão độc vừa nói vừa dựng chưởng áp vào đỉnh đầu Trương Quảng. Mặc nhiên với hành động của Độc Nhân... Trương Quảng tập trung vào công việc mình. Chàng nắm bàn tay lão Độc rồi từ từ rút ra từ từ nốt ruồi son giữa lòng bàn tay lão ra chiếc kim nhỏ và mỏng.

Trương Quảng nói:

- Quá lợi hại và tàn nhẫn.

Chàng nói rồi ghim mũi kim vào thân con độc trùng. Nó duỗi dài ra cứng đờ.

Lão Độc thở phào nói:

- Ngươi lấy ra rồi chứ?

- Được một bên rồi. Còn một bên nữa.

Lão độc hạ chưởng xuống chìa đến trước mặt Trương Quảng. Chàng lại dùng thao tác giống như lần trước. Nhưng lão độc không còn áp chưởng vào đầu chàng.

Mũi kim thứ hai được lấy ra. Trương Quảng lại ghim vào con độc trùng.
Trương Quảng thở phào một tiếng:

- Văn bối đã làm xong.

Lão độc thở phào nhẹ nhõm. Lão nhìn lại hai bàn tay hai nốt ruồi son đã biến mất.

Độc nhân Cầu Bá Tuyết đặc ý nói:

Trương Quảng ôm quyền:

- Đa tạ tiên sinh đã cho văn bối một lời khen.

Trương Quảng đặt con độc trùng vào tay lão.

Nhìn con độc trùng. Độc nhân tròn mắt sửng sờ.

- Sao lại thế này?

- Văn bối đã dùng nó để rút kim châm ra.

- Lão không nói vậy... Độc trùng của lão đã chết.

- Chỉ còn cách đó mới giữ lại mạng của tiên sinh. Con độc trùng này chết thay tiên sinh đó.

Lão trừng mắt nhìn Trương Quảng:

- Ngươi...

Hai cánh môi của lão mấp máy, mấp máy nhưng không sao thốt được thành lời. Mãi một lúc mới nói được: - Tiêu tử... Ngươi biết ta quý con độc trùng này chứ?

- Văn bối biết nhưng mạng của tiên sinh còn quý hơn nhiều.

Lão lắc đầu:

- Ngươi cứu ta... Mà giết cả độc trùng của ta... Xem như lão phu chẳng nợ nần gì ngươi cả. Lão nói rồi hậm hực bỏ đi thẳng ra ngoài. Lão dừng bước ngay ngưỡng cửa thảo xá nhìn lại: - Trương tiêu tử... Ngươi đừng để cho ta gặp ngươi đó.

Lão độc gay gắt nói rồi mới chịu bỏ đi.

Trương Quảng nhìn lại Tiểu Huệ:

- Nàng có sao không?

Nàng gượng cười lắc đầu:

- Tiểu Huệ không sao... Nếu không có Trương huynh... Chẳng biết Tiểu Huệ sống như thế nào nữa.

Nàng bật khóc rồi ôm chầm lấy Trương Quảng:

- Trương huynh... Huynh đã tái sinh Tiểu Huệ.

Chàng vuốt ve bờ vai nàng:

- Tiểu Huệ đừng nói vậy... Chúng ta là người cùng chung một bang, là huynh muội với nhau mà... Ta đâu có thể bỏ nàng được.

Nàng dúi đầu vào ngực Trương Quảng:

- Huynh tốt quá... Tiểu Huệ chẳng biết lấy gì đáp đền cho huynh.

Trương Quảng vội đây nàng ra.

Nàng sững sờ bởi hành động của Trương Quảng.

Trương Quảng nói:

- Ta sợ...

Nàng bật cười:

- Đến lúc này mà Trương huynh còn sợ nhát kiếm của Tiểu Huệ à?

- Nếu không biết sợ thì Trương Quảng đâu phải là người... Làm người thì phải biết sợ chứ.

- Tiểu Huệ không bao giờ làm hại Trương huynh đâu.

- Nàng nói thì phải giữ lời đó.

Nàng khăng khải gật đầu:

- Tiểu Huệ thề với trời với đất... Muội sẽ không làm tổn thương huynh.

Nếu có người làm tổn thương huynh... Người đó sẽ phải đền đáp lại gấp trăm, gấp nghìn lần.

- Ta sẽ nhớ mãi câu nói của nàng Tiểu Huệ...

Chúng ta đi dạo chứ.

Nàng gật đầu nhưng lại bá cứng lấy Trương Quảng nhỏ nhẹ nói: - Muội muốn hôn huynh.

- Huynh đừng sợ.

- Ô Nhưng nàng sẽ phải bị xúc động và...

không làm chủ được mình như bang chủ nói.

Tiểu Huệ buông tiếng thở dài nói:

- Huynh đừng tin lời của bang chủ.

- Hê... Sao nàng lại nói vậy?

- Bang chủ buộc Tiểu Huệ phải làm vậy để thâm chứng huynh xem huynh thật sự có võ công hay không có võ công.

- Hóa ra là vậy. Bang chủ giờ hẳn đã tin vào Trương Quảng rồi chứ.

Nàng mỉm cười nói:

- Bang chủ Kim Tiền bang mà không hoài nghi thì không bao giờ là bang chủ Kim Tiền bang. Đối với Thượng Quan Nghi bang chủ không ai bang chủ tin cả. ngoại trừ bản thân người.

Trương Quảng lắc đầu nói:

- Con người có những bản chất cố cựu mà thời gian chẳng bao giờ thay đổi được.

Chàng vừa nói dứt câu thì Tiểu Huệ bá cứng lấy cổ, nhỏ nhẹ nói: -

Trương huynh đã làm cho Khả Tiểu Huệ thay đổi.

- Thay đổi ư... thay đổi như thế nào?

Nàng mỉm cười nói:

- Trước đây Tiểu Huệ là kẻ hoài nghi...

Không chỉ hoài nghi còn là kẻ hận thù...

Trương Quảng cướp lời nàng:

- Vì sự bội bạc của Kiến Văn?

Nàng gật đầu:

- Nhưng nay muội đã hoàn toàn tin vào mình... Tin vào huynh...

Trương Quảng mỉm cười:

- Chỉ cần nàng quên Chu Kiến Văn thì sẽ thay đổi ngay đấy mà.

- Muội tin huynh được chứ?

Trương Quảng gật đầu.

Tiểu Huệ không đề cho chàng nói bằng cách áp chặt môi mình vào môi Trương Quảng.

Nụ hôn của nàng thật nồng cháy, cuồng nhiệt và kéo dài gần như đạt tới giới hạn của sự vô tận.

Tiểu Huệ rời đôi môi khỏi môi Trương Quảng, hơi dịch lùi về sau.

Nàng quay lưng về phía Trương Quảng rồi từ từ bột bỏ y trang.

Trương Quảng bối rối cản nàng lại:

- Tiểu Huệ.

- Muội muốn trao cho huynh thẻ xác của muội.

Trương Quảng lắc đầu:

- Huynh... huynh.

- Huynh không nhận hay kinh tởm nó?

- Không phải như Tiểu Huệ nghĩ đâu.

Buông một tiếng thở dài, Tiểu Huệ nói:

- Tiểu Huệ không đòi hỏi ở huynh điều gì cả Tiểu Huệ chỉ muốn trao và cho huynh thôi Tiểu Huệ làm vậy đề mãi mãi nhớ đến Trương huynh.

- Nhưng huynh thì nghĩ khác.

- Nghĩ gì?

- Tiểu Huệ còn nhớ lời của Trương Quảng lần đầu tiên gặp Tiểu Huệ không?

Nàng im lặng.

Đặt tay lên bờ vai Tiểu Huệ, sửa lại trang phục cho nàng, Trương Quảng từ tốn nói: - Trương Quảng muốn Tiểu Huệ mãi mãi là cánh hoa tuyệt sắc để huynh chiêm ngưỡng chứ không bao giờ hủy hoại nó, chiếm đoạt nó.

Có như vậy Tiểu Huệ mới mãi mãi là đóa hoa trong tâm tưởng của Trương Quảng.

Chàng quay Tiểu Huệ lại đối mặt với mình rồi ôn nhu nói: - Tại sao ta và nàng không là một đôi uyên ương dưới trăng trên Vân Sơn Uyên... Đề rồi ngày mai chúng rời Vân Sơn Uyên đề nối tiếp những chuỗi ngày dành cho võ lâm giang hồ.

Nàng nhìn Trương Quảng chớp mắt gật đầu, nhưng lệ đã ứa đọng ra khóe:
- Mọii mong đêm nay thật dài, và đừng bao giờ có ngày mai nữa.

Chương 23 - Khởi nghiệp

Bức tranh tổ nữ cầm lăng hoa treo treo trên tường cứ đập vào mắt Trương Quảng. Chàng không thể nào rời mắt khỏi bức tranh đó, bởi tổ nữ trong tranh đúng là một trang giai nhân tuyệt sắc có một không hai trên đời này. Mặc dù chỉ có một bức tranh thôi, nhưng Trương Quảng cảm nhận tim mình đập rộn rã. Có cái gì đó rất sống động ở tổ nữ, có cái gì đó rất thật khiến cho Trương Quảng phải ngơ ngẩn cả thôi.

Trương Quảng ngắm bức tranh tổ nữ khẽ nói:

- Nàng ta là ai... Không biết có thật trên đời này không?

Trương Quảng vừa nhâm nói vừa ngây ngất ngắm nhìn. Nàng có gương mặt thật thánh thiện, một dáng vẻ như mai như liễu. Một ánh mắt to tròn nhưng phản phát nét buồn vời vợi.

Trương Quảng nghĩ thầm: “Nếu như nàng có thật trên đời này, ta nhất định sẽ tìm đến gặp mặt cho bằng được.” Thượng Quan Nghi bang chủ bước vào mà Trương Quảng vẫn cứ mãi mê chiêm ngưỡng vẻ đẹp của tổ nữ trong tranh. Thượng Quan Nghi bước đến sau lưng chàng rồi mà Trương Quảng vẫn không hề hay biết.

Vị bang chủ Kim Tiền bang tăng hắng.

Trương Quảng như thể thoát ra khỏi giấc mộng bởi tiếng tăng hắng của Thượng Quan Nghi.

Chàng quay lại vội vàng ôm quyền xá:

- Bang chủ... Trương Quảng thất lễ.

Thượng Quan Nghi khoát tay:

- Hây... Chính ta thất lễ khiến hiền diệt phải giật mình.

Lão vuốt râu mỉm cười bước bàn ngồi.

Thượng Quan Nghi chỉ chiếc bàn đối diện:

- Hiền diệt ngồi đi...

- Đa tạ bang chủ.

- Đừng khách sáo. Ta có chuyện muốn nói với hiền diệt.

Lão vừa nói vừa chuốc trà ra hai chiếc chén.

Bưng chén trà. Thượng Quan Nghi hớp một ngụm rồi nói:

- Hiền diệt thấy tổ nữ trong tranh thế nào?

- Rất đẹp... Người tổ nữ đã đẹp và nét họa của họa nhân đúng là bậc kỳ tài hoa mới lột tả được hết vẻ đẹp của Tổ nữ.

Thượng Quan Nghi vuốt râu gật đầu.

- Tổ nữ trong tranh chính là ái nữ của bốn nhân đó.

Trương Quảng nhìn sững Thượng Quan Nghi:

- Nàng chính là Thượng Quan Uyên Uyên tiêu thư?

Thượng Quan Nghi gật đầu:

- Không sai... Hiền diệt thấy Uyên Uyên đẹp chứ?

- Vẫn bồi không ngờ bang chủ lại có một ái nữ đẹp như vậy... Rất tiếc vẫn bồi chưa gặp được tiêu thư Lão cười kháy rồi nói: - Đã là người trong một bang, sớm không gặp Muộn cũng sẽ gặp mà.

Lão nói nhìn Trương Quảng bụng chén trà nhấp một ngụm rồi nói: - Trương hiền diệt... Chuyến đi vừa rồi của Trương hiền diệt đã hoàn thành mỹ mãn. Nhút định họp nhóm bang hội trên Vu Sơn điền trang...

Thượng Quan Nghi ngáp ngừng.

Trương Quảng nói:

- Bang chủ yên tâm... Trương Quảng đã chuẩn bị bước thứ hai rồi.

- Bước thứ hai như thế nào. Ta nghĩ tin tức này cũng truyền đến Thiên môn và Minh Thần Cung. Minh Thần cung chủ và Thiên môn môn chủ nhất định sẽ nhúng tay vào.

- Trương Quảng cũng đã nghĩ đến điều đó.

Thời điểm họp nhất các đại bang trên giang hồ, bang chủ nên tuyên cáo rút lui khỏi giang hồ.

Thượng Quan Nghi cau mày:

- Sao lại làm vậy?

Trương Quảng ôm quyền:

- Ai mà không mơ đến chức vị minh chủ các đại bang. Tất nhiên sẽ có sự tranh giành quyết liệt giữa các vị bang chủ với nhau.

Đến lúc cần thì... Tất cả phải thỉnh mời bang chủ mà thôi.

Thượng Quan Nghi ngửa mặt cười khảnh khách rồi nói:

- Ta hiểu ý hiền diệt rồi.

Thượng Quan Nghi đứng lên nhìn Trương Quảng nói:

- Trương hiền diệt... Muốn ta ban thưởng gì cho người đây?

- Tại hạ chưa làm gì cả. chỉ khơi động sự toan tính của mình để giúp bang chủ... Đâu đáng được phần thưởng của bang chủ chứ.

Chờ khi đại nghiệp thành công... Trương Quảng nhận thưởng cũng không muộn.

Thượng Quan Nghi khẽ gật đầu:

- Đến ngày đó bốn nhân nhất định hậu tạ cho hiền diệt. Có một chuyện bốn bang chủ muốn bàn với hiền diệt đó.

Trương Quảng ôm quyền:

- Bang chủ chỉ giáo.

- Bốn nhân không biết Trương hiền diệt có quan hệ thế nào với Thiên môn?

Trương Quảng cau mày nói:

- Bang chủ nghĩ Trương Quảng là người của Thiên môn?

Thượng Quan Nghi nhìn chàng:

- Ta không nghĩ như vậy... Nhưng có một điều rất lạ là người của Thiên môn đã đến đây tìm Trương hiền diệt.

- Tìm Trương Quảng ư?

- Đúng như vậy.

Trương Quảng nheo mày:

- Lạ thật... Trương Quảng không có quan hệ gì với Thiên môn, sao Thiên môn lại đi tìm Trương Quảng?

- Điều đó Trương hiền diệt không biết làm sao ta biết được?

- Người đến Kim Tiền bang tìm hiền diệt là người có chức phận cao trong Thiên môn nữa.

- Bang chủ... Đó là ai.

- Không xa lạ với hiền diệt đâu. Đó chính là Nhất Kỳ sứ giả của Thiên môn.

- Họ nói gì với bang chủ?

- Thất Kỳ sứ giả truyền lệnh bài của môn chủ Thiên môn, mời hiền diệt đến Thiên môn.

Trương Quảng đứng lên:

- Họ mời Trương Quảng hay buộc Trương Quảng phải đến Thiên môn?

- Mời hay buộc thì cũng thế thôi.

Trương Quảng ôm quyền:

-Vâng theo ý bang chủ thì sao.

Thượng Quan Nghi lưỡng lự một lúc rồi nói tiếp:

- Nhưng chuyện này...

Trương Quảng ôm quyền cướp lời Thượng Quan Nghi:

- Bang chủ... Trương Quảng hiểu rồi.

Chuyện này cứ xem như là chuyện riêng của Trương Quảng với Thiên môn, không can dự gì đến bang chủ.

- Trương hiền diệt hẳn cảm thông cho ta chứ.

Mặc dù chúng ta là một bang phái lớn trong giang hồ... Nhưng trên chúng ta còn có Thiên môn, Minh Thần Cung...

Trương Quảng mỉm cười rồi nói:

- Có việc gì, hẳn bang chủ đã nghiệm ra những gì Trương Quảng nói với

bang chủ trước đây Thượng Quan Nghi bưng chén trà. uống một ngụm rồi buông tiếng thở dài: - Thực lực của các bang phái trong võ lâm không phải là ngân lượng mà chính là võ công.

Chúng ta có kim lượng nhiều thật nhưng trong võ lâm Kim Tiền bang không là gì cả.

Trương Quảng lắc đầu:

- Trương Quảng xin được phản bác lại ý nghĩ này của bang chủ. Đúng ra chúng ta có thực lực rất mạnh... Nhưng chỉ tiếc bang chủ thúc thúc không tận dụng được sức mạnh của kim lượng thôi Bang chủ thúc thúc không cần gì phải lo...

Trương Quảng sẽ đến Thiên môn rồi sớm quay và mưu cầu đại cuộc với bang chủ.

- Ta chờ hiền diệt quay về... Ta nghĩ Kim Tiền bang một ngày không có Trương hiền diệt chẳng khác nào Hán Cao Tổ năm xưa không có Trương Lương vậy.

Trương Quảng mỉm cười nói:

- Bang chủ... Trương Quảng không có tài kinh bang tế thế như Trương Tử Phòng tiên sinh đâu Nhưng Trương Quảng sẽ dốc hết sức vì bang chủ thúc thúc và Kim Tiền bang.

Trương Quảng nói dứt câu thì Lục Tồn từ ngoài hồi hải chạy vào.

Lão vừa hồi hải bước vào vừa nói:

- Bang chủ nguy rồi... Nguy rồi...

Thượng Quan Nghi chau mày:

- Lục tổng quản...

- Thất Kỳ sứ giả Hoài Viễn đang làm náo động bên... bên biệt trang của tiêu thư.

Mặt của Thượng Quan Nghi sa sầm:

- Tại sao Hoài Viễn lại biết được biệt trang của Thượng Quan Uyên Uyên?

- Y tự mò đến biệt trang của Thượng Quan Uyên Uyên và muốn Thượng Quan Uyên Uyên tiêu thư ra bồi tiếp hẳn uống rượu. Nếu tiêu thư không bồi tiếp... Thất Kỳ Hoài Viễn sẽ đại náo.

Trương Quảng ôm quyền nói với Thượng Quan Nghi:

- Bang chủ... Trương Quảng và bang chủ phải qua bên đó thôi.

Thượng Quan Nghi buông tiếng thở dài nhìn Trương Quảng:

- Chuyện này Trương hiền diệt phải xử cho thật tế nhị Nếu không sẽ gây hiềm khích với Thiên môn... Bất lợi cho Kim Tiền bang chúng ta mà thôi.

- Trương Quảng sẽ tùy cơ ứng biến... bang chủ yên tâm.

Chàng nhìn lại Lục Tần:

- Là một đại tổng quản của Kim Tiền bang.

Lục tổng quản chỉ biết chạy thôi ư. Chức nghiệp của một đại tổng quản quan trọng như thế nào Lục tôn giá biết chứ?

Lục Tần cúi gằm mặt xuống.

Kim Tiền bang chủ Thượng Quan Nghi nhìn lão Thở hắt ra một tiếng, Thượng Quan Nghi nói: - Kể từ bây giờ Lục Tần không còn là tổng quản của Kim Tiền bang.

Khi nào Trương công tử quay về mọi việc giao lại cho Trương công tử.

Nói rồi Thượng Quan Nghi xăm xăm bước thẳng ra ngoài.

Trương Quảng nổi gót theo chân Thượng Quan Nghi.

Mặt Lục Tần sa sầm, đánh hấn lại với những nét căm phẫn lộ qua ánh mắt hùng hực rọi theo Trương Quảng.

Lão lẫm nhâm nói khi Trương Quảng và Thượng Quan Nghi ra khỏi phòng rồi: - Trương công tử... Người sống được bao lâu mà đòi thay thế lão Lục chứ.

Chương 24 - Tổ nữ trong tranh

Thất Kỳ Hoài Viễn chau mày khi thấy Trương Quảng bước vào.

Trương Quảng ôm quyền:

- Tại hạ là Trương Quảng.

Bộ mặt nhẵn thín Hoài Viễn lộ vẻ bất mãn. Y gắt giọng nói:

- Hoài mỗ ở đây không phải để chờ ai nào...

- Môn chủ Thiên môn phái huynh đến Kim Tiền bang đề mời Trương Quảng hay còn phái huynh đến đón người khác?

Hoài Viễn hơi lộ vẻ lúng túng. Y miễn cưỡng nói:

- Hoài mỗ ở đây để chờ Thượng Quan Uyên Uyên tiêu thư. Còn người thì đến đại sảnh đường chờ ta.

Trương Quảng chắc lưỡi.

- Thế có rắc rối không chứ. Trương Quảng những tưởng Hoài Viễn huynh đến đón tại hạ...

Không ngờ huynh lại đến đón Thượng Quan Uyên Uyên tiêu thư. Xem chừng Trương Quảng không phải là người quan trọng huynh cần đến... A không chừng môn chủ Thiên môn phái Hoài Viễn huynh đón Thượng Quan Uyên Uyên.

Chàng mỉm cười tiếp:

- Môn chủ Thiên môn với tại hạ vốn là tri nhân... Người phái Thất Kỳ đến đón tại hạ nhưng Thất Kỳ Hoài Viễn huynh chỉ muốn đón Thượng Quan Uyên Uyên thôi. Không biết chuyện này đến tai môn chủ, Hoài Viễn huynh sẽ nói sao với bang chủ đây?

Trương Quảng ôm quyền:

- Hoài Viễn huynh đã xuống đón Thượng Quan Uyên Uyên tiêu thư thì tại hạ sẽ đi tự đi một mình vậy. Nếu như tại hạ không biết đường đến Thiên môn mà đi nhầm đến Minh Thần Cung, hay Võ Đang, thì tất cả mọi sự xảy ra.

huynh phải tìm cách nói với môn chủ đó.

Chàng nói rồi dợm bước bỏ đi nhưng Thất Kỳ Hoài Viễn gọi lại:

- Trương túc hạ.

Trương Quảng dừng bước quay lại:

- Hoài Viễn huynh có điều chi chi giáo.

- Túc hạ có thể lên đại sảnh đường chờ Hoài mỗ được không...

Hoài mỗ muốn gặp Thượng Quan Uyên Uyên tiêu thư một chút rồi sẽ đi cùng với túc hạ.

Trương Quảng nhìn Hoài Viễn mỉm cười:

- Tại hạ cũng đang có ý gặp Thượng Quan Uyên Uyên tiêu thư có chút chuyện... Vậy tại hạ và Hoài Viễn huynh cùng đến gặp nàng được chứ.

- Ở Hoài mỗ muốn gặp riêng nàng một mình.

- Tại hạ cũng muốn gặp riêng nàng một mình.

Thất kỳ Hoài Viễn đánh mặt nói:

- Ngươi...

Trương Quảng ôm quyền:

- Cả Trương Quảng lẫn Hoài huynh đều có ý gặp riêng Thượng Quan Uyên Uyên... Vậy chúng ta thử xem... Ai là người có vận may gặp nàng trước.

- Yù ngươi thế nào?

- Yù của Trương Quảng cũng dễ lắm. Chỉ cần huynh thắng được Trương Quảng hoặc Trương Quảng thắng huynh thì sẽ được gặp Thượng Quan Uyên Uyên tiêu thư trước. Kè thua phải quay về đại đường chờ đợi.

Hoài Viễn hát mặt:

- Chẳng lẽ Trương Quảng muốn giao đấu với Thất Kỳ Hoài Viễn là đại cao thủ ở Thiên môn?

Với lại Trương Quảng cũng chẳng học võ công thì lấy cái gì để giao thủ với mình.

- Chúng mình phân biệt thắng thua bằng cách đổ xúc xắc vậy Hoài Viễn lắc đầu: - Không được... Đổ Vương Tam Giản còn đổ xúc xắc thua người thì sao thắng người được chứ.

- Trương Quảng quên mất... Đổ xúc xắc tranh tài với huynh hóa ra Trương Quảng đã bức ép huynh rồi. Thế thì chúng ta sẽ có thể cách khác để phân định ai thắng ai thua.

- Cách gì?

Trương Quảng chấp tay sau lưng:

- Võ công của huynh hẳn là cao thấp khó lường.

- Nếu không cao cường, Hoài mỗ không phải là Nhất Kỳ sứ giả.

- Võ công của Hoài Viễn huynh cao tất tửu lượng cũng cao. Tại hạ không có võ công tất tửu lượng kém... Nhưng chúng ta cùng đấu tửu vậy, huynh có chịu không?

Trương Quảng nhường mảy:

- Tại hạ nghĩ Hoài Viễn huynh hẳn sẽ không từ chối. Nhưng Trương Quảng nói trước...

Uống rượu rất khó đó.

- Khó như thế nào... Ngươi nói đi.

Hai ả nô nữ xuất hiện đội hai vò rượu, họ đặt hai vò rượu xuống bàn.

Hoài Viễn nói:

- Uống rượu thì chẳng có gì khó với Hoài Viễn mỗ cả..... Trương Quảng... Xem như công tử chẳng có thể nào thắng ta.

- Nếu uống rượu bình thường thì hẳn Trương Quảng không thể nào thắng được huynh rồi...

Nhưng đây là một cuộc thi... chúng ta phải làm cho đúng cuộc thi chứ.

Trương Quảng vỗ tay một cái.

Thêm hai nàng nô nữ nữa xuất hiện. Nhưng lần này họ bung vào hai bếp than hồng. Họ lặng lẽ đặt hai vò rượu lên hai bếp than hồng.

Hoài Viễn cau mày.

Trương Quảng nói:

- Trương Quảng và Hoài Viễn huynh sẽ uống rượu nhưng rượu đã được nấu sôi sùng sục.

Rượu nóng uống rất dễ bị phỏng và lại mau say nữa. Nếu như người đó không có bản lĩnh thì rượu trong vò này có thể thiêu đốt cháy cả tam can. Thi đối tửu là như vậy đó... Huynh có dám thi thố với Trương Quảng không nào?

Mặt Hoài Viễn đanh lại. Gã ngập ngừng rồi nói:

- Được thi thì thi Đề ta xem lục phủ ngũ tạng của Trương công tử có chịu nổi vò rượu nóng sôi sùng sục không.

Trương Quảng ra hiệu cho hai nàng nô nữ quạt bếp than. Chi trong chốc lát vò rượu đã sôi sùng sục.

Chi tay vỗ rượu sôi thôi chẳng ai nghĩ mình có thể uống được nó. Chạm vào vò đã phỏng tay, còn nói gì đến chuyện uống rượu.

Trương Quảng nhìn Hoài Viễn:

- Ai uống hết trước là người thắng cuộc...

Huynh bắt đầu chưa?

Hoài Viễn lưỡng lự nói:

- Đường đường là một đại cao thủ của Thiên môn. Hoài Viễn không uống được một vò rượu nóng ư...

- Đừng đề Trương Quảng thất vọng đem chuyện này nói với môn chủ.

Hoài Viễn gắng giọng nói:

- Rượu nóng như thế này thì làm sao mà uống. Người uống trước, ta sẽ uống sau.

- Nếu tại hạ uống trước thì thắng huynh rồi.

- Người không thể nào uống được.

- Hê... Sao lại không uống được chứ. Trương Quảng biết rồi... Huynh

muốn bắt chước ở Trương Quảng chứ gì. Trương Quảng không đề huynh đắc lợi đâu.

Trương Quảng nghiêm giọng nói:

- Nhị vị cô nương phải lấy bức bình phong che ngang tại hạ và Hoài Viễn.

Hoài Viễn lúng túng nói:

- Nếu người uống được ta uống được... nếu ta phát hiện người gian trá thì xem như người thua.

- Huynh yên tâm... Tại hạ không bỏ rơi giọt rượu nào đâu.

Hoài Viễn ngồi xuống bên bếp lò nghe tiếng rượu Sôi Sùng sục mà không biết làm thế nào để có thể uống được rượu trong vò.

Y nghe Trương Quảng chặc lưỡi rồi nói:

- á cha... rượu ngon quá. Rượu hâm nóng sôi như thế này mới có đặc tính riêng của rượu, đúng là ngon không thể tưởng tượng.

Hoài Viễn huynh uống có thể thấy đầu lưỡi mình tê không?

Hoài Viễn cau mày:

- Rượu sôi như thế này, hấn làm sao uống được Trương Quảng người định giở trò gian trá với ta đó à.

Hoài Viễn tò mò ghé mắt nhìn qua bức bình phong. Y thấy Trương Quảng tay cầm một ống tre ghim vào vò rượu. Miệng ngậm vào ống tre.

Thình thoảng Trương Quảng lại ngán đầu lên nuốt vội rồi chép lưỡi nói: - Đúng là hảo tửu không chê vào đâu được...

Không thể tìm đâu ra được vò rượu như thế này.

Thất Kỳ Hoài Viễn nghĩ thầm: “Thì ra hấn dùng phương pháp này để uống rượu. Hấn uống được bằng cách này thì ta cũng có thể uống được bằng cách già.” Y gọi ả nô nữ đem đến một ống tre giống như Trương Quảng rồi thọc tre vào vò rượu. Hoài Viễn lưỡng lự, nhưng cuối cùng cũng ngậm miệng vào ống tre. Gã nhắm mắt hút mạnh.

Rượu trong vò theo ống tre chảy vào miệng Hoài Viễn.

Y rống lên một tiếng thật lớn.

Y vừa rống vừa đập vò rượu đổ Xuống sàn gạch.

- Xoảng...

vò rượu Vỡ tan.

Hai ả nô nữ thất kinh hồn vía đứng dật vào góc đại sảnh.

Thất Kỳ Hoài Viễn há hốc miệng, mặt rần rần, hai cánh môi của gã phồng rộp lên.

Trương Quảng nhìn Hoài Viễn.

- Hoài Viễn huynh... Làm gì thế...

Hoài Viễn chi Trương Quảng:

- Người... Người... Làm sao uống được?

Trương Quảng nhìn đôi môi phồng rộp của Thất Kỳ Hoài Viễn, chỉ chực thốt ra tiếng cười nhưng buộc phải nén lại: - Trương Quảng đã nói rồi... Huynh đừng có bắt chước Trương Quảng mà. Bắt chước Trương Quảng mà không biết làm thì đúng là đổ họa.

Chàng chặc lưỡi rồi nói:

- Nếu như Hoài Viễn huynh muốn uống rượu thì đề nó bốc hơi qua ống tre rồi hứng lấy hơi rượu ra một chiếc bầu đề cho nguội. Rượu lại từ từ kết hơi thành rượu... Chứ rượu đang sôi thì làm sao mà uống được.

Trương Quảng lấy một chung rượu đưa trước mặt Hoài Viễn.

- Trương Quảng mời Hoài Viễn huynh.

Sắc mặt Hoài Viễn tái nhợt, tái nhợt. Y vừa then vừa xấu hổ lại vừa đau đớn. Y gắt giọng nói: - Xem như ta thua người đó.

Nói rồi Thất Kỳ Hoài Viễn ôm lấy mặt rảo bước đi nhanh ra cửa.

Trương Quảng thở phào một tiếng.

Thượng Quan Nghi bước vào:

- Trương hiền diệt... Hay lắm... Ta lại mắc nợ Trương hiền diệt.

Trương Quảng ôm quyền:

- Văn bối biết trước y sẽ bắt chước mình. Dù sao cũng đã đuổi được y đề y không làm phiền tới Thượng Quan Uyên Uyên tiêu thư.

Thượng Quan Nghi vuốt râu nói:

- Cá tính của Thất Kỳ Hoài Viễn kiêu ngạo và cố chấp. Ta nghĩ hẳn sẽ không bỏ qua cho hiền diệt chuyện này đâu.

- Bang chủ đừng ngại... Văn bối làm được tất chịu đựng được.

Thượng Quan Nghi nhìn Trương Quảng thở dài:

- Chuyện đã như thế này rồi... Ta e rằng chuyến đi Thiên môn này của hiền diệt dữ nhiều lành ít chàng mỉm cười từ tốn đáp lời Thượng Quan Nghi:

- Dữ hay lành gì thì Trương Quảng cũng đến Thiên môn.

- Hiền diệt bảo trọng... Ta rất mong hiền diệt quay về.

- Nhút định Trương Quảng sẽ quay về.

Trương Quảng ôm quyền xá:

- Văn bối cáo từ.

- Có đến Thiên môn, hiền diệt bảo trọng. Lần này Kim Tiền bang không có ai đi cùng với hiền diệt.

Lão lắc đầu thở dài:

- Chẳng một ai giúp gì được cho hiền diệt...

Tự hiền diệt phải định liệu đối phó với Thiên môn.

- vẫn bối sẽ cố tự lo cho mình.

Chàng mỉm cười rồi quay bước rời gian chính sảnh tòa biệt lầu của Thượng Quan Uyên Uyên.

Trương Quảng chấp tay sau lưng thả bước trên lối mòn.

Chàng vừa đi vừa nghĩ thầm: “Thiên môn lại chú ý đến ta. Một kẻ vô danh như Trương Quảng mà lại được môn chủ Thiên môn chú tâm đến sao. Chẳng lẽ môn chủ Thiên môn đã phát hiện ra thân phận đích thực của mình?” Trương Quảng lắc đầu xua ngay ý niệm đó ra khỏi đầu mình.

Chàng nhâm nói:

- Không thể nào như vậy được. Thiên môn môn chủ không thể nào phát hiện ra chân tướng đích thực của Trương Quảng.

Trương Quảng dừng bước trước một gian phòng xá. Gió đêm đêm theo hương của những khóm hoa quanh gian phòng xá phủ vào khứu giác của Trương Quảng. Ngửi được mùi hoa thơm, Trương Quảng cảm nhận tâm trí mình lâng lâng. Mùi hoa như thè xoa dịu chàng, xua đi nhưng nỗi suy tư dằn dặt trong đầu Trương Quảng.

Chàng bước vào gian phòng xá. dõi mắt nhìn vào khu hoa viên, khứu giác tận hưởng mùi hương của hàng vạn đóa hoa theo gió đêm phả đến mũi chàng.

Trương Quảng cau mày vì ngửi được mùi xạ hương rất đặc dị.

Thứ mùi hương không phải của hoa thơm, mùi xạ hương thường có những trang tiêu thư đài các, nhưng mùi xạ hương này lại rất nhẹ và thoang thoảng. Mùi xạ hương đó càng lúc càng khỏa lấp khứu giác chàng, xóa đi nhưng mùi hương khác.

Từ trong vườn hoa một thiếu nữ với những bước chân uyển chuyển bước ra tiến về phía gian phòng xá. Sự xuất hiện của nàng khiến Trương Quảng cứ ngây mắt ra nhìn. Chàng lắc đầu như thể nghĩ mình đang nằm mơ chứ đây không phải thực.

Nàng bước vào gian phòng xá.

Đứng trước nàng, Trương Quảng bất giác vừa bối rối vừa lúng túng.

Nàng ôm quyền xá. nhỏ nhẹ nói:

- Uyên Uyên đa tạ Trương huynh đã giúp Uyên Uyên.

Trương Quảng cứ ngây mắt ra nhìn nàng mà quên cả mình phải đáp lễ lại Thượng Quan Uyên Uyên.

Nếu Uyên Uyên trong tranh đã làm Trương Quảng ngây ngất thì Uyên Uyên trong thực tại còn khiến cho chàng ngây ngất hơn nữa. Nhan sắc của nàng đáng được xưng danh là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân.

Không thấy chàng trả lời mà cứ nhìn mình.

Uyên Uyên hỏi.

- Trương huynh... Huynh làm sao vậy?

- Ở tiêu thư chính là tổ nữ trong tranh...

Thượng Quan Uyên Uyên phải không?

- Muội chính là Thượng Quan Uyên Uyên.

Trương Quảng xoa tay:

- Thảo nào... thảo nào.

Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Trương huynh muốn nói gì?

- Ở Tại hạ muốn nói tiêu thư xinh đẹp như thế này, thảo nào Hoài Viễn không tìm tiêu thư.

Nhìn Thượng Quan Uyên Uyên như thề muốn thâu tóm nàng vào hai con ngươi. Trương Quảng nói: - Nàng đẹp quá. Ngay cả trong giấc mơ Trương Quảng cũng không thể hình dung ra được vẻ đẹp của Uyên Uyên. Sắc đẹp của Uyên Uyên chỉ có bàn tay của hóa nhân mới tạo được.

Nàng g mỉm cười:

- Huynh quá khen khiến Uyên Uyên hổ thẹn.

Thật ra chính nhan sắc của muội đã từng làm phiền muội. Chính vì nhan sắc này mà Uyên Uyên không dám rời biệt lâu.

Chàng nhường mày:

- Sao nàng lại dấu mình trong biệt lâu?

- Uyên Uyên dấu mình trong biệt lâu nhưng cũng chẳng được yên thân.

Trương huynh thấy đó Mặc dù Uyên Uyên đã dấu mình trong biệt lâu nhưng bá nhân vẫn đến quấy nhiễu Uyên Uyên. Nếu không có Trương huynh, Uyên Uyên không biết đối phó như thế nào.

Chàng bật cười thành tiếng:

- Xem chừng nữ nhân thiên hạ đệ nhất mỹ nhân cũng có nhiều phiền toái.

Mà cũng đúng thôi Một đóa hoa tâm thường thì đã có bướm đến. Còn nàng là một đóa hoa tuyệt sắc giai nhân nên tất phải dẫn dụ cả một bầy bướm đến.

Bướm càng đến đông chừng nào, hoa càng bị trêu đùa chừng ấy.

Ngắm Uyên Uyên, Trương Quảng nói tiếp:

- Ngay như tại hạ đây khi thấy bức tranh của Uyên Uyên cũng đã có ý định diện kiến nàng.

Muốn đến ngắm chân diện của Uyên Uyên. Hỏi sao những kẻ khác không làm phiền nàng.

Nàng nhìn Trương Quảng:

- Uyên Uyên muốn đền ơn Trương huynh.
 Trương Quảng nhường mày:
 - Ta đã làm gì để nàng thọ ân.
 - Nếu không có Trương huynh... Uyên Uyên hẳn phải chịu nhục bởi họ Hoài.
 - Vậy?
 Nàng gật đầu:
 - Sự thật như vậy đó Đâu không phải lần đầu tiên Hoài Viễn đến quấy rối Uyên Uyên. Y đã từng quấy rối nhiều rồi.
 Trương Quảng buông tiếng thở dài rồi nói:
 - Bang chủ thúc thúc cũng không cần y được y à - Phụ thân dựa vào Thất Kỳ... nên Thất Kỳ kiêu ngạo. Y ngầm có ý chiếm đoạt Kim Tiền bang.
 - Tiêu thư yên tâm... Kim Tiền bang có tại hạ... Hoài Viễn chẳng thể quấy rối được tiêu thư đâu - Lần đầu tiên Uyên Uyên mới thấy có một người dám đối mặt với Thất Kỳ Hoài Viễn.
 Trương Quảng cướp lời nàng:
 - Chính vì thế mà nàng muốn đền ân tại hạ?
 - Uyên Uyên biết ân thì không đền đáp, nhưng với Trương huynh Uyên Uyên đặt nhiều hy vọng...
 Nàng bỏ lửng câu nói giữa chừng.
 Trương Quảng nói:
 - Nàng hy vọng gì nơi tại hạ?
 - Sự bình an của Uyên Uyên.
 Trương Quảng gật đầu:
 - Nếu như Trương Quảng đòi trả ân... Uyên Uyên sẽ trả ân cho Trương Quảng cái gì?
 - Uyên Uyên không thiếu những báu vật có giá trị, Trương huynh cần bắt cứ món gì... Uyên Uyên cũng có thể bồi tiếp.
 Trương Quảng phá lên cười khi Uyên Uyên vừa dứt lời.
 Nghe chàng cười, nàng buột miệng hỏi:
 - Uyên Uyên nói không đúng sao huynh cười?
 - Aø Tại hạ có ý nghĩ nực cười thôi.
 - Huynh nghĩ gì?
 Trương Quảng chấp tay sau lưng nhìn nàng, rồi từ tốn nói:
 - Ổi nhân có câu, thi ân bất cầu báo... Nên tại hạ sẽ theo câu châm ngôn đó mà đòi hỏi ở tiêu thư Tại hạ chỉ đòi tiêu thư ban phát cho tại hạ những thứ mà nàng không bao giờ đền cho ai.

- Uyên Uyên có rất nhiều báu vật... Uyên Uyên không tiếc gì với huynh đâu.

Trương Quảng cười khẩy nhìn nàng:

- Nhưng có một thứ báu vật mà tiêu thư chẳng bao giờ đền cho ai... Nếu sau này Trương Quảng có đòi thì sẽ đòi thứ báu vật đó. Bây giờ thì không.

Uyên Uyên nhìn chàng.

Chân diện của nàng thật thánh thiện, nhu hòa. Nhìn nàng, Trương Quảng nghĩ thầm: “Bất cứ chuyện gì xảy ra trong cuộc đời mình, e rằng mình cũng khó quên được Thượng Quan Uyên Uyên. Nàng đẹp và thánh thiện quá.” Uyên Uyên ôm quyền xá Trương Quảng: - Khi nào Trương huynh cần Uyên Uyên đền ân, xin cứ nói. Giờ Uyên Uyên cáo từ.

Trương Quảng bối rối. Chàng hơi miễn cưỡng nói:

- Trương Quảng có thể đưa nàng quay về biệt trang chứ?

Uyên Uyên lưỡng lự rồi lắc đầu:

- Uyên Uyên không dám làm phiền huynh.

Hẹn ngày tái kiến với Trương huynh.

Nàng dậm bước thì Trương Quảng gọi lại:

- Uyên Uyên.

Nàng nhìn lại Trương Quảng ôn nhu nói:

- Trương huynh có gì chi giáo cho Uyên Uyên?

Trương Quảng ngập ngừng nói:

- Nhan sắc siêu phàm thoát tục của nàng sẽ gắn liền với những kiếp họa phiền muộn...

Trương Quảng mong nàng bảo trọng.

- Uyên Uyên sẽ ghi nhớ câu nói này của Trương huynh.

Nàng nhún người xá chàng:

- Cáo từ Trương Quảng ôm quyền đáp lễ.

- Trương Quảng rất mong gặp lại tiêu thư.

Uyên Uyên đi rồi mà tâm trạng Trương Quảng cũng vẫn còn ngơ ngán, chàng nhâm nói: - Nàng đẹp quá.

Thốt ra câu nói này, Trương Quảng liên tưởng đến Giáng Thê Ngọc. điềm nụ cười mỉm, Trương Quảng nhâm nói tiếp: “Hần Thê Ngọc đã gặp Uyên Uyên.”

Chương 25 - Minh Thần cung chủ

Trương Quảng và Thất Kỳ vừa bước vào tử điểm, chàng và Hoài Viễn vừa ngồi xuống bàn thì bàn bên Mạc Dân đứng lên. Nhận ra Mạc Dân, Trương Quảng nói: - Tại hạ gặp oan gia rồi.

Hoài Viễn lườm mắt nhìn chàng. Y nhạt nhẽo nói:

- Hoài mỗ không có ý bảo vệ cho ngươi.

- Thế môn chủ phái huynh đi đón tại hạ để làm gì nếu không ngoài chức nghiệp này?

Thấy mặt Hoài Viễn vẫn đứng dưng với câu nói của mình, Trương Quảng buộc phải hỏi: - Hoài Viễn huynh không sợ Trương Quảng chết dọc đường ư?

- Ngươi chết dọc đường thì Hoài mỗ về bẩm báo với môn chủ. Thế là xong.

- Nếu Trương Quảng biết huynh nói câu này... Tại hạ đã không đi cùng với huynh đến tông đàn Thiên môn.

Chàng đứng lên nhìn Hoài Viễn nói:

- Chắc chắn Hoài Viễn huynh vì chuyện xảy lại ra tại Kim Tiền bang mà vẫn còn giận Trương Quảng... Vậy Trương Quảng cáo từ để đi riêng vậy.

Hoài Viễn nhếch môi nói:

- Hoài Viễn nghĩ ngươi khó đi được đó.

- Trương Quảng đi được hay không cũng không can hệ gì đến huynh mà. chàng nói rồi dợm bước toan rời tử điểm thì Mạc Dân chặn lại:

- Trương Quảng...

Chàng giả lả ôm quyền:

- Trương Quảng không ngờ lại gặp Mạc Dân huynh ở đây.

điểm một nụ cười giả lả. Trương Quảng nói:

- Trương Quảng nghĩ hần Mạc Dân huynh đã hiệu ra những hiềm khích không đáng có giữa huynh và Trương Quảng.

Mạc Dân lắc đầu:

- Ta và ngươi chẳng có hiềm khích gì cả...

Nhưng lúc nào ta cũng muốn giết ngươi.

Trương Quảng nhún vai nói:

- Không hiềm khích... Không hận thù, cũng chẳng hề quen biết nhau nhưng Mạc Dân huynh lúc nào cũng muốn giết Trương Quảng... Quả là vô lý chàng nhìn lại Hoài Viễn: - Huynh nghĩ sao?

Hoài Viễn khoát tay.

- Chuyện riêng của ngươi Hoài mỗ không can dự y ào.

- Vậy cũng được... Xem ra lần này Môn chủ Thiên môn phải thất vọng

rồi.

Trương Quảng vừa nói vừa ngồi trở lại ghế của mình.

Hoài Viễn nhìn chàng nói:

- Trương Quảng... Người nói môn chủ thất vọng thì thất vọng gì nào?

- Hoài Viễn huynh đưa về Thiên môn một cái xác không hồn của Trương Quảng... Chắc hẳn môn chủ thất vọng chứ sao không. Môn chủ đâu muốn Hoài Viễn huynh đưa tại hạ về bằng cái xác không hồn đâu. Trương Quảng tin điều Chàng cười khẩy rồi nói: - Chẳng ai muốn đem một cái xác chết vào nhà mình.

Nói dứt câu, Trương Quảng nhìn lại Mạc Dân.

- Mạc Dân huynh... Trương Quảng đang được sự thỉnh mời của môn chủ Thiên môn, dưới sự bảo vệ của Hoài Viễn Thất Kỳ huynh đây Còn huynh là người của Minh Thần Cung... Thiên môn và Minh Thần Cung vốn giao hảo với nhau... Mạc Dân huynh giết khách của môn chủ... ắt sẽ gây ra sự bất hòa giữa Minh Thần Cung với Thiên môn. Mạc Dân huynh có muốn như vậy không?

Mạc Dân cau mày nhìn Trương Quảng nói:

- Giảo ngôn... Một kẻ vô danh tiểu tốt như ngươi đâu đáng đề môn chủ Thiên môn thỉnh mời.

Trương Quảng phá lên cười. Chàng vừa cười vừa chỉ Hoài Viễn.

- Mạc Dân huynh nhìn xem Hoài Viễn huynh là ai? Huynh không nhận ra Hoài Viễn huynh là Thất Kỳ của Thiên môn à? Trương Quảng biết trong Thiên môn, Thất Kỳ có danh vọng cũng cao lắm đó... Không phải tầm thường như huynh tưởng đâu.

Mạc Dân nhìn Hoài Viễn:

- Túc hạ Thất Kỳ Hoài Viễn?

Chẳng nói chẳng rằng, Hoài Viễn rút sau lưng ngọn tiêu kỳ rồi dụng công lực ghim ngọn tiêu kỳ đó trên bàn.

Mạc Dân chau mày:

- Thất Kỳ.

Hoài Viễn nhìn Mạc Dân:

- Ta không nói chắc người nhận ra rồi chứ?

Thực khách nghe hai người đối đáp, lảng lạng bỏ ngân lượng lại bàn rồi lui nhanh ra ngoài.

Mạc Dân ôn nhu nói:

- Mạc mỗ có nghe tiếng tăm của Thất Kỳ Hoài Viễn... Nay mới được diện kiến... hạnh ngộ... hạnh ngộ Trương Quảng mỉm cười từ tốn nói: - Mạc

Dân huynh thấy Thất Kỳ Hoài Viễn huynh hẳn không còn ý làm khó dễ Trương Quảng nữa. Đã không làm khó dễ cho Trương Quảng thì sao không ngồi xuống chúng ta cùng đối ẩm với nhau.

Rọi hai luồng hung nhãn vào Trương Quảng.

Mạc Dân nói:

- Trương Quảng... người nghĩ có Thất Kỳ Hoài Viễn ở đây thì Mạc mỗ chẳng dám làm gì người sao?

Trương Quảng lắc đầu nói:

- Tại hạ nào dám có ý đó. Tại hạ vốn dĩ không có võ công nên chỉ muốn dĩ hòa vi quý thôi Bằng như huynh khư khư đòi lấy mạng Trương Quảng. Thì trước tiên huynh phải bước qua đờm xác chết của Hoài Viễn huynh.

Trương Quảng mỉm cười ôn nhu nói tiếp:

- Hoài Viễn huynh là sứ giả của Thiên môn.

Còn Mạc Dân huynh là sứ giả của Minh Thần Cung. Mạc Dân huynh cũng nên kính trọng Hoài Viễn chứ. Hay huynh có ý xem thường Thất Kỳ Hoài Viễn huynh là người hữu danh vô thực?

Trương Quảng mỉm cười ôn nhu nói tiếp:

- Thấy tiêu hắc kỳ là thấy Hoài Viễn sứ giả Thiên môn. Nhưng không chừng uy danh bấy lâu nay của tiêu hắc kỳ chẳng có trong mắt Mạc Dân huynh rồi.

Chàng lắc đầu thở dài:

- Nếu chuyện hôm nay đồn đã ra ngoài giang hồ... Chẳng biết thiên hạ còn xem Hoài Viễn Thất Kỳ huynh như xưa không?

Nghe Trương Quảng nói, chân diện Hoài Viễn sa sầm hẳn lại. Y bắt giắc đập tay xuống bàn.

Rầm...

Hoài Viễn vừa đập tay xuống bàn vừa đứng lên.

Hoài Viễn trừng mắt nhìn Mạc Dân:

- Mạc Dân... ngươi thị mình là người của Minh Thần Cung ư?

- Mạc mỗ thị vào Minh Thần Cung thì đã sao nào?

- Thị vào Minh Thần Cung, ngươi xem thường Hoài Viễn Thất Kỳ ư?

Hừ nhạt một tiếng, Hoài Viễn nói tiếp:

- Ta muốn biết bản lĩnh của người thế nào mà ngang nhiên xem thường Hoài mỗ như vậy.

Trong khi Thất Kỳ Hoài Viễn thốt ra câu nói này thì Trương Quảng đó đứng lên dời bàn, lặng lẽ tiến đến góc tửu điểm. Chàng gọi tiêu nhị bụng đến vò rượu hai cân và ít thức ăn nóng.

Mạc Dân nhìn Hoài Viễn, gằn giọng nói:

- Ngược lại Mạc mỗ cũng muốn biết tiêu hắc kỳ của ngươi có đúng như thiên hạ đồn đãi không... Hay chỉ là hư danh vô thực.

Câu nói này của Mạc Dân chẳng biết tác động thế nào đến Trương Quảng mà nụ cười mỉm đã hiện trên hai cánh môi của chàng.

Hoài Viễn lặp lại câu nói của Mạc Dân.

- Hữu danh vô thực. Được... ngươi sẽ được thấy tiêu hắc kỳ của Hoài mỗ hữu danh vô thực như thế nào.

Hoài Viễn nói dứt câu thì chỉ ra ngoài tửu điếm:

- Mời người.

- Mạc mỗ sẵn sàng nghinh tiếp.

Cả Mạc Dân lẫn Hoài Viễn đồng loạt phi thân ra ngoài tửu điếm. Cả hai vừa trụ bộ liên vận công đề khí lao vào nhau. Mạc Dân phát tác Phách Không Chưởng công thẳng vào đối phương. Bên đây, Hoài Viễn cũng chưởng e dè dụng chưởng đỡ thẳng.

Ầm...

Chưởng khí của họ Mạc và họ Viễn chạm thẳng vào nhau phát ra tiếng sấm kinh thiên động địa. cát bụi bay mù mịt, bay tỏa khắp mọi nơi.

Cả hai đối thủ đều bật ngược trở ra. Đôi chân của Mạc Dân lẫn Hoài Viễn trượt dài trên mặt đất, khoét sâu thành hai cái rãnh.

Mạc Dân nói:

- Ngươi cũng có đủ bản lĩnh đề giao thủ với Minh Thần sứ giả đó.

- Ngươi cũng đáng mặt là đối thủ của Hoài mỗ.

Cả hai vừa nói vừa đề khí gờm nhau. Một chưởng đối thẳng đỡ thẳng vừa rồi, cả Mạc Dân lẫn Hoài Viễn đã nghiệm ra chân lực của nhau như thế nào. Có thể nói, bên tám cân, bên nửa lạng, chẳng ai hơn, chẳng ai thấp và cũng chẳng có người nào muốn nhường người nào.

Ngược lại với Mạc Dân và Hoài Viễn thì Trương Quảng trong tửu điếm bình nhiên uống rượu ăn thức ăn chẳng màng đến cuộc đấu của hai người. Xem chừng Trương Quảng rất bàng quan tọa thị, bất kể cuộc đấu bên ngoài.

Thình thoảng nghe tiếng sấm chưởng. Trương Quảng mới liếc mắt nhìn ra.

Bên ngoài Mạc Dân rút đôi Nhật Nguyệt Ma Hoàn. Y gằn giọng nói:

- Hoài Viễn... ngươi đỡ được tuyệt công Nhật Nguyệt Ma Hoàn chứ?

- Chẳng có gì đáng đề hù dọa bồ Thất Kỳ cả.

- Khí khái lắm... Hãy ráng mà đỡ Nhật Nguyệt Ma Hoàn của bọn sứ giả.

Mạc Dân nói dứt câu thì triển Nhật Nguyệt Ma Hoàn. Đôi Ma Hoàn Nhật

Nguyệt thoát ra khỏi tay Mạc Dân, kết lại hình một gọng kéo lướt thẳng đến Hoài Viễn với khí thế mạnh mẽ và đầy uy lực sát nhân.

Hoài Viễn không né tránh mà dụng chưởng kinh đón thẳng tay đôi Ma Hoàn của Mạc Dân.

- Sát Nhật Nguyệt Ma Hoàn vốn là đôi binh khí khắc chế nội lực của đôi phương, nên khí chạm vào chưởng kinh của Hoài Viễn, chúng cắt rọc kinh khí như chẽ một khúc củi giòn và lao thẳng tới vùng thượng đặng của Hoài Viễn.

Sự biến thần kỳ đó khiến Thất Kỳ Hoài Viễn không khỏi lúng túng và bối rối. Y nghiệm ra được sự lợi hại của đôi Ma Hoàn thì chúng đã đến nơi rồi.

Thất Kỳ Hoài Viễn thét lên một tiếng thật lớn Gã điềm mạnh mũi hài lướt mình lên cao ba bộ để né tránh. Đôi Ma Hoàn Nhật Nguyệt lướt xoạt dưới chân Hoài Viễn trong đường tơ kẽ tóc Nếu y chậm một chút có lẽ đôi Ma Hoàn Nhật Nguyệt của Mạc Dân đã tiện đứt đôi cước pháp.

Vừa né tránh được đôi Nhật Nguyệt Ma Hoàn của Mạc Dân thì Hoài Viễn cảm nhận ngay áp lực chưởng khí từ phía đối phương bồng tới nặng như núi Thái Sơn.

Hoài Viễn nghiêng rằng nghĩ thầm: “Mạc Dân... người muốn cạy tẩu rảo máng với ta ư?”

Được,, Thất Kỳ Hoài Viễn vừa nghĩ vừa dùng chưởng bồng tới đón thẳng lấy chưởng kinh của đối phương.

Ầm...

Chưởng kinh chạm vào nhau phát ra tiếng sấm nhưng trong tiếng sấm động của sự giao chưởng đó, Hoài Viễn nghe tiếng gió rít sau lưng mình. Tiếng gió rít kia chính là do đôi Ma Hoàn Nhật Nguyệt đang quay lại, tập kích vào đại huyệt thiên linh cái của gã.

Vừa mới đỡ một chưởng của Mạc Dân, Hoài Viễn gần như chưa kịp đề khí vào đan điền thì áp lực chết chóc của đôi Ma Hoàn đã chụp đến rồi. Y như thế phải đối đầu một lúc với hai đại cao thủ cực kỳ lợi hại, lúc nào cũng dồn y vào chỗ chết.

Hoài Viễn xuất hạn mồ hôi nghĩ thầm: “Nguy cho trời.” Hắn rơi vào tình huống chẳng khác nào chi mành treo chuông nếu như không đỡ hay không tránh được đôi Ma Hoàn chết người của Mạc Dân.

Nhưng đề tránh hay đỡ thì rõ ràng Hoài Viễn chẳng còn thời gian thực hiện điều đó. Tử thần xem như đã đặt lưỡi hái vào cổ gã. Chính vào lúc thập tử nhất sinh thì sáu bóng người đồng loạt xuất hiện. Đạo chi cuốn tròn lại như sợi dây thừng cản phá đôi Ma Hoàn Nhật Nguyệt của Mạc Dân.

Ầm...

Sáu đạo chi kia công đôi Ma Hoàn Nhật Nguyệt phải đổi hướng rồi phập xuống đất.

Hoài Viễn thở phào một tiếng vì vừa thoát khỏi cảnh tử vong trong đường tơ kẻ tóc.

Sáu người kia hạ thân xuống cạnh Hoài Viễn.

Họ kết hợp thành Thất Kỳ sứ giả.

Mạc Dân nói:

- Thế là có đủ mặt bảy ngọn kỳ tự tung tự tác của Thiên môn. bốn sứ giả rất muốn thỉnh giáo cao chiêu của Thất Kỳ sứ giả.

Huỳnh Chương Bao nhìn Mạc Dân:

- Minh Thần sứ giả Mạc Dân muốn Thất Kỳ chỉ điểm... Thất Kỳ không muốn khách sáo với Minh Thần sứ giả.

Nói dứt câu Huỳnh Chương Bao phán lệnh:

- Hợp công.

Cả bảy người đồng loạt rút trong người ra những chiếc đoản côn chập thành bàn cờ, rồi họ mới lấy đại kỳ tròng vào. Thao tác của họ nhanh cực kỳ, chỉ trong chớp mắt đã thấy bảy ngọn đại hắc kỳ dựng lên ngay trước mặt họ.

Bảy người cùng nắm lấy cán hắc kỳ.

Cả bảy ngọn đại hắc kỳ đồng hướng về Mạc Dân. Bảy luồng bạo khí ào ào cuộn cuộn cuốn lấy đất đá. kết thành một dòng xoáy tập kích trực diện họ Mạc.

Mạc Dân nghiêng răng nói:

- Chi như thế thôi thì đầu thê hù dọa được bốn sứ giả.

Gã vừa nói vừa phát triển chương ảnh, tạo ra một dòng ảo khí đón thẳng đỡ thẳng lấy dòng xoáy kinh của Thất Kỳ.

Ầm...

Bụi cát mù mịt, chẳng còn nhìn thấy ai nữa.

Khi cát bụi tan thì chỉ còn thấy Thất Kỳ vẫn ngang nhiên đứng trụ bộ còn Mạc Dân thì bị đẩy về sau những bốn trượng, hữu thủ ôm ngực, miệng máu.

Hoài Viễn nói:

- Đề Hoài Viễn lấy đầu Mạc Dân này.

Hoài Viễn vừa nói vừa giữ lộng ngọn đại hắc kỳ toan phát lực tử chiến lấy mạng họ Mạc.

Chính vào lúc đó thì một luồng gió nhu phong lại xuất hiện, thổi đất đá về phía Thất Kỳ.

Nhưng luồng gió nhu phong buộc Thất Kỳ không dám xem thường mà lại

hợp công.

Nhưng dòng xoáy kinh của Thất Kỳ chưa kịp tụ thành xoáy khí thì một dòng ảo khí cuộn lấy nó.

Àm...

Dòng xoáy khí kinh do Thất Kỳ tạo ra tan biến vào cõi vô thanh vô sắc, đến ngay cả bảy ngọn đại hắc kỳ cũng bị gãy đôi ngay trong tay Khi cát đá không còn nữa thì bên cạnh Mạc Dân đã xuất hiện một trung phụ hình sắc thuộc vào hàng nhất đẳng giai nhân. Trung phụ vận Bạch y trắng toát nhưng tuyệt nhiên chẳng một hạt bụi nào khả dĩ bám được vào y trang của người.

Huỳnh Chương Bào nhìn trung phụ miễn cưỡng nói:

- Cung chủ...

Minh Thần cung chủ tay bắt ấn quyết miệng từ tốn nói:

- Thiên môn và Minh Thần Cung vốn dĩ trước đến nay luôn giao hảo với nhau. Tại sao hôm nay Thất Kỳ sứ giả lại muốn sát tử Minh Thần sứ giả của Minh Thần Cung?

Hoài Viễn miễn cưỡng nói:

- Cung chủ hãy hỏi người của cung chủ... vì đâu sanh chuyện.

Mạc Dân mặc dù đang bị nội thương nhưng vẫn cố ôm quyền hành lễ:

- Mạc Dân tham kiến cung chủ.

Hừ nhạt một tiếng, Minh Thần Cung chủ nói:

- Đáng ra Mạc Dân người không đề xảy ra chuyện này mà làm mất đi mối giao hảo giữa bốn cung với môn chủ Thiên môn.

- Mạc Dân biết lỗi của mình.

Mạc Dân nhỏ giọng nói:

- Nhưng xảy ra chuyện can qua giữa Mạc Dân và Thất Kỳ Thiên môn cũng có phần lỗi của Hoài Viễn Thất Kỳ.

Minh Thần Cung chủ chau mày:

- Hoài Viễn có lỗi gì?

- Y cản tay cản chân Mạc Dân thực hiện nhiệm vụ của cung chủ giao phó.

Đôi chân mày của Minh Thần cung chủ nhíu lại:

- Trương Quảng đang ở đâu?

- Y đang ở trong tửu điểm.

Minh Thần cung chủ hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Người quay về Minh Thần Cung đi.

Mạc Dân ôm quyền xá:

- Tuân lệnh cung chủ.

Minh Thần cung chủ chờ cho Mạc Dân đi hẳn rồi, mới nhìn lại Thất Kỳ:

- Bốn cung muốn vào gặp Trương Quảng.
- Không cần biết Thất Kỳ có đồng ý hay không, Minh Thần Cung chủ vẫn thả bước tiến thẳng vào trong tửu điểm. Đôi chân mày vòng nguyệt của Minh Thần cung chủ thoát nhú lại khi chạm mặt với Trương Quảng.

Vừa thấy Minh Thần cung chủ, Trương Quảng liền đặt chén xuống bàn đứng lên ôm quyền xá: - Minh Thần cung chủ quang lâm... Tại hạ không biết nên không kịp nghinh đón... Mong cung chủ miễn thứ.

Bước đến trước mặt Trương Quảng, Minh Thần cung chủ nhìn thẳng vào mắt chàng: - Công tử là Trương Quảng đây ư?

- Trương Quảng đích thị là tại hạ.

- Công tử biết bốn cung đến với mục đích gì không?

Trương Quảng gượng mỉm cười nói:

- Tất nhiên tại hạ không biết rồi.

Minh Thần Cung chủ điểm nụ cười mỉm rồi nhạt nhẽo nói:

- bốn cung đến đề lấy mạng Trương công tử Trương Quảng tròn mắt mở to hết cỡ nhìn Minh Thần cung chủ. Chàng lặp lại lời nói của người: - Cung chủ có ý định giết Trương Quảng?

- Không sai.

Trương Quảng ôm quyền:

- Minh Thần cung chủ có thể cho tại hạ biết lý do gì khiến người phải thân hành lấy mạng Trương Quảng? Nếu như tại hạ biết thì giữa cung chủ và tại hạ đây chẳng có một chút thù oán gì.

Cười khẩy một tiếng, Minh Thần cung chủ nhìn chàng nói:

- Người chết chẳng cần biết lý do làm gì.

- Nếu không biết lý do thì đúng là tại hạ chết oan uổng rồi. phạm một người chết oan cung chủ biết như thế nào không... Kề chết oan thường không thể đầu thai được... Nhất là chẳng biết lý do vì sao mình bị chết... Không đầu thai được tất tại hạ sẽ đeo bám cung chủ và tại hạ đoán chắc cung chủ chẳng muốn điều đó xảy ra với cung chủ.

Chàng nhăn mặt nói tiếp:

- Một con ma đeo bám cung chủ thì sao cung chủ ăn ngon, ngủ yên được.

Minh Thần Cung chủ nheo mày nói:

- Nếu như người biết lý do thì chết không hối tiếc chứ?

Trương Quảng gật đầu:

- Lý do đáng chết thì chết chẳng hối tiếc.

- Được Bốn cung sẽ cho công tử biết lý do vì sao bốn cung giết người.

Trương Quảng ôm quyền:

- Tại hạ mong được sự chỉ huấn của cung chủ.
 Minh Thần Cung chủ nghiêm giọng nói:
 - Trương công tử chết vì đã gieo tình vào Giáng Thê Ngọc. Thê Ngọc đã yêu Trương công tử nên công tử phải chết.
 Đôi chân mày Trương Quảng nhíu lại, mặt sa sam.
 Chàng hỏi lại Giáng Hoa cung chủ:
 - Thê Ngọc yêu tại hạ... Nên tại hạ phải chết...
 Minh Thần Cung chủ gật đầu.
 Trương Quảng thì lắc đầu:
 - Một lý do khiến cung chủ giết tại hạ... ái chà... Tại hạ mà chết bởi lý do này thì quả không đáng chết thật... Chết oan nữa là đằng khác Nhưng dù sao thì đó cũng là một lý do...
 Chết vì tình yêu cũng có thể chết lắm chứ, nhưng tại hạ chỉ sợ một điều.
 - Công tử sợ điều gì?
 - Bốn cung chủ lấy mạng Trương Quảng rồi, danh tiếng lẫy lừng của cung chủ cũng theo cái chết của Trương Quảng mà tan biến thành mây thành khói Thậm chí thiên hạ võ lâm chẳng thèm nhìn đến cung chủ nữa.
 - Tại sao?
 - Cung chủ không nghĩ ra à?
 - Trương công tử chỉ điểm cho bốn cung chứ?
 Trương Quảng ôm quyền:
 - Nếu cung chủ muốn nghe lời chỉ điểm của tại hạ?
 - Bốn cung đang muốn nghe.
 - Tại hạ cứ xem như cung chủ có lý do để giết Trương Quảng đi. Nhưng thử hỏi với một người không có võ công như tại hạ... thì có đáng để cung chủ ra tay không? Cung chủ lấy mạng Trương Quảng rồi, giới võ lâm sẽ nghĩ cung chủ sao đây? Một đằng là Minh Thần cung chủ, tiếng tăm vang dội khắp cõi Trung nguyên, một đằng là kẻ vô danh tiêu tốt không biết chút võ công gì cả... Lấy mạng tại hạ. cung chủ đã tự hủy danh mình. Huống chi lý do mà cung chủ đặt ra lại chưa đủ để cung chủ xuống tay đồ tề.
 chàng mỉm cười nói tiếp:
 - Cung chủ có thể về khuyên bảo với Thê Ngọc tiêu thư. Nhưng nghĩ cũng lạ... Tại sao cung chủ lại cấm người ta yêu nhau?
 Câu nói này của Trương Quảng bất giác lại khiến chân diện của Minh Thần cung chủ đỏ bừng.
 Sự biểu cảm của Minh Thần cung chủ không qua được mắt của Trương Quảng.

Chàng miễn cưỡng nói:

- Tại hạ hiểu rồi... Có lẽ cung chủ không thích có tình yêu trên đời này.

Giáng Hoa nghiêm giọng nói:

- Còn lý do gì nữa không?

- Lý do tại hạ vừa nêu ra là ký do chính đáng, còn nhiều lý do nữa cung chủ không thể giết tại hạ.

- Còn lý do gì nữa?

Trương Quảng mỉm cười:

- Cung chủ biết... Tại hạ giờ là môn khách của Thiên môn... Minh Thần Cung và Thiên môn vốn dĩ có mối giao hảo với nhau... Chẳng lẽ cung chủ vì một gã vô danh tiêu tốt mà lại đánh mất mối giao hảo với môn chủ Thiên môn sao?

Minh Thần cung chủ nhìn thẳng vào mắt Trương Quảng:

- Những điều công tử nói ra đều xác đáng cả Nhưng một kẻ vô danh tiêu tốt như công tử sao lại có thể được Môn chủ Thiên môn trọng thị xem như môn khách?

Trương Quảng ôm quyền:

- Điều cung chủ thắc mắc, có lẽ cung chủ phải gặp môn chủ Thiên môn hỏi mới được...

Vì ngay Trương Quảng cũng không biết.

- Trương Quảng... Bốn cung cho người một điều kiện này. Nếu như công tử đồng ý, bốn cung hứa sẽ không làm phiền đến người nữa.

- Cung chủ muốn tại hạ chấp nhận điều kiện gì?

Minh Thần cung chủ nhìn thẳng vào mặt chàng.

- Điều kiện bốn cung đặt ra cho người là...

Người không được gặp Giáng Thê Ngọc.

- Không được gặp Giáng Thê Ngọc tiêu thư...

Xin cung chủ cho tại hạ biết vì sao tại hạ không được gặp Giáng Thê Ngọc tiêu thư?

- Thê Ngọc là ái nữ của ta.

Trương Quảng bật cười thành tiếng. Chàng cười xong rồi mới nói:

- Trương Quảng hiểu rồi... hiểu rồi... Chắc hẳn cung chủ sợ Giáng Thê Ngọc tiêu thư gặp tại hạ rồi yêu tại hạ chứ gì... Tình yêu đó sẽ không chia cắt được. Tại sao cung chủ lại cấm đoán tình yêu của Thê Ngọc... Cung chủ hãy cho tại hạ biết đi... Phải chăng Trương Quảng là kẻ vô danh tiêu tốt?

Minh Thần cung chủ buông một câu thật lạnh lùng:

- Không sai... Người chỉ là một kẻ vô danh tiêu tốt Hai cánh môi Trương

Quảng neho lên. Chàng nhìn thẳng vào mắt Minh Thần cung chủ: - Cung chủ đã muốn vậy, Trương Quảng đồng ý theo điều kiện của người.

câu nói khẳng khái của chàng khiến Minh Thần cung chủ thoát chau mày, lộ nét sừng sờ.

Người miễn cưỡng hỏi lại Trương Quảng.

- Công tử đồng ý điều kiện của bốn cung ư?

- Yù của cung chủ muốn vậy... Tại hạ đâu dám cãi lại. Dù sao ý của cung chủ cũng đúng.

Một tiêu thư thiên kim ngọc diệp, ái nữ của Minh Thần Cung thì sao có duyên có phận với một gã vô danh tiêu tốt được... Cung chủ hành xử chuyện này rất đúng.

Trương Quảng ôm quyền:

- Tại hạ bội phục cung chủ... Bội phục cung chủ.

Chàng vừa nói vừa xá Minh Thần cung chủ, hành động của Trương Quảng đối với Giáng Hoa trông rất tôn trọng thị nhân nhưng Minh Thần cung chủ lại đỏ mặt những tưởng như vừa nhận được một gáo nước sôi tạt thẳng vào mặt mình.

Minh Thần Cung gượng nói:

- Người không có tình với Thê Ngọc à?

- Tại hạ có tình hay không có tình cũng không liên can đến cung chủ...

Miễn sao tại hạ thực hiện đúng lời nói của mình, sẽ không gặp riêng Thê Ngọc... Ngược lại cung chủ nên nói với nàng đừng đi tìm Trương Quảng.

Trương Quảng nhường mày, mỉm cười:

- Cung chủ yên tâm rồi chứ.

Về thân nhiên hời hợt của Trương Quảng khiến Minh Thần cung chủ cảm thấy hụt hẫng vô cùng. Người miễn cưỡng nói: - bốn cung mong người sẽ giữ lời.

- Tất nhiên tại hạ sẽ giữ lời.

- bốn cung tin người.

Nhìn lại Trương Quảng một lần nữa. Minh Thần cung chủ Giáng Hoa mới quay bước. Vừa tiến ra cửa tửu điểm, Minh Thần Cung chủ vừa nói: - bốn cung cũng không muốn gặp Trương công tử đâu.

Trương Quảng ôm quyền xá theo Minh Thần Cung chủ vừa nói:

- Tại hạ cũng không muốn gặp cung chủ...

Nhưng cung chủ phải bảo trọng đó.

Giáng Hoa dừng bước nhưng không quay lại:

- Trương công tử nói vậy có ý gì?

- Phàm người nổi danh chừng nào càng gặp nhiều họa kiếp chừng đó nên tại hạ muốn cảnh báo cung chủ thôi.

Minh Thần Cung chủ ngửa mặt cười khanh khách. Bất ngờ cắt ngang tràng tiêu ngạo, Minh Thần Cung chủ nói: - Trên võ lâm có ai dám gieo kiếp họa cho Minh Thần cung chủ chứ? Võ lâm bấy lâu nay bình lặng trôi qua... bọn cung cũng đang buồn lắm đây. bọn cung đang muốn có một chút gì đó gọi là sóng gió giang hồ để bọn cung không phải buồn tẻ nữa.

- Sẽ có sóng gió cho cung chủ.

- Ai đem đến sóng gió?

- Võ lâm... Giang hồ võ lâm không có sóng gió và tranh đoạt thì đâu phải võ lâm giang hồ chứ. Cung chủ yên tâm... Nếu như cung chủ thích thì cái ngày đó cũng không xa đâu.

- bọn cung chờ cái ngày đó.

- Hy vọng cung chủ sẽ không thất vọng...

Minh Thần Cung chủ nhìn lại Trương Quảng một lần nữa. ánh mắt của người lộ rõ nét dò xét, rồi mới quay lưng tiến thẳng ra ngoài tử điểm.

Nhìn Thất Kỳ đứng bên ngoài tử điểm, Minh Thần Cung chủ ôn nhu nói:

- Cho bọn cung gửi lời vãn an đến môn chủ của các người.

Nó xong Minh Thần cung chủ chỉ lắc vai, thân pháp như cánh chim én vút lướt đi trông thật phiêu bồng. Trương Quảng bước ra ngoài mái hiên nhìn theo Minh Thần cung chủ cho đến người khuất hẳn.

Chàng nghĩ thầm: “Cung chủ càng cao ngạo bao nhiêu càng phải trả giá đắt bấy nhiêu.”

Chương 26 - Môn Chủ Thiên Môn

Ngày đầu tiên Trương Quảng lưu lại Thiên Môn, chàng được Môn chủ cho ngụ trong một tòa biệt lâu, tọa lạc bên bờ Hoàng Hà. Đây có lẽ là tòa biệt lâu đẹp nhất ở trong khu vực tổng đàn Thiên Môn.

Sự trọng thị của môn chủ khiến Trương Quảng cũng phải tự nhủ thầm với mình:

“Thiên Môn môn chủ cần gì nơi mình?”

Mặc dù được đối xử rất chu đáo nhưng tuyệt nhiên Trương Quảng lại chưa được môn chủ Thiên Môn Đoàn Bất Quân cho diện kiến. Chính điều đó càng khiến cho chàng thắc mắc hơn.

Một đoàn nô nữ xuất hiện khi Trương Quảng vừa thả chân xuống tràng kỷ. Từng người một xếp hàng dọc chờ đến phiên mình thực hiện chức nghiệp của một nô nữ đối với Trương Quảng.

Người thứ nhất bưng chậu nước ấm có pha sẵn hương thơm đến đặt dưới chân Trương Quảng. Nàng ta cẩn thận rửa chân và rửa tay cho chàng.

Trương Quảng hỏi:

- Ai sai cô nương hầu hạ tại hạ?

- Môn chủ Nàng ta cẩn thận rửa tay chân cho Trương Quảng rồi lẳng lẳng bưng chậu nước lui ra.

Đến người thứ hai đem đến một chiếc gương đồng đặt trước mặt Trương Quảng. Nàng ta cầm chiếc lược ngà cẩn trọng chải tóc rồi búi lại cho chàng. Gần như Trương Quảng chẳng động đến một ngón tay.

Đến người thứ ba thì đem đến một bộ trang phục đặt trên chiếc mâm đồng sáng ngời.

Lần này Trương Quảng phải hỏi:

- Cô nương có định thay y phục dùm tại hạ không?

- Đó là chức phận của nô nữ.

- Cô nương không để tại hạ tự thay cho mình chứ?

- Dạ không.

Trương Quảng gượng cười nói:

- Tại hạ không ngờ Môn chủ Thiên Môn lại xem trọng tại hạ như vậy. Môn chủ quá chu đáo với Trương Quảng nhưng không biết Trương Quảng có đáng hưởng những đặt ân như thế này không?

- Môn chủ lệnh bất cứ ai không chu toàn phận sự hầu hạ công tử đều bị gia hình.

- Có chuyện đó ư?

Nàng nô nữ gật đầu.

Nàng từ từ cởi bỏ tất cả trang phục cho Trương Quảng mà chẳng một chút thẹn thùng hay e dè. Thậm chí thao tác của nàng thật chuyên mực không thừa cũng không thiếu.

Sau đó nàng cẩn thận vận lại cho Trương Quảng một bộ trang phục mới tinh, được may bằng gấm Hàn Châu, thứ gấm nổi tiếng nhất Trung Nguyên.

Vận xong trang phục cho Trương Quảng, nàng lấy tấm gương đồng để chàng tự ngắm mình.

- Công tử có vừa ý không?

- Không có chỗ nào để chê trách được. Tại hạ chỉ muốn biết một điều.

- Công tử cứ nói.

- Lúc nàng thay đồ cho tại hạ, hẳn nàng có thẹn thùng chứ?

Nàng nhìn Trương Quảng, từ tốn nói:

- Nô nữ hành xử theo chức phận của mình. Không có gì thẹn cả. Chỉ sợ công tử không vừa ý với sự hầu hạ của nô nữ thôi.

Trương Quảng mỉm cười nói:

- Tại hạ lại nghĩ khác.

- Công tử nghĩ gì?

- Cô nương chăm sóc chu đáo với tại hạ như thế này. Mai một đây tại hạ rời Thiên Môn trở lại Kim Tiền Bang, thì chẳng biết còn ai chăm sóc cho tại hạ nữa.

Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Công tử ở Thiên Môn, nô nữ phải có chức phận hầu hạ công tử. Đó là lệnh của môn chủ.

Trương Quảng đặt tay lên vai nàng:

- Hẳn cô nương đã từng hầu hạ những môn khách như tại hạ?

Nàng nô nữ lắc đầu:

- Dạ không, bình nhật nô nữ chỉ hầu hạ môn chủ thôi. Công tử là người thứ hai nô nữ hầu hạ.

- Môn chủ phái những nàng hầu của môn chủ đến hầu hạ tại hạ à?

Nàng gật đầu.

Trương Quảng nheo mày mỉm cười nói:

- Chuyện này đúng là khó tin đối với tại hạ đấy.

- Miễn công tử vừa ý là nô nữ mãn nguyện rồi.

- Tại hạ chẳng biết rồi đây sẽ tìm đâu ra những nàng hầu như cô nương.

Nàng im lặng không đáp lời chàng, mà chỉ hơi nghiêng người rồi nói:

- Nô nữ xin cáo lui.

Trương Quảng cảm nàng lại:

- Khoan...
- Công tử có điều chi chỉ huân nô nữ.
- Tại hạ muốn biết chừng nào gặp được môn chủ?

Nàng nhỏ nhẹ đáp lời bằng chất giọng thật ôn nhu, thật từ tốn và nhún nhường.

- Công tử miễn thứ. Chuyện đó ngoài chức phận của nô nữ. Nô nữ không được biết.

Trương Quảng khẽ gật đầu:

- Thôi được. Chừng nào môn chủ muốn gặp tại hạ tất sẽ cho gọi tại hạ thôi.

- Dạ! Nô nữ xin lui gót.

- Nàng cứ đi. A nô nữ lui bước rồi thì một a hoàn khác lại xuất hiện bước vào. Nàng nghiêng người nhã nhặn nói: - Thuyền du lãm đã chuẩn bị xong, A Châu cung thỉnh Trương công tử.

- Hôm nay tại hạ được du lãm trên sông ư?

- Dạ! Mời công tử theo chân A Châu.

A Châu dẫn đường đi trước, Trương Quảng theo sau nàng. Chàng vừa đi vừa nghĩ thầm: “Thật ra môn chủ Thiên Môn cần gì nơi mình mà lại trọng lễ như vậy? Chắc hẳn môn chủ Thiên Môn cần gì đó nơi mình rồi. Phàm lễ trọng chừng nào thì đòi hỏi ở chủ nhân càng lớn.” A Châu đưa Trương Quảng đến cầu thuyền. Ngoài cầu thuyền là chiếc lầu thuyền đồ sộ, với những hàng hoa đăng rực rỡ như thể đón một nhân vật tối quan trọng đối với Thiên Môn.

Trương Quảng hỏi A Châu:

- A Châu cô nương! Hẳn môn chủ đang chờ tại hạ trên lầu thuyền.

- A Châu chỉ có phận sự đưa công tử đến đây...

Nàng nói rồi đứng nép qua bên.

Trương Quảng chấp tay sau lưng ung dung bước lại cầu thuyền. Khi chàng bước lên mạn thuyền lại càng ngạc nhiên hơn nữa. Đại yển bày sẵn. Đứng bên bàn đại yển là sáu nàng cung nữ vận trang phục thêu hoa. Cả sáu nàng đều có nhan sắc mặn mà. Trương Quảng đã gặp Uyên Uyên, mặc dù sáu nàng cung nữ này không thể so sánh với Uyên Uyên về nhan sắc, nhưng họ vẫn có nét quyến rũ hơn người.

Một nàng cung nữ bước đến đón Trương Quảng.

- A Di mời công tử.

Chàng bước theo nàng đến bên bàn đại yển được dọn ngay trên mạn lầu thuyền.

Khi Trương Quảng yên vị thì chiếc lầu thuyền cũng từ từ tách khỏi cầu

thuyền. Chiếc lâu thuyền từ từ thả theo dòng nước Hoàng Hà xuôi về hạ nguồn.

Trên mạn thuyền, A Di chuốc rượu ra chén.

Năm người còn lại, mỗi người cầm một cây đàn tỳ bà. Họ bắt đầu khảy nhạc để hầu phục Trương Quảng. Tiếng đàn của năm người cùng cất lên một lúc tạo nên một tấu khúc hợp âm nghe thật réo rắt và du dương.

Trương Quảng vừa uống rượu vừa ngắm cảnh trí trôi qua hai bên mạn thuyền, vừa nghe tấu khúc do năm nàng nô nữ hợp khúc. Chàng có cảm tưởng mình đã thoát hẳn khỏi cõi trần gian mà lạc bước vào chốn bồng lai tiên cảnh.

A Di đứng bên cạnh Trương Quảng. Nàng chỉ có việc chờ chàng đặt chén xuống thì chuốc rượu vào chén chàng.

Bưng chén rượu, Trương Quảng nhìn A Di.

- A Di cô nương uống với tại hạ một chén chứ.

Nàng nhã nhặn đáp lời chàng:

- Cung kính không bằng tuân lệnh.

Nàng đón lấy chén rượu từ tốn đưa vào miệng. Lối uống rượu của nàng rất tao nhã, tạo cho người đối ẩm một cảm giác thật thanh nhàn và thích thú.

Nàng đặt chén rượu xuống trước mặt Trương Quảng rồi châm rượu vào.

Trương Quảng nói:

- Cô nương biết vì sao tại hạ được môn chủ ưu ái như thế này không?

Nàng đặt bầu rượu xuống bên:

- Công tử miễn thử, những câu hỏi như thế này A Di không thể trả lời được vì nó đã vượt ngoài chức phận của A Di.

- Thế những câu hỏi nào cô nương mới trả lời tại hạ?

- Bất cứ câu hỏi nào thuộc chức phận của A Di.

Trương Quảng mỉm cười bưng chén rượu:

- Cái thú chơi trên sông này cũng thú vị đấy chứ. Tại hạ mạn phép hỏi cô nương. Tại hạ có phải là chủ nhân của lâu thuyền này không?

A Di khẽ gật đầu:

- Hiện thì Trương công tử đang là chủ nhân của chiếc lâu thuyền này.

- Là chủ nhân của chiếc lâu thuyền này, tại hạ muốn gì cũng được ư?

A Di gật đầu nhún nhường đáp lời Trương Quảng.

- Đúng như vậy ạ.

Bưng chén rượu dốc vào miệng, đặt chén rượu xuống trước mặt, chàng nói:

- Kể cả làm chủ nhân của cô nương?

- Thừa vâng.
- Thế thì tốt quá. Nếu tại hạ muốn cô nương đưa thẳng lâu thuyền này về Trường An.

Cô nương có đồng ý không?

Nàng thoáng lộ vẻ sửng sốt với câu hỏi này của Trương Quảng.

A Di miễn cưỡng hỏi lại chàng:

- Trương công tử không muốn diện kiến môn chủ sao?
- Y.. tại hạ quên mất chuyện này. Nếu vậy chúng ta sẽ không xuôi thuyền về Trường An nữa.

Trương Quảng đứng lên, bước lại mạn thuyền, dõi mắt nhìn vào bờ. Khung cảnh trôi qua trong tầm mắt của chàng.

A Di bước đến sau lưng Trương Quảng, nhỏ nhẹ nói:

- Trương công tử! Trên lâu thuyền có đủ tất cả những thú vui hoan lạc nhất. Nếu công tử thích...

Chàng nhìn lại nàng:

- Đó là những thú vui gì nào?

- Bất cứ lạc thú gì công tử muốn.

- Đây là ý của cô nương hay của môn chủ muốn bồi tiếp Trương Quảng?

- Đây là thịnh tâm của môn chủ muốn bồi tiếp Trương công tử.

Chàng mỉm cười:

- Nếu như tại hạ thích A Di cô nương, cô nương có bồi tiếp tại hạ không?

- A Di là một thành viên trên lâu thuyền, tất là nô nữ của Trương công tử. Một nô nữ thì không cản lại ý muốn của chủ nhân.

- Đến Thiên Môn, tại hạ hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Không biết mình còn hưởng đặc ân gì nữa đây.

Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Trương công tử thích hưởng thụ lạc thú với A Di ngay tại mạn thuyền này hay vào trong khoang thuyền?

Chàng tròn mắt nhìn nàng:

- A Di cô nương không ngại ngần sao?

- Phận nô nữ phải hầu phục chủ nhân, có gì mà ngại chứ.

- Dù sao tại hạ và A Di cũng là hai người xa lạ.

- Nhưng phận của A Di thuộc về Trương công tử.

Chàng lưỡng lự một lúc rồi nghiêm giọng nói:

- Thực ra A Di đang thực hiện mệnh lệnh của chủ nhân. Chủ nhân đích thực của cô nương không phải là Trương Quảng mà là môn chủ Thiên Môn. Tại hạ được sự ưu ái của môn chủ càng thắc mắc mình có gì khiến môn chủ

ưu ái như vậy.

Nàng im lặng không đáp lời Trương Quảng.

Trương Quảng hỏi:

- Tại hạ nói có đúng không?

- A Di có chức phận hầu hạ công tử.

Trương Quảng quay trở lại bàn đại yến.

A Di liền bung bầu rượu chuốc ra chén, rồi nhỏ nhẹ nói:

- A Di mời công tử.

Chàng bung chén rượu dốc lên miệng. Đặt chén rượu xuống bàn, Trương Quảng nói với chàng: - Chúng ta có thể quay về được rồi.

- Công tử muốn quay về ư?

Chàng gật đầu.

A Di bồi rồi nói:

- Công tử không có cao hứng với chuyện du lãm trên sông à?

- Tại hạ rất cao hứng đấy chứ, nhưng càng cao hứng bao nhiêu tại hạ càng áy náy bấy nhiêu. Bởi tại hạ chưa làm được chuyện gì cho Thiên Môn mà đã được hưởng quá nhiều đặc ân từ môn chủ. Nếu như môn chủ nói cho Trương Quảng biết người cần gì ở Trương Quảng thì có lẽ tại hạ càng cao hứng hơn.

Nàng nhỏ nhẹ nói:

- A Di sẽ giúp vui cho công tử để công tử cao hứng hơn trước khi gặp môn chủ. Mời công tử theo A Di.

Trương Quảng theo chân nàng vào khoang thuyền. A Di mở cửa khoang thuyền, từ trong khoang thuyền một mùi xạ hương phả ra xông vào mũi Trương Quảng. Ngửi mùi xạ hương đó thôi, Trương Quảng đã cảm thấy rạo rức. Một sự rạo rức rất kỳ lạ mà lần đầu tiên chàng cảm nhận được. Sự rạo rức từ trong chàng trỗi lên mà chàng không cưỡng lại được.

Chính cảm giác đó buộc Trương Quảng phải thốt ra lời.

- Lạ thật.

Mặc dù thốt ra lời nói đó nhưng Trương Quảng vẫn theo chân nàng bước vào trong khoang thuyền. A Di bất ngờ quay lại đối mặt với Trương Quảng.

- Công tử thích A Di đấy chứ?

- Nếu tại hạ thích thì sao?

Chàng vừa thốt dứt lời thì A Di đã từ từ trút bỏ ngoại y của mình. Chiếc ngoại y tạc vỏ kén rơi xuống gót chân nàng. Bằng một động tác cực kỳ quyến rũ, nàng toan cởi nốt những phần trang phục còn lại nhưng Trương Quảng ngăn lại: - Ồ không...

Nàng nhìn chàng:

- Công tử đã đổi ý?
- Tại hạ đã có ý trung nhân rồi.
- A Di không quan tâm đến chuyện đó, chỉ muốn chu toàn chức phận hầu hạ công tử mà thôi.
- Cô nương tốt với tại hạ như vậy không sợ Trương Quảng chỉ là một kẻ hái hoa thoảng đi qua cuộc đời của cô nương và không bao giờ quay lại sao?
- A Di không quan tâm đến điều đó.
- Thế cô nương quan tâm điều gì nào?
- Chỉ cần công tử vui vẻ là A Di mãn nguyện rồi.
Đôi chân mày của Trương Quảng nhíu lại:
- Chỉ với mục đích đó thôi sao?
- Chỉ có mục đích đó thôi.
- Nàng làm tròn phận sự của mình hẳn sẽ được môn chủ ban thưởng và ngược lại... A Di im lặng không đáp lời Trương Quảng.

Trương Quảng quay bước trở ra ngoài mạn thuyền.
Năm nàng kia vẫn tiếp tục đàn. Họ cứ đàn bất kể có Trương Quảng hay không. Trương Quảng nhìn năm nàng đó nghĩ thầm: “Hẳn họ cũng đã được lệnh của môn chủ.” Chàng nhoẻn miệng: “Môn chủ Thiên Môn muốn gì nơi mình nhỉ?” Y nghĩ kia còn đọng trong đầu chàng thì bất thành lình có một người chấp tay sau lưng với dáng đi rất ung dung tự tại, bước trên sóng nước hướng về lầu thuyền.

Khinh công của người đó khiến Trương Quảng phải chú nhãn nhìn. Những lượn sóng của dòng Hoàng Hà nhấp nhô như thể đưa người đó hướng đến lầu thuyền. Y đi trên những sóng nước mà ngỡ như đi trên một tấm thảm nhung thì đúng hơn.

Người đó chỉ hơi lắc vai, lướt lên mạn thuyền. Y vận trường y bằng gấm, mặt chữ điền, phương phi với chòm râu đen nhánh, mắt sáng ngời.

Trương Quảng ôm quyền xá. Chàng vừa xá vừa nói:

- Tại hạ đang chờ môn chủ.
- Sao Trương huynh đệ biết bốn tọa là môn chủ Thiên Môn?

Môn chủ Thiên Môn vừa nói vừa khoát tay ra dấu có năm nàng nô nữ ngưng đàn.

Trương Quảng ôm quyền nói:

- Thuật đi trên nước của môn chủ có lẽ trên giang hồ không có ai ngoài môn chủ ra.

A Di bước đến quỳ hành lễ trông thật thành kính.

- Môn chủ quang lâm.

- Đứng lên đi.

Được lệnh A Di mới dám đứng lên.

Nhìn lại Trương Quảng, môn chủ Thiên Môn Đoàn Bất Quân nói:

- A Di phục vụ cho Trương huynh đệ chu đáo chứ?

Trương Quảng ôm quyền nói:

- Trương Quảng chưa bao giờ có được những khoảng thời gian hưởng thụ như thế này.

Nếu như tại hạ không có thần thức thì có lẽ nghĩ mình đang sống trong một giấc mộng không thật.

Môn chủ Thiên Môn ngửa mặt cười. Tiếng cười của môn chủ nghe thật sáng khoái và vô cùng hoan hỉ.

- Hay lắm! Bồn tọa chỉ sợ Trương huynh đệ không vừa ý với sự tiếp đãi của bồn tọa thôi.

Môn chủ Thiên Môn vừa nói vừa ra dấu cho những người kia lui ra sau lầu thuyền.

Chỉ bàn đại yến, môn chủ ra hiệu cho A Di rồi nói:

- Dọn đại yến khác cho bồn tọa.

Ngay lập tức một bàn đại tiệc khác được bày ra với những thức ăn còn nóng hổi.

Môn chủ Thiên Môn và Trương Quảng ngồi xuống bàn. Đoàn Bất Quân tự tay chuốc rượu ra chén rồi nói: - Bồn tọa mời Trương huynh đệ.

- Đa tạ môn chủ.

Hai người cùng cạn chén.

Đặt chén xuống bàn, môn chủ Thiên Môn nhìn Trương Quảng ôn nhu nói:

- Mấy ngày qua, Trương lão đệ đến Thiên Môn của bồn tọa, có điều chi không vừa ý không?

Chàng mỉm cười:

- Không có cái gì khiến cho Trương Quảng phiền lòng cả. Thậm chí ngược lại, Trương Quảng rất áy náy. Tại hạ nghĩ một kẻ vô danh tiểu tốt như mình chỉ không đáng để hưởng những đặc ân của môn chủ.

Đoàn Bất Quân mỉm cười nhìn chàng. Y vuốt râu rồi từ tốn nói:

- Ngược lại bồn tọa chỉ sợ Trương lão đệ không vừa ý với sự chu toàn của bồn tọa mà thôi.

- Môn chủ đừng nói vậy. Trương Quảng áy náy vô cùng. Những ngày vừa qua, Trương Quảng chỉ có một điều đắn đo suy nghĩ. Chẳng biết mình làm được việc gì cho Thiên Môn mà môn chủ lại ưu ái Trương Quảng như vậy.

Trương Quảng ôm quyền hướng về Đoàn Bất Quân:

- Đề Trương Quảng giải tỏa được những thắc mắc trong đầu, Trương Quảng thỉnh cầu chỉ giáo của môn chủ.

Vuốt râu mỉm cười nhìn sang Trương Quảng, Đoàn Bất Quân nói:

- Trương lão đệ rất khăng khải. Sự khăng khải của Trương lão đệ khiến cho bản tọa không một chút hối tiếc với những việc mình đã làm cho Trương lão đệ.

Bưng chén rượu:

- Trương lão đệ uống chén rượu này với bản tọa. Bản tọa sẽ nói với Trương lão đệ mục đích của bản tọa.

- Cung kính không bằng phụng mệnh.

Hai người cùng cạn chén.

Đặt chén xuống bàn, Đoàn Bất Quân nhìn Trương Quảng nghiêm giọng nói:

- Bản tọa nghe thiên hạ đồn đãi Trương lão đệ có Thiên lôi tử.

Trương Quảng nhìn sững Môn chủ Thiên Môn:

- Chuyện này là bí mật của Trương Quảng, sao Môn chủ lại biết?

Cười khẩy, Môn chủ Thiên Môn nói:

- Bất cứ chuyện gì xảy ra trên võ lâm, bản tọa đều biết cả. Kể cả chuyện Trương lão đệ vừa làm một chuyến chu du qua các bang hội trong giang hồ. Phải chăng Trương lão đệ muốn giúp Kim Tiền bang chủ Thượng Quan Nghi trở thành đại bang chủ của võ lâm.

Trương Quảng lắc đầu khoát tay:

- Bang chủ biết tất cả những chuyện này thì đoán không đúng rồi. Thật ra Trương Quảng có chu du đến các bang hội thật nhưng mục đích không như Môn chủ nói, mà để thông báo với họ ngày Kim Tiền bang chủ rửa tay rời võ lâm.

Đôi chân mày của Môn chủ Thiên Môn nhíu lại:

- Có chuyện đó ư?

Nói dứt câu, Đoàn Bất Quân cười khẩy:

- Chuyện đó bản tọa không quan tâm.

- Môn chủ quan tâm đến Thiên Lôi tử của Trương Quảng?

Môn chủ Thiên Môn gật đầu:

- Bản tọa quan tâm đến Thiên lôi tử hơn.

Trương Quảng ôm quyền từ tốn nói:

- Võ công của Môn chủ đã đạt đến cảnh giới tối thượng lưu hỏa thuần thanh. Sao lại còn cần đến Thiên Lôi tử của Trương Quảng? Thiên lôi tử của

Trương Quảng là vật bá đạo tà môn. Trương Quảng dùng nó để hộ thân bởi vì Trương Quảng không có võ công. Còn với Môn chủ, Trương Quảng nghĩ người hăn không cần đến nó.

- Bồn tọa cần chứ. Nếu như không cần, bồn tọa đã không coi Trương lão đệ như môn khách của Thiên Môn.

- Bây giờ Trương Quảng đã biết mục đích của Môn chủ trong những ngày qua là muốn tại hạ trao Thiên Lô tử.

- Nếu như bồn tọa thích Thiên Lô tử, Trương lão đệ có đồng ý cho ta không?

Trương Quảng bùng chén rượu:

- Mời Môn chủ.

- Mời.

Hai người lại cạn chén. Đặt chén rượu không xuống bàn, Trương Quảng nhìn Đoàn Bất Quân ôn nhu nói: - Môn chủ đã tiếp đãi Trương Quảng như thượng khách, thì sao Trương Quảng lại không bồi tiếp lại Môn chủ chứ?

Chàng vừa nói dứt lời thì Đoàn Bất Quân ngửa mặt cười khanh khách với vẻ đắc ý tột cùng. Cắt tràng tiếu ngạo đầy sự đắc ý đó, Môn chủ Thiên Môn nói: - Bồn tọa đã không nhìn lầm người. Bồn tọa muốn hỏi Trương lão đệ.

Trương Quảng ôm quyền:

- Môn chủ chỉ giáo.

- Trương lão đệ cần gì ở Thiên Môn của bồn tọa?

Câu hỏi này của Đoàn Bất Quân bất giác khiến Trương Quảng phải lúng túng. Sự lúng túng của chàng không qua được con mắt tinh tường của Môn chủ Thiên Môn Đoàn Bất Quân.

Đoàn Bất Quân từ tốn nói:

- Trương lão đệ đừng ngại. Bồn Môn chủ xem lão đệ như môn khách trong nhà rồi, Trương lão đệ đã nhiệt tình với bồn tọa, tất bồn tọa sẽ bồi đáp lại lòng nhiệt thành của Trương lão đệ chứ.

- Môn chủ đặt ra câu hỏi này khiến Trương Quảng phải bối rối. Chỉ có mỗi một thứ hỏa pháp Thiên Lô tử thôi mà Trương Quảng được sự ưu ái của Môn chủ như vậy. Trương Quảng áy náy vô cùng.

- Đừng áy náy. Cần gì cứ nói với bồn tọa.

Trương Quảng ôm quyền nói:

- Nếu như Môn chủ có lòng nhiệt thành như vậy, Trương Quảng không nhận sẽ biến thành kẻ thất lễ với Môn chủ.

Đoàn Bất Quân cao hứng nói:

- Hay! Rất khăng khải, rất chí khí và thẳng thắn. Bồn tọa rất thích những

con người đầy chí khí và khảng khái như Trương lão đệ đây.

- Đa tạ Môn chủ đã banc ho Trương Quảng lời nói đó.
- Nào... Trương lão đệ uống với bốn tọa một chén nữa.
- Trương Quảng kín Môn chủ.

Hai người lại cạn chén.

Trương Quảng đặt chén xuống bàn rồi từ tốn nói:

- Không nói ra hãn môn chủ cũng biết Trương Quảng là một người không có võ công.

Trương Quảng chỉ nhờ vào Thiên Lô tử để giữ mạng trong những tình huống cực kỳ nguy hiểm.

Chàng nhìn Môn chủ Thiên Môn thuật lại chuyện Ân tướng ma tôn đã sát tử Thẩm Mộc Cương, và toan sát tử cả mình, nếu không có Thiên Lô tử.

Nghe xong câu chuyện đó, Môn chủ Thiên Môn cau mày:

- Có chuyện này ư?
- Chuyện này hãn Minh Thần cung chủ đã biết.
- Minh Thần cung chủ đã gặp Trương lão đệ nhưng không nói về chuyện này à?

Trương Quảng mỉm cười nói:

- Minh Thần cung chủ không nhắc chuyện này với Trương Quảng. Bởi cung chủ có nhắc lại cũng vô ích thôi. Bởi Trương Quảng chẳng làm gì được cả.

Thiên Môn môn chủ gật đầu:

- Thế Trương lão đệ xin gì ở bốn tọa nào?
- Nhắc đến chuyện Ân tướng ma tôn, Trương Quảng chỉ xin với Môn chủ chỉ điểm cho tại hạ một môn công phu có thể tự bảo vệ mình. Bởi Thiên Lô tử khi đã giao cho Môn chủ rồi, Trương Quảng chẳng còn gì nữa.

Thiên Môn môn chủ vuốt râu mỉm cười:

- Được! Bốn tọa sẽ truyền cho Trương lão đệ thuật khinh công “Hành văn lưu thủy” Đoàn Bất Quân mỉm cười: - Với thuật khinh công này, nếu gặp tình huống bất trắc, Trương lão đệ chỉ cần dụng chước.

Môn chủ Thiên Môn bỏ lửng câu nói giữa chừng. Trương Quảng liền tiếp lời Đoàn Bất Quân: - Tẩu vi là thượng sách.

Đoàn Bất Quân gật đầu:

- Không sai, với thuật hành văn lưu thủy, Trương lão đệ sẽ có thể băng sông, vượt đồi, chẳng có ai đuổi kịp đâu. Được chứ?
- Trương Quảng chỉ cần có như vậy thôi.
- Tốt lắm.

Trương Quảng ôm quyền:

- Nhưng hiện thời Trương Quảng không đem theo Thiên Lô tử. Nếu Môn chủ không ngại, tại hạ sẽ giao nộp Thiên Lô tử tại Kim Tiền bang.

- Bốn tọa tin vào Trương lão đệ mà.

- Đa tạ Môn chủ đã tin Trương Quảng.

Môn chủ Thiên Môn bưng chén rượu từ từ đứng lên. Lão trầm giọng nói:

- Ngay bây giờ bốn tọa sẽ truyền thuật Hành vân lưu thủy để Trương lão đệ thụ nạp, đáp lại thịnh tình của Trương lão đệ.

- Đa tạ Môn chủ.

Thiên Môn môn chủ uống cạn chén rượu, đặt xuống bàn rồi đọc khẩu quyết thuật Hành Vân lưu thủy. Y đọc xong nắm tay Trương Quảng.

- Theo bốn tọa.

Nói dứt câu, Thiên Môn môn chủ chỉ hơi lắc vai, kéo theo Trương Quảng băng xuống dòng Hoàng Hà. Trương Quảng thét lên: - Ồ...

Lão nhìn Trương Quảng nói:

- Đừng sợ! Cứ theo khẩu quyết của bốn tọa mà vận hành chân khí. Mặc dù Trương lão đệ không có nội lực nhưng với thuật khinh công này cũng chẳng cần người có nội lực cao thâm. Bốn tọa dìu người đi trên sóng nước, dần hồi người sẽ quen thôi.

Trương Quảng gật đầu.

Chàng để cho Môn chủ Thiên Môn dìu chàng đi trên sóng nước Hoàng Hà. Đi một lúc thì Môn chủ Thiên Môn từ từ rời lỏng tay. Môn chủ Thiên Môn nói: - Trương lão đệ quả là thông minh cực kỳ. Bốn tọa phải khâm phục người đó.

Lão nói rồi buông tay khỏi Trương Quảng. Chàng đi nhanh về phía lầu thuyền.

Môn chủ Thiên Môn nhìn Trương Quảng.

Bất thành linh Trương Quảng như người hụt chân, chìm luôn xuống nước, nhưng tay chàng đã kịp chộp vào dây neo.

Đoàn Bát Quân cười khàn khách. Lão lướt đến chộp lấy tay Trương Quảng, điểm nhẹ mũi giày xuống mặt nước đã lướt lên mạn thuyền. Trang phục Trương Quảng ướt sũng.

Thiên Môn môn chủ nhìn Trương Quảng khẽ gật đầu:

- Luyện được thuật hành vân lưu thủy như Trương lão đệ trong ngày hôm nay đã vượt sự mong đợi của bốn tọa rồi.

Chàng ôm quyền xá từ tốn nói:

- Không có Môn chủ, tại hạ không sao luyện thành.

- Thế nào cũng thành công thôi. Bỏ tọa tin như vậy.
Lão nhìn lại Trương Quảng một lúc lâu rồi nói:
- Bỏ tọa có chuyện phải đi. Trương lão đệ cứ ở lại đây. Cảm thấy thích thì cứ lưu lại Thiên Môn, bằng không thích nữa thì quay về Kim Tiên bang.
- Đa tạ Môn chủ đã ưu ái đối với Trương Quảng.
- Đừng khách sáo, Ta chỉ cần sự nhiệt tâm của Trương lão đệ.
Lão nói rồi bằng mình xuống dòng Hoàng Hà thi triển thuật Hành vân lưu thủy băng đi.

Trương Quảng nhìn theo Môn chủ Thiên Môn nghĩ thầm:
“Y cần Thiên Lô tử để làm gì. Y có quan hệ thế nào với Ân tướng ma tôn mà biết mình có Thiên Lô tử? Hay y chính là Ân tướng ma tôn, sự thật mà mình đang đi tìm.” Trương Quảng bất giác buông một tiếng thở dài cùng với ý niệm đó đang trôi qua đầu chàng. Trương Quảng suy tư một lúc rồi quay vào trong khoang thuyền.

Thấy trang phục chàng ướt sũng, A Di lo lắng hỏi:
- Công tử ướt xuống sông à?
Chàng mỉm cười gật đầu:
- Môn chủ đã truyền lại cho tại hạ công phu Hành vân lưu thủy. Nhưng tại hạ chẳng thể nào so sánh được với Môn chủ nên mới giống con chuột mắc nước như thế này.

Đề A Di thay trang phục cho công tử.
Chàng mỉm cười nói:
- Bây giờ thì tại hạ rất cao hứng và sảng khoái hưởng thụ những đặc ân của Thiên Môn, bởi tại hạ đã biết mục đích của Môn chủ.

Nàng nhìn chàng bằng ánh mắt vừa ướt tình vừa cam phận.
A Di bước đến tự tay cởi bỏ trang phục Trương Quảng.
Chàng để cho nàng thay phục trang cho mình mà chẳng có chút gì bối rối.
Chàng nhìn A Di nói:

- Cô nương có thích tập thuật Hành vân lưu thủy cùng với tại hạ không?
A Di mỉm cười nói:
- Đề A Di biểu diễn cho công tử xem.

Nàng nói rồi bước ra ngoài mạn thuyền đề khí bằng mình xuống dòng Hoàng Hà. Thân pháp của nàng phiêu bồng lướt trên sóng nước trông thật đẹp và uyển chuyển.

Nàng lướt ra xa thuyền rồi quay trở lại.
Lướt lên mạn thuyền, A Di nhìn Trương Quảng:
- Công tử thấy thế nào?

Trương Quảng cứ trố mắt nhìn nàng:

- Quá ư... ngạc nhiên... Tại hạ không ngờ A Di cô nương cũng thi triển được thuật Hành vân lưu thủy.

- Dưới trướng của Môn chủ, ai cũng có thể thi triển được thuật Hành vân lưu thủy - Thế mà tại hạ những tưởng đâu Môn chủ chỉ truyền riêng cho tại hạ mà thôi.

- Nếu công tử là người của Thiên Môn sẽ còn được rất nhiều đặc lợi từ Môn chủ.

Trương Quảng lắc đầu:

- Tại hạ không thích đánh nhau, mà chỉ thích đào tẩu thôi.

- Chúng ta vào bờ chứ?

Trương Quảng gật đầu.

A Di nắm tay chàng. Nàng kéo Trương Quảng băng xuống dòng Hoàng Hà, diu chàng lướt vào bờ. Mặc dù diu Trương Quảng nhưng thân ảnh của A Di thật phiêu bồng, nhẹ nhàng lướt trên mặt nước chẳng khó khăn gì.

Vào đến bờ, A Di nói:

- Công tử đã có được khinh công của Thiên Môn rồi đó.

- Nhờ có Môn chủ.

Nàng mỉm cười nói:

- A Di sẽ đi cùng với công tử.

Trương Quảng nheo mày hỏi:

- Cô nương sẽ đi cùng với th đến lấy Thiên Lô tử.

Nàng thản nhiên gật đầu.

Trương Quảng sa sầm mặt nhìn nàng.

- Ngay từ đầu cô nương đã biết mục đích của Môn chủ nhưng không nói với tại hạ.

Trương Quảng vừa nói vừa xăm xăm bước đi. Chàng vừa đi vừa nói:

- A Di cô nương không thành thật với tại hạ.

- A Di phải làm theo lệnh của Môn chủ.

Chàng dừng bước nhìn lại nàng mỉm cười, từ tốn hỏi:

- Thiên Môn môn chủ cần Thiên Lô tử của tại hạ để làm gì?

A Di lắc đầu:

- Điều đó A Di hoàn toàn không biết.

- Cô nương nói thật đấy chứ?

Nàng khẳng khái gật đầu.

- Hy vọng cô nương thành thật với Trương Quảng.

- Lần này A Di rất thành thật với huynh.

Chàng mỉm cười.

- Biết đến bao giờ Trương Quảng mới có được một nô nữ như nàng.

A Di đỏ mặt nhưng không đáp lời Trương Quảng. Chàng nói tiếp:

- Đã rời khỏi lâu thuyền rồi. Cô nương có còn là nô nữ của tại hạ không?

Nàng lưỡng lự một lúc rồi nói:

- Chưa có Thiên Lô tử, A Di vẫn mang chức phận hầu hạ Trương huynh.

- Khi có Thiên Lô tử, nàng chẳng còn là nô nữ của Trương Quảng.

A Di ngập ngừng rồi nói:

- A Di sẽ quay về Thiên Môn với chức nghiệp của mình.

- Luôn mãi là người hầu của Môn chủ.

Nàng gật đầu:

- Luôn mãi.

Thốt xong câu nói đó, A Di sải bước đi nhanh hơn cứ như nàng muốn tránh né những câu hỏi của Trương Quảng.

Chương 27 - Nghiệp Tình Độc Ngôn

Trung Quân bước vào gian loan phòng. Y cảm nhận trái tim mình đập rộn trong lòng ngực. Hà Bội Bội ngồi trên tràng kỷ, đầu vẫn phủ tấm vải lụa che chân diện.

Trung Quân bước đến bên nàng.

- Nương tử...

Trung Quân vừa nói vừa từ từ lột bỏ chiếc khăn lụa phủ mặt Bội Bội. Y ngắm nhìn Bội Bội.

Nàng cũng nhìn lại Trung Quân bằng ánh mắt ướt tình.

Trung Quân mỉm cười nhỏ nhẹ nói:

- Bội Bội! Cuối cùng thì Lâm huynh cũng đoạt lại được muội.

Y bưng bầu rượu chúc ra chén, rồi nói:

- Huynh và muội cùng uống rượu giao bôi.

Nàng khẽ gật đầu.

Lâm Trung Quân đặt áp chén rượu vào môi nàng.

Nhấp một ngụm nhỏ, nàng nhìn lên Trung Quân nói nhỏ nhẹ:

- Đến lượt tướng công.

Trung Quân cười mỉm, rồi dốc cả chén rượu vào miệng. Y chúc tiếp rượu ra chén rồi nói: - Nương tử! Nàng có vui không?

Bội Bội khẽ gật đầu:

- Vui lắm, thiếp không ngờ có được ngày hôm nay. Nhưng tướng đầu trong kiếp này Bội Bội chẳng bao giờ có được thời khắc trọn tình với Trung Quân nữa.

Nàng nói rồi lệ rịn ra ngoài khóe mắt.

Trung Quân dốc chén rượu vào miệng rồi nói:

- Xem kìa! Ngày hoan hỷ của ta và muội, sao muội lại khóc. Phải chăng nương tử khóc vì vui chứ không vì buồn?

Trung Quân ngồi xuống bên cạnh nàng. Y choàng tay qua sau vai Bội Bội.

Nàng nép đầu vào vai Trung Quân, nhỏ nhẹ nói:

- Bội Bội chỉ tiếc...

Trung Quân vuốt ve bờ vai nàng.

- Nàng tiếc gì?

Bội Bội ngẩng lên nhìn Lâm Trung Quân.

- Chàng có nghĩ đến sự trong trắng của thiếp. Sự trong trắng mà thiếp đã đánh mất không còn trinh nguyên để dâng hiến cho chàng.

Trung Quân lắc đầu trong khi lệ lại trào ra khóe mắt của Bội Bội. Trung

Quân thấm những giọt lệ đọng trên khóe mắt nàng.

Nàng dừng nói vậy. Với Trung Quân, ta chỉ nghĩ đến một điều duy nhất, đó là ta yêu muội. Ta yêu muội nhiều lắm. Với Bội Bội, Trung Quân chỉ có tình yêu thôi.

Y nâng cằm nàng:

- Nương tử đừng nghĩ đến chuyện trong trắng hay không trong trắng. Xét cho cùng tất cả là lỗi ở ta...

Nụ cười mím nở trên môi Trung Quân. Nụ cười của y biểu lộ sự mãn nguyện và hoan hỷ.

Nàng nép sát vào người Trung Quân.

Trung Quân nói:

- Ta chỉ tiếc một điều.

- Chàng tiếc gì?

- Trong ngày hoan hỷ của chúng ta lại không có Trương đệ đệ. Đó là sự thiếu vắng nhất.

Buông một tiếng thở dài, Trung Quân nói tiếp:

- Không biết hiện tại Trương đệ đệ đang làm gì. Phải chi hôm nay có Trương Quảng, ta sẽ vui biết chừng nào.

Nàng mỉm cười:

- Không có Trương thiếu hiệp, ngày song hỷ của thiếp và chàng không được trọn vẹn lắm phải không? Sau này gặp lại Trương thiếu hiệp, thiếp sẽ thay chàng báo tạ Trương thiếu hiệp.

Trung Quân gật đầu:

- Nếu không có Trương Quảng, làm sao huynh và muội có ngày hôm nay. Ta mãi mãi là một Vô Ảnh Tử Kiếm gieo sát nghiệp trên cõi đời này.

- Còn thiếp...

Trung Quân bịt miệng Bội Bội:

- Nương tử, đừng nhắc đến chuyện ngày xưa nữa. Đêm loan phòng, ta chỉ biết đến hiện tại mà không bao giờ muốn quay về quá khứ dĩ vãng.

Trung Quân với tay bưng cả bầu rượu. Y dốc lên miệng tu luôn một ngụm dài.

Bội Bội nhìn Trung Quân.

- Chàng sẽ không nghĩ đến dĩ vãng chứ?

Trung Quân gật đầu:

- Nhứt định sẽ không bao giờ huynh nhắc đến dĩ vãng của mình. Tất cả đối với huynh sẽ được chôn vào dĩ vãng. Trung Quân cũng không còn là Vô ảnh tử kiếm.

- Thiếp uống với chàng một chén rượu.

Trung Quân mỉm cười, chúc rượu ra chén. Bội Bội bung chén rượu nhìn Trung Quân: - Thiếp kính chàng.

Đón lấy chén rượu từ tay nàng, Trung Quân uống một ngụm đầy chỉ chừa lại cho Bội Bội một ít.

Nàng uống cạn số rượu trong chén rồi đặt xuống án thư gần đó. Nàng từ từ đứng lên đối mặt với Trung Quân.

Hai người đối mặt nhìn nhau.

Trung Quân nghe được cả tiếng tim của mình đập rộn rã trong lòng ngực. Hắn cảm thấy một nỗi hồi hộp khôn tả xâm chiếm tất cả thể xác lẫn tâm hồn. Sự hồi hộp đó, Trung Quân cũng có được sự hồi hộp vốn dĩ bấy lâu nay y cứ ngỡ đã biến khỏi tâm hồn gã.

Sự lãnh cảm của một sát thủ đã bị xóa sạch khi y đối nhãn với Bội Bội.

Bội Bội nhìn y gần như không chớp mắt. Nàng từ từ trút bỏ trang phục tân nương. Mọi thứ trên người nàng lần lượt trôi tuột xuống gót chân.

Không như lần trước, Trung Quân không cản nàng lại mà chú nhãn vào những đường cong trên thân thể Bội Bội. Đôi mắt của y mở to như thể muốn thâm tóm tất cả những đường nét của Bội Bội vào hai con ngươi mình. Cùng với sự thâm tóm nhân dạng của nàng vào đôi con ngươi, Trung Quân cảm thấy cơ thể mình căng ra với nỗi hồi hộp và rạo rực khôn cùng.

Dưới ánh sáng của đôi bạch lạp gắn trên án thư, thân thể Bội Bội lộ dần ra và cuối cùng phơi bày tất cả những đường cong cân đối, đầy đặn ra trước mặt Trung Quân.

Đối với Lâm Trung Quân, đây đâu phải là lần đầu tiên y đối mặt với một thân thể nữ nhân, nếu không muốn nói y đã từng có biết bao nữ nhân bước qua đời, nhưng với Bội Bội, trong Trung Quân vẫn có một niềm phấn khích kỳ lạ. Y hiểu vì sao mình đứng trước thân thể của Bội Bội lại phấn khích như vậy, bởi trong tâm gã chỉ có Bội Bội là gã yêu và thương mà thôi.

Trung Quân nhỏ nhẹ nói:

- Nương tử, nàng đẹp quá.

Đôi lưỡng quyền của Bội Bội ửng hồng càng tôn tạo thêm vẻ xinh xắn mỹ miều của nàng.

Nàng từ từ đặt tay lên vai Trung Quân.

Y dõi mắt vào người Bội Bội, cuối cùng chẳng khác nào một kẻ tò mò muốn khám phá những đường nét gợi cảm trên cơ thể Bội Bội, Trung Quân đặt tay vào tiểu yêu của nàng.

Từ cơ thể của Bội Bội truyền qua tay Trung Quân thứ cảm xúc thật diệu

kỳ và ngọt ngào. Y cảm nhận mình đang đặt tay vào một báu vật rất mong manh và dễ vỡ, nên phải thật cẩn thận.

Bội Bội nhắm mắt lại nhỏ nhỏ nói:

- Thiếp yêu chàng.

Lời nói của nàng chẳng khác nào mật ngọt rót vào thính nhĩ Trung Quân. Y cảm nhận được tất cả những xúc cảm dạt dào trong tâm hồn mình, những xúc cảm mà y những tưởng đâu mãi mãi chẳng bao giờ có lại được trong con người y.

Trung Quân nhìn lên mặt Bội Bội.

- Trung Quân yêu Bội Bội.

Trung Quân thốt ra câu nói đó mà đôi tay gã từ từ trượt dọc theo thân thể nàng với tất cả sự tôn kính và nâng niu như một báu vật mà y vừa được trời ban tặng.

Sự vuốt ve mơn trớn của Trung Quân khiến cho kinh mạch trong nội thể Bội Bội chẳng mấy chốc căng phồng. Nàng muốn trao cho gã một thể xác mặc dù không còn sự trinh nguyên nhưng nó được bồi đắp bằng tình yêu, bằng sự xúc cảm chân thành nhất mà nàng muốn. Sự bồi đắp kia có lẽ còn nhiệt thành hơn cả sự trong trắng mà nàng đã bị Hoàng Kim trang chủ đánh cắp.

Bội Bội nắm lấy hai bàn tay Trung Quân rồi nâng nó lên đặt vào vùng đồi hoa đang căng trào sức sống và cảm xúc nhiệt thành của nàng. Đôi tay Trung Quân nhẹ nhàng, êm ái bao nhiêu thì tim Bội Bội rộn rã bấy nhiêu.

Nàng không nói nhưng sự biểu cảm tình yêu qua thể xác của nàng còn gấp trăm, gấp vạn lần lời nói. Trong khi đó, Trung Quân cũng cảm nhận được tất cả sự nhiệt thành và trao gửi của nàng. Y để tâm hồn mình trôi vào những cảm xúc diệu kỳ do tình yêu kết hợp với xác thịt tạo nên khúc nhạc rung cảm đầy những niềm vui khôn tả. Y quên bằng đi dĩ vãng, quên cả những thời gian y là một sát thủ với thiên chức giết người.

Y cảm nhận tất cả những đam mê mà bấy lâu nay y chờ đợi.

Y nuôi tiếc thông qua đôi bàn tay của hảo hức, vừa tôn kính và tham lam với dục tình.

Y cảm nhận rõ mồn một từng xúc cảm trong nội thể của Bội Bội. Thậm chí y nghe được cả tiếng tim của nàng, cảm nhận được từng hơi thở dồn dập của nàng.

Chính sự cảm nhận đó tạo ra trong Trung Quân ngọn lửa tình cuồng nhiệt nhất. Y từ từ đứng lên, vòng tay qua tiểu yêu của nàng, rồi môi y ép chặt lấy hai cánh môi đã hé mở chờ đợi của Bội Bội. Hai thân xác họ hòa lại làm một

trong ánh sáng bạch lập lung linh huyền ảo.

Họ dán sát người vào nhau.

Bội Bội thủ thủ nói:

- Tướng công...

- Nương tử...

Họ chỉ có thể nói được những lời nói thật gọn, nhưng cảm xúc thì tiếp nối những lời nói đó để tâm hồn hai người hòa lẫn vào nhau.

Chính vào thời điểm cảm xúc của Trung Quân đạt đến cao trào, đạt đến sự đòi hỏi phải chiếm hữu lấy thể xác của Bội Bội thì tiếng của Dạ Minh lại cất lên ngoài loan phòng.

- Lâm thiếu gia...

Tiếng nói của Dạ Minh như thể một cơn lũ cuốn trôi tất cả những cảm xúc đang dâng trào trong tâm Bội Bội lẫn Trung Quân.

Trung Quân hơi chau mày. Y nhặt nhẻo đáp lời nàng:

- Dạ Minh... Có gì không?

- Trương công tử đến thăm Lâm thiếu gia.

Trung Quân nghe câu nói này của Dạ Minh liền buông Bội Bội. Y mỉm cười với nàng: - Trương Quảng đã đến. Ngày song hỷ của ta và nương tử xem như trọn vẹn...

Y nắm vai Bội Bội:

- Nương tử! Nàng hãy chờ ta. Ta sẽ bồi tiếp Trương Quảng đêm nay thật say. Ngày mai chúng ta sẽ lại gần nhau.

Bội Bội gật đầu:

- Trung Quân, đừng nghĩ đến thiếp. Chàng phải bồi tiếp Trương thiếu hiệp chu đáo đó.

Trung Quân nâng cằm nàng:

- Nương tử yên tâm. Ta không để Trương Quảng thất vọng đâu.

Y lấy trang phục vận lại cho Bội Bội rồi nói:

- Nương tử hãy nghỉ ngơi. Ngày mai đến nàng bồi đáp Trương Quảng đệ đệ đó.

Bội Bội khẽ gật đầu.

Trung Quân bước ra ngoài loan phòng chạm mặt với Dạ Minh. Nàng nhún nhường xá dài rồi nói: - Trương công tử đang chờ thiếu gia tại thư sảnh.

- Dạ Minh ở lại đây hầu hạ thiếu phu nhân.

- Dạ Trung Quân hối hả bỏ đi. Dạ Minh chờ cho Trung Quân đi rồi mới sửa ại trang phục, khoác bộ mặt như trét sáp bước vào loan phòng. Nàng nhún mình xá Bội Bội nhỏ nhẹ nói: - Thiếu gia sai Dạ Minh ở lại hầu hạ phu

nhân.

Bội Bội mỉm cười nói:

- Bội Bội cũng đang muốn tìm người tâm sự đây.

Dạ Minh đến ngồi bên nàng. Dạ Minh nói:

- Thiếu phu nhân có điều gì tâm sự?

Bội Bội nhìn nàng từ tốn nói:

- Hôm nay Bội Bội hạnh phúc quá. Bội Bội không ngờ có được ngày này.

Dạ Minh nhìn thẳng vào mắt Bội Bội:

- Thiếu phu nhân có quá nhiều may mắn. Không biết trên thế gian này có bao nhiêu nữ nhân được may mắn như phu nhân.

Bội Bội chấp tay trước ngực:

- Bội Bội được may mắn như hôm nay nhờ trời cao có mắt nhìn xuống Bội Bội.

Dạ Minh quắc mắt nhìn nàng:

- Phu nhân được may mắn như vậy không biết phu nhân có nhớ đến Quang Thun trang chủ không?

Bội Bội sững sờ nhìn Dạ Minh. Nàng miễn cưỡng hỏi:

- Sao Dạ Minh muội muội lại hỏi ta câu hỏi đó?

Dạ Minh mỉm cười nhìn Bội Bội bằng ánh mắt dè bĩu:

- Bội Bội phu nhân không thích Dạ Minh hỏi như thế à? Vậy Dạ Minh sẽ không hỏi nữa.

Dạ Minh không hỏi nhưng sẽ tìm câu trả lời thay Bội Bội tỷ tỷ vậy...

Nàng cười khẩy rồi nói:

- Quang Thun trang chủ chết chưa bao lâu. Thậm chí hồn vẫn còn bên Bội Bội tỷ tỷ thế mà tỷ tỷ lại động phòng hoa chúc với Lâm thiếu gia...

Nàng mỉm cười:

- Bội Bội tỷ tỷ không ngại ngần sao? Không sợ oan hồn của Quang Thun trang chủ khó siêu thoát à?

Chân diện Bội Bội đỏ bừng:

- Bội Bội và Trung Quân đã từng yêu nhau lâu rồi. Và sự kết hợp này là duyên phận.

Dạ Minh đứng lên, bung bầu rượu chuốc ra chén rồi tự bung uống. Hành động của nàng khiến Bội Bội phải sững sờ. Đặt chén rượu xuống bàn. Dạ Minh nhìn lại Bội Bội.

Nàng cười khẽ rồi nói:

- Bội Bội tỷ tỷ nói đã yêu Lâm ca ca rồi. Và hôm nay là sự kết hợp duyên và phận.

Bội Bội gật đầu.

Dạ Minh lắc đầu, buông một câu bằng chất giọng lạnh nhạt.

- Dạ Minh không tin. Trăm ngàn lần không tin.

- Dạ Minh không tin tình yêu của Bội Bội và Trung Quân ư?

Dạ Minh nhướn mày nói:

- Dạ Minh chỉ có thể tin Lâm ca ca yêu Bội Bội tỷ tỷ nhưng tuyệt nhiên không tin Bội Bội tỷ tỷ yêu Lâm ca ca.

Nàng mỉm cười nhìn thẳng vào mắt Bội Bội, dè bĩu nói tiếp:

- Dạ Minh tin vào lời nói của thiên hạ hơn lời nói của Bội Bội tỷ tỷ.

Bội Bội miễn cưỡng nói:

- Thiên hạ đã nói gì?

- Dạ Minh nói ra không biết Bội Bội tỷ tỷ có chấp nhận không, hay lại chối phăng đi những hành động của mình?

- Nếu đúng, Bội Bội sẽ chấp nhận.

Dạ Minh chấp tay sau lưng khẽ gật đầu rồi nói:

- Thiên hạ nói Bội Bội tỷ tỷ là một dams nữ, một kẻ lăng loàn có một không hai trên đời này.

Sắc diện Bội Bội tái nhợt. Nàng buột miệng hỏi:

- Sao họ lại nói vậy? Họ nói hồi nào?

- Tỷ tỷ thì sao nghe được nhưng Dạ Minh thì nghe đầy cả lỗ tai.

Nàng mỉm cười nhướn mày nhìn Bội Bội:

- Xét cho cùng họ nói cũng không sai.

Bội Bội sờ sừng nhìn Dạ Minh:

- Dạ Minh cũng tin vào những lời thiên hạ nói sao? Dạ Minh không tin vào Bội Bội à?

Dạ Minh nhướn mày nhún vai:

- Làm sao Dạ Minh tin vào lời Bội Bội tỷ tỷ được. Nếu thiên hạ ngoa ngôn thì Dạ Minh đã bình tỷ tỷ nhưng đằng này họ nói quá đáng kia mà. Bội Bội tỷ tỷ thử nghĩ lại xem...

Nàng khoanh tay trước ngực nhìn Bội Bội cười khẩy nói:

- Bội Bội tỷ tỷ có còn trong trắng với Lâm ca ca không?

Sắc diện Bội Bội đỏ bừng. Nàng miễn cưỡng lắc đầu:

- Không còn.

Dạ Minh nhướn mày:

- Hóa ra tỷ tỷ đã dâng sự trinh bạch của mình cho Quang Thun trang chủ rồi phải không?

Nàng lại chấp tay ra sau lưng:

- Cái đêm động phòng hoa chúc với Quang Thun trang chủ, tỷ tỷ cũng thốt ra những lời đường mật, cũng âu yếm cũng trao thân gởi phận và có lẽ cũng rên rỉ khi dâng ngạp thể xác mình.

Bội Bội lắc đầu:

- Không...

Dạ Minh nghiêm giọng đay nghiến nói:

- Tỷ tỷ đừng thốt ra những tiếng không vô nghĩa đó. Nếu không dâng hiến thì sao tỷ tỷ mất đi sự trinh bạch của mình. Hay hôm đó ắt cũng giống như đêm hôm nay?

Bội Bội lắc đầu:

- Dạ Minh, muội đừng nghĩ như vậy. Thật ra Bội Bội bị cưỡng bức thì đúng hơn.

Bội Bội vừa thốt dứt câu thì Dạ Minh phá lên cười khanh khách. Nàng vừa cười vừa nói: - Cưỡng bức... Cưỡng bức... vô lý quá... Cưỡng bức mà sau đó Bội Bội tỷ tỷ lại trở thành Tam nương của Hoàng Kim trang chủ, sau cái đêm bị cưỡng bức đó chắc tỷ tỷ không kèm lòng với sự quyến rũ của Quang Thun, hay cái chức phận Tam nương khiến tỷ tỷ quên hẳn ngay tình yêu với Lâm ca ca.

Nàng hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Nếu Bội Bội tỷ tỷ yêu Lâm ca ca thì đã không làm Tam nương của Hoàng Kim trang.

Bội Bội bật khóc thành tiếng.

Dạ Minh nâng cằm nàng:

- Đừng khóc... Đừng lấy những giọt nước mắt ủy mị để lừa gạt ta. Dạ Minh có thể nhìn thấu vào tâm can của tỷ tỷ. Bội Bội tỷ tỷ chẳng có tình có ý gì với Lâm ca ca ngoại trừ sự ham muốn danh vọng và cá tính dâm đảng. Nếu như tỷ tỷ yêu Lâm ca ca thì đã giữ trong trắng cho Lâm ca ca rồi. Dạ Minh nói đúng chứ?

Bội Bội cúi gằm mặt nhìn xuống mũi hài.

Dạ Minh mỉm cười nói tiếp:

- Thiên Hạ nói không sai về Bội Bội tỷ tỷ đâu. Khi Lâm ca ca quay về, tỷ tỷ đã biết chuyện gì sẽ xảy ra nên vội vã lén lút quan hệ với Lâm ca ca. Khi Lâm ca ca xuống tay giết Quang Thun, tỷ tỷ vô cùng phẫn khích và vội vã ôm đàn sang bên với Lâm ca ca.

Nàng nâng cằm Bội Bội.

Nhìn thẳng vào mắt Bội Bội, Dạ Minh đay nghiến nói:

- Chừng nào tỷ hại tiếp Lâm ca ca?

- Dạ Minh...

Bội Bội bật khóc mà chẳng thể nào thốt được thành lời.

Dạ Minh day nghiêng nói:

- Quang Thun Hoàng Kim trang chủ bị chết bởi sát kiếm của Lâm ca ca, Bội Bội tỷ tỷ có biết không?

Bội Bội lắc đầu:

- Bội Bội không biết.

Dạ Minh hừ nhạt một tiếng.

- Làm sao không biết được. Tâm địa của Bội Bội như rắn rết sao lại không biết chứ.

Lâm ca ca giết Hoàng Kim trang chủ Quang Thun, đúng ra Bội Bội tỷ tỷ phải biết và không chấp nhận ngày hoan hỷ này. Nhưng Bội Bội vẫn làm ngơ, giả vờ như không biết để thỏa mãn dục tính và có được chức vị phu nhân của Trung Nguyên tiêu cục.

Bội Bội lắc đầu:

- Bội Bội không có ý đó đâu.

- Chẳng ai có thể tin được lời nói của tỷ tỷ đâu. Làm sao Dạ Minh tin lời của một kẻ gian trá và bội bạc như tỷ tỷ được. Dạ Minh còn nghĩ không biết chừng nào Bội Bội tỷ tỷ sẽ đưa người khác về đây lấy Lâm ca ca rồi ôm đàn theo về với đệ tam nhân đây.

Lệ trào ra khóe mắt Bội Bội:

- Bội Bội không phải là người như vậy.

- Người như vậy hay không thì chỉ có Bội Bội biết mà thôi. Bội Bội có thể gian trá giấu được Lâm ca ca nhưng hành động kia không thể qua mắt được thiên hạ. Sự bỉ ổi của Bội Bội sẽ mãi mãi là vết nhơ cho Trung Nguyên tiêu cục. Là một vết nhơ cho họ Lâm.

Dạ Minh buông tiếng thở dài:

- Lâm ca ca sẽ không bao giờ ngẩng mặt lên được khi bên cạnh Lâm ca ca là ả đàn bà gian trá và bỉ ổi. Tại Hàm Đan này, Lâm ca ca sẽ còn mặt mũi nào nhìn thiên hạ. Một thời gian ngang dọc của Vô ảnh tử kiếm, chỉ vì Bội Bội tỷ tỷ mà mãi mãi gục đầu dưới sự dè bĩu của thiên hạ.

Bội Bội bật khóc thổn thức. Nàng ôm lấy mặt, vừa khóc vừa nói:

- Dạ Minh, đừng nói nữa. Muội hãy cho Bội Bội biết phải làm gì để chứng tỏ sự trong sáng của mình với Lâm huynh. Ta phải làm gì để Lâm ca ca không hổ thẹn.

Dạ Minh mỉm cười nhỏ nhẹ nói:

- Muội nghĩ. Tỷ biết phải làm gì, Lâm ca ca có nhìn mặt được mọi người

hay không là do tử tử. Tử tử có phải là một dân phụ hay không là do tử.

Nàng đặt tay lên vai Bội Bội:

- Tử hãy hành động cho xứng đáng là người yêu của ca ca.

Nàng vừa nói vừa với tay lấy sợi dây lụa thắt lưng của Bội Bội đặt vào tay Bội Bội.

Dạ Minh nhỏ nhẹ nói:

- Tử có cần di bút cho Lâm ca ca không? Dạ Minh sẽ mài mực cho tử tử.

Nắm lấy sợi lụa thắt lưng, Bội Bội nhìn Dạ Minh bằng ánh mắt ràn rụa lệ:

- Dạ Minh muốn tử tử chết sao?

- Quyết định là tử. Lâm ca ca có phải là nam tử hán đại trượng phu trong mắt thiên hạ hay không là do tử. Tử có xứng đáng với tình yêu của Lâm ca ca hay không cũng là do tử.

Dạ Minh buông tiếng thở dài:

- Có hành sự như vậy, Quang Thun trang chủ mới có thể siêu thoát. Hay tử muốn là người bị ối, dễ tiện sống với Lâm ca ca, người đã lấy mạng tướng công của tử tử?

Nàng nhếch môi dè bĩu nói:

- Thiên hạ sẽ nhìn Lâm ca ca và tử như thế nào nhỉ? E rằng ngay cả Dạ Minh cũng chẳng dám nhìn mặt tử tử. Bởi khuôn mặt của tử trở thành biểu tượng của sự bị ối và trơ trẽn, gian trá và dễ hèn.

Bội Bội cắn răng vào môi dưới. Nàng lắc đầu:

- Dạ Minh đừng nói nữa.

- Muội sẽ không nói nữa.

Bội Bội bật khóc nghẹn ngào. Nàng nhìn về phía đôi bạch lập lập lờ, thốt khẽ nói: - Ông trời... Tại sao lại như vậy?

Dạ Minh choàng tay qua vai Bội Bội. Nước mắt rịn ra khóe, nhỏ nhẹ nói:

- Bội Bội tử tử... Đó là cách duy nhất Lâm ca ca mới mãi mãi tôn thờ và yêu tử tử. Nếu tử không hành động như vậy, một ngày kia, Lâm ca ca tất sẽ có sự thay đổi, và tử còn đau khổ hơn nữa. Thiên hạ nói một lần ca ca không tin, nhưng nói nhiều lần, người sẽ tin. Bây giờ tử có muốn ra đi như hôm nay cũng không được.

Bội Bội nhìn Dạ Minh:

- Dạ Minh! Tử hiểu rồi. Nếu tử ra đi, muội hãy thay tử chăm sóc cho Lâm ca ca.

Dạ Minh gật đầu:

- Tử tử! Dạ Minh hứa sẽ chăm sóc cho Lâm ca ca chu đáo.

Bội Bội nức nức:

- Không ai cãi được số phận cả...

Nàng nắc nghẹn rồi nói:

- Muội ra ngoài đi Dạ Minh lưỡng lự một lúc rồi nhún người xá.

- Muội cáo từ ra ngoài phục rượu cho Lâm ca ca và Trương công tử.

Bội Bội khẽ gật đầu.

Dạ Minh nhìn lại Bội Bội một lần nữa rồi mới quay bước trở ra. Bước đến ngưỡng cửa loan phòng, trên miệng Dạ Minh điểm một nụ cười mỉm đầy vẻ thỏa mãn.

Chương 28 - Vì Tình Cuồng Tâm

Họ đã sáu tuần rượu, vị chi gần hai mươi vò, mỗi vò ba cân, Trương Quảng và Lâm Trung Quân cũng ngà ngà say. Trung Quân cao hứng nhìn A Di nói: - A Di cô nương, Trương đệ của Lâm mỗ vốn nho nhã, thư sinh nhưng lại là người thông minh xuất chúng. Lâm mỗ muốn gởi gắm Trương đệ của Lâm mỗ cho A Di cô nương.

A Di từ tốn đáp lời Trung Quân:

- Trương công tử hiện thời là chủ nhân của A Di. A Di có chức phận bảo vệ cho Trương công tử.

- Tốt lắm. Giang hồ hiểm ác. Trương đệ lại không có võ công, Lâm mỗ lo lắng vô cùng.

Nàng im lặng trước câu nói của Lâm Trung Quân.

Trương Quảng bưng chén rượu nói:

- Lâm huynh yên tâm. Mặc dù đệ không có võ công nhưng bây giờ chẳng ai muốn ghẹo đến Trương Quảng đâu.

Chàng mỉm cười nói:

- Hiện thời đệ là bằng hữu của Lâm huynh, Tổng tiêu đầu Trung Nguyên tiêu cục.

Huống chi bên cạnh Trương Quảng còn có Kim Tiền bang chủ Thượng Quan Nghi. Hơn thế nữa còn có Thiên Môn môn chủ Đoàn Bất Quân. Và gần gũi nhất là A Di cô nương.

Chàng chìa chén rượu đến trước mặt Lâm Trung Quân.

- Đệ kính Lâm huynh chén rượu này, gọi là cáo từ. Có duyên chúng ta sẽ gặp lại.

Trung Quân khoát tay:

- Hãy... Sao Trương đệ đi sớm vậy. Huynh đệ chúng ta phải uống thật say. Uống ba ngày ba đêm để mừng cho sự hoan hỷ của Lâm Trung Quân. Với lại huynh còn giới thiệu Bội Bội cho đệ chứ.

- Cuộc vui nào cũng tàn. Chúng ta sẽ còn có nhiều cơ hội gặp nhau. Hôm nay là ngày Long phụng hòa minh. Trương Quảng đâu muốn quấy rầy Lâm huynh và tàu tẩu. Mời Lâm huynh.

Trương Quảng miễn cưỡng đứng lên nói:

- Ta muốn uống rượu với Trương đệ nữa.

- Đệ và Lâm huynh sẽ còn nhiều dịp đối ẩm với nhau. Trương Quảng xin hẹn Lâm huynh lại lần khác.

- Quân tử nhất ngôn.

Trương Quảng gật đầu:

- Quân tử nhất ngôn.

Hai người cùng cạ chén.

Trương Quảng vừa đặt chén xuống bàn thì Quang Chỉ từ ngoài bước vào. Gã vừa bước vào cửa vừa nói: - Lâm Trung Quân dâm phu... Bội Bội dâm phu mau ra đây. Quang thiếu gia sẽ tổng tiền gian phu dâm phụ hai người về a tỳ gặp lão nhân gia mà thọ tội.

Quang Chỉ thốt ra câu nói đó bằng giọng hằn học đầy sát khí.

Trung Quân cau mày lắc đầu.

Trương Quảng nhìn Trung Quân.

Quang Chỉ lừ mắt nhìn Trung Quân và Trương Quảng.

- Trung Quân gian phu... Mau bước ra đây, Quang thiếu gia với người quyết định một trận sống mái. Người chết hoặc Quang thiếu gia chết mới hóa giải được oán thù. Quang thiếu gia thề chết không đội trời chung với người.

Trung Quân miễn cưỡng nhìn Quang Chỉ từ tốn nói:

- Quang Chỉ, Lâm mỗ đã tường tận cho người biết tất cả rồi. Cơ nghiệp của Hoàng Kim trang đích thực là của Trung Nguyên tiêu cục. Cái gì của Trung Nguyên tiêu cục Lâm mỗ lấy lại, còn cha người tự đi tìm cái chết. Người đừng làm khổ cho bốn tiêu đầu nữa.

Quang Chỉ nghiêng răng rít giọng nói:

- Gian phu Trung Quân. Hôm nay bốn thiếu gia thà sống chết với người một phen. Bốn thiếu gia không chết thì người chết. Bốn thiếu gia lấy mạng người rồi sẽ tính sổ với a dâm phụ Hà Bội Bội.

Quang Chỉ vừa nói vừa lòn tay sau lưng rút trường kiếm.

Trương Quảng đứng lên nhìn Quang Chỉ nói:

- Túc hạ, oan oan tương báo biết đến bao giờ mới có thể hóa giải được...

Quang Chỉ rít giọng nói:

- Tên nho sinh đốn mặt kia, người là ai lại dám chen vào chuyện riêng tư của Quang thiếu gia.

Buông tiếng thở dài, Trương Quảng ôm quyền:

- Tại hạ là Trương Quảng...

- Hóa ra Trương tiểu tử. Tên thư sinh bại hoại cùng bè cùng cánh với gian phu Lâm Trung Quân. Hôm nay Quang thiếu gia nhứt định phải tổng tiền bốn tiêu nhân bỉ ổi các người xuống a tỳ.

Trương Quảng vẫn giữ giọng từ tốn nói:

- Tại hạ chỉ làm tất cả những gì có thể để lấy lại sự công bằng cho Lâm huynh thôi.

- Tên nho sinh bỉ ổi, bốn thiếu gia phải giết người mới hả giận trong lòng.

Và lão nhân gia mới có thể siêu thoát được.

Y rút kiếm dần bước đến.

Trương Quảng lắc đầu nói với A Di:

- A Di cô nương có thể đuổi gã họ Quang giùm tại hạ được không?

A Di gật đầu:

- A Di sẽ đuổi gã đi.

Nàng nói rồi đứng ngay dậy bước ra ánh ngử trước mặt Quang Chỉ. Nàng gần giọng nói: - Ngươi hãy mau rời khỏi đây nếu muốn sống.

- Dâm nữ, ngươi cũng cùng một giuộc với bọn tiểu nhân bỉ ổi kia. Bồn thiếu gia giết ngươi trước rồi tính sổ bọn tiểu nhân đê tiện kia.

Quang Chỉ vừa nói vừa xuất thủ phát kiếm chiêu. Mũi kiếm của gã run lên tạo ra muôn vàn những bông hoa kiếm chụp tới A Di. Đứng trước những bông kiếm ào ào cuốn tới mình, mà bất cứ bông kiếm nào cũng có thể là sát chiêu chí mạng nhưng A Di rất dửng dưng.

Nàng chờ cho những bông kiếm của Quang Chỉ còn cách mình độ nửa gang tay mới động thủ.

Thủ pháp của A Di cực kỳ ảo diệu và biến hóa. Tả thủ phát tác chỉ công đón lấy mũi kiếm của Quang Chỉ khi nó vừa nhập lại thành sát chiêu công vào đại huyệt chấn tâm của nàng. Chỉ bằng hai ngón tay, A Di đã kẹp cứng mũi kiếm của đối phương.

Nàng nhặt nhẻo nói:

- Ngươi đã cạn đường sinh lộ.

Nghe câu nói này của A Di, Trương Quảng giật mình, vì đã đoán ra tâm niệm sát nhân của nàng. Trương Quảng nhanh miệng nói: - Đừng giết hử.

Nhưng lời nói của chàng quá muộn so với chương ảnh của A Di. Lời nói của Trương Quảng còn đọng trên hai cánh môi thì hữu chương của A Di đã nện trực diện vào ngay trán họ Quang.

- Bốp...

Uy lực của chương ảnh do A Di thi triển mạnh đến độ đầu của Quang Chỉ bật ngược ra sau cùng với một âm thanh khô khốc phát ra.

Rắc...

Cổ của Quang Chỉ bị gãy vụn, trong khi trán bị rạn nứt bởi sức mạnh kinh hồn của chương ảnh.

Trương Quảng thần thờ bởi cái chết của Quang Chỉ. Chàng gần như biến thành pho tượng khi chứng kiến cảnh sát nhân này.

Trương Quảng thở than nói:

- A Di! Trương Quảng chỉ muốn nàng đuổi hử đi thôi chứ đâu muốn

nàng giết hấn.

Nhìn lại Trương Quảng, A Di ôn nhu nói như thể chẳng có chút biểu cảm hay ân hận bởi hành động giết người của mình.

- Quang Chỉ muốn giết Trương công tử. Công tử không thấy sao. Kẻ muốn giết mình thì mình phải giết hấn trước. Hay công tử để cho gã lấy mạng công tử rồi, mới cho A Di ra tay?

Buông tiếng thở dài, Trương Quảng lắc đầu:

- Nhưng Hoàng Kim trang chỉ còn có mỗi mình y.

- Tự y đi tìm cái chết. Tất y phải nhận cái chết.

Mặc dù A Di đối đáp với Trương Quảng bằng giọng nói rất ôn nhu từ tốn nhưng chàng vẫn cảm nhận được vẻ lạnh lùng và băng giá của nàng qua từng ngôn từ thốt ra ngoài miệng.

Trương Quảng lắc đầu.

Chàng nhìn lại Lâm Trung Quân.

Trung Quân nói:

- Trương đệ đừng áy náy. A Di đã hành sự đúng. Khi đối mặt với kẻ thù không được chùn tay. Trương đệ quá đa cảm và vị tha nhưng kẻ thù của Trương đệ thì không đa cảm và vị tha như Trương đệ đâu.

Trung Quân dốc chén rượu vào miệng rồi nói:

- Ta không sát tử bá nhân thì bá nhân cũng sẽ sát tử ta. Giang hồ là như vậy đó.

Trương Quảng buông tiếng thở dài nói:

- Đệ không muốn ngày hoan hỉ của huynh lại xảy ra chuyện chết chóc. Điều đó chẳng mang đến sự tốt đẹp nào.

Chàng gượng cười:

- Dù sao Quang Chỉ cũng đã chết rồi. Trương Quảng chẳng làm gì cứu y được. Đệ cáo tử. Mong rằng ngày nào gặp lại sẽ đối ẩm với huynh thật say.

- Trương đệ, ta muốn đệ lưu lại đây.

Trương Quảng lắc đầu:

- Đệ không tiện lưu lại đây. Huynh bảo trọng.

Trương Quảng nhìn lại A Di.

- A Di, chúng ta đi thôi.

Chàng vừa dợm bước thì Dạ Minh hốt hải chạy vào:

- Lâm ca ca, xảy ra chuyện rồi... xảy ra chuyện rồi.

Lâm Trung Quân chau mày nói:

- Mọi chuyện xảy ra chuyện gì?

Dạ Minh bật khóc. Nàng vừa khóc vừa nói:

- Bội Bội tử tử... Bội Bội tử tử...

Dạ Minh không thể nói hết câu, ngã rạp xuống bất tỉnh. Trương Quảng vội đỡ lấy nàng.

Chàng quay lại Lâm Trung Quân:

- Huynh hãy đi xem, tử tử như thế nào.

Lâm Trung Quân gật đầu.

Lâm Trung Quân vội chạy về loan phòng. Y đẩy cửa bước vào.

Cảnh tượng trước mắt đập vào mắt Trung Quân khiến gã chết ngây người thờ thẫn.

Bội Bội lủng lẳng trên sợi dây lụa thắt lưng. Nàng đã tự treo cổ để kết liễu mình.

Trung Quân nhìn Bội Bội bằng ánh mắt thất hồn. Mãi một lúc y mới có thể gào lên được: - Bội Bội...

Trung Quân nhào đến ôm lấy thể xác Bội Bội. Hắn dùng kiếm cắt luôn sợi dây lụa thắt cổ nàng. Nhưng giờ đây tất cả đã quá muộn. Bội Bội chỉ còn là cái xác không hồn trong tay Lâm Trung Quân.

Hắn ôm ghì cái xác Bội Bội trong đôi vòng tay chắc nịch gào lên:

- Bội Bội...

Gã gục đầu vào ngực nàng:

- Bội Bội, sao nương tử lại làm vậy. Sao nàng lại bỏ ta mà đi. Sao nàng nỡ bỏ ta chứ...

Hắn lắc vai Bội Bội:

- Bội Bội... Nương tử... Nàng hãy tỉnh lại đi.

Trương Quảng và Dạ Minh cùng A Di bước vào loan phòng. Mọi người đứng lặng ra trước tình cảnh thê lương của Lâm Trung Quân.

Trương Quảng cau mày nhìn qua Dạ Minh:

- Dạ Minh cô nương, chuyện gì đã xảy ra vậy?

Dạ Minh ngập ngừng nói:

- Dạ Minh vào phòng thấy... thấy tử tử tự thắt cổ treo mình trên dây lụa mà chết. Dạ Minh hốt hoảng chạy báo với Lâm ca ca.

Trương Quảng nhìn lại Bội Bội và Trung Quân. Chàng thấy trên bàn có một phong thư, liền bước đến mở ra xem.

Bức di thư đó là lá thư tuyệt mệnh của Hà Bội Bội.

Trương Quảng quay sang bên Trung Quân:

- Lâm huynh, bút tự này có phải của tử tử không?

Trung Quân nhìn qua bức di thư tuyệt mệnh rồi gật đầu:

- Của nàng...

Trương Quảng buông tiếng thở dài:

- Tỷ tỷ đã chết, huynh đừng buồn nữa. Hãy tịnh tâm mà lo hậu sự cho tàu tàu. Tàu tàu đã chọn cho mình một cách để giữ mãi tình yêu của huynh.

* Dạ Minh tiễn Trương Quảng và A Di rời tòa tổng đàn Trung Nguyên tiêu cực.

Trương Quảng nói:

- Dạ Minh cô nương ở lại chăm sóc cho Trung Quân huynh.

Dạ Minh gật đầu:

- Trương huynh yên tâm, Dạ Minh biết cách an ủi Lâm ca ca.

Trương Quảng buông tiếng thở dài:

- Tại hạ những tưởng đến để chung vui với Lâm huynh, không ngờ sự việc xảy ra lại không như tại hạ tưởng.

A Di thản nhiên nhìn chàng. Chân diện nàng chẳng biểu lộ cảm xúc gì. Bất chợt A Di nhìn Dạ Minh: - A Di có điều này hỏi Dạ Minh cô nương.

- Tỷ tỷ chỉ giáo cho Dạ Minh.

A Di trầm giọng nói:

- Trước khi tỷ tỷ Bội Bội của cô nương tự kết liễu mạng sống của mình. Người có biểu lộ gì không?

- Dạ Minh không biết, nhưng xem chừng tỷ tỷ rất vui vì đã được trọn tình, trọn nghĩa với Lâm ca ca.

Dạ Minh thành thật thuật lại tất cả cuộc đời của Bội Bội cho Trương Quảng và A Di nghe.

Nghe nàng thuật xong, A Di từ tốn nói:

- Cái chết của Bội Bội cô nương có rất nhiều uẩn khúc.

Dạ Minh nói:

- Cô nương nói có nhiều uẩn khúc là thế nào? Tỷ tỷ để lại di thư tuyệt mạng. Đâu còn uẩn khúc gì nữa. Có trách là trách tỷ tỷ sao quá đại dốt tự tìm đến cái chết để Lâm ca ca đau khổ.

A Di nhìn Dạ Minh, trầm giọng nói:

- Cô nương có nghĩ tỷ tỷ của cô nương bị ai đó bức tử không?

Dạ Minh cau mày, nàng lắc đầu:

- Cô nương nói chỉ Dạ Minh không hiểu. Chẳng lẽ có người bức tử tỷ tỷ sao?

Nhìn lại Trương Quảng, A Di nói:

- Cái chết của Lâm phu nhân quá ư đột ngột và chẳng có chỗ nào để người ta nghi vấn.

Chính điều đó khiến A Di phải nghi vấn. Nếu Lâm phu nhân có người

bức tử phải tự kết liễu mình thì người này phải có dã tâm cực kỳ độc. Thậm chí tối độc nữa. Kẻ có độc tâm như vậy nhứt định chỉ có ở nữ nhân. Nữ nhân này đáng để cho A Di tâm phục khẩu phục.

Trương Quảng nhìn thẳng vào mắt nàng:

- A Di cô nương nghi ngờ cái chết của Bội Bội ư?
- Ai thì không nghi ngờ, riêng A Di thì phải nghi ngờ.
- Tại sao cô nương lại nghi ngờ?

Nàng mỉm cười nói:

- A Di là kẻ ngoại cuộc nên lý trí còn sáng suốt. Với lại A Di có linh cảm bằng lý trí.

Dạ Minh buông tiếng thở dài rồi nói:

- Thế A Di cô nương nghi ngờ ai nào?
- A Di chỉ nói ra suy nghĩ của mình thôi, nhưng không nghi ngờ ai.

Nhưng sau này A Di có dịp quay lại tất sẽ đoán ra kẻ bức tử Bội Bội là ai.

Dạ Minh từ tốn nói:

- Điều nghi ngờ của A Di cô nương, Dạ Minh sẽ báo lại với Lâm ca ca.

A Di lắc đầu:

- Nghi ngờ thì vẫn chỉ là nghi ngờ. Cô nương đừng báo với Lâm tổng tiêu đầu, chỉ làm cho tổng tiêu đầu thêm đau khổ và bấn loạn mà thôi.

Nàng nhìn lại Trương Quảng:

- Trương công tử, những kẻ đang yêu thương có hành động điên cuồng vì tình. Chỉ có người kẻ điên tình mới có đủ độc tâm thực hiện độc kế bức tử Bội Bội được.

Mặt Trương Quảng sa sầm, chàng nói:

- Nói gì thì nói, Trương Quảng và A Di chẳng có lấy một manh mối gì. Hãy gác qua chuyện này. Khi nào chúng ta có cơ hội quay lại sẽ phân giải kỹ một lần nữa với Lâm huynh.

A Di mỉm cười gật đầu. Nàng nhìn lại Dạ Minh:

- Cáo từ.

Dạ Minh nhún nhường đáp lễ:

- Chúc nhị vị lên đường thượng lộ bình an.

Nàng tiễn Trương Quảng và A Di ra đến tận ngôi tam quan, chờ cho hai người đi khuất mới quay trở vào. Dạ Minh trở lại thư sảnh của Bội Bội. Trong gian thư sảnh của Bội Bội, Lâm Trung Quân ngồi trước bệ thờ bài vị của nàng. Bên cạnh Trung Quân là vò rượu năm cân đã cạn quá nửa. Trông Trung Quân thật tiêu tụy và đau khổ.

Tóc y không búi lại mà xõa dài ra, rồi bời. Y bê vò rượu tu ừng ực rồi

ngẩng mặt nhìn lên bài vị của Bội Bội với ánh mắt đượm buồn vời vọi.

Trung Quân rên rỉ:

- Bội Bội, sao nàng nỡ bỏ rơi huynh mà đi. Nàng không thương, không yêu Lâm Trung Quân sao?

Y lại dốc vò rượu tu luôn một ngụm dài nữa, rồi lại nói:

- Bội Bội, nàng nói nàng yêu ta, sao nàng lại hành động như vậy. Ta và nàng chưa được hưởng trọn tình nồng với nhau mà. Sao nàng lại bỏ ta mà đi.

Nghe Trung Quân than vãn, Dạ Minh đứng sau lưng y chỉ còn buông tiếng thở dài.

Nàng bước đến sau lưng Trung Quân:

- Lâm ca ca...

Trung Quân nhìn lại Dạ Minh bằng ánh mắt ngẫu đực, buồn vời vọi.

Y nhìn nàng bằng ánh mắt trách hờn và lạnh lẽo. Trung Quân nói:

- Dạ Minh! Tại sao nàng lại để cho Bội Bội tự kết liễu mình?

Trung Quân gầm lên:

- Tại sao?

Dạ Minh bật khóc tức tưởi. Nàng vừa khóc vừa nói:

- Ca ca... Muội biết lỗi của mình. Nhưng muội không có tội trong chuyện này.

Lệ trào ra khoeo mắt nàng.

Trung Quân nhìn Dạ Minh chăm chăm. Y rít giọng nói:

- Nàng không có lỗi ư, ta đã bảo nàng ở lại chăm sóc cho Bội Bội. Thế mà nàng lại để Bội Bội kết liễu mình. Nàng có biết ta đau khổ thế nào không? Ta đã làm tất cả... Ta là Vô ảnh tử kiếm, chỉ với mục đích duy nhất dành lại Bội Bội từ tay lão quỷ Quang Thun. Khi ta giành lại nàng rồi những tưởng đâu sẽ đền đáp những gì ta đã gieo bao sầu khổ cho nàng.

Không ngờ... Chính ta... Chính ta đã khiến Bội Bội phải chết oan uổng.

Lâm Trung Quân nói rồi dốc vò rượu tu ừng ực. Thấy gã uống rượu thì ngay một gã tửu quỷ cũng phải nhăn mày, nhăn mặt.

Dạ Minh ôm lấy vò rượu không cho Lâm Trung Quân uống nữa.

Nàng vừa khóc vừa nói:

- Lâm ca ca... Ca ca không có lỗi gì cả. Ca ca không có lỗi gì cả. Tỷ tỷ tự đi tìm cái chết chứ đâu phải ca ca ép buộc tỷ tỷ chết.

Lâm Trung Quân lắc đầu:

- Không, tại ta đã ép nàng trở lại với ta.

Dạ Minh lắc đầu:

- Ca ca đừng trách mình nữa. Bây giờ ca ca có trách ca ca, có thương tiếc

gì Bội Bội cũng chết rồi. Ca ca không thể bảo tử tử sống lại được. Ca ca càng đau khổ bao nhiêu tử tử càng khó siêu thoát bấy nhiêu.

Nàng ôm lấy Trung Quân:

- Muội xin ca ca đừng hành hạ mình nữa.

Trung Quân lắc đầu, gục mặt nhìn xuống:

- Nàng hãy quay ra đi. Ta muốn uống rượu.

- Ca ca uống nhiều quá rồi. Ca ca uống như vậy Dạ Minh đau lòng lắm.

Ca ca uống nhiều rượu như vậy chỉ có hại cho huynh mà thôi, trong khi tử tử không thể sống lại được.

- Nàng nghe ta nói không? Ta muốn uống rượu. Uống thật say để quên tất cả.

Dạ Minh bật khóc:

- Ca ca đừng uống nữa mà.

Trung Quân nhìn thẳng vào mắt nàng:

- Sao nàng lại cản ta...

Y vừa nói vừa giật lấy vò rượu đổ lên miệng tu ừng ực.

Dạ Minh toan giật vò rượu lại nhưng Trung Quân đã ôm lấy vò rượu trừng mắt nhìn nàng. Đôi mắt gã như muốn sụp xuống bởi men rượu nhưng trong tâm thì lại dâng tràn nỗi muộn phiền. Nỗi muộn phiền đó càng lúc càng lan tỏa khiến y không kiềm chế được mình.

Y rít giọng nói với Dạ Minh:

- Ta muốn ở lại đây một mình với Bội Bội. Ta muốn chỉ một mình ta mà thôi. Nàng ra ngoài đi.

Dạ Minh vẫn ôm lấy Trung Quân.

Hắn lắc vai như thể muốn hất tay nàng.

- Nàng nghe ta nói chứ...

Đôi mắt Trung Quân đỏ au chiếu vào Dạ Minh.

- Nàng nghe ta nói chứ.

Nàng vẫn im lặng nhìn y qua màn lệ trào qua khóe mắt.

Trung Quân rít giọng nói:

- Nàng cãi lời ta à?

Dạ Minh miễn cưỡng đứng lên. Nàng nói:

- Dạ Minh lo cho ca ca thôi.

Y khoát tay lè nhè nói:

- Bội Bội chết rồi... Ta đâu cần ai lo cho ta nữa.

Trung Quân nắc nghẹn.

- Ta không cần ai lo cho ta nữa... Không cần... Không cần. Tất cả những

gì ta đã làm đều vô nghĩa... vô nghĩa...

Y nói xong dốc vò rượu tu ừng ực. Dạ Minh nhìn Trung Quân uống rượu mà lặng lẽ dời bước ra ngoài thư sảnh. Trung Quân uống cạn vò rượu năm cân, với tay bê vò rượu khác.

Hắn lại tu rượu như một gã cuồng tâm loạn trí. Cho đến khi men rượu đánh gục hắn chẳng còn biết gì nữa.

Thời gian không biết trôi qua bao lâu, Trung Quân bị vùi trong men rượu chẳng còn biết gì nữa. Khi y lơ mơ có được chút thần thức chín phần mụ mẫm, một phần tỉnh thì nhập nhoạng thấy dáng tân nương trước mặt mình.

Y cố chỗi tay ngồi lên mắt nhìn vào tân nương. Trung Quân thều thào:

- Bội Bội... Nàng đó ư... Nàng đó ư..

Y ôm chầm lấy nàng.

Dạ Minh trong bộ trang phục tân nương, nàng không phản kháng lại Trung Quân mà để cho y ôm lấy mình. Nàng vòng tay qua bờ vai Trung Quân với tất cả sự triu mến và yêu thương.

Dạ Minh nói:

- Tướng công... Thiếp đến với tướng công đây.

Trung Quân ôm ghìt lấy Dạ Minh:

- Nàng không bỏ ta mà đi chứ... Nàng không bỏ ta mà đi chứ.

Dạ Minh gật đầu:

- Thiếp không bỏ chàng... Bởi vì thiếp yêu chàng. Thiếp yêu chàng nhiều lắm... thiếp chỉ yêu có mỗi mình chàng mà thôi.

Nàng gỡ tay Trung Quân rồi đứng lên cởi bỏ bộ y phục tân nương để phơi tẩm thân lửa thể ra trước mặt Trung Quân. Trung Quân chồm lên ôm lấy vòng tiểu yêu của Dạ Minh.

Hắn dựa đầu vào đan điền nàng, thều thào nói:

- Nương tử, ta chỉ yêu có mình nàng mà thôi, ta yêu nàng nhiều lắm. Chỉ có nàng mới cho ta tình yêu... Chỉ có nàng ta mới là Lâm Trung Quân.

Dạ Minh cắn răng trên vào môi dưới. Nàng vuốt ve mái tóc rối bời của Trung Quân, nhỏ nhẹ nói: - Thiếp cũng yêu chàng... Vì tình yêu mà thiếp làm tất cả vì chàng...

Dạ Minh vừa nói vừa vuốt mái tóc rối bời của Trung Quân. Nàng nằm xuống rồi duỗi dài ra sàn gạch, kéo tay Trung Quân về phía mình.

Trong khoảng tranh tối tranh sáng, trong sự mụ mẫm của men rượu, Trung Quân chỉ còn mỗi một nỗi đam mê trong trí óc mình. Nỗi đam mê với Hà Bội Bội. Hiện tại y cũng chỉ có mỗi niềm đam mê đó nhưng niềm đam mê kia giờ đây được gởi vào Dạ Minh.

Trong men nồng còn đốt cháy thần thức gã, y quay về với những cảm xúc đêm hôm nào bước chân vào loan phòng với Bội Bội. Y đâu còn nhận thức được người con gái đang nằm gọn trong tay y là Dạ Minh. Trong tâm y chỉ có Bội Bội. Chỉ có Bội Bội mới tạo ra cho y những xúc cảm cuồng nhiệt và nồng cháy nhất.

Trung Quân dụi mặt vào giữa đôi gò bồng đảo của Dạ Minh.

Sự tiếp xúc của hắn, chẳng biết tạo ra cảm giác gì trong nàng, mà bất giác đôi ngọc thủ của Dạ Minh bấu chặt lấy lưng Trung Quân. Nàng rên lên một tiếng: - Trung Quân... Thiếp yêu chàng.

Chương 29 - Mạng Tử Mạng Tồn

Trương Quảng dừng chân trước bậc tam cấp một côỉ miếu Thành hoàng.

Chàng suy nghĩ một lúc rồi mới đẩy cửa bước vào. Vừa bước vào côỉ miếu thành hoàng, Trương Quảng vừa nói: - A Di, nàng vẫn còn chờ ta ở đây chứ?

Mặc dù thốt ra câu nói đó, nhưng Trương Quảng đã thấy A Di đang đứng bên cửa sổ quay lưng về phía mình.

Nụ cười mỉm hiện trên hai cánh môi của Trương Quảng.

A Di quay lại đối mắt với chàng.

- A Di vẫn chờ công tử.

Trương Quảng nói - A Di cô nương chờ tại hạ hay chờ quả Thiên Lô tử.

Nàng buông một câu thật lạnh lùng:

- Chờ cả hai. Chờ công tử và chờ cả quả Thiên Lô Tử.

Trương Quảng mỉm cười:

- Khi nàng đã có hỏa pháo Thiên Lô tử rồi, nàng sẽ bỏ Trương Quảng mà đi chứ?

A Di hơi cau mày rồi nhã nhặn nói:

- A Di phải quay về Thiên Môn bá kiến môn chủ. Công tử có muốn cùng đi với A Di không?

Trương Quảng lắc đầu:

- Trương Quảng có chuyện phải làm chắc không cùng đi với A Di được. Nhưng chia tay với nàng hẳn Trương Quảng cảm thấy trống vắng và cô độc lắm.

Nụ cười mỉm thật giả lả hiện lên hai cánh môi của A Di.

- Sự trống vắng kia trong Trương công tử rồi sẽ nguôi ngoai.

- Sao nàng biết nó sẽ nguôi ngoai.

- Biết Trương công tử còn biết bao nhiêu nữ nhân đang chờ, đang đợi. Trong đó có một trang giai nhân tuyệt sắc đệ nhất mỹ nữ Thượng Quan Uyên Uyên. A Di đâu thể sánh bằng.

Nàng đôi giọng thật nhạt nhẽo:

- Trương công tử hãy giao hỏa pháp cho A Di.

- Sao nàng gấp như vậy... Trương Quảng còn có điều thỉnh giáo A Di mà.

- Công tử muốn thỉnh giáo điều gì?

- Trương Quảng tin vào cảm nhận của A Di, nên mới hỏi điều này. Chắc hẳn A Di cô nương đã đoán ra ai giết Bội Bội.

Nàng nhìn Trương Quảng, ôn nhu nói:

- Trương công tử quan tâm đến cái chết của Bội Bội à? Cái chết đó có gì mà Trương công tử quan tâm như vậy?

Điểm một nụ cười giả lả, Trương Quảng nói:

- Chẳng có gì cả, chẳng qua tại hạ chỉ muốn thăm chứng suy đoán của bản thân mình.

Nàng mỉm cười:

- Nói vậy công tử cũng đã đoán ra người giết Bội Bội?

- Tại hạ không nghĩ mình là người đoán đúng.

- Không tin vào mình hay Trương công tử không dám nói? Nếu Trương công tử không dám nói thì A Di sẽ nói dùm công tử vậy. Mặc dù A Di cũng chẳng có bằng chứng gì.

Nàng bước đến trước mặt chàng nhìn vào mắt Trương Quảng. A Di chậm rãi buông từng tiếng một: - Trong sách có câu “Tối độc phụ nhân tâm”, nữ nhân chính là người độc nhất. Nhất là khi họ yêu và muốn giành giật tình yêu về mình.

Nàng khoanh tay trước ngực, nói tiếp:

- Tại Trung Nguyên tiêu cục thì chỉ có hai nữ nhân. Một là Bội Bội, người thứ hai là Dạ Minh. Bội Bội thì có được tình yêu của Lâm Trung Quân nhưng lại có quá nhiều dấu tích trong cuộc đời. Nếu một Dạ Minh cũng yêu Lâm Trung Quân... Vì cái tâm độc của nữ nhân, nàng ta có thể dùng dấu tích cuộc đời của Bội Bội như một thứ binh khí để đoạt tình.

Trương Quảng nghiêm mặt:

- Nàng nghĩ Dạ Minh đã bức tử Hà Bội Bội?

A Di gật đầu:

- Đúng... Chỉ có Dạ Minh thôi, và duy nhất chỉ có Dạ Minh mới nắm rõ những dấu tích trong cuộc đời của Hà Bội Bội. Nữ nhân có hai điểm yếu... Khi đã độc thì đúng là tối độc, nhưng khi yếu mềm thì cũng yếu mềm chẳng ai sánh bằng.

Trương Quảng khẽ gật đầu:

- Tại hạ nghĩ nàng đã đoán đúng.

A Di mỉm cười:

- Thế còn Trương công tử thì đoán ai bức tử Hà Bội Bội đây?

Trương Quảng lắc đầu:

- Tại hạ chẳng nghĩ đến ai cả.

Chắp tay sau lưng, Trương Quảng nhìn A Di:

- Thế nàng có đoán vì sao Trương Quảng đem chuyện Dạ Minh và Bội Bội ra hỏi nàng không?

Câu hỏi này của Trương Quảng khiến A Di hơi lộ vẻ sửng sốt.

Nàng miễn cưỡng lắc đầu.

Trương Quảng nhượng mảy hỏi:

- Tại hạ đem chuyện Dạ Minh và Bội Bội ra hỏi A Di vì muốn biết A Di có phải là hạng người tối độc phụ nhân tâm, hay ngược lại là kẻ yếu mềm.

Mặt nàng sa sầm:

- Tại sao Trương công tử lại muốn biết điều đó?

Trương Quảng mỉm cười:

- Tại hạ thử xem cảm nhận của mình về con người như thế nào thôi.

Nàng lưỡng lự rồi nói:

- Vậy Trương công tử cảm nhận thế nào về A Di.

- Lạnh lùng và vô tâm đến độ đứng đưng trước bất cứ điều gì xảy ra chung quanh mình.

Chỉ có một người thật vô tâm, thật đứng đưng mới có đủ minh mẫn để phân giải về cái chết Hà Bội Bội.

- Một người như vậy có phải là độc tâm không?

- Có thể họ là độc tâm... Nhưng cũng có thể không. Nếu A Di nói thật lòng với tại hạ...

điều này... tại hạ sẽ biết cô nương là kẻ độc tâm hay không độc tâm.

Nàng suy nghĩ rồi gật đầu.

Trương Quảng nghiêm giọng nói:

- Khi Trương Quảng giao hỏa pháo Thiên lôi tử cho A Di, việc kế tiếp của A Di là làm gì với Trương Quảng?

Nàng hơi nhú mảy rồi giả lả cười:

- Trương công tử đoán xem, đúng thì A Di sẽ thừa nhận, sai A Di sẽ phản bác.

- Tại hạ rất thích phong thái thẳng thắng của A Di. Được! Nếu Trương Quảng đoán không lầm thì sau khi đã nhận được hỏa pháo Thiên lôi tử, A Di cô nương sẽ lấy mạng Trương Quảng.

Nàng nhìn thẳng vào mắt Trương Quảng:

- Quả có ý niệm đó.

Chàng gật đầu.

A Di hỏi tiếp:

- Hẳn phải có một nguyên nhân nào đó khiến Trương công tử nghĩ như vậy?

- Tại hạ nghĩ đến một kẻ sắp chết.

A Di lắc đầu:

- A Di không hiểu ý Trương công tử.

Trương Quảng nhún vai:

- Có gì là không hiểu nhỉ. Phàm một tử tội thì trước thời khắc hành hình sẽ được hưởng những đặc ân sau cùng trước khi chết. Tại hạ ví mình cũng như một tử tội của Thiên Môn, nên trước khi chết được hưởng những đặc ân của Thiên Môn.

Mặt A Di sa sầm. Nàng miễn cưỡng nói:

- Trương công tử đã đoán ra điều đó à?

- A Di cô nương đoán được Dạ Minh là kẻ tối độc phụ nhân tâm tất Trương Quảng cũng có thể đoán ra số phận của chính mình chứ.

Nàng nhẹ buông một tiếng thở dài:

- Vậy công tử đoán xem, sau khi có được hỏa pháo đem về cho môn chủ, A Di sẽ làm gì công tử?

- Nếu tại hạ đúng là tử tội của môn chủ Thiên Môn thì nhất định chức phận của A Di cô nương lần này là phải lấy mạng Trương Quảng. Có đúng như vậy không?

Nàng nhìn chàng bằng ánh mắt vừa khâm phục vừa lạnh lùng. A Di suy nghĩ một lúc rồi nói: - Công tử đã đoán đúng. Sau khi A Di có được hỏa pháo Thiên lôi tử sẽ lấy mạng công tử ngay.

- Vậy là tại hạ đã đoán ra, A Di là người trung thành nhất với môn chủ.

Nàng im lặng không trả lời chàng mà lại hỏi:

- Công tử đã biết vậy rồi có định giao Thiên lôi tử cho A Di không?

Trương Quảng mỉm cười:

- A Di cô nương đoán xem?

- Trương công tử nhất định sẽ không giao Thiên lôi tử một khi tính mạng bị đe dọa.

Đúng không nào?

Trương Quảng phá lên cười.

Nghe chàng cười, A Di buột miệng hỏi:

- Sao Trương công tử cười?

- Tại hạ cười bởi vì lần này A Di cô nương đã đoán sai.

Nàng lộ hẳn vẻ sững sốt và ngạc nhiên ra ngoài mặt. Nàng ngập ngừng nói: - Đoán sai ư? A Di đoán sai ư? Nói vậy, Trương công tử biết mình sẽ chết nhưng vẫn giao Thiên lôi tử cho A Di?

Trương Quảng thản nhiên gật đầu:

- Đúng như vậy. Tại hạ vẫn giao Thiên lôi tử cho nàng.

- A Di không thể nào tin được.

- Có những chuyện vượt ngoài sự suy đoán của người ta. A Di cô nương biết vì sao tại hạ giao hỏa pháo Thiên lôi tử mặc dù biết khi mình giao hỏa pháo đó thì phải nhận một kết cục vong mạng không?

Nàng nheo mày:

- Nếu là A Di, A Di sẽ không giao Thiên lôi tử. Nhưng Trương công tử lại trái ngược với A Di. Thật ra công tử có nguyên nhân gì?

- Một nguyên nhân rất ư đơn giản mà... nếu như tại hạ không hưởng được những đặc ân của Thiên Môn thì sẽ không giao Thiên lôi tử. Nhưng rất tiếc, Trương Quảng lại đã hưởng những đặc ân của môn chủ rồi. Xem như một tử tội đã ăn bữa cơm sau cùng trước khi ra pháp trường không thể có cơ hội sống sót nữa.

Chàng nhìn vào mắt A Di:

- Trương Quảng là một tội nhân của Thiên Môn và A Di là đao phủ của Thiên Môn.

Nhưng tại hạ không biết A Di cô nương sẽ giết Trương Quảng bằng cách nào.

- Trương công tử lạnh lùng quá. Công tử thông minh có thể phân giải tất cả tình huống sẽ xảy đến với mình nhưng lại hỏi một câu ngớ ngẩn. Cách nào cũng chỉ có một mục đích duy nhất là lấy mạng công tử.

- Nam nhân thường là đao phủ, nhưng A Di lại là nữ nhân, nên tại hạ mới hỏi câu hỏi đó.

Câu trả lời của cô nương khiến tại hạ nghĩ đến sự sống của mình. Tại sao tại hạ lại phải chết trong tay một nữ nhân đao phủ chứ? Sao không giống như những người khác?

Buông một tiếng thở dài, Trương Quảng nói tiếp:

- Mong rằng cái chết của tại hạ sẽ không là dấu ấn nặng nề trong khoảng đời còn lại của A Di cô nương.

Chàng nói rồi lấy trong ngực áo ra chiếc tráp cổ, đặt vào tay nàng.

- A Di cô nương hãy mở ra xem.

A Di mở nắp chiếc mộc tráp. Trong tráp là chiếc hỏa pháo đen nhánh, to như một quả cam bóng lưỡng.

Nàng hỏi lại Trương Quảng:

- Đây là hỏa pháo Thiên lôi tử?

Trương Quảng gật đầu:

- Chính nó Nàng nhìn lại Trương Quảng:

- Công tử định nhận cái chết như thế nào?

- Chết thế nào cũng là chết. Chỉ có cái sống mới khác biệt với cái chết.

A Di buông tiếng thở dài. Nàng nhìn Trương Quảng chăm chăm. Nàng suy nghĩ một lúc rồi nói: - Trương công tử biết, nếu A Di không làm tròn phận sự sẽ như thế nào không?

Chàng thở ra nhìn nàng:

- A Di sẽ chết thay cho Trương Quảng.

- Đúng! Không tròn chức phận của mình... A Di sẽ chết thay cho Trương Quảng.

Nhưng sự khảng khái của Trương công tử, A Di muốn cho công tử một cơ hội sống.

- Cơ hội đó như thế nào?

- Trương công tử đã luyện thành Hành vân lưu thủy. Công tử hãy chạy đi, và A Di sẽ truy tìm công tử.

Chàng khẽ gật đầu:

- Rất hay... Để đáp lại tình tình của A Di, Trương Quảng cũng nên bồi đáp lại cho nàng.

Một lần nữa A Di lại sững sờ buột miệng hỏi:

- Trương công tử bồi đáp điều gì?

Trương Quảng lấy trong ống tay áo ra một chiếc trâm có nạm hạt dạ minh châu.

- Món quà này, Trương Quảng tặng cho A Di.

Chiếc trâm trong tay chàng nhưng mắt A Di đã sáng hẳn lên.

Trương Quảng mỉm cười, rồi ghim cành trâm vào búi tóc của nàng.

Nhìn A Di, Trương Quảng nói:

- Rất tiếc ở đây không có được một tấm gương để A Di tự ngắm mình.

- Đẹp không?

Trương Quảng gật đầu:

- Rất đẹp.

Nàng thở dài nhỏ nhẹ nói:

- A Di vô cùng cảm kích về món quà của công tử.

Nàng nói rồi cắn răng trên vào môi dưới, mãi một lúc mới nói tiếp.

- Nhưng món quà của Trương công tử không thể buộc A Di từ bỏ chức phận của mình.

- A Di lại nghĩ sai về Trương Quảng rồi. Tặng A Di chiếc trâm để cầu xin sự nói tay của nàng. Huống chi tại hạ còn muốn thăm chứng khinh thuật Lưu thủy hành vân của mình như thế nào.

Nàng nhìn Trương Quảng nhẹ buông tiếng thở dài:

- Trương công tử hãy chạy đi.

Trương Quảng mỉm cười:

- Nếu như cô nương không sát tử được Trương Quảng thì sẽ bị môn chủ trừng trị ra sao?

- Công tử không cần biết.

- Tại hạ không ép cô nương phải trả lời. Cáo từ.

Trương Quảng nói rồi quay bước ra cửa cổ miếu. Chàng thì triển khinh thuật Lưu thủy hành vân nhưng không bỏ đi mà lại ẩn mình trên một chạc ba gần đó.

Trương Quảng những tưởng đâu A Di sẽ rượt theo mình mà tìm kiếm. Nhưng trái với ý nghĩ của Trương Quảng, nàng không rượt theo mà bước ra ngoài cổ miếu thành hoàng. Nàng đứng tần ngần ngoài mái hiên cổ miếu. Chân diện A Di đượm một vẻ buồn vời vợi.

Nàng huýt sáo.

Từ trên một tầng cây đại thụ một cánh chim ưng lao xuống nhẹ nhàng đậu trên tay nàng.

A Di nhìn con chim ưng nói.

- Từ nay A Di sẽ không còn gần ngươi nữa...

Nàng vừa nói vừa vuốt ve cánh chim ưng một cách trìu mến như thể muốn nói một lời từ biệt với nó. Thậm chí nàng áp má mình vào lưng chim ưng.

Vuốt ve một lúc, A Di lấy chiếc túi da để hỏa pháo Thiên Lô tử vào túi da rồi buộc vào chân chim ưng.

Nàng vuốt lưng con chim ưng:

- Bảo điều, hãy về giao cho môn chủ...

Con chim ưng nghênh mặt nhìn nàng.

A Di mỉm cười:

- Ta biết ngươi sẽ nhớ ta nhiều lắm. Nhưng ta đã không tròn chức phận với môn chủ.

Ta không thể sống cùng với ngươi.

Nàng nói rồi từ từ nâng cao cánh tay có chim ưng đậu bên trên. Con linh điều vỗ cánh lao vút trên bầu trời. A Di nhìn theo cánh bảo điều cho đến khi nó vượt hẳn ngoài tầm mắt của nàng.

Bảo điều đi rồi, A Di đứng thẫn thờ.

Nàng lấy một hoàn dược trong thắt lưng. Nhìn hoàn dược, A Di nhỏ giọng nói: - Môn chủ, thứ tội cho A Di đã không làm tròn trọng trách với môn chủ.

Nàng cho hoàn dược vào miệng nuốt trọn. Khi A Di vừa nuốt hoàn dược

đó thì cảm nhận ngay cái nhói buốt nơi mê huyết. Liên ngay sau cảm giác nhói buốt đó thì toàn thân nóng rần, thần thức mất hẳn chẳng còn biết gì nữa.

Ánh lửa chập chờn đập vào mắt nàng, A Di nghĩ thầm: “Ta đã đến cõi a tỳ.” Nàng vừa nghĩ vừa nhồm lên nhưng lại ngửi được mùi thịt nướng, A Di chau mày: - Ta đang ở đâu? Cõi a tỳ cũng giống như nhân gian sao?

- Cô nương đã tỉnh lại rồi ư?

A Di ngồi xồm lên khi nhận ra Trương Quảng ngồi đối diện với mình, trên miệng chàng điểm một nụ cười xởi lởi.

Nàng buột miệng nói:

- Trương công tử... người cũng chết rồi ư?

Trương Quảng lắc đầu:

- A Di cô nương chết nhưng tại hạ thì không.

- Kẻ dương trần, người cõi âm, sao có thể đối diện với nhau như thế này được?

Trương Quảng rút cây xiên có con gà rừng trên đồng lửa. Chàng nhìn A Di mỉm cười nói: - A Di cô nương đã đền cho Môn chủ Thiên Môn một cái mạng, còn hiện thời cái mạng của cô nương đã thuộc về cô nương.

A Di cau mày:

- Tại sao có chuyện đó?

Nàng vừa nói vừa vỗ nhẹ vào má mình. Cảm giác rát do nàng tạo ra, A Di nhìn lại Trương Quảng: - A Di chưa chết.

Trương Quảng gật đầu:

- Tại hạ không muốn cô nương chết.

- Trương công tử đã cứu ta?

Chàng gật đầu rồi xé chiếc đùi gà đặt vào tay nàng:

- A Di ăn đi.

Nàng lắc đầu nhìn Trương Quảng gần như không chớp mắt rồi nói:

- Sao công tử lại cứu A Di?

- Tại hạ không cứu nàng đâu... mà muốn giữ lại mạng cho nàng thôi.

Trương Quảng mỉm cười:

- Tại hạ là một đại phu.

- Đúng ra công tử không nên cứu A Di - Không làm tròn chức phận với Thiên Môn, A Di cô nương trả lại cho Môn chủ một cái mạng chứ gì?

Nàng gật đầu:

- Nhưng công tử đã không để cho A Di chết bằng Tiêu Hồn tán.

Trương Quảng ngấm một miếng thịt gà ăn ngon lành. Chàng nuốt xong miếng thịt gà rồi hỏi: - Có ai sống sót được khi uống tiêu hồn tan của Môn

chủ không?

- Không ai sống sót cả.

Trương Quảng mỉm cười:

- Thế thì A Di đã trả lại cho Môn chủ Thiên Môn mạng của mình rồi.

- Trả mạng nhưng sao A Di vẫn còn sống?

Trương Quảng đứng lên, nhìn nàng nói:

- Khi A Di đã tắt thở, Trương Quảng mới dụng y thuật cứu cô nương.

- Công tử làm vậy để làm gì?

- Với tại hạ thì cái mạng của A Di đáng được giữ lại. Võ lâm giang hồ vốn là tranh đoạt.

Mạng của A Di đã thuộc về Thiên Môn, nhưng nay A Di đã trả thì Trương Quảng phải đoạt lại chứ. Đoạt lại để làm vật sở hữu riêng cho mình.

Chàng ngồi xuống bên nàng:

- Tại hạ đã đoạt lại được mạng của A Di từ tay Diêm chúa thì A Di đã thuộc về Trương Quảng chứ không còn thuộc về Thiên Môn nữa.

Nàng nhìn chàng.

Trương Quảng nhướn mày:

- Trương Quảng nói đúng hay nói sai?

Nàng ngập ngừng không đáp lời chàng.

Trương Quảng nắm lấy tay A Di.

- Cái gì của Thiên Môn, A Di đã trả về cho Thiên Môn, còn bây giờ nàng thuộc về Trương Quảng.

- Vậy ai làm chứng cho A Di về điều này?

- Ta và nàng...

A Di lắc đầu:

- Sao môn chủ tin vào lời của công tử và A Di được?

- Cái gì môn chủ phải tin? Kẻ quang minh chính đại làm điều gì không hổ thẹn với tâm của mình là được rồi. Cứ cần gì phải buộc người khác phải tin mình.

Trương Quảng nghiêm giọng hỏi:

- A Di đã uống Tiêu hồn tán chưa?

- Đã uống rồi.

- Nàng biết như thế thì tốt rồi. Tâm của nàng thanh thản là đủ rồi. Đâu cần phải phơi bày cho thiên hạ biết.

A Di nhìn Trương Quảng nhỏ nẻ nói:

- Chủ nhân.

Trương Quảng mỉm cười nói:

- Giờ ta mới thích nghe câu nói này của nàng. Ta là chủ nhân của A Di. Nàng có nghe lệnh của ta không?

A Di gật đầu.

Trương Quảng chỉ chiếc đùi gà:

- Vậy ta lệnh cho nàng hãy ăn chiếc đùi gà này.

Nàng cầm lấy chiếc đùi gà cắn một miếng ăn như thể làm vừa lòng Trương Quảng.

Trương Quảng nhìn A Di ăn nghĩ thầm: “Đoàn Bất Quân môn chủ hẳn không tin vào kết cục này. Hẳn đâu biết được mọi sự trên đời đều có thể xảy ra.”

Chương 30 - Hương Sơn Tự Hoạt Náo

Chiếc kiệu hoa của Kim Tiền bang với hai mươi cao thủ nai nịt gọn gàng hướng về Hương Sơn tự. Ngoài hai mươi gã cao thủ của Kim Tiền còn có hai ả a hoàn đi túc trực hai bên. Khi cỗ kiệu hoa đi đến đâu, người ta dạt ra hai bên nhường đường cho cỗ kiệu đi qua. Trên Hương Sơn tự hôm nay, thiên hạ trẩy về như thể có ngày hội.

Chiếc kiệu hoa dừng trước cửa tòa chính điện Hương Sơn. Rèm kiệu được vén lên, người ta nhìn thấy Kim Tiền bang chủ Thượng Quan Nghi sẽ bước xuống, nhưng người xuống kiệu không phải là Thượng Quan Nghi mà là Thượng Quan Uyên Uyên.

- A di đà Phật! Mọi thứ đã chuẩn bị xong, chỉ còn chờ tiểu thư phát chân cho chúng sinh.

Uyên Uyên ôm quyền xá Giác Hải đại sư.

- Đại sư, Uyên Uyên muốn thắp nhang lễ Phật trước khi phát chẩn cứu tế chúng sinh.

- A di đà Phật! Thiện tai... Thiện tai. Mời tiểu thư!

Giác Hải đại sư dẫn Uyên Uyên vào trong chính điện.

Tự tay người đốt nhanh rồi đặt vào tay nàng. Bên ngoài đại điện mọi người đã bu chặt cứng, nhất là những trang vương tôn công tử chỉ muốn chồm lên trước. Họ chen lấn nhau không phải giành giật một suất phát chẩn mà chủ định muốn ngắm nhìn chân diện một trang giai nhân nổi tiếng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân.

Uyên Uyên quì trước đài Kim thân Phật tổ, thành kính hành lễ rồi ghim những nén nhang vào bát hương. Nàng hành lễ một lần nữa rồi mới đứng lên.

Uyên Uyên noi với đại sư Giác Hải:

- Đại sư! Tiểu nữ đã cúng bái xong, đến lúc phát chẩn được rồi.

- A di đà Phật! Thiện tai! Tín nữ làm được điều này rất đáng để bách tính ngưỡng mộ.

Làm được điều này phước đức của tín nữ sẽ cao vời vợi. Di hậu đến sau này.

Uyên Uyên ôm quyền xá:

- Đa tạ đại sư đã cho lời khen. Tiểu nữ làm điều này theo ý của lão nhân gia Thượng Quan Nghi.

- A di đà Phật! Thượng Quan Nghi đại hiệp đáng là đại nhân trong cõi tục này. Mời tín nữ theo lão nạp.

Giác Hải đại sư hướng dẫn Thượng Quan Uyên Uyên đến chiếc đài dựng sẵn trên một bãi trống. Trên đài là những phần thực phẩm đã chia sẵn để

thành từng đồng.

Hai mươi gã cao thủ Kim Tiền bang kết thành một vòng tròn bảo vệ cho Thượng Quan Uyên Uyên. Mọi người vây tròn lấy chiếc đài. Trong những người đó có kẻ cần nhận quà phát chẩn cũng có những trang nam tử chủ đích muốn ngắm nhìn nhan sắc của Uyên Uyên.

Lục Tần từ sau tám bình phong bước ra, ôm quyền xá Giác Hải đại sư và mọi người rồi nói: - Chư vị bá tính, hôm nay Thượng Quan Uyên Uyên tiểu thư sẽ phát chẩn bố thí. Lần lượt từng người nào cần được cứu tế thì cứ bước lên nhận phát chẩn của tiểu thư. Không ai chen lấn, xô đẩy, không được lộn. Bởi tất cả mọi người ở đây đều có phần cả.

Lão nói rồi liền bước sang một bên đứng cạnh Thượng Quan Uyên Uyên.

Một con đường nhỏ vừa đủ một người đi từ phía bá tính dẫn đến đài phát chẩn. Chính vào lúc cuộc phát chẩn bắt đầu thì bất thành linh có một ngọn gió nhẹ từ trên nóc đài thổi xuống. Cùng với làn gió đó là màn bụi phấn lan tỏa khắp mọi nơi.

Giác Hải đại sư chấp tay niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật! Kỳ biến.

Giác Hải đại sư vừa nói vừa lách bộ đến bên Thượng Quan Uyên Uyên để bảo vệ cho nàng. Hai mươi gã cao thủ Kim Tiền bang đồng loạt dàn thành hàng ngang làm thành một bức tường che chắn cho Thượng Quan Uyên Uyên.

Màn bụi khói kia thổi về phía những người đang chờ phát chẩn và đám vương tôn công tử. Có một tiếng ho cất lên. Tiếng ho đó như thể lẫn nhanh sau mọi người nên lần lượt từng người ho rũ rượi.

Mọi người nhốn nháo, tản ra để tránh bụi phấn. Khi làn bụi phấn tan thì đứng ngay dưới đài là một lão nhân gầy nhom vận xám y. Lão nhân đó chẳng ai khác mà chính là Độc nhân Cầu Bá Tuyệt.

Lão Cầu chấp tay sau lưng, trang trọng nói:

- Lão Độc muốn nhận quà phát chẩn trước của Thượng Quan Uyên Uyên tiểu thư.

Giác Hải đại sư niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật! Thí chủ muốn nhận quà phát chẩn của Uyên Uyên tiểu thư trước, chuyện đó cũng dễ thôi đâu đáng để thí chủ phóng độc công hại bá tính.

Lão Độc nói:

- Lão độc là độc nhân nên phải thị uy trước cho bọn người thấy uy lực của lão độc chứ.

Với lại lão độc muốn nhận món quà phát chẩn đặc biệt hơn những người khác.

- A di đà Phật! Lão thí chủ muốn nhận hai phần quà cũng được. Mời lão thí chủ.

Chính tay Giác Hải đại sư chọn hai gói quà đưa đến.

Lão độc nheo mày lắc đầu nói:

- Hai túi quà đó lão độc không nhận đâu, bởi lão độc đòi món quà khác cơ.

- A di đà Phật! Ở đây không có quà đặc biệt gì cả mà chỉ có gạo và thực phẩm lương khô thôi. Chẳng hay lão thí chủ muốn đòi quà gì?

Lão độc vuốt râu rồi nói:

- Lão độc đòi Thượng Quan Uyên Uyên tiểu thư.

Chân diện của Giác Hải đại sư đánh hắt lại. Người niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật! Lão thí chủ có ý gì mà đòi hỏi điều quái gở như vậy?

- Chẳng có gì là quái gở cả. Lão độc muốn nhận người phát chẩn cứu tế chứ không nhận quà cứu tế.

- A di đà Phật! Bần tăng không để cho lão thí chủ xúc phạm đến Thượng Quan Uyên Uyên tiểu thư.

- Lão trọc định chống lại Độc nhân Cầu Bá Tuyên hay sao?

Mọi người nghe lão độc nói nhao nhao hắt lên. Nhất là những trang nam tử. Hai mươi gã cao thủ Kim Tiền bang đồng loạt rút binh khí trong khi những vương tôn công tử thì la ó.

- Giết lão độc vật kia đi! Giết lão độc vật kia đi.

Giác Hải đại sư chau mày nghiêm mặt nói:

- Độc nhân Cầu Bá Tuyên! Hãy nghe bần tăng nói đây. Hôm nay Thượng Quan Uyên Uyên tiểu thư có lòng thành bái phát chẩn cứu độ chúng sinh. Việc làm của Thượng Quan tiểu thư hợp với lẽ đạo của Phật môn. Lão nạp thỉnh cầu lão độc đừng phá bình việc công đức của Thượng Quan tiểu thư.

Độc nhân Cầu Bá Tuyên thản nhiên nói:

- Hê... Phát chẩn thì cứ phát chẩn. Còn lão độc ta chỉ lấy có Thượng Quan tiểu thư thôi.

Lão hòa thượng làm gì khăn trương như vậy.

Từ phía các trang vương tôn công tử, một người bước ra. Người gât giọng quát lớn: - Lão độc vật! Lão muốn lấy Thượng Quan Uyên Uyên tiểu thư thì trước tiên phải bước qua xác của Dương Chí Ngạc này đã.

Cầu Bá Tuyên nhìn lại Dương Chí Ngạc:

- Được! Lão độc sẽ lấy mạng tiểu tử họ Dương này trước cho mọi người

thấy đây.

- Lão có bản lĩnh gì thì thi thố đi.

Dương Chí Ngạc vừa nói vừa vận công. Y dựng đứng song thủ vỗ tới lão độc Cầu Bá Tuyên.

Độc nhân Cầu Bá Tuyên cười khẩy cứ như chẳng thấy đối phương phát chiêu công mình. Lão chờ cho chiêu ảnh của Dương Chí Ngạc còn cách mình độ hai gang tay mới giữ mạnh hữu thủ đón thẳng lấy chiêu công của họ Dương.

- Chát...

Đón thẳng một chiêu của lão độc Cầu Bá Tuyên, Dương Chí Ngạc lùi nhanh lại ba bộ.

Y gần giọng nói:

- Chỉ bấy nhiêu bản lĩnh mà lão độc đòi đại náo ở đây ư?

Dương Chí Ngạc vừa thốt dứt câu thì mặt xị hẳn xuống.

Lão độc mỉm cười vuốt râu:

- Tiểu tử thú, nhìn lại đôi chiêu thịt của ngươi đi.

Lời nói của Cầu Bá Tuyên như lệnh buộc họ Dương phải nhìn lại đôi bản thủ của mình.

Đôi bản thủ của Dương Chí Ngạc từ sắc màu bình thường chuyển qua màu đỏ rồi đến màu tím bầm.

Y nhăn mặt với những nét đau đớn hiện lên dung diện. Chí Ngạc có cảm tưởng đôi tay mình đang có hai khối than hồng nóng đỏ đốt cháy. Từ nhăn mặt, y rống lên: - Ôi...

Y vừa rống vừa giữ hai tay như người bị bỏng.

Nhìn Dương Chí Ngạc vừa giữ hai bàn tay vừa rống, Độc nhân Cầu Bá Tuyên nói: - Ngươi mau chặt tay mình đi... Kéo độc công sẽ lan đến toàn thân ngươi đó.

Dương Chí Ngạc rống lên lồng lộn. Y lăn lộn, rồi đập tay xuống sàn gạch vừa rống: - Ôi đau quá... Chết ta mất... Chết ta mất...

Thấy vẻ đau đớn và khốn khổ của Dương Chí Ngạc, bọn nam nhân đều nghếch mặt ra nhìn. Vẻ lồng lộn đau đớn của họ Dương khiến chẳng còn ai dám khinh thị lão độc.

Giác Hải đại sư nói:

- Lão thí chủ, đây là cửa Phật môn. Lão thí chủ mau giải độc cho vị công tử kia.

Độc nhân Cầu Bá Tuyên mỉm cười, nhìn Giác Hải đại sư nói:

- Được! Nề mặt lão hòa thượng, lão độc đây sẽ giải độc cho tên tiểu tử

súc sinh kia.

Nghe độc nhân Cầu Bá Tuyên thốt ra câu này, Giác Hải đại sư liền chấp tay niệm Phật hiệu: - A di đà Phật.

Độc nhân Cầu Bá Tuyên mỉm cười nhìn Dương Chí Ngạc:

- Tiểu tử, ngươi đến đây ta giải độc cho.

Được lời của Cầu Bá Tuyên như người chết đuối được vớt lên khỏi mặt nước, Dương Chí Ngạc hồi hải bước đến trước mặt Độc nhân Cầu Bá Tuyên.

Lão độc nói:

- Tiểu tử! Ngươi đau đớn lắm phải không?

Chí Ngạc gật đầu:

- Đau đớn lắm, như có than hồng đốt cháy song thủ của Dương Chí Ngạc vậy.

- Thế tiểu tử có muốn lão phu giải độc cho ngươi không?

Chí Ngạc gật đầu.

- Muốn ạ!

- Nếu muốn lão phu giải độc cho ngươi, ngươi hãy lập lại câu nói của ngươi vừa rồi cho lão độc nghe được chứ?

Dương Chí Ngạc gật đầu như tế sao:

- Văn bối sẽ nói... Văn bối sẽ nói... Tiên bối giải độc cho văn bối.

Chấp tay sau lưng, Độc nhân Cầu Bá Tuyên thản nhiên nói:

- Ngươi nói cho lão phu nghe đi.

- Dạ... Nếu tiên bối muốn đoạt Thượng Quan Uyên Uyên thì phải bước qua xác Dương Chí Ngạc.

- Nói rất đúng! Không sai một từ!

Lão độc vừa thốt dứt câu vỗ thẳng song chưởng vào ngực Dương Chí Ngạc.

- Bình...

Hứng trọn độc chưởng của Độc nhân Cầu Bá Tuyên, thân ảnh của Dương Chí Ngạc chẳng khác nào cánh diều bị nhấc lên khỏi mặt đất quảng về sau đến mười trượng. Y rơi xuống sân tràng chẳng khác nào quả chín rụng khỏi cành.

- Bịch...

Dương Chí Ngạc nằm bất động. Không cần nói ra nhưng mỗi người có mặt tại cục trường đã biết Chí Ngạc đã biến thành cái xác không hồn bởi độc chưởng uy mãnh của độc nhân Cầu Bá Tuyên.

Giác Hải đại sư chấp tay niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật...

Độc nhân Cầu Bá Tuyên nhìn lại Giác Hải đại sư:

- Chỉ có cách đó mới giải độc được cho tiểu tử đó thôi.

Mặt Giác Hải đại sư sa sầm, người niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật! Hương Sơn tự từ trước đến nay luôn giữ môn qui của Phật môn, lấy lòng nhân ái vị tha của đấng Phật tổ Như Lai làm kim chỉ nam cho mình. Nhưng hôm nay, bản tăng buộc phải động thủ tay chân. Chưởng ảnh vô tình, lão thí chủ miễn thứ cho bản tăng.

Độc nhân Cầu Bá Tuyên đánh giọng nói:

- Đừng nói những lời sáo ngôn như vậy. Có bản lĩnh gì cứ thi thố ra với lão độc.

- A di đà Phật...

Giác Hải đại sư vận công. Ngay lập tức giữa đôi bản thủ của người xuất hiện một luồng khí vàng óng ánh, tợ con giao long đang khoanh vòng tròn.

Chớp thấy luồng khí vàng óng ánh kia, Độc nhân Cầu Bá Tuyên sững sờ buột miệng thốt: - Y.. Giáng Long chưởng.

- A di đà Phật... bản tăng sẽ dụng Giáng Long chưởng đối phó với độc chưởng của Độc nhân Cầu Bá Tuyên.

Câu nói này của Giác Hải đại sư khiến cho Độc nhân Cầu Bá Tuyên càng khẩn trương hơn. Lão định nhãn nhìn về Lục Tồn. Hai người như trao đổi với nhau bằng mắt, rồi lão độc định nhãn nhìn lại Giác Hải đại sư: - Lão phu sẵn sàng chờ đợi thần chưởng của Phật môn.

Lão vừa nói dứt câu, giữ ống tay áo bên trái. Một luồng hắc khí đen kịt ào ào thổi lên đài.

Giác Hải đại sư niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật.

Cùng với lời Phật hiệu đó, Giác Hải đại sư phát tác Giáng Long chưởng vỗ đến lão độc Cầu Bá Tuyên.

Lão độc không dám đón đỡ mà lách bộ qua trái né tránh. Đạo Giáng Long chưởng lướt qua lão độc nhân Cầu Bá Tuyên vỗ xuống sàn gạch.

- Âm...

Cầu Bá Tuyên nói:

- Đến lượt lão độc đáp lễ.

Cùng với lời nói của lão thì Lục Tồn đứng sau lưng Giác Hải đại sư cũng cùng lúc ra tay.

Ngọn ám tiễn trong tay họ Lục cắt ra công tói đại huyết bách hộ của Giác Hải nhưng chẳng một ai phát hiện được vì màn khói đen mù mịt che kín mắt mọi người.

Giác Hải đại sư nghe tiếng gió lạ sau lưng mình, phát hiện có ám khí, liền hoành hữu thủ về sau phát kinh húng đỡ nhưng kịp nhận ra hướng phát kinh lại là hướng của Thượng Quan Uyên Uyên. Một chút đắn đo, Giác Hải đại sư liền húng trọn ngọn ám tiễn đó.

- Bốp...

Lão tăng Hương Sơn tụt chúi người đến trước.

Độc nhân thừa cơ hội đó, liền điểm mũi giày lướt lên cao bốn trượng. Từ trên cao lão võ thẳng độc chưởng xuống thân ảnh của Giác Hải đại sư.

Trong lúc chới với, Giác Hải đại sư chẳng thể nào kịp phản ứng gì với sát chưởng của đối phương mà chỉ kịp quay lưng để ứng đỡ nhằm giảm bớt đi phần nào uy lực của sát chưởng - Bình...

Húng trọn ngọn độc chưởng của Độc nhân Cầu Bá Tuyên, Giác Hải đại sư bị bắn văng đi như cánh diều bị hốt bởi ngọn cuồng phong cuồng nộ. Mặc dù vậy người cũng kịp nương theo sóng kinh của đối phương không để mình ngã nhào xuống đất.

Từ cửa miệng của Giác Hải đại sư, phun trào ra một vòi máu bầm xối đỏ sẫm tràn.

Người ôm lấy vùng thượng đẳng lao nhanh về phía hậu đường Hương Sơn tự.

Đại sư Giác Hải hứng trọn một ngọn chưởng của Độc nhân Cầu Bá Tuyên phải bỏ chạy.

Mọi người đang có mặt tại hiện trường nhón nháo như bầy ong vỡ tổ rồi chẳng ai bảo ai, tất cả đồng loạt túa ra bỏ chạy để giữ lấy mạng sống mình.

Cục trường phát chấn đang đông đúc bao nhiêu, giờ chỉ còn lại có mỗi một mình Thượng Quan Uyên Uyên, Lục Tồn và hai ả a hoàn cùng hai mươi gã cao thủ Kim Tiền bang hộ tống nàng.

Độc nhân Cầu Bá Tuyên chấp tay sau lưng nhìn Thượng Quan Uyên Uyên, trong khi sát diện của nàng cắt không còn giọt máu.

Lão độc vuốt râu mỉm cười nói:

- Độc nhân Cầu Bá Tuyên cung nghinh Thượng Quan tiểu thư.

Uyên Uyên biến sắc hỏi:

- Lão tiên sinh định đưa ta đi đâu?

Độc nhân Cầu Bá Tuyên thản nhiên nói:

- Đi theo lão phu.

Thượng Quan Uyên Uyên lắc đầu:

- Ta không đi đâu cả.

- Không đi cùng với Cầu Bá Tuyên lão phu không được đâu. Uyên Uyên

tiểu thư thấy uy lực độc chưởng của lão phu như thế nào rồi đó.

Mười gã cao thủ Kim Tiền bang chăm chăm nhìn lão độc. Còn mười người kia thì kết thành hàng ngang bảo vệ Uyên Uyên.

Mười gã cao thủ Kim Tiền bang đồng thét lớn:

- Độc nhân nằm xuống.

Tất cả mười người đồng loạt xông vào lão độc. Những thanh trường kiếm trên tay họ đồng loạt phát xuất chiêu công, đâm vào độc nhân Cầu Bá Tuyên.

Đối phó với mười cao thủ Kim Tiền bang, Độc nhân Cầu Bá Tuyên xoay tròn như bông vụ giữa màn kiếm ảnh trùng trùng điệp điệp của bọn cao thủ Kim Tiền bang. Độc chưởng của lão phát tác ra với uy lực di sơn đảo hải.

- Âm... Âm... Âm... Âm...

Mười gã cao thủ Kim Tiền bang tựa như mười chiếc điều bị lốc thổi ngược ra sau ngã lăn lóc dưới mặt đất, buông cả binh khí. Người nào cũng ôm lấy ngực, mặt biến sắc, rồi đồng rống lên một tiếng thật lớn.

Cùng với tiếng rống đó, lưỡi của họ như thể chạy tọt vào trong họng nên vừa rống thì vụt im lặng ngay rồi lăn kềnh ra sàn gạch giầy giữa một lúc rồi mới nằm im bất động, hóa thân thành những cái xác không hồn.

Cái chế của mười gã kiếm thủ Kim Tiền bang càng khiến cho Thượng Quan Uyên Uyên sợ hãi hơn. Mười gã kiếm thủ còn lại cứ thừ người ra nhìn lão độc.

Bất thành linh tám người đồng loạt phi thân bỏ chạy để mặc Thượng Quan Uyên Uyên ở lại trong tình huống đầy cảnh chết chóc này.

Độc nhân Cầu Bá Tuyên nhìn hai gã kiếm thủ còn lại.

- Còn hai người... Sao không chạy đi?

Hai gã kiếm thủ cắn chặt răng vào môi dưới, họ chẳng đáp lời lão độc mà hoành kiếm thủ thế.

Độc nhân cười mỉm rồi nói:

- Hai người muốn bỏ mạng vì Thượng Quan tiểu thư à? Được, lão phu cho hai người chết vậy.

Lão độc vừa nói vừa lắc vai thi triển khinh thuật siêu phàm. Hai gã kiếm thủ Kim Tiền bang vừa thấy gã lắc vai thi triển khinh thuật hướng về mình liền vung kiếm. Nhưng kiếm chiêu chưa thành thì trào pháp của lão độc đã thọc vào yết hầu hai gã đó rồi nhất bồng lên.

Hai gã kiếm thủ giầy giụa, rồi đờ người ra. Lão độc nhân thu trào công thì họ chỉ còn lại hai cái xác không hồn.

Thượng Quan Uyên Uyên giờ thì chẳng còn đủ tinh tâm để nhìn nữa. Nàng ôm mặt khóc nức nở.

Lão Độc bước đến trước mặt nàng mỉm cười nói:
- Tiểu thư theo lão phu chứ?

Chương 31 - Độc Tình

Thượng Quan Uyên Uyên vừa khóc vừa nói:

- Tiên sinh muốn Uyên Uyên đi đâu?

- Lão phu đi đâu tiểu thư đi đó.

Nàng lắc đầu:

- Tiểu nữ không muốn đi đâu cả.

- Nếu tiểu thư không đi thì lão phu đây sẽ hủy nhan sắc của tiểu thư đó.

Nàng ôm mặt:

- Tiên sinh tha cho tiểu nữ... Thượng Quan Uyên Uyên từ trước đến nay chưa biết làm điều gì xấu xa cả. Chưa làm hại người nào cả.

- Nếu tiểu thư đi với lão phu, lão phu đâu có làm hại tiểu thư làm gì. Nhưng nếu không ngoan ngoãn đi cùng với lão phu, lão phu mới hại tiểu thư thôi.

Lão độc vuốt râu mỉm cười nhưng không quên liếc mắt nhìn trộm Lục Tồn.

Lão tăng hắng. Mỗi một tiếng tăng hắng của lão thôi đã khiến Uyên Uyên giật mình.

Nàng co rúm người lại. Nàng nhìn Lục Tồn:

- Lục bá bá cứu Uyên Uyên với.

Lục Tồn cúi gầm mặt xuống không dám mở miệng đáp lời nàng.

Độc nhân Cầu Bá Tuyên cười khẩy rồi nói:

- Chẳng có ai cứu được tiểu thư đâu... Ngoại trừ một người duy nhất có thể cứu được tiểu thư đó là Chu Kiến Văn.

Lục Tồn ngẩng mặt nhìn Cầu Bá Tuyên, ngập ngừng nói:

- Lão độc... Chu Kiến Văn công tử là bằng hữu của lão Lục. Nếu lão đi hại đến tiểu thư thì Kiến Văn sẽ tìm tới lão đó. Lục Tồn nói cho lão biết Kiến Văn rất ái mộ Thượng Quan tiểu thư.

Cầu Bá Tuyên ngửa mặt cười nói:

- Nhưng bây giờ gã họ Chu kia đâu có ở đây mà lão hù dọa ta chứ.

Lời còn đọng trên hai cánh môi của Độc nhân Cầu Bá Tuyên thì Kiến Văn xuất hiện trong bộ bạch y thư sinh, trông cốt cách của y vừa phong lưu vừa thoát phàm thoát tục.

Lục Tồn reo lên:

- Chu bằng hữu.

Lão độc quay lại đối mặt với Kiến Văn:

- Lão vừa nhắc đến Chu thiếu hiệp thì thiếu hiệp đã đến rồi.

Kiến Văn chấp tay sau lưng nhìn lão độc ôn nhu nói:

- Nếu Kiến Văn không đến hăn lão độc sẽ làm hại đến tiểu thư hay sao? Kiến Văn không để cho lão làm hại đến tiểu thư Thượng Quan Uyên Uyên đâu.

Lão độc rít giọng nói:

- Chu thiếu hiệp nghĩ lão độc Cầu Bá Tuyên này sợ thiếu hiệp sao?

Kiến Văn điềm đạm đáp lời lão độc:

- Kiến Văn không nghĩ tiên sinh sợ, nhưng Kiến Văn cũng không để cho tiên sinh hại nàng.

- Thế thì thiếu hiệp có bản lĩnh gì giở ra với lão độc xem.

- Kiến Văn rất sẵn sàng bồi tiếp lão độc vì Thượng Quan Uyên Uyên tiểu thư.. Cho dù Kiến Văn có chết cũng mãn nguyện trong kiếp sống này.

Nghe Kiến Văn thốt câu này, Uyên Uyên phải lên tiếng:

- Kiến Văn công tử... cẩn thận. Có nhiều người chết vì lão rồi.

Kiến Văn nhìn nàng mỉm cười. Nụ cười của gã đập vào mắt Thượng Quan Uyên Uyên.

Kiến Văn ôn nhu nói:

- Tại hạ có chết cũng chết vì tiểu thư không một chút hối tiếc.

- Công tử cẩn thận đó.

- Tại hạ biết đối phó với lão độc không phải là dễ.

Nhìn lại Độc nhân Cầu Bá Tuyên, Kiến Văn nói:

- Lão độc, xuất thủ đi.

- Lão phu không khách sáo với Chu thiếu hiệp đâu.

Lão độc vừa nói vừa xô mình tới. Song chưởng của lão dựng lên võ thẳng vào Kiến Văn. Không né tránh cũng chẳng e dè, Kiến Văn dựng đứng chưởng đón thẳng đỡ thẳng.

Đôi chưởng của hai người chạm vào nhau...

- Chát...

Độc nhân Cầu Bá Tuyên lui lại hai bộ, trong khi Kiến Văn lão đảo lắc lư thân người, ôm tay lên vùng thượng đẳng.

Độc nhân Cầu Bá Tuyên nói:

- Quả là tuổi trẻ tài cao, danh bất hư truyền. Lão phu bội phục.

- Độc nhân nói xong quay bước thi triển khinh công bỏ đi.

Lục Tàn nói:

- Công tử đuổi theo.

Kiến Văn quỳ một chân xuống đất. Y nhìn Thượng Quan Uyên Uyên:

- Tại hạ đã bị nội thương bởi độc chưởng của lão độc rồi.

Thượng Quan Uyên Uyên bối rối chạy đến bên Chu Kiến Văn. Nàng đỡ

lấy gã: - Công tử có sao không?

Y gương cười với nàng, nhỏ nhẹ nói:

- Uyên Uyên, nếu Kiến Văn có chết thì cũng sẽ chết vì nàng.

Uyên Uyên bồi hồi nói với Lục Tồn:

- Lục tổng quản, làm sao giúp Kiến Văn công tử đây?

Lục Tồn xua tay. Y đỡ lấy Kiến Văn rồi nói:

- Chu đệ hân bị thương nặng rồi.

Y nhìn lại Thượng Quan Uyên Uyên:

- Tiểu thư, hãy tạm thời đưa Chu thiếu hiệp về biệt trang của tiểu thư, rồi lão Lục sẽ tìm cách mời đại phu về chữa trị cho người.

Uyên Uyên gật đầu:

- Được rồi! Được rồi! Mau đưa Kiến Văn huynh về biệt trang của Uyên Uyên.

Kiến Văn nhìn nàng:

- Đa tạ Uyên Uyên tiểu thư, Kiến Văn không biết lấy gì đền đáp thịnh tình của nàng.

Uyên Uyên lắc đầu:

- Công tử đừng nói vậy. Nếu công tử không vì Uyên Uyên thì sao ra nông nổi này?

Nay công tử đã bị nội thương, Uyên Uyên phải chăm sóc cho công tử chứ.

Y nhìn nàng bằng đôi mắt thật tình tứ, ôn nhu nói:

- Tấm lòng bao dung của Uyên Uyên, Kiến Văn ghi tạc trong dạ suốt đời không bao giờ quên.

Lão Lục nói:

- Chu huynh đệ đừng ngại. Hôm nay không có Kiến Văn thì tiểu thư chẳng biết như thế nào. Đừng mất thời gian! Để lão Lục đưa huynh đệ về biệt trang của tiểu thư rồi mời đại phu đến.

- Đa tạ Lục tổng quản.

Lão Lục nhìn Uyên Uyên:

- Tiểu thư! Để tránh thiên hạ dị nghị, lão nô sẽ đưa Kiến Văn công tử vào biệt trang bằng cửa hậu. Tiểu thư cũng đừng lộ chuyện này với ai, mà độc nhân sẽ tìm đến trả thù Kiến Văn công tử trong lúc người đang bị nội thương.

Uyên Uyên gật đầu:

- Lục tổng quản cố gắng giúp dùm Uyên Uyên và Kiến Văn huynh.

Lão Lục gật đầu:

- Uyên Uyên tiểu thư yên tâm, lão Lục sẽ làm hết sức mình. Giờ thì tiểu

thư hãy ra về trước đi.

Uyên Uyên nhìn lại Kiến Văn bằng ánh mắt bồi hồi xúc động. Nàng nhỏ nhẹ nói: - Uyên Uyên chờ công tử tại biệt trang của Uyên Uyên...

Khi Uyên Uyên cùng với hai ả hoàn rời khỏi Hương Sơn tự rồi thì Kiến Văn đứng sững lên.

- Lục bá bá... Ngươi hay lắm.

Lục Tần nhìn quanh:

- Chúng ta mau rời khỏi đây.

Hai người rời Hương Sơn tự đến một ngôi nhà bỏ hoang. Độc nhân Cầu Bá Tuyên đã ở trong tự bao giờ. Lão độc chấp tay sau lưng nhìn Kiến Văn và Lục Tần bước vào nhà.

Lục Tần và Kiến Văn bước đến hành đại lễ.

Chờ cho Kiến Văn và Lục Tần hành lễ xong, Độc nhân mới nói với Kiến Văn: - Bước kế tiếp sẽ làm gì để thâm tóm Kim Tiền bang?

Lục Tần khúm núm nói:

- Cầu tiên sinh, xem như bước đầu đã làm xong. Bây giờ Kiến Văn công tử đã có thể ngang nhiên bước vào biệt trang của Thượng Quan Uyên Uyên.

Lão Độc khoát tay:

- Đừng nói nhiều lời với lão phu, mà hãy cho lão phu biết bước tiếp theo hai người làm gì để lão phu nắm Kim Tiền bang của Thượng Quan Nghi.

Lục Tần giả lả cười ôm quyền nói:

- Bước thứ hai tùy thuộc vào Kiến Văn công tử. Với phong thái và ân nghĩa của Kiến Văn công tử đã gieo vào tâm Uyên Uyên. Chỉ cần Kiến Văn công tử khéo léo một chút sẽ lấy được tình cảm của Uyên Uyên.

Lục Tần vuốt râu giả lả cười nói tiếp:

- Sau đó tiến hành bước thứ ba.

Kiến Văn mỉm cười nói:

- Sư tôn, Kiến Văn và Uyên Uyên sẽ kết duyên giai ngẫu.

- Vậy đến chừng nào lão phu mới chính thức là chủ nhân cơ nghiệp của dòng tộc Thượng Quan?

Lục Tần nói:

- Lục Tần là quản gia lâu ngày của Kim Tiền bang chủ. Vậy chỉ cần một ít độc công của Cầu tiên sinh là Kiến Văn công tử đã có thể là chủ nhân của Kim Tiền bang. Bây giờ Kiến Văn công tử sẽ thỉnh mời tiên sinh vào làm môn khách của Kim Tiền bang. Người đương nhiên là chủ nhân của Kim Tiền bang rồi.

Lão Độc vuốt râu gật đầu:

- Hay lắm.

Cầu Bá Tuyên nhìn Kiến Văn:

- Kiến Văn, người ráng chu toàn đại cuộc này.

Kiến Văn ôm quyền khúm núm nói:

- Sư tôn yên tâm, Kiến Văn sẽ chu toàn đại cuộc cho sư tôn.

- Người cũng có lợi nhiều lắm đó. Lợi thứ nhất người có Thượng Quan Uyên Uyên. Lợi thứ hai sẽ kế tục sự nghiệp của Thượng Quan Nghi trở thành bang chủ Kim Tiền bang.

Lục Tàn nói:

- Cầu tiên sinh, sau khi đại sự mưu thành, Lục Tàn được gì à?

Cầu Bá Tuyên ngửa mặt cười khàn khạch. Lão vừa cười vừa nói:

- Lục Tàn! Lão huynh đệ không phải lo chuyện đó. Cầu lão phu có hưởng tất lão cũng sẽ có hưởng. Đến lúc đó lão phu sẽ cho lão đảm đương chức vị phó bang chủ Kim Tiền bang.

Chia đôi tài sản của Thượng Quan Nghi.

Lão nhìn Lục Tàn:

- Lục huynh đệ đồng ý với lão phu chứ?

Mặt Lục Tàn phấn khích hẳn lên. Y ôm quyền khúm núm nói:

- Lão Lục không ước mơ như vậy đâu, chỉ xin nửa cơ nghiệp của Kim Tiền bang rồi rời khỏi Trường An ngay.

Cầu Bá Tuyên gật đầu:

- Được.

Lục Tàn ôm quyền nói:

- Cầu tiên sinh, lúc này Thượng Quan Nghi rất tin dùng tên tiểu tử Trương Quảng. Theo ý lão Lục thì muốn lấy cơ nghiệp Kim Tiền bang phải diệt trừ tên tiểu tử này trước.

Kiến Văn chen vào:

- Lục bá bá coi trọng tên tiểu tử Trương Quảng như vậy, Kiến Văn muốn lấy mạng gã tiểu tử kia lúc nào không được.

Cầu Bá Tuyên gật đầu:

- Với một gã thư sinh đại phu như Trương Quảng, lấy mạng như lấy đồ trong túi áo.

Lục Tàn mỉm cười rồi nói:

- Nếu chỉ có một mình gã tiểu tử Trương Quảng thôi, thì ngay cả Lục Tàn đây cũng có thể giết dễ dàng, nhưng lúc này bên cạnh Trương Quảng có rất nhiều cao thủ hộ tống. Nếu chúng ta ra tay mà không đắc lợi tất đã bút dây động rừng. Tên tiểu tử đó thừa thông minh để truy ra chuyện hôm nay, bấy

giờ nghiệp lớn càng khó khăn gấp bội. Chính vì điều đó theo ý Lục Tồn, chúng ta ra tay phải thành công.

Kiến Văn nói:

- Lục bá bá chỉ cần dẫn dụ Trương Quảng đến một chỗ vắng vẻ nào đó rồi ra tay giết gã.

Lục Tồn lắc đầu:

- Làm như vậy phiêu lưu lắm. Huống chi bên cạnh Trương Quảng lúc này có rất nhiều người. Lão phu có cách này.

Kiến Văn hỏi:

- Lục bá bá có cách gì?

Lục Tồn mỉm cười nói:

- Lục Tồn và Kiến Văn đều là người nhà của Độc nhân nên Lục Tồn muốn dụng độc.

Lão độc cau mày nhìn Lục Tồn:

- Trương Quảng là đại phu nên có thể biết giải độc đây. Y thuật của y không phải tầm thường đâu.

Lục Tồn nói:

- Lục Tồn vừa hạ độc, vừa dẫn dụ y đến chỗ Cầu tiên sinh. Nếu y không chết vì độc công cũng chết vì độc chưởng của tiên sinh.

- Nói rất hay. Vậy người cứ dẫn dụ tiểu tử Trương Quảng đó đến đây.

Lục Tồn ôm quyền:

- Vậy chúng ta cứ theo kế hoạch đó mà hành sự nhé.

Cầu Bá Tuyên gật đầu:

- Hai người đi đi, Cầu lão phu sẽ chờ hai người ở ngôi nhà hoang này.

Lục Tồn và Kiến Văn cùng hành đại lễ trước Cầu Bá Tuyên rồi lui bước.

Cầu Bá Tuyên nói: - Kiến Văn hãy dùng Vô ảnh chi độc đối phó với tiểu tử Trương Quảng.

Kiến Văn ôm quyền:

- Đệ tử biết.

Hai người đi rồi, còn lại một mình Cầu Bá Tuyên chấp tay sau lưng đi tới đi lui. Lão suy nghĩ đến thời điểm trở thành chủ nhân của Kim Tiền bang.

Lão xòe hai bàn tay đến trước gất giọng nói:

- Một khi ta trở thành Kim Tiền bang chủ sẽ có cơ hội luyện Hấp tinh đại pháp. Bây giờ Du Cát Đằng... Cầu Bá Tuyên sẽ tìm đến ngươi một lần nữa.

* Trở lại Kiến Văn và Lục Tồn.

Lục Tồn đưa Kiến Văn vào biệt trang của Thượng Quan Uyên Uyên bằng cửa hậu.

Uyên Uyên đợi hai người ngay ngoài cửa biệt lâu. Lục Tồn đi Kiến Văn vào.

Uyên Uyên lo lắng hỏi:

- Lục tổng quản, Kiến Văn công tử có sao không?

Lục Tồn buông giọng thờ dãi, rồi nói:

- Nội thương của Kiến Văn rất nặng, phải tĩnh dưỡng một thời gian dài để chữa trị.

Kiến Văn nhìn nàng, từ tốn nói:

- Uyên Uyên! Kiến Văn không làm phiền đến nàng chứ? Nếu như phiền đến nàng, di lụy đến nàng, Kiến Văn sẽ bước ra khỏi đây. Cuộc đời tại hạ là một cuộc đời phiêu bạt giang hồ. Không chồn dưng chân mà.

Uyên Uyên lắc đầu nói:

- Kiến Văn công tử vì Uyên Uyên mà ra nông nổi này. Cho dù Kiến Văn có muốn đi thì Uyên Uyên cũng không cho công tử đi đâu.

Uyên Uyên đã chuẩn bị một gian biệt phòng để Kiến Văn công tử nghỉ ngơi, rồi sẽ định liệu nhờ Lục tổng quản đi tìm đại phu về chữa trị cho người.

Kiến Văn mỉm cười:

- Kiến Văn cảm kích Uyên Uyên.

Uyên Uyên nói:

- Chuyện tại Hương Sơn tự thế nào cũng đến tai lão nhân gia. Hay để Uyên Uyên tiến cử Kiến Văn với lão nhân gia, như thế tiện lợi hơn cho người.

Kiến Văn lắc đầu:

- Uyên Uyên đừng để cho Thượng Quan bá bá biết. Kiến Văn luôn có nhiều ân oán trên giang hồ. Chuyện này lộ ra tất bá bá sẽ gánh vác, sẽ làm phiền người. Kiến Văn chỉ ở lại đây một thời gian ngắn rồi đi thôi.

Nàng nhìn Kiến Văn:

- Uyên Uyên muốn giới thiệu ân nhân với gia phụ để người bồi đáp công tử.

Kiến Văn lắc đầu:

- Uyên Uyên sao nói vậy? Kiến Văn không nghĩ đến chuyện báo đáp đâu. Huống chi Kiến Văn làm tất cả vì Uyên Uyên. Nếu có báo đáp Kiến Văn chỉ xin một điều.

Uyên Uyên nói:

- Kiến Văn công tử muốn xin điều gì? Trong Kim Tiền bang có rất nhiều kim lượng, trân châu, ngọc ngà... Uyên Uyên sẽ tặng cho công tử bất cứ món gì công tử muốn.

Kiến Văn mỉm cười:

- Kiến Văn chỉ xin một lần được họa chân dung của Uyên Uyên. Còn đối với ngọc ngà châu báu, Kiến Văn không cần đâu.

Đôi lưỡng quyền của nàng ứng hồng e lệ. Nàng nói:

- Kiến Văn công tử, công tử chỉ xin họa chân dung của Uyên Uyên thôi sao?

- Kiến Văn chỉ cầu xin bao nhiêu đó thôi. Được họa Uyên Uyên dưới ánh trăng, Kiến Văn đã thỏa ước rồi.

Lục Tàn nói:

- Tiểu thư, lão Lục biết Kiến Văn công tử là người ngưỡng mộ tiểu thư lâu rồi.

Uyên Uyên nhìn Kiến Văn:

- Chẳng nào công tử hồi phục, Uyên Uyên sẽ bồi tiếp cho công tử được họa chân dung Uyên Uyên.

Kiến Văn phản kích ôm quyền xá nàng:

- Kiến Văn cảm kích... cảm kích.

Gã nói rồi bất giác ôm lấy ngực lão đảo. Uyên Uyên lo lắng nói:

- Lục tổng quản...

Lục Tàn đỡ Kiến Văn.

Uyên Uyên nói:

- Tổng quản hãy đưa Kiến Văn công tử vào trong nghỉ ngơi...

Lão Lục dìu Kiến Văn vào biệt sảnh. Lão đặt Kiến Văn nằm trên tràng kỷ nhìn y mỉm cười. Kiến Văn đáp lại bằng nụ cười mỉm nhưng đầy nét gian trá.

Lão Lục nói:

- Kiến Văn huynh đệ khéo thật. Xem chừng Uyên Uyên tiểu thư lo lắng cho huynh đệ rồi đó.

- Chưa có nữ nhân nào bước ra được lưới tình của Chu Kiến Văn. Lão Lục tin điều đó đi.

- Không tin Kiến Văn thì lão phu tin ai.

Lão đứng lên nhỏ giọng nói:

- Lão phu lo phận sự của mình. Còn công tử thì chu toàn phận sự của công tử.

Kiến Văn khẽ gật đầu:

- Lục bá bá đi đi.

Lục Tàn vỗ vai Kiến Văn:

- Thượng Quan tiểu thư thế nào cũng quay trở lại thăm huynh đệ. Uyên Uyên là một trang thiên kim ngọc điệp, nhớ đừng làm gì quá đáng để Uyên

Uyên sợ đấy nhé.

- Kiến Văn thừa bản lĩnh đưa nàng vào mê tình. Không cần lão Lục nhắc nhở Kiến Văn.

- Lão Lục tin vào huynh đệ.

Lục Tần nhìn Kiến Văn điềm nụ cười đầy ý nghĩa rồi mới quay bước rời gian biệt sảnh.

Lão cẩn thận khép cửa lại.

Đứng tần ngần một lúc trước cửa biệt sảnh, lão Lục mới xoay bước bỏ đi. Lão vừa đi vừa nghĩ thầm: “Cuộc đời của lão Lục chẳng mấy chốc nữa sẽ đổi thay.

Chương 32 - Hoạt Biến Kim Tiền Bang

Trương Quảng chấp tay sau lưng đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài hoa viên. Chàng suy nghĩ mông lung: “Tại sao độc nhân có hành động phá rối việc phát chẩn của Thượng Quan Uyên Uyên trên Hương Sơn tự. Chẳng lẽ lão đã ngầm ngầm phát hiện ra hành tung của mình?” Trương Quảng càng nghĩ càng rối như tơ vò. Chàng không hiểu được hành động của lão Độc. Rồi còn người cứu Thượng Quan Uyên Uyên.

Đôi chân mày Trương Quảng cau lại:

- Ai đã ra tay cứu Thượng Quan Uyên Uyên?

A Di bung vào một bầu trà nóng đặt lên bàn. Nàng bước đến bên Trương Quảng: - Chủ nhân! A Di bung trà đến cho người.

Trương Quảng nhìn lại nàng.

Hai người đối mắt nhìn nhau.

A Di nói:

- Để A Di rót trà cho chủ nhân.

A Di dợm bước quay lại bên bàn trà thì Trương Quảng cản lại:

- A Di! Trương Quảng có chuyện muốn hỏi nàng.

A Di nhìn chàng từ tốn nói:

- Bất cứ chuyện gì... A Di biết, A Di sẽ nói với chủ nhân.

- Trương Quảng nghĩ chuyện này nàng không biết, nhưng nàng có thể đoán ra uẩn khúc phía sau nó.

Trương Quảng chấp tay sau lưng, chậm rãi thuật lại chuyện xảy ra trên Hương Sơn tự theo lời kể của Lục Tồn trên đại đường Kim Tiền bang. Chàng kể xong rồi nói: - Chuyện của Lục tổng quản rất thật, có người làm chứng cho lão nữa...

A Di từ tốn nói:

- Vậy theo chủ nhân, chủ nhân muốn A Di đoán gì?

- Nàng thử đoán xem, trong câu chuyện của Lục tổng quản kể có uẩn khúc không? Tại sao lão Độc nhân lại hành động như thế? Vì mục đích gì?

A Di nhìn thẳng vào mặt chàng:

- A Di biết chủ nhân đang nghi ngờ sự gian trá sau câu chuyện của Lục tổng quản.

Trương Quảng gật đầu:

- Nàng đoán được suy nghĩ của ta. Ta muốn biết sự gian trá kia nằm ở đâu trong câu chuyện này. Độc nhân Cầu Bá Tuyên vì cái gì mà hành động như vậy.

Nàng lưỡng lự một lúc rồi nói:

- Chủ nhân, Thượng Quan Uyên Uyên như thế nào?

- Nàng được bình an quay về biệt trang của mình.

A Di cười khẩy.

Nghe nàng cười Trương Quảng cau mày:

- A Di! Nàng đã nghĩ ra điều gì khác thường chẳng?

- Trong câu chuyện này có hai điểm để A Di và chủ nhân suy đoán.

Trương Quảng phấn khích hỏi:

- Nàng đoán thử xem.

- Không phải suy đoán mà là hai đầu mối để chủ nhân và A Di nghi ngờ.

- Ta muốn nghe điểm nghi ngờ của nàng.

- Hai đầu mối để A Di và chủ nhân nghi ngờ chính là Lục Tần và Thượng Quan Uyên Uyên. Chỉ cần biết rõ hành tung của hai người này tất sẽ đoán ra hành động của Độc nhân Cầu Bá Tuyên.

Đôi chân mày Trương Quảng nhíu lại:

- Hay lắm! Nàng nói rất đúng. Vậy ta có thể nhờ A Di theo dõi Thượng Quan tiểu thư được không?

Nàng mỉm cười với Trương Quảng rồi nói:

- Chủ nhân không phải nhờ mà là lệnh cho A Di.

Trương Quảng lắc đầu:

- A Di! Trương Quảng không muốn cái gì cũng lệnh cho nàng hết.

- Cái mạng của A Di là do chủ nhân định đoạt mà.

Trương Quảng cau mày:

- A Di! Sao nàng cứ giữ mãi ý niệm đó trong đầu vậy?

Trương Quảng lắc đầu:

- Nàng muốn nghĩ sao cũng được, nhưng Trương Quảng rất thích có nàng bên cạnh.

- A Di sẽ sớm tìm ra chân tướng thật sau lưng Thượng Quan tiểu thư.

- A Di hành động cẩn thận đó.

Nàng gật đầu:

- A Di biết phải hành sự như thế nào.

Nàng cúi người trở bước quay ra.

Nhìn sau lưng nàng, Trương Quảng khẽ buông một tiếng thở dài. Chàng nghĩ thầm: “A Di, sao nàng quá lạnh lùng vô cảm như vậy. Đôi lúc ta nghĩ nàng chỉ là chiếc bóng trong cuộc đời này.” Tiểu Huệ từ ngoài bước vào: - Trương huynh! Huynh nghĩ sao về sự xuất hiện đột ngột của lão Độc? Lại còn khiêu khích với Kim Tiền bang nữa? Phải chăng lão muốn gây hận với Kim Tiền bang?

Trương Quảng khoanh tay trước ngực:

- Trương Quảng đang nghĩ về điều đó.

Tiểu Huệ bước đến trước mặt Trương Quảng:

- Lão Độc đã đến đây, huynh phải cẩn thận mới được đó.

Điểm nụ cười mỉa, Trương Quảng nói:

- Ta nghĩ người nên cẩn thận chính là Tiểu Huệ thì hơn. Lão độc đã bắt huyệt Tiểu Huệ một lần. Có lẽ lần này lão muốn bắt lại Tiểu Huệ nên mới đến đây.

Tiểu Huệ khẽ gật đầu:

- Có thể là như vậy. Huynh nghĩ gì về câu chuyện xảy ra trên Hương Sơn tự?

Trương Quảng nhún vai:

- Trương Quảng chưa nghĩ gì cả...

- Tiểu Huệ lại có suy nghĩ khác.

- Tiểu Huệ suy nghĩ gì? Lúc này bang chủ đang rất lo lắng vì sự xuất hiện đột ngột của Độc nhân Cầu Bá Tuyên.

Trương Quảng buông tiếng thở dài:

- Kim Tiền bang có quá nhiều kim lượng và báu vật nhưng võ công thì chẳng có ai đáng gọi là cao thủ khả dĩ đối chọi lại với Độc nhân Cầu Bá Tuyên.

Chàng nhìn Tiểu Huệ nghiêm giọng hỏi:

- Tiểu Huệ có suy nghĩ gì nào?

Nàng nhìn Trương Quảng mỉm cười nói:

- Câu chuyện của Lục Tồn còn thiếu một người.

Trương Quảng cau mày:

- Thiếu một người?... Tiểu Huệ nói thiếu ai?

Tiểu Huệ nhìn Trương Quảng mỉm cười nói:

- Chu Kiến Văn Trương Quảng bật cười thành tiếng rồi nói:

- Trong tâm tưởng của Tiểu Huệ lúc nào cũng nhớ đến Kiến Văn.

- Hê... Huynh đừng nói thế chứ. Tiểu Huệ không nhớ đến gã đạo hoa tặc đó đâu.

Nhưng rõ ràng Lục Tồn không nhắc đến Kiến Văn khiến Tiểu Huệ phải nghĩ đến gã đạo hoa tặc này.

Trương Quảng cau mày hỏi:

- Sao Tiểu Huệ lại nghĩ đến hắn?

- Phàm độc nhân đi đâu Kiến Văn phải theo hầu đến đó. Nếu như Tiểu Huệ không được lão độc vật quý dữ đó lấy độc trùng ra thì cũng phải túc trực

bên lão. Thế mà lão đến Hương Sơn cổ tự quấy nhiễu Thượng Quan Uyên Uyên lại không có họ Chu... Huynh thấy có lạ không?

Trương Quảng chấp tay sau lưng nhìn Tiểu Huệ:

- Có thể lúc đó Kiến Văn đi lo chuyện gì đó cho lão độc.

Tiểu Huệ khẽ gật đầu:

- Cứ cho là như vậy... Vậy gã công tử nào đó giải nguy cho Thượng Quan tiểu thư...

Trương Quảng lắc đầu:

- Trương Quảng không biết.

Chàng nhìn thẳng vào mặt Tiểu Huệ:

- Hê... Tiểu Huệ đừng nói với Trương Quảng người giải vây cho Uyên Uyên là Chu Kiến Văn đấy nhé. Chu Kiến Văn có ba đầu sáu tay cũng không dám vượt râu hùm độc nhân Cầu Bá Tuyên.

- Tiểu Huệ đâu nói Chu Kiến Văn vượt râu hùm lão độc Cầu Bá Tuyên.

Nàng trầm giọng khẽ khàng nói:

- Nhưng Tiểu Huệ biết Kiến Văn là người như thế nào. Có thể y đang giảng bày tình.

Đôi chân mày Trương Quảng nhíu lại. Chàng buột miệng lặp lại lời nói của Tiểu Huệ: - Bầy tình?

Tiểu Huệ gật đầu:

- Bầy tình.

- Trương Quảng không hiểu ý của Tiểu Huệ.

- Tiểu Huệ hiểu Kiến Văn hơn huynh. Y vốn là kẻ háo sắc, đạo hoa tặc.

Khi lão độc mắt Tiểu Huệ, Tiểu Huệ sợ rằng Kiến Văn đã bày ra kế sách này để đắc lợi bầy tình Thượng Quan Uyên Uyên.

Nàng suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Lão độc đang cần một người thay vào chỗ của Tiểu Huệ để tiến hành chuyện thụ nạp âm dương chân khí. Lợi dụng cơ hội đó Kiến Văn liền bày kế với lão dựng ra trò quấy nhiễu này. Y sẽ đóng vai trò anh hùng cứu mỹ nhân. Sau đó thì thụ hưởng thứ mà hắn muốn.

Trương Quảng lắng nghe nàng nói mà chân diện cứ đánh lại.

Tiểu Huệ mỉm cười nhìn Trương Quảng nói; - Xem chừng Trương huynh quá lo lắng cho Thượng Quan Uyên Uyên tiểu thư rồi đó.

- Tiểu Huệ nói tiếp đi.

- Tiểu Huệ nói rồi huynh sẽ cuống lên mất.

- Trương Quảng không phải là một đứa trẻ lên hai như Tiểu Huệ tưởng đâu.

- Tiểu Huệ thấy rõ vẻ lo lắng trên gương mặt Trương huynh.
- Thượng Quan Uyên Uyên là người của Kim Tiền bang. Ta không lo lắng sao được.
- Hơn thế nữa Uyên Uyên còn là một trang giai nhân tuyệt sắc. Một tố nữ trong tranh.
- Thôi mà, Trương Quảng muốn nghe Tiểu Huệ nói thẳng vào câu chuyện.

Nàng mỉm cười nói:

- Bầy tình của Kiến Văn giảng ra nhất định Uyên Uyên khó thoát. Y vừa có được cái ân cứu mạng Uyên Uyên, một phong thái mỹ nam tử. Tất nhiên Uyên Uyên sẽ ngã vào tay gã.

Đó là mục đích của Kiến Văn. Còn lão Độc thì có được một mỹ nữ tuyệt đẹp lão cần thay thế vào chỗ Tiểu Huệ.

Trương Quảng sa sầm mặt:

- Trương Quảng phải cảnh báo cho Uyên Uyên - Hê... những lời vừa rồi của Tiểu Huệ chỉ là suy luận và giả định thôi chứ chẳng có chứng cứ gì cả. Trương huynh nói với Thượng Quan Uyên Uyên, chưa chắc Uyên Uyên tiểu thư đã tin huynh.

Nàng bước đến bên Trương Quảng:

- Cho dù suy đoán của Tiểu Huệ đúng. Kiến Văn là kẻ bại hoại giảng bầy tình để tước đoạt sự trong trắng của Uyên Uyên. Chuyện này đến tai bang chủ Thượng Quan Nghi, huynh đoán xem bang chủ sẽ làm gì nào?

Hai cánh môi Trương Quảng mím lại. Chàng suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Bang chủ hẳn cũng không dám bắt tội Kiến Văn. Bởi vì người biết y là cao đồ của Độc nhân Cầu Bá Tuyền.

Tiểu Huệ gật đầu:

- Huynh nói đúng. Nếu như bang chủ bắt tội Kiến Văn, lấy gia pháp môn qui ra hành xử gã. Lây mạng gã bại hoại đó thì lão độc có một cái cớ để buộc Kim Tiền bang phải trả lại cái mạng của Kiến Văn.

Nàng cười khẩy một tiếng rồi nói:

- Mặc dù Kiến Văn trong mắt lão độc chẳng là gì cả nhưng đây đúng là cái cớ để lão độc bắt chẹt Kim Tiền bang. Thời hạn Vu Sơn đại hội sắp đến rồi. Không biết Trương huynh có gánh vác được không.

Trương Quảng sa sầm mặt.

Tiểu Huệ nói tiếp:

- Nếu đúng Kiến Văn dụng chước “Anh hùng cứu mỹ nhân” thì Trương huynh phải ráng thuyết phục Uyên Uyên tránh xa gã. Nhưng e rằng chuyện

này khó hơn cả chuyện mò kim đáy biển.

- Tiểu Huệ muốn ta phải làm sao đây?

Nàng buông tiếng thở dài nhìn chàng:

- Nếu giết Kiến Văn. Lão độc sẽ có cái cơ...

Trương Quảng nghiêm mặt nói:

- Được rồi! Nếu đúng đây là kế sách của Kiến Văn. Ta muốn Tiểu Huệ thâm chứng lại.

Nếu cần nàng cứ lấy mạng hần.

Nàng nhướn cao đôi chân mày vòng nguyệt nhìn sững Trương Quảng:

- Trương huynh không sợ lão độc à?

Chàng lưỡng lự một lúc rồi nói:

- Lão độc đã buộc chúng ta vào thế bí rồi. Chúng ta đâu còn sự lựa chọn nào nữa.

Tiểu Huệ mỉm cười nói:

- Có chứ - Sự lựa chọn nào?

Nàng nhìn Trương Quảng ôn nhu nói:

- Cống nạp Uyên Uyên tiểu thư cho đạo hoa tặc.

Chân diện của Trương Quảng những tưởng chảy dài xuống. Vẻ bất nhẫn hiện lên mặt chàng.

Tiểu Huệ nói:

- Trương huynh không muốn.

Trương Quảng gượng gật đầu:

- Quả thật ta không muốn điều đó.

- Phải vì Uyên Uyên là trang giai nhân tuyệt sắc thiên hạ đệ nhất mỹ nhân?

Trương Quảng lắc đầu:

- Không phải vì Uyên Uyên là trang giai nhân tuyệt sắc đâu. Chỉ vì Trương Quảng không muốn một người thứ hai khổ vì bấy tình của Đạo hoa tặc. Hy vọng rằng người cứu Uyên Uyên khỏi tay độc nhân Cầu Bá Tuyên không phải là Chu Kiến Văn.

Nàng phá lên cười:

- Người cứu Uyên Uyên phảiichi là huynh thì hay biết mấy.

- Nếu Trương Quảng có thể làm được điều đó.

- Huynh lại không có võ công.

Trương Quảng gật đầu:

Tiểu Huệ nghiêm giọng nói:

- Chính vì huynh không có võ công nên Tiểu Huệ mới đến cảnh báo. Kiếp

hoa đang treo trên đầu huynh đó. Nếu huynh lo cho Uyên Uyên thì Tiểu Huệ lại lo cho huynh.

Nàng ngật ngừng rồi nói tiếp:

- Huynh bảo trọng cho mình. Nếu là huynh... Tiểu Huệ sẽ rời khỏi Kim Tiền bang.

Trương Quảng lắc đầu:

- Trương Quảng không phải là hạng người này.

- Tiểu Huệ biết Buông một tiếng thở dài nghe thật náo nề, nàng mới quay bước đi ra cửa.

Những lời Tiểu Huệ nói ra vừa rồi cứ quay cuồng trong tâm não của Trương Quảng.

Chàng nhẩm nói: “Đúng như Tiểu Huệ nói chứ?” Quay lại bên cửa sổ, dõi mắt ra ngoài hoa viên, mong lung suy ngẫm về những lời nói của Khả Tiểu Huệ.

Lục Tàn đẩy cửa bước vào. Đứng ngay ngưỡng cửa thư phòng của Trương Quảng, Lục Tàn nói: - Lão phu có thể gặp công tử được chứ?

Trương Quảng mỉm cười rồi giả lả nói:

- Lục tổng quản đến đây rất đúng lúc... Rất đúng lúc.

Lục Tàn ôm bầu rượu bốn cân bước vào. Lão đặt vò rượu lên bàn nhìn Trương Quảng nói: - Lục lão phu đâu còn là tổng quản của Kim Tiền bang. Trương công tử mới là tổng quản của Kim Tiền bang.

- Hê... Bang chủ nói thế thôi, nhưng trong mắt của Trương Quảng, Lục trưởng lão mới là tổng quản thật sự của Kim Tiền bang.

Chàng vừa nói vừa bước đến bàn.

Lục Tàn vuốt râu rồi nói:

- Lão phu đem vò rượu bốn cân “Bách hoa tử” đến thỉnh giáo công tử chỉ huấn cao kiến về chuyện xảy ra ở Hương Sơn tự.

Chàng mỉm cười nghĩ thầm: “Trương Quảng đang chờ lão đây.” Nghĩ như vậy nhưng Trương Quảng lại giả lả đáp lời: - Lục trưởng lão khách sáo quá... Tại hạ làm gì có cao kiến với những sự việc như vậy.

Lục tổng quản và Uyên Uyên tiểu thư may mắn thoát nạn, xem như gặp một kỳ tích, tại hạ đã hoan hỷ lắm rồi.

- Gặp được kỳ tích đó, lão Lục mới đến uống rượu với Trương công tử.

Trương Quảng ôm quyền.

- Trương Quảng rất sẵn lòng bồi tiếp Lục trưởng lão.

Lão Lục khách sáo đáp lời chàng:

- Vinh hạnh cho lão phu.

Lão vừa nói vừa mở nắp vò rượu. Nắp vò rượu vừa được lão mở ra thì Trương Quảng liền hắt xì. Chàng nhìn sững vò rượu như thể nhìn một con quái vật bất ngờ xuất hiện ngay tại thư phòng mình. Hai cánh mũi của Trương Quảng ửng hồng lên.

Đôi chân mày chàng nhíu lại với ý nghĩ: “Rượu độc... Thế là ta đã phát hiện kẻ đứng sau sự việc trên Hương Sơn tụ.” Thấy Trương Quảng nhìn sững vò rượu độc, lão Lục neho mày hỏi: - Công tử sao vậy?

Trương Quảng nhìn lão giả lả cười rồi nói:

- Không có gì... Không có gì... Hẳn vò rượu của Lục trưởng lão là hảo tửu, nên vừa mới mở nắp, Trương Quảng ngửi ngay mùi rượu thơm mà sững cả người.

Chàng nói dứt câu phá lên cười khanh khách để khỏa lấp vẻ sững sốt của mình. Trong khi đó lão Lục cao hứng nói: - Vò rượu này chỉ có lão Lục mới có thôi. Và lão Lục chỉ chịu mất nó cho Trương công tử...

Trương Quảng khoát tay:

- Lục tiên sinh khách sáo quá. Trưởng lão đem vò rượu quý đến cho tại hạ. Đây chẳng hay có lý do gì chứ?

Lão Lục lắc đầu:

- Chẳng có lý do gì cả... Nhưng vò rượu này lão phu phải kính cho công tử thôi. Cứ xem như lão Lục tạ tội với công tử về lần trước đã quý mạng mà bỏ rơi công tử vậy.

- Chuyện đó tại hạ đã quên rồi.

Chàng chỉ vò rượu.

- Tại hạ và Lục trưởng lão cùng uống với nhau vò rượu này chứ?

- Tất nhiên rồi... Mang vò rượu này đến lão hủ muốn đối ẩm với Trương công tử mà.

- Hay thật... Trương Quảng rất hoan hỷ được uống rượu với Lục tổng quản. Ngửi thấy mùi hảo tửu thôi, Trương Quảng đã phải thèm thường rồi.

Chàng dọn ra hai chiếc chén, rồi bung lấy vò rượu. Nhưng lão Lục đã giật lại: - Hây... để lão Lục rót cho.

- Lục trưởng lão khách sáo quá.

- Lão Lục là chủ nhân của vò rượu này mà.

Lão chúc rượu ra hai chiếc chén. Chúc rượu xong, lão Lục nhìn Trương Quảng mỉm cười, rồi bung chén rượu: - Trương công tử... Cạn chén.

Trương Quảng bung chén rượu:

- Mời Lục trưởng lão.

Hai người cùng cạn chén. Trương Quảng để mắt thấy lão Lục chỉ áp môi

vào chén rượu.

Khi lão dốc chén rượu thì rượu lại đổ ra hai bên mép.

Trương Quảng đặt chén xuống bàn, nói:

- Rượu của Lục trưởng lão quả là ngon vô cùng.

Lão Lục nhìn chén rượu của Trương Quảng, rồi nhìn lại chàng:

- Lão Lục cùng uống với Trương công tử một chén nữa nhé.

- Hây... Phải đến lượt Trương Quảng mời Lục trưởng lão.

Chàng vừa nói vừa bung vò rượu chuốc đầy hai chén. Trương Quảng bung chén xới lời nói: - Rượu ngon như thế này thì không được làm đổ rượu đó. Ai đổ rượu sẽ phạt người đó ba chén. Lục trưởng lão đồng ý với Trương Quảng không?

Lão Lục lưỡng lự rồi nói:

- Lão Lục không quen uống rượu lắm...

- Hê... Lục trưởng lão không quen uống sao lại muốn bồi ảm với Trương Quảng... Đã bồi ảm thì phải uống. Phải uống cạn chén mới được.

Chàng nói rồi bung chén rượu chìa đến trước.

- Mời tổng quản.

Lão Lục miễn cưỡng nói:

- Mời công tử...

Cũng như lần uống trước, rượu lại chảy ra hai bên mép lão, tuôn xuống ướt cả ngực áo.

Trương Quảng uống xong chén rượu lắc đầu:

- Lục trưởng lão uống rượu kỳ quá.

- Để lão phu nói cho Trương công tử biết vì sao lão phu phải uống rượu nhếch nhác như vậy.

Trương Quảng mỉm cười hỏi lại lão:

- Lục trưởng lão có cố tật uống rượu như vậy à?

Lão Lục cười khẩy rồi nói:

- Bình thường lão Lục không uống rượu như vậy đâu. Nhưng vò rượu này lão phu không uống được nên mới có cách uống như vậy.

Trương Quảng cau mày:

- Không uống được sao lại đem đến đối ảm với tại hạ?

Lục Tàn nhướng mày nhìn chàng:

- Bởi vò rượu này là rượu độc. Mua rượu độc thì lão chỉ muốn Trương công tử uống mà thôi.

Lão vừa dứt lời thì Trương Quảng ôm bụng, rên lên một tiếng:

- Ôi cha...

Chàng vừa ôm bụng vừa chỗi tay lên mặt bàn nhìn Lục Tồn:

- Lục trưởng lão sao lại làm vậy?

Lão nhân nói:

- Lão phu muốn ngươi chết. Chỉ có thể thôi.

- Sao Lục trưởng lão lại muốn tôi chết? Trương Quảng đâu có oán có thù gì với Lục trưởng lão chứ? Hay tại vì lời nói của bang chủ muốn Trương Quảng là tổng quản của Kim Tiền bang? Hay còn một nguyên nhân gì nữa.

- Tất cả đều đúng.

Lục Tồn bước đến vỗ vai Trương Quảng:

- Lão phu sẽ có một nửa cơ nghiệp Kim Tiền bang. Còn nửa kia thuộc về Độc nhân và Kiến Văn.

Trương Quảng lắc đầu:

- Trương Quảng không hiểu ý của Lục trưởng lão. Tất cả vụ việc trên Hương Sơn tự đều đã được trưởng lão dàn dựng?

Lão Lục gật đầu:

- Không sai... Kiến Văn công tử sẽ là hôn phu của Uyên Uyên, bước thứ ba, đến lượt Cầu Bá Tuyên tiên sinh sẽ trở thành Kim Tiền bang chủ...

- Còn Lục trưởng lão...

- Lão Lục nhận phân nửa cơ nghiệp Kim Tiền bang để qui ẩn khỏi võ lâm giang hồ.

- Bang chủ biết chuyện này chứ?

- Nếu biết thì lão Lục đâu thể nào còn cơ hội thực thi ý đồ của mình.

- Tại hạ sẽ bẩm báo chuyện này với bang chủ.

Lục Tồn cười khẩy rồi nói:

- Nếu như sự việc không thành thì Thượng Quan bang chủ cũng chẳng dám làm gì lão Lục ta đâu.

- Tại sao?

- Độc nhân Cầu Bá Tuyên đã bảo chứng sinh mạng cho lão Lục ta rồi.

Trương Quảng ôm đàn điền thôi lại một bộ. Chàng vừa thôi bộ vừa nói:

- Lục trưởng lão làm như vậy và cũng rảnh rỗi nhà rồi.

- Không cần bây giờ thì đợi chừng nào mới cần chứ. Hẳn ngươi muốn lão Lục ta lên bàn thờ rồi mới có cơ nghiệp riêng của mình sao?

Trương Quảng lắc đầu:

- Tại hạ tiếc cho bang chủ đã tin dùng Lục trưởng lão. Nhưng tại hạ nói cho Lục trưởng lão biết... Các người có chiếm được Kim Tiền bang thì cũng chẳng được lâu đâu... Có thể bang phái khác sẽ kéo đến hỏi tội Lục trưởng lão.

- Hây... Kim Tiền bang có đủ ngân lượng để mua chuộc những bang phái kia mà.

Trương Quảng nhăn mặt. Chàng gắng gượng nói:

- Lục trưởng lão... Độc nhân Cầu Bá Tuyên đang ở đâu?

- Người muốn gặp Độc nhân Cầu Bá Tuyên à?

Trương Quảng gật đầu:

- Trương Quảng muốn gặp...

Lục Tàn cười khẩy rồi nói:

- Lão phu biết vì sao công tử muốn gặp Cầu Bá Tuyên rồi.

- Trương Quảng cần giải dược của Cầu tiên sinh... Rất cần, nếu không Trương Quảng chết mất.

Lục quái mỉm cười nhìn chàng:

- Thế công tử nghĩ Độc nhân Cầu Bá Tuyên có cho người giải dược không?

Trương Quảng hỏn hển nói:

- Trương Quảng sẽ cầu xin người... Lục trưởng lão... Hãy đưa Trương Quảng đến gặp Cầu tiên sinh.

Lục Tàn nhìn chàng vuốt râu nói:

- Lạ thật... Khi người ta gần chết lại trở nên ngu ngơ, khờ khạo đến như vậy.

Lão nhìn Trương Quảng:

- Hẳn bây giờ người đau đớn lắm phải không?

Trương Quảng gật đầu:

- Đau đớn lắm...

- Thôi được... Lão phu sẽ đưa người đến gặp Cầu tiên sinh. Còn có dạng giải dược của tiên sinh hay không do miệng lưỡi của người đó.

Trương Quảng thều thào nói:

- Lục trưởng lão... Nhanh lên... Trương Quảng chết đến nơi rồi.

Lão Lục vuốt râu mỉm cười thờ ơ đáp lời chàng:

- Người có thể chết chứ lão phu thì đâu có chết mà hấp tấp chứ?

- Lục trưởng lão định để Trương Quảng chết ở đây sao? Nếu Trương Quảng chết ở đây, Kim Tiền bang sẽ báo động. Tất nhiên bang chủ nghĩ đến chuyện trong bang có nội ứng.

Người tất nhiên thỉnh cầu đến sự bảo trợ của Thiên Môn. Với Môn chủ Thiên Môn thì Độc nhân không phải là đối thủ đâu... Trương Quảng nói thật đó.

Mặt lão Lục sa sầm. Lão gắng giọng nói:

- Được... Người ráng mà đi theo lão phu đó.

Trương Quảng nhìn mặt:

- Trưởng lão dẫn đường... Trương Quảng sẽ ráng theo người.

Lục Tồn cười khẩy:

- Xem chừng người cũng quý mạng sống của mình đó chứ.

Trương Quảng gượng cười đáp lời Lục Tồn:

- Không biết quý mạng sống... Kẻ đó không phải là người.

Chương 33 - Chân Tướng

Độc nhân Cầu Bá Tuyên nhìn Trương Quảng và Lục Tần. Đôi chân mày lão Độc nhíu lại rồi lên tiếng hỏi: - Trương tiểu tử... Người trúng Vô ảnh chi độc được bao nhiêu canh giờ rồi?

Lão Lục thay Trương Quảng đáp lời lão độc:

- Cầu tiên sinh... Y đã trúng được hơn một canh giờ. Và y van xin lão Lục dẫn đến gặp tiên sinh để xin thuốc giải. Chẳng hay tên sinh có cho hắn giải được không? Hay phát lạc cho hắn sớm về châu Diêm chúa.

Mặt lão Độc đánh lại. Lão nhìn Trương Quảng chăm chăm, rồi buột miệng nói: - Lạ thật...

Trương Quảng gượng ôm quyền:

- Cầu tiên sinh... Có gì lạ à? Lần trước Trương Quảng đã cứu tiên sinh. Lần này tiên sinh phải cứu lại Trương Quảng chứ.

Lão Lục nạt ngang:

- Cầu tiên sinh không giải độc cho người đâu.

Cầu Bá Tuyên thì ngập ngừng rồi nói:

- Trương Quảng... Người là đại phu hẳn người có phương cách hạn chế sự công phá của Vô ảnh chi độc.

Trương Quảng gật đầu:

- Tại hạ có cách à... Tiên sinh... Sao tiên sinh lại muốn chiếm đoạt Kim Tiền bang?

Lão độc cười mỉm rồi nói:

- Lão phu muốn có nơi, có chỗ để luyện Hấp tinh đại pháp.

- Hấp tinh đại pháp.

Cầu Bá Tuyên gật đầu:

- Lão độc chẳng giấu người làm gì nữa. Bởi vì người biết độc công của lão phu thì không bao giờ có giải dược cả.

Lục Tần nhìn sang Trương Quảng:

- Trương Quảng... Người nghe rồi chứ?

Trương Quảng ôm quyền nói:

- Cầu tiên sinh... Có gì chiếm được Kim Tiền bang, Cầu tiên sinh mới có thể luyện thành Hấp tinh đại pháp?

- Trương Quảng... Người hỏi ta những câu hỏi này thật lạ lùng đó. Cứ như người có ý gì đây?

- Trương Quảng muốn rõ tâm của tiên sinh.

- Đẳng nào thì người cũng chết... Biết rõ để làm gì?

- Đẳng làm ma mà đòi nợ lão gia.

Cầu Bá Tuyên cười khẩy rồi nói:

- Với cơ nghiệp kim lượng của Kim Tiền bang, lão phu sớm tụ thành Chân âm và nguyên dương... Để có thể luyện Hấp tinh đại pháp.

- Vậy là Trương Quảng đã rõ rồi. Vậy tiên sinh có biết vì sao Trương Quảng mỗ đến tiên sinh không?

Cầu Bá Tuyên nhướng mày:

- Người mò đến để cầu xin lão Độc giải dược.

Trương Quảng lắc đầu:

- Không đâu Đồi chân mày lão Độc nhú lại:

- Thế người mò đến vì cái gì?

- Có hai điều Trương Quảng phải tìm đến tiên sinh. Cầu tiên sinh có muốn nghe không?

- Người nói cho ta nghe xem.

- Điều thứ nhất, Trương Quảng trả lại số rượu Vô ảnh chi độc mà Cầu tiên sinh đã ban cho tại hạ qua tay Lục trưởng lão.

Cầu Bá Tuyên còn chưa hiểu được lời nói của Trương Quảng thì chỉ chớp thấy bóng ảnh của chàng nhoáng lên. Trảo công của Trương Quảng chớp lấy yết hầu lão Lục.

Độc nhân Cầu Bá Tuyên đang ngồi bật đứng lên.

- Y... Người có võ công?

Trương Quảng mỉm cười:

- Tại hạ không giấu thân phận của mình nữa.

Lão Lục há hốc miệng thì một vòi rượu từ trong miệng Trương Quảng bắn xéo qua miệng lão.

Trương Quảng buông trảo công khỏi yết hầu lão Lục.

Lục Tần biến sắc thối lui ba bộ.

Lão đột thất sắc nói:

- Trương Quảng... người có thể trục được độc tửu ư?

- Nếu không được thì Trương Quảng đâu dám uống vò rượu độc của Lục trưởng lão...

Ngay từ đầu Trương Quảng đã biết rượu có độc rồi, nhưng vẫn phải uống để tiếp cận Cầu tiên sinh.

Trương Quảng chấp tay sau lưng, trong khi Lục Tần mặt mày biến sắc.

Lão ngập ngừng nói:

- Trương Quảng... thật ra người là ai?

Nhìn Cầu Bá Tuyên, nhưng Trương Quảng lại đáp lời lão Lục: - Kẻ sắp chết như Lục trưởng lão biết để làm gì?

Chàng khoát tay:

- Có bản lĩnh thì Lục trưởng lão tự cứu lấy mạng mình rồi hửn tò mò hỏi Trương Quảng.

Chàng nói dứt câu thì lão Lục ôm lấy đan điền. Lưng lão khòh hửn xuống. Lúc đầu lão còn có thể gượng được không thốt ra tiếng rên nhưng cái đau xé ruột, xé gan từ lục phủ ngũ tạng lần hồi buột lão phải rên rĩ.

Lão bò dưới đất, hướng mắt nhìn về Độc nhân Cầu Bá Tuyên: - Cầu tiên sinh... cứu lão Lục với.

Cầu Bá Tuyên không màng đến lời van xin của Lục Tồn mà cứ chú nhãn vào Trương Quảng.

Lục Tồn gượng bò đến Cầu Bá Tuyên. Y ôm chân Bá Tuyên, thều thào nói: - Tiên sinh... cứu ta với... cứu ta với...

Trương Quảng chấp tay sau lưng nhìn Cầu Bá Tuyên. Chàng từ tốn nói: - Lão độc... cứu lão Lục đi...

Độc nhân nheo mày. Lão bất ngờ đập trảo xuống đầu Lục Tồn rồi bóp chặt lại: - Bộp...

Thủ cẩu Lục Tồn vỡ toang ra như một quả dưa hấu.

Trương Quảng lắc đầu nhìn Cầu Bá Tuyên.

Lão Độc phủi hai bàn tay vào nhau như sợ máu và óc của Lục Tồn dính vào tay lão.

Trương Quảng hỏi:

- Cách cứu người của lão Độc như vậy sao?

- Đó là cách duy nhất giải độc của lão phu. Lão phu không nói ra người đã biết lão không có cái thú bào chế giải dược khi dụng độc công.

Lão độc nói rồi khoanh tay trước ngực, gằn giọng hỏi:

- Điều thứ hai người muốn nói với lão Độc là gì?

- Kim Tiên bang là của Trương Quảng.

- Của người?

Trương Quảng gật đầu:

- Đúng...

- Người có ý đó?

Trương Quảng gật đầu:

- Lão độc nói:

- Thật ra người là ai?

Trương Quảng nhìn thẳng vào mắt lão Độc.

- Lão độc muốn biết ư?

- Thân phận người quả kỳ bí... Hôm nay thì lão Độc lại biết thêm người

có võ công.

- Không chỉ biết võ công, mà còn biết cả võ công của lão nữa. Độc chương đối với Trương Quảng không xa lạ gì.

Lão độc sững sờ:

- Người nói vậy hàm ý là đã từng giao thủ chương ảnh với lão Độc?

Trương Quảng gật đầu.

Lão Độc sững sốt.

- Bạch y nhân đội nón rộng vành trên Vân Sơn uyển là người?

- Đúng...

- Trương Quảng... vậy người là ai?

- Tại hạ họ Du.. Tục danh Thiếu Bảo.

- Du Thiếu Bảo!

- Lão độc nói đúng tên của tại hạ rồi đó.

- Người là hậu nhân của Du Cát Đằng.

- Phụ thân của tại hạ.

Lão Độc căng thẳng cực độ nhìn Trương Quảng gần như không chớp mắt.

- Người định trả thù võ lâm?

- Ai gieo máu sẽ trả máu... Mấy trăm nhân mạng của Thiên Vân trang... nợ máu kia phải trả. Kẻ nào gieo nợ thì phải trả nợ. Ý của tại hạ chỉ có thế mà thôi.

Chàng nhượng mày nói:

- Độc nhân biết rồi đó.

Lão Độc lùi lại non bộ:

- Người sẽ giết lão phu chứ?

Trương Quảng gật đầu:

- Tại hạ phải giết lão Độc.

- Người sợ thân phận của người bại lộ?

- Đó là một lý do... Nhưng lý do thứ hai tại hạ sợ kẻ thù thật sự của mình cao chạy xa bay.

Độc nhân Cầu Bá Tuyên lùi lại một bộ nữa.

- Người không thể giết được lão phu.

- Ai nói tại hạ không thể giết được Độc nhân Cầu Bá Tuyên. Tại hạ đã cho lão một cơ hội trên Vân Sơn uyển. Nhưng lần này thì không còn cơ hội đó.

- Người tưởng lấy mạng Độc nhân dễ lắm sao?

- Không khó đối với Du Thiếu Bảo.

Giọng nói của Trương Quảng thật trầm và tiềm ẩn sự băng giá đến độ khi

lọt vào thính nhĩ của Độc nhân Cầu Bá Tuyên thì khiến lão phải rung mình.

Lão Độc khiên cưỡng hỏi:

- Người nói thật chứ?

- Rất thật...

Độc nhân Cầu Bá Tuyên sa sầm mặt gắt giọng nói:

- Lão phu không tin.

Lời còn đọng trên miệng lão thì bất ngờ lão vung tả thủ về phía Trương Quảng.

Một luồng độc khí đen kịt cuộn chảy về phía chàng. Độc khí đen kịt nhanh chóng lan tỏa khắp gian biệt sảnh của ngôi nhà hoang. Dùng độc khí đó, Độc nhân Cầu Bá Tuyên đã có chủ đích trong đầu.

Đã một lần giao chiêu với Trương Quảng trên Vân Sơn uyển, lão tự biết mình không phải là đối thủ của chàng rồi, nên dùng độc khí với chủ định đào tẩu bảo toàn mạng sống.

Độc khí vừa phát tác ra thì Độc nhân liền lách bộ băng ra cửa. Đôi cước pháp của lão vừa nhích động hướng về phía cửa ngôi nhà hoang thì đã hứng ngay một đạo chỉ kinh vỗ tới đan điền.

Đạo chỉ kinh huyền diệu đến độ Độc nhân không còn sự lựa chọn nào mà phải dồn chiêu kinh đón thẳng đỡ thẳng.

- Âm...

Dư kinh của ba đạo khí kinh phát tác đẩy tan khói độc đen kịt.

Không gian trong ngôi nhà nhanh chóng trở lại bình thường.

Trương Quảng đứng ngay trước mặt lão Độc chấp tay sau lưng.

Rọi uy nhãn hùng hực, chạm vào ánh mắt của chàng, bất giác xương sống của lão Độc gay buốt lạnh giá.

Lão Độc miễn cưỡng nói:

- Trương Quảng, người không cho ta một sinh lộ sao?

Trương Quảng lắc đầu:

- Sinh lộ của lão đã bị cắt rồi... Tự lão cắt sinh lộ của lão...

Trương Quảng vừa nói vừa áp đôi bàn thủ vào nhau rồi từ từ giang rộng ra. Một màn ảo khí xuất hiện giữa khoảng cách hai bàn tay chàng. Trong màn ảo khí đó nhập nhoạng ánh chớp như sét trời.

Lão Độc cắn răng lùi hắng lại một bộ.

Sự ảo diệu trên đôi bàn thủ của Trương Quảng khiến lão phải bản thân nghĩ đến một cái chết khủng khiếp sát giáng xuống đầu mình.

Lão Độc vận công dồn tất cả công lực vào bàn thủ để chuẩn bị nghinh tiếp tuyệt công của đối phương.

Mặc dù đã chuẩn bị khăn trương như vậy nhưng lão Độc vẫn cố thốt lời: - Trương công tử đã nhút định cắt sinh lộ của lão Độc?

- Đúng...

- Lão Độc chẳng còn sự lựa chọn nào khác?

- Chỉ có cái chết là sự lựa chọn của lão Độc.

- Nếu công tử cho lão một sinh lộ, lão sẽ giúp công tử trả thù.

Trương Quảng lắc đầu:

- Tự tay Trương Quảng đi tìm ác nhân năm xưa... Có thể ác nhân của Thiên Vân trang là lão.

Lão độc biến sắc gượng nói:

- Tám năm trước... Cả võ lâm cùng truy sát Thiên Vân trang chứ không chỉ một mình lão phu.

- Lão Độc cũng có nhúng tay vào...

Mồ hôi rịn ra trên trán lão Độc. Lão nhăn mặt nghĩ thầm: “Sao ta lại thố lộ điều này?” Ý niệm đó trôi qua đầu lão Độc. Lão quát lớn: - Đúng... Ta có giết người của Thiên Vân trang.

Cùng với lời nói đó, lão vồ độc chưởng cuộn cuộn hướng vào Trương Quảng. Hai luồng độc khí với uy lực khủng khiếp nện thẳng vào màn ảo khí trước mặt Trương Quảng.

- Ầm...

Tiếng sấm nổ ra khi hai luồng độc khí chen thẳng vào màn ảo khí có tia chớp. Trương Quảng vẫn đứng đung dung như chẳng có điều gì xảy ra, trong khi lão Độc thì tròn mắt ngơ ngẩn.

Lão biến sắc, hốt hoảng thật sự trước uy lực của màn ảo khí do Trương Quảng tạo thành.

Độc nhân Cầu Bá Tuyên bật lùi lại một bộ nữa. Lão khẩn thiết nói: - Du công tử... Hãy cho lão phu một sinh lộ.

- Chỉ có tử lộ dành cho lão Độc.

Cùng với lời nói đó thì màn ảo khí vụt tắt, kéo theo một tia chớp sáng ngời hướng thẳng đến Độc nhân Cầu Bá Tuyên: - Ầm...

Tia chớp chụp lên xoay tròn quanh thân ảnh Lão Độc, rồi sau một âm thanh như sấm động, thể pháp lão Độc như thể hứng chịu cực hình tứ mã phanh thây, chia thành bốn khối văng ra bốn góc trông thật khủng khiếp.

Trương Quảng nhìn thể pháp lão Độc và Lục Tân rồi quay bước trở ra ngoài ngôi nhà hoang.

Chàng hơi sững sờ dừng bước khi thấy Giác Hải đại sư chấp tay đứng ngay ngoài sân ngôi nhà hoang. Đôi mắt của Giác Hải đại sư hướng vào

chàng.

Trương Quảng nhìn Giác Hải đại sư mà toàn thân run rẩy.

Giác Hải đại sư bước đến trước mặt Trương Quảng. Chàng cúi gầm mặt rồi bất ngờ quì xuống: - Thiếu Bảo tham kiến ân sư.

- A di đà Phật... Tại sao con giết Độc nhân Cầu Bá Tuyên và Lục Tồn.

Trương Quảng miễn cưỡng đáp lời:

- Cầu Bá Tuyên đáng chết vì lão đã luyện Hấp tinh đại pháp. Lục Tồn đáng chết vì đã có ý phản chủ hại người.

Giác Hải đại sư khẽ gật đầu:

- A di đà Phật... Tám năm trước bản tăng đã cứu con khỏi cảnh huyết sát của võ lâm, đưa con đến Diêm Vương cốc gặp Bách Khoa toàn thư Vạn Kiên Thông. Người đã dạy con những gì?

- Dạ... Võ công của sư tôn chỉ lấy mạng những kẻ đáng lấy mạng. Và không được biểu lộ võ công đó để mưu cầu danh vọng.

- Con hiểu lời nói đó chứ?

- Con luôn hiểu và lấy chỉ huân của tôn sư là phương châm hành động cho mình.

Giác Hải đại sư gật đầu:

- Giết người trả thù không phải là con đường chính đạo. Con nên hiểu điều đó. Giết một tội nhân không phải vì việc làm khai sáng nhân đạo. Hướng tội nhân đến điều thiện mới là chính đạo.

Nhìn vào mặt Trương Quảng, Giác Hải đại sư niệm Phật hiệu: - A di đà Phật... Con hiểu lời nói của ta chứ?

- Trương Quảng hiểu.

Buông một tiếng thở dài, Giác Hải đại sư trầm giọng nói: - A di đà Phật... Con nên lấy tôn chỉ của Vạn Kiên Thông sư tôn mà hành sự Trương Quảng gật đầu: - Ân sư! Thiếu Bảo luôn tâm niệm lời nói này của ân sư và sư tôn.

- Mạng người rất quý. Con nên hiểu điều đó. Nói một lời phải uôn lưỡi bảy lần. Giết một người phải suy nghĩ thật sâu, thật cẩn kẽ. Con có lý do để giết người nhưng không phải vì lý do đó để tự biến mình thành ma nhân.

Trương Quảng quì xuống:

- Con sẽ hành sự theo chỉ huân của ân sư.

- A di đà Phật...

Giác Hải đại sư nhìn lại Trương Quảng một lần nữa. Người từ từ quay bước đi, Giác Hải đại sư vừa đi vừa nói: - Giết người rất dễ, cứu người rất khó. Chuyển hóa con người càng khó hơn nữa. Kẻ đắc thành người chính là kẻ biết chuyển hóa con người.

Lời dứt thì bóng cà sa của Giác Hải cũng mất hút trong tầm mắt của Trương Quảng.

Chương 34 - Bóng Sắc Tử Thần

Vuốt lại vạt áo bạch y thư sinh vốn dĩ đã phẳng phiu thẳng nếp, Kiến Văn nhìn lại mình trong tấm gương đồng. Y điểm nụ cười mỉm thỏa mãn với vẻ bề ngoài của mình.

Kiến Văn nghĩ thầm: “Uyên Uyên! Cuối cùng rồi ta cũng đạt được nàng.” Cứ như đã trở thành thói quen, Kiến Văn lại vuốt vạt áo thư sinh, mặc dù y biết chẳng cần phải dụng đến động tác đó. Y cảm nhận tim mình đập khá nhanh khi nghĩ đến thời khắc gặp Thượng Quan Uyên Uyên trong đêm nay, theo lời hẹn của nàng qua A Di.

Cầm cánh hoa trên đôi bàn tay, Kiến Văn tưởng tượng đến khoảnh khắc hưởng lạc thân thể của Uyên Uyên mà cảm thấy rạo rức vô cùng. Nhưng sự rạo rức của y bất giác lắng dịu xuống khi nghĩ tới Lục Tồn. Suốt ba ngày qua, y ngóng trông chờ Lục Tồn nhưng lờ mờ như bóng chim tăm cá lặn, không xuất hiện.

Kiến Văn lẩm nhẩm nói:

- Lão quỷ này định giờ trò gì nữa đây? Hay lão định phản lại ta và sư tôn Cầu Bá Tuyên?

Y nói rồi lắc đầu.

Có bước chân dừng ngoài cửa, Kiến Văn nói:

- Ai..

- Nô nữ A Di...

Kiến Văn vội vã ra mở cửa. A Di bước vào nhìn gã.

Kiến Văn xoa tay nhìn A Di nói:

- Nàng đến đón tại hạ?

A Di gật đầu nhìn Kiến Văn bằng ánh mắt thật lạnh nhạt.

- Công tử đã chuẩn bị chưa?

Kiến Văn điểm một nụ cười giả lả rồi nói:

- Tại hạ đã chuẩn bị rồi.

- Mời công tử theo A Di.

Gã xới lời nói:

- A Di! Mời nàng dẫn đường cho tại hạ.

A Di đi trước, Kiến Văn theo sau. Trong lòng gã chộn rộn niềm rạo rức khôn cùng khi nghĩ đến thời khắc gặp Thượng Quan Uyên Uyên. Sự rạo rức đó buộc Kiến Văn phải hỏi A Di: - A Di cô nương! Thượng Quan Uyên Uyên chờ tại hạ ở đâu?

- Công tử cứ theo A Di tất sẽ đến nơi hội ngộ với Thượng Quan Uyên Uyên.

Nàng nói rồi sải bước đi tiếp.

Vẻ lạnh lùng nhạt nhẽo của A Di khiến Kiến Văn như thể nghẹn lời không hỏi được câu nào nữa.

A Di và Kiến Văn theo cửa hậu biệt trang rời khỏi trang viên của Thượng Quan Uyên Uyên. Gã cau mày nghĩ thầm: - Uyên Uyên sao lại hẹn mình ra bên ngoài biệt trang của nàng?

Y lắc đầu nghĩ tiếp: “Có lẽ nàng ngại giao tiếp với mình trong biệt trang của nàng, nhờ có người gặp được thì còn gì là trang thiên kim ngọc điệp. Nữ nhân là như vậy đó. Khi chưa biết mùi tình ái thì đông đánh, bằng như biết rồi dám đeo bám mình như sam.” Ý niệm đó trôi qua khiến Kiến Văn điểm một nụ cười thỏa mãn.

A Di tiếp tục bước. Kiến Văn theo sau. Trong màn đêm tối âm u, Kiến Văn cảm thấy quanh mình thật tĩnh lặng.

Y nhìn vào bờ lưng thon thả của A Di mà bất giác liên tưởng đến những hoạt cảnh hoang dục. Sự liên tưởng này lại tạo ra nụ cười mỉm trên hai cánh môi của Kiến Văn.

A Di đưa Kiến Văn đến ngay ngôi nhà hoang hôm nào y chia tay với Độc nhân Cầu Bá Tuyên để thực hiện kế sách chiếm đoạt Kim Tiền bang. Kiến Văn đứng ngay dưới bậc tam cấp dẫn vào chính sảnh ngôi nhà, hỏi A Di: - A Di cô nương, sao lại là chỗ này?

A Di nhìn lại Kiến Văn bằng ánh mắt thật nhạt nhẽo và vô cảm.

- Kiến Văn công tử vào trong sẽ biết.

Kiến Văn buột miệng hỏi:

- Chẳng lẽ A Di cô nương là người của sư tôn Độc nhân?

A Di lắc đầu:

- A Di không biết Độc nhân là ai.

Nàng nói rồi bước lên những bậc tam cấp đẩy cửa ngôi nhà hoang đứng chờ Kiến Văn.

Gã hơi lắc đầu rồi bước lên những bậc tam cấp. Hai người bước vào gian chính sảnh. A Di đóng cửa lại.

Ánh sáng từ bốn ngọn bạch lập treo trên tường rọi xuống, Kiến Văn cảm nhận sự lạnh lùng băng giá trên khuôn mặt của A Di. Gã hỏi hộp hỏi: - A Di cô nương, tiểu thư đâu?

A Di chỉ bức bình phong, ôn nhu nói:

- Trước khi gặp tiểu thư, Kiến Văn công tử hãy nhìn xem cái gì sau bức bình phong đó?

Kiến Văn chau mày lộ vẻ lưỡng lự. Gã gượng cười nói:

- Tại hạ cảm nhận có cái gì đó rất kỳ bí trong cuộc hẹn này.
- Chẳng có gì kỳ bí cả. Công tử hãy đến xem phía sau bức bình phong kia thì sẽ rõ.

Kiến Văn buông tiếng thở dài rồi bước đến bức bình phong. Y lưỡng lự khi ngửi được mùi xác chết. Hắn nhìn lại A Di. Nàng đứng như pho tượng nhìn Kiến Văn bằng thứ ánh mắt vô cảm.

Kiến Văn miễn cưỡng bước ra sau bức bình phong. Y đứng thừ ra khi thấy hai cái xác, một của lão Lục Tồn và một của Độc nhân Cầu Bá Tuyên. Thấy hai cái xác đó, Kiến Văn biến hẳn sắc diện. Từ những nét phấn khích ban đầu, mặt y sa sầm xuống và nhanh chóng khoác một màu tái nhợt, tái nhợt.

Gã bản thân nói:

- Sao lại thế này?

Kiến Văn vừa nói vừa thôi bộ nhưng mắt thì cứ nhìn chăm chăm vào xác của Lục Tồn và Độc nhân Cầu Bá Tuyên.

Y thần thờ nói:

- Chuyện quái quỷ gì thế này?

Y tiếp tục lùi cho đến khi lưng chạm vào A Di. Kiến Văn giật mình quya ngoắt lại. Đôi thu nhãn đầy sắc nhạt nhẽo vô cảm của A Di rơi vào mắt Kiến Văn.

Chạm vào ánh mắt của nàng, toàn thân y bất giác nổi đầy gai ốc. Kiến Văn miễn cưỡng hỏi: - A Di, tiểu thư đâu?

Nàng từ tốn nói:

- Uyên Uyên tiểu thư muốn Kiến Văn công tử thấy xác của lão Lục và Độc nhân Cầu Bá Tuyên.

Mồ hôi rịn ra trán Kiến Văn:

- A Di! Chuyện này như thế nào? Chuyện này như thế nào? Tại hạ chẳng hiểu gì cả.

A Di lắc đầu:

- Công tử không hiểu, không biết hay giả vờ không biết không hiểu?

Chân diện của Kiến Văn chảy dài xuống trông thật khổ não. Gã muốn nói nhưng cổ họng cứ như có cái gì đó chẹn ngang không sao thốt được thành lời.

Y miễn cưỡng nói:

- Ai... Ai đã giết Lục Tồn và Độc nhân?

Nàng cất giọng thật nhạt nhẽo đáp lời Kiến Văn:

- Điều đó Kiến Văn công tử không cần biết. Nếu như A Di nói chính Uyên Uyên tiểu thư giết hai người kia, chắc chắn công tử cũng không tin.

Công tử chỉ nên tin một điều, khi Uyên Uyên tiểu thư muốn A Di đưa công tử đến tận mục sở thị xác của Lục Tần và Độc nhân Cầu Bá Tuyên thì tiểu thư đã biết toàn bộ âm mưu của công tử.

Mồ hôi rịn đầy mặt Kiến Văn. Y ngơ ngác buột miệng nói:

- Sao nàng có thể biết được chứ?

A Di nhật nhẽo nói:

- Công tử thốt ra câu này tất đã thừa nhận mọi hành động và dự mưu của mình.

Giọng nói nhật nhẽo băng giá của A Di đập vào thính nhĩ Kiến Văn khiến xương sống của gã gay lạnh, nhói buốt. Bất giác Kiến Văn không làm chủ được mà phải lùi lại hai bộ.

Y lắc đầu nói:

- Kiến Văn... Kiến Văn... Kiến Văn chẳng làm gì cả.

A Di nheo mày nhìn Kiến Văn:

- Kiến Văn công tử còn có thể nói ra câu đó được sao? Công tử phủ nhận những điều mình đã làm à?

- Ồ... Ồ...

A Di chau mày rọi hai luồng uy nhân lạnh lẽo vào mặt Kiến Văn. Nàng trầm giọng nói: - Kiến Văn công tử và Lục Tần cùng Độc nhân Cầu Bá Tuyên hợp lực với nhau hầu có ý tước đoạt cơ nghiệp của Kim Tiền bang. Nếu một khi sự việc bại lộ thì Độc nhân Cầu Bá Tuyên sẽ đứng ra cưu mang cho hai người. Nay Độc nhân đã chết chẳng biết ai còn cưu mang cho công tử đây.

Sắc diện Kiến Văn tái nhợt, tái nhợt.

- Sao... Sao cô nương biết?

- Không chỉ A Di biết mà tất cả mọi người ở Kim Tiền bang đều biết. Kiến Văn công tử định giở thủ đoạn bày tình Uyên Uyên tiểu thư, vừa thụ hưởng thân xác tiểu thư vừa có thể với tay độc chiếm cơ nghiệp Kim Tiền bang.

Kiến Văn dùng ống tay áo lau mồ hôi trán. Gã nhìn A Di gần như muốn đứng trông hai con người.

A Di nhìn gã nhật nhẽo nói:

- Kiến Văn công tử thừa nhận việc làm của mình chứ.

- Ồ... Ồ...

Đôi chân mày A Di nhíu lại.

Sự thay đổi trên khuôn mặt xinh xắn của nàng khiến Kiến Văn chột dạ. Y miễn cưỡng nói: - A Di cô nương định làm gì tại hạ?

Y vừa nói vừa bất ngờ lạng bộ lượt đến vươn chỉ điểm vào tinh huyết nàng, nhưng chỉ pháp của Kiến Văn vừa chạm vào trang phục của A Di thì đã bị nàng gạt phắt ra. Tả thủ của nàng vung lên tát thẳng vào mặt gã.

- Bốp...

Kiến Văn chúi đầu, ngã sòng xoài dưới đất. Hắn tròn mắt ngơ ngẩn nhìn A Di. Sao Kiến Văn không ngạc nhiên cho được khi A Di vừa hóa giải chiêu công của gã vừa phản công lại một cách chuẩn đích và nhanh lẹ, khiến y chẳng kịp trở tay, đành hứng cái tát vào mặt mình.

A Di bước đến trước mặt Kiến Văn.

Nàng thờ ơ nói:

- Kiến Văn công tử không nên hành động như vậy với A Di. A Di có thể lấy mạng Kiến Văn công tử trong chớp mắt dễ như lấy đồ trong tay áo mình.

Nàng khoanh tay trước ngực nhìn Kiến Văn.

Chạm vào ánh mắt của A Di, Kiến Văn phải cúi gục đầu xuống.

Y lí nhí nói:

- Tại hạ đã biết tội của mình.

- Kiến Văn công tử thừa nhận tội trạng của công tử chứ?

- Kiến Văn thừa nhận... A Di, xin hãy tha cho Kiến Văn một con đường sống.

Nàng im lặng nhìn Kiến Văn.

Sự im lặng của nàng khiến Kiến Văn phải ngẩng mặt nhìn lên. Một lần nữa y vô tình chạm vào ánh mắt của A Di, đành phải cúi gầm mặt xuống.

Kiến Văn nghĩ thầm: “Mạng của ta đến đây tận rồi sao?” Kiến Văn ngẩng lên hỏn hển nói: - A Di... Cho dù A Di không giết Kiến Văn thì Kiến Văn cũng không sống nổi qua một con trăng đầu... Bởi Cầu Bá Tuyên chết, Kiến Văn không sao có được giải dược cứu mạng mình. Thời hạn sống của Kiến Văn đã được định đoạt rồi... Hãy ban phát cho Kiến Văn thời gian còn lại để ăn năn sám hối.

A Di chẳng biểu lộ chút xúc động nào trước câu nói của Kiến Văn. Nàng nhặt nhẹo đáp lời gã.

- Chuyện đó A Di cũng biết.

Câu nói này của nàng khiến Kiến Văn gần như mất tất cả hy vọng. Y ngẩng lên nhìn A Di bằng ánh mắt van xin cầu khẩn.

- Cô nương lấy mạng tại hạ chứ?

Bộ mặt khô ngô tuần tú của Kiến Văn bộc lộ tất cả những nét đau khổ trông thật tội nghiệp và thảm thương.

Y gượng nói:

- Kiến Văn không sống được bao lâu nữa đâu.
A Di lạnh lùng nói:
- Kiến Văn công tử van xin A Di.
Kiến Văn gật đầu:
- Đúng... Kiến Văn van xin nàng.
- Chỉ còn sống không bao lâu... Sao công tử lại van xin để được sống?
Kiến Văn cúi gằm mặt xuống lí nhí nói:
- Kiến Văn quý mạng sống này... Kiến Văn quý lắm.
- Công tử biết quý mạng sống, sao lại gieo họa cho người khác?
Y nhìn xuống, nắc nhen, rồi ngẩng đầu lên:
- Kiến Văn thề sẽ không gieo họa cho ai nữa.
- Thật chứ?
Y đưa tay qua khỏi đầu, khẳng khái nói:
- Kiến Văn thề trước mặt A Di... Nếu Kiến Văn còn tiếp tục gieo họa cho người khác thì trời không dung đất không tha.
- Thế Kiến Văn công tử biết mình gieo họa gì không?
Gã lí nhí nói:
- Kiến Văn đã gieo họa tình.
A Di gật đầu:
- Công tử đã nhận ra tội lỗi của mình rồi đó.
Y dập đầu xuống trước mũi hài nàng.
- A Di tha cho Kiến Văn.
- Được... A Di sẽ cho Kiến Văn công tử sống nốt thời gian còn lại trước khi vong mạng bởi độc công của Cầu Bá Tuyên... Nhưng để được đặc ân đó, Kiến Văn công tử hãy tự trừng phạt mình hai cái tát. Và mãi mãi không được gặp Uyên Uyên tiểu thư. Nếu như có ý gặp Uyên Uyên thì phải nhớ đến hai cái tát này.
Kiến Văn dập đầu:
- Kiến Văn đội ân A Di.
Gã nói rồi, liền giơ tay tự tát vào mặt mình hai cái thật mạnh.
- Bốp bốp...
Hai bên má Kiến Văn hiện rõ hai dấu tay của gã.
A Di gật đầu:
- Công tử hãy tự tìm nơi an nghỉ cho công tử. Đừng chờ đợi gì ở tiểu thư Uyên Uyên.
Nàng nói rồi, quay bước đi thẳng ra khỏi cửa ngôi nhà hoang, để mặc Kiến Văn lại một mình.

Còn lại một mình, Kiến Văn ôm đầu, bứt tóc. Gã rên rỉ:

- Sao ta lại như thế này... Sao số phận của ta hẩm hiu như thế này?

Hắn vò đầu mình:

- Kiến Văn ta đã làm tội gì đáng để bị ông trời trừng phạt như thế này đây?

Y nhìn về phía bức bình phong, gào lên:

- Lão Độc, tại sao lão chết để Kiến Văn ta phải chết theo lão chứ...

Y đập tay vào ngực mình. Y vừa vỗ vào ngực vừa thét.

Kiến Văn bật khóc thành tiếng. Thấy gã đau khổ, không ai mà không động lòng.

Nhưng nếu biết Kiến Văn là đạo hoa tặc vô tâm vô tình, sự đau khổ kia cũng đáng tội gã đã gieo dục tình cho những nữ nhân.

Kiến Văn tự dần xé mình một lúc rồi đứng lên. Y nhảm nói:

- Ta phải sống. Ta không muốn chết... Ta phải sống.

Hắn vừa nói vừa lầm lũi bước ra ngoài ngôi nhà hoang. Trời đêm thật lạnh lẽo và băng giá, nhưng Kiến Văn đâu còn cảm nhận được cái giá lạnh của trời đêm nữa. Trong tâm tưởng gã chỉ nghĩ đến sự sống và cái chết của bản thân thôi.

Y cúi gầm mặt đi trên đường, nhưng lại chẳng biết đi đâu.

Y hy vọng một kỳ tích nào đó đến với mình để y có thể giữ được cái mạng trong thân ảnh của một mỹ nam tử từng được nữ nhân tôn thờ và ao ước được dựa vào người gã.

Kiến Văn dừng bước nhìn lên trời. Y nhảm nói:

- Ta biết đi đâu tìm một huyết mộ cho mình?

Y bật khóc thành tiếng, vừa rên rỉ:

- Kiến Văn ơi... Sao đời người đau khổ như thế này. Nếu ta biết có ngày hôm nay, ta sẽ không là Đạo hoa tặc, ta đã không chen chân vào giang hồ để tìm chút danh cho mình. Ta đã không đánh mất Tiểu Huệ.

Hắn cắn răng trên vào môi dưới, suy nghĩ đến ngày mai của mình mà mồ hôi tuôn ra ướt đầm người mặc dù đêm nay thật rét bởi những ngọn gió đêm se lạnh.

Kiến Văn lại lầm lũi bước đi. Đầu y cúi gầm xuống như thể đếm từng bước của gã. Y vừa đi vừa nghĩ thầm: - Không biết côi a tỳ có giống như côi trần thế này không? Và mình có còn là một trang mỹ nam tử hay không?

Y niệm vợ vẫn đó còn đọng trong đầu Kiến Văn thì phía trước gã xuất hiện đôi bạch lạp lung linh hướng về phía gã. Thấy đôi bạch lạp bất ngờ xuất hiện trong đêm thanh vắng yên tĩnh, ý tưởng về bóng dáng quý vô thường

càng rõ trong tâm thức Kiến Văn.

Y dừng bước nhìn về phía đôi bạch lạp đang tiến dần về phía gã mà nghĩ thầm: “Đã đến thời khắc quý vô thường đến lấy mạng mình chăng?” Xương sống Kiến Văn gay buốt, toàn thân nổi da ốc khi nhận ra đôi bạch lạp lơ lửng bay phía trước, theo sau là một người vận thụng y xám xịt, có mũ trùm đầu. Đôi con ngươi của Kiến Văn mở to hết cỡ, những tưởng chúng có thể lọt ra ngoài hốc mắt để nhìn hiện tượng quý dị đó. Gã muốn quay bước bỏ chạy nhưng đôi chân như thể có đeo chùy, không sao nhấc lên được.

Kiến Văn lẩm nhẩm nói:

- Bóng sắc tử thần...

Đôi bạch lạp lơ lửng dừng ngay phía trước Kiến Văn. Y nghĩ đến cái chết. Cùng với ý niệm đó, y rọi mắt nhìn về phía sứ giả a tỳ. Y nhận được hai đóm xanh rờn đang chiếu vào gã.

Đôi mắt địa ngục như thể muốn thấu tóm lấy thần thức lẫn nhãn lực của Kiến Văn khiến hắn bủn rủn cả người.

Y không dám được nổi sợ hãi cùng cực mà buột miệng hỏi:

- Tôn giá đến bắt hồn tại hạ?

Một giọng nói eo éo cất lên:

- Hãy cầm đôi bạch lạp.

Kiến Văn như thể bị giọng nói kia thu hút thần thức mà cầm ngay lấy đôi bạch lạp, chẳng khác nào đứa bé ngoan ngoãn nghe lệnh kẻ bề trên.

Giọng nói eo éo lại cất lên:

- Đi theo ta.

Chỉ nghe giọng nói đó thôi, xương sống Kiến Văn đã gay buốt nhói nhói. Y cố lắm mới nói được.

- Kiến Văn chưa muốn chết.

- Không muốn chết phải theo ta.

Y gượng gật đầu:

- Dạ!

Kiến Văn lặng lẽ cầm đôi bạch lạp theo chân thụng y nhân. Y vừa đi vừa nghĩ đến cái chết của mình mà lòng nặng trĩu. Thụng y nhân tiến vào mộ địa. Kiến Văn theo bước mà toàn thân run lẩy bẩy. Gã nghĩ thầm: “Ta đang đi xuống địa ngục.” Mặc dù nghĩ vậy nhưng gã vẫn cố giữ im lặng.

Cẩn rằng trên vào môi dưới, những tưởng rách cả môi đè nén nỗi lo âu sợ hãi, Kiến Văn cố dí bước theo thụng y nhân.

Y cùng thụng y nhân bước vào ngôi nhà mồ.

Toàn thân Kiến Văn gay lạnh khi đôi tay thụng y nhân thò ra khỏi ống tay

áo thụng y.

Mười chiếc móng cong vút, với làn da tái nhợt tái nhợt. Thứ làn da của các chết lâu ngày.

Y đẩy một cổ áo quan.

Trên sàn nhà mờ ngay bên dưới áo quan là một địa đạo.

Kiến Văn không sao đề nén được nỗi sợ hãi, liền hỏi:

- Tôn giá dẫn Kiến Văn xuống a tỳ ư?

Y lắc đầu thều thào nói tiếp:

- Kiến Văn chưa muốn chết. Kiến Văn còn sống được vài ngày nữa.

Hắn quì xuống:

- Tôn giá... Kiến Văn cầu xin tôn giá cho Kiến Văn sống nốt những ngày còn lại.

Thụng y nhân quay ngoắt lại, khễ giữ hữu thủ.

Kiến Văn những tưởng đó là thao tác lấy hồn gã ra khỏi xác, nên há hốc miệng. Y nhanh chóng cảm nhận sự bất động toàn thân bị đóng băng mà hóa thành tượng.

Thụng y nhân bước đến trước đôi bạch lạp gắn lên cổ áo quan rồi cặp gã xuống địa đạo.

Kiến Văn bị thụng y nhân cặp đến một gian thạch phòng, y còn đủ thần thức để nhận ra những vật dụng trong gian thạch phòng này. Vật mà Kiến Văn chú ý nhất chính là chiếc gương đồng sáng ngời, với những vật trang điểm của nữ nhân.

Thụng y nhân đặt Kiến Văn ngay trước tấm gương đồng. Y muốn nói nhưng toàn thân tê cứng bất động, ngay cả nói cũng không được.

Sau khi đặt Kiến Văn trước tấm gương đồng rồi, thụng y nhân thản nhiên lột bỏ trang phục gã.

Bị thụng y nhân lột trang phục, Kiến Văn nghĩ thầm: “Quý vô thường định ăn thịt ta sao?” Nghĩ như vậy nhưng không nói, Kiến Văn không thể thốt ra lời nói bởi tà thuật phong bế tịnh huyết của thụng y nhân.

Thụng y nhân dùng ta nắn nốt thể xác của Kiến Văn. Những móng tay nhọn của thụng y nhân chạm đến người Kiến Văn khiến toàn thân gã phải nổi đầy gai ốc. Gã muốn rùng mình, nhưng không sao rùng mình được. Gã muốn nói nhưng không sao nói được.

Thụng y nhân nắn nốt thân ảnh Kiến Văn một lúc thì lui lại.

Thụng y nhân phá lên cười.

Nghe tiếng cười của thụng y nhân, Kiến Văn nhắm mắt lại chờ đợi cái chết đến với mình. Thụng y nhân bất ngờ phủ tay một lần nữa. Chỉ mỗi cái

phủ tay đó thôi mà thụng y nhân đã hóa giải tịnh huyết cho y.

Vừa cử động được, đài tiên Kiến Văn quì ngay xuống dưới sàn đá. Y khẩn thiết nói: - Tôn giá tha mạng.

Thụng y nhân chấp tay sau lưng nhìn Kiến Văn:

- Người họ gì?

Giọng nói eo éo của thụng y nhân phát ra, đập vào thính nhĩ khiến Kiến Văn gay buốt cột sống.

Gã lập bập nói:

- Văn bối họ Chu, tục danh Kiến Văn.

Thụng y nhân rọi đôi thần nhãn xanh rờn vào Kiến Văn. Chạm vào đôi thần nhãn sáng ngời đó, Kiến Văn khẩn thiết nói: - Tôn giá, Kiến Văn chẳng sống được bao nhiêu lâu nữa đâu. Kiến Văn vốn dĩ đã bị độc nhân Cầu Bá Tuyên cấy độc trùng vào nội thể. Nay Độc nhân đã chết, Kiến Văn tự biết mình phải chết theo lão Độc. Kiến Văn cầu xin tôn giá cho Kiến Văn sống thêm thời gian nữa khi mạng tận. Kiến Văn sẽ hầu hạ tôn giá dưới a tỳ.

- Người bị cấy độc trùng?

Kiến Văn gật đầu nhỏ nhẹ đáp:

- Dạ!

- Há miệng ra.

Kiến Văn răm rắp làm theo lời thụng y nhân. Thụng y nhân áp tả thủ vào đan điền gã, hữu thủ để trước cửa miệng của Kiến Văn rồi nói: - Người sẽ hầu hạ ta chứ?

- Kiến Văn sẽ hầu hạ tôn giá.

- Được...

Lời thốt ra khỏi miệng thì thụng y nhân vận công. Kiến Văn cảm nhận một luồng khí dồi dào tuôn chảy vào đan điền mình, đồng thời hấp lực từ hữu thủ xuất hiện. Lực phủ ngũ tạng của Kiến Văn quặn đau khiến mồ hôi tuôn ra đầm trán. Gã rên lên một tiếng.

- Ôi...

Kiến Văn những tưởng thụng y nhân dụng tà thuật lôi lực phủ ngũ tạng của mình ra, nhưng hoàn toàn trái với ý của gã, trên lòng bàn tay của thụng y nhân là con độc trùng đang ngoe nguẩy.

Thụng y nhân cất giọng eo éo:

- Phải đây là độc trùng không?

Thấy con độc trùng, Kiến Văn mừng rỡ sụp lạy:

- Tôn giá cứu mạng văn bối.

Gã vừa nói vừa hành đại lễ.

Thụng y nhân đỡ hấn đứng lên. Bây giờ Kiến Văn đã bớt đi nỗi hồi hộp lo âu nhưng cũng không quan tâm đến sự lỏa thể của mình.

Thụng y nhân nhìn Kiến Văn từ tốn nói:

- Hãy gọi ta là nương nương.

Câu nói này của thụng y nhân khiến Kiến Văn sững sờ. Nét sững sờ còn lộ trên mặt gã thì Thụng y nhân đã lộ bỏ chiếc mũ trùm đầu. Mái tóc dài trắng xóa, đôi mắt sâu hoắm, cùng đôi môi thâm xỉ đập vào mắt gã.

Ngoài người nét quái gở của những kẻ sống dưới địa tuyết lâu ngày, còn có những nếp nhăn hằn sâu trên mặt thụng y nhân.

Kiến Văn cố giữ tịnh tâm mới có đủ dụng lực đối nhãn với con người của cõi a tỳ đó.

- Tiết Mạc Chược thích người đó.

Kiến Văn thở phào một tiếng:

- Đa tạ nương nương!

Tiết Mạc Chược nhìn Kiến Văn mà chẳng một chút ngại ngùng trước sự lỏa thể của gã.

Mụ nói:

- Kể từ hôm nay người sẽ là đồng tử của Tiết Mạc Chược. Tiết Mạc Chược sẽ truyền thụ võ công địa tuyết cho người, nếu người ngoan ngoãn và biết hầu hạ ta.

Kiến Văn ôm quyền xá:

- Kiến Văn sẽ hết lòng hầu hạ nương nương.

Tiết Mạc Chược chau mày. Đôi mắt sâu hoắm đầy thần uy rọi vào gã.

- Đừng vội đa lễ... Nếu như người không làm bổn nương vừa ý thì không có được võ công cái thể của địa tuyết mà ngược lại còn bị bổn nương xé xác nữa.

- Kiến Văn sẽ làm hết sức mình để hầu hạ nương nương không để nương nương thất vọng.

Mạc Chược gật đầu:

- Tốt lắm... Kiến Văn... Người rất may mắn đã được bổn nương chọn làm đồng tử, bởi vì người có phong thái và sắc đẹp hơn những người khác. Hãy cố mà giữ lấy phận của mình.

Xem như đây là kỳ tích của người.

Nghe Tiết Mạc Chược nói câu này, Kiến Văn phân khích nghĩ thầm: “Chẳng lẽ đây là kỳ tích của ta sao? Kiến Văn ơi... Thế là người được sống rồi.” Kiến Văn nhìn Tiết Mạc Chược: - Kiến Văn thề sẽ hầu hạ nương nương.

- Người sẽ phát dương quang đại nếu biết làm vừa lòng bổn nương.

- Kiến Văn sẽ hết lòng làm vừa lòng nương nương.

Tiết Mạc Chước gật đầu.

Mụ bước lại tràng kỷ, yên vị rồi duỗi chân đến trước.

- Cởi giày cho bốn nương.

Kiến Văn quì ngay dưới chân Mạc Chước, cẩn thận cởi giày cho mụ. Gã vừa cởi giày vừa nghĩ trong đầu: “Mụ này hẳn là một dâm nữ của cỗi a tỳ. Ta phải chiếm lấy mụ để có được võ công của mụ.” Ý niệm đó trôi qua đầu Kiến Văn, nên y cởi giày cho Tiết Mạc Chước bằng tất cả sự thành tâm lẫn nghệ thuật của một đạo hoa tặc. Cởi giày cho Tiết Mạc Chước rồi, Kiến Văn mới ngẩng lên từ tốn nói: - Kiến Văn sẽ rửa chân cho nương nương.

Y rửa chân cho Tiết Mạc Chước bằng cách dùng lưỡi của mình rà hết đôi chân của mụ.

Mụ mê mê khoái cảm nhìn gã đấm đuôi.

Kiến Văn phải mất đúng một canh giờ mới rửa xong đôi chân của Tiết Mạc Chước bằng lưỡi của mình. Y nhìn Tiết Mạc Chước mỉm cười: - Nương nương vừa lòng với Kiến Văn chứ?

Tiết Mạc Chước nhìn y khẽ gật đầu. Cùng với cái gật đầu đó, mụ đặt tay lên ngực Kiến Văn ve vuốt, rồi mỉm cười nói: - Đồng tử, người đẹp lắm.

Chương 35 - Vu Điền Sơn Trang

Vu Sơn Điền Trang.

Trong tiết trời lập xuân trên Vu Sơn thật là mát mẻ. Cảnh vật trên Vu Sơn như một bức tranh sinh động đầy màu sắc. ở bất cứ đâu cũng thấy hoa nở khoe sắc khoe hương.

Trong tiết trời này, bất cứ ai đến Vu sơn cũng cảm thấy thanh thản, rũ bỏ được tất cả những điều phiền muộn trải qua trong đời mình.

Trên Vu Sơn, thì Vu Sơn điền trang là nơi đẹp nhất. Nó kết tinh tất cả vẻ đẹp mà tạo hóa ban tặng cho Vu Sơn. Tọa lạc trên một bình nguyên, cách núi Ngũ Lão không xa. Vu Sơn điền trang chẳng khác nào chốn bồng lai tiên cảnh. Trong khung cảnh thơ mộng đó, điền trang Vu Sơn càng lộng lẫy và không thiếu phần trang trọng khi đến ngày hội Vu Sơn.

Hai dãy cờ phướn dọc theo lối đi từ ngõ môn đến tận gian đại điện nguy nga tráng lệ.

Ngay ngoài đại điện là đôi lân sư bằng đá hoa cương với cái thần uy vũ của giống tứ linh, tạo ra sự trang trọng cho điền trang Vu Sơn.

Trong đại điện, bộ ư lư đồng khổng lồ đặt ngay giữa đang tỏa hương trầm nghi ngút.

Sau bộ ư lư đồng đó là bàn hương án với đủ các lễ vật ngũ quả và hoa tươi. Hai bên đại đường là hai hàng ghế tựa sơn son thếp vàng có khảm ngọc óng ánh.

Cuối cùng thời khắc trọng đại đã đến.

Người đầu tiên đến Vu Sơn điền trang phó hội chẳng phải ai xa lạ mà chính Chấp Pháp trưởng lão Thừa Phát. Tay cầm đũa cầu bông, tín vật truyền thần của Cái Bang. Chấp pháp trưởng lão vận trang phục có một chiếc túi và chẳng vá chịt, bước vào đại điện.

Gã mõ phu đứng ngay cửa đại điện xướng lên.

- Chấp pháp trưởng lão Cái Bang đến.

Thân hành Thượng Quan Nghi ra tiếp Thừa Phát.

Thượng Quan Nghi ôm quyền xá khách sáo nói:

- Vu Sơn điền trang của Kim Tiền bang hân hạnh được tiếp Thừa Phát trưởng lão.

Thừa Pháp đáp lễ từ tốn nói:

- Bang chủ ra tận đây để tiếp lão Thừa... Lão Thừa cảm kích vô cùng. Vậy bang chủ có nghĩ Chấp Pháp lão Thừa có thể đại diện cho Cái Bang được không?

Thượng Quan Nghi giả lả cười rồi nói:

- Hây....thấy đả cầu bông là thấy bang chủ... Trên tay chấp pháp trưởng lão là ngọn đả cầu bông danh bất hư truyền của Cái Bang, xem như trưởng lão là bang chủ Cái bang rồi.

Chấp Pháp trưởng lão Thừa Phát ôm quyền.

- Đa tạ bang chủ... Đa tạ bang chủ.

Thượng Quan Nghi đích thân đưa Thừa Phát đến chỗ ngồi.

Lần lượt từng người đến Vu Sơn điền trang. Người thứ hai là Thần Phục bang chủ Khương Trọng Bá. Đi bên cạnh Khương Trọng Bá là vị ái thê Cát Mộng Băng. Có thể nói Khương Trọng Bá đi đâu thì Cát Mộng Băng chẳng khác nào chiếc bóng của y.

Sau Khương Trọng Bá lần lượt từng người Trần Thành Danh, Vạn mã bang chủ. Cốt Trường Bang, bang chủ Thiết Y bang. Y vận bên ngoài bộ Kim ty giáp sáng ngời. Sau Cốt Trường Bang là bang chủ Kim Long bang Dương Đình Trạc.

Trong tất cả các bang chủ đến Vu Sơn phó hội, Dương Đình Trạc bang chủ là người trẻ tuổi nhất. Y chỉ độ ngoài ba mươi, dung mạo và phong thái có vẻ uy vũ. Mặt hơi biểu lộ nét dương dương tự đại. Chính vẻ mặt của họ Dương khiến Thần Phục bang chủ Khương Trọng Bá hơi nhú mày.

Y nhìn sang Cát Mộng Băng nhỏ giọng nói - Bọn hậu bối thường có vẻ kiêu căng tự đại. Phu nhân có thấy điều đó không?

Mộng Băng nhìn Trọng Bá mỉm cười, nhỏ nhẹ nói - Tướng công muốn nói đến Dương bang chủ?

Trọng Bá gật đầu.

- Họ Dương có vẻ xem thường các bậc trưởng bối.

- Dương bang chủ có thái độ tự cao tự đại cũng đúng thôi. Bởi chỉ mới ngoài ba mươi đã là bang chủ một bang lớn trong võ lâm giang hồ, được ngồi chung với các vị bang chủ khác...

Tất y phải có tài hơn người chứ.

Chân diện Trọng Bá sa sầm.

Lão nhìn Mộng Băng cố lấy giọng ôn nhu nói:

- Phu nhân ca ngợi Dương tiểu tử quá đó. Thật ra Kim Long bang có gì đâu, nếu không muốn nói chỉ là một lực lâm sơn tặc thảo khấu, không đáng để phu nhân nhìn tới.

Gã nói rồi nhìn về phía Thượng Quan Nghi.

Thượng Quan Nghi vỗ tay một tiếng.

Trương quảng từ sau bức bình phong bước ra. Chàng vận bộ y phục màu trắng trông thật thanh nhã.

Chàng ôm quyền xá mọi người rồi từ tốn nói:

- Trương Quảng thay mặt bang chủ xin được ngỏ lời trước với các vị bang chủ.

Chàng ôm quyền xá từng người rồi bước đến ba bộ trịnh trọng nói:

- Thứ nhất Trương Quảng thay mặt bang chủ đáp tạ tri giao của chư vị.

Chàng nói rồi lại xá từng người.

Dương Đình Trạc đứng lên.

- Kim Tiền bang mời chúng tôi đến đây để phó hội bàn đại sự. Có gì cần nói thì nói thẳng ra đi, đừng khách sáo dài dòng nữa.

Trương Quảng nhìn Dương Đình Trạc:

- Tại hạ xin thay mặt bang chủ nói ra ngay đây mà...

Chàng im lặng một lúc chờ cho Dương Đình Trạc ngồi xuống hẳn mới nói: - Thứ nhất.. Kim Tiền bang thỉnh mời các vị bang chủ đến Vu Sơn điền trang để bang chủ của tại hạ tuyên cáo rồi bỏ võ lâm giang hồ, rửa tay qui ẩn không màng đến chuyện võ lâm nữa.

Thần Phục bang chủ Khương Trọng Bá đứng bật lên:

- Có chuyện đó sao?

Trương Quảng nhìn Trọng Bá.

- Bang chủ của tại hạ đã quyết định như vậy rồi. Nhưng trước khi rửa tay qui ẩn giang hồ, bang chủ có lời đề nghị thỉnh giáo chư vị bang chủ.

Chàng im lặng một lúc để mọi người thấm câu nói của mình rồi mới nói tiếp: - Trên võ lâm có các giáo phái, các môn phái và các bang hội. Môn thì hiện có Thiên môn của môn chủ Đoàn Bất Quân, phái thì có Võ Đang phái của Huyền Không chân nhân, cung thì có Minh thần cung của cung chủ Giáng Hoa. Để cân xứng và làm đối trọng với Thiên môn, Võ Đang và Minh Thần cung, bang chủ Kim Tiền bang của tại hạ thỉnh mời chư vị bang chủ về Vu Sơn điền trang để họp bàn hợp nhất các bang phái lại, lập thành một đại bang.

Trương Quảng nhìn một lượt các vị bang chủ. Chàng lấy một bó đuă đưa lên trước mặt rồi nói - Các vị hãy nhìn xem.

Trương Quảng lấy một chiếc đuă bẻ đôi, rồi nói tiếp.

- Nếu chỉ một chiếc đuă thì rất dễ bị bẻ gãy nhưng nhiều chiếc đuă thì chẳng dễ gãy chút nào.

Im lặng một lúc, Trương Quảng nói tiếp:

- Chư vị bang chủ hẳn đã hiểu ý bang chủ của tại hạ?

Chấp pháp trưởng lão Thừa Phát đứng lên nói:

- Trương công tử... Thượng Quan bang chủ rửa tay qui ẩn khỏi võ lâm

vậy lấy cái gì để hợp nhất với chúng tôi để lập đại bang.

Trương Quảng nhìn lại Thượng Quan Nghi.

- Trương Quảng mời bang chủ nói với các vị bang chủ ý của người.

Thượng Quan Nghi đứng lên. Lão ôm quyền nói - Các vị bằng hữu... Thượng Quan lão phu quyết định rửa tay qui ẩn, rút khỏi võ lâm giang hồ, nhưng có lòng muốn giao Kim Tiền bang lại cho võ lâm để an hưởng tuổi già, tránh xa chuyện thị phi. Vậy trong chư vị bang chủ đây bất cứ ai trở thành Bang chủ đại bang hợp nhất tất là Kim Tiền bang chủ Dương Đình Trạc đứng lên: - Thượng Quan bang chủ có lòng quảng đại bao dung như vậy thật đáng khâm phục vô cùng. Kim Long bang hoàn toàn ủng hộ bang chủ... Nhưng Dương mỗ mạn phép hỏi... Bang chủ đã nghĩ ra cách gì để chọn ra người đảm đương chức vị bang chủ đại bang hợp nhất chưa?

Thượng Quan Nghi vuốt râu mỉm cười, rồi nói:

- Sau khi bốn bang chủ rửa tay xong, tuyên cáo với chư vị rồi sẽ nói ra cách thức chọn lựa của Thượng Quan Nghi. Tùy chư vị bang thủ định liệu.

Dương Đình Trạc nhìn qua tất cả mọi người. Y đồng dạc nói:

- Các vị nghĩ sao?

Thần Phục bang chủ Khương Trọng Bá đứng lên:

- Ý của Thượng Quan Nghi bang chủ rất hay... Bốn bang chủ đồng ý. Chỉ có những kẻ rửa tay qui ẩn khỏi võ lâm giang hồ mới có thể giữ được sự công minh để đưa ra kế sách bầu chọn bang chủ đại bang.

Y ôm quyền hướng về Thượng Quan Nghi.

- Vậy bang chủ có chuẩn bị cho chức danh của vị đại bang chủ chưa?

Thượng Quan Nghi nhìn Trương Quảng - Trương công tử... Hắn đã suy nghĩ giùm lão phu rồi.

Trương Quảng mỉm cười.

- Tại hạ đã suy nghĩ rồi... Chức danh của vị bang chủ đó là Minh chủ Lục đại bang.

Khương Trọng Bá lập lại lời nói của Trương Quảng.

- Minh chủ Lục đại bang.

Y khẽ gật đầu:

- Được. Hay lắm... Chúng ta cứ theo đó mà làm.

Mọi người đồng gật đầu.

Trương Quảng nhìn lại Thượng Quan Nghi:.

- Mời bang chủ tiến hành lễ rửa tay qui ẩn giang hồ.

Trương Quảng quay lại chỗ của mình.

Thượng Quan Nghi trình trọng phán lệnh:

- Bung rượu.

Một ả nô nữ đầu đội mâm đồng có sáu chén vàng và một bầu rượu nóng bước ra quì xuống dưới chân Thượng Quan Nghi.

Thượng Quan Nghi trịnh trọng bung bầu rượu chuốc đầy sáu chén rượu. Bung lấy một chén rượu, Thượng Quan Nghi nói với ả nô nữ.

- Mời rượu các vị bang chủ ả nô nữ đội mâm rượu đến từng người.

Chờ cho mọi người cạn chén rồi, Thượng Quan Nghi mới trang trọng nói:
- Chư vị bang chủ bằng hữu... Thượng Quan Nghi mượn chén rượu bỏ đào này để kính các vị... và mong các vị chấp nhận cho Thượng quan Nghi qui ẩn khỏi võ lâm giang hồ.

Lão chia chén rượu đến trước.

Mọi người cùng đứng lên.

Thượng Quan Nghi nói:

- Mời...

Tất cả mọi người cùng cạn chén.

Trả lại chén rượu vào mâm đồng đội trên đầu ả nô nữ, Thượng Quan Nghi đồng đặc nói: - Thượng Quan Nghi xin được tiến hành lễ rửa tay qui ẩn giang hồ.

Khương Trọng Bá nhìn Thượng Quan Nghi.

- Kim Tiên bang chủ suy nghĩ kỹ rồi chứ.

- Thượng Quan Nghi đã suy nghĩ kỹ rồi.

Lão nói rồi ra dấu.

Một ả hoàn dâng chậu nước bằng vàng bước ra quì xuống dưới chân Thượng Quan Nghi. Thượng Quan Nghi trịnh trọng nói: - Sau khi Thượng Quan Nghi rửa tay qui ẩn khỏi võ lâm giang hồ, mong rằng chư vị bang chủ và các bằng hữu gần xa, bỏ qua tất cả những hiềm khích trước đây của Thượng Quan Nghi và mọi người. Xem như Thượng Quan Nghi đã tạ tội và mãi mãi không chen vào chốn thị phi.

Thượng Quan Nghi nói xong toan thọc tay vào chậu nước thì Vạn Mã bang chủ Trữ Thành Danh lên tiếng.

- Không...

Thượng Quan Nghi nhìn Trữ Thành Danh.

- Trữ bang chủ có điều chi muốn chỉ giáo lão phu?

- Trữ mỗ có điều muốn hỏi.

- Trữ bang chủ cứ hỏi.

- Thượng Quan Nghi bang chủ rửa tay qui ẩn giang hồ rồi, vậy Kim Tiên bang sẽ do ai đảm đương chức vị bang chủ.

Thượng Quan Nghi nói:

- Lão phu đã suy nghĩ rồi. Một khi lão phu qui ẩn vô lâm thì Kim Tiền bang cũng sẽ qui ẩn theo lão phu. Còn ai sẽ là người chủ trì đại sự của Kim Tiền bang... Lão phu xin giao lại cho Minh chủ Lục đại bang.

Trữ Thành Danh cau mày.

- Thượng Quan bang chủ giao Kim Tiền bang lại cho Minh chủ Lục đại bang à?

Thượng Quan Nghi khẳng khái gật đầu:

- Lão phu qui ẩn giang hồ rồi thì đâu còn tha thiết gì với Kim Tiền bang... Nên giao Kim Tiền bang lại cho Minh chủ Lục đại bang định đoạt.

Trữ Thành Danh khẽ gật đầu:

- Bang chủ xử như thế khiến cho Trữ mỗ khâm phục vô cùng. Nếu như Trữ mỗ trở thành Minh chủ Lục đại bang, nhất định sẽ bồi tiếp Thượng Quan bang chủ theo lễ thượng khách.

- Đa tạ Trữ huynh đệ.

Thượng Quan Nghi nhìn qua mọi người.

- Chư vị bang chủ còn ai muốn hỏi Thượng Quan Nghi ta điều gì nữa không?

Mọi người im lặng.

Thượng Quan Nghi mỉm cười:

- Vậy Thượng Quan Nghi xin được rửa tay qui ẩn khỏi giang hồ.

Thượng Quan Nghi nói rồi nhúng đôi tay mình vào chậu nước.

Lão rửa tay như thể sợ có bụi bám trên tay mình. A hầu thứ hai mang khăn đến cho Thượng Quan Nghi lau tay.

Lau tay xong rồi, Thượng Quan Nghi mới trịnh trọng nói - Kể từ bây giờ Thượng Quan Nghi không còn là bang chủ Kim tiền bang nữa. Mong các vị nhớ cho điều này... và cũng không chen chân vào chốn thị phi.

Thượng Quan Nghi nói rồi lui bước về chỗ của mình.

Dương Đình Trạc đứng lên nhìn Thượng Quan Nghi nói:

- Thượng Quan tiên sinh... đã qui ẩn giang hồ rồi nhưng hãn có kế sách để chọn ra Minh chủ Lục đại bang chứ?

Trương Quảng nói:

- Điều này bang chủ đã bàn với tại hạ.

Chàng nhìn qua một lượt các vị bang chủ rồi nói:

- Mời các vị theo tại hạ.

Mọi người lần lượt theo Trương Quảng ra phía sau đại đường Vu Sơn điền trang.

Sau tòa lầu đại đường Vu Sơn là một thung lũng mênh mông, bạt ngàn cây xanh và kéo dài đến tận đường chân trời. Phong cảnh như tranh vẽ.

Trương Quảng nói:

- Trong thung lũng dưới kia chẳng khác nào một trận đồ bát quái với đường ngang, đường dọc. Chúng ta sẽ chọn mình chủ Lục đại bang trong thung lũng này.

Chàng ngưng lời lấy hơi rồi nói tiếp:

- Trong thung lũng này có một tòa lầu hình bán nguyệt. Trong tòa lầu đó có thanh kiếm Minh chủ Lục đại bang. Một thanh kiếm quý chuôi nạm ngọc. Trong các vị bang chủ... Ai lấy được thanh kiếm đó xem như là đủ bản lĩnh võ công và duyên phận để đảm đương chức vị Minh chủ Lục đại bang.

Trương Quảng ôm quyền nói:

- Sự tranh đoạt nào cũng có hậu quả của nó. Do đó chư vị bang chủ phải làm chúc thư để lại bang phái của mình cho Lục đại bang mình chủ, nếu chẳng may bị đối phương sát tử.

Chưởng ảnh, đao kiếm vô anh... Nếu vị nào cảm thấy mình không có đủ bản lĩnh thì đứng ngoài này, không nhập cuộc.

Chàng nghiêm giọng nói:

- Đây là sự phân định công minh. Tất cả các vị bang chủ đều có thể giở tất cả kinh nghiệm lẫn võ học để tự thành chức nghiệp Minh chủ Lục đại bang. Nếu có người chết thì đó là sự công bằng không gieo hận, gieo thù cho hậu thế.

Chấp pháp trưởng lão Thừa Phát nói:

- Trương công tử... trong thung lũng kia có sự gian trá không?

Trương Quảng lắc đầu:

- Không... Nhưng tại hạ nói trước... Chỉ những người có đủ bản lĩnh và dũng lược mới nhập cuộc. Bằng như xét thấy mình không có cơ hội thì đừng bước vào cuộc thi thố này.

- Vậy Kim Tiền bang ai sẽ tham gia vào cuộc bầu chọn mình chủ Lục đại bang?

Trương Quảng nghiêm giọng nói:

- Bên Kim Tiền bang... Thượng Quan bang chủ đã qui ẩn khỏi giang hồ thì chính Trương Quảng sẽ tham gia vào cuộc.

Khương Trọng Bá cau mày.

- Công tử không có võ công mà.

Trương Quảng mỉm cười.

- Tại hạ có kế sách của mình.

- Được...cứ như vậy đi.
 Khương Trọng Bá nhìn lại Các Mộng Băng.
 - Mộng Băng... Nàng chờ ta ở đây... Khi nào ta là Lục đại bang minh chủ sẽ chọn cho nàng tước hiệu Lục đại bang phu nhân.
 Y nói xong cười lên khanh khách rồi đắc ý.
 Dương Đình Trạc lườm Khương Trọng Bá.
 Y nhìn lại Trương Quảng:
 - Trương công tử... Định bao giờ cho mọi người nhập cuộc?
 Trương Quảng ôm quyền nói:
 - Chư vị bang chủ không quản ngại đường xa đến Vu Sơn điền trang dự kỳ hội hợp nhất Lục bang thành Lục đại bang... Kim Tiền bang đâu để chư vị bang chủ chưa có khoảnh khắc thanh nhàn lại bước vào tử địa tranh đoạt... Do đó tại hạ đã chuẩn bị sẵn đại yến trên Vu Sơn lầu. Sau khi dự đại yến, mọi người sẽ được nghỉ ngơi. Khi nào mặt trời xuất hiện thì cũng là thời khắc bước vào cuộc tranh đoạt chức vị minh chủ Lục đại bang.
 Dương Đình Trạc gật đầu.
 - Được lắm... Vậy trong thời gian đó, nếu như Dương mỗ rảnh rang muốn tham khảo Tử địa Vu Sơn.. có được không?
 Trương Quảng gật đầu:
 - Được. Nhưng Trương Quảng nói trước... Thung lũng trước mặt các vị ví như một trận pháp với những đường ngang lối tắt... nếu như chư vị không có bản đồ thì sẽ bỏ lỡ cơ hội tranh đoạt chức vị minh chủ Lục đại bang đó.
 Dương Đình Trạc cau mày:
 - Vậy chừng nào mới có bản đồ giao cho chúng ta.
 - Bản đồ sẽ được giao cho từng vị trước khi mặt trời mọc.
 Dương Đình Trạc gật đầu:
 - Được... Dương mỗ sẽ chờ đến sáng vậy.
 Chấp pháp trưởng lão Thừa Phát bước đến bên Trương Quảng.
 - Lão phu nghi trong thung lũng kia có điều gian trá.
 Trương Quảng mỉm cười:
 - Nếu chấp pháp trưởng lão thấy có điều gian trá thì cứ đứng ngoài cuộc tranh đoạt này...
 Và chấp nhận một chức vụ nào đó của Minh chủ Lục đại bang phong cho.
 Thừa Phát vuốt râu lắc đầu:
 - Lão Thừa đâu bỏ qua cơ hội này được.
 - Nếu không muốn bỏ qua, trưởng lão nên thử thời vận của mình.
 - Trương công tử không có võ công còn muốn thử thời vận thì sao lão

Thừa không thử chứ - Nếu nghĩ vậy thì Thừa Phát trưởng lão đừng nghĩ thung lũng kia có sự gian trá. Mà phải tin vào bản thân mình.

- Lão Thừa sẽ ghi nhận giáo huấn này của công tử... Lão Thừa mong rằng không gặp Trương công tử trong thung lũng kia.

- Tất cả mọi con đường trong thung lũng đều dẫn đến biệt lâu bán nguyệt để kiểm lĩnh minh chủ.

Chương 36 - Cát Bụi Võ Lâm

Trương Quảng đứng chấp tay sau lưng nhìn về hướng đông. Chàng đã đứng ở trong gian phòng xá này lâu rồi. Đôi thần nhãn của chàng dõi về cõi hư vô nào đó. Trong không gian im lặng tĩnh mịch của Vu Sơn, Trương Quảng cảm nhận một nỗi buồn phiền đang chất chồng trong tâm tưởng mình.

Chàng lầm nhảm nói:

- Hai trăm nhân mạng của Thiên Vân trang...

Thốt ra câu đó, Trương Quảng như thể nhìn thấy cảnh máu chảy thành sông, cây chết thành núi ngay trước mặt mình. Chàng như nghe được tiếng gào thét, tiếng kêu cứu khản giọng của những người thân. Những hình ảnh trong quá khứ càng lúc càng động rõ từng nét trong tâm Trương Quảng khiến đôi bàn tay chàng từ từ nắm chặt lại thành hai quả thối quyền.

Trương Quảng từ từ khẽ buông một tiếng thở dài. Chàng lắc đầu như thể muốn xua đi những hình ảnh máu me trong đầu mình. Nhưng càng muốn xua đuổi những hình ảnh của ký ức, thì chúng lại càng hiện ra rõ mồn một.

A Di bước vào gian phòng xá.

- Chủ nhân... Người đã đứng ở đây lâu lắm rồi.

- Nàng đề ý đến ta à?

- A Di luôn ở bên chủ nhân.

Trương Quảng nhìn lại nàng. Vẻ mặt xinh xắn nhưng vô cảm của A Di đập vào mắt chàng. Trương Quảng từ tốn nói: - A Di... Ta muốn hỏi nàng một điều.

- Chủ nhân cứ hỏi... Bất cứ chuyện gì A Di biết, A Di sẽ trả lời chủ nhân.

Buông một tiếng thở dài, Trương Quảng nói:

- Nếu như có người nợ nàng huyết thù... Thì nàng sẽ trả lại bằng gì?

A Di nhìn Trương Quảng, nhỏ nhẹ nói:

- Nợ huyết thù thì phải trả bằng huyết thù...

Nghe A Di nói câu này, nụ cười mỉm gượng gạo hiện lên hai cánh môi của Trương Quảng. Chàng ôn nhu nói: - Ta biết nàng sẽ trả lời câu hỏi của ta bằng lời nói này, nhưng sao ta vẫn cứ hỏi nàng.

- A Di trả lời chủ nhân bằng lòng thành thật của mình.

Trương Quảng gượng cười nói:

- Thế còn có sự trả thù nào khác không?

A Di lắc đầu.

- Không. Máu phải trả máu... ân phải trả ân... Mạng thì trả bằng mạng.

Trương Quảng buông tiếng thở dài. Chàng nhướng mày nói:

- Sự thành thật của A Di khiến Trương Quảng lạnh cả người.

- Chủ nhân hỏi... A Di phải trả lời.
 - Nếu ta muốn có một cách thức khác... Một cách trả lời khác, nàng có cho ta lời giải đáp không?
 - A Di khác chủ nhân.
 Trương Quảng gượng cười lắc đầu nói:
 - Hay nhất nàng đừng gọi ta là chủ nhân nữa.
 Nàng cúi mặt nhìn xuống.
 - Dạ...
 Trương Quảng lại nhìn về hướng đông với vẻ mặt trầm tư suy nghĩ. A Di hỏi:
 - Khi mặt trời mọc chủ nhân bước vào tử địa vu sơn?
 Trương Quảng gật đầu.
 A Di hỏi tiếp - Chủ nhân cần A Di theo cùng chứ?
 Trương Quảng lắc đầu.
 - Không - A Di sẽ không theo chủ nhân.
 - Đúng - A Di muốn theo chân chủ nhân... ít ra A Di cũng có thể làm được điều gì đó giúp cho chủ nhân.
 - Đây là khoảng thời gian ta chờ đợi từ lâu rồi. Ta không muốn ai chen vào.
 Trương Quảng khoanh tay trước ngực. Chàng từ tốn nói tiếp.
 - Ta đã chờ đợi, nhưng sao đến khoảnh khắc cuối cùng... ta lại có nỗi bồn chồn khó tả Trương Quảng buông tiếng thở dài.
 - Nàng hãy đi nghỉ đi...
 - A Di muốn đứng đây với Trương đại ca.
 Trương Quảng nhìn sửng nàng.
 - Nàng vừa gọi ta bằng gì vậy?
 - Trương ca ca.
 - A Di... Hay lắm... Trương Quảng thích nghe nàng xưng hô như thế này.
 Chàng điếm nụ cười mỉm.
 Tiểu Huệ xuất hiện bước vào gian phòng xá.
 A Di thấy Tiểu Huệ xuất hiện liền nhún nhún nói.
 - Ca ca... A Di cáo từ.
 Trương Quảng gật đầu.
 Tiểu Huệ chờ A Di đi rồi, mới hỏi Trương Quảng:
 - Trương huynh, Tiểu Huệ nghe nói huynh sẽ vào tử địa Vu Sơn tranh đoạt với các vị bang chủ Trương Quảng gật đầu: - Tại sao lại là huynh. Bang

chủ muốn gì chứ? Sao lại đưa huynh vào tử địa tranh đoạt với những người đó?

Trương Quảng mỉm cười nói:

- Thượng Quan bang chủ đã qui ẩn giang hồ rồi... Nên người phải vào tử địa là Trương Quảng.

- Phải chăng huynh và bang chủ đã có sự sắp đặt rồi?

- Điều này Tiểu Huệ không cần biết.

Tiểu Huệ nheo mày nói:

- Tiểu Huệ không tin Thượng Quan Nghi bang chủ lại dễ dàng rửa tay qui ẩn giang hồ.

Mặc nhiên dâng nạp Kim Tiền bang cho người khác.

- Tiểu Huệ nghĩ sao cũng được.

Nàng nhìn thẳng vào mắt Trương Quảng:

- Huynh phải cho Tiểu Huệ biết.

- Nàng biết để làm gì?

- Trương huynh không biết Tiểu Huệ lo cho huynh à? Huynh vốn không có võ công mà.

- Điều đó không quan trọng.

- Huynh thờ ơ với mạng sống của mình sao? Vì nguyên cớ gì huynh lại tận tâm tận lực cho Kim Tiền bang... Nói cho Tiểu Huệ biết đi.

Chàng nhìn Tiểu Huệ mỉm cười:

- Trương Quảng chỉ nghĩ mình là người của Kim Tiền bang thôi.

Nàng lắc đầu:

- Không có nguyên nhân giản đơn như vậy đâu. Phải có cái gì khó hơn nữa...

Hai cánh môi của Tiểu Huệ mím lại. Nàng suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Phải chăng Trương huynh vì... Vì Thượng Quan Uyên Uyên tiểu thư.

Trương Quảng mỉm cười lắc đầu:

- Nàng nghĩ như vậy à?

- Tiểu Huệ nghĩ như vậy. Chắc chắn huynh muốn lấy lòng Thượng Quan Uyên Uyên tiểu thư mà tận tụy với bang chủ.

- Nàng nghĩ sao cũng được.

Lời nói này của Trương Quảng khiến sắc diện Tiểu Huệ đỏ bừng.

- Tiểu Huệ đoán đúng ý của huynh chứ?

- Cứ cho là đúng có sao đâu.

Tiểu Huệ nhìn sững vào mặt chàng.

- Hóa ra Trương huynh cũng là một kẻ háo sắc mà bất kể đến tính mạng

của mình.

- Hê... Sao nàng nói vậy... Trương Quảng không giống như Chu Kiến Văn đâu?

Nàng hừ nhạt lắc đầu:

- Tiểu Huệ không tin... Tiểu Huệ không tin... Nhứt định Trương huynh đã yêu Thượng Quan Uyên Uyên rồi.

Nghe Tiểu Huệ thốt ra câu này, Trương Quảng chỉ còn biết lắc đầu.

Chàng nghiêm giọng nói:

- Nàng hãy quay về thư phòng của mình đi. Ta có những điều riêng của mình mà không thể nói ra với nàng.

Tiểu Huệ cau mày nhìn Trương Quảng.

Nàng toan mở lời thì Thượng Quan Nghi xuất hiện. Lão tăng hắng một tiếng.

Tiếng tăng hắng của Thượng Quan Nghi buột Tiểu Huệ phải nhìn lại. Nàng hơi bối rối khi nhận ra Kim Tiền bang chủ.

Tiểu Huệ ôm quyền xá:

- Tham kiến bang chủ.

Quan Nghi khoát tay:

- Hây... Tiểu Huệ... Lão phu đã rửa tay qui ẩn khỏi võ lâm giang hồ rồi, đâu còn là bang chủ Kim Tiền bang nữa. Sau này Kim Tiền bang sẽ thuộc về Minh chủ Lục đại bang.

Tiểu Huệ nghe lời nói này của Thượng Quan Nghi càng bối rối hơn. Nàng miễn cưỡng nói: - Tiểu Huệ xin được cáo lui.

Thượng Quan Nghi khẽ gật đầu.

Lão chờ cho Tiểu Huệ đi khỏi rồi mới bước vào gian phòng xá, đến bên Trương Quảng - Trương hiền điệt đã chuẩn bị tất cả rồi chứ?

Trương Quảng nhìn Thượng Quan Nghi, ôm quyền nói:

- Văn bối đã chuẩn bị rất kỹ, giờ chỉ đợi ngư ông kéo lưới thôi.

Quan Nghi mỉm cười nhìn chàng:

- Trương hiền điệt hành sự tốt lắm.

Lão nhìn Trương Quảng vuốt râu từ tốn nói:

- Hiền điệt... rất cả những con cá lớn đều chui vào lưới của ta chứ?

- Miếng mồi quá ngon nên cá phải chui vào thôi.

Chàng nghiêm giọng nói:

- Bang chủ định xử trí những con cá đó như thế nào?

Chấp tay sau lưng, Thượng Quan Nghi ôn nhu nói:

- Theo ý Trương Quảng thì xử trí như thế nào?

- Chuyện này thuộc về bang chủ thúc thúc... Trương Quảng không có chủ định trước.

Cả chui vào lưới, quyết định thuộc về bang chủ.

Thượng Quan Nghi vuốt râu nhìn về hướng đông. Lão suy nghĩ một lúc rồi nhìn lại Trương Quảng.

- Theo ý của đệ... Một khi Kim Tiền bang thu tóm tất cả các bang phái kia rồi... Bọn bang chủ sẽ thưởng cho người thứ gì nào đáng với công trạng của người.

Trương Quảng ôm quyền:

- Bang chủ thúc thúc đã tin ở văn bối... Tất văn bối muốn đáp lại thịnh tâm của bang chủ... Không đòi hỏi bồi đáp điều gì.

Đặt tay lên vai Trương Quảng, Thượng Quan Nghi nghiêm giọng nói:

- Có công thì thưởng, có tội thì trừng phạt. Công trạng của Trương hiền đệ rất lớn.

Kim Tiền bang trở thành Lục đại bang, còn bọn nhân trở thành minh chủ... công trạng lớn như vậy khiến bọn nhân phải bối rối, không biết ban thưởng thứ gì cho xứng đáng với công trạng đó, nên bọn nhân phải đến đây để hỏi hiền đệ.

- Bang chủ thúc thúc có nhiệt tâm như vậy đã quá đủ đối với Trương Quảng rồi.

Thượng Quan Nghi bỏ tay khỏi vai Trương Quảng:

- Bọn nhân xem hiền đệ như Trương Lương năm nào phò Hán cao tổ.

Lão mỉm cười:

- Trương Lương thì ôm Hoàn Thạch công ra đi... Hiền đệ đừng bắt chước Trương Lương đấy nhé.

- Văn bối phận nhỏ không thể sánh bằng với Trương Lương được.

Thượng Quan Nghi cười khẩy một tiếng rồi nói:

- Trương hiền đệ... Bọn nhân có ý này.

Trương Quảng ôm quyền:

- Văn bối đang nghe chỉ huấn của bang chủ.

- Bọn nhân rất trọng người tài... Nhứt là những thư sinh thông tuệ hơn người như hiền đệ... Thượng Quan Uyên Uyên đã đến tuổi cập kê... Ta muốn Trương hiền đệ và Uyên Uyên... có mối giao hòa với nhau.

Lời đề nghị này của Thượng Quan Nghi khiến Trương Quảng phải bối rối. Chàng miễn cưỡng nói: - Bang chủ thúc thúc... Đây là một chuyện quan hệ trọng đại với Uyên Uyên tiểu thư.

Giao tình không thể ép buộc hay do người khác sắp xếp. Đó là sự đồng

cảm của hai người.

Do đó vẫn bối không dám đòi hỏi.

Thượng Quan Nghi khoát tay.

- Hãy... sao hiền điệt gọi là đòi hỏi... Đây là ý của bọn nhân chứ hiền điệt có đòi hỏi gì đâu. Hiền điệt tận tâm tận sức là cho Kim Tiền bang thì sau này cũng lo cho Uyên Uyên như vậy... Bọn nhân yên tâm rồi. Chuyện xảy ra vừa rồi, bọn nhân đã rút được kinh nghiệm.

Thượng Quan Nghi im lặng một lúc rồi nói tiếp:

- Trời ban cho Uyên Uyên được một nhan sắc hơn người, nhưng chính nhan sắc đó có thể gieo họa cho Uyên Uyên. Bọn đạo họa tặc như một lũ trộm đạo rình rập chỉ chờ chiếm đoạt Uyên Uyên mà thôi. Nếu bọn nhân muốn gả Uyên Uyên cho hiền điệt để hiền điệt quản lý lấy Uyên Uyên, đồng thời tránh được những con mắt dòm ngó của bọn đạo họa tặc tiểu nhân bỉ ổi.

Trương Quảng ôm quyền:

- Bang chủ thúc thúc... Trương Quảng phận nhỏ mọn trong võ lâm giang hồ nên không dám nghĩ đến chuyện đại sự này. Với lại chưa chắc gì Uyên Uyên tiểu thư đã để tình cho văn bối. Lúc này đại sự cũng chưa thành.

Thượng Quan Nghi vỗ vai chàng:

- Bọn nhân chỉ để nghĩ như thế thôi, chứ đâu ép tình hiền điệt và Uyên Uyên ngay bây giờ. Ta và hiền điệt còn rất nhiều chuyện phải làm... Nhưng khi đại sự chu toàn... Bọn nhân sẽ tính đến chuyện riêng của hiền điệt và Uyên Uyên... Bọn nhân không ép nhưng muốn hiền điệt suy nghĩ kỹ.

Trương Quảng ôm quyền từ tốn nói:

- Trương Quảng sẽ suy nghĩ về điều này.

Thượng Quan Nghi mỉm cười:

- Bọn nhân muốn hiền điệt gặp Thượng Quan Uyên Uyên trước khi tiến hành đại sự.

Trương Quảng sững sờ hỏi:

- Uyên Uyên tiểu thư có mặt ở đây à?

Thượng Quan Nghi mỉm cười, gật đầu.

- Không chỉ có mặt ở đây mà còn rất muốn gặp hiền điệt.

Lão nhìn Trương Quảng:

- Hãy đối xử tốt với Uyên Uyên.

Nói dứt câu, Thượng Quan Nghi chấp tay sau lưng, thả bước ra gian phòng xá.

Lão đi chưa bao lâu thì Thượng Quan Uyên Uyên xuất hiện. Nàng dừng bước ngay ngoài mái hiên phòng xá nhìn Trương Quảng Hai người đối mặt

nhìn nhau.

Trương Quảng không chỉ lúng túng khi nhận được ánh mắt của Uyên Uyên. Một đôi mắt to đẹp tuyệt vời. Một khuôn mặt hoàn mỹ, một dáng người thanh thoát như mai, như liễu.

Chàng miễn cưỡng nói:

- Uyên Uyên tiểu thư...

Nàng bước vào gian phòng xá:

- Trương huynh không ngờ Uyên Uyên đến đây phải không?

- Trương Quảng rất bất ngờ... Trương Quảng những tưởng đâu Uyên Uyên tiểu thư còn ở biệt trang của nàng.

- Uyên Uyên đến vì có những điều muốn hỏi Trương huynh.

- Trương Quảng đang nghe nàng hỏi... Bất cứ điều gì tại hạ biết đều sẽ đáp ứng sự thắc mắc của nàng.

Nàng bước đến bên chàng. Hai người cùng dõi mắt nhìn ra ngoài hoa viên. Mùi xạ hương thoang thoảng từ người nàng theo gió đêm đưa vào khứu giác Trương Quảng. Mùi xạ hương thật nhẹ, thứ mùi không phải được tạo ra bằng chất hương của hoa, mà nó tự nhiên có từ cơ thể nàng.

Trương Quảng ngửi mùi xạ hương đó phải nghĩ thầm: “Hữu xạ tự nhiên hương”. Câu nói đó đúng là không sai với Thượng Quan Uyên Uyên”.

Nàng nhìn sang Trương Quảng ôn nhu hỏi:

- Trương huynh... Hãy nói cho Uyên Uyên biết sự thật... Chuyện xảy ra ở Hương sơn tự phải chăng là âm mưu nham hiểm của Chu Kiến Văn.

Câu hỏi đó của Uyên Uyên khiến Trương Quảng phải cau mày sa sầm.

Chàng từ từ quay mặt nhìn sang nàng:

- Uyên Uyên hỏi Trương Quảng câu đó... Hóa ra nàng vẫn không tin sự thật tại Hương Sơn tự?

Nàng lưỡng lự rồi nói:

- Trên đời này có rất nhiều điều khiến Uyên Uyên hoài nghi. Nhưng có một điều hôm nay Uyên Uyên phải thú thật với huynh.

- Nàng muốn nói với Trương Quảng điều gì?

Buông tiếng thở dài, Uyên Uyên nói:

- Tất cả những lời nói của lão nhân gia... Uyên Uyên đều hoài nghi.

Đôi chân mày Trương Quảng nhíu lại:

- Nàng hoài nghi lời nói của cha nàng?

Uyên Uyên gật đầu.

- Uyên Uyên biết cá tính của cha mình mà. Mặc dù người là đáng sinh thành nhưng...

Nàng buông tiếng thở dài:

- Phụ thân có những hành động buộc Uyên Uyên phải hoài nghi.

Trương Quảng mỉm cười rồi hỏi:

- Thiên hạ hoài nghi bang chủ là người gian trá. Nàng cũng tin vào lời nói của thiên hạ sao?

- Uyên Uyên không dám nói phụ thân là kẻ gian trá, mà chỉ có thể nói, người không có sự quang minh của một chính nhân quân tử đỉnh thiên lập địa.

Trương Quảng nhướn mày nhún vai:

- Thế Uyên Uyên nghĩ thế nào là chính nhân quân tử... Đầu đội trời chân đạp đất? Thế nào là gian trá?

Uyen Uyên nhìn sững chàng.

- Ồ...

Trương Quảng mỉm cười nhìn nàng. Chàng lắc đầu từ tốn nói:

- Bản chất của con người là thù hận và sợ hãi. Tham vọng và vị tha... Tình yêu và lòng ích kỷ... Những bản chất đó tạo nên con người. Thế thì chẳng có gì rạch ròi giữa gian trá và chính nhân quân tử. Không có gì rạch ròi cả đâu. Chỉ có mục đích sống như thế nào mới biết ai là người xấu, ai là kẻ tốt.

Thở hắt ra một tiếng, Trương Quảng nói tiếp:

- Ngay cả Trương Quảng, đôi khi cũng tự hỏi mình là con người như thế nào... Trương Quảng có phải là chính nhân quân tử hay là một kẻ gian trá?

Chàng nhìn thẳng vào mắt nàng:

- Uyên Uyên có bao giờ tự hỏi câu hỏi đó với bản thân mình?

Nàng cúi đầu nhìn xuống mũi hài.

- Trương huynh đã chỉ cho Uyên Uyên biết cách nhìn lại mình.

- Vậy Trương Quảng hỏi Uyên Uyên... Kiến Văn là người như thế nào - Uyên Uyên luôn nghĩ huynh ấy là ân nhân đã cứu Uyên Uyên thoát khỏi cái họa độc nhân.

Trương Quảng gật đầu:

- Đó là một ý nghĩ tốt. Uyên Uyên phải tự mình nhìn thấy con người như thế nào. Nên đặt niềm tin vào con người, nhưng đừng bán mình cho vẻ hào nhoáng bên ngoài.

Chàng nhìn nàng mỉm cười:

- Trương Quảng chỉ có mỗi ý đó để nói với Uyên Uyên. Còn quyết định sáng suốt thuộc về nàng. Sinh ra trên đời này thì ai cũng có số phận cả... Để cải lại số phận không dễ chút nào.

- Uyên Uyên sẽ ghi nhớ chỉ huấn này của Trương huỳnh.
 Trương Quảng chấp tay sau lưng:
 - Kiến Văn hẳn để lại trong Uyên Uyên một dấu ấn khó phai.
 Nàng đỏ mặt, ngập ngừng nói:
 - Huynh ấy đã bị thương vì Uyên Uyên.
 Trương Quảng cười khẩy rồi nói:
 - Anh hùng cứu mỹ nhân thì một chút nội thương không có gì đáng để nói. Thế Uyên Uyên nghĩ sao về cái chết của Dương Chí Ngạc trên Hương Sơn tự?
 Uyên Uyên sững sờ trước lời nói này của Trương Quảng.
 Buông một tiếng thở dài, Trương Quảng nói tiếp:
 - Dương Chí Ngạc hẳn cũng vì trang giai nhân tuyệt sắc Uyên Uyên mà chết bởi độc chưởng của Cầu Bá Tuyên... Trương Quảng không biết cái chết của Chí Ngạc có để lại trong tâm nàng dấu ấn gì không?
 Mặt Uyên Uyên đỏ bừng.
 Trương Quảng mỉm cười:
 - Lời nói của Trương Quảng khiến Uyên Uyên thẹn thùng à?
 Câu nói này của Trương Quảng càng khiến nàng thẹn chín hơn. Nàng miễn cưỡng nói: - Dương công tử vì Uyên Uyên mà chết... Uyên Uyên biết.
 - Nhưng hẳn cái chết của Chí Ngạc chẳng để lại trong đầu Uyên Uyên dấu ấn nào cả...
 Mà kiến Văn chỉ bị nội thương xoàng thôi... nàng đã lo lắng và hoài nghi cả lời nói của bang chủ... Nàng thấy có lạ không?
 Chàng khoanh tay trước ngực:
 - Tình cảm của con người khó nói lắm. Nhưng có thể Kiến Văn là một mỹ nam tử đã để lại dấu ấn trong tâm tưởng của Uyên Uyên. Một mỹ nam tử thì làm bất cứ điều gì cũng có thể là những việc làm của một trang anh hùng. Chí Ngạc không biết điều đó, nên y chết thật oan uổng.
 Buông một tiếng thở dài, Trương Quảng nói:
 - Dương Chí Ngạc đã không biết nhận ra cái y có và cái y không có. Tội nghiệp.
 Nàng nhìn thẳng vào mắt Trương Quảng...
 - Nếu là huynh... Huynh có cứu Uyên Uyên không?
 - Tại hạ đang tự hỏi Uyên Uyên là một xú nữ thì chẳng biết có vị anh hùng nào ra tay cứu mỹ nhân không. Nhưng sự thật nàng là một trang giai nhân sắc nước hương trời... Chính vì lẽ đó mà có biết bao nhiêu đáng mày râu... bán thân bán mạng để cứu nàng. Ai cũng có mục đích cả.

Trương Quảng im lặng một chút rồi nói:

- Đối với Trương Quảng ư... Chắc chắn Trương Quảng cũng sẽ cứu Uyên Uyên... Khi chỉ nhận biết nàng là giai nhân đẹp nhất trên đời này. Nhưng khi biết nàng là người trọng sắc nam nhân... Tại hạ cứu nhưng sẽ chẳng bao giờ để tình.

Mặt nàng đỏ bừng hơn.

Trương Quảng lắc đầu:

- Uyên Uyên đừng giận Trương Quảng... Bởi để tình cho một nữ nhân trọng sắc thì ta chẳng nhận được gì cả, mà chỉ nhận được sự giả dối và thấp hèn.

- Ý Trương huynh nói Uyên Uyên là kẻ trọng sắc.

- Trương Quảng không dám mạo phạm nghĩ như vậy... Nhưng Uyên Uyên đã hỏi Trương Quảng phải trả lời... Nàng hãy tự hỏi bản thân mình.

Uyên Uyên cúi gằm mặt xuống. Nàng lí nhí nói:

- Uyên Uyên sẽ tự hỏi lại mình.

Trương Quảng mỉm cười:

- Tất cả những gì Uyên Uyên muốn hỏi... Hẳn đã hỏi xong rồi chứ?

Nàng nhìn lại Trương Quảng, răng trên cắn vào môi dưới với vẻ sượng sùng khiên cưỡng.

Nàng miên cưỡng nói:

- Đa tạ Trương huynh đã chỉ giáo cho Uyên Uyên.

Trương Quảng lắc đầu:

- Uyên Uyên đừng nghĩ vậy... Trương Quảng không đủ nhân thần để chỉ huân cho Uyên Uyên đâu.

Nàng ôm quyền nhỏ nhẹ nói:

- Uyên Uyên mong rằng sẽ sớm gặp lại Trương huynh.

- Trương Quảng cũng mong như vậy.

Nàng nhìn chàng:

- Huynh có cái gì lạ lắm?

- Mong rằng đó không phải là dấu ấn trong tâm tưởng của Uyên Uyên.

- Huynh bảo trọng.

Trương Quảng cau mày:

- Sao nàng lại nói Trương Quảng bảo trọng.

- Uyên Uyên biết, sắp tới đây huynh sẽ vào tử địa lo đại cuộc của Kim Tiền bang.

- Lão nhân gia nói với nàng.

Uyên Uyên gật đầu.

Trương Quảng mỉm cười:

- Thế Uyên Uyên có lo lắng cho Trương Quảng không?

Nàng gật đầu:

- Có!

- Thế là Trương Quảng cũng đã để lại dấu ấn của Trương Quảng trong tâm tưởng Uyên Uyên rồi... Bước vào tử địa mà có được một trang giai nhân lo lắng cho mình... Trương Quảng mãn nguyện lắm rồi.

- Huynh dù sao cũng đã từng là ân nhân của Uyên Uyên.

Chàng nhún vai:

- Lời nói này của Uyên Uyên khiến Trương Quảng thất vọng.

- Tại sao?

Chàng cười khẩy rồi nói:

- Trương Quảng rất sợ mình giống Kiến Văn. Đừng bao giờ nghĩ chữ “ân” đối với Trương Quảng.

Nàng buông tiếng thở dài:

- Uyên Uyên sẽ nghe lời Trương huynh. Mong gặp lại.

Nàng nhìn chàng một lần nữa rồi mới quay bước rời phòng xá.

Trương Quảng nhìn theo sau Uyên Uyên. Dáng đi của nàng thật mềm mại thướt tha và toát ra sức quyến rũ khiến chàng không thể dời mắt nơi khác được.

Trương Quảng nhảm nói: “Nàng đẹp quá. Trên đời này hẳn ít có một trang mỹ nữ như nàng... Không biết nhan sắc kia sẽ đem đến cho nàng những gì.”

Trương Quảng bắt giác buông tiếng thở dài. Chàng có cảm nhận vừa đánh mất một vật báu vừa ở trong tay mình.

Rời gian Phong xá, Uyên Uyên vừa đi vừa suy ngẫm về những câu nói của Trương Quảng. Những lời nói của Trương Quảng buộc nàng phải suy nghĩ.

Trên mái ngói có tiếng huýt sáo rất nhỏ, nghe như tiếng răn lục thối sáo đêm.

Uyên Uyên dừng bước. Từ trên mái vòm một bóng người vận hắc y dạ hành lướt xuống bên cạnh nàng.

Người nọ có chiếc khăn lụa che mặt.

Uyên Uyên tròn mắt nhìn rồi buột miệng thốt:

- Kiến Văn...

- Kiến Văn ngớ đâu nàng đã quên ta rồi chứ.

- Uyên Uyên không quên mà thậm chí còn muốn gặp Kiến Văn.

- Nàng muốn gặp ta ư?
Kiến Văn mỉm cười, rồi ôn nhu nói:
- Nàng muốn gặp ta để làm gì... Phải chăng nàng...
Y bỏ lưng câu nói giữa chừng.
Uyên Uyên nói:
- Uyên Uyên gặp huynh để hỏi cho ra sự thật chuyện trên Hương Sơn tự.
Nàng nhìn chăm chăm Kiến Văn như thể muốn tìm sự thật trên mặt gã.
Kiến Văn nhìn trả lại nàng, y chấp tay sau lưng từ tốn hỏi:
- Người ta đã nói với nàng như thế nào về ta?
- Kiến Văn huynh hãy cho Uyên Uyên biết. Chuyện trên Hương Sơn tự là do huynh bày mưu. Có phải như vậy không?
- Nàng tin vào những lời của người ta chứ?... Người ta đã nói gì với nàng... Ai nói?
- Ai cũng biết sự thật trên Hương Sơn tự cả. Độc nhân chính là sư tôn của huynh. Và huynh...
Nàng ngập ngừng một lúc rồi nói:
- Còn huynh chính là đạo hoa tặc?
Kiến Văn mỉm cười:
- Nàng tin vào những lời họ nói không?
- Uyên Uyên muốn nghe huynh nói ra sự thật đó.
Kiến Văn mỉm cười:
- Được...Ta sẽ nói ra sự thật cho Uyên uyên biết.
Y nhìn nàng - Ở đây không tiện... Uyên Uyên theo ta chứ.
Uyên Uyên suy nghĩ một lúc rồi gật đầu:
Kiến Văn nắm tay nàng. Y dẫn Uyên Uyên đến một khu đất trống có bốn tảng cây đại thụ bao bọc bốn hướng. Y thả tay Uyên Uyên nói: - Nàng biết...
Nàng đẹp lắm không?
Uyên Uyên nhìn gã:
- Huynh hỏi điều đó để làm gì?
- Nói ra điều đó, Kiến Văn muốn cho nàng biết Kiến Văn rất mê nhan sắc của nàng.
Nhan sắc của nàng đã trở thành nỗi trăn trở của Kiến Văn. Ta luôn nghĩ đến nàng.
Uyên Uyên nghiêm giọng hỏi gã:
- Thế còn chuyện trên Hương Sơn tự?
- Ta đắm đuối nhan sắc của nàng nên bất cứ chuyện gì ta cũng có thể làm để sở hữu nhan sắc đó.

Mặt Uyên Uyên sa sầm:

- Nói như vậy Kiến Văn huynh đã thừa nhận những lời của thiên hạ nói.
- Một khi đã yêu thì người ta có thể làm bất cứ điều gì để có được tình yêu mà... Thì Kiến Văn cũng như người ta thôi.

Y mỉm cười.

Chân diện Uyên Uyên sa sầm hẳn lại:

- Kiến Văn huynh đã thừa nhận mình là đạo hoa tặc, tiểu nhân bỉ ổi... Uyên Uyên quá ư thất vọng về huynh. Tại sao huynh không đường đường chính chính... mà lại giả thủ đoạn hạ lưu như vậy. Tình yêu không phải như huynh nghĩ đâu.

Nàng buông tiếng thở dài:

- Đúng ra với...

Nàng bỏ lửng câu nói giữa chừng ngập ngừng một lúc mới nói tiếp:

- Với phong thái và nhân dạng của Kiến Văn huynh... Có thể tạo được chữ tình trong Uyên Uyên mà.

Nàng đỏ mặt thẹn thùng:

- Nhưng bây giờ Kiến Văn huynh đã lộ ra cái chất...

Kiến Văn cướp lời nàng:

- Cái chất đạo hoa tặc phải không?

Y cười khẩy rồi nói tiếp:

- Ta có lẽ sống khác... Với ta xác thịt trên hết rồi mới đến tình yêu.

Câu nói này của Kiến Văn khiến Uyên Uyên sượng chín cả người.

Nàng miễn cưỡng nói:

- Uyên Uyên không ngờ huynh lại có ý nghĩ đó.

Nàng gắt gỏng nói tiếp:

- Trước đây Uyên Uyên không biết suy nghĩ của Kiến Văn huynh khi huynh đột ngột bỏ đi... Uyên Uyên luôn nghĩ đến Kiến Văn... nay đã biết rồi... Trong mắt Uyên Uyên... Kiến Văn huynh tầm thường lắm... Tầm thường lắm...

Nàng thối liền hai bộ, lắc đầu nói:

- Đừng bao giờ Kiến Văn gặp Uyên Uyên nữa, cáo từ.

Nàng nói rồi quay bước thì Kiến Văn đánh giọng gọi lại:

- Đứng lại!

Uyên Uyên dừng bước quay lại:

- Kiến Văn huynh còn muốn nói gì với Uyên Uyên nữa?

Kiến Văn hừ nhạt một tiếng rồi nghiêm giọng nói:

- Uyên Uyên... Kiến Văn cho nàng biết suy nghĩ của mình đâu phải để

nàng bỏ đi dễ dàng như vậy được... Ta thật tình không cần nàng yêu ta, nhưng ta cũng không muốn bỏ một đóa hoa xinh đẹp như nàng.

Kiến Văn vừa nói vừa chớp động thân pháp. Thân ảnh của gã nhoáng một cái đã vồ tới Uyên Uyên, chỉ pháp điểm ra không chế ngay tinh huyết của nàng.

Uyên Uyên biến sắc nói:

- Kiến Văn... Huynh định làm gì Uyên Uyên?

- Cái ta muốn là thể xác của Uyên Uyên, nên ta phải mang cái thể xác đó đi để hưởng thụ... Còn tình yêu của nàng... Sau này nàng muốn trao cho ai cũng được.

- Kiến Văn... Người bỉ ổi như thế là cùng.

- Đạo hoa tặc thì có ai mà không bỉ ổi. Nếu không đoạt được thể xác của nàng thì ta đúng là có lỗi với bản thân mình.

Y nói rồi cười khẩy, vòng tay qua tiểu yêu của Uyên Uyên toan nhắc nâng lên để đưa đi, thì Trương Quảng từ sau một tàng cây bước ra.

Chàng chấp tay sau lưng dõi mắt nhìn Kiến Văn.

Sự xuất hiện của Trương Quảng khiến Kiến Văn đánh mặt.

Trương Quảng nói:

- Cái gì người ta không thích thì đừng bắt buộc người ta phải theo ý mình... Cái lẽ thường tình đó chắc Kiến Văn cũng biết chứ.

Hừ nhạt một tiếng, Kiến Văn nói:

- Trương Quảng... Người đến đúng lúc đó..

Trương Quảng lắc đầu:

- Tại hạ đến rất đúng lúc để can ý đồ sàm sỡ của các hạ đối với Uyên Uyên tiểu thư chứ.

Y cười khẩy một tiếng rồi nói:

- Kiến Văn không có cùng ý như công tử... Ta có ý khác.

- Các hạ có ý gì?

- Trương công tử đến rất đúng lúc để Kiến Văn lấy mạng Trương công tử.

Y nhếch môi nói tiếp:

- Ta muốn nói cho công tử biết... Người mà ta thích thú được giết chết chính là Trương công tử đó...

- Vậy sao?

Trương Quảng nhún vai:

- Nếu các hạ lấy được mạng của Trương Quảng thì xem như đã có cơ hội để thỏa mãn dục vọng xác thịt với Uyên Uyên. Nhưng tại hạ e rằng chuyện này Kiến Văn các hạ khó làm đó.

Kiến Văn ngửa mặt cười rồi nói:

- Khó làm? Trước đây khi chưa thụ học tuyệt công của Địa tuyệt, Kiến Văn vẫn có thể lấy mạng người dễ như lấy đồ trong túi áo. Nay Kiến Văn đã luyện tuyệt công địa tuyệt lại không thể lấy mạng một thứ sinh trời gà không chặt như người à? Người nói nghe lạ quá.

Trương Quảng chau mày:

- Võ công địa tuyệt... Tại hạ mới nghe thứ võ công này lần đầu...

- Nghe thôi không bằng mắt thấy... Người sẽ được thấy ngay đây thôi.

Chân diện Trương Quảng đánh hẳn lại.

Kiến Văn nói:

- Trương Quảng... người chuẩn bị chết rồi chứ.

- Tại hạ muốn biết võ công địa tuyệt như thế nào... Trong bách khoa toàn thư không có ghi lại thứ môn công phu này.

- Thế thì người là người đầu tiên được biết thứ công phu địa tuyệt của Chu Kiến Văn.

Uyên Uyên hốt hoảng nói:

- Trương huynh... Mau chạy đi.

Kiến Văn mỉm cười rồi nói:

- Gã có chạy lên trời hay chui xuống đất thì cũng chết thôi.

Nói dứt câu, y thi triển khinh thuật thần kỳ. Thân ảnh của gã nhoáng lên, như thể bóng quỷ vô hình vồ tới Trương Quảng. Song thủ vươn ra biến hóa thành đôi ma trảo chụp thẳng vào vùng thượng đỉnh của Trương Quảng. Thủ pháp của Kiến Văn thật là quỷ dị, nhưng lại tiềm ẩn sự biến hóa lẫn sát chiêu bên trong.

Ma trảo chưa đến nhưng Trương Quảng cảm nhận ngay áp lực chết chóc vồ tới mình.

Kiến Văn nói:

- Người rất may mắn được chết trong tay ta.

Gã vừa nói dứt câu thì chớp thấy một màn ảo khí xuất hiện đón lấy trảo công của gã.

Kiến Văn buột miệng nói:

- Ý...

Lời còn đọng trên miệng gã thì ma trảo đã chạm thẳng vào vùng ảo khí của Trương Quảng.

Đôi song thủ của Kiến Văn như một quả búa nặng ngàn cân nện trực tiếp vào mười đầu ngón tay. Gã rú lên một tiếng lạng người thối về sau.

Gã phản xạ nhanh nhưng Trương Quảng còn nhanh hơn một bước. Hữu thủ của chàng vươn ra chớp ngay lấy vai Kiến Văn.

Thủ pháp của Trương Quảng nhanh đến độ Kiến Văn chỉ kịp thấy bóng trảo thì năm đầu chỉ pháp như vuốt chim ưng bầu lấy bờ vai gã rồi.

Kiến Văn hồn siêu phách lạc nghĩ thầm: “Sao có chuyện lạ kỳ như vậy?” Y vừa nghĩ vừa nghiêng rặng, lắc mạnh vai bằng một thứ ma thuật lòn ra khỏi trảo công của Trương Quảng.

- Xoạt.

Cùng với âm thanh đó, Kiến Văn cảm nhận bờ vai mình rất bồng, như có nước sôi đổ vào. Cảm giác đó, y thừa biết đã bị trảo công của Trương Quảng bóc lấy một mảng thịt.

Kiến Văn nhăn mặt đập mạnh chân xuống đất. Y vừa thi triển khinh công vừa nói: - Ta sẽ quay lại tìm ngươi.

Khinh công của Kiến Văn khiến cho Trương Quảng phải sững sốt ngêch mặt nhìn.

Chàng không sao tin được trên thế gian này lại có thứ khinh công tân kỳ như vậy. Chỉ vụt cái, thân ảnh của Kiến Văn đã vượt ngoài mười trượng rồi mất hút ngay trong tầm mắt Trương Quảng như thể lặn vào hư không.

Trương Quảng đứng thừ ra như pho tượng. Chàng nghĩ thầm: “Võ công tuyệt địa... Nếu Kiến Văn luyện thành thứ công phu này thì trên đời này chẳng một ai khả dĩ là đối thủ của y.

Lúc đó...”.

Trương Quang không dám nghĩ tiếp nữa. Bởi chàng đã có thể đoán ra kiếp họa đạo hoa tặc đang treo lơ lửng ngay trên đỉnh đầu võ lâm Buông tiếng thở dài, Trương Quảng bước lại gần bên Uyên Uyên giải huyệt cho nàng.

Chàng ôn nhu nói:

- Uyên Uyên... Sau này phải tránh mặt Kiến Văn đi... Nếu như nàng còn muốn giữ sự trong trắng của mình.

- Trương huynh... Uyên Uyên đã biết bộ mặt thật bỉ ổi của Kiến Văn... Y đã lộ nguyên hình rồi...

Trương Quảng mỉm cười.

Uyên Uyên nói:

- Nếu không có huynh...

Chàng lắc đầu không cho nàng nói.

- Kiến Văn sẽ còn quay lại tìm Uyên Uyên... Tiểu thư phải tự bảo trọng lấy mình.

- Còn huynh...
- Tại hạ không đáng lo bằng tiểu thư. Mặt trời đã gần lên rồi tại hạ cáo từ.
Trương Quảng nói rồi thi triển khinh công băng mình đi. Chàng để lại cho Uyên Uyên một sự ngỡ ngàng với những việc vừa xảy ra với nàng.

Chương 37 - Huyết Lệnh

Thần Phục bang chủ Khương Trọng Bá là người đầu tiên đến được tòa biệt lâu nằm ngay giữa thung lũng Vu Sơn điển trang. Lão khoanh tay trước, ngược nhìn tòa lâu bát giác, với những mái vòm cong vút.

Khương Trọng Bá ngửa mặt cười khanh khách. Y cười dứt tiếng, rồi nói:

- Minh chủ Lục đại bang đã thuộc về Khương mỗ.

Thần Phục bang chủ đứng đặc bước lên những bậc tam cấp. Y tra ổ khóa vào cửa.

- Cạch.

Mở cửa biệt lâu, Thần Phục bang chủ bước vào. Hai hàng chân đèn dựng hai bên chiếu ánh sáng bập bùng soi sáng cả gian đại sảnh.

Đôi chân mày của Thần Phục bang chủ co lại khi thấy một bàn án thư đồ sộ.

Trên bàn là những chiếc bài vị trông vừa trang trọng vừa toát ra cái gì đó khiến xương sống Khương Trọng Bá hơi gai lạnh.

Y vốn là người cao ngạo tự thị, nhưng trước khung cảnh này cũng cảm thấy ròn rợn trong lòng.

Y bước đến bệ thờ án thư.

Hơn hai trăm chiếc bài vị, tất cả đều là người của Thiên Văn trang.

Khương Trọng Bá cau mày.

- Quỷ quái gì thế này?

Thần Phục bang chủ vừa nói dứt câu thì nghe những âm thanh cạch cạch cạch khô khốc phát ra. Như cùng một lúc bốn người kia từ những cánh cửa khác bước vào một lúc. Khi tất cả mọi người đã có đủ trong toà Lục giác lầu thì bất thành linh tất cả những cánh cửa đều đóng sập xuống.

Khương Trọng Bá cau mày. Y buột miệng nói:

- Chúng ta đã bị mắc bẫy rồi.

- Mắc bẫy là sao? Trương tiểu tử định gạt chúng ta vào bẫy của y à?

Lời còn đọng trên cửa miệng của Trần Thành Danh thì Kim Tiền bang chủ từ một ngách cửa bí mật bước ra. Lão chấp tay sau lưng mình điềm nụ cười thật rạng rỡ.

Thấy Thượng Quan Nghi xuất hiện, Khương Trọng Bá đã bắt nhãn càng bắt nhãn hơn.

Mặt y đánh lại càng đánh hơn.

Trọng Bá nói:

- Kim Tiền bang chủ... Lão đã gác tay lui khỏi giang hồ sao còn đến biệt lâu chọn Minh chủ Lục đại bang làm gì.

Quan Nghi mỉm cười nói:

- Thượng Quan Nghi rửa tay để rồi bỏ chức vị Kim Tiền bang chủ để đảm đương chức vị Minh chủ Lục đại bang.

- Thì ra Thượng Quan lão tặc đã có dự mưu từ trước.

Thượng Quan Nghi gật đầu:

- Đúng là lão phu đã có ý trước nên mới tạo dựng ra tòa Lục lâu minh chủ này để chờ các vị đến.

Khương Trọng Bá nhìn Thượng Quan Nghi gần giọng nói:

- Thượng Quan lão tặc tưởng dụ Khương mỗ vào biệt lâu này rồi là có thể thần phục được Khương mỗ hay sao?

- Trong tòa biệt lâu này, Thượng Quan lão phu muốn lấy mạng ai mà không được. Qua những bức vách dày đều có những cơ quan cực kỳ tinh xảo được bày trí sẵn cả rồi. Để Thượng Quan lão phu cho các vị thấy sự ảo diệu đó vậy... Để các vị đoán ra mình đang ở đâu... Và quyết định cho sự sinh còn của các vị.

Thượng Quan Nghi vừa nói vừa ấn tay vào một khối gạch nhô ra. Khối gạch thụt vào trong vách tường. Những tường đâu sẽ có sự biến xảy ra nhưng không có sự biến gì cả, mà chỉ có những âm thanh rè rè.

Nền biệt lâu như thể tách ra làm hai rồi một chiếc đài với bốn ngọn bạch lap lung linh gắn ở bốn góc, trên có một thanh kiếm sáng ngời từ từ trồi lên.

Thượng Quan Nghi cũng phái sờ sững trước thanh kiếm đó.

Y buột miệng nói:

- Kiếm lệnh võ lâm... Có thật sao?

Ngay cả Thượng Quan Nghi là kẻ chủ mưu dựng ra tòa lục giác lâu với kế sách hợp tung sáu bang hội lớn còn sững sờ thì những người khác sao có thể bình tâm được.

Khương Trọng Bá ngơ ngác nhìn thanh kiếm.

- Đúng là kiếm lệnh võ lâm...

Mọi người cùng dồn mắt vào lưỡi kiếm để trên đài trước bàn hương án những dãy bài vị Thiên Vân trang.

- Cách...

Một cánh cửa sau bàn hương án dịch mở. Trương Quảng trong bộ tang phục đầu chích khăn tang từ từ bước ra.

Thượng Quan Nghi cau mày nghĩ thầm: “Trương Quảng... người làm trò gì thế này?” Thần uy của Trương Quảng khác hẳn ngày thường, mà toát ra uy nhân hùng hực nhìn lia qua tất cả mọi người.

Chàng bước đến bên thanh kiếm lệnh võ lâm rồi từ tốn nói:

- Các vị bang chủ hẳn đã nhận ra thanh kiếm lệnh võ lâm.

Khương Trọng Bá gật đầu nói:

- Trương công tử không cần nói, tất cả người trong võ lâm đều có thể nhận ra kiếm lệnh võ lâm. Chủ nhân của kiếm lệnh là Minh chủ võ lâm. Người nắm được quyền sinh sát của giới võ lâm.

Khương Trọng Bá lưỡng lự một lúc rồi nói:

- Kiếm lệnh võ lâm vốn dĩ đã tuyệt tích cách đây trên trăm năm sao giờ lại xuất hiện?

Nhìn Khương Trọng Bá, Trương Quảng từ tốn nói:

- Kiếm lệnh xuất hiện cùng với Du Thiên Bảo.

Thượng Quan Nghi chau mày.

- Du Thiên Bảo...

Cái Bang trưởng lão Thừa Phát buột miệng nói:

- Du Thiên Bảo... phải chăng là hậu duệ của du Cát Đằng Thiên Vân trang chủ.

Định nhãn nhìn chấp pháp trưởng lão Cái Bang Thừa Phát, Trương Quảng nói:

- Chấp pháp trưởng lão nói rất đúng. Du Thiên Bảo là hậu duệ của Du Cát Đằng Thiên Vân trang chủ.

Dương Đình Trạc nói:

- Nói vậy... Trương công tử đây là Du Thiên Bảo... Hậu nhân của Du Cát Đằng.

Trương Quảng nhìn Dương Đình Trạc khẽ gật đầu:

- Đúng Du Thiếu Bảo là Trương Quảng và Trương Quảng là Du Thiếu Bảo.

Thượng Quan Nghi nói:

- Trương Quảng... Phải chăng ngươi đầu nhập Kim Tiền bang vì muốn trả thù cho Thiên Vân trang?

Định nhãn nhìn lại Thượng Quan Nghi, Trương Quảng nói:

- Tại hạ có ý đó. Nhưng còn một ý khác.

Trương Quảng bung chén rượu để sẵn trên bàn hương án rưới lên thanh kiếm lệnh. Rượu rưới đến đâu thì lưỡi kiếm phát ra năm luồng tử quang đến đó.

Rưới xong chén rượu, Trương Quảng nói:

- Tám năm trước... Tất cả các bang chủ có mặt ở đây đều có dự phần vào cuộc huyết sát Thiên Vân trang. Trên hai trăm nhân mạng đã chết mà chẳng biết mình chết vì nguyên nhân gì... Phải chăng chính thanh kiếm lệnh này đã

khiến các vị bang chủ động lòng tham, muốn sở hữu nó.

Tất cả mọi người đều nghiêm mặt nhìn Trương Quảng.

Thượng Quan Nghi nói:

- Tám năm trước, võ lâm khởi phát huyết lệnh tróc nã Du Cát Đằng Thiên Vân trang chủ, vì y là Ân tướng ma tôn. Mà Ân tướng ma tôn lại gieo nợ máu với tất cả các bang phái trên giang hồ. Tiêu diệt Du Cát Đằng là lẽ phải làm của mọi người... Không thể dựa vào chuyện hành sự chính đạo mà Trương Quảng bắt tội mọi người.

Thượng Quan Nghi ngưng lời rồi nói tiếp:

- Không chỉ có sáu bang thực hiện huyết lệnh võ lâm... Mà cả Thiên Môn, Minh Thần cung và Võ Đang cũng sát cánh thực hiện huyết lệnh đó.

Trương Quảng nhìn sáu vị bang chủ.

- Ai đã ra huyết lệnh tiêu diệt Thiên Vân trang?

Sáu vị bang chủ im lặng.

Mãi một lúc Dương Đình Trạc mới lên tiếng:

- Trương Quảng... Người lập kế lợi dụng Thượng Quan lão tặc dẫn dụ chúng ta vào tòa biệt lâu này... Để người thực thi ý định trả thù, trả hận. Nếu người có bản lĩnh thì thực hiện ý đồ đó bằng chính bản lĩnh của mình. Bằng như dùng thủ đoạn khởi động những cơ quan bí mật để hại chúng ta...

Y cười khẩy một tiếng rồi nói; - Hành động của người chỉ là hành động gian trá của bọn tiểu nhân bỉ ổi.

Trương Quảng nhìn Dương Đình Trạc:

- Dương bang chủ nói rất đúng với ý của tại hạ. Trong tòa lục giác lầu này chẳng có cơ quan bí mật gì cả... Ngoại trừ một cơ quan đóng cửa mà thôi. Các vị chỉ có thể rời khỏi tòa lục giác lầu này sau khi giết được Trương Quảng. Phàm nhổ cỏ phải nhổ tận gốc, không thì họa treo trên đầu các vị. Nhưng trước khi tại hạ cho các vị cơ hội có được Kiếm lệnh võ lâm...

Các vị phải cho tại hạ biết Huyết lệnh võ lâm tróc nã Thiên Vân trang do ai ban ra.

Chấp pháp trưởng lão Thừa Phát gần giọng nói:

- Huyết lệnh đó được phát ra sau võ lâm đại hội. Người chủ xướng huyết lệnh là Thiên môn môn chủ, Minh Thần cung chủ và Võ Đang Huyền Không chân nhân.

Nhìn Thừa Phát chấp pháp trưởng lão Trương Quảng nói:

- Lời của chấp pháp trưởng lão hoàn toàn đúng chứ?

- Thừa Phát ta bảo chứng lời nói của mình.

- Trương Quảng chỉ cần biết bao nhiêu đó đủ rồi... Nhưng nợ máu Thiên

Vân trang thì các vị bang chủ đều có tham gia vào. Nợ thì phải trả nợ... Nhưng tại hạ cho các vị một cơ hội.

Trương Quảng giở tấm lụa đỏ phủ trên bàn. Dưới tấm lụa đó là sáu vành khăn tang.

Chàng nghiêm giọng nói:

- Tại hạ chỉ cần thấy sự ân hận của các vị chưong bang trước vong linh những oan hồn của Thiên Vân trang. Tại hạ muốn sáu vị phải đội tang chế hành bái trước bài vị này... xin những người đã chết oan mong tha tội. Đó là cách duy nhất các người chuộc lại tội lỗi của mình.

Dương Đình Trạc nói:

- Nếu như Dương mỗ không làm theo ý của ngươi thì sao?

- Máu phải trả bằng máu.

- Máu phải trả bằng máu ư?

Trương Quảng nhìn Dương Đình Trạc gật đầu.

- Đúng.

Dương Đình Trạc cười khẩy rồi nói:

- Trương Quảng... Hửn ngươi biết mục đích của Dương mỗ đến tòa lục giác lầu này để đoạt Kiếm linh làm Minh chủ Lục đại bang chứ không phải để đội tang, hành bái những oan hồn của Thiên Vân trang đăng xin xá tội.

Trương Quảng trừng mắt nhìn Dương Đình Trạc, trầm giọng ôn nhu nói:

- Tại hạ dựng ra miếng mồi ngon này để các vị chưong bang vào lục giác lầu nghiệm lại hành vi của mình đối với Thiên Vân trang. Nhưng nếu Dương bang chủ vì miếng mồi ngon đó mà phải ăn... Dương bang chủ vẫn có cơ hội trở thành minh chủ, nếu có được thanh kiếm linh võ lâm này.

Buông một tiếng thở dài, Trương Quảng nói tiếp:

- Tham vọng lớn, họa kiếp lớn... Trương Quảng muốn nói để Dương bang chủ biết.

- Họa kiếp ư? Là một thư sinh trói gà không chặt như ngươi thì đâu đáng để cho Dương Đình Trạc quan tâm chứ... Dương mỗ chỉ quan tâm đến Kiếm linh mà thôi.

Dương Đình Trạc nhìn lại năm vị chưong bang kia.

- Dương Đình Trạc ta xin được thỉnh giáo cơ hội mà Trương công tử ban tặng trước vậy.

Dương Đình Trạc nói rồi lòn tay rút ngay đôi câu liêm giắt sau lưng bước đến hai bộ.

Trương Quảng nói:

- Dương bang chủ đã quyết định rồi. Tại hạ thỉnh mời Dương bang chủ

đến lấy tang chế của mình đem đi hủy. Hủy xong xem như Dương bang chủ được nhận cơ hội có là Minh chủ võ lâm hay không.

- Được Trương Quảng lấy một chiếc khăn tang quàng qua cho Dương Đình Trạc.

Đón lấy chiếc khăn tang đó, Đình Trạc bước thẳng đến một chiếc đèn và thả vào.

Ngọn lửa trong chiếc chân đèn bám ngay lấy chiếc khăn tang, nhanh chóng đốt nó thành tro.

Đốt xong chiếc khăn tang, Dương Đình Trạc quay lại trước mặt Trương Quảng - Trương Quảng... Dương mỗ đã làm xong phận sự của mình. Đến lượt nhận phần của Dương mỗ vậy.

- Tham vọng của Dương bang chủ khiến tại hạ phải khâm phục. Mời Dương bang chủ...

- Dương mỗ không khách sáo với một gã thư sinh như người đâu. Ta đưa người xuống a tỳ đoàn tụ với những oan hồn của Thiên Vân trang đây.

Dương Đình Trạc nói dứt câu dẫn tới ngay hai bộ. Đôi câu liêm sáng trong tay gã như đôi khoai đao của con bộ ngựa, bỏ thẳng đến Trương Quảng.

Không né tránh chiêu công của đối phương, cũng chẳng một chút e dè, Trương Quảng dẫn đến một bộ. Chỉ pháp vung ra nhanh không thể tưởng điểm vào mạch môn của Dương Đình Trạc.

Dương Đình Trạc công trước nhưng chỉ pháp của Trương Quảng lại đến trước đôi câu liêm của y. Chỉ pháp của chàng xuyên thẳng vào mạch môn của đối phương.

- Phập phập...

Dương Đình Trạc rú lên đau đớn.

- Ôi cha.

Cùng với tiếng rú đó, y không sao giữ được đôi câu liêm trong tay mà phải buông nó ra.

Đôi câu liêm chưa kịp rơi xuống đất thì lọt ngay vào song thủ của Trương Quảng.

Đôi câu liêm tựa hai luồng bạch quang sáng ngời lia ngang qua cổ họ Dương.

Trương Quảng cầm đôi câu liêm, bước lại đặt lên bàn án thư, còn Dương Đình Trạc cứ đứng phỗng ra như pho tượng ngơ ngác nhìn chàng.

Mọi sự diễn ra nhanh cực kỳ đến độ những vị bang chủ không sao nhìn thấy được chiêu công của Trương Quảng. Họ chỉ thấy Dương Đình Trạc xuất chiêu rồi ngay sau đó thì gã đứng đực ra trong khi binh khí đã nằm ở trong

tay Trương Quảng rồi.

Trương Quảng đặt đôi câu liêm của Dương Đình Trạc lên án thư để những bài vị của những người đã chết của Thiên Vân trang. Chàng thắp một nén hương ghim vào chiếc lư sành.

Dương Đình Trạc vẫn đứng như trời trồng.

Mọi người rọi mắt vào Dương Đình Trạc những tưởng y đã hóa thân thành pho tượng bất động.

Thượng Quan Nghi neho mày nghĩ thầm: “Y có võ công... Y là một đại cao thủ kỳ tuyệt nhưng không lộ hình tích. Những cao thủ như Trương Quảng mới đáng sợ. Đáng sợ hơn tất cả những cao thủ nào có danh có tiếng trên giang hồ.” Ý niệm đó lướt qua trong đầu Thượng Quan Nghi. Lão bất giác buông một tiếng thở dài.

Tiếng thở dài của Thượng Quan Nghi như thể phả ra luồng khí cường đủ mạnh để thổi thủ cấp Dương Đình Trạc rời khỏi cổ rơi xuống sàn gạch.

- Bộp...

Đầu của Dương Đình Trạc rơi xuống sàn gạch, đến lúc này như thể y mới cảm nhận được cái đau mà hai cánh môi bỗng dưng mấp máy nhưng không thốt được ra lời.

Cái chết khùng bố của Dương Đình Trạc khiến cho năm vị bang chủ còn lại hồn siêu phách lạc. Chẳng ai bảo ai mà đồng thời liền về sau hai bộ.

Trương Quảng thắp xong nén hương ghim vào bàn hương án, rồi mới quay mắt nhìn lại.

Chàng từ tốn nói:

- Tham vọng lớn... họa kiếp lớn. Điều đó tại hạ đã nói với Dương bang chủ rồi.

Chàng dời mắt nhìn lại Thượng Quan Nghi:

- Thượng Quan bang chủ... Mặc dù Kim Tiên bang không có tham gia vào cuộc huyết sát tại Thiên Vân trang, nhưng bang chủ đã dụng Kim lượng thưởng cho bất cứ ai tham gia vào cuộc tắm máu người Thiên Vân trang... bang chủ cũng có tội với người Thiên Vân trang...

Bây giờ bang chủ hãy quyết định cho hành động của mình.

Thượng Quan Nghi buông một tiếng thở dài. Lão từ tốn nói:

- Lão phu biết tội của mình rồi Thượng Quan Nghi nói rồi bước thẳng đến bàn hương án, chọn lấy một chiếc khăn tang chích lên đầu, rồi quỳ xuống phía trước án thư. Lão ôm quyền trịnh trọng khấn: - Thiên Vân trang chủ... Hãy thứ tội cho Thượng Quan lão phu.

Lão nói đủ lớn để Trương Quảng nghe.

Khẩn xong, Thượng Quan Nghi hành đại lễ.

Chờ lão hành đại lễ xong, Trương Quảng mới chậm rãi nói:

- Kể từ hôm nay... Thượng Quan bang chủ không còn là Kim Tiền bang chủ nữa... Tất cả cơ nghiệp của Kim Tiền bang sẽ được đem đi phát chẩn cứu tế bá tính. Thượng Quan tiên bối chỉ còn được giữ lại những gì thật cần thiết và nhà cửa thôi.

Nghe Trương Quảng phán câu này, mồ hôi tuôn ra ướt đầm mặt Thượng Quan Nghi.

Lão nhìn lên Trương Quảng lắp bắp:

- Trương... Du... Trương hiền đệ... Cơ nghiệp Kim Tiền bang là cả một đời lão phu tạo dựng... Không chỉ lão phu còn có bao nhiêu tiền nhân khác nữa... Chẳng lẽ... lại đổ sông... đổ biển sao?

Trương Quảng nhìn Thượng quan Nghi:

- Người đã rửa tay qui ẩn khỏi võ lâm giang hồ cần chi đến cơ nghiệp Kim Tiền bang.

Kim Tiền bang đã thuộc về võ lâm....

Trương Quảng khe khẽ nói tiếp:

- Thượng Quan tiên sinh... Mặc dù người không giữ cơ nghiệp Kim Tiền bang nữa, nhưng trọng chức của người đối với bá tính sẽ được Trương Quảng cho hưởng đặc ân không để cho người trở thành kẻ hàn vi đâu.

Thượng Quan Nghi cắn răng vào môi.

Mặt lão trông thật khổ não, lão miễn cưỡng cúi đầu nhìn xuống. Thượng Quan Nghi nghĩ thầm: “Bổn nhân buộc thôi một bước với người đó... Nhưng ta không bỏ qua việc này cho người đâu”.

Lão buông tiếng thở dài rồi nói:

- Lão phu đa tạ Trương công tử.

- Đứng lên đi.

Thượng Quan Nghi miễn cưỡng đứng lên rồi bước qua bên kệ hương án nhìn những người còn lại.

Trương Quảng rọi mắt vào Trữ Thành Danh:

- Đến lượt Trữ bang chủ.

Trữ Thành Danh nhìn Trương Quảng gần như không chớp mắt. Lão buông tiếng thở dài rồi nói: - Trương Quảng... Trữ mỗ không muốn như Kim Tiền bang đâu.

- Vậy bang chủ hãy thực hiện việc làm của mình trước khi muốn đoạt Kiếm lệnh.

Trữ Thành Danh nhìn sang Huyết Y bang chủ Cốt Thường Bang gắt

giọng nói:

- Các vị... Sao chúng ta không hợp lực tiêu diệt tiểu tử này?

Các trưởng bang liền xướng theo Trữ Thành Danh:

- Các vị bang chủ... chúng ta phải hợp lực thôi Khương Trọng Bá lưỡng lự rồi nói: - Hợp lực ư... nếu chuyện này đồn đãi ra ngoài võ lâm thì còn mặt mũi nào...

Trữ Thành Danh nói:

- Thần Phục bang chủ... Đến lúc này Khương bang chủ còn câu nệ tiểu tiết làm gì nữa?

Giết tiểu tử kia rồi, chúng ta sẽ phân định ai là người làm chủ Kiếm lĩnh có hơn không?

Chẳng lẽ để cho một tiểu tử vô danh trở thành chủ nhân của chúng ta.

Trương Quảng nhìn Trữ Thành Danh, từ tốn nói:

- Trữ bang chủ muốn hợp công để đối phó với tại hạ cũng được. Nhưng trước hết Trữ bang chủ và những vị muốn hợp công hãy đốt tang chế đối với Thiên Vân trang.

Trương Quảng vừa nói vừa hốt lấy bốn vành khăn tang còn lại lia về phía bốn vị bang chủ. Bốn khăn tang bay là đà về phía bốn vị bang chủ còn lại. Mỗi người đón lấy một chiếc khăn tang.

Trương Quảng nói:

- Bốn vị hãy quyết định hành động của mình đi.

Trữ Thành Danh nhìn Cốt Thường Bang và Khương Trọng Bá.

Họ Trữ nói:

- Thần Phục bang chủ... Chúng ta không hợp lực không được.

Trọng Bá lắc đầu:

- Khương mỗ không làm được như lão... Khương mỗ thà mất đối mặt với Trương tiểu tử còn hơn giờ hạ sách đó.

Trữ Thành Danh nhìn sang Cốt Thường Bang:

- Ta và huynh vậy.

Y trầm giọng nói:

- Trọng Bá... Nếu như Trữ mỗ và Cốt huynh đây giết được tiểu tử kia thì Kiếm lĩnh võ lâm sẽ thuộc về chúng ta chứ?

Trọng Bá tròn mắt nhưng chỉ thốt được một lời:

- Ồ...

Thừa Phát thét lên:

- Kiếm lĩnh võ lâm phải thuộc về Cái Bang mới đúng... Vì Cái Bang là thiên hạ đệ nhất bang.

Chấp Pháp trưởng lão vừa nói vừa bất ngờ quăng mạnh vành tang chế về phía chiếc chân đèn gần đó, rồi bất ngờ thi triển đả cầu bông lao đến Trương Quảng.

Ngon đả cầu bông chia làm ba hướng thượng trung và hạ, chụp lên thân ảnh của chàng.

Vừa khởi phát bông pháp tuyệt công của Cái Bang, Thừa Phát vừa muốn đoạt ngay lấy thanh kiếm lĩnh đang đặt trên đài vong mạng.

Tả thủ của lão đặt vào chuôi thanh kiếm lĩnh thì đả cầu bông đã bị Trương Quảng nắm cứng rồi. Thừa Phát dồn lực giật lưỡi kiếm nhưng thanh kiếm lĩnh dính cứng trong đài không sao nhấc lên được.

Lão buột miệng nói:

- Quái gỡ.

Không nhấc được lưỡi kiếm lĩnh ra khỏi đài vong mạng, Thừa Phát hốt hoảng vô chương công tiếp vào vùng thượng đẳng của Trương Quảng.

Chương kinh của lão chấp pháp Cái Bang Thừa Phát như thể chạm vào một màng ảo khí quái dị, hất lão lùi lại hai bộ. Lão vừa trụ thân thì cảm nhận đại huyết chấn tâm nhói buốt đau đến tận óc.

Mắt Thừa Phát trưởng lão tối sầm, vung tay ôm lấy ngực thì nhận ra ngon đả cầu bông tin vật truyền thân của Cái Bang đang ghim trên ngực mình.

Chấp pháp trưởng lão Thừa Phát mới rặn được thành lời:

- Lão Thừa chết ư?

Lão chỉ nói được mấy câu, cố mở mắt để giữ mạng của mình nhưng bóng tử thần đã vụt qua đôi con ngươi lão tạo ra một khoảng tối thăm thẳm phủ lên thần thức, để rồi chẳng còn biết gì nữa.

Chấp pháp trưởng lão Cái Bang Thừa Phát đổ sầm đến trước, khiến cho ngon đả cầu bông chẳng khác nào một cây đinh khổng lồ xuyên qua ngực lão, nhú ra sau lưng.

Cái chết của Chấp pháp trưởng lão càng khiến cho Trữ Thành Danh, Cốt Trường Bang lẫn Khương Trọng Bá kinh hồn lạc phách. Ba người nắm ba vành tang chế trong tay mà người cứ run bần bật.

Trữ Thành Danh giờ im như thóc nhìn qua Cốt Trường Bang và Khương Trọng Bá. Cổ họng của gã như thể có khối chỉ nóng hổi chặn ngang không sao thoát được thành lời.

Huyết Y bang chủ Cốt Trường Bang bậm môi nhăn mặt. Lão lưỡng lự rồi bất ngờ chích khăn tang lên đầu mình bước đến hành đại lễ trước bàn án thư bài vị.

Trữ Thành Danh nói:

- Cốt bang chủ.

Huyết Y bang chủ Cốt Trường Bang nhìn lại Trữ Thành Danh:

- Cốt mỗ biết tội của mình với Thiên Vân trang chủ.

Lão nói xong nhìn lại Trương Quảng.

- Du thiếu trang chủ... Hãy thứ lỗi cho Cốt mỗ.

Trương Quảng nhìn Cốt Trường Bang:

- Trang chủ biết giữ mạng của mình... Và biết nhận phần lỗi của mình... tất bang chủ được sống... Nhưng người sẽ mãi mãi không còn là bang chủ Huyết Y bang... sẽ mãi mãi rời bỏ võ lâm giang hồ.

Trương Quảng nói xong điểm chỉ vào đại huyết bách bội của Cốt Trường Bang.

Cốt Trường Bang rú lên:

- Thiếu hiệp phé bỏ võ công của tại hạ.

Trương Quảng rút chỉ pháp lại rồi nói:

- Không sai!

Chân diện Cốt Trường Bang nhăn nhúm trông thật khốn khổ. Lão bật khóc như một đứa trẻ nít trông thật tội nghiệp.

Trữ Thành Danh biến sắc nhợt nhạt.

Lão lắc đầu nói:

- Trữ mỗ không thể để mình rơi vào tình trạng của Cốt Trường Bang đâu. Trữ mỗ thà chết Khương Trọng Bá, Thần Phục bang chủ nghiêng răng ken két. Y miễn cưỡng nói: - Trương Quảng... Người sẽ xử như vậy với Khương mỗ chứ?

Trương Quảng gật đầu:

- Không sai... Trương Quảng sẽ hành xử đúng như vậy.

- Vậy Khương mỗ liệu sống chết với người.

Khương Trọng Bá vừa nói vừa toan thi triển lôi quyền nhưng Thượng Quan Nghi vội cản lại: - Thần Phục bang chủ...

Trọng Bá rút lôi chương về.

Thượng Quan Nghi nói:

- Khương bang chủ! Chúng ta thật ra cũng có tội với Thiên Vân trang. Phải tạ tội với Trương công tử thôi. Đừng phí mạng mình...

Lão nhìn lại Trương Quảng:

- Trương công tử! Nếu như công tử phé bỏ võ công của tất cả mọi người thì Lục đại bang đâu còn người nào để giúp công tử hợp sức để tiếp tục sứ mạng trả thù cho Thiên Vân trang, đối phó với các môn các phái kia.

Trương Quảng lắc đầu nhạt nhẽo nói:

- Trương Quảng đâu có ý lập Lục đại bang để đảm đương chức vị mình chủ. Cái Trương Quảng cần là các vị phải tạ tội trước vong linh của những người chết oan uổng thôi.

Trương Quảng nói rồi cầm lấy thanh kiếm lệnh. Chàng từ từ nâng thanh kiếm lệnh lên khỏi đầu. Cổ tay chàng lắc nhẹ một cái. Năm đạo tử quang phát ra từ lưỡi kiếm lệnh, hướng về phía cánh cửa đối diện.

- Chát.

Cánh cửa kiên cố bị năm đạo tử quang phá toang đổ sập xuống trước mặt Khương Trọng Bá và Trữ Thành Danh. Chỉ tử quang của kiếm lệnh thôi đã có uy lực như vậy rồi, thử hỏi lưỡi kiếm kia còn như thế nào nữa.

Trữ Thành Danh lẫn Khương Trọng Bá mặt cắt không còn một giọt máu.

Đôi uy nhân hùng hùng của Trương Quảng chiếu vào hai người.

Khương Trọng Bá buông tiếng thở dài. Bây giờ thì thất cả những nét cương quyết đoán của y tan biến mà thay vào đó là khuôn mặt chảy dài, khổ não.

Khương Trọng Bá buông tiếng thở dài rồi bất giác chích khăn tang che lên đầu.

Y nói;.

- Ta tự phế bỏ võ công của mình.

Lão nói rồi tự điểm chỉ vào đại huyệt bách hội. Toàn thân lão run bần bật, mồ hôi xuất hạn ướt đầm người. Khương Trọng Bá buông thẳng hai tay, chậm rãi bước đến hành đại lễ trước bàn án thư bài vị.

Khương Trọng Bá hành đại lễ xong, mới đứng lên nói với Trương Quảng:

- Trương công tử... Mấy trăm nhân mạng đổi lấy võ công mấy chục năm khổ luyện của Khương mỗ... Cũng đáng lắm... Bây giờ Khương mỗ đã là kẻ tầm thường... Không dám bước vào võ lâm nữa... Ta giao Thần Phục bang lại cho Trương công tử mà cùng với Cốt Thường Bang tìm chốn hoang sơn mai danh ẩn tích... Trương công tử chuẩn y cho sự thỉnh cầu này chứ?

Trương Quảng gật đầu:

- Bang chủ cứ đi... Nếu tại hạ biết chốn mai danh ẩn tích của bang chủ, một ngày nào đó tìm đến đối ẩm với người - Đa tạ công tử.

Khương Trọng Bá nói xong ôm quyền xá rồi chậm rãi quay bước tiến ra cửa Còn lại một mình, Trữ Thành Danh càng lúng túng hơn.

Y còn chưa biết hành xử thế nào thì bất ngờ nghe tiếng rú kinh khiếp của Khương Trọng Bá. Thân ảnh lực lưỡng khổng lồ của Khương Trọng Bá như một cánh diều từ ngoài cửa bay vụt vào trong, va lưng vào cây rầm.

Y nằm duỗi dưới đất, đan điền nát bét, lục phủ ngũ tạng phơi cả ra ngoài

Cái chết của Khương Trọng Bá khiến Trữ Thành Danh hồn siêu phách lạc, chích luôn vành tang chế lên đầu, lập bập nói: - Ta đầu tội... Ta đầu phục...

Trong khi Trữ Thành Danh hồn siêu phách lạc, thốt ra những lời nói đó thì Trương Quảng cùng ngây mặt nhìn ra cửa.

Đứng ngay ngưỡng cửa là một người vận thụng y có mũ trùm đầu trong chẳng khác nào bóng dáng tử thần cõi a tỳ. Người vận thụng y chẳng ai khác chính là Tiết Mạc Chước.

Đứng sau lưng Mạc Chước chẳng ai khác mà chính là Chu Kiến Văn.

Chương 38 - Di Biến Trùng Trùng

Đôi mắt ngời ngời của Tiết Mặc Chước rọi về phía Trương Quảng và và Thượng Quan Nghi. Chạm vào hai luồng uy nhân Của Tiết Mặc Chước, Trương Quảng cảm nhận ngay sắc màu chết chóc ẩn tàng trong hai luồng uy nhân kia.

Thượng Quan Nghi lần Cốt Thường Bang thối hẳn về sau ba bộ, thậm chí ép lưng vào tường khi đối nhãn với uy quang của Tiết Mặc Chước.

Tiết Mặc chước chậm rãi bước vào. Mụ giở chiếc mũ trùm đầu ra phía sau. Chân diện của mụ đập vào nhãn quang của Trương Quảng. Đôi hốc mắt sâu hoắm, sóng mũi quặp, đôi môi dày, cùng nước da tái nhợt tái nhợt của Tiết Mặc Chước khiến kẻ đối diện phải liên tưởng đến bóng sắc tử thần nơi cõi a tỳ.

Mặc Chước nói:

- Ai là Trương Quảng.

Trương Quảng ôn nhu nói - Chính tại hạ...

Trương Quảng chỉ vào Khương Trọng Bá.

- Khương bang chủ chết bởi tay lão mẫu?

- Người gọi ta là lão mẫu à?

- Thế lão mẫu muốn tại hạ gọi bằng gì?

Mặc Chước buông một tiếng thật nhạt nhẽo.

- Nương nương...

Trương Quảng gật đầu:

- Trương Quảng tham kiến nương nương Mặc Chước chú nhãn vào thanh trường kiếm trên tay Trương Quảng: - Trên tay người có phải là kiếm lệnh võ lâm?

- Không sai.

Mặc Chước cười khẩy một tiếng rồi nói:

- Trương Quảng.. Người có muốn làm đồng tử của bốn nương không. Nếu muốn làm đồng tử của bốn nương thì hãy trao quyền chủ kiếm cho bốn nương.

Trương Quảng lắc đầu.

- Tại hạ không có ý định đó... Nương nương miễn thứ.

- Nếu người chống lại ý của bốn nương thì người sẽ chết đó.

Nghe Tiết Mặc Chước đối đáp với Trương Quảng, Kiến Văn lộ vẻ lo lắng. Y nhỏ giọng nói với Tiết Mặc Chước: - Nương nương.. Mục đích của chúng ta là giết Trương Quảng chứ đâu có ý chiêu dụ hắn.

Nhìn lại Chu Kiến Văn, Mặc Chước nói:

- Bồn nương có ý chiêu dụ hẳn là quyền của bồn nương. Bồn nương thích hẳn... Đồng tử... Người không nên chen vào.

Kiến Văn cúi mặt nhìn xuống.

Nhìn lại Trương Quảng, Mạc Chước nói:

- Trương Quảng... Bồn nương thích người đó... Hãy ngoan ngoãn làm đồng tử cho bồn nương, rồi bồn nương sẽ truyền thụ võ công địa tuyệt cho người.

- Hóa ra võ công địa tuyệt là của nương nương. Nương nương hẳn đã truyền thụ võ công cho Kiến Văn huynh.

- Chỉ một phần rất ít võ công địa tuyệt thôi... Kiến Văn đã có thể xưng hùng bá trong võ lâm rồi. Bồn nương nghĩ người có căn cơ hơn đồng tử Kiến Văn đó.

- Tại hạ không có chủ định thụ giáo võ công của nương nương.

- Nghĩa là người không đồng ý bất cứ điều gì bồn nương yêu cầu cả.

Nghe Mạc Chước nói ra câu này, Kiến Văn thở phào nhẹ nhõm như thể vừa trút được cả một gánh nặng quần vai gãi.

Y nhỏ giọng nói:

- Nương nương... Y đã khiến Kiến Văn bị thương đó. Nương nương, một mình Kiến Văn không đủ hầu hạ nương nương sao?

Mạc Chước cau mày:

- Có hai vẫn hơn một.

Kiến Văn cúi mặt nhìn xuống nghĩ thầm: “Mụ dâm đảng này đòi hỏi như thế quả là không còn ai bại hoại hơn mụ”.

Trong khi Kiến Văn suy nghĩ thì Mạc Chước hỏi lại Trương Quảng:

- Trương Quảng... Bồn nương hỏi lại lần nữa... Người có đồng ý về với bồn nương không?

- Trên tay tại hạ là kiếm lệnh võ lâm... Thấy Kiếm lệnh như thấy Minh chủ... Nương nương còn muốn Minh chủ về đầu phục ai nữa?

- Trương Quảng... Người đã nói thế rồi, bồn nương sẽ giết người.

Trương Quảng điềm nhiên đáp lời:

- Tại hạ sẵn lòng thỉnh giáo võ công địa tuyệt của nương nương.

- Trương tiểu tử... Người suy nghĩ rồi mới thốt ra câu nói đó chứ.

- Hãy cho Trương Quảng thấy võ công của nương nương đi.

- Người sẽ được thấy ngay đây.

Tiết Mạc Chước vừa nói vừa thi triển bộ pháp thần kỳ. Mụ chỉ hơi lắc mình, thân ảnh nhoang nhoáng như bóng quỷ ma trôi rồi vồ tới Trương Quảng ba đạo chỉ.

Nghe tiếng chỉ phong, Trương Quảng phát triển kiếm chiêu. Kiếm quang của chàng phát ra tỏa rợp một góc đại sảnh lục lầu, hứng lấy ba chỉ chết người của Tiết Mạc Chước.

- Keng.. Keng... Keng...

Mặc dù chàng đã vận đến tám thành nội lực, dụng tới kiếm lĩnh võ lâm nhưng vẫn cảm thấy hồ khẩu mình tê buốt, những tương mạch môn bị rách toạc.

Tiết Mạc Chước thối lui lại hai bộ nhìn Trương Quảng:

- Trương tiểu tử... Đỡ một lúc được ba đạo Vô hình chỉ của bốn nương, ngươi cũng có bản lĩnh đó.

Trương Quảng ung dung đáp lời:

- Đến lượt Trương Quảng bồi tiếp nương nương đây.

Nói dứt câu, Trương Quảng thét lên một tiếng thật lớn. Cùng với tiếng thét đó, năm đạo tử quang từ kiếm lĩnh phát ra, tợ năm luồng tầm sét chụp tới Tiết Mạc Chước.

Mạc Chước buột miệng thốt:

- Tử kiếm khí.

Mụ thốt ra câu đó nhưng không né tránh mà dụng hữu thủ. Từ năm đầu ngón tay có những chiếc vuốt nhọn hoắt phát ra năm đạo chỉ, đen xì hứng lấy năm đạo tử kiếm khí của kiếm lĩnh võ lâm.

Cả tòa nhà lục giác run lên bần bật những tưởng nó sẽ sập xuống bất cứ lúc nào. Sự chấn động kia còn rung chuyển thì kiếm ảnh cũng chớp động, cắt một đường vòng cung hướng vào Tiết Mạc Chước...

Lần này đúng là Tiết Mạc Chước chẳng dám xem thường Trương Quảng nữa. Nhưng mụ cũng chẳng một chút e dè với kiếm chiêu của chàng. Kiếm ảnh chụp tới, Tiết Mạc Chước dụng hai ống tay áo thụng phát ngang để gạt lưỡi kiếm lĩnh võ lâm.

- Chát...

Những tưởng lưỡi kiếm lĩnh sẽ chém lìa đôi ống tay áo thụng của Tiết Mạc Chước, nhưng hoàn toàn ngoài sự chờ đợi của Trương Quảng, mặc dù kiếm lĩnh võ lâm là một báu kiếm, chém sắt như chém bùn nhưng khi chạm vào ống tay áo thụng của Mạc Chước thì công năng của nó chẳng khác gì một thanh kiếm thường, cắt vải không đứt. Lưỡi kiếm lĩnh bị ống tay áo thụng của Tiết Mạc Chước đánh bật qua trái.

Cùng với động tác đó, Mạc Chước vỗ tả chưởng công trực diện Trương Quảng.

Mụ vừa đỡ chiêu, vừa phản công nhưng mọi thao tác vừa chuẩn đích vừa

nhánh đến độ khó tin. Chiêu công của Mạc Chước buột Trương Quảng phải võ hữu thủ đón thẳng đỡ thẳng chứ không còn sự lựa chọn nào khác.

- Âm..

Chưởng của chàng và Tiết Mạc Chước chạm thẳng vào nhau tạo ra tiếng sấm động vang rền ngay trong tòa biệt lâu.

Trương Quảng bị trượt dài về sau những bốn trượng, trong khi Mạc Chước lại lún chân sâu quá đế hài. Mặc dù sàn đại sảnh lúc lâu được kết tạo bằng những phiến đá phẳng lỳ.

Trương Quảng đối một chưởng đỡ thẳng đón thẳng vào Tiết Mạc Chước những tưởng như có tia sét bổ thẳng vào tay mình, làm rách cả hồ khẩu, mà đau đến độ hoa cả mắt.

Khí huyết chàng nhộn nhạo không sao kèm chế được, cuối cùng thì thổ ra một vòi máu bầm.

Mạc Chước nói:

- Tiểu tử, nếu ngươi đỡ được một chưởng này nữa... Ngươi đáng là võ lâm minh chủ thế hệ sau của bốn nương.

Mạc Chước vừa nói vừa dẫn đến một bộ. Đôi song thủ của mục dưng lên trông tựa như những ngón cầm nã thủ của ưng thảo công, đồng thời cũng giống với lối truy hồn của bọn sứ giả a tỳ. Từ mười đầu ngón tay của mục, mười đạo khí chỉ phát ra rồi đan chéo lại chẳng khác nào dây thừng xoay cuộn lao đến Trương Quảng.

Nói thì chậm nhưng những hiện tượng đó xảy ra không đầy một cái chớp mắt. Trương Quảng hoành lưỡi kiếm linh đỡ lấy chỉ khí quái dị của Mạc Chước.

- Chát...

Đạo chỉ khí đầy sức mạnh chạm vào lưỡi kiếm linh. Trương Quảng cảm tưởng mình vừa hứng cả một lưỡi tầm sét khổng lồ nện trực tiếp vào lưỡi kiếm, không làm sao giữ nó lại được trong tay chàng.

Lưỡi kiếm linh bật ra khỏi tay chàng, lao đến ghim vào cây cột chống mái lâu.

Lưỡi kiếm ghim sâu vào thân cột, chuôi nó run bần bật.

Tiết Mạc Chước nói:

- Tiểu tử... Đón tiếp một đạo U linh thần quyết của bốn nương nữa đây.

Đạo khí kinh xoay tròn do mười đạo chỉ kết hợp lại như dây thừng lại cuộn cuộn về phía Trương Quảng. Chàng ập tay vào nhau vận tất cả công lực, tạo ra một ảo khí như bức tường trước mặt mình hứng lấy đạo khí chưởng quái dị của Tiết Mạc Chước.

- Âm...

Đôi cước pháp của Trương Quảng như thể đôi lưỡi cày, cày trên mặt đá hoa cương, đồng thời thổ ra một vòi máu đỏ thẫm. Chàng vừa trụ bộ, liền thi triển luôn khinh thuật thần kỳ lao ra cửa tòa lục lầu.

Chu Kiến Văn quát lớn:

- Chặn hẳn lại...

Miệng thì quát như vậy, nhưng chân của Kiến Văn cứ như bị đóng đinh xuống sàn biệt lầu lục giác.

Trương quảng lao ra khỏi cửa biệt lầu rồi, Kiến Văn mới hồi hã nói với Mạc Chước: - Nương nương... Đừng để hấn đào thoát.

Mạc Chước buông một câu thật lạnh nhạt:

- Để y đi... Đừng cản y lại.

Mụ nhìn Kiến Văn:

- Kiến Văn... giờ thì ngươi đã có quyền sở hữu ở đây... Thu xếp xong mọi việc rồi đến hầu hạ bốn nương tại biệt phòng Vu Sơn.

Nói rồi Tiết Mạc Chước đi thẳng ra ngoài cửa mà chẳng thèm ngoái đầu nhìn lại.

Mạc Chước đi rồi, Kiến Văn mới nhìn lại mọi người đang có mặt tại tòa biệt lầu lục giác.

Y thả bước chậm rãi đến rút lưỡi kiếm linh võ lâm. Dùng hai ngón tay vuốt nhẹ trên lưỡi kiếm, Kiến Văn nói: - Thượng Quan bang chủ...

Nghe Kiến Văn gọi đến tên mình, Thượng Quan Nghi giật thót ruột nhưng vẫn kiên cường bước đến đứng trước mặt Kiến Văn. Kiến Văn nhìn Thượng Quan Nghi.

- Bang chủ còn nhớ Kiến Văn không?

Thượng Quan Nghi bối rối, miễn cưỡng nói:

- Lão phu lúc nào cũng nhớ đến công tử.

- Bang chủ luôn nhớ đến Kiến Văn... Thảo nào Kiến Văn cũng nhớ đến bang chủ.

Y vuốt lưỡi kiếm linh rồi hỏi Thượng Quan Nghi:

- Sao... bang chủ lại luôn nhớ đến Kiến Văn?

Thượng Quan Nghi buông tiếng thở dài:

- Trương Quảng gian trá đã phỉnh lừa lão phu, suýt chút nữa tiêu tan cả cơ nghiệp.

Kiến Văn cau mày:

- Bang chủ nói cho vừa lòng Kiến Văn đó à?

Thượng Quan Nghi thở dài lắc đầu:

- Lão phu không lừa công tử đâu.

Lão tử tôn thuật lại tất cả mọi sự việc xảy ra trong biệt lầu lục giác trước khi Kiến Văn và Tiết Mạc Chước đến.

Thượng Quan Nghi buông tiếp một tiếng thở dài nữa rồi nói:

- Lão phu không ngờ Trương Quảng lại là Du Thiên Bảo hậu duệ của Thiên Vân trang chủ Du Cát Đằng.

Kiến Văn nhìn sững Kim Tiền bang chủ Thượng Quan Nghi:

- Hắn là Du Thiên Bảo sao?

Thượng Quan Nghi chỉ bàn án hương để bài vị:

- Kiến Văn công tử xem...

Chu Kiến Văn nhìn bàn hương án rồi ngửa mặt cười khàn khạch. Y vừa cười vừa hỏi Thượng Quan Nghi: - Vậy bang chủ đã nhận ra ai là kẻ gian trá?

- Bây giờ lão phu mới có thể nhận ra...

Kiến Văn chấp tay sau lưng:

- Nhận ra rồi bang chủ sẽ chọn ai trong hai người, Kiến Văn và Trương Quảng. À...

Hắn là Du Thiếu Bảo chứ.

- Lão phu tất nhiên phải chọn Kiến Văn công tử rồi.

- Kiến Văn làm gì được nào.

- Lão phu tin Kiến Văn công tử chân thành hơn tên tiểu tử Trương Quảng gian trá kia.

Kiến Văn gật đầu:

- Được... Bang chủ đã tin Kiến Văn thì Kiến Văn sẽ đáp lại tình ý của bang chủ. Kiến Văn sẽ báo với nương nương giúp bang chủ trở thành Minh chủ lục đại bang... Bang chủ có chịu không?

Mặt của Thượng Quan Nghi phấn khích hẳn lên:

- Kiến Văn công tử... Lão phu có nằm mơ cũng không dám tưởng tượng đến chuyện này.

Nhưng nếu nó là sự thật thì lão phu cũng không biết lấy gì đền đáp cho công tử.

Kiến Văn cười phá lên khằng khặc.

Y vừa cười vừa nói:

- Bang chủ có một thứ đền đáp cho tại hạ đó.

- Kiến Văn công tử cứ nói.

Kiến Văn xua tay cho Trữ Thành Danh và Cốt Trường Bang lui ra xa rồi nhìn Thượng Quan Nghi nhỏ giọng nói: - Có một thứ mà tại hạ lúc nào cũng tơ tưởng đến, đó là Thượng Quan Uyên Uyên... ái nữ của bang chủ...

Y nhưng mày:

- Hần bang chủ không nỡ từ chối với lời đề nghị của Kiến Văn?

Những tưởng đâu Thượng Quan Nghi sẽ từ chối, nhưng không ngờ lão lại cất tiếng cười đắc ý. Lão hồ hởi nói: - Vinh hạnh cho Kim Tiền bang... Vinh hạnh cho Kim Tiền bang. Lão phu rất sẵn lòng...
rất sẵn lòng.

Kiến Văn nghiêm giọng nói:

- Chuyện này chỉ Kiến Văn và lão biết thôi... Tuyệt nhiên phải giấu nương nương..Nếu lộ đến tai nương nương thì không ai trong chúng ta gánh vác nổi đâu...Thượng Quan bang chủ nên nhớ Kiến Văn là đồng tử của nương nương.

- Lão phu biết... Chừng nào công tử mới thay thế được nương nương.

- Ngày đó không xa đâu... Nếu tựu thành võ công địa tuyệt thì ta sẽ làm Thiên hạ đệ nhất nhân trong võ lâm giang hồ.

- Lão phu rất mong đến ngày đó để được đi bên cạnh Kiến Văn công tử.

Kiến Văn cười khẩy:

- Ngược lại Kim Tiền bang chủ sẽ được ta gọi là Nhạc phụ.

Y cười khẩy một tiếng nữa rồi đặt thanh kiếm lịnh vào tay Thượng Quan Nghi: - Lão bang chủ đừng làm điều gì hồ đồ khiến nương nương phật ý. Chỉ một chút phật ý của nương nương thôi... Kiến Văn không gánh nổi cho bang chủ đâu. Nhớ lời Kiến Văn đó.

- Lão phu sẽ ghi nhớ lời của công tử.

Võ vai Thượng Quan Nghi như kẻ bề trên võ vai hậu sinh của mình, Kiến Văn nói: - Thượng Quan bang chủ cố gắng sắp xếp, sớm cho Kiến Văn gặp Thượng Quan Uyên Uyên đó nhé.

Thượng Quan Nghi giả lả cười rồi nói:

- Kiến Văn công tử yên tâm... Lão phu sẽ sớm tạo điều kiện cho người hợp duyên.

Kiến Văn nhìn lão, cười mỉm rồi nói:

- Thiên hạ đồn đãi Thượng Quan bang chủ là kẻ gian trá khó lường nhưng Kiến Văn lại nghĩ khác mọi người. Bang chủ chẳng gian trá mà lại rất thành thật, đáng để Kiến Văn khâm phục, khẩu phục. Miễn sao bang chủ phải giữ lời hứa với Kiến Văn là được rồi.

Y thốt ra câu nói đó bằng chất giọng thật từ tốn nhưng Thượng Quan Nghi lại có cảm giác vừa mới nhận cả một chậu nước sôi tạt thẳng vào mặt khiến mặt lão nóng bừng.

Kiến Văn chấp tay sau lưng khẽ bước đi ra cửa. Y vừa đi vừa nói:

- Mong rằng bang chủ không làm cho tại hạ thất vọng.

Y bước ra khỏi ngưỡng cửa biệt lâu lục giác cất tràng cười vang dội. Tiếng cười của Kiến Văn tợ muôn ngàn châu nước nóng tạt vào mặt Thượng Quan Nghi khiến lão sa sầm mặt, và mồ hôi tuôn ướt đầm trường bào. Hai cánh môi của Thượng Quan Nghi mím lại...

lão đôi mắt nhìn theo Kiến Văn.

- Tiểu tử... ngươi cứ cười đi... Rồi cũng có ngày cờ sẽ đến tay Thượng quan Nghi này”.

Chương 39 - Tiếng Tình

Thê Ngọc lưỡng lự một lúc rồi mới dám bước vào biệt sảnh của cung chủ Giáng Hoa. Minh Thần cung chủ ngồi trên bồ đoàn hoa sen, tay bắt ấn quyết, vẻ mặt thật trang trọng, toát ra sự nghiêm khắc lạnh lùng.

Thê Ngọc lưỡng lự rồi bước đến trước bồ đoàn quỳ xuống.

Minh thần cung chủ nói:

- Thê Ngọc không cần phải quỳ thủ lễ như những người khác. Con là con của mẹ mà.

Thê Ngọc nhìn lên:

- Mẫu thân.... Ngọc nhi đến cầu kiến mẫu thân.

Minh thần cung chủ nhìn thẳng vào mặt nàng:

- Ngọc nhi không nói ra, nhưng ta biết con cầu xin gì rồi. Phải con lại xin ta tha cho con rời Minh Thần cung một lần nữa?

Thê Ngọc gật đầu:

- Dạ... con cầu xin mẫu thân cho con được rời Minh Thần cung để ra ngoài tìm người đã giả dạng Ân tướng ma tôn sát hại Thảm bá bá.

- Đó có phải là lý do chính đáng không?

Minh thần cung chủ thả tay bắt ấn quyết rồi từ từ đứng lên. Người chấp tay sau lưng bước theo những bệ tam cấp rời bồ đoàn hoa sen bước xuống đứng đối mặt với Giáng Thê Ngọc: - Ngọc nhi... ta đã nói với con đừng nhắc đến chuyện của Thảm Mộc Cương nữa... Ta xem như số mạng của Thảm bá bá của con là vắng phần hưởng lộc thôi.

Thê Ngọc cau mày nói:

- Mẹ... Thảm bá bá là người của Minh thần cung... Chẳng lẽ mẹ không truy cứu mà lại bỏ qua chuyện này sao?

Minh Thần cung chủ suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Giang hồ mệnh mông biết ai là kẻ giả dạng Ân tướng ma tôn. Có thể Ân tướng ma tôn Du Cát Đằng còn sống và phục hận. Nếu đúng như vậy, mẹ càng không muốn Ngọc nhi rời Minh thần cung.

Minh thần cung chủ đổi giọng lạnh lùng:

- Theo mẹ suy đoán, Ngọc nhi rời Minh thần cung không phải vì cái chết của Thảm bá bá đâu... Mà đúng ra là con chỉ muốn đi tìm tên tiểu tử Trương Quảng thôi.

Thê Ngọc nhăn mặt nói:

- Mẹ... Trương huynh đã từng cứu con... Thậm chí huynh ấy còn cho con những thứ nhiều hơn thế nữa...

Minh thần cung chủ cau mày nạt ngang.

- Im...Thế Ngọc... Mẹ không muốn con gặp gã tiểu tử vô danh tiểu tốt đó. Con không biết sao?

Thế Ngọc dậm chân.

- Mẹ cứ xem thường huynh ấy... Huynh ấy mặc dù là người vô danh trên chốn vô lâm giang hồ thật... Nhưng Trương ca ca là người tốt.

- Sao con biết Trương Quảng là người tốt?

- Con biết huynh ấy là người tốt mà Nàng quì xuống.

- Mẹ... Hãy cho Ngọc nhi lệnh bài rời Minh Thần cung.

Mặt Minh Thần cung chủ đánh lại. Người gần giọng nói:

- Ngọc nhi... Con xem thường lời nói của mẹ sao?

Thế Ngọc lắc đầu.

- Mẹ... Ngọc nhi không dám xem thường lời nói của mẹ đâu... Nhưng... Cung chủ khoát tay.

- Ta đã quyết định rồi... Ngọc nhi sẽ không được rời Minh Thần cung.

Thế Ngọc bật khóc:

- Mẹ... Sao mẹ lại muốn nhốt Ngọc nhi trong Minh Thần cung? Ngọc nhi có tội gì chứ.

Cung chủ Minh Thần cung nhìn Thế Ngọc rồi quay bước trở lên bờ đoàn. Người yên vị bấm ấn quyết nhìn xuống Thế Ngọc quì bên dưới: - Thế Ngọc... ta biết con có ân có tình với Trương Quảng, nếu như không muốn nói Ngọc nhi còn có tình với gã tiểu tử đó nữa... Điều đó mẹ không muốn. Nếu con muốn ngao du sơn thủy... Nếu con muốn rời khỏi Minh thần cung, thì trước hết con hãy sánh duyên với Mạc Dân.

Thế Ngọc lắc đầu:

- Mẹ... Sao mẹ cứ buộc Thế Ngọc phải trao tình cho Mạc Dân ca ca?

Thế Ngọc lắc đầu:

- Thế Ngọc không yêu Mạc Dân ca ca... Mặc dù con biết Mạc Dân huynh rất tốt với con Minh Thần cung chủ lắc đầu: - Mẹ đã nói hết lời rồi. Và cũng đã quyết định rồi... Không thay đổi lời đâu.

Thế Ngọc nhăn mặt, nói:

- Sao mẹ lại làm khó Ngọc nhi. Ngay cả tình duyên của Ngọc nhi mẹ cũng ép con theo ý mẹ. Mẹ... Thế Ngọc không có chút tình gì đối với Mạc Dân ca ca cả... Con thật lòng chỉ xem Mạc Dân như bào huynh của mình.

Minh Thần cung chủ gần giọng khe khẽ nói:

- Đừng cãi lời ta... Và đây cũng là quyết định của ta. Chừng nào con chưa bái thiên địa kết tình phu phụ với Mạc Dân thì chừng đó con vẫn phải ở trong Minh Thần cung.

Thể Ngọc đứng lên:

- Mẹ bức ép Thể Ngọc.

Nàng nói xong vụt quay bước bỏ chạy ra ngoài. Thể Ngọc vừa chạy vừa tức tức khóc.

Nàng chạy đến bên hòa giả sơn, soi mặt mình vào hồ bán nguyệt. Thể Ngọc đập tay xuống nước.

- Trương ca ca... Huynh hiểu cho muội không... Mẹ... Sao mẹ lại bức ép con.

Nàng ôm mặt khóc tức tưởi. Thể Ngọc thả tay xuống nhìn mặt mình hiện trong hồ nước nhảm nói: - Mẹ không cho Thể Ngọc rời Minh Thần cung... Thể Ngọc cũng sẽ tìm cách rời Minh thần cung.

Thể Ngọc nói đến đây thì nghe tiếng chân lạo xạo tiến đến sau lưng mình.

Nàng quay ngoắt lại nhận ra Mạc Dân.

Nàng cau có nói:

- Huynh đến đây làm gì.

Mạc Dân miễn cưỡng nói:

- Ta thấy muội đứng một mình... nghĩ hễ muội có tâm sự buồn nên định đến an ủi muội.

Thể Ngọc dậm chân lắc đầu:

- Đúng vậy đó... Thể Ngọc có chuyện buồn, nhưng Thể Ngọc không muốn huynh an ủi về đâu... Thể Ngọc không muốn đâu... Huynh đi đi Mạc Dân buông tiếng thở dài nhìn nàng nói: - Thể Ngọc muội buồn vì cung chủ không cho muội rời Minh Thần cung để tìm đến với Trương Quảng.

Nàng gật đầu:

- Huynh nói đúng đó.

- Muội đã yêu gã thư sinh vô danh tiểu tốt đó à?

- Thể Ngọc cấm huynh nói Trương ca ca là kẻ vô danh tiểu tốt. Huynh ấy dù sao cũng là một danh y đã từng gia ân cứu Thể Ngọc. Nếu không có huynh ấy thì giờ Thể Ngọc cũng không còn mạng đứng đây với huynh để huynh nói Trương ca ca là kẻ vô danh tiểu tốt.

- Thôi được, Mạc huynh sẽ không dám nói Trương Quảng là kẻ vô danh tiểu tốt.

Nàng bặm hai cánh môi nhìn Mạc Dân, suy nghĩ một lúc thì nụ cười mỉm hiện ra trên hai cánh môi của Thể Ngọc: - Mạc ca ca nè...

Giọng nói của nàng thật nhỏ nhẹ khiến vẻ mặt đang ủ rũ của Mạc Dân thoát rạng rỡ hẳn lên.

Y nhìn Thể Ngọc mỉm cười nói:

- Muốn muốn nói gì với huynh?

- Ồ...ư Thê Ngọc làm nũng rồi hỏi:

- Muội nghe mẫu thân cứ khư khư đòi chừng nào muội tể trời tể đất trở thành phu phụ của Mạc ca ca, mẫu thân mới cho muội được lĩnh tiền rồi Minh Thần cung _ Mạc Dân lưỡng lự rồi nói: - Đó là ý của cung chủ...

- Huynh có biết vì sao mẹ của Thê Ngọc cứ khư khư buộc Thê Ngọc phải giao tình với ca ca không?

Mạc Dân lưỡng lự một chút rồi gật đầu:

- Biết.

Thê Ngọc chấp đôi ngọc thủ xinh xắn vào nhau, hớn hờ nói:

- Muội muốn biết nguyên nhân đó... Ca ca có thể nói cho muội biết được không Mạc Dân lưỡng lự một lúc rồi gật đầu: - Được rồi... Thê Ngọc muốn biết thì huynh sẽ nói cho Thê Ngọc biết... Nhưng chuyện này Thê Ngọc không được thổ lộ với cung chủ đấy nhé.

Thê Ngọc gật đầu:

- Thê Ngọc hứa sẽ không nói cho mẫu thân biết.

Mạc Dân nhìn nàng mỉm cười từ tốn nói:

- Cung chủ có thọ đại ân với mẫu thân của huynh. Trước đây mẫu thân của huynh là cung chủ Minh Thần cung... Nhưng người đã truyền chức vị đó lại cho mẹ của Thê Ngọc.

Thê Ngọc cướp lời Mạc Dân:

- Để trả cái ơn cho mẫu thân của huynh... Mẹ của Thê Ngọc đã hứa gả muội cho huynh.

Mạc Dân gật đầu.

Thê Ngọc nheo mày. Nàng suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Bây giờ thì Thê Ngọc đã có thể nghiệm ra rồi.

- Thê Ngọc nghiệm ra điều gì?

- Mẫu thân không muốn Minh Thần cung lọt vào tay người ngoài. Lệ của Minh Thần cung, thì cung chủ phải là nữ nhân Nhưng Mạc Dân huynh lại không phải là nữ nhân. Cảm cái ơn của mẫu thân huynh trước đây mà mẫu thân của muội cứ khăng khăng buộc muội phải kết thân phu phụ với Mạc ca ca.

Nàng nhìn Mạc Dân, từ tốn nói:

- Mạc huynh... Huynh có yêu muội không?

Mạc Dân nhìn nàng bằng ánh mắt chan chứa tình. Ý nhỏ nhẹ nói: - Trên thế gian này người huynh yêu thương nhất chính là Thê Ngọc.

Nàng thở ra, nhẹ lắc đầu:

- Muội hỏi thật huynh câu này nhé...
- Muội hỏi đi.
- Trên thế gian này đâu chỉ mình Thế Ngọc là nữ nhân... Có rất nhiều nữ nhân xinh đẹp hơn muội. Trong khi đó huynh lại là một trang anh hùng hảo hán mà ai ai cũng tơ tưởng...
- Cớ gì lại yêu muội.
- Tình yêu đâu thể nói như muội được. Tình cảm của muội đối với huynh như thế nào?
- Ồ... Ồ Muội đã suy nghĩ kỹ lắm rồi... Trong tâm của Thế Ngọc... Muội chỉ xem huynh như bào huynh của mình thôi. Thế Ngọc rất cảm kích tấm lòng của huynh... Nhưng tình yêu thì cũng như huynh nói đó... Đâu thể gượng ép được.
- Mạc Dân buông tiếng thở dài. Y nhìn nàng ôn nhu hỏi:
- Phải chăng nam nhân mà Thế Ngọc để tâm đến chính là Trương Quảng.
- Đôi lưỡng quyền của Thế Ngọc ửng hồng e lệ. Nàng ngập ngừng một lúc rồi khẽ gật đầu.
- Nói ra chỉ hổ thẹn. Đúng là muội yêu Trương ca ca.
- Lời nói này của nàng khiến chân diện Mạc Dân thoát danh hấn lại. Y miễn cưỡng nói.
- Một thư sinh vô danh tiểu tốt, lại không có võ công. Thế mà Thế Ngọc lại đặt tình cho y...
- Vừa thở ra, vừa lắc đầu. Mạc Dân hỏi tiếp:
- Huynh hỏi muội... Trương Quảng có gì khiến cho muội nặng tình với y chứ?
- Nàng nhìn Mạc Dân, lưỡng lự một chút rồi nói:
- Huynh đã hiểu tình yêu rồi mà, sao còn hỏi Thế Ngọc câu đó. Nói đến tình yêu là nói đến sự hòa hợp của hai con tim, hai tâm hồn chứ dựa vào võ công thì đâu thể tạo dựng được tình yêu.
- Nàng chớp mắt nhìn thẳng vào mặt Mạc Dân:
- Mạc ca ca... Thế Ngọc thọ ân của Trương ca ca rất nhiều... không có huynh ấy...
- Muội đâu còn đứng đây với Mạc ca ca.
- Có ân trả ân... Chứ tình đâu thể đổi được từ ân nghĩa.
- Huynh nói rất đúng... ân nghĩa không thể đổi bằng tình yêu...
- Thế tại sao muội vì ân mà đặt tình cho Trương Quảng?
- Nàng lắc đầu gượng cười:
- Huynh không hiểu đâu... Thế Ngọc yêu Trương huynh không phải vì ân

vì nghĩa...

Muội cảm nhận rõ mồn một tình yêu của muội như thế nào khi ở bên huynh ấy.

Mạc Dân lắc đầu:

- Thể Ngọc, Trương Quảng không thể bằng Mạc huynh được.

- Muội biết, Trương ca ca không thể bằng Mạc Dân huynh. Huynh ấy chỉ là một thư sinh trói gà không chặt trong khi Mạc Dân huynh lại là một anh hùng cái thế trong võ lâm và là tổng đàn chủ của Minh Thần cung... Nhưng muội đã yêu Trương huynh rồi...

- Thể Ngọc... Muội có thể quên gã thư sinh vô dụng đó mà... Chúng ta có biết bao kỷ niệm thời thơ ấu với nhau... Huynh nghĩ những kỷ niệm đó mới chính là tình yêu của huynh và muội.

Nàng lắc đầu:

- Mạc ca ca ngộ nhận rồi.

Mạc Dân buông tiếng thở dài:

- Muội đã nói vậy... Ta chẳng còn biết nói gì nữa.

Mạc Dân nói rồi cúi mặt nhìn xuống.

Thể Ngọc nói:

- Mạc ca ca... Muội muốn nhờ ca ca một chuyện.

- Thể Ngọc định nhờ huynh chuyện gì?

Nàng ngập ngừng một lúc rồi nói:

- Thể Ngọc muốn rời khỏi Minh Thần cung một chuyến.

- Muội định rời khỏi Minh Thần cung ư?

Nàng gật đầu.

Mạc Dân hỏi:

- Muội định đi đâu?

Nàng im lặng không đáp lời họ Mạc.

Mạc Dân nhìn nàng, đôi chân mày bắt giắc nhíu hằn lại.

Y gần giọng hỏi:

- Phải muội định... đi tìm Trương Quảng.

Thể Ngọc nhìn gã rồi gật đầu.

- Muội linh cảm huynh ấy đang gặp điều bất lành.

Mạc Dân lắc đầu:

- Chỉ linh cảm thôi...mà muội đã lo âu như vậy rồi. Nếu như huynh gặp điều bất trắc thì sao? Thể Ngọc có lo lắng cho Mạc huynh như vậy không?

Nàng nhìn gã gật đầu.

- Trương ca ca khác. Mạc ca ca gặp bất trắc tất nhiên Thể Ngọc không bỏ

roi huynh đâu... Nhưng trong mắt muối Mạc huynh chỉ là bào huynh của muối mà thôi.

Thế Ngọc nắm tay Mạc Dân:

- Mạc ca... Hãy giúp muối rời khỏi Minh Thần cung một thời gian.

Mạc Dân bối rối.

Y lưỡng lự rồi nói:

- Chuyện này để ta hỏi với cung chủ.

Thế Ngọc buông tay gã:

- Cầu xin mẹ không được, Thế Ngọc mới nhờ đến huynh... Huynh lại đi thỉnh ý của mẫu thân thì chẳng còn cơ hội cho muối rồi.

Nàng lưỡng lự rồi nói:

- Nếu như huynh muốn chiếm được tình của muối ít ra huynh phải giúp

Thế Ngọc này...

Muốn gì thì Thế Ngọc cũng phải gặp Trương ca ca để nói với huynh ấy một lời từ biệt chứ...

Hay ngay cả chuyện đó huynh cũng không giúp được Thế Ngọc?

Mạc Dân buông tiếng thở dài:

- Thế Ngọc... Huynh không muốn cãi lệnh cung chủ.

Nàng cúi mặt nhìn xuống lí nhí nói:

- Ở trong Minh Thần cung này, muối chỉ còn có một mình huynh... Thế mà huynh cũng chẳng giúp được gì.

Mạc Dân buông tiếng thở dài:

- Thế Ngọc... Đừng trách huynh.

Nàng nhìn gã lắc đầu:

- Không... Muối trách huynh đó.

Vẻ bối rối hiện ngay trên chân diện của Mạc Dân. Gã miễn cưỡng nói: - Thế Ngọc... Thôi được rồi... Để huynh tìm cách giúp muối.

Thế Ngọc phản kích nhìn gã:

- Mạc huynh giúp muối ư?

Mạc Dân gượng cười gật đầu:

- Huynh sẽ tìm cách giúp muối rời Minh Thần cung,... Nhưng huynh không hứa chắc có được hay không.

- Huynh hứa với Thế Ngọc là được rồi... Dù sao Mạc ca ca cũng là Tổng đàn chủ của Minh Thần cung kia mà.

Mạc Dân buông tiếng thở dài nghe thật ảo não:

- Nếu không có chuyện gì nữa huynh đi đây.

Nàng nhìn gã mỉm cười gật đầu.

Mạc Dân miễn cưỡng bỏ đi, trong khi Thê Ngọc hớn hở nhìn lại hòn giả sơn.

Nàng suy nghĩ đến lúc tao ngộ với Trương Quảng mà buột miệng nói: “Trương ca ca...”

Muội sắp gặp lại huynh rồi.” Thê Ngọc ngồi xuống vách hồ bán nguyệt. Nàng nhìn lên những tầng mây trôi bẽnh bồng, tơ tưởng đến thời khắc được gặp lại Trương Quảng mà cảm thấy phấn khích vô cùng.

Sự miên man của nàng đưa nàng về kỷ niệm hôm nào, hai người ở trong cổ động mà sắc diện bất giác đỏ bừng tự thẹn với chính mình. Nàng đặt tay lên lai cánh mũi mà mơ hồ cảm nhận lại xúc cảm từ nụ hôn hôm nào Trương Quảng đã trao cho nàng.

Thê Ngọc mỉm cười một mình rồi nhảm nói:

- Ngộ quá... Đúng là ta đã yêu Trương ca ca thật rồi... Ta yêu chàng thật rồi... Không biết Trương huynh có yêu mình không nhỉ... Nếu gặp lại chàng như định mình sẽ hỏi chàng điều này.

Thê Ngọc còn đang miên man suy nghĩ với những ý tưởng vớ vẩn của mình thì Mạc Dân quay lại.

Nàng vẫn thả hồn trôi theo những mơ mộng viễn vông không biết Mạc Dân đến bên mình.

Mạc Dân nói:

- Thê ngọc...

Ngay cả tiếng nói của Mạc Dân thốt lên bên tai, Thê Ngọc cũng không nghe được. Tâm hồn nàng đang dôi theo những áng mây bẽnh bồng trên bầu trời cao xanh mà hướng đến bóng dáng người tình Trương Quảng...

Mạc Dân gọi lại lần nữa:

- Thê Ngọc...

Lần này thì Thê Ngọc nghe được tiếng nói của gã nên giật mình. Nàng quay lại đối mặt với Mạc Dân trong bộ mặt vừa bẽn lễn, vừa thẹn thùng như thể sợ Mạc Dân đã phát hiện ra điều thầm kín trong đầu nàng.

Thê Ngọc nói:

- Mạc huynh...

- Thê Ngọc đang suy nghĩ gì vậy?

- Muội có suy nghĩ gì đâu.

Mạc Dân gượng cười nói:

- Huynh nghĩ muội đang thả hồn về với Trương Quảng.

Đôi lưỡng quyền của nàng ửng hồng e thẹn.

- Muội không mơ mộng như vậy đâu.

Mạc Dân nói:

- Ý nguyện của muội đã được Mạc huynh chu toàn. Mạc huynh đã xin với cung chủ để muội rời Minh Thần cung.

Thê Ngọc quá ư phấn khích reo lên:

- Huynh nói thật chứ... Mẫu thân đã cho muội rời Minh Thần cung.

Nàng chộp lấy vai Mạc Dân:

- Huynh không nói gạt muội đấy chứ?

Mạc Dân gật đầu:

- Không đâu... Huynh đã xin với người... Nhưng muội không đi một mình... mà đi cùng với huynh...

Thê Ngọc dẫn tay gã:

- Cũng được...Thế muội và huynh đi ngay bây giờ chứ?

- Muội chưa chuẩn bị hành lý mà sao gấp như vậy.

- Muội sẽ về biệt lâu chuẩn bị hành lý để sớm lên đường.

Mạc Dân buông tiếng thở dài hỏi:

- Thật ra Thê Ngọc muội muốn gặp Trương Quảng lắm sao?

Nàng nhìn gã một lúc rồi gật đầu:

- Muội có linh cảm huynh ấy đang gặp chuyện bất trắc chẳng lành nên rất muốn gặp.

- Nhiều khi chính muội sẽ đem sự bất trắc đến cho y đó.

Nàng tròn mắt nhìn gã:

- Sao huynh lại nói vậy?

- Trên đường đi... Huynh sẽ nói với muội. Huynh chờ muội tại Tử môn
Thê Ngọc gật đầu: - Muội về chuẩn bị hành lý ngay đây để đến Tử môn gặp huynh.

Nàng nói rồi hồi hải nhảy bước đi.

Những bước chân của nàng tựa như những bước chân sáo vừa hồi hải vừa nhún nhảy trông thật khêu trương và hồn nhiên.

Mạc Dân nhìn theo Thê Ngọc nghĩ thầm:

“Ngọc muội... Lần này gặp Trương Quảng chính tay Mạc Dân sẽ lấy mạng hắn... Muội đâu thể nào ngờ được Trương Quảng kia lại là kẻ gian trá... Y đã giấu thân phận của mình.

Muội đâu biết được rằng gã là Du Thiếu Báo... kẻ thù bất đội trời chung của Minh thần cung.” Nghĩ đến đó Mạc Dân bất giác buông tiếng thở dài. Y nhảm nói: - Mạc huynh biết muội sẽ buồn lắm nhưng ta đã nhận mệnh lệnh của cung chủ để giết hắn rồi. Thời gian sẽ khiến muội nguôi ngoai và quên tiểu tử Trương Quảng. Mạc huynh mong muội sẽ sớm quên hắn. Sớm quên Du

Thiếu Bảo.

Chương 40 - Trước Thềm Tử Môn

Môn chủ Thiên môn Đoàn Bất Quân cùng Thất kỳ và bốn lão già trạc ngoài ngũ tuần. Cả bốn lão già đó đều vận hắc y, trông chẳng khác nào những con quạ đen, quái gở, kéo đến Tử môn Minh thần cung.

Bất Quân rọi cặp mắt lương ti hí vào tử môn. Những màu khói trắng chướng khí từ trong những khối đá trào ra tạo thành một bức vách tường khói độc, ngăn Minh thần cung với bên ngoài.

Màn chướng khí đột ngột tách ra làm hai. Minh thần cung chủ cùng với bốn ả a hoàn từ trong Minh Thần cung bước ra ngoài Tử môn.

Minh Thần cung chủ Giáng Hoa đứng ngay trước Tử môn nhìn Môn chủ Thiên môn Đoàn Bất Quân. Người ôn nhu nói: - Thiên môn môn chủ đến Minh thần cung của bốn nương phải chăng vì chuyện Trương Quảng?

Bất Quân ôm quyền nói:

- Cung chủ hẳn đã biết chuyện đó?

Minh thần cung chủ khẽ gật đầu.

- Bốn cung đã biết. Trương Quảng chính là Du Thiếu Bảo, hậu duệ của Thiên Vân trang chủ Du Cát Đằng.

- Ngoài chuyện đó ra, trong tay Du Thiếu Bảo còn có Kiếm lệnh võ lâm... Ngoài chuyện Du Thiếu Bảo hậu duệ của Thiên Vân trang chủ trên võ lâm vừa mới xuất hiện một lực lượng rất đáng gờm.

- Môn chủ muốn nói đến Tiết Mạc Chước?

Đoàn Bất Quân gật đầu.

- Không sai... Tiết Mạc Chước có võ công quái dị... Chưa từng thấy xuất hiện trên chốn võ lâm giang hồ. Hiện thời mục ta đã được sự tôn vinh của Lục đại bang. Một ngày nào đó Minh thần cung và Thiên môn cũng phải đối mặt với võ công của mục ma đầu này. Chính vì vậy mà bốn môn chủ mới tìm đến Minh thần cung chủ. Nói gì thì nói, Cung chủ và bốn tọa đã từng ngồi chung với nhau trên một chiếc thuyền, cùng một tay chèo, lèo lái võ lâm trung nguyên..

Đoàn Bất Quân cười mỉm rồi nói tiếp:

- Cung chủ không thể mời bằng hữu của mình vào Minh thần cung sao?

Minh thần cung chủ Giáng Hoa lưỡng lự rồi nói:

- Mặc dù bốn cung và môn chủ đã từng ngồi chung thuyền, đã từng một tay chèo, lèo lái võ lâm trung nguyên, nhưng cái lệ của Minh thần cung không thể phá được. Minh thần cung chỉ có thể tiếp Môn chủ ngoài Ngọ môn.

Đoàn Bất Quân cười khẩy:

- Xem chừng kiếp này, Đoàn Bất Quân khó mà đặt chân vào Minh Thần

cung của cung chủ.

- Môn chủ miễn thứ cho bốn cung. Đã là giới qui, bốn cung phải giữ như môn chủ giữ giới qui của Thiên môn.

Bất Quân cười giả lả rồi nói:

- Bốn môn chủ không dám trách cung chủ... Thật lòng không dám trách.

Y đảo mắt nhìn quanh.

- Ngay tại Tử môn Minh thần cung... Cung chủ định tiếp bốn tọa như thế này - Tại Tử môn này, bốn cung cũng có thừa lễ tiết để tiếp môn chủ.

Nói dứt câu, Giáng Hoa phát lệnh:

- Bày đại yến tiếp Thiên môn môn chủ.

Ngay lập tức hai hàng cung nữ. Người nào cũng vận bạch y trắng toát, trông chẳng khác gì những nàng tiên trên thượng giới từ trong Tử môn xẻ hai hàng dọc bước ra. Họ đội trên đầu những chiếc mâm bạc sáng loáng. Trên những chiếc mâm đó là những món cao lương mỹ vị và những bầu rượu ngon.

Tám nàng cung nữ sau cùng với khinh thuật siêu phàm lướt ra. Chúng tung ra những mảnh lụa màu thanh lam, giăng ngang, giăng dọc rồi phủ lên những phiến đá nhon quanh Tử môn, tạo ra một chiếc bàn tròn bằng lụa.

Thức ăn và hảo tửu được hai hàng cung nữ bày lên bàn.

Họ bày xong bàn đại yến rồi mới lui bước đứng hai bên Tử môn.

Đoàn Bất Quân khẽ gật đầu:

- Võ công của các cung nữ trong Minh thần cung đã siêu phàm như vậy, chẳng một ai có thể tưởng tượng được võ công của cung chủ đạt đến cảnh giới nào.

- Môn chủ muốn biết ư?

Giáng Hoa vừa nói vừa phẩy nhẹ hữu thủ. Một mảnh lụa thoát ra khỏi ống tay áo của người vút thẳng đến một phiến đá gần đó.

- Chát...

Mảnh lụa cuộn lấy phiến đá, kéo về phía nàng. Lúc phiến đá còn đang lơ lửng thì Minh Thần cung chủ điểm chỉ vào nó, chẻ ra làm hai. Một phần là ghế cho cung chủ, phần còn lại được mảnh lụa đặt bên phía đối diện.

Minh thần cung chủ nói:

- Mời môn chủ.

Đoàn Bất Quân ôm quyền nhã nhặn nói:

- Tám năm không gặp... Hôm nay chúng kiến tuyệt công Di hoa tiếp chỉ của cung chủ, bốn tọa khâm phục, khâm phục.

- Huyết sa chương của Thiên môn đã vang động khắp võ lâm, đâu thua

kém gì di hoa tiếp chỉ của bốn cung.

Minh thần cung chủ vừa nói vừa ung dung bước đến yên vị trên phiến đá làm ghế.

Đoàn Bất Quân cũng ngồi xuống đối mặt với Giáng Hoa cung chủ.

À a hoàn bưng bầu rượu chúc ra chén.

Đoàn Bất Quân bưng chén rượu nhìn Giáng Hoa nói:

- Chén rượu tao ngộ với cung chủ... Bốn tọa mong tình hảo hữu của Minh Thần cung và Thiên môn đời đời bền vững.

- Bốn cung cũng mong điều đó. Mời môn chủ.

- Mời cung chủ.

Hai người cùng cạn chén.

Đặt chén xuống bàn, Đoàn Bất Quân:

- Cung chủ nghĩ xem... Du Thiên Bảo có tìm đến đây không?

Minh thần cung chủ ngửa mặt cười khanh khách rồi nói:

- Nếu Du Thiệu Bảo tìm đến đây thì cũng chỉ nạp mạng cho bốn cung thôi.

Bất Quân gật đầu:

- Vậy đối phó với địa tuyệt Tiết Mạc Chước... Cung chủ nghĩ sao?

Nhìn thẳng vào mắt môn chủ Thiên Môn Đoàn Bất Quân, Minh thần cung chủ nghiêm giọng nói: - Theo ý môn chủ thì sao?

Đoàn Bất Quân mỉm cười.

- Minh thần cung và Thiên môn đã từng hợp nhất với nhau phối hợp với Võ Đang Huyền Không chân nhân tróc nã Thiên Vân trang thì hôm nay chúng ta cũng có thể hợp nhất với nhau tróc nã tiêu diệt địa tuyệt Tiết Mạc Chước.

Minh thần cung chủ nhướn đôi chân mày vòng nguyệt, mỏng như lá liễu rồi ôn nhu nói: - Tám năm trước, bốn cung có lý do để tróc nã Thiên Vân trang chủ Du Cát Đăng.

Nhưng nay bốn cung chẳng có lý do gì để tróc nã Địa tuyệt Tiết Mạc Chước. Môn chủ có cao hứng khuấy động võ lâm giang hồ, sao không đến gặp Võ Đang Huyền Không đạo trưởng. Lão đạo trưởng hẳn đã lâu không rời Võ Đang, chắc đang rất buồn.

Đoàn Bất Quân ôm quyền, từ tốn nói:

- Bốn tọa chỉ thích kết hợp với Minh thần cung của cung chủ thôi. Nếu cung chủ không còn cao hứng khuấy động võ lâm giang hồ, sao không đến gặp Thiên môn, mặc nhiên để võ lâm rơi vào vòng ma đạo ra sao thì ra.

- Môn chủ nhiệt tâm với võ lâm như vậy... Bốn cung rất cảm kích.

Nhưng bây giờ tâm của bốn cung đã nguội lạnh hẳn rồi... Không có cao hứng như hôm nào nữa.

Minh thần cung chủ bưng chén:

- Môn chủ đã thân hành đến đây... bốn cung rất cảm kích nhiệt tâm của môn chủ.

Những lời bốn cung muốn nói đã nói xong... Chén rượu này tiễn chân môn chủ.

Đoàn Bất Quân bưng chén rượu cau mày. Y miễn cưỡng nói:

- Minh thần cung chủ gấp như thế ư?

- Thời gian gần đây, bốn cung chủ không còn hứng thú để bồi tiếp người võ lâm.

Đoàn Bất Quân mỉm cười nói:

- Bốn tọa biết vì lý do nào cung chủ không muốn tiếp kiến người võ lâm.

Lão từ từ đứng lên nhìn thẳng vào mặt Minh thần cung chủ.

- Minh thần cung chủ... Cho bốn tọa hỏi câu này.

- Môn chủ cứ hỏi.

- Cung chủ hẳn đã nguội lạnh với những chuyện thị phi trên võ lâm giang hồ. Vậy cung chủ tính như thế nào về cái chết của Thẩm Mộc Cương?

Mặt Minh Thần cung chủ Giáng Hoa sa sầm hẳn lại. Đôi chân mày vòng nguyệt của người nhíu vào. Giáng Hoa nghiêm giọng khe khẽ hỏi: - Sao môn chủ hỏi bốn cung điều đó?

Đoàn Bất Quân mỉm cười:

- Vì đó cũng là chuyện thị phi của võ lâm... Và tất nhiên chuyện thị phi đó có liên can đến cung chủ. Chắc chắn cung chủ không muốn chuyện này lộ ra ngoài. Thứ hai cung chủ hẳn không muốn bí mật kia đến tai ái nữ Giáng Thể Ngọc.

Đoàn Bất Quân xua tay, nói tiếp:

- Huống chi chuyện của tám năm trước, chúng ta chưa giải quyết xong. Nhỏ cỏ thì phải nhổ tận gốc, nhưng nay Thiên Vân trang vẫn còn một cọng cỏ chưa nhổ. Nếu như bốn môn chủ đem chuyện tám năm về trước liên quan đến Ân tướng ma tôn... nói cho Du Thiếu Bảo biết hẳn võ lâm sẽ còn xảy ra nhiều chuyện thú vị nữa.

Mặt của Minh thần cung chủ đanh hẳn lại. Người gay gắt nói:

- Nói với bốn cung những điều đó... Môn chủ muốn gì?

Đoàn Bất Quân ve cằm nhìn Giáng Hoa ôn nhu nói:

- Chuyện của võ lâm nay Minh thần cung chủ đã nguội lạnh không muốn chen chân vào... Hẳn Minh thần cung chủ đã có ý qui ẩn giang hồ. Nếu Minh

thần cung chủ có ý qui ẩn giang hồ không chen chân, chen tay vào chuyện thị phi thì sao không giao bí kíp võ công của cung chủ và cả Minh thần cung cho Thiên môn... Để bọn tọa chu toàn những việc sau cùng mà trước đây bọn tọa và cung chủ chưa làm tròn?

Minh thần cung chủ Giáng Hoa bật dậy. Người gần giọng khe khẽ nói:

- Môn chủ Thiên môn... người vừa nói gì... Có thể lặp lại cho bọn cung nghe không?

- Bọn tọa nói chậm như thế mà cung chủ không nghe ư?

Giáng Hoa đánh giọng gần từng tiếng:

- Giao bí kíp võ công và cả Minh thần cung cho Thiên môn của môn chủ?

Đoàn Bất Quân thản nhiên gật đầu:

- Bọn tọa có ý đó.

- Môn chủ đến Tử môn Minh Thần cung để giữ mối giao hảo giữa Minh thần cung với Thiên môn, hay đến để bức ép bọn cung?

Đoàn Bất Quân ôm quyền từ tốn nói:

- Bọn tọa không dám bức cung chủ. Trên võ lâm ai có đủ lá gan lớn để bốn cột phụng hoàng chứ. Bọn tọa đến gặp cung chủ để thỉnh cầu.

- Thỉnh cầu... Môn chủ đang nằm mơ đó à.

- Bọn tọa không nằm mơ đâu. Đúng ra bọn tọa có ý đó từ lâu rồi. Cái ý đó khiến cho bọn tọa ăn không ngon, ngủ không yên đó. Ngay cả trong giấc mơ, bọn tọa cũng từng nằm mộng thấy mình làm chủ Minh thần cung của cung chủ.

Giáng Hoa lắc đầu:

- Đúng là hồ đồ... Hay môn chủ có ý muốn sỉ nhục bọn cung?

Bất Quân khoát tay lắc đầu:

- Bọn tọa nào dám sỉ nhục cung chủ. Mà bọn tọa chỉ dám gợi ý thôi. Bọn tọa gợi ý cho cung chủ để cung chủ quyết định... Nếu như cung chủ không quyết định được, bọn tọa sẽ quyết định giùm cung chủ. Bọn tọa sẽ nói ra tất cả những gì trước đây mà cung chủ muốn che giấu cho mọi người nghe.

Chẳng biết câu nói này của Đoàn Bất Quân tác động thế nào đến Minh thần cung chủ Giáng Hoa nhưng chân diện của người bất giác đỏ gấc, như thể ngồi trước bếp than hồng.

Giáng Hoa rít giọng nói:

- Môn chủ... Người đã ép bọn cung.

Miệng nói, Minh thần cung chủ vừa toan phát tuyệt công di hoa tiếp chỉ, nhưng Đoàn Bất Quân đã nói: - Cung chủ... Dừng tay.

Giáng Hoa lừ mắt nhìn Đoàn Bất Quân.

Giáng Hoa gần giọng nói:

- Môn chủ còn có gì muốn nói với bốn cung.

Đoàn Bất Quân mỉm cười nói:

- Khi bốn tọa thốt ra câu nói này thì đã đoán biết cung chủ sẽ giết người diệt khẩu.

Chính vì thế bốn tọa đã chuẩn bị trước cả rồi. Võ công của bốn tọa và cung chủ ngang nhau...

Thậm chí nếu không muốn nói cung chủ hơn bốn tọa một phần, nhưng với sự chuẩn bị này của bốn tọa thì cung chủ thua chắc rồi... Không thắng được bốn tọa đâu.

Mặt hoa của Minh thần cung chủ cau có hẳn lại. Người gần giọng nói:

- Môn chủ Thiên môn, ngươi đã chuẩn bị gì?

Đoàn Bất Quân mỉm cười nói:

- Cung chủ hẳn muốn thấy sự chuẩn bị của tại hạ chứ?

- Bốn cung rất muốn thấy.

Đoàn Bất Quân khẽ gật đầu rồi giữ tay áo một cái. Ngay lập tức Nhứt kỳ Huyền Chứng Bảo quảng quả Thiên lôi tử về phía Tử môn.

- Âm...

Sau tiếng nổ kinh thiên động địa, Tử môn bị vùi ngay trong bụi cát mù mịt.

Những ả cung nữ đứng gần Tử môn bắn đi như xác pháo trông thật khủng khiếp.

Sức tàn phá của Thiên lôi tử khiến cho Minh thần cung chủ Giáng Hoa ngây người ngơ ngác. Người còn chưa định thần trước sự tàn phá khủng khiếp đó thì đã nhận luôn một chương của Đoàn Bất Quân đánh lên từ phía sau.

- Bình...

Minh thần cung chủ Giáng Hoa tợ một cánh diều bị chương kinh của môn chủ Thiên môn đẩy về phía độc đạo dẫn vào Minh thần cung. Người gượng trụ bộ quay lại đối mặt với Đoàn Bất Quân.

- Môn chủ Thiên môn... ngươi dám đánh lên bốn cung?

Nói dứt câu thì Minh thần cung chủ ói luôn máu tươi ra hai bên mép. Nét phần nộ hiện rõ trên đôi mắt của người.

Đoàn Bất Quân cười khẩy rồi nói:

- Mục đích của bốn tọa đến để thu nạp cung chủ và Minh thần cung thì có gì mà bốn tọa không dám làm chứ?

Bốn nàng cung nữ đồng loạt phát tác chương ảnh công đến Đoàn Bất

Quân nhưng bốn lão già đã lướt ra đón đỡ những đạo chuông của bốn nàng cung nữ đó.

- Âm... Âm... Âm... Âm...

Dư kinh khủng khiếp tạo ra những tiếng sấm nổ liên tục khi chuông kinh giao nhau. Bốn nàng cung nữ Minh thần cung như bốn chiếc lá bị quăng đi, va lưng vào vách đá, rồi rơi xuống nằm bất động.

Đoàn Bất Quân dần đến hai bộ:

- Bây giờ đến lượt bốn tọa và cung chủ.

Y vừa nói vừa vận công. Một màn ảo khí đỏ ối xuất hiện bao bọc toàn thân Đoàn Bất Quân.

Minh thần cung chủ cũng áp ngọc thủ, gác chéo ngang ngực. Ngay lập tức chung quanh người có màn ảo khí hộ thân xuất hiện. Thần ảnh của hai người từ từ cất lên khỏi mặt đất.

Thần pháp của họ càng lúc càng bốc lên cao. Khi đạt đến độ cao mười bộ thì dừng lại. Màn ảo khí hộ thân của Minh thần cung chủ Giáng Hoa càng lúc càng tỏa rộng ra. Bên kia thì màn huyết khí càng lúc càng đậm hẩn lại.

Đoàn Bất Quân nói:

- Bốn tọa thỉnh giáo tuyệt công của cung chủ.

- Bốn cung rất sẵn lòng bồi tiếp.

Mặc dù đã trúng một chuông của Môn chủ Thiên môn Đoàn Bất Quân nhưng Minh thần cung chủ xem chừng rất cương cường, chẳng một chút e dè với thần công của đối phương.

Điều đó khiến cho Bất Quân phải nheo mày.

Y rít giọng nói:

- Đỡ chuông của bốn tọa.

Hai bóng ảnh thủ đỏ ối, tựa như đôi cánh tay của Đoàn Bất Quân được kéo dài ra vỗ tới Giáng Hoa Minh thần cung chủ. Ngay lập tức hai luồng ảo khí tựa như hai đóa hoa khổng lồ đón thẳng lấy đôi huyết thủ của Đoàn Bất Quân.

Từ trên cao mười bộ, Minh thần cung chủ bị đẩy đi như cánh diều cắt một đường vòng rơi xuống đất.

- Huych...

Minh thần cung chủ chỗi tay gượng đứng lên nhưng một vòi máu phún ra miệng.

Bên kia Đoàn Bất Quân hạ thân xuống. Mặt y lộ rõ vẻ đắc ý khôn cùng.

Y hạ thân xuống chấp tay sau lưng.

Đến lúc đó Minh thần cung chủ mới gượng đứng lên được. Người nhìn Bất Quân đánh giọng nói: - Đoàn Bất Quân... ngươi chỉ hơn bốn cung ở trò

đánh lên mà thôi. Nếu không sớm trúng một chưởng đánh lên của người thì người đừng hòng thoát khỏi tử cảnh bởi tay của bốn cung.

- Bây giờ thì khác rồi... Bốn tọa không rơi vào tử cảnh... Mà chính cung chủ mới rơi vào tử cảnh.

Y vừa nói vừa lừng lừng bước về phía Giáng Hoa.

Hai nàng cung nữ bất ngờ xuất hiện lao tới Đoàn Bất Quân. Hai người đồng loạt vỗ ngọc chưởng vào lão. Đoàn Bất Quân không né tránh mà ngang nhiên hứng lấy chưởng ảnh của hai cung nữ.

- Âm...

Chưởng ảnh của hai nàng cung nữ chạm vào thân ảnh lão, ngay lập tức màn huyết quang hộ thân xuất hiện, đánh bật ra. Đoàn Bất Quân chỉ chờ có thế, đồng loạt vung huyết trảo vỗ tới đan điền của hai ả cung nữ Minh thần cung.

- Bộp.

Hai tiếng rú cất lên khủng khiếp.

Cùng với tiếng rú đó hai ả cung nữ biến thành hai cái xác không hồn.

Minh thần cung chủ gào lên:

- Đoàn Bất Quân... người...

Thêm hai nàng cung nữ lao ra án ngữ trước mặt Đoàn Bất Quân. Họ nói:

- Cung chủ... Hãy chạy đi.

Lời cảnh báo của hai nàng cung nữ, như thể gáo nước lạnh tạt vào mặt Minh thần cung chủ khiến người tỉnh ngộ. Minh thần cung chủ dậm thi triển khinh công băng mình bỏ chạy thì Đoàn Bất Quân đã chồm tới, đặt ngay huyết trảo vào yết hầu hai ả cung nữ.

- Cộp cộp.

Gã bẻ gãy cổ hai ả cung nữ vừa nói.

- Giáng Hoa... Nàng bỏ chạy thì bốn tọa sẽ tiêu diệt tất cả người của Minh thần cung như tám năm về trước đã từng sát tử hai trăm nhân mạng của Thiên Vân trang. Thậm chí bốn tọa còn phá hủy luôn cả tòa Minh thần cung của nàng.

Lời nói của môn chủ Thiên môn Đoàn Bất Quân như thể sợi dây trời vô hình quấn ngay lấy chân Giáng Hoa Minh thần cung chủ. Người dừng bước, nhìn lại Đoàn Bất Quân - Thiên môn môn chủ... Người cần gì ở bốn cung.

- Cần gì ư? Rồi cung chủ sẽ biết... Nhưng nếu cung chủ bỏ đi là đã phát án tử cho tất cả những người của Minh thần cung.

Minh thần cung chủ buông tiếng thở dài.

- Bốn cung không bỏ đi nữa.

Vừa nói Giáng Hoa từ từ buông thông đôi ngọc thủ, với vẻ bất lực và
buông xuôi.

Chương 41 - Nô Nhân

A Di từ trong cửa hiệu thuốc bước ra đường. Nàng dõi mắt nhìn quanh, như thể dò xét quanh mình. Khi đã đoán chắc không có ai theo, A Di mới thả bước đi.

Nàng vừa bỏ đi được hơn mười bước thì hai bên đường xuất hiện mười gã đại hán vận võ phục Thiên môn. Cầm đầu mười gã đại hán đó là một lão già trạc ngoài ngũ tuần. Vừa thấy những người đó, mặt A Di đã trắng lại.

Lão già vận huỳnh y võ phục bước thẳng đến trước mặt nàng.

- A Di... Cô nương hẳn nhận ra bốn đàn chủ chứ.

Nàng từ tốn đáp lời:

- A Di nhận ra Hoát Trụ đàn chủ.

- Đã nhận ra bốn đàn chủ, A Di cô nương biết phải làm gì rồi chứ?

Nàng nhìn thẳng vào mắt Hoát Trụ nhưng bất giác thối lại một bộ. A Di miễn cưỡng nói: - Hoát đàn chủ... A Di đã dụng tuyệt hồn đan để trả mạng cho Thiên môn rồi...

Hoát Trụ nheo mày:

- A Di cô nương đã dụng Tuyệt hồn đan trả mạng cho môn chủ có sao còn đứng ngay trước mặt bốn đàn chủ. Nói sao khó nghe vậy?

Hoát Trụ hừ nhạt một tiếng rồi nói tiếp:

- A Di... Nếu cô nương biết thân, biết phận mình thì hãy ngoan ngoãn theo bốn đàn chủ về đàn môn, chờ phát lệnh của môn chủ.

Nàng lắc đầu:

- Lúc này A Di không còn là người của Thiên môn nữa... Với lại A Di còn có chuyện phải làm không thể theo chân Hoát đàn chủ được.

Hoát Trụ sa sầm mặt:

- A Di cô nương... Môn chủ đã phát lệnh tử đối với cô nương. Cô nương dám cãi lệnh của môn chủ sao?

- Hoát đàn chủ... A Di tuyệt đối giữ phận trung thành với Thiên môn. Và đã dụng Tuyệt hồn đan. Nhưng may mắn được người cứu... Xem như A Di đã trả mạng cho Thiên môn. Hoát đàn chủ... xin người đừng làm khó cho A Di. Bây giờ, A Di đã có chủ nhân mới.

Hoát Trụ trừng mắt nhìn nàng:

- Hồ đồ... Nàng đã không dụng Tuyệt hồn đan để trả mạng cho môn chủ, còn nhận chủ nhân mới. Tội này không thể dung thứ được.

Hoát Trụ rít giọng nói:

- Mau theo bốn đàn chủ về đàn môn thọ tội.

A Di lắc đầu:

- Không... A Di có chuyện phải làm không thể theo đàn chủ được.

- Nàng muện cãi lệnh của bốn đàn chủ?

A Di miễn cưỡng nói:

- Hoát đàn chủ đừng ép A Di.

- Bốn đàn chủ ép thì đã sao nào?

Hoát Trụ nói dứt lời điểm chỉ vào mặt A Di trầm giọng quát:

- Bắt ả về cho bốn đàn chủ.

Lệnh được phát ra, ngay lập tức hai gã thuộc hạ của Hoát Trụ xông ngay vào A Di. Tả thủ vẫn ôm khư khư bọc thuốc, hữu thủ của A Di dựng đứng, đón thẳng lấy một lúc hai bóng ảnh chường của hai gã đại hán dưới trướng Hoát Trụ...

- Bình bình...

Nàng lùi lại hai bộ, thân ảnh lắc lư như cây sậy trước cơn giông dữ. Trong khi đó hai gã kia bật ngược trở ra té lăn xuống đất.

Hoát Trụ nói:

- A Di... cô nương khá lắm... Gần môn chủ có bản lĩnh thâm hậu như vậy nên mới xem thường bốn đàn chủ.

A Di miễn cưỡng đáp lời:

- A Di không dám thất lễ với đàn chủ... Nếu đàn chủ muốn A Di đến Đàn môn của đàn chủ... A Di sẽ đến nhưng trước tiên hãy để A Di đi làm tròn phận sự của mình đã.

Hoát Trụ cướp lời A Di khoát tay nói:

- Nàng chẳng có phận sự gì cả mà chỉ mỗi một việc duy nhất đến đàn môn chờ phán lệnh của môn chủ thôi.

- Hoát đàn chủ đã ép A Di rồi... A Di không thể theo đàn chủ được. Cáo từ.

A Di nói rồi, liền thi triển thuật Lưu thủy hành vân toan băng qua đầu Hoát Trụ. Nhưng chân vừa đề khí thì bốn màn lưới do tám gã môn hạ của Hoát Trụ căng ra, che kín cả mọi đường tẩu thoát của nàng.

Thấy họ dùng đến võng lưới, A Di biến sắc nói:

- Hoát đàn chủ không để cho A Di một sinh lộ sao?

- A Di... một khi bốn đàn chủ phát triển thiên võng thì cho dù cô nương có thuật thăng thiên hay độn thổ cũng không thể thoát được đâu. Hãy ngoan ngoãn tuân theo ý của bốn đàn chủ đi.

Nàng lắc đầu:

- A Di đã nói rồi... Lúc này A Di không tiện theo chân đàn chủ về đàn môn.

Lời nói này của nàng khiến cho Hoát Trụ giận đến tím mặt. Lão rống lên:
- Bắt ả cho bọn đàn chủ.

Ngay sau mệnh lệnh của Hoát Trụ, một màn lưới căng ra, chụp thẳng xuống đầu A Di.

Nàng vẫn ôm khư khư bọc thuốc lách bộ qua trái né tránh. Vừa tránh được màn lưới thứ nhất thì màn lưới thứ hai chụp ngang hông nàng. A Di hốt hoảng điểm chân lướt lên cao bốn bộ, để màn lưới của hai gã môn hạ Hoát Trụ lướt sát ngay dưới đế hài. Tránh được màn lưới thứ hai thì màn lưới thứ ba trong thế trận liên hoàn lướt ra hứng dưới chân nàng.

Cùng với màn lưới thứ ba thì màn lưới thứ tư chụp thẳng trực diện đến.

Một lúc đối phó với hai màn lưới, A Di gần như không có đường nào để thoát.

Nàng nghiêng rặng xuất chưởng đánh thẳng xuống hai gã đại hán thủ lưới bên dưới nhưng Hoát Trụ đã biết trước nàng sẽ phản kháng bằng cách đó mà vỗ chỉ điểm tâm huyết của nàng.

Vừa phát tác chưởng công vỗ xuống bên dưới A Di buộc phải thu hồi chưởng lại đón chỉ kinh của đàn chủ Hoát Trụ.

- Chát...

Chưởng và chỉ chạm nhau. Tâm trung bản thủ của A Di buốt nhói. Cùng lúc hai màn lưới chụp lên thân ảnh nàng. A Di giãy giụa nhưng bất lực không sao thoát ra khỏi đám bùng bùng của hai chiếc thiên võng.

Hoát Trụ chấp hai tay sau lưng bước đến bên nàng. Trong khi A Di đã hoàn toàn bị gói trong chiếc thiên võng.

Nàng nhìn Hoát Trụ nói:

- Hoát đàn chủ... Hãy cho A Di đem thuốc về cho chủ nhân của mình rồi sẽ đến thọ tội với đàn chủ.

Hoát Trụ lạnh nhạt:

- Chủ nhân của nàng là ai? Có đáng như môn chủ hay không mà nàng trung thành quá vậy?

Nàng lưỡng lự rồi lắc đầu:

- A Di không thể nói ra tên của chủ nhân mình.

Hoát Trụ hừ nhạt rồi nói:

- Nàng không nói bọn đàn chủ cũng biết... Phải chủ nhân của nàng là Trương Quảng tiêu tử? Hay là Du Thiếu Bảo thiếu gia của Thiên Vân trang.

Nghe Hoát Trụ nói trúng tên Trương Quảng, A Di im lặng không đáp lời Hoát Trụ.

Thấy nàng im lặng, Hoát Trụ gắt giọng nói:

- Nàng không trả lời bốn đàn chủ ư?

A Di nhìn Hoát Trụ:

- Hoát đàn chủ muốn giết A Di thì cứ lấy mạng A Di đi, nhưng đừng hòng buộc A Di thổ lộ tung tích của chủ nhân... A Di biết môn lĩnh như thế nào mà..

Hoát Trụ hừ nhạt rồi nói:

- A Di... Nàng cương cường dám cãi lại lệnh của Thiên môn. Bốn đàn chủ sẽ dùng cực hình khảo tra xem coi nàng có chịu nổi không?

- Đàn chủ muốn làm gì thì làm... A Di cũng không nói ra tung tích của chủ nhân đâu.

Nàng nói rồi cúi gằm mặt xuống không nhìn lên Hoát Trụ.

Hoát Trụ nheo mày, gằn giọng phán lệnh:

- Đưa ả về đàn môn.

- Tuân lệnh đàn chủ.

Bốn gã đại hán môn hạ vừa định khiêng màn lưới gói A Di bên trong lên thì bất thành lĩnh có hai đạo bạch quang hình trăng khuyết cắt một đường vòng cung. Đôi nhật nguyệt ma hoàn lia ngang qua bốn gã đại hán dưới trướng của Hoát Trụ. Cả bốn gã môn hạ của Hoát Trụ đứng ngây ra, rồi từ từ khuyu chân đổ sầm xuống đất.

Sự biến đột ngột đó khiến Hoát Trụ sờ sững, ngây người.

Mạc Dân và Thể Ngọc bước ra.

Thể Ngọc nói:

- Lẽ nào không biết hổ thẹn sao? Bấy nhiêu người đây mà lại đi bức hiếp một vị cô nương tay yếu chân mềm?

Thể Ngọc khoát tay.

- Các người còn chưa cắt đi? Hay đợi Mạc huynh ra tay lần nữa thì lại thêm kẻ châu Diêm vương lão gia đó?

Hoát Trụ nhìn Thể Ngọc và Mạc Dân chăm chăm.

Lão miễn cưỡng nói:

- Các người là người của Minh thần cung.

Thể Ngọc gật đầu:

- Không sai.

Hoát Trụ nheo mày nói:

- Minh Thần cung... Tại sao các người còn sống chứ?

Mạc Dân gằn giọng nói:

- Tiểu thư đã cho các người một sinh lộ còn chưa cắt xéo đi, hay đợi Mạc mỗ tổng tiền xuống a tỳ rồi mới chịu đi?

Hoát Trụ nhìn Mạc Dân:

- Người là Đoạt mệnh ma hoàn Mạc Dân?

- Không sai.

Hoát Trụ lừ mắt nhìn Mạc Dân rồi ra dấu cho bốn gã kia công xác những gã đã chết.

Lão gằn giọng nói:

- Bốn đàn chủ sẽ tìm lại cái người.

Chờ cho lão đi hẳn rồi, Thể Ngọc mới vội vã gỡ lưới khỏi người A Di. Nàng đỡ A Di đứng lên: - Cô nương có sao không?

A Di ôm quyền xá.

- A Di đa tạ cô nương và công tử đã cứu mạng... Sau này sẽ báo đáp ân hai người.

A Di nhìn tại Thể Ngọc:

- Cô nương là Thể Ngọc tiểu thư... người của Minh thần cung?

- A Di cô nương biết Thể Ngọc à?

Nàng lưỡng lự rồi nói:

- Thỉnh thoảng A Di có nghe chủ nhân nhắc đến Thể Ngọc tiểu thư.

- Nói vậy, chủ nhân của A Di cô nương biết Thể Ngọc.

A Di gật đầu.

Thể Ngọc hỏi:

- Chủ nhân của cô nương là ai?

A Di nhũn nhặn nói:

- Lúc này chủ nhân đang bị trọng thương... A Di không tiện nói ra. Mong sau này sẽ gặp lại tiểu thư và công tử...

A Di cáo từ.

A Di ôm bọc thuốc dọm bước thì Thể Ngọc gọi lại:

- A Di cô nương...

A Di nhìn lại nàng.

Thể Ngọc nói:

- Nhà cô nương ở đâu? Thể Ngọc và Mạc huynh đây sẽ đưa cô nương về.

A Di ôm quyền xá:

- Đa tạ tiểu thư có lòng nhiệt thành... Nhưng A Di...

Nàng bỏ lửng câu nói giữa chừng, xởi lởi nói:

- Nhà của A Di cũng không xa đâu. Có dịp A Di sẽ bồi đáp ân cứu mạng của nhị vị...

Cáo từ.

Nàng cúi đầu xá hai người rồi sải bước đi nhanh một cách hối hả. Thể

Ngọc và Mạc Dân nhìn theo A Di.

Thê Ngọc nhảm nói:

- A Di có vẻ rất gấp... Hình như người của nàng ta bị trọng bệnh.

Mạc Dân nói:

- Cứu người rồi... Muội không nên quan tâm đến người ta làm gì.

Thê Ngọc chau mày, nói:

- Thê Ngọc không thích bọn người Thiên môn. Bọn họ bây giờ cứ như sẽ là Minh chủ võ lâm rồi vậy.

Thê Ngọc nói rồi thả bước đi. Mạc Dân nổi gót theo nàng.

Trở lại với A Di.

Rời trấn Hàm Đan, A Di đến một gian thảo xá cất tạm bên bìa rừng. Nàng đẩy cửa bước vào.

Trương Quảng đang nằm trên tấm đệm bằng lá rừng, cố gượng ngồi lên. Chàng nhăn mặt rồi rùng mình, ới luôn một bùm máu.

Trương Quảng nhìn nàng. Đôi chân mày của chàng cau lại khi nhận ra trang phục xốc xếch của A Di; và đầu cánh tay bầm tím.

Trương Quảng hỏi:

- A Di... chuyện gì đã xảy ra với nàng vậy?

A Di gượng cười giả lả nói:

- Chuyện nhỏ thôi mà. Chủ nhân đừng lo... A Di chỉ vấp té.

Nàng đặt gói thuốc xuống bên cạnh Trương Quảng.

- Những thứ chủ nhân bảo mua, A Di mua đủ cả rồi. Để A Di đi nấu thuốc cho người.

Chủ nhân, nấu như thế nào?

Trương Quảng nhìn thẳng vào mắt nàng:

- A Di...

Giọng nói của chàng khá khe khắt khiến A Di phải hồi hộp. Nàng nhỏ nhẹ đáp lời: - Dạ... Chủ nhân có điều chi sai bảo A Di?

- Tại sao nàng giấu ta... Bình thường A Di rất thành thật sao nàng lại giấu ta... Nàng còn xem ta là người bạn thân của nàng nữa không?

- Chủ nhân...

Trương Quảng khoát tay, nạt ngang:

- Không...

- Trương ca ca...

Trương Quảng gật đầu, chàng nhìn nàng ôn nhu nói:

- Hãy cho huynh biết chuyện gì đã xảy ra với nàng?

- Ca ca đừng lo cho A Di.

Trương Quảng nghiêm giọng.

- A Di... Nếu nàng không nói cho ta biết chuyện gì đã xảy ra với nàng... Ta sẽ không chỉ cho nàng cách bốc thuốc đâu. Huynh nói thật đó.

A Di cúi mặt nhìn xuống:

- A Di nói đây.

Nàng thành thật thuật lại tất cả những chuyện xảy ra với mình không bỏ sót chi tiết nào.

Trương Quảng nghe xong, nheo mày:

- Vậy mà nàng định giấu ta. Mai một nàng đừng giấu ta những chuyện gì nữa.

A Di gật đầu.

- A Di biết rồi. Mai một sẽ không giấu huynh bất cứ chuyện gì.

Trương Quảng chỉ cho A Di cách nấu thuốc rồi nói:

- A Di... Có lẽ ta và nàng phải rời khỏi đây.

- Tại sao?

Trương Quảng nghĩ họ sẽ tìm đến chỗ này. Ta và nàng nên đi sâu vào trong rừng hơn nữa. Lúc này...

Trương Quảng lưỡng lự bỏ lửng câu nói giữa chừng.

A Di thìn chàng.

- Trương ca ca... A Di hiểu sự lo lắng của ca ca... Nhưng A Di kỹ lưỡng lắm... không để cho người ta theo chân của mình đâu.

Trương Quảng buông tiếng thở dài:

- A Di.. ta không ngại người của Thiên môn, nhưng ngại một người có thể tìm đến đây.

Nếu y đến...

A Di nói:

- Trương ca ca sợ Thê Ngọc tìm đến.

Trương Quảng lắc đầu:

- Không phải Thê Ngọc... mà là sợ Mạc Dân.

- Mạc Dân?

Trương Quảng gật đầu:

- Mạc Dân chính là vị công tử đã dụng nhật nguyệt ma hoàn cứu A Di đó.

Trương Quảng gượng cười nói:

- Nếu như y có tìm đến thì A Di cũng phải đứng ngoài cuộc.

- Huynh sợ Mạc Dân công tử tìm đến à?

- Ta nghĩ y sẽ tìm đến.

Buông tiếng thở dài, Trương Quảng nói:

- Nếu như Trương Quảng trở thành phé nhân... A Di cũng nên ly khai khỏi Trương Quảng.

Nàng lắc đầu:

- A Di không bao giờ từ bỏ Trương ca ca.

Trương Quảng lắc đầu.

- Ai đã dạy cho nàng sự trung thành thái quá như vậy? Nếu như ta trở thành phé nhân tất ta sẽ có cách xử cho riêng mình. Nàng không cần phải theo ta đến tận cõi đời này.

A Di lắc đầu.

Trương Quảng cau mày:

- Nếu như ta lệnh cho nàng... Nàng có nghe ta không?

A Di cúi đầu nhìn xuống:

- Trương ca ca... A Di đi nấu thuốc cho Trương ca ca.

Nàng nhìn thẳng vào mắt Trương Quảng ôn nhu nói:

- A Di tin Trương ca ca sẽ vượt qua thử thách này mà.

A Di nói rồi ôm bọc thuốc ra sau hè.

Còn lại một mình Trương Quảng nghĩ thầm: “A Di... nàng là một con người chứ đâu phải mãi mãi ôm kiếp nô nữ làm tằm nhả tơ cho người...” Ý niệm đó trôi qua trong đầu chàng. Trương Quảng buông tiếng thở dài lắc đầu Đan điền chàng bắt giắc nhói đau, đến độ hoa cả mắt. Mồ hôi xuất hạn ra trán Trương Quảng. Trương Quảng nhắm mắt ôm đan điền, nghiến răng nén tiếng rên chực phát ra cửa miệng.

Chàng thở ra nhẹ nhẹ để khóa lấp cái đau cùng tận. Trương Quảng sức nghĩ đến Lâm Trung Quân.

- Phải chi có Lâm huynh ở đây thì hay quá.

Trương Quảng ngã người nằm xuống nệm lá rừng. Chàng gác tay lên trán suy nghĩ về Tiết Mặc Chước.

Trương Quảng lắc đầu nhẩm nói: “Võ công của mù khởi phát từ môn phái nào... Tại sao trong Bách khoa toàn thư của Vạn Kiến Thông sư tôn lại không nhắc đến. Võ công của mù ma nữ đó quá là lợi hại khó lường.

Chàng nhẩm nói dứt lời thì buông tiếp một tiếng thở dài nhẹ nhẹ như thể sợ A Di nghe được tiếng thở dài của mình.

Trương Quảng suy nghĩ mông lung, và có cảm tưởng cuộc đời mình đang trôi dạt vào chỗ bế tắc không có lối ra. Cảm nhận đó bất giác tạo ra cái đau khủng khiếp trong tim chàng: - Du Thiếu Bảo... Người tàn phé rồi ư?

A Di từ ngoài bước vào, trên tay nàng là chén thuốc bốc khói nghi ngút. Nàng nhìn Trương Quảng nói: - Trương ca ca không bao giờ là kẻ tàn phé.

Trương Quảng nhìn nàng:

- Ta đang là kẻ tàn phế.

- A Di không tin... Cho dù Trương ca ca có là kẻ tàn phế thì A Di cũng sẽ theo ca ca suốt cả cuộc đời này.

Nàng bước đến ngồi xuống bên Trương Quảng.

- Để A Di cho ca ca uống thuốc nhé.

Trương Quảng lắc đầu:

- A Di... Sao nàng tự biến mình thành kiếp tầm nhả tơ cho người?

Nàng nhìn Trương Quảng. Nụ cười mỉm hiện lên hai cánh môi của nàng.

- A Di không là kiếp tầm nhả tơ nhưng A Di không bao giờ phản lại số phận của mình.

Trong Thiên Môn, A Di có số phận của một nữ nô... Tất A Di phải giữ phận nữ nô.

Trương Quảng cướp lời nàng:

- Nhưng với Trương Quảng nàng đâu phải là nữ nô.

- Đó là ý niệm của Trương ca ca... Nhưng A Di thì luôn tâm niệm mình đã là người của ca ca rồi. Đó là số phận của A Di.

- A Di... Nàng từ bỏ ý niệm đó được không?

A Di buông một câu cụt lủn:

- Không... số phận của A Di... thì A Di phải giữ... Và chỉ có cái chết mới bắt A Di từ bỏ số phận của mình.

Trương Quảng thở dài. Chàng đón lấy chén thuốc trên tay nàng. Trương Quảng nói: - Nàng ngây ngô và đại dốt quá.

- A Di chấp nhận sự ngây ngô và đại dốt vì đã...

Trương Quảng nhìn nàng, lắc đầu rồi trút cả chén thuốc vào miệng. Chàng uống vội chén thuốc, rồi đặt chén vào tay nàng.

- Ta muốn nàng thay đổi số phận.

- A Di đã thay đổi số phận rồi... Hay ca ca muốn A Di trả lại cái mạng này cho ca ca?

Trương Quảng khoát tay:

- Không không... đừng hiểu lầm ý của Trương Quảng. Ta muốn nàng từ bỏ suy nghĩ kia để tạo dựng riêng cho mình một cuộc sống của nàng.

- Như thế này tốt cho A Di lắm rồi. Trương ca ca đi đâu, A Di sẽ theo đó. Nếu như ca ca rời bỏ cõi đời này... A Di cũng sẽ theo với người.

Nàng nói rồi đứng lên.

Trương Quảng nhìn nàng:

- Trên đời này còn ai giữ sự trung thành đại dốt như nàng không?

- A Di không biết.

Nàng nói rồi bước ra ngoài thảo xá.

Trương Quảng nhìn theo A Di. Chàng chỉ còn biết lắc đầu, ngao ngán bởi sự cương liệt của A Di mà thôi.

Chương 42 - Hoa Độc – Nhện Hùm

Kiến Văn đứng trước cửa biệt phòng của Tiết Mạc Chước. Hắn lưỡng lự nửa muốn đẩy cửa bước vào, nửa thì không. Y cảm nhận một sự tỏm lợm đâu đó đang ngấp đến cổ mình.

Kiến Văn suy nghĩ, về tần ngần.

Tiếng của Tiết Mạc Chước cất lên:

- Đồng tử... người đã đến sao còn đứng ngoài đó?

Lời nói của Tiết Mạc Chước khiến Kiến Văn giật thót mình. Y phải rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực mới đủ tất cả sự dạn dày để đẩy cửa bước vào biệt phòng của Mạc Chước.

Tiết Mạc Chước ngồi trên tràng kỷ trong tư thế kiết đà, rọi hai luồng ma nhãn vào Kiến Văn, nhận hai luồng ma nhãn từ Tiết Mạc Chước, xương sống của Kiến Văn gai lạnh buốt nhói.

Y bước đến quì dưới tràng kỷ.

Mạc Chước nhìn thẳng vào mặt Kiến Văn:

- Sao người đứng ngoài đó mà không chịu bước vào?

Kiến Văn nhìn lên gượng nói:

- Nương nương... Kiến Văn sợ đến không đúng lúc, mà làm kinh động đến nương nương.

- Đồng tử ư không đến càng kinh động ta hơn.

Mạc Chước vừa nói vừa thả đôi chân trần đến trước mặt Kiến Văn. Mụ nói:

- Hầu hạ rửa chân cho ta đi.

Kiến Văn nâng đôi chân với những nếp nhăn và đầy những nốt ruồi của Mạc Chước. Y nghĩ thầm: “Biết đến bao giờ ta mới có thể thoát khỏi cảnh ngực súc của một đồng tử đáng kinh tởm này?” Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Kiến Văn vẫn thè lưỡi liếm chân Tiết Mạc Chước. Mụ nhắm mắt lại để hưởng thụ những cảm giác mà Kiến Văn đem đến cho mụ.

Mạc Chước thả lỏng cả người Kiến Văn vừa liếm chân vừa quan sát khuôn mặt của Tiết Mạc Chước. Y nhận ra vẻ thỏa mãn hiện rõ trong từng nếp nhăn của mụ.

Mạc Chước mở mắt nhìn gã mỉm cười:

- Đồng tử có vừa lòng với chức vị Lục đại bang chủ mà ta vừa lấy cho đồng tử không?

- Nương nương ban tặng cho đồng tử chức vị đó, chẳng còn gì hơn nữa. Đồng tử rất cảm kích đại ân, đại đức của nương nương.

Gã nói rồi thè lưỡi liếm nốt bàn chân còn lại của Tiết Mạc Chước. Mạc

Chược nhìn gã dùng lưỡi liếm bàn chân mình, từ tốn nói: - Đồng tử nghĩ như thế rất tốt. Bồn nương rất thích đồng tử. Bồn nương không muốn đồng tử có chức vị cao đó rồi phản bội lại bồn nương đâu... Nếu người phản bội bồn nương...

Người biết kết cục như thế nào rồi đó.

- Kiến Văn biết ạ.

Hắn nói rồi đứng lên tự trút bỏ trang phục mình. Y bước đến nằm dài trên tràng kỷ ngay trước mặt Tiết Mạc Chược.

Cũng như thường lệ Tiết Mạc Chược vuốt ve thân thể Kiến Văn như thể vuốt ve một báu vật thiêng liêng của mụ.

Mụ dõi mắt ngắm nhìn Kiến Văn từ đầu đến chân:

- Thân thể đồng tử đẹp lắm...

Kiến Văn nhìn mụ.

Bàn tay của Tiết Mạc Chược với những chiếc móng cong vút chẳng khác móng tay của bọn thần chết cỡi a tỳ rê ngang, rê dọc khắp người Kiến Văn.

Những chiếc móng của mụ ma đầu rê đến đâu thì trên người gã nổi đầy lớp gai ốc li ti.

Kiến Văn ráng chịu đựng sự vuốt ve mon trớn của Tiết Mạc Chược. Y nhỏ nhẹ nói: - Nương nương...

Tiết Mạc Chược đặt tay ngay vùng đan điền của Kiến Văn nhìn gã nói:

- Có điều gì Đồng tử cứ nói.

- Đồng tử đã được nương nương ban cho ân huệ làm Lục đại bang chủ nhưng...

Y bỏ lửng câu nói giữa chừng.

Mạc Chược hỏi:

- Có gì không đồng ý cứ nói ra... Với nương nương đồng tử đừng ngại.

Kiến Văn rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực rồi nói:

- Mặc dù đồng tử đã là Lục đại bang chủ nhưng võ công thì chẳng bằng ai cả... Điều đó khiến cho bang chúng trong Lục đại bang không sợ uy vũ của Đồng tử. Nương nương có cách gì không?

- Đã có bồn nương nương bên cạnh ai còn dám coi thường Đồng tử của bồn nương chứ?

Nói cho ta biết ai dám coi thường đồng tử thì bồn nương nương sẽ xé xác người đó.

Kiến Văn gượng cười.

Thấy gã cười, Tiết Mạc Chược lộ hẳn vẻ hoan hỷ ra mặt. Hữu thủ với năm chiếc móng nhọn hoắc rà xuống chân Kiến Văn.

Cảm giác nhột nhạt từ những chiếc móng nhọn hoắc của Tiết Mạc Chược tạo ra khiến Kiến Văn chột rùng mình.

Tiết Mạc Chược phá lên cười. Mụ nhìn Kiến Văn nhướn mày nói:

- Đồng tử thích thú lắm à?

Kiến Văn gượng cười gật đầu, cố nặn nụ cười giả lả.

Y ngập ngừng nói:

- Mặc dù có nương nương bên cạnh, nhưng đồng tử vẫn cảm thấy mình bất an.

- Tại sao bất an?

- Đồng tử có quá nhiều kẻ thù... Mà kẻ thù nào cũng muốn lấy mạng đồng tử cả.

Huống chi bây giờ đồng tử còn là bang chủ Lục đại bang, tất càng có nhiều người muốn giết Đồng tử hơn. Chẳng lẽ chuyện gì cũng phải quấy rầy nương nương sao? Đôi lúc đồng tử nghĩ phải chỉ có được võ công tuyệt thế của nương nương để tự bảo vệ mình. Thế có hay hơn không, nhưng sợ không dám nói ra.

- Đồng tử... lần trước bốn nương đã truyền thụ cho người “quỷ ảnh hành cước” cùng “Cương thi thảo” rồi... Người còn chưa chịu nữa à?

- Quỷ ảnh hành cước và Cương thi thảo công quả là lợi hại khôn lường. Nhưng xét cho cùng thì hai môn công phu đó chỉ đặc dụng với những cao thủ tầm thường thôi. Một khi gặp phải những đại cao thủ kỳ tuyệt như Trương Quảng... Ồ... Như Thiếu Bảo...

Kiến Văn buông tiếng thở dài rồi từ tốn nói:

- Nương nương đã thấy rồi đó.

Y chỉ vào bờ vai mình:

- Đồng tử buộc phải để lại một miếng thịt trên tay Trương Quảng cũng giống như thạch sùng để lại chiếc đuôi đang giữ mạng mình.

Tiết Mạc Chược mỉm cười nói:

- Ý của Đồng tử là muốn ta truyền võ công cho người... Những tuyệt công vô địch chứ gì?

- Đồng tử không muốn đòi cao thâm như nương nương mà chỉ muốn mình tự có thể bảo vệ cho mình mà không quấy nhiễu nương nương nữa. Nam tử hán thì phải đứng trong trời đất chứ, chẳng lẽ cứ ru rú bên mình nương nương hoài hay sao?

Tiết Mạc Chược nhìn Kiến Văn:

- Xét cho cùng trên võ lâm giang hồ có mấy ai được như Trương Quảng tiểu tử đâu nào...

Nhưng thôi được rồi... Ta đã hiểu ý của Đồng tử.

Nghe Tiết Mạc Chước nói câu này, Kiến Văn mừng thầm trong bụng nhưng vẫn giả lả nói: - Đồng tử vô cùng cảm kích nương nương.

- Ta không thích nghe những lời nói rỗng tuếch đó... Chỉ cần ngươi hầu hạ bồn nương chu đáo, thì bồn nương sẽ ban phát đặc ân cho ngươi.

- Đồng tử nguyện với lòng sẽ hầu hạ nương nương thật chu đáo để nương nương không thất vọng với Đồng tử.

Tiết Mạc Chước gật đầu.

Mụ cúi xuống ép mặt vào ngực Kiến Văn.

Y hơi nhồm lên, rồi đẩy Tiết Mạc Chước ra. Y nhìn Tiết Mạc Chước rồi nhắm mắt lại.

Gã nhắm mắt thì Tiết Mạc Chước áp ngay hai cánh môi dày vào miệng gã. Hơi thở của Tiết Mạc Chước phả ra nồng nặc mùi tử khí khiến Kiến Văn chỉ muốn nôn ọe, nhưng gã thừa biết chỉ một chút sơ suất, Mạc Chước phát hiện được sự kinh tởm của gã thì ngay lập tức cái chết không toàn thây sẽ đến với gã ngay. Đây không phải lần lần đầu tiên Kiến Văn phải chịu đựng sự âu yếm thái quá của Tiết Mạc Chước. Y đã từng phải chịu đựng biết bao nhiêu lần như thế này rồi, tất nhiên sự chịu đựng mùi tử khí từ miệng của Tiết Mạc Chước phả ra y cũng đã tập quen chịu đựng.

Kiến Văn đẩy Tiết Mạc Chước nằm dài xuống tràng kỷ.

Gã biết bước kế tiếp phải làm gì mặc dù gã chẳng muốn làm những công việc đó.

Kiến Văn nhủ thầm trong đầu mình:

“Kiến Văn... Ngươi đâu phải vì mụ ma đầu gớm ghiếc này mà ngươi phải vì ngươi.

Ngươi sẽ có lúc thoát khỏi cảnh ngộ tình quái gở của mụ già dâm đẳng này”.

Với ý niệm đó. Kiến Văn cố nén tất cả sự kinh tởm vào trong để thực hiện nốt những hành vi đòi bại của một đạo hoa tặc mà hắn phải làm với Tiết Mạc Chước.

Mặc dù y là một đạo hoa tặc, nhưng với Tiết Mạc Chước, Kiến Văn hành sự như thể bị đánh đọa bằng những cực hình. Hắn phải làm tất cả những gì mà đáng ra hắn phải làm để hưởng thụ một đóa hoa, nhưng đằng này lại tự chối bỏ thực tại đi tìm những hoang lạc trong quá khứ và trong tưởng tượng mới có thể thực hiện được hành vi của một đạo hoa tặc từng trải và dày dạn.

Y nằm vật ra tràng kỷ với thân hình nhẽ nhại mồ hôi nhìn lên trần biệt phòng. Y nhắm mắt lại để quên đi những hành động mà y đã làm với Tiết

Mạc Chước. Y như thể ngửi được mùi tử khí phát ra từ hơi thở của mình.

Tiết Mạc Chước chỗi tay ngồi lên vuốt ve thân hình đầm mồ hôi của Kiến Văn.

Mụ ôn nhu nói:

- Đồng tử ngoan ngoãn lắm.

Kiến Văn mở mắt nhìn Mạc Chước. Hắn chỉ chực bật la rồi quay sang nôn thốc, nôn tháo những gì có trong bụng mình ra ngoài. Nhưng gã kịp nén lại thứ cảm giác tởm lợm đó mà gượng cười giả lả nói: - Nương nương vui vẻ là Đồng tử mãn nguyện rồi.

Tiết Mạc Chước đỡ hắn lên, để Kiến Văn dựa vào người mụ, mụ nói:

- Ta sẽ truyền cho đồng tử thần công “Quỷ trảo tiêu hồn khảm”. Đây là thứ công phu tàn độc có một không hai. Một khi Đồng tử thi triển đánh ra thì đối phương chỉ có một con đường duy nhất là đi xuống a tỳ đầu phục Diêm vương lão gia.

Mụ bước xuống tràng kỷ, để nguyên sự lỏa lồ với tám thân tợ những mảng da nhão nhoè nhão nhọt được đắp lên bộ xương xâu xấu.

Tiết Mạc Chước đọc khẩu quyết cho Kiến Văn rồi nói:

- Đồng tử xem bốn nương thi triển đây.

Mụ nói rồi múa tít song trảo. Những âm thanh u u như tiếng ma tru quỷ khóc phát ra từ mười đầu ngón tay của Tiết Mạc Chước. Kiến Văn như thể bị hoa mắt bởi bóng ảnh trùng trùng điệp điệp của Quỷ trảo tiêu hồn khảm.

Bất thành linh Tiết Mạc Chước vỗ trảo khí xuống nền gạch.

- Chát..

Âm thanh khô khốc phát ra dưới sàn gạch. Trên nền gạch hiện lên năm dấu chỉ sâu hoắm, trông chẳng khác nào một đóa hoa mai.

Kiến Văn sững sờ với những dấu ấn chỉ đó. Y reo lên:

- Đúng là tuyệt công. Đúng là tuyệt công.

Tiết Mạc Chước mỉm cười bước lại ngồi bên gã. Mụ không quên choàng tay qua vai Kiến Văn: - Đồng tử thích lắm à?

Mạc Chước gật đầu nói:

- Sự ngoan ngoãn của Đồng tử sẽ còn được bốn nương đền bù nhiều hơn thế nữa.

Mụ nói rồi áp đôi môi dày với mùi tử khí vào miệng Kiến Văn. Y phải chịu đựng nụ hôn đó bằng tất cả sự chịu đựng lẫn sự gian trá của mình.

Mạc Chước vừa buông Kiến Văn ra, gã đã vội nói:

- Nương nương... Đồng tử phải đi luyện tuyệt công Quỷ trảo tiêu hồn khảm.

Mạc Chước gật đầu:

- Khi nào nương nương cần thì Đồng tử phải đến ngay lập tức đó.
- Đồng tử không quên phận sự của mình.
- Tốt lắm...

Kiến Văn bước xuống tràng kỷ. Y vận lại trang phục rồi hành lễ mới lui bước rời khỏi biệt phòng của Tiết Mạc Chước.

Rời khỏi biệt phòng Tiết Mạc Chước, Kiến Văn vọt chạy ra ngoài hoa viên. Y bắt đầu nôn ọe. Y nôn những tưởng ra tới mặt xanh mà vẫn chưa vơi bớt cảm giác tởm lợm chực dâng lên cổ mình.

Y phà hơi thở vào hai bàn tay rồi đưa lên mũi ngửi. Đôi chân mày Kiến Văn cau lại bởi y nhận ra ngay trong hơi thở của mình có mùi tử khí rất khó chịu.

Y lầm nhảm nói:

- Chẳng lẽ ta cũng bị nhiễm phải hơi thở của mụ dâm đảng này sao?

Lời nói đó còn đọng trên hai cánh môi của Kiến Văn thì Thượng Quan Nghi bước đến.

Thượng Quan Nghi ôm quyền nói:

- Kiến Văn... công tử... công tử bị sao vậy?

Kiến Văn đứng sững lên nhìn Thượng Quan Nghi.

- Lão mau lấy rượu cho ta.
- Lão phu đi ngay.

Quan Nghi đi vào trong một lúc sau đó bưng ra bầu rượu hai cân. Kiến Văn chộp lấy vò rượu. Y dốc vào miệng một họng rồi phun ra. Sau đó lại tu tiếp một ngụm dài.

Quan Nghi nói:

- Chu bang chủ sao vậy?

Kiến Văn đặt bầu rượu vào tay Thượng quan Nghi:

- Lão còn hỏi...

Quan Nghi khép nép nói:

- Chu bang chủ vừa mới hầu hạ nương nương?

Kiến Văn nhìn sững Thượng Quan Nghi. Y gất gỏng hỏi:

- Lão không cần thiết phải hỏi.

Thượng Quan Nghi cúi mặt nhìn xuống:

- Lão phu biết lỗi... Lão phu biết lỗi.

Kiến Văn thở hắt ra một tiếng rồi nói:

- Biết lỗi thì đủ sao? Thế còn chuyện của lão nói với bốn công tử đã làm tới đâu rồi?

Thượng Quan Nghi ngẩng lên ôm quyền:

- Lão phu đã làm tất cả rồi.

Kiến Văn mỉm cười nhìn Thượng Quan Nghi nói:

- Ái nữ Thượng Quan Uyên Uyên chịu tiếp bốn công tử chứ?

Thượng Quan Nghi hơi bối rối một chút rồi nói:

- Mời Kiến văn công tử theo lão phu.

Kiến Văn mỉm cười:

- Bốn công tử sẽ chỉ cho lão quý ảnh hành cước.

Thượng Quan Nghi ôm quyền xá:

- Đa tạ công tử. Lão phu chỉ cầu xin một điều duy nhất.

- Điều gì?

Thượng quan Nghi lưỡng lự rồi nói:

- Lão phu chỉ cần Kiến Văn công tử cho lão phu cơ hội được kiến ngộ nương nương Kiến Văn ngửa mặt cười ha hả.

Tiếng cười của gã lọt vào thính nhĩ Thượng Quan Nghi làm chói tai lão, nhưng Thượng Quan Nghi vẫn cúi mặt với vẻ chịu đựng phục tùng.

Kiến Văn nói:

- Lão định thay ta làm đồng tử hầu hạ nương nương à?

Thượng Quan Nghi lắc đầu quây quây:

- Lão phu không dám... Không dám... Lão phu đâu có dạng phúc phận như công tử.

Kiến Văn nhướn mày nói:

- Thượng Quan Nghi... Lão đừng giả vờ nữa... Cứ nói thật ra đi. Kiến Văn không tiếc với lão đâu. Chỉ cần lão giữ lời tất có cơ hội được tiếp kiến nương nương.

Thượng Quan Nghi ôm quyền:

- Lão phu thỉnh mời Kiến Văn công tử.

- Lão hãy đưa ta đến gặp ái nữ của lão.

Thượng Quan Nghi dẫn đường đi trước. Kiến Văn theo sau. Thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn trộm Thượng Quan Nghi với nụ cười mỉm vừa đắc ý vừa tự thị. Thỉnh thoảng Thượng Quan Nghi cũng nhận ra cái liếc mắt nhìn của Kiến Văn và nụ cười tự đắc trên miệng gã, nhưng lão vẫn phớt lờ như không thấy.

Thượng Quan Nghi đưa Kiến Văn đến tòa biệt lâu của Thượng Quan Uyên Uyên.

Gã nhìn lại lão:

- Thượng Quan Nghi tiên bối ngoan ngoãn lắm.

- Kiến Văn bang chủ quá khen. Lão phu chỉ là một đàn chủ nhỏ nhoi

trong Lục đại bang tất phải nghe theo lệnh của bang chủ rồi.

Kiến Văn giả lả nói:

- Khách sáo.

Y giữ vạt áo trường y thư sinh, cứ như đó trở thành động tác cổ hủ, hay đúng hơn là thói quen của Kiến Văn mỗi khi biết mình sắp diện kiến một đóa hoa đẹp.

Y nhìn lại Thượng Quan Nghi:

- Lão đi được rồi.

Thượng Quan Nghi khúm núm nói:

- Bang chủ... ái nữ vốn không có được sự nhã nhặn cần thiết... Lão mong bang chủ niệm tình miễn thứ.

- Kiến Văn đã biết Thượng Quan Uyên Uyên rồi. Không cần lão phải mách nước cho Kiến Văn.

Thượng Quan Nghi lưỡng lự rồi nói:

- Còn lời nói của bang chủ?

Kiến Văn phá lên cười:

- Suýt nữa Kiến Văn đã quên. Quân tử bất hí ngôn... Lão hãy đến gặp nương nương tại biệt phòng.

- Ô... Nhưng làm cách nào lão phu diện kiến được nương nương.

Kiến Văn nhìn Thượng Quan Nghi:

- Kiến Văn nghĩ Thượng Quan đàn chủ thừa sự gian trá để tiếp cận nương nương mà.

Lão gượng cười rồi nói:

- Kiến Văn bang chủ nói quá cho lão hủ bất tài này rồi. Nếu lão hủ đây gian trá thì đâu để cho Trương Quảng qua mặt mình.

Kiến Văn nhìn lão nhú mày:

- Thôi được rồi... Lão cứ đến biệt phòng của nương nương đợi Kiến Văn quay về.

Thượng Quan Nghi ôm quyền xá:

- Đa tạ Kiến Văn công tử.

Lão ôm quyền xá thêm một lần nữa rồi mới chịu quay bước bỏ đi. Chờ cho Thượng Quan Nghi đi khuất rồi Kiến Văn mới giữ vạt áo trường y một lần nữa rồi mới bước vào biệt lầu.

Mùi xạ hương xông vào khứu giác Kiến Văn. Không như đối với Tiết Mặc Chước, khi ngửi được mùi xạ hương này thì hần bất giác rạo rục một khúc xuân tình khó tả. Tim y đập rộn trong lồng ngực.

Kiến Văn nghĩ thầm: “Hoa như vậy mới là hoa, chứ có đâu đóa hoa thú

tha như mụ Tiết Mạc Chước”.

Chương 43 - Gian Tâm Độc Tình

Tiết Mạc Chước đứng sững ra trong gian biệt sảnh phòng. Mụ có nằm mơ cũng không tưởng được trên thế gian này lại có một gian biệt sảnh xinh đẹp như thế này.

Thượng Quan Nghi đứng sau lưng Tiết Mạc Chước.

Lia đôi mắt sâu hoắm đầy sắc chết chóc qua khắp mọi góc ngách của gian biệt sảnh, Mạc Chước mới nhìn lại Thượng Quan Nghi: - Gian biệt sảnh này của Thượng Quan bang chủ?

Thượng Quan Nghi rồi rít nói:

- Nương nương sao lại nói vậy? Gian biệt sảnh này, lão nô đã tốn hao công sức chỉ để phục vụ cho nương nương.

- Thượng Quan bang chủ nói vậy có ý gì?

- Lão nô muốn nương nương vui vẻ đó mà.

Tiết Mạc Chước gật đầu ra vẻ cao hứng nói:

- Tốt... Tốt lắm.

Thượng Quan Nghi bước đến vén tấm rèm bằng ngọc trai để Tiết Mạc Chước tận mắt thấy bộ tràng kỷ được dát vàng lộng lẫy.

Lão giả lả nói:

- Nương nương... Lão nô cung thỉnh nương nương hãy nhìn qua chỗ yên vị ngọc thể của nương nương.

Mạc Chước bước đến bên tràng kỷ.

Mụ nhìn chiếc tràng kỷ dát vàng bằng đôi uy nhân sáng ngời:

- Hay lắm... Tốt lắm... Bỏn nương không ngờ Thượng Quan bang chủ lại chu tất như vậy.

Thượng Quan Nghi giả lả cười:

- Lão nô đã làm tất cả điều này để hầu hạ nương nương.

Tiết Mạc Chước gật đầu:

- Tốt lắm... Thế Thượng Quan bang chủ muốn gì ở bỏn nương?

Thượng Quan Nghi khúm núm nói:

- Khi nào nương nương thật sự vui vẻ lão nô mới thỉnh cầu nương nương...

Tiết Mạc Chước nói:

- Tốt... Thế mới khăng khái.

Thượng Quan Nghi bước đến bàn, bưng vò rượu bằng ngọc lưu ly chuốc ra chiếc chén cũng bằng ngọc đem đến dâng lên Tiết Mạc Chước bằng hai tay. Động tác của lão giống như một lão bộc trung thành sùng bái chủ nhân mình.

Tiết Mạc Chước đón lấy chén rượu.

Mụ không vội uống mà nói:

- Thượng Quan bang chủ mau đi gọi Đồng tử cho bốn nương.

Thượng Quan Nghi ôm quyền khúm núm nói:

- Nương nương... Lão nô đã chuẩn bị điều này để hầu hạ nương nương, chỉ cần nương nương cho phép và đừng bắt tội lão nô.

Tiết Mạc Chước cau mày:

- Thượng Quan bang chủ chuẩn bị điều gì?

Thượng Quan Nghi vỗ tay một tiếng.

Ngay lập tức cánh cửa hậu phía sau đại sảnh dịch mở rồi hai gã tráng niên chỉ mười tám đôi mươi bước vào. Người nào cũng có nhân diện như Phan An, Tống Ngọc.

Thượng Quan Nghi khúm núm nói:

- Nương nương... Đây là hai đồng tử mà lão nô đã dày công tuyển chọn. Một người lão nô đặt tên là Phan An... Một người lão nô đặt tên là Tống Ngọc. Nhị vị đồng tử sẽ hầu hạ nương nương.

Tiết Mạc Chước nhìn hai gã đồng tử.

Mụ bắt giắc nhìn lại Thượng Quan Nghi, trang trọng nói:

- Thượng Quan bang chủ... Ai chỉ cho lão điều này vậy?

Thượng Quan Nghi quì thụp xuống dưới chân Tiết Mạc Chước.

- Dạ... Lão nô không dám giấu nương nương... Chính đồng tử Kiến Văn đã chỉ cho lão nô cách hầu hạ nương nương.

Tiết Mạc Chước cau mày nhìn lão.

- Đứng lên đi.

Thượng Quan Nghi đứng lên. Lão nhìn lại hai gã Phan An và Tống Ngọc.

- Hai người phải hầu hạ nương nương chu đáo đó.

Hai gã tráng niên vội ôm quyền xá:

- Chúng tiểu nhân sẽ hầu hạ hết sức mình để nương nương vui vẻ.

Nghe hai gã nói, Tiết Mạc Chước phá lên cười khanh khách.

Mụ vừa cười vừa nói:

- Được rồi... Được rồi... Hai người hầu hạ bốn nương chu đáo thì sẽ được Thượng Quan bang chủ trọng thưởng hậu.

Mụ ngoắc hai gã đó:

- Đến đây cho bốn nương xem qua nào.

Hai gã tráng niên bước đến trước mặt Tiết Mạc Chước. Mụ nâng từng gã để xem qua.

Rồi gật đầu.

- Đẹp lắm... Hai người đứng là Phan An. Tống Ngọc.
Thượng Quan Nghi bước đến trước mặt Tiết Mạc Chước.

- Nương nương vừa ý chứ?

Tiết Mạc Chước gật đầu:

- Ta rất vừa ý Thượng Quan Nghi ôm quyền xá.

- Lão nô xin được lui bước ra ngoài.

Tiết Mạc Chước gật đầu:

- Lão đi đi.

Thượng Quan Nghi quay bước trở ra, rồi đóng cửa lại. Lão vừa đóng cửa chưa được bao lâu thì nghe tiếng cười khả ố của Tiết Mạc Chước cất lên the thé. Tràng tiểu ngạo của Tiết Mạc Chước đập vào thính nhĩ Thượng Quan Nghi khiến lão cau mày, nhưng miệng thì điểm nụ cười đầy ẩn ý.

Thượng Quan Nghi vuốt râu, nghĩ thầm: “Kiến Văn... người có thể học được võ công địa tuyệt thì lão phu cũng có cách để luyện võ công địa tuyệt của Tiết Mạc Chước chứ.” Lão vừa nghĩ vừa rời bước đi.

Rời tòa biệt lầu dành riêng cho Tiết Mạc Chước. Thượng quan Nghi đi thẳng đến tòa tổng đàn Kim Tiên bang, giờ đây là tổng đàn Lục đại bang.

Lão thấy cửa tổng đàn im ỉm nhưng lại có tiếng nữ nhân bên trong cười khanh khách.

Thượng Quan Nghi chau mày nghĩ thầm: “Sự ô uế đang lan tỏa tất cả chốn thâm nghiêm của Kim Tiên bang”.

Thượng Quan Nghi lưỡng lự rồi đẩy cửa len vào.

Trong đại sảnh, ánh sáng lờ mờ, chỉ thấy bóng người chứ không thấy nhân dạng người.

Lão nhìn về phía góc đại sảnh. Nơi đó vừa mới đặt bộ tràng kỷ theo ý của Kiến Văn.

Tiếng cười của nữ nhân phát ra sau tấm rèm.

Thượng Quan Nghi buông tiếng thở dài nghĩ thầm: “Tên tiểu tử thói tha này muốn biến Kim Tiên bang của lão phu thành lầu xanh chắc”.

Mặc dù nghĩ vậy nhưng Thượng Quan Nghi vẫn đứng im không dám làm điều gì để phá khuấy cuộc mây mưa của Kiến Văn. Lão chờ một lúc thật lâu mới dám dang hăng lên.

Rèm lụa được vén lên, Kiến Văn thò mặt ra. Y nhìn Thượng Quan Nghi, cười khẩy rồi nói: - Thượng Quan tiên sinh sao không ở lại hầu hạ Tiết Mạc Chước nương nương mà đến đây... Kiến Văn đâu có cần lão.

Thượng Quan Nghi vuốt râu.

Lão bước đến ôm quyền xá Kiến Văn:

- Lão phu đâu dám coi bang chủ có cần gì lão phu không.
Kiến Văn vận trang phục vào, y vừa xỏ giày vừa nói:
- Nếu bọn bang chủ có cần thì cần lão về biệt lâu của Thượng Quan Uyên Uyên, báo với nàng ta rằng Kiến Văn ta không chờ đợi lâu hơn được đâu.
Y chống tay lên hai bắp chân nhìn Thượng Quan Nghi:
- Lão hiểu ý của ta chứ?
Thượng Quan Nghi giả là cười rồi nói:
- Lão phu đã nói hết lời rồi... Nhưng có lẽ Uyên Uyên không nghe lời lão phu... Lão phu tính như vậy...
- Lão tính gì?
Lão ve cầm từ tốn nói:
- Lão phu sợ... Nói ra Kiến Văn bang chủ xem thường lão phu.
Kiến Văn hừ nhạt một tiếng:
- Lão nói đi... Ta không xem thường lão đâu.
- Lão phu định dùng mê dược để Kiến Văn được tiếp cận với Uyên Uyên.
Kiến Văn cau mày:
Ả kỹ nữ chồm lên vòng tay sau cổ hắn. Ả nhìn Thượng Quan Nghi nhỏ nhẹ nói: - Lão là ai vậy?
Nghe ả kỹ nữ thốt ra câu này, Thượng Quan Nghi cúi mặt nghĩ thầm: “Bây giờ đến Kim Tiền bang chủ một thời vang danh thế mà một kỹ nữ cũng không biết. Còn ai biết được lão phu nữa”.
Mặc dù nghĩ như vậy, lão vẫn cúi đầu không nói tiếng nào.
Kiến Văn gỡ ả kỹ nữ ra rồi nói:
- Nàng không cần biết làm gì.
Y đứng lên khỏi tràng kỷ rồi buông rèm xuống. Kiến Văn bước đến trước mặt Thượng Quan Nghi: - Như thế bọn bang chủ cũng không thích đâu. Nhưng thôi cũng được. Miễn lão sắp xếp như thế nào để ta hưởng thụ được ái nữ của lão.
Y bước đến bàn bưng cả tỉnh rượu tu một ngụm rồi đặt xuống. Kiến Văn nói: - Mụ Tiết Mặc Chước có nói gì với ta không?
Thượng Quan Nghi giả là nói:
- Nương nương có nhắc đến bang chủ... Nhưng lão phu đã nói thay bang chủ rồi.
Kiến Văn cau mày:
- Lão nói gì?
- Lão phu nói bang chủ bận lo đại sự võ lâm nên không đến hầu hạ nương nương được.

Kiến Văn gật đầu:

- Tốt lắm... Mụ già quý dữ đó lúc nào cũng cần đến bọn bang chủ. Nếu như bọn bang chủ thọ học xong võ công của mụ thì... Sẽ giết ngay mụ.

Thượng Quan Nghi nhìn Kiến Văn từ tốn nói:

- Võ công của bang chủ giờ đã có thể tự xưng là thiên hạ vô địch rồi. Đâu còn ngại ngần gì nữa.

Kiến Văn nói:

- Lão nói sai rồi... Võ công của ta chỉ mới thụ học được ba phần của mụ quý thôi...

Chưa thể sánh bằng mụ được.

- Lão phu sẽ cố gắng giúp công tử.

- Ta biết lão sẽ giúp ta mà.

Thượng Quan Nghi bước đến trước mặt Kiến Văn.

Lão ôm quyền nói:

- Kiến Văn bang chủ... Thiên môn môn chủ đã thu tóm được Minh thần cung rồi... Vậy chừng nào bang chủ mới ra lệnh cho Lục đại bang thu phục Thiên môn?

Kiến Văn khoát tay:

- Thiên môn thu phục Minh thần cung là chuyện của Thiên môn. Nếu như Thiên môn không đụng chạm gì đến ta... thì ta cũng không đụng chạm gì đến hắn.

- Bang chủ không có ý độ lượng bá võ lâm?

Kiến Văn nhún mày:

- Mỗi chức vị bang chủ Lục đại bang, Kiến Văn đã hưởng thụ không hết rồi... cần gì phải độ lượng bá võ lâm... Khiêu chiến với Thiên môn, bọn bang chủ thấy không cần.

Thượng Quan Nghi ôm quyền:

- Bang chủ dạy rất đúng.

Kiến Văn bưng tĩnh rượu uống cạn rồi đặt lên bàn:

- Lão đến đây có chuyện gì không?

- Lão phu đến để bẩm báo với bang chủ đã chuẩn bị xong lâu “Hoa tình”, thỉnh mời bang chủ đến xem qua.

- Lão đã chuẩn bị xong rồi ư?

Thượng Quan Nghi ôm quyền.

- Lão phu làm đúng theo ý của bang chủ.

- Lão thật là có bản lĩnh sắp xếp theo ý của người khác. Thế Hoa tình lâu, Tiết Mặc Chước có biết không?

- Tất nhiên là không biết.
Kiến Văn gật đầu:
- Thế thì đêm nay bốn bang chủ sẽ đến.
Y khoát tay:
- Lão lui ra được rồi đó.
Thượng Quan Nghi ôm quyền xá:
- Lão phu cáo từ...
Lão vừa dậm bước thì Kiến Văn gọi giật lại:
- Thượng Quan Nghi.
Thượng Quan Nghi dừng bước:
- Bang chủ chỉ huân?
Kiến Văn mỉm cười nói:
- Tôi nay... Ta muốn hưởng lạc với Thượng Quan Uyên Uyên tại lầu Hoa tình. Lão sắp xếp cho ta đây nhé.
Thượng Quan Nghi ôm quyền xá:
- Lão phu sẽ làm hết sức mình.
Lão nói rồi lui bước ra cửa.
Lão rời tòa đại sảnh, đi thẳng đến biệt lầu của Thượng quan Uyên Uyên.
Cửa lầu đóng im ỉm. Lão gõ cửa nhưng không một ai ra mở.
Đôi chân mày của Thượng Quan Nghi nhíu lại. Lão lên tiếng gọi: - Uyên nhi... Uyên nhi... Mở cửa cho cha.
Lão gọi một lúc cửa biệt lầu mới dịch mở. Thượng Quan Nghi chấp tay sau lưng hỏi a hoàn: - Tiểu thư đâu?
Ả a hoàn khúm núm nói:
- Dạ tiểu thư đang ở trong thư phòng.
Lão hừ nhạt một tiếng rồi gay gắt nói:
- Lão phu gọi mãi, người mới ra mở cửa... Người cũng xem thường lão ư? Đúng rồi, giờ lão đâu còn là chủ nhân của người Ả a hoàn khúm núm: - Nô nữ không dám... Nô nữ không dám.
Thượng Quan Nghi hừ nhạt một tiếng rồi xăm xăm đi thẳng vào biệt lầu.
Lão đến thư phòng của Uyên Uyên.
Nàng đứng bên cửa sổ.
Thượng Quan Nghi nhìn Uyên Uyên:
- Uyên nhi.
Uyên Uyên không quay lại. Nàng ôn nhu nói:
- Gia gia lại đến khuyên dụ Uyên Uyên trao thân cho Kiến Văn phải không? Cha định bán cả con ư?

Nàng nói mà không quay mặt nhìn lại Thượng Quan Nghi bước đến sau lưng nàng: - Uyên Uyên... Sao con lại trốn phụ thân.

Uyên Uyên nhìn lại Thượng Quan Nghi. Nàng trầm giọng bất nhẫn nói: - Phụ thân... Uyên Uyên đã suy nghĩ rồi... Cha muốn con làm gì để bồi đắp công sinh thành của cha đây?

Thượng Quan Nghi buông tiếng thở dài, ôn nhu nói:

- Uyên Uyên... Không phải là cha bức ép con đâu... Nhưng vì cha muốn giữ lại cơ nghiệp của Kim Tiền bang... Cha không muốn Kim Tiền bang một sớm một chiều tan thành mây khói...

Lão buông tiếng thở dài.

- Kim Tiền bang là cả một cơ nghiệp của cha... của bao nhiêu người lập ra. Nay lại rơi vào tay kẻ khác... Thử hỏi sao cha không đau lòng chứ?

Nàng nhìn thẳng vào mắt Thượng Quan Nghi:

- Thiên hạ kháo với nhau rằng, cha là con người gian trá nhất trên thế gian này. Trước đây con bán tín bán nghi. Nhưng nay thì con đã biết đó là sự thật. Kẻ gian trá nhất chính là cha.

Thượng Quan Nghi cúi đầu:

- Uyên Uyên... Con muốn nghĩ sao cũng được... Nhưng tâm của cha thì chỉ có một mình cha biết thôi.

Mặt nàng ửng đỏ xuống. Uyên Uyên nói:

- Cha hãy nói đi... Cha muốn Uyên Uyên làm gì?

Thượng Quan Nghi ngập ngừng. Lão miễn cưỡng nói:

- Cha muốn Uyên nhi giúp cha đoạt lại cơ nghiệp Kim Tiền Bang.

Nàng gượng cười nói:

- Trước đây cha đã từng muốn con kết tình với Trương Quảng, để Trương công tử giúp cha thôn tóm sáu bang hội. Nay cha muốn bán con cho Kiến Văn, để giữ lại cơ nghiệp Kim Tiền bang của cha... Có đúng không?

- Uyên Uyên... trước đây cha đâu có ngờ Trương Quảng là Du Thiệu Bảo... Y quá gian trá muốn tung một mẻ lưới bắt tất cả các bang chủ để trả thù cho huyết án Thiên Vân trang, nên mới mở lời với y.

Lão buông tiếng thở dài.

- Nay cờ lại đến tay Chu Kiến Văn... Tên tặc tử dâm đảng này lại có ý đoạt cả Kim Tiền bang và Lục đại bang... Cha võ công thấp kém... Trong khi Kiến Văn lại có Tiết Mặc Chước... Cha còn biết dựa vào ai để đoạt lại những gì của mình chứ, ngoài con ra.

- Cha giao Thượng Quan Uyên Uyên cho Kiến Văn để giữ lại Kim Tiền bang?

Lão buông tiếng thở dài rồi nói:

- Cha cầu xin con.

Uyên Uyên nheo mày, lệ trào ra khoé.

Nàng miễn cưỡng nói:

- Kiên Văn chưa hưởng được thứ hấn thềm muốn... Nhưng một khi đạo hoa tặc hưởng được rồi... Cha nghĩ xem hấn có làm theo ý cha không?

Thượng Quan Nghi vuốt râu:

- Nhứt thời cha cầu đến con... Nhưng sau này thì cha có cách đối phó với Kiên Văn mà.

Nàng thở dài:

- Cha... Trước đây Uyên Uyên nghĩ Kiên Văn là chính nhân quân tử, quang minh lỗi lạc, nhưng nay con đã biết bản chất thật của gã rồi.

Thượng Quan Nghi bất ngờ quì xuống dưới chân Thượng Quan Uyên Uyên. Lão ngẩng lên: - Uyên nhi... Cha biết con là thiên kim ngọc điệp cha Kim Tiền bang... Nhưng Kim Tiền bang không còn thì thử hỏi còn thiên kim ngọc điệp Thượng Quan Uyên Uyên không?

Uyên Uyên bật khóc, vội kéo lão lên:

- Cha đừng làm vậy.

- Cha cầu xin Uyên nhi hãy nghĩ đến Kim Tiền bang thôi.

Nàng bặm môi, nắc nhen.

Suy nghĩ một lúc lâu. Thượng Quan Uyên Uyên mới nói:

- Uyên Uyên sinh ra ở Kim Tiền bang... Nay cha đã muốn con giúp cha giữ lại Kim Tiền bang... Con sẽ giúp cha...

Nàng nói dứt câu thì bật khóc.

Thượng Quan Nghi choàng tay ôm lấy vai Uyên Uyên:

- Uyên Uyên... Cha không muốn như vậy đâu. Nhưng cha không còn sự lựa chọn nào khác, ngoài cầu xin sự hy sinh của con.

Nàng nhìn Thượng Quan Nghi:

- Cha... Uyên Uyên sẽ nghe theo lời cha.

Lão nắm vai Uyên Uyên:

- Cha đội ơn con.

- Cha đã sinh ra Uyên Uyên thì nay con phải báo đáp lại công sinh thành và dưỡng dục của cha... Đừng đội ơn con...

Thượng Quan Nghi miễn cưỡng nói:

- Uyên Uyên... Sự hy sinh của con nhất định sẽ được cha đền bù xứng đáng.

Nàng quay mặt nhìn ra cửa sổ:

- Con không cần sự đền bù đó đâu. Cái gì của cha, Uyên Uyên sẽ trả lại cho người.

Chương 44 - Nợ Duyên Phận Tình

Trương Quảng nằm trên tấm đệm lá rừng nhìn ra cửa.

Mạc Dân đứng ngay ngưỡng cửa thảo xá rọi mắt về phía Trương Quảng.

Trương Quảng nói.

- Tại hạ biết Mạc huynh sẽ tìm đến đây.

Bộ mặt Mạc Dân đánh hẳn lại với những nét chai sạn và lạnh lùng Y rọi đôi thần nhãn sáng quắc vào Trương Quảng.

- Hẳn ngươi biết ta sẽ đến đây.

Trương Quảng gật đầu:

- Biết.

Mạc Dân bước vào trại xá. Y cất giọng thật êm nhu từ tốn:

- Mạc mỗ nên gọi ngươi là Trương tiểu tử hay Du Thiếu Bảo.

Trương Quảng mỉm cười:

- Chân tướng của tại hạ đã được Minh thần cung chủ biết rồi à.

- Tất cả võ lâm ai cũng biết.

- Võ lâm đều biết, tất giờ Trương Quảng có rất nhiều kẻ thù. Kẻ thù của tại hạ không biết bao nhiêu mà kể.

Buông một tiếng thở dài Trương Quảng nói:

- Trương Quảng là Du Thiếu Bảo và ngược lại Du Thiếu Bảo cũng là Trương Quảng.

Cái tên đối với tại hạ không có gì quan trọng. Mạc Dân huynh muốn gọi tại hạ bằng cái tên gì cũng được.

- Thế thì Mạc mỗ sẽ gọi người là Trương Quảng vậy.

- Tại hạ cũng thích cái tên đó.

Trương Quảng gượng ngồi lên, chàng nhìn Mạc Dân nói:

- Thảo xá đây chỉ mới cất tạm. Không có chỗ cho tại hạ thỉnh mời Mạc huynh yên vị...

Mong huynh niệm tình cho Trương Quảng.

Mạc Dân buông một câu cụt lủn bằng chất giọng thật lạnh lùng.

- Mạc mỗ đến không phải để tìm một chỗ ngồi.

Y nhìn thẳng vào mắt Trương Quảng:

- Mạc mỗ đến để giết ngươi.

- Huynh không nói ra điều đó, Trương Quảng cũng có thể đoán ra mục đích của huynh.

Trương Quảng gượng chống tay rồi từ từ đứng lên.

Chàng nhìn Mạc Dân:

- Mạc huynh giết Trương Quảng vì cái gì. Vì tình yêu với Giáng Thê

Ngọc. hay vì một mục đích nào khác.

Mạc Dân lưỡng lự. Trương Quảng nói tiếp:

- Mạc huynh không thể nói được à.

Nhìn Trương Quảng, Mạc Dân miễn cưỡng nói:

- Mục đích của ta là vì Giáng Thê Ngọc, nhưng còn một mục đích khác...

Cung chủ lệnh cho Mạc Dân phải giết người.

- Bởi vì tại hạ là Du Thiếu Bảo.

- Không sai.

Trương Quảng khoanh tay trước ngực.

Chàng từ tốn nói.

- Phải chi lúc này Trương Quảng có thể gặp được Minh thần cung chủ.

Mạc Dân lắc đầu:

- Người không đủ tư cách để gặp cung chủ.

- Vậy sao?

Thốt ra câu nói đó mà chân diện của Trương Quảng đánh hắt lại. Chàng gần giọng nói.

- Mạc các hạ đã lựa đúng thời cơ để trừ hậu họa cho Minh Thần cung rồi đó. Nếu hôm nay các hạ không lấy được mạng của Trương Quảng... Ngày mai Minh thần cung sẽ gặp kiếp họa rất lớn. Kiếp họa đó có thể ví với kiếp họa của Thiên Vân trang.

Mạc Dân chau mày lừ mắt nhìn thẳng vào mắt Trương Quảng:

- Người còn giữ vẻ cương cường như vậy ư?

- Với các hạ... Trương Quảng đâu có gì phải sợ hãi. Mạc các hạ chẳng qua đắc lợi có được cái mạng của Du Thiếu Bảo, nhờ gặp may mà thôi.

- Người xem thường ta như vậy à.

A Di từ ngoài thảo xá bước vào. Nàng nhìn Mạc Dân:

- Nếu như Trương huynh không bị nội thương bởi quỷ chưởng của Tiết Mạc Chước, thì Mạc huynh đâu phải là đối thủ của huynh ấy. Do đó hôm nay Mạc huynh có được cái mạng của Trương huynh cũng đâu phải anh hùng quang minh chính đại.

A Di bước đến bên Trương Quảng.

Chàng nhìn nàng:

- A Di... Đừng xen vào chuyện này.

Nàng lắc đầu:

- Không... bất cứ ai muốn lấy mạng Trương huynh phải bước qua xác của A Di. A Di còn sống thì huynh phải sống A Di chết sẽ dọn đường cho ca ca xuống cõi a tỳ.

Mạc Dân trừng mắt nhìn nàng:

- A Di, cô muốn thí mạng mình cho Trương Quảng.

- Không phải thí đâu... cái mạng của A Di đã thuộc về huynh ấy.

Trương Quảng lắc đầu:

- A Di, nàng nghe ta nói không. Ta muốn chuyện này A Di không được chen vào.

A Di nhìn lại Trương Quảng.

Chàng trừng mắt nhìn nàng, nhưng từ tốn nói:

- A Di... Nàng còn coi trọng ta không?

A Di cúi mặt nhìn xuống mũi hài khế gặt đầu.

Trương Quảng gần giọng nói tiếp:

- Nếu nàng còn biết coi trọng ta thì hãy đi đi. Mỗi người chỉ có một cái mạng duy nhất thôi, đừng phí hoài thí mạng đó. Nàng có thể còn tương lai rất nhiều.

A Di bậm môi, lệ trào ra hai bên khóe mắt nàng:

- Trương ca ca...

Trương Quảng gay gắt cướp lời nàng:

- Nàng đừng nói với ta những lời vô nghĩa nữa... Lúc này phận của nàng là mau rời khỏi gian thảo xá này.

Thấy A Di lưỡng lự, Trương Quảng gần giọng nói:

- A Di... Nàng nghe ta nói không.

Nàng nhỏ nhẹ đáp lời Trương Quảng:

- A Di nghe.

- Đã nghe sao còn đứng đó. Sao còn chưa chịu ly khai khỏi đây. Hay nàng đợi Trương Quảng nổi giận giết nàng sao.

Lệ ràn rụa, A Di nói:

- Trương ca ca.

Trương Quảng khoát tay:

- Không cần nàng nói nhiều. Bất cứ lời nói nào của nàng giờ đây đối với Trương Quảng đều vô nghĩa. Nếu như không muốn nói chỉ khiến cho Trương Quảng tức giận thôi.

A Di bất ngờ quỳ xuống ngay trước mũi giày của Trương Quảng. Nàng ngẩng mặt nhìn lên: - Ca ca.

- Nàng làm gì vậy...

- A Di muốn hành đại lễ với ca ca.

Trương Quảng lắc đầu:

- Không... nếu như ta chết thì hãy hành đại lễ... bây giờ thì không.

Trương Quảng vừa nói vừa kéo A Di đứng lên. Chàng nhìn vào mắt A Di gay gắt nói: - Nàng đừng làm mất nhuệ khí của ta trước mặt Mạc các hạ đây.

Chàng chỉ ra cửa thảo xá:

- Một lần nữa... ta muốn nàng rời khỏi gian thảo xá này...

A Di cúi gầm mặt xuống.

Mạc Dân lên tiếng:

- Y đã muốn cô nương đi thì cô nương nên đi.

A Di nhìn lại Mạc Dân. Trong đáy mắt của nàng phảng phất ngọn lửa hận hừng hực với sức mạnh chết người.

Nàng từ từ trở ra, rồi nói:

- Được...A Di sẽ đi...

A Di nhìn lại Trương Quảng một lần nữa rồi mới cúi gầm mặt. Nàng nắc nghẹn một tiếng trước khi rời bước khỏi thảo xá.

A Di đi rồi Mạc Dân nhìn lại Trương Quảng:

- Trương Quảng... người làm cho Mạc mỗ phải xúc động đó.

- Thế ư... Mạc các hạ có quyền xúc động nhưng tại hạ không biết van xin đâu.

Trương Quảng khoanh tay trước ngực:

- Tại hạ chỉ yêu cầu Mạc các hạ cho tại hạ biết một điều.

- Người nói đi.

- Cung chủ Minh thần cung có thật phải Mạc các hạ đến đây giết Trương Quảng.

Mạc Dân gật đầu:

- Đó là sự thật. Khi cung chủ biết người là Du Thiếu Báo mới lệnh cho Mạc mỗ bằng mọi giá phải giết người để trừ hậu họa.

Trương Quảng ngửa mặt cười:

- Bao nhiêu đó đủ rồi. Giờ thì Mạc huynh đã có thể xuống tay đồ tể. Khi lấy mạng Trương Quảng rồi, Mạc các hạ nhớ chăm sóc cho Thê Ngọc tiểu thư chu đáo - Không cần người phải nhắc nhở Mạc mỗ.

Mạc Dân vừa nói vừa lòn tay ra sau lưng rút cặp Nhật nguyệt song hoàn. Gã trầm giọng nói: - Trương Quảng... Mạc mỗ tiễn người đi. Năm sau ngày này Mạc mỗ sẽ cúng tế cho người.

- Tại hạ đa tạ Mạc huynh.

- Người đi nhé.

Mạc Dân toan phát tác Nhật nguyệt song hoàn để lấy mạng Trương Quảng nhưng Giáng Thê Ngọc bất ngờ xuất hiện thét lên: - Dừng tay...

Sự xuất hiện đột ngột của Thê Ngọc khiến Mạc Dân bối rối.

Trương Quảng cười khẩy rồi nói:

- Xem chừng mạng của Trương Quảng chưa đến lúc rời bỏ cõi nhân sinh này.

Thê Ngọc bước đến. Bất ngờ tước luôn đôi nhật nguyệt ma hoàn trên tay Mạc Dân.

Mạc Dân bồi rồi nói:

- Thê Ngọc... Y là kẻ thù của Minh thần cung... Y chính là Du Thiếu Bảo.

- Dù Trương huynh có là kẻ thù, có là gì gì đi nữa thì lúc này không phải là lúc Mạc huynh lấy mạng Trương ca ca.

Nàng buông tiếng thở dài:

- Mạc huynh... Huynh biết chuyện gì đã xảy ra chưa?

Mạc Dân chau mày:

- Muội nói gì... ta không hiểu.

Nàng cắn răng trên vào môi dưới rồi gay gắt nói.

- Minh thần cung không còn nữa. Thiên môn môn chủ Đoàn Bất Quân đã cướp Minh Thần cung rồi. Hiện giờ không biết mẫu thân ra sao, thế mà huynh còn tìm Trương ca ca để giết huynh ấy.

Nghe nàng nói điều này, Mạc Dân sa sầm mặt:

- Sao Môn chủ Thiên môn dám làm điều đó à. Tại sao chúng ta không biết?

- Chỉ có huynh và muội là hai kẻ không biết. Có mắt như mù, có tai như điếc, còn võ lâm thì biết tất cả rồi. Minh thần cung đã thuộc về Thiên môn.

Mạc Dân lắc đầu:

- Ta không tin. Môn chủ thiên môn dám làm điều đó ư? Gã có lá gan to cỡ nào cũng không dám... Huống chi Minh thần cung và Thiên môn còn có sự giao hảo với nhau.

- Mạc huynh còn có thể thốt ra lời nói đó nữa ư? Hãy đến Hoát Trụ đàn chủ mà hỏi.

Mạc Dân sững sờ.

Thê Ngọc nói tiếp:

- Khi Thê Ngọc và huynh rời Minh thần cung được một ngày thì Thiên môn môn chủ đến cướp Minh thần cung.

- Có chuyện đó thật sao.

- Thì Mạc huynh vẫn có thể dẫn chứng mà, bây giờ không phải là lúc để gây chuyện.

Thê Ngọc cần Trương huynh giúp.

Đôi chân mày Mạc Dân nhíu lại:

- Thể Ngọc... muối cần gã để làm gì.
- Cứu mẫu thân.

Mạc Dân tròn mắt, mở to hết cỡ nhìn nàng, lắc đầu nói:

- Thể Ngọc... Y có thể làm được chuyện đó sao.
- Muội tin vào Trương huynh...
- Hắn chỉ là một kẻ vô dụng.
- Với muội thì khác... Trương huynh có thể làm được tất cả những việc mà người khác không làm được.

Mạc Dân buông tiếng thở dài:

- Ta không tin... Thể Ngọc muội chỉ muốn cứu gã thôi.

Thể Ngọc sa sầm mặt, danh giọng nói:

- Mạc huynh, Sự tôn vong của Minh thần cung quan trọng hơn chuyện huynh giết Trương ca ca.

Nàng bước đến đối mặt với Mạc Dân:

- Mạc huynh hãy đi đi... Đi mà thăm chứng những chuyện Thể Ngọc vừa nói với huynh.

Mạc Dân lưỡng lự.

Thể Ngọc gắt giọng nói:

- Mạc huynh không tin lời của Thể Ngọc ư?

Câu hỏi này của nàng càng khiến cho Mạc Dân bối rối hơn.

Y lúng ta lúng túng nói:

- Thể Ngọc... Đây là phận sự của huynh.
- Giờ thì không có phận sự nào rồi.

Trương Quảng nói:

- Thể Ngọc, Minh thần cung chủ phái y đến để giết ta đó.

Nàng lắc đầu:

- Nếu có chuyện đó thì cũng đã quá muộn rồi. Minh thần cung không còn tồn tại trên võ lâm nữa, mà đã thuộc về Thiên môn của môn chủ Đoàn Bất Quân. Xem như cái lệnh đó không còn hiệu lực.

Nàng nhìn vào mắt Mạc Dân:

- Nếu huynh muốn giết Trương ca ca thì phải bước qua xác chết của Giáng Thể Ngọc.

Mạc Dân bối rối:

- Thể Ngọc...

Trương Quảng nói:

- Mạc các hạ, e rằng hôm nay các hạ đánh mất cơ hội trời ban cho rồi.

Mạc Dân nhìn chàng gần giọng nói:

- Trương Quảng. Sự việc hôm nay chưa kết thúc đâu Mạc Dân sẽ quay lại tìm ngươi.

Mạc Dân nhìn lại Thể Ngọc:

- Chúng ta đi.

Thể Ngọc lắc đầu:

- Không... Thể Ngọc ở lại đây.

- Muội không đi cùng với huynh ư?

- Muội có chuyện cần đến Trương huynh. Huynh hãy đi đi.

- Thể Ngọc.

Đôi chân mày của nàng nhíu lại. Vẻ bất nhẫn lộ ra mặt.

Nhận thấy vẻ mặt bất nhẫn và cau có của Thể Ngọc, Mạc Dân nói: - Thôi được... ta đi.

Y nói dứt câu rồi quay bước đi thẳng một mạch rời thảo xá của Trương Quảng.

Mạc Dân đi rồi, Thể Ngọc mới nhìn lại Trương Quảng.

Trương Quảng nói:

- Thể Ngọc... Nàng có ta cũng vô ích thôi... Bởi hiện tại Trương Quảng đã là phế nhân...

- Thể Ngọc không tin huynh là phế nhân.

- Đó là sự thật. Thậm chí ta cũng không biết mình chết lúc nào nữa. Hay nhất là để cái mạng này giao lại cho Mạc Dân.

Thể Ngọc nhìn chàng.

- Nếu huynh chết... Thể Ngọc cũng chẳng còn gì thiết với cuộc sống này. Chỉ có huynh mãi có thể giúp Thể Ngọc...

Chân diện Trương Quảng nghiêm hẳn:

- Giúp Thể Ngọc... chẳng lẽ chuyện nàng nói là sự thật sao.

Nàng bật khóc rồi gật đầu:

- Tất cả là sự thật. Minh thần cung đã bị Thiên môn cướp lấy rồi không biết lúc này mẫu thân ra sao nữa.

- Quả là khó tin. Võ công của môn chủ Thiên môn không thể bị được với cung chủ.

Thế mà môn chủ Đoàn Bất quần đã thâm tóm Minh thần cung rồi.

Trương Quảng buông tiếng thở dài. rồi nói:

- Cho dù có chuyện đó xảy ra thì ta cũng không giúp gì được cho Thể Ngọc.

Nàng lắc đầu:

- Huynh phải giúp muội.

Trương Quảng gắt giọng nói:

- Thể Ngọc... Trương Quảng đã là phé nhân.

- Không.... Thể Ngọc không tin Trương ca ca là phé nhân. Nhứt định muội không tin Nàng nhìn chăm chăm vào mắt chàng: - Trương ca ca... có thể mẫu thân biết những uẩn khúc của huyết án Thiên Vân Trang, nên huynh phải cứu mẫu thân để làm rõ uẩn khúc huyết án đó. Huống chi Ân tướng ma tôn vẫn còn tồn tại.

Trương Quảng nói:

- Thể Ngọc... Ta đã biết Ân tướng ma tôn là ai. Những kẻ nào đứng sao Ân tướng ma tôn nữa.

- Huynh nói đi... Ân tướng ma tôn là ai?

- Thiên môn môn chủ Đoàn Bất Quân.

Chàng buông tiếng thở dài rồi nói tiếp:

- Nhưng có biết thì Trương Quảng cùng chẳng làm gì được y. Bởi ta đã là phé nhân vô dụng.

Nhìn lại Thể Ngọc, Trương Quảng thuật lại tất cả cuộc giao đấu giữa chàng với Tiết Mặc Chước.

- Nàng hiểu rồi chứ. Bây giờ chỉ có kỳ tích may ra mới cứu được Trương Quảng mà thôi.

Trương Quảng bước ra cửa thảo xá.

Chàng vừa đi vừa nói:

- Chỉ có một người duy nhất có thể giúp nàng lấy lại Minh thần cung.

Thể Ngọc lắc đầu:

- Thể Ngọc chỉ tin vào Trương ca ca mà thôi - Ta không làm gì được cho nàng đâu. Ngoại trừ tìm một chỗ nào đó để vùi thân xác mình.

Nói dứt câu, Trương Quảng bất giác rùng mình. Cùng với cái rùng mình đó, máu rỉ ra hai bên mép chàng.

Dùng ống tay áo quệt hai dòng máu, Trương Quảng nói.

- Hãy đặt niềm tin vào Mặc Dân... tìm Lâm Trung Quân Vô ảnh tứ kiếm và A Di... Bốn người có thể hợp lực, dùng mưu để cứu Minh thần cung chủ.

Nói xong, Trương Quảng dợm bước đi thì bất ngờ Thể Ngọc điểm vào tình huyết của chàng.

Trương Quảng cau mày:

- Nàng định làm gì mà điểm huyết ta?

Thể Ngọc bước đến bên Trương Quảng. Nàng trang trọng nói:

- Thể Ngọc chính là kỳ tích của huynh.

Trương Quảng cười khẩy rồi nói:

- Nàng cứu Trương Quảng được ư.

Nàng gật đầu:

- Muội cứu được huynh.

Nàng nói rồi cấp Trương Quảng rời thảo xá băng luôn vào rừng. Chọn một bãi cỏ dưới tàng cây đại thụ, nàng đặt Trương Quảng ngồi xuống.

Trương Quảng cau mày thìn Thê Ngọc nói:

- Thê Ngọc... nàng định làm gì?

Nhìn Trương Quảng, Thê Ngọc nói:

- Huynh còn nhớ trước đây trong cổ động. Huynh đã cho Thê Ngọc dùng Thạch linh chi.

Đôi chân mày chàng nhú lại:

- Thê Ngọc đừng hồ đồ.

Thê Ngọc lắc đầu:

- Thê Ngọc không hồ đồ. Trong chân âm của muội có linh chi. Muội hy vọng thạch linh chi sẽ hóa giải nội thương của Trương ca ca. Bởi hiện tại, không chỉ một mình Thê Ngọc cần đến Trương ca ca mà cả võ lâm đều cần đến huynh.

Trương Quảng lắc đầu:

- Thê Ngọc... ai cũng có số phận cả mà. Đừng cải lại số phận, cải không được đâu.

- Thê Ngọc sẽ cải lại số phận.

Nàng nói dứt câu. liền lột bỏ ngay y trang mình. Dưới ánh trăng đêm thê pháp nàng từ từ lộ ra với tất cả những đường cong thật hoàn mỹ, thật gợi cảm và tràn đầy nhựa sống.

Trương Quảng chau mày:

- Thê Ngọc.

Nàng nhìn chàng:

- Dù sao thì Thê Ngọc cũng đã yêu Trương ca ca. Trời cao chứng giám cho muội.

Nàng nói xong liền cởi bỏ luôn trang phục của Trương Quảng. Thê Ngọc vừa lột bỏ y trang của Trương Quảng vừa nói: - Thê Ngọc sẽ dùng chân âm nguyên khí có linh chi thạch của mình truyền sang cho huynh. Muội chỉ cầu xin huynh... Nếu như giữa Minh thần cung và Thiên Vân trang có mối hiềm khích, mong huynh hãy thứ tha, rộng lượng bỏ qua cho mầu thân.

Nàng nói xong, liền ôm chặt lấy Trương Quảng. Môi nàng gắn chặt lấy môi chàng.

Hai thể xác hòa quyện với nhau làm một. Thể Ngọc vận chuyển chân âm của mình truyền qua cho chàng. Toàn thân nàng như có một lớp khí bao bọc rồi phủ trùm lên cả thân thể của Trương Quảng.

Thể Ngọc nhỏ nhẹ nói:

- Trương huynh... Thể Ngọc dùng U hoa đại pháp chuyển hóa công lực qua cho huynh.

Nếu muối có biến thành khô cốt đi nữa cũng là lòng thành của muối. Huynh không cần phải suy nghĩ đến muối.

Nàng nói xong nhắm mắt lại.

Trương Quảng nói:

- Thể Ngọc.

Lời nói còn đọng trên miệng Trương Quảng thì màn khí chân âm của Thể Ngọc được nàng vận hóa truyền qua cho chàng bất kể Trương Quảng có tiếp nhận hay không.

Mái tóc đen tuyền của Thể Ngọc từ từ chuyển dần qua màu hung, rồi nhanh chóng bạc trắng. Nàng lịm dần đi trong vòng tay của Trương Quảng.

Chương 45 - Di Tình Di Hận

Nhìn Môn chủ Thiên Môn Đoàn Bất Quân, Minh chủ cung chủ Giáng Hoa nói.

- Đoàn môn chủ đã có được Minh thần cung của bốn cung rồi, còn đến đây làm gì nữa.

Đoàn Bất Quân chấp tay sau lưng:

- Bốn tọa còn rất nhiều điều muốn nói với cung chủ.

Giáng Hoa cung chủ lắc đầu:

- Bốn cung thấy không còn gì để nói với môn chủ nữa cả. Hay môn chủ định lấy mạng bốn cung Đoàn Bất Quân cười khẩy rồi nói: - Cung chủ giờ đã bị bốn tọa phong bế kinh mạch, phế bỏ võ công thì đâu còn lý do gì để bốn tọa xem Minh Thần cung chủ là hậu họa của mình.

Đoàn Bất Quân bước đến trước mặt Minh Thần cung chủ Giáng Hoa. Y từ tốn nói tiếp: - Bốn tọa mang đến cho nàng một cơ hội mới.

Giáng Hoa nhìn thẳng vào mặt Đoàn Bất Quân, gất giọng nói.

- Mọi giao hảo giữa Minh Thần cung và Thiên môn đã bị môn chủ cắt đứt rồi. Đâu còn cơ hội nào nữa chứ Bất Quân lắc đầu: - Thật ra đây mới là lúc chúng ta thật sự gần bó với nhau. Còn trước kia chỉ là sự gian trá bên ngoài thôi.

Y bước đến chiếc đèn ngồi xuống, mắt vẫn nhìn vào Giáng Hoa cung chủ.

Đoàn Bất Quân mỉm cười nói:

- Bao nhiêu năm trôi qua rồi, thế mà cung chủ vẫn giữ nhan sắc mình đẹp như hôm nào.

Đôi chân mày của Giáng Hoa thoát nhú lại. Người gất giọng nói:

- Môn chủ thốt ra câu nói đó có ý gì? Khen tặng một kẻ bại tướng như bốn cung sao.

Hừ nhạt một tiếng Giáng Hoa cung chủ gay gắt nói:

- Bốn cung chẳng còn gì nữa trên thế gian này. Thậm chí cả sinh mạng của bốn cung cũng ở trong tay Môn chủ, muốn giết thì giết, muốn tha thì tha.

Nhún vai, Giáng Hoa cung chủ nói tiếp:

- Hay môn chủ còn có ý gì khác nữa?

Đoàn Bất Quân đứng lên. Nhìn Giáng Hoa cung chủ. Bất Quân ôn nhu nói: - Bốn tọa và cung chủ sẽ nói chuyện với nhau một cách thẳng thắn để rồi đi đến quyết định sau cùng.

Giáng Hoa nghiêm mặt:

- Đoàn Bất Quân. Người muốn nói gì?

Thiên Môn môn chủ lắc đầu:

- Cung chủ đừng nóng nảy...Bồn tọa không thích vẻ mặt cau có của cung chủ đâu. Bồn tọa thích vẻ mặt trang trọng... nghiêm nghị và khe khắt của cung chủ hơn.

Buông một tiếng thở dài Giáng Hoa nói:

- Được Bồn tọa và cung chủ sẽ nói chuyện với nhau một cách thẳng thắn.

Đoàn Bất Quân mỉm cười, y chỉ chiếc ghế đối diện:

- Mời cung chủ.

- Môn chủ vẫn giữ được vẻ lịch lãm mời bồn cung đó.

- Với cung chủ. bồn tọa lúc nào cũng kính trọng.

Thiên môn môn chủ nói dứt câu ngồi xuống chiếc đôn. Giáng hoa cung chủ bước đến ngồi đối diện với Đoàn Bất Quân.

Bất Quân bung bình trà chuốc ra hai chiếc chén. Y vừa chuốc trà vừa nói:

- Trong thạch phòng này chỉ có bồn tọa và cung chủ... Chúng ta không nên khách sáo giữ kẽ với nhau làm gì.

Giáng Hoa ôn nhu đáp lời Đoàn Bất Quân:

- Bồn cung sẽ không khách sáo giữ kẽ với môn chủ.

- Tốt lắm Bồn tọa và cung chủ đã từng có mối giao hảo với nhau.

Giáng Hoa khoát tay:

- Đừng nhắc đến mối giao hảo gian trá đó. Môn chủ có gì muốn nói với bồn cung thì cứ nói ra đi.

Đoàn Bất Quân bung chén trà nhấp một ngụm như để thăm giọng rồi nói:

- Tám năm trước, bồn tọa đã theo kế sách của cung chủ giả dạng làm Ấn tướng ma tôn, cung chủ cũng là một Ấn tướng ma tôn, để khuấy đảo võ lâm giang hồ, rồi liên kết với Võ Đang mà phát huyết lệnh võ lâm để tróc nã Thiên Vân trang.

Y cười khẩy rồi nói tiếp:

- Không phải tróc nã mà tắm máu Thiên Vân trang của Du Cát Đằng, cung chủ có thể cho Bất Quân biết nguyên nhân nào người làm như vậy không.

Giáng Hoa nhìn thẳng vào mắt Bất Quân:

- Giang hồ chia làm tứ trụ... Ta thì muốn chỉ chia thành ba trụ thôi.

Bất Quân mỉm cười nhìn Giáng Hoa nói:

- Suy nghĩ của cung chủ đơn giản như vậy à.

Y lắc đầu:

- Cung chủ không thành thật rồi. Võ lâm có chia thành thể tứ trụ hay thể chân vạc thì cũng thế thôi. Bồn tọa những tưởng đâu sau khi tắm máu Thiên Vân trang, Minh thần cung và Thiên môn sẽ hợp nhất với nhau làm một để

độc bá thiên hạ.

Y buông một tiếng thở dài rồi nói tiếp:

- Không như bốn tọa tướng tượng Sau khi tắm máu Thiên Vân trang, tạo sát nghiệp máu chảy đầu rơi rồi. Minh thần cung chủ bỗng dưng chẳng quan tâm đến chuyện bá nghiệp võ lâm nữa. Minh thần cung như thể bẽ môn, không can dự đến chuyện võ lâm giang hồ.

Chuyện đó khiến cho bốn tọa lấy làm lạ vô cùng. Đợi lúc bốn tọa muốn thân hành đến Minh thần cung để hỏi cho rõ ngọn ngành. Khốn nỗi, bốn tọa lại không dám đến.

Giáng Hoa nghiêm mặt nhìn Đoàn Bất Quân:

- Chuyện Minh Thần cung bẽ môn không can dự vào chuyện võ lâm. Đâu có liên can gì đến Thiên thôn.. Môn chủ tò mò để làm gì?

Đoàn Bất Quân đứng lên. Y chấp tay sau lưng, bước đến hai bộ trăm giọng nói: - Cung chủ nói không liên can đến Thiên môn thì không đúng rồi.

Giáng Hoa cau mày:

- Liên can gì... Thậm chí môn chủ có thể nhân cơ hội đó mà độc bá võ lâm. Sao môn chủ không thể hiện ý đồ của mình khi bốn cung chán ngán cuộc tranh đoạt trên chốn võ lâm giang hồ.

Giáng Hoa cung chủ vừa nói dứt câu thì Đoàn Bất Quân ngửa mặt cười khàn khạch.

Nghe gã cười, Giáng Hoa cung chủ cau mày. Người gương nói:

- Bốn cung thấy chẳng có gì đáng để môn chủ cười cả.

Bất Quân quay ngoắt lại nhìn chằm chằm Giáng Hoa. Lão khe khẽ nói:

- Bốn tọa cười cung chủ đó.

- Bốn cung đâu có gì đáng để môn chủ cười như vậy.

Bất Quân lắc đầu:

- Có chứ... ngay từ đầu bốn tọa có ý nói với cung chủ... Chúng ta cởi mở và thành thật với nhau... Nhưng cung chủ lại không thành thật, thậm chí che đậy bản thân mình nữa.

Đôi chân mày Giáng Hoa nhíu lại:

- Môn chủ nói vậy có ý gì?

- Cung chủ hẳn tưởng bốn tọa là đứa trẻ lên hai lên ba ư?

- Nếu là đứa trẻ lên hai, lên ba thì môn chủ đã không làm được chuyện đoạt Minh thần cung của ta.

Bất Quân gật đầu:

- Thôi được... Bốn tọa sẽ nói thẳng với cung chủ vậy.

Y im lặng một lúc rồi nói tiếp:

- Tám năm trước, tám năm trước, cung chủ thừa biết bốn tọa vừa ngưỡng mộ cung chủ...

Thậm chí yêu cung chủ nữa... Nên mới đặt mối giao hảo để lợi dụng tình yêu của Bất Quân mà thực thi việc trả thù của mình.

Câu nói này của Bất quân khiến mặt hoa của Minh thần cung chủ Giáng Hoa thoát thay đổi.

Bất Quân mỉm cười với Giáng Hoa rồi nói tiếp:

- Cung chủ khéo lợi dụng bốn tọa. Nhưng khôn nổi bảy giờ bốn tọa bị tình yêu và sự ngưỡng mộ đối với cung chủ làm mờ tâm trí, nên đâu thấy điều đó. Bốn tọa những tưởng đâu sau khi gạt Thiên Vân trang khỏi võ lâm giang hồ thì Minh Thần cung và Thiên môn sẽ hợp nhau làm một... Trở thành Thiên Thần giáo... thống trị võ lâm.

Y buông một tiếng thở dài:

- Nhưng Bất Quân đã hoàn toàn thất vọng với Minh thần cung. Tạo lập huyết sát với Thiên Vân trang rồi... Cung chủ như người ngán sự tranh đoạt mà bẽ môn Minh thần cung.

Hoặc muốn trở thành kẻ tu sĩ cao siêu tế độ của Du Cát Đằng.

Chân diện Giáng Hoa cau lại:

- Môn chủ nói nhăng nói cuội gì vậy?

- Bất Quân không nói nhăng nói cuội đâu... Mà nói đúng tâm của cung chủ.

Y hừ nhạt một tiếng, nhìn Giáng Hoa nói tiếp:

- Bốn tọa âm thầm tìm hiểu nguyên nhân nào dẫn cung chủ đến hành động tạo lập huyết sát đối với Thiên Vân trang... và bốn tọa đã phát hiện ra.

Minh Thần cung chủ Giáng Hoa đứng lên:

- Môn chủ đã phát hiện được gì?

Bất Quân mỉm cười nói:

- Cung chủ đừng nên khấn trương như vậy. Thế nào Bất Quân cũng sẽ nói ra sự phát hiện của mình.

Y bưng chén trà nhấp một ngụm.

Uống ngụm trà nhưng trán Bất Quân lại xuất mồ hôi. Đặt chén trà xuống bàn, nhìn Giáng Hoa cung chủ, Bất Quân nhạt nhẽo nói: - Bốn tọa đã phát hiện cung chủ và Du Cát Đằng có mối quan hệ với nhau... Thế mới lạ chứ.

Y hừ nhạt một tiếng rồi nói tiếp:

- Du Cát Đằng Thiên Vân trang chủ hóa ra lại là người mà cung chủ để mắt đến.

Y khoát tay:

- Ô không... Cung chủ đâu chỉ để mắt đến mà còn để tình cho Du Cát Đăng Thiên Vân trang chủ nữa. Mà sao không được nhỉ... Cung chủ cũng đáng là một đôi trai tài gái sắc đấy chứ. Với lại ai mà chẳng thầm yêu trộm nhớ một trang anh hùng hào kiệt lại có chí khí và biết đối nhân xử thế như Du Cát Đăng.

Sắc hoa của Minh thần cung chủ đỏ bừng. Người gắt giọng nói:

- Bồn cung có yêu Du Cát Đăng cũng không liên quan đến môn chủ.

Bất Quân gắt giọng đáp:

- Sao lại không?

Y hừ nhạt một tiếng rồi nói tiếp.

- Khi cung chủ yêu người ta, nhưng lại không được người ta đáp tình, thế là sinh ra chữ hận.

Y lắc đầu nhìn Giáng Hoa nói tiếp:

- Nữ nhân hận tình quả là khủng khiếp thật. Khi không được Cát Đăng đáp tình, cung chủ đã ôm cát hận đó, quyết trả thù Thiên Vân trang chủ.

Giáng hoa nói:

- Môn chủ sai rồi.

Bất Quân mỉm cười nói:

- Bồn tọa sai chỗ nào mong cung chủ chỉ giáo?

- Bồn cung đã lập gia thất với Giáo chủ Minh giáo. Sao ôm mối hận tình đó chứ.

Bất Quân lắc đầu:

- Tự giấu lòng, tự che đậy mình. Lập gia thất với Minh giáo chủ. Nàng đã có chủ định lợi dụng thực lực của Minh giáo để trả hận thôi, điều đó nàng sẽ làm... Bất kể hậu quả như thế nào. Khi nàng trở thành Minh thần cung chủ... thì thực hiện ngay ý đồ trả hận tình với họ Du.

Y bước đến ghé ngồi gác chân chữ ngũ nhìn Giáng Hoa nói tiếp:

- Thậm chí nàng biết một mình mình không thể trả hận được nên muốn lôi kéo tất cả võ lâm vào cuộc.

Bất Quân nói đến đó, không làm chủ được mình mà thuận tay nện chén trà xuống sàn đất.

Chén trà vỡ tan thành từng mảnh.

Y nhìn Giáng Hoa.

- Bồn tọa nói đúng chứ.

Chân diện của Giáng Hoa cung chủ sa sầm. Người im lặng không đáp lời Bất Quân...

Buông một tiếng thở dài, Bất Quân nói:

- Thậm chí nàng biết Bất Quân ngằm ngưỡng mộ và yêu nàng, nên không ngần ngại đưa Bất Quân vào cuộc trả thù của mình.

Y mỉm cười:

- Cung chủ đã nói với Bất Quân những gì nhỉ.

- Ta đã quên rồi.

- Làm sao nàng nhớ được khi trả được hận tình của mình. Được! Nàng quên thì ta sẽ nhắc lại cho nàng nhớ.

Y chỗi tay đứng lên nhìn chằm chằm Giáng Hoa:

- Nàng đã nói Bất Quân hãy kết hợp với nàng. Chúng ta trước tiên sẽ tróc nã Thiên Vân trang... Xem như nhổ cái gai trong mắt, sau đó mới mưu cầu đại nghiệp độc bá võ lâm...

Đúng không nào?

Giáng Hoa nhìn Bất Quân nhưng lại im lặng không đáp lời gã.

Bất Quân nhướn mày:

- Bất Quân nhắc lại có gì sai trong lời nói của mình không. Chắc chắn nàng sẽ nói nàng không nhớ. Làm sao nàng nhớ được khi thực hiện được ước nguyện của mình. Chỉ có một người luôn nhớ đó là Môn chủ Thiên môn Đoàn Bất Quân.

- Người cũng có tham vọng độc bá Võ lâm.

- Tham vọng của Bất Quân là vì nàng.

Giáng Hoa đứng lên. Nàng nghiêm mặt nhìn Môn chủ Thiên Môn Đoàn Bất Quân: - Môn chủ... Người nhắc lại tất cả những chuyện vừa rồi với mục đích gì? Hãy nói thẳng ra đi.

- Giáng Hoa... Trước khi Bất Quân nói ra mục đích của mình. Ta muốn biết những lời ta nói với nàng đúng hay không... Hãy thú nhận bằng sự thành thật của mình.

- Người muốn Giáng Hoa thành thật ư. Được ta thành thật.

Hít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, Giáng Hoa chậm rãi nói:

- Môn chủ đã nói đúng. Rất đúng... Bọn cung chỉ muốn trả hận tình với Du Cát Đằng.

- Giờ thì nàng đã thú nhận.

- Bọn cung thú nhận thì đã sao nào. Chẳng lẽ vì chuyện đó mà môn chủ hận bọn cung sao.

Đoàn Bất Quân cười mỉm rồi nói:

- Bất Quân đâu dám giận Minh thần cung thủ.

Y bước đến trước mặt Giáng Hoa:

- Người mà Bất Quân ngưỡng mộ và yêu và nhớ thì sao dám giận được.

Trái ngược lại Bất Quân rất sợ Giáng Hoa giận Bất Quân.

- Giờ Giáng Hoa đã ở trong tay Bất Quân rồi. Người muốn nói gì không được.

- Bất Quân chẳng có gì để nói cả, ngoại trừ muốn trao cho nàng một cơ hội, có một không hai.

Nhìn thẳng vào mặt Bất Quân, Giáng Hoa gần giọng khe khẽ nói:

- Có gì thì Bất Quân người cứ nói thẳng ra đi.

Buông một tiếng thở ra nhẹ nhẹ, Bất Quân nhìn Minh Thần cung chủ Giáng Hoa từ tốn nói: - Bất Quân muốn Giáng Hoa trở thành Thiên môn môn chủ phu nhân.

Chân diện Giáng Hoa lộ rõ những nét sừng sờ. Người miễn cưỡng nói:

- Một lần nữa bọn cung muốn nghe người lặp lại câu nói của người.

Bất Quân mỉm cười:

- Bất Quân muốn Giáng Hoa trở thành Thiên môn môn chủ phu nhân.

- Bọn cung có nghe làm không nhỉ?

- Không làm đâu.

Nàng Giáng Hoa nhìn thẳng vào mặt Bất Quân. Người ôn như nói.

- Nếu bọn cung đồng ý thì sao?

- Nếu như Giáng Hoa đồng ý, Bất Quân sẽ tổ chức ngay đại yến tuyên cáo với trời với đất với võ lâm thiên hạ, rồi sau đó...

Giáng Hoa gần giọng:

- Sau đó thì sao.

- Giáng Hoa sẽ truyền thụ lại khẩu quyết võ công cho Bất Quân. Và Bất Quân sẽ truyền thụ võ công và cả bản thân cho Giáng Hoa. Phu phụ chúng ta sẽ thực hiện nốt những việc chưa làm.

- Đó là những việc gì?

- Độc bá võ lâm thu tóm thiên hạ về với Thiên môn.

Giáng Hoa cung chủ vừa nghe Bất Quân thốt dứt câu liền ngửa mặt cười khanh khách.

Mặt của Bất Quân bất giác sa sầm bởi tràng tiếu ngạo của Giáng Hoa. Y miễn cưỡng nói: - Bất Quân nói không đúng sao nàng cười?

Giáng Hoa nhướn mày, gần giọng nói:

- Đoàn Bất Quân. Người nói rất đúng đấy chứ. Nhưng chỉ tiếc một điều...

Giáng Hoa bỏ ngang câu nói giữa chừng.

- Nàng tiếc gì?

- Đoàn Bất Quân, ta tiếc một điều người tưởng Minh thần cung chủ là một đứa bé gái ngây thơ rồi. Người được ngày hôm nay chẳng qua người giở

trò gian trá, tiểu nhân bị ổi đánh lén sau lưng bốn cung thôi, chứ nếu phân tài cao thấp quang minh chính đại thì người đầu phải là đối thủ của Bốn cung.

Mặt Bất Quân xám hắc lại. Lão miễn cưỡng đáp lời Giáng Hoa:

- Ta thừa nhận điều đó. Võ công của Bất Quân không thể bị được với nàng. Nhưng nàng muốn thắng Bất Quân cũng không phải dễ...

Giáng Hoa hừ nhạt một tiếng:

- Ta chẳng muốn giao bí quyết võ công của mình cho ai cả... Nhất là người.

Bất Quân cau mày gắt giọng nói:

- Nàng từ chối ư?

- Người sẽ làm gì bốn cung nào... Đến bước đường cùng bốn cung nhận cái chết thôi.

Giáng Hoa lắc đầu:

- Đoàn Bất Quân... Người đừng mộng tưởng và hy vọng có sự kết hợp giữa bốn cung với người. Nếu có chuyện đó xảy ra thì bốn cung nghĩ ta và người nên kết hợp với nhau dưới a tỳ.

Buông một tiếng thở dài, Bất Quân nói:

- Rượu mời nàng không uống lại đòi uống rượu phạt.

Y hừ nhạt một tiếng:

- Nàng đã từng hận tình mà bất kể thủ đoạn để trả hận tình. Đoàn Bất Quân ta cũng biết hận tình, và tất nhiên ta cũng sẽ trả hận tình.

- Bất Quân... Người lấy mạng bốn cung là cùng chứ gì. Thế thì người còn chờ gì nữa mà chưa ra tay tước mạng của bốn cung.

Giáng Hoa vừa nói vừa ngẩng cao mặt với vẻ cương quyết chấp nhận cái chết đến với mình.

Môn chủ Thiên môn lắc đầu. Y buông tiếng thở dài rồi nói:

- Bốn tọa đã nói rồi. Bốn tọa đâu nỡ giết nàng. Nhưng ta cũng không bỏ qua sự cao ngạo của nàng đối với ta.

Y nói dứt lời, lòn tay ra sau lưng rút luôn ngọn roi da. Bất Quân vung ngọn roi da về phía trước.

- Chát.

Tiếng roi phát ra đập vào thính nhĩ Giáng Hoa khiến người buột miệng nói: - Đoàn Bất Quân.

- Nàng biết hận tình thì ta cũng biết hận tình. Nàng biết trả hận tình thì ta cũng biết trả hận tình.

Lời dứt thì Bất Quân cũng quất thẳng roi vào người Minh thần cung chủ Giáng Hoa: - Chát.

Hưng trợn một ngọn roi của Bất Quân, Giáng Hoa chúi người té xuống đất. Trên lưng người lộ ngay một đường chỉ đỏ au, trang phục cũng bị rách một đường dài.

Bất Quân nói:

- Nàng đã biết hận tình như thế nào rồi. Và hôm nay nàng sẽ được nhận lại chính chữ hận đó.

Liên ngay sau lời nói đó Bất Quân quát thẳng một roi xuống lưng Giáng Hoa.

- Chát.

Giáng Hoa nhăn mặt gồng người. Nàng nhìn Bất Quân bằng đôi mắt căm hờn uất hận, răng trên cắn vào môi dưới đến tóe máu.

Bất Quân nói:

- Đừng nhìn bồn tọa bằng con mắt thù hận đó.

- Người bỉ ổi và đê tiện lắm.

- Nàng nói đúng Phàm những kẻ hận tình thì có tâm địa bỉ ổi và đê tiện.

Lão nói dứt câu thẳng tay quát xuống thể pháp Giáng Hoa liên tục ba nhát roi.

- Chát chát chát.

Minh thần cung chủ nằm mọp dưới đất, dùng tay che mặt. Người rít giọng: - Đoàn Bất Quân! Nếu ngươi không giết ta thì có ngày ngươi phải nhận lại những nhát roi này.

Bất Quân hừ nhạt rồi nói:

- Nàng đâu còn có cơ hội đó nữa.

Y nói xong nghiêng răng quát liên tục những nhát roi tàn nhẫn xuống người Giáng Hoa, chẳng một chút tiếc thương. Giáng Hoa hứng chịu trận mưa roi oan nghiệt và tàn nhẫn cho đến khi nàng lịm đi không còn biết gì nữa.

Đoàn Bất Quân quăng ngọn roi xuống bên Minh thần cung chủ. Lúc này Minh thần cung chủ trông thật là thảm hại. Trang phục của người rách bươm, nhìn thấy cả làn da trắng bên trong với những đường roi ngang dọc.

Bất Quân nhìn Giáng Hoa nhạt nhẽo nói.

- Hôm nay chỉ như thế thôi... Ngày mai bồn tọa sẽ ban tiếp cho nàng rượi phạt. Khi nào nàng biết ngoan ngoãn và vâng lời bồn tọa, bồn tọa mới để cho nàng cơ hội sống như một con người.

Chương 46 - Hoa hồng nhện độc

Ngồi tựa lưng vào thành tựa chiếc ngai dát vàng óng ánh phản chiếu ánh sáng từ bốn chiếc chân đèn dựng trong góc. Kiến Văn được một lúc bốn ả cung nữ vận trang phục khêu gợi đứng hầu. Y Vừa được những ả cung nữ mớm rượu, Vừa dỗi mắt ngắm tám nàng khác đang uốn éo thân hình ngay phía trước.

Tám nàng vũ công chỉ mặc trên người mỗi chiếc yếm bằng lụa mỏng tanh không đủ che được ánh sáng từ bốn chiếc chân đèn phả ra hắt lên người họ. Ngoài chiếc yếm đó ra họ chẳng còn mặc thứ nào cả. Cảnh tượng rất là nhớp nhúa. với tất cả đặc tính đậm đặc nhất.

Mỗi khi Kiến Văn đặc ý, y lại phá lên cười khanh khách.

Tám nàng vũ công uốn ngực ngả người ra sau. Động tác khêu gợi dục tính của họ buộc Kiến Văn phải chới tay đứng lên, nói: - Hay... Hay lắm... Cứ như thế... Cứ như thế Các người làm cho bốn công tử thích thú rồi đó.

Y bất giác đẩy hai nàng a hoàn đứng hầu hai bên mình:

- Đến lượt hai người.

Hai ả cung nữ ngượng ngùng bước ra nhưng chẳng biết phải làm gì. HỌ cứ đứng tần ngần như gà mắc thóc.

Kiến Văn cau mày gắt gỏng nói:

- Hai nàng chẳng biết làm gì à?

Hai ả cung nữ đã bối rối lại càng bối rối hơn bởi lời quở trách của Kiến Văn. HỌ càng bối rối, càng lúng túng thì lại càng vụng về đến nực cười Một người nói: - Chủ nhân... Chúng tôi phải làm sao à?

Bụng chén rượu trút vào miệng, khiến cho rượu trào Cả ra hai bên mép, Kiến Văn gắt gỏng nói: - Chuyện có thể mà cũng hỏi bốn công tử...

Hai người thấy tám vị cô nương kia làm thế nào thì làm y thế nấy... Biết chưa... Hay đợi bốn công tử chỉ bảo cho hai người nữa.

Hai ả cung nữ đỏ mặt. Nhưng trước mặt Kiến Văn họ đâu còn lựa chọn nào ngoài mỗi việc bắt chước tám người kia. Hai người đồng trút bỏ xiêm y chỉ chừa lại mỗi chiếc yếm trên người.

HỌ nhìn tám nàng vũ công vận người uốn éo mà bắt chước làm theo. Hai người cung nữ Vừa vận người uốn éo theo điệu bộ của tám nàng vũ công thì Kiến Văn phá lên cười khanh khách.

Hắn cười đến độ chảy cả nước mắt. Hắn cười vì sự vụng về của các nàng cung nữ kia.

Nghe hắn cười, hai nàng cung nữ bẽn lẽn đứng phỗng ra như hai pho tượng.

Kiến Văn cắt ngang tràng tiểu ngạo trùng mắt nói:

- Sao... Hai nàng định không hầu phục bốn công tử nữa à?

Câu nói này của gã khiến hai ả cung nữ giật mình. HỌ lại vặn người, uốn éo toàn thân, thê rồi gã lại cười lên khảnh khách. Lần này nghe Kiến Văn cười nhưng hai ả cung nữ không dám dừng động tác của mình, mặc dù họ biết mọi động tác khêu gợi của họ chẳng thê nào bị được với tám nàng vũ công kia.

Kiến Văn đang rũ rượi, và đắc ý với sự thoả thuê vì được sự hầu hạ thái quá của những bông hoa biết cười, biết nói trong tòa Hoa Tinh lần này thì cửa dịch mở.

Thượng Quang Uyên Uyên bước vào.

Nàng đã bước vào nhưng tám nàng vũ công lẫn hai nàng cung nữ vẫn phải vặn người, uốn lượn những động tác gợi tình thái quá. Cảnh tượng đó khiến Uyên Uyên phải chau mày, bặm môi.

Kiến Văn Vừa thấy Uyên Uyên liền cắt ngang tràng tiểu ngạo, rồi nói: - đủ rồi...

Tám nàng vũ công dừng ngay những động tác gợi tình, còn hai nàng cung nữ thì thở phào nhẹ nhõm.

Kiến Văn xua tay nói:

- Bốn công tử cho các người lui.

Cả tám nàng vũ công lẫn bốn nàng cung nữ được phép của Kiến Văn như thê trút được chiếc gông trên đầu liền nhanh bước lần ngay ra cửa bỏ đi.

Khi tất cả đã đi rồi còn lại Kiến Văn và Thượng Quang Uyên Uyên, gã mới từ từ đứng lên nhưng mắt thì lại chăm chăm nhìn Uyên Uyên.

Uyên Uyên buộc phải nhận hai luồng nhãn quang đậm dật của đạo hoa tặc Chu Kiến Văn và nàng cảm giác như có lửa từ nhãn quang của gã họ Chu thiêu đốt thể pháp mình, mà chân diện bất giác nóng bừng.

Kiến Văn rời chiếc ngai bước đến trước mặt Uyên Uyên. Gã ngấm gương mặt nàng rồi từ từ dời mắt dọc theo thân thê nàng từ trên cho đến tận gót chân rồi nhìn ngược trở lại Hai cánh mũi Kiến Văn phập phồng chẳng khác nào cánh mũi trâu đang rút dưỡng khí.

Y chắc lưỡi rồi nói:

- Nàng đẹp quá... Lại hữu xạ tự nhiên hương nữa... Trên thế gian này chắc không còn một mỹ nhân nào giống như nàng.

Uyên Uyên nghe hấn khen chẳng chút biểu lộ gì ra mặt. Nàng im lặng nhìn Kiến Văn. Y mỉm cười nắm lấy tay nàng dẫn đến bàn đại yến. Y ép Uyên Uyên ngồi xuống chiếc ngai dát vàng mà y Vừa mới ngồi. Kiến Văn

đứng ra sau lưng nàng. Y đặt tay lên vai Uyên Uyên. Nàng không có sự phản ứng gì hay sự biểu cảm ra mặt. Chân diện Uyên Uyên như thể trát một lớp mùn thạch, nên thật vô hồn và vô cảm.

Kiến Văn cúi xuống nhỏ nhẹ nói:

- Ta cứ tưởng đâu nàng trốn ta mãi chứ.
- Uyên Uyên qua đây tiếp Kiến Văn huynh theo ý của phụ thân.
- Nếu Thượng Quan Nghi không nói chắc nàng sẽ không bao giờ bồi tiếp Kiến Văn.

- Không ai dám cãi lại ý của Kiến Văn huynh.

Dù sao bây giờ Kiến Văn huynh cũng là bang chủ Lục đại bang rồi mà.

Kiến Văn ngồi trên thành tựa. Y vòng tay qua bờ vai Uyên Uyên, cánh mũi thì không ngừng thu tóm mùi xạ hương thoang thoảng phả ra từ cơ thể nàng.

Kiến Văn nói:

- Sao Uyên Uyên lại nói vậy... Khi ta bị nội thương trên Hương Sơn tự...

Nàng rất lo lắng cho ta mà.

- Uyên Uyên nhìn lầm người. Bây giờ Uyên Uyên mới nhận ra bản chất thật của Kiến Văn huynh.

Kiến Văn phá lên cười khanh khách. Y Vừa cười Vừa kéo Uyên Uyên về phía mình. Nàng cố gượng lại.

Cắt ngang tràng tiếu ngạo, Kiến Văn nói:

- Nàng theo lệnh Thượng Quan Nghi đến Hoa Tình lâu đề bồi tiếp Kiến Văn công tử hay đề khích bác bốn công tử.

Uyên Uyên gỡ tay Kiến Văn khỏi bờ vai mình. Nàng gượng nói:

- Uyên Uyên phận thấp hèn trong Lục đại bang thì nào dám khích bác một bang chủ đương nhiệm của Lục đại bang.

- Nói như thế thì nàng đã biết mình phải làm Kiến Văn Vừa nói Vừa toan lần tay vào trang phục của Uyên Uyên. Nhưng Uyên Uyên đã kịp giữ tay hắn lại. Bị nàng giữ tay lại khi toan thực hiện hành vi đạo hoa tặc, mặt Kiến Văn chau hằn lại với những nét bất mãn. Y gượng nở nụ cười mỉm rồi nói: - Nàng vẫn chưa quen với cổ tật và cá tính của ta à?

Buông tiếng thở dài, Uyên Uyên chới tay đứng lên, nhưng Kiến Văn lại ép nàng ngồi xuống.

Uyên Uyên nhìn gã nói:

- Cái gì thuộc về Kiến Văn huynh thì sẽ là của Kiến Văn huynh. Huynh đâu cần phải hấp tấp vội vã như vậy Y gượng cười, giả lả nói: - Ta chỉ sợ nàng bỏ đi.

Uyên Uyên lắc đầu:

- Đã đến Hoa Tình lâu của Kiến Văn bang chủ... Chưa có lệnh của bang chủ, Uyên Uyên đâu dám tự tiện rời khỏi Hoa Tình lâu. Huống chi Uyên Uyên còn phải làm phận sự của mình.

Nàng thốt ra câu nói đó bằng chất giọng thật nhặt nhẻo Kiến Văn nhìn nàng.

Thuận tay gã với tỉnh rượu Chuốc đầy chén.

Bưng chén rượu Kiến Văn điểm nụ cười giả lả nói:

- Uyên Uyên... Ta muốn nàng dùng với ta chén rượu này.

Kiến Văn mời nàng, những tưởng đâu Uyên Uyên sẽ chối từ, nhưng ngoài sự tiên liệu của gã. Uyên Uyên đón ngay chén rượu, nhìn Kiến Văn ôn nhu nói: - Uyên Uyên đa tạ Lục đại bang chủ đã ban tặng cho Uyên Uyên chén rượu này.

Nàng nói rồi dốc cả số rượu trong chén vào miệng để uống.

Đặt chén xuống bàn, nàng nhìn Kiến Văn.

Kiến Văn phá lên cười. Y Vừa cười Vừa nói:

- Ta không ngờ nàng đã biết uống rượu rồi.

chẳng biết nàng tập uống rượu từ khi nào...

Một trang thiên kim ngọc điệp, một tố nữ đoan trang lại biết uống rượu... Hay thật đó...

Uyên Uyên từ tốn đáp lời:

- Uyên Uyên tập uống rượu từ lúc có Lục đại bang chủ Kiến Văn trong tòa đại sảnh Kim Tiên bang.

Kiến Văn cau mày:

- Từ lúc có ta ư?

Uyên Uyên gật đầu.

Kiến Văn gằn giọng nói:

- Nàng bắt mẫn với Chu Kiến Văn ư?

Uyên Uyên lắc đầu, giả lả nói:

- Uyên Uyên đâu dám thất lễ với Lục đại bang bang chủ... Uyên Uyên tập uống rượu để chờ ngày bồi tiếp Lục đại bang bang chủ.

Nghe nàng thốt ra câu này, Kiến Văn phá lên cười đắc ý Y Vừa cười Vừa nói: - Ta cứ ngỡ nàng xem thường và chạy trốn ta chứ.

- Uyên Uyên chẳng chạy trốn ai cả. nhất là đối với Lục đại bang bang chủ.

Nghe nàng thốt ra câu này, Kiến Văn càng cao hứng hơn. Hắn bước đến vòng tay qua tiêu yêu của nàng, đặt mũi vào cổ Uyên Uyên như thể muốn hít

lấy tất cả mùi xạ hương từ cơ thể nàng nhả ra.

Hắn thều thào nói:

- Uyên Uyên... Ta yêu nàng lắm.

Chương 47 - Tội Độc Giai Nhân

Uyên Uyên gỡ tay Kiến Văn khỏi tiêu yêu mình.

Một lần nữa khuôn mặt Kiến Văn lại sa sầm với những nét bất nhẫn. Uyên Uyên lấy bầu rượu chuốc ra hai chén. Nàng bung chén rượu đặt vào tay Kiến Văn.

- Uyên Uyên mời bang chủ!

Kiến Văn gắt giọng hỏi:

- Thượng Quan Nghi tiên sinh đã nói với nàng những gì khiến nàng đến Hoa tình lâu gặp Kiến Văn.

Uyên Uyên bung chén rượu thứ hai. Nàng nhìn Kiến Văn điềm đạm đáp lời:

- Lão nhân gia muốn Uyên Uyên hầu hạ Kiến Văn bang chủ.

Kiến Văn thở hắt ra một tiếng rồi nói:

- Nàng biết cách hầu hạ Kiến Văn bang chủ không?

- Uyên Uyên đã tập rồi! Hy vọng bang chủ sẽ mãn nguyện vừa ý - Hy vọng Kiến Văn sẽ không thất vọng với sự hầu hạ của nàng.

Y nói dứt câu dốc chén rượu vào miệng. Có lẽ y uống quá nhiều, hay vì một nguyên nhân nào khác nữa mà rượu lại chảy ra hai bên mép gã. Trong khi Uyên Uyên uống trọn số rượu trong chén mà không để chảy ra giọt nào.

Nàng đặt chén xuống bàn, nhìn Kiến Văn từ tốn nói:

- Trên thế gian này có biết bao nhiêu nữ nhân xinh đẹp, sao Kiến Văn bang chủ không chọn người nào mà cứ phải là Thượng Quan Uyên Uyên.

Kiến Văn cười khẩy rồi nói:

- Nàng nói rất đúng. Hiện thời Kiến Văn ta muốn bao nhiêu mỹ nữ cũng có. Thậm chí có những mỹ nhân chỉ mong được trở thành Kiến Văn phụ nhân.

Y bước đến trước mặt Uyên Uyên. Bất ngờ Kiến Văn vòng tay qua tiêu yêu của nàng, kéo vào sát người gã.

Gã trang trọng nói:

- Trong đời có rất nhiều mỹ nữ, nhưng chỉ có một Thượng Quan Uyên Uyên thôi, nên Kiến Văn buộc phải có nàng.

Hắn nói rồi không cần hỏi Uyên Uyên mà áp chặt môi vào môi nàng. Kiến Văn chà mạnh hai cánh môi mọng và ướt của gã vào môi Uyên Uyên. Nàng thờ ơ tiếp nhận nụ hôn của gã bằng tất cả sự băng giá và ghê lạnh.

Kiến Văn khẽ đẩy nàng.

Uyên Uyên gỡ tay Kiến Văn, mỉm cười nói:

- Uyên Uyên chưa sẵn sàng tiếp nhận tình yêu của Kiến Văn Bang chủ.

Gã buông tiếng thở dài.

Uyên Uyên tiếp tục chuốc rượu ra hai chén. Nàng nhìn lại Kiến Văn ôn nhu nói: - Uyên Uyên mời Bang chủ.

Bưng lấy chén rượu, Kiến Văn nói:

- Ta rất sẵn lòng với sự nhiệt thành của nàng.

- Đa tạ bang chủ.

Hai người cùng cạn chén. Cũng như lần trước, rượu lại chảy ra hai bên mép của Kiến Văn nhưng Uyên Uyên thì không.

Đặt chén trở lại bàn, Uyên Uyên nói:

- Kiến Văn Bang chủ! Sau khi hưởng thụ Uyên Uyên rồi, Kiến Văn bang chủ sẽ ban cho lão nhân gia những gì?

Kiến Văn xoay tay đắc ý cười khẩy rồi nói:

- Thượng Quan Nghi phụ thân của nàng đương nhiên trở thành nhạc phụ của Kiến Văn bang chủ. Còn gì hơn nữa chứ? Đã là nhạc phụ của ta thì đâu còn ai dám bõn cợt với Thượng Quan tiên sinh.

Uyên Uyên khẽ gật đầu. Nàng từ tốn nói:

- Thế Kiến Văn bang chủ tính sao với Tiết Mạc Chước bà bà đây.

Nghe nàng thốt câu này, Kiến Văn biến sắc. Y vội nhìn ra cửa rồi như thể sợ hãi điều gì đó, bước ra mở cửa nhìn dáo dác rồi mới đóng cửa quay vào. Hắn thở phào một tiếng rồi nhỏ giọng nói: - Uyên Uyên, ta có cách đối phó với Tiết Mạc Chước.

- Kiến Văn Bang chủ có thể cho Uyên Uyên biết được không?

Kiến Văn mỉm cười:

- Được! Hiện thời Kiến Văn đang cần đến Tiết Mạc Chước, nên mối quan hệ này giữa ta và nàng chỉ có ta và nàng biết cùng với Thượng Quan Nghi thôi... Tuyệt nhiên phải giấu Tiết Mạc Chước, bởi vì ta là đồng tử của mụ ấy.

- Nếu Tiết Mạc Chước biết thì sao?

Kiến Văn trang trọng nói:

- Tiết Mạc Chước sẽ không tha thứ cho ta và nàng đâu!

Y gượngยิ้ม nụ cười ân tình:

- Nói như thế nhưng Kiến Văn đã có cách rồi. Một khi ta thụ học xong võ công của mụ quý đó.

Y xòe đôi bàn thủ đến trước mặt:

- Kiến Văn sẽ lấy mạng mụ quý hồi thối đó.

Y thở dài nói tiếp:

- Nói như thế, nhưng lấy mạng mụ quý dữ đó không dễ chút nào. Ta cần có thời gian.

Khi nào ta luyện được công phu của mục thì bây giờ muốn lấy mạng mục lúc nào không được?

Y nói rồi nắm tay Uyên Uyên:

- Nàng chịu ta chứ?

- Uyên Uyên đến hầu phục Kiến Văn bang chủ mà. Nhưng không phải bây giờ!

Kiến Văn cau mày:

- Không phải lúc này thì đợi đến lúc nào nữa. Uyên Uyên! Ta không thể đợi lâu hơn nữa đâu. Sự chờ đợi khiến cho ta bức bối và chán ngán. Ta sợ không dẫn được thì lại trút cơn giận lên đầu cha của nàng.

Y nhếch môi cười mỉm nhìn Uyên Uyên:

- Ta biết lão ấy cũng đang có dự mưu mô gì đó nhưng không nói ra thôi. Nếu ta đoán không lầm thì Thượng Quan Nghi cũng muốn học võ công tối thượng của mục Tiết Mặc Chước. Lão đó có thụ học được hay không là do Chu Kiến Văn này.

- Kiến Văn bang chủ sẽ không làm khó lão nhân gia chứ?

- Nếu như nàng biết ta muốn gì ở nàng.

- Uyên Uyên hiểu! Uyên Uyên nói với Kiến Văn bang chủ không phải lúc này là cố ý nói... chúng ta phải đối ẩm với nhau thật say. Đến lúc đó bang chủ muốn gì, Uyên Uyên cũng sẽ phục tùng ý của người.

Kiến Văn nhìn nàng, nhỏ nhẹ nói:

- Uyên Uyên... Phải chăng nàng cần rượu để giao tình với Kiến Văn ta.

Uyên Uyên gật đầu:

- Lần đầu tiên tiếp xúc với nam nhân, Uyên Uyên phải cần đến rượu.

- Được! Ta và nàng sẽ uống thật say trước khi giao tình.

Kiến Văn bê cả vò rượu hai cân, rồi nói với Uyên Uyên.

- Giao bôi rồi mới giao tình, đúng không nào.

Uyên Uyên gật đầu. Nàng ôn nhu nói:

- Đó là trở thành lệ từ trước đến nay rồi.

- Nàng đúng là trang mỹ nữ ta thích. Ta và nàng giao bôi rồi mới giao tình.

Y nói rồi toan bê cả vò rượu uống thì Tiểu Huệ bước vào. Chưa kịp uống ngụm rượu nào, thấy Tiểu Huệ, Kiến Văn buông đặt vò rượu trả lại bàn.

Tiểu Huệ nhìn Uyên Uyên:

- Với một đào hoa tặc, bỉ ổi trâm trảo và đê tiện. Uyên Uyên tiểu thư, có nên bôi tiếp hân không?

Kiến Văn cau mày, gắt giọng nói:

- Kẻ bốn công tử không muốn gặp lại chương mặt đến.

Y hừ nhạt một tiếng rồi nói tiếp:

- Khả Tiểu Huệ! Nàng đến Hoa tình lâu để lấy mạng bốn công tử ư?

Tiểu Huệ nhìn gã nói:

- Kiến Văn! Nếu như bốn cô nương có ý lấy mạng người thì đã sao nào.

Người tưởng rằng, người là đồng tử của Tiết Mặc Chước thì Tiểu Huệ không dám làm gì người ư? Thế thì người sai rồi.

Những tưởng câu nói này của Tiểu Huệ sẽ khiến Kiến Văn phải hốt hoảng nhưng y đã không hốt hoảng, e dè, còn khinh khỉnh cười nhạt rồi nói: - Nàng nghĩ có thể lấy được mạng của bốn công tử sao?

- Người ngoài về mỹ nam tử ra thì có tài cán gì mà không lấy mạng người được chứ?

Tiểu Huệ vừa nói vừa bước đến ba bộ đối mặt với Kiến Văn. Nàng gằn giọng nói: - Bốn cô nương đã thề lấy mạng người thì phải lấy mạng người.

Kiến Văn nhướn mày:

Tốt lắm! Nàng hãy mau mau thực hiện lời thề của mình đi. Kéo không thực hiện được lời thề đó.

- Tiểu Huệ không nhẹ dạ như lần trước đâu.

Nghe câu nói này của Tiểu Huệ, Kiến Văn cười khàn khạch, y vừa cười vừa nhìn nàng.

Cắt ngang tràng tiêu ngạo, Kiến Văn nói:

- Khả Tiểu Huệ! Xuất thủ nhanh lên đi! Đừng nói nhăng nói cuội, làm mất thời gian của bốn công tử.

Tiểu Huệ trừng mắt nhìn gã:

- Kiến Văn! Đỡ chương của bốn cô nương.

Nàng vừa nói vừa dần tới một bước nữa, dừng đứng ngọc thủ vỗ thẳng đến Chu Kiến Văn hai đạo nhu chương với tất cả nội lực của mình.

Tiểu Huệ tưởng Kiến Văn sẽ né tránh chương công này của mình, nhưng hoàn toàn trái với ý nghĩ của nàng, Kiến Văn không né tránh, cũng chẳng một chút e dè lưỡng lự, mà dựng đôi bàn thủ, thi triển ngay tuyệt công “Quỷ trảo tiêu hồn khảm” đón thẳng đỡ thẳng vào chương công của nàng.

- Chát...

Chương kinh của Tiểu Huệ bị đánh tạt qua bên, trong khi quỷ trảo của Kiến Văn thì bầu vào đôi ngọc thủ của nàng. Sự biến quá ư thần kỳ, ngoài mọi tiên liệu của Tiểu Huệ. Khi trảo của đôi phương bầu vào ngọc thủ của nàng rồi, bây giờ mới nghiệm ra vì sao đào hoa tặc tự thị và kiêu hãnh trước mặt nàng.

Tiểu Huệ toan rút tay lại thì hai âm thanh khô khốc phát ra từ hồ khẩu của nàng: - Cốp... Cốp...

Cùng với hai âm thanh khô khốc đó, Tiểu Huệ cảm nhận cái đau từ hồ khẩu xóc lên đến đầu, khiến hoa cả mắt. Nàng nhắm mắt nghiêng răng, nhưng cuối cùng cũng phải buộc ra tiếng rên: - Ôi...

Kiến Văn vẫn bầu cứng đôi ngọc thủ của Tiểu Huệ trong trảo công của mình. Gã gằn giọng nói: - Bản lĩnh có bấy nhiêu mà cũng đòi lấy mạng bốn công tử... Bốn công tử lấy mạng quý nữ thì có.

Lời còn đọng trên cửa miệng, Kiến Văn đảo người, và buông đôi ngọc thủ của Tiểu Huệ vừa toan vỗ thẳng trảo quỷ vào vùng đan điền nàng.

Tiểu Huệ gần như chẳng có chút phản xạ nào trước chiêu công của Chu Kiến Văn. Nếu nàng nhận trọn quỷ trảo của Kiến Văn thì chắc chắn sẽ nhận ngay cái chết thảm thương cực kỳ, nhưng quỷ trảo vừa chạm đến trang phục của Tiểu Huệ thì Uyên Uyên hét lên: - Dừng tay!

Thi triển chiêu công cực nhanh, Kiến Văn cũng thu hồi thật lẹ. Cứ như lời của Uyên Uyên vừa thốt ra thì gã đã có thể thu hồi quỷ trảo tiêu hồn khảm nhay lập tức.

Vừa thu hồi chiêu công, Kiến Văn vừa lật ngược tả thủ, áp quỷ trảo vào tâm huyệt nàng.

Kiến Văn nheo mày hỏi Uyên Uyên:

- Sao nàng lại cản ta?

- Kiến Văn Bang chủ hãy tha cho nàng.

Hừ nhạt một tiếng Kiến Văn nói:

- Nàng không thấy quỷ nữ Tiểu Huệ định giết ta đó sao?

- Tất nhiên Uyên Uyên thấy, nhưng chẳng lẽ Kiến Văn bang chủ muốn buổi giao tình đầu tiên của Uyên Uyên và bang chủ thành máu chảy đầy Hoa tình lâu sao?

Kiến Văn mỉm cười:

- Ta hiểu ý nàng!

Gã nhìn lại Tiểu Huệ:

- Lần sau quỷ nữ không còn cơ hội này đâu.

Y vừa nói vừa cho một chương vào ngay ngực nàng:

- Bóp...

Uyên Uyên buột miệng thốt:

- Kiến Văn bang chủ!

Nhận một chương của Kiến Văn, Tiểu Huệ lùi luôn năm bộ, dựa lưng vào vách rồi quy hai chân, ngã sòng xoài xuống đất.

Uyên Uyên nói:

- Kiến Văn bang chủ! Người sao lại xuống tay?

- Ắ ta không chết đâu, Kiến Văn chỉ dùng có hai phần công lực để bắt ả ngất xỉu thôi.

Nghe Kiến Văn nói, nhưng Uyên Uyên vẫn bước đến bên Tiểu Huệ. Đúng như gã nói, Tiểu Huệ ngất xỉu, hai mắt nhắm lại, hơi thở vẫn còn.

Uyên Uyên quay lại trước mặt Kiến Văn:

- Kiến Văn bang chủ, Uyên Uyên cầu xin bang chủ tha mạng cho nàng.

Kiến Văn bất giác buông một tiếng thở dài:

- Có gì nàng lại lo lắng cho ả nha đầu đó?

- Uyên Uyên đã từng là tỷ tỷ của Tiểu Huệ. Hơn nữa Tiểu Huệ còn là người của Kim Tiền bang. Kim Tiền bang lại là một trong Lục đại bang. Chẳng lẽ bang chủ định giết thuộc hạ của mình sao?

Kiến Văn buông một câu cụt lủn:

- Thật ra ta đã muốn giết ả lâu rồi.

Kiến Văn nói rồi nhìn nàng:

- Uyên Uyên! Thôi bỏ qua những chuyện vặt vãnh này đi. Ắ nha đầu này làm cho Kiến Văn mất cả hứng thú với nàng.

Uyên Uyên then đỏ mặt bởi lời nói của Đào hoa tặc.

Nàng miễn cưỡng nắm tay Kiến Văn:

- Kiến Văn bang chủ và Uyên Uyên sẽ giao bôi.

Kiến Văn cười mỉm rồi gật đầu:

Nàng dẫn gã đến bên bàn, rồi bung vò rượu nói:

- Uyên Uyên uống rượu.

Nàng nói rồi dốc cả vò rượu tu luôn một hơi dài. Đặt vò rượu vào tay Kiến Văn, Uyên Uyên thả bước tiến về phía tràng kỷ. Kiến Văn nhìn theo sau lưng nàng. Mỗi bước chân của Uyên Uyên khiến cho tim gã đập rộn rã với tất cả sự rạo rực và ham muốn.

Nàng đứng trước tấm rèm lụa, từ từ cởi bỏ y phục mình. Y phục của Uyên Uyên trôi theo người nàng, xuống đến dưới gót chân. Thề pháp nàng hiện ra. Mặc dù Kiến Văn mới chỉ nhìn sau lưng nàng nhưng y cảm nhận tất cả nỗi thèm khát cháy bỏng đang ngập cả tâm tưởng và kinh mạch của mình. Đến cả hơi thở của y bất giác cũng trở nên nóng khi tận mục thị sát thân thể nàng.

Kiến Văn nhủ thầm:

- Đẹp quá. Ừ Y bê cả vò rượu hai cân bước đến sau lưng Uyên Uyên.

Làn da trắng nõn nà như bông bưởi của nàng đập vào mắt Kiến Văn, cùng

với những đường cong gợi cảm càng khiến cho gã rạo rực khôn cùng. Gã những tưởng tim mình có thể nhảy thót ra khỏi lồng ngực bởi cái đẹp không bút mực tả hết được vẻ đẹp kiều sa và đài các của Uyên Uyên.

Kiến Văn đặt vò rượu xuống chỗ, ngắm nàng mãi, và cuối cùng y không còn đủ nhân tính để kềm chế được những khát vọng dục tình đang cháy bỏng trong người mà ôm xóc lấy tiểu yêu của nàng. Kiến Văn bế xóc Uyên Uyên lên khỏi sàn gạch Hoa tình lâu, vội vã vén rèm rồi đặt nàng nằm duỗi dài trên tràng kỷ.

Sự rạo rực trong người Kiến Văn càng rạo rực hơn khi thấy đôi nhãn của nàng khép lại.

Y vốn dĩ là đào hoa tặc, tất nhiên đã có biết bao nhiêu nữ nhân thân tàn, danh liệt trong vòng tay phá hoại của y nhưng Kiến Văn chưa bao giờ có được cảm xúc dạt dào như thế này.

Cảm xúc kia càng lúc càng mãnh liệt, thậm chí khiến cho hơi thở của gã vừa nóng và nhanh hơn bình thường.

Y trườn lên người Uyên Uyên, vừa hỏn hển nói:

- Uyên Uyên! Nàng đẹp lắm... Nàng đẹp lắm.

Y vừa nói vừa dùng miệng ngấu nghiêng lấy từng đường nét trên người Uyên Uyên.

* Với tất cả sự thỏa mãn mà Kiến Văn biểu lộ trên mặt, y nhìn lại Uyên Uyên đang nằm úp mặt xuống gối, điểm nụ cười mỉm, rồi mới vén màn thả chân xuống tràng kỷ.

Vừa quay mặt nhìn lại, Kiến Văn bủn rủn cả tứ chi. Y những tưởng mình hóa thành tượng bởi đập vào mắt y là Tiết Mặc Chước và Thượng Quan Nghi.

Tiết Mặc Chước nhìn Kiến Văn chăm chăm.

Thượng Quan Nghi bước đến bên Tiết Mặc Chước.

Kiến Văn xuất hạn mồ hôi. Y lắp bắp nói:

- Nương nương...

Không để cho Kiến Văn nói, Thượng Quan Nghi lên tiếng trước:

- Nương nương... Ái nữ của lão nô đã xúc phạm đến nương nương. Lão nô không biết Kiến Văn bang chủ buộc ái nữ phải hầu hạ, hay ái nữ quyến rũ Kiến Văn đồng tử... Nhưng tội phản bội nương nương thì không thể nào tha thứ được.

Uyên Uyên dùng chân che hờ thân thể lồ lộ của mình.

Thượng Quan Nghi bước đến bên tràng kỷ. Lão nhìn Uyên Uyên bằng ánh mắt vừa khe khắt, vừa tàn bạo, lẫn nỗi buồn khôn tả.

Thượng Quan Nghi ôn nhu nói:

- Uyên nhi! Con đã xúc phạm đến Tiết Mặc Chước nương nương. Con đã giao tình với đồng tử Kiến Văn... con phải chết.

Thượng Quan Nghi nói dứt câu thì chớp động hữu thủ. Ngọn trủy thủ được lão thủ sẵn trong tay áo lia qua cắt ngang yết hầu Thượng Quan Uyên.

Hành động an nhàn và vô tâm của Thượng Quan Nghi khiến Kiến Văn sửng sò. Cảm giác ngọt lịm và giao tình với Uyên Uyên mới đây khiến gã không thể làm chủ được mình để nhận biết chuyện gì sẽ xảy đến kế tiếp mà đứng thẳng lên: - Thượng Quan Nghi... Lão...

Kiến Văn chưa kịp nói hết lời thì đã nhận luôn liên tục những cái tát tai này lửa của Tiết Mặc Chước vào mặt.

- Bốp bốp... Bốp bốp..

Kiến Văn té ngã sòng soài dưới sàn gạch.

Tiết Mặc Chước bước đến chấp tay sau lưng đứng ngay trên đầu y. Mụ rít giọng nói: - Kiến Văn! Người đã nói gì với bốn nương nào?

Bây giờ thì Kiến Văn mới biết hậu quả, và kết cục của mình. Y bất giác đập đầu xuống sàn gạch Hoa tình lâu: - Nương nương tha tội cho đồng tử... tha tội cho đồng tử...

Tiết Mặc Chước nghe Kiến Văn van xin, những tưởng sẽ xúc động nhưng thật bất ngờ, mụ lại ngửa mặt cười khanh khách. Tiếng cười của mụ nghe tựa như tiếng ma tru quỷ khóc, khi rơi vào thính nhĩ Kiến Văn bất giác toàn thân y nổi đầy gai ốc.

Cắt ngang tràng tiểu ngạo ma tru quỷ khóc đó, Mặc Chước nói:

- Kiến Văn! Người đâu còn là đồng tử nữa.

Kiến Văn ngẩng mặt nhìn lên, nước mắt dàn dụa. Gã nghĩ thầm:

“Nếu không làm mụ động lòng... sẽ chết...”

Kiến Văn liếc về phía Thượng Quan Nghi. Y nhận ra lão đang vuốt râu suy nghĩ.

Kiến Văn thở hắt ra một tiếng:

- “Chính lão đã chủ động bày ra vở bi kịch này. Lão gian trá dám giết cả giọt máu duy nhất của mình. Lão sẽ làm bất cứ điều gì.” Thượng Quan Nghi bước đến bên Tiết Mặc Chước, ôm quyền khúm núm nói: - Nương nương! Đồng tử Kiến Văn đã xúc phạm nương nương, nhưng xét cho cùng chỉ vì Kiến Văn quá ư xinh đẹp, khôi ngô tuấn tú mà các nữ nhân khác đều muốn sở hữu. Nay Kiến Văn đã biết lỗi... Nương nương hãy nguôi giận mà tha chết cho đồng tử Kiến Văn.

Đôi chân mày Mạc Chước nhíu lại:

- Tha chết cho y ư?

Thượng Quan Nghi ôm quyền thành bái rồi nhỏ giọng nói:

- Người đáng tội chết là Thượng Quan Uyên Uyên, ái nữ của lão nô...

Lão nô đã hình xử ả... Nay lão nô cầu xin nương nương tha cho Kiến Văn.

Mạc Chước gằn giọng nói:

- Thượng Quan Nghi lão nô biết tên đồng tử súc sinh này từng như thế nào không?

- Lão nô không biết.

Hừ nhạt một tiếng, Tiết Mạc Chước nói:

- Tên súc sinh tiểu tử này đã từng thề nếu phản bội bốn nương trời tru đất diệt gã.

Thượng Quan Nghi khúm núm nói:

- Nương nương! Thật đáng tội cho Kiến Văn đồng tử. Nhưng có lẽ nhan sắc của ái nữ khiến cho đồng tử Kiến Văn không dần được dục vọng ham muốn. Nương nương cứ giao đồng tử Kiến Văn lại cho lão nô. Lão nô từ từ khuyên giải người.

Mạc Chước nhìn Thượng Quan Nghi. Mụ khẽ gật đầu:

- Được! Bốn nương giao gã lại cho lão đó.

Tiết Mạc Chước vừa nói vừa bất ngờ cách không điểm chỉ vào đại huyết bách hội của Kiến Văn, phê bỏ toàn bộ võ công của gã.

Vừa phê bỏ võ công, mụ vừa nói:

- Người tưởng rằng người là đồng tử được bốn nương ưu ái rồi muốn làm gì thì làm sao?

Hừ... bốn nương giờ không chỉ có một đồng tử mà nhiều đồng tử nữa, kẻ vô loại như người đáng bị trừng phạt lắm.

Kiến Văn gục đầu xuống mũi hài của Tiết Mạc Chước.

Thượng Quan Nghi nhỏ nhẹ nói:

- Nương nương! Kiến Văn giờ đã như vậy rồi, chẳng hay nương nương định phó quyết ai vào chỗ vị Bang chủ Lục đại bang để chu toàn đại sự.

Tiết Mạc Chước phá lên cười khanh khách.

Mụ cắt ngang tràng tiểu ngạo nhìn Thượng Quan Nghi.

- Lão đã làm được một chuyện mà những người khác không thể làm được. Kiến Văn đã phản bội bốn nương thì ngoài lão ra đâu còn ai đáng để bốn nương tin dùng giao cho trọng trách đó chứ.

Nghe Tiết Mạc Chước nói câu này, Thượng Quan Nghi liền quỳ thụp xuống hành đại lễ: - Lão nô khấu đầu đại ân nương nương.

- Chưa đâu! Lão hãy tuyên thệ trung thành với ta.
Thượng Quan Nghi ngẩng mặt, trang trọng nói:
- Lão nô xin thề sẽ trung thành với nương nương. Nếu có gian trá hay phản bội nương nương thì sẽ bị trời tru đất diệt.
Tiết Mạc Chước gật đầu:
- Tốt lắm... Đứng lên đi.
Thượng Quan Nghi đứng lên. Lão nhỏ giọng nói:
- Hẳn nương nương đang bức bối. Lão nô cung thỉnh nương nương về biệt sảnh nghỉ ngơi.
Nhìn lại Kiến Văn, Tiết Mạc Chước khẽ lắc đầu, buông tiếng thở dài, rồi nói: - Bỏn nương tiếc cho người đó Kiến Văn.
Kiến Văn gượng nói:
- Nương nương! Đồng tử biết tội của mình... Đồng tử sẽ không dám như vậy nữa.
- Đã quá muộn để người nói với bỏn nương câu nói đó.
Tiết Mạc Chước quay bước đi thẳng ra cửa Hoa tình lầu. Thượng Quan Nghi nổi gót theo sau chẳng khác nào một lão nô tuyệt đối trung thành với Tiết Mạc Chước.
Dừng bước ngoài mái hiên tòa Hoa tình lầu, Tiết Mạc Chước nhìn lại Thượng Quan Nghi. Mụ gần giọng hỏi: - Sao lão lại xuống tay giết ái nữ của mình?
- Ấ đã xúc phạm đến nương nương.
Mạc Chước gật đầu:
- Lão đau lòng không?
Thượng Quan Nghi gật đầu:
- Lão nô đau lòng vì hành động của Uyên Uyên.
Mạc Chước đặt tay lên vai lão:
- Lão đau lòng cũng đúng thôi.
- Mong nương nương đừng đau lòng như lão nô.
- Bỏn nương hiểu.
Thượng Quan Nghi cúi đầu nói:
- Lão nô đã chuẩn bị tất cả mọi thứ bên biệt sảnh để nương nương giải khuây.
- Lão không cần tiễn bỏn nương.
- Tuân lệnh nương nương.
Thượng Quan Nghi nói rồi quỳ xuống ngay trước mũi hài của Tiết Mạc Chước.

Tiết Mạc Chước nhỏ giọng nói:

- Nếu như lão muốn huân thị cho Kiến Văn thì cũng nên nhẹ tay với gã.
- Lão nô biết.

Mạc Chước nhìn Thượng Quan Nghi, cười mỉm rồi nói:

- Bỏn nương mong lão luôn giữ sự trung thành này.
- Lão nô sẽ luôn trung thành với nương nương.

Tiết Mạc Chước nhìn Thượng Quan Nghi, khẽ gật đầu rồi mới sải bước đi.

Thượng Quan Nghi quỳ ngoài hiên Hoa tình lâu dõi mắt nhìn theo cho đến khi Tiết Mạc Chước khuất hẳn trong tầm mắt. Lão nhắm mắt lại với hai hàm răng nghiến chặt, rên lên một tiếng: - Uyên Uyên con... hiểu cho phụ thân.

Thượng Quan Nghi quay bước vào Hoa tình lâu.

Thấy lão bước vào, Kiến Văn đứng sổng lên. Y gắt giọng nói:

- Thượng Quan Nghi! Lão khá lắm... gian trá lắm. Lão đã gài bẫy đưa ta vào bẫy để đoạt chức vị bang chủ Lục đại bang. Lão đừng nói lão không có ý đó.

Kiến Văn lắc đầu nói tiếp:

- Bỏn công tử chưa gặp một người nào tàn nhẫn và vô tâm như lão cả.

Y hừ nhạt một tiếng rồi nói tiếp:

- Lão giết ái nữ của mình mà chẳng chút chùn tay. Lão đúng là quỷ dữ dưới a tỳ đội mồ sống dậy mà...

Y thở dốc một tiếng:

- Kiếp này Uyên Uyên sẽ làm quỷ theo ám lão suốt đời. Lão biết không?

Thượng Quan Nghi chấp tay sau lưng nhìn Kiến Văn từ tốn nói:

- Kiến Văn công tử nói hết chưa.

Mặc dù Thượng Quan Nghi thốt ra câu nói đó bằng chất giọng thật từ tốn và nhu hòa nhưng Kiến Văn lại rùng mình, gai lạnh cột sống. Y không làm chủ được mà phải thôi lại hai bo.ă Y hỏi hộp hỏi - Lão định làm gì bỏn công tử Thượng Quan Nghi lắc đầu: - Không không... Thượng Quan Nghi đâu muốn làm gì công tử mà chỉ làm theo lệnh của nương nương thôi.

- Mụ ta muốn làm gì ta nào?

Thượng Quan Nghi vuốt râu, mỉm cười nói:

- Ăn thịt công tử.

Mặt Kiến Văn biến sắc:

- Mụ định sai lão làm thịt bỏn công tử.
- Không phải như vậy đâu... Nương nương muốn ăn thịt tươi cơ.

Thượng Quan Nghi nói dứt câu liền cách không điểm chỉ vào tịnh huyết của Kiến Văn.

Kiến Văn thét lên:

- Không không... Lão đừng... lão đừng xé thịt ta.

- Ý của bốn nương, Thượng Quan Nghi đâu dám cãi lại... Nương nương sẽ bắt tội lão phu mất. Và nếu lão phu bị nương nương bắt tội không chừng còn tệ hơn công tử nữa, bởi lão phu đã quá già đâu còn vẻ tráng kiện, khôi ngô như công tử đây.

Lão nói rồi thộp lấy Kiến Văn, lôi đi như thể lôi một con vật thì đúng hơn. Kiến Văn cố ghì người lại, vừa nói: - Thượng Quan tiên sinh tha cho văn bối.

Thượng Quan Nghi dừng bước, nhìn Kiến Văn:

- Kiến Văn công tử biết lão phu và người cùng một loại người không?

Kiến Văn xuất hạn mồ hôi, buột miệng hỏi:

- Kiến Văn và tiền bối cùng loại người ư?

Thượng Quan Nghi mỉm cười nhìn thẳng vào mắt Kiến Văn, từ tốn nói:

- Lão phu và công tử là loại người có dã tâm. Phàm hai kẻ có dã tâm sống bên nhau rất dễ để xảy ra chuyện. Nên lão phu tạm thời để Kiến Văn công tử đến một nơi cần cho công tử tu tâm dưỡng tính đừng không còn dã tâm nữa.

- Tiền bối đưa văn bối đi đâu.

- Đến nơi dành cho kẻ biết cải sửa dã tâm mình.

- Tiền bối cũng là người có dã tâm mà.

- Chỉ có người có dã tâm mới cải sửa được người có dã tâm.

Thượng Quan Nghi nói rồi xách cổ Kiến Văn thi triển khinh công băng ra cửa.

Tất cả mọi sự việc xảy ra trong Hoa tình lầu đều được Tiểu Huệ chứng kiến từ đầu đến cuối. Nàng chỉ muốn chết lịm đi khi tận mục, tận nhĩ cảnh tượng này.

Chương 48 - Uẩn Khúc Trùng Trùng

Đôi nhật nguyệt ma hoàn của Mạc Dân cắt ra một đường vòng cung. Bốn gã thuộc nhân Thiên Môn bị đôi ma hoàn quỷ dị cắt ngang yết hầu, đổ xuống sầm sập như những quả chín rụng.

Đôi ma hoàn quay trở lại tay của Mạc Dân. Y rít giọng thét lớn:

- Thiên Môn môn chủ, mau ra đây.

Môn chủ Thiên Môn Đoàn Bất Quân cùng Tứ quý và Thất kỳ bước ra. Cùng với sự xuất hiện của Môn chủ Thiên Môn, hơn trăm môn hạ của Thiên Môn chẳng khác nào bầy ong vỡ tổ rào rào chia thành hai hướng vây tròn Mạc Dân.

Mặc nhiên với cảnh tượng đó, Mạc Dân đứng sừng sững rọi mắt vào Môn chủ Thiên Môn Đoàn Bất Quân.

Bất Quân chấp tay sau lưng nhìn Mạc Dân:

- Ngươi là tổng đại đàn chủ Mạc Dân của Minh Thần cung.

- Không sai! Môn chủ Thiên Môn, lão mau thỉnh cung chủ ra. Nếu không Mạc mỗ sẽ san bằng cả nơi này.

Mạc Dân nói dứt câu thì Đoàn Bất Quân ngửa mặt cười khàn khàn. Lão cắt ngang tràng cười rồi nói: - Mạc tiểu tử biết đây là đâu không?

Nói dứt câu Đoàn Bất Quân hừ nhát một tiếng rồi nói tiếp:

- Chốn này trước đây là Minh Thần cung của ngươi đó, nhưng nay thì đã thuộc về Thiên Môn của bọn tọa rồi. Bọn tọa không biết ngươi có được bao nhiêu bản lĩnh mà đòi đến đây san bằng.

Đoàn Bất Quân ve cằm.

Mạc Dân rít giọng hỏi:

- Mạc mỗ hỏi lại một lần nữa! Ngươi có mau thả cung chủ của Mạc mỗ ra không?

Đoàn Bất Quân cười khẩy rồi ôn nhu nói:

- Bọn tọa chưa từng thấy một tên súc sinh tiểu tử nào hồ đồ như ngươi cả. Nếu như ngươi biết điều một chút thì không dẫn xác đến đây. Nhưng có lẽ ngươi quá hồ đồ và ngông cuồng nên mới dẫn xác đến nói với bọn tọa những lời nói đó.

- Mạc mỗ không cần biết kết cục gì. Ta chỉ muốn lão mau thả cung chủ mà thôi... Nếu không...

Đoàn Bất Quân khoát tay ngăn không cho Mạc Dân nói hết lời:

- Rất khí khái kiên cường. Hẳn ngươi là người được Giáng Hoa cung chủ ưu ái nhất, nên không muốn mất một chủ nhân như vậy, đúng không nào? Được, bọn tọa sẽ cho ngươi có cơ hội gặp được cung chủ khả ái của ngươi.

Đoàn Bất Quân chỉ Mạc Dân phán lệnh cho Tứ quỷ:

- Tứ đại hộ pháp, thu nạp gã cho bốn tọa.

Tứ đại hộ pháp ôm quyền:

- Tuân lệnh Môn chủ.

Bốn lão già vận hắc y trông như bốn con quạ, đồng loạt thi triển khinh công lướt ra đứng quanh Mạc Dân theo thế tứ trụ.

Mạc Dân sa sầm mặt, rít giọng nói:

- Đoàn lão quỷ! Nhứt định không thả cung chủ của Mạc mỗ ư?

- Người đủ bản lĩnh san bằng nơi này thì đủ bản lĩnh cứu cung chủ của người.

Mạc Dân đánh giọng quát:

- Được.

Y vừa nói dứt câu thi triển ngay Nhật nguyệt ma hoàn. Đôi ma hoàn thoát ra khỏi tay Mạc Dân, xoay tròn trong không khí tạo ra những âm thanh vi vu nghe buốt cả cột sống.

Đôi ma hoàn vừa thoát ra khỏi tay Mạc Dân thì Tứ quỷ cũng đồng loạt phát tác chương chỉ căng thẳng vào cặp ma hoàn đó. Bốn đạo khí kinh chụp tới đôi ma hoàn, quán lấy nó như một con trót, rồi cuốn về phía Mạc Dân.

Mạc Dân vỗ chương vào cơn lốc xoay tròn lấy cặp ma hoàn của mình.

- Âm...

Cơn lốc kia tan biến thì đôi ma hoàn của Mạc Dân cũng cắt thành hai đường chém xả vào y.

Mạc Dân chỉ kịp trăn người lách tránh. Đôi ma hoàn sượt qua qua trên đỉnh đầu y, cắt liền luôn búi tóc gã.

Bị chính binh khí của mình công mà chẳng thể nào ngăn cản được, Mạc Dân vừa thẹn vừa giận. Y rống lên một tiếng với tất cả sự căm phẫn trong lòng, dậm chân lướt lên cao ba bộ, nhắm thẳng Đoàn Bất Quân vồ tới hai đạo phách không chương.

Tứ quỷ đâu để cho Mạc Dân có cơ hội uy hiếp Môn chủ của họ. Nhứt quỷ Dĩ Bạt Tăng dựng chương đón thẳng đỡ thẳng lấy đạo phách không chương của Mạc Dân.

- Âm...

Khí chương chạm thẳng vào nhau, Mạc Dân bị hất ngược về chỗ cũ trong khi Dĩ Bạt Tăng vẫn trụ vững như cây cổ thụ.

Đoàn Bất Quân cười khẩy một tiếng.

Lão nhảm nói:

- Chỉ bấy nhiêu bản lĩnh mà đòi san bằng Thiên Môn.

Mạc Dân vừa trụ bộ thì nhị quỷ Cang Tùng Linh phát tác chỉ công đánh trực diện. Tình thế chẳng để cho Mạc Dân kịp có sự lựa chọn nào khác hơn là phải dựng chưởng đón thẳng đỡ thẳng.

- Âm...

Y thôi tiếp hai bộ, trong khi nhị quỷ Cang Tùng Linh vẫn đứng vững như bàn thạch.

Mạc Dân chẳng kịp đề khí thì lại cảm nhận áp lực sau lưng mình. Y quay ngoắc lại, dựng chưởng đón đỡ một lần nữa.

- Âm...

Lần này Mạc Dân phải té ngời xuống tảng đá trước đại đường Minh Thần nhất nguyệt.

Y cố gượng đứng lên nhưng chưa kịp đề khí thì lại phải tiếp chưởng ảnh thứ tư của Tứ quỷ Trương Liệt Cảo.

- Âm...

Mạc Dân lại té ngời xuống đất.

Y lồm cồm toan đứng lên thì chưởng từ Nhứt quỷ lại bỏ ra. Mạc Dân nghiêng rằng dựng chưởng hứng đỡ.

- Âm...

Chưởng kinh của Nhứt quỷ Dĩ Bạt Tăng, đẩy Mạc Dân trượt trên mặt đá bằng đôi móng của gã. Mạc Dân rùng mình ỏi luôn một vòi máu thì lại thấy bóng chưởng chấp chòn của Cang Tùng Linh.

Đến lúc này thì Mạc Dân chẳng còn đủ khí lực để có thể nhích được hai tay chứ đừng nói là đón lấy chưởng khí của đối phương. Y nhắm mắt nghĩ thầm: “Ta chết mất.” Mạc Dân những tưởng đầu khí chưởng đánh chết gã, nhưng Cang Tùng Linh lại thu hồi chưởng.

Tứ quỷ từ từ dần bước đến vây quanh Mạc Dân, và cả bốn người đồng loạt vỗ chưởng vào gã.

Nếu nhận một lúc bốn đạo kinh uy mãnh của Tứ quỷ thì Mạc Dân chẳng khác nào bị cực hình tứ mã phân thân.

Bất Quân lên tiếng:

- Đủ rồi.

Tứ quỷ đồng loạt thu hồi chưởng khí.

Mặc dù Tứ quỷ không lấy mạng họ Mạc, nhưng Mạc Dân cũng không sao nhích mình lên nổi. Y cứ ngời thừ dưới đất với chân diện tái nhợt, tái nhợt trông thật thảm hại.

Đoàn Bất Quân chấp tay sau lưng bước đến trước mặt Mạc Dân.

Mạc Dân nhìn Đoàn Bất Quân đánh giọng nói:

- Đoàn Bất Quân lão tặc! Giết Mạc mỗ đi.

Bất Quân neho mày nhìn Mạc Dân nói:

- Người thân hành đến đây để cứu Giáng Hoa cung chủ hay để tự đi tìm cái chết. Nếu muốn giết người thì bọn tóa đâu cần phải ra tay. Chỉ mỗi thuộc hạ của bọn tóa thôi cũng đủ lấy mạng người rồi, cần gì đến bọn tóa, để tay bọn tóa dơ bẩn chứ.

Đoàn Bất Quân hừ nhạt một tiếng:

- Người muốn gặp Giáng Hoa cung chủ thì bọn tóa sẽ cho người gặp Giáng Hoa cung chủ.

Đoàn Bất Quân nói rồi chấp tay sau lưng bỏ đi.

Mạc Dân liền bị hai gã môn hạ Thiên Môn dùng xích trói tay, kéo đi theo Đoàn Bất Quân Môn chủ.

Bất Quân đến gian thạch phòng.

Lão chấp tay sau lưng bước vào.

Miệng điểm nụ cười mỉm, Bất Quân nói:

- Cung chủ! Có người đến cứu cung chủ đây.

Đang ngồi, Giáng Hoa bật đứng lên:

- Bất Quân! Người nói ai đến cứu bọn cung.

- Kẻ trung thành nhất của nàng dẫn xác đến để cứu chủ nhân của gã.

Nhưng rất tiếc bản lĩnh của gã quá ư xoàng xĩnh...

Đoàn Bất Quân vỗ tay một tiếng.

Mạc Dân bị hai gã môn hạ Thiên Môn kéo vào.

Vừa thấy Mạc Dân, Giáng Hoa cung chủ biến sắc:

- Người...

Mạc Dân bước đến quỳ dưới chân Giáng Hoa:

- Cung chủ! Mạc Dân bất tài vô dụng.

Bất Quân nhìn hai người mỉm cười.

Y nhạt nhẽo nói:

- Cung chủ được đoàn tụ với kẻ trung thành nhất của người rồi nhé.

Mạc Dân nhìn lại Bất Quân:

- Đoàn Bất Quân! Lão có giết thì giết Mạc mỗ, đừng đụng gì đến cung chủ.

Bất Quân xoa tay:

- Bọn tóa đã nói với người rồi. Giết người chỉ dơ tay bọn tóa mà thôi. Nhưng bọn tóa muốn người thể hiện bản lĩnh cứu cung chủ của người như thế nào.

Giáng Hoa nhìn Bất Quân:

- Đoàn Bất Quân...

Bất Quân nheo mày nhìn Giáng Hoa:

- Nàng muốn nói gì?

- Giáng Hoa chấp nhận đề nghị của người. Ta sẵn sàng nói bí quyết võ công của ta cho người biết. Thậm chí còn...

Bất Quân ngửa mặt cười khanh khách. Lão vừa cười vừa nhìn Giáng Hoa cung chủ nheo mày nói: - Lạ thật... Lạ thật...

Giáng Hoa cung chủ nói:

- Chỉ cần Bất Quân Môn chủ thả Mạc Dân ra... Đừng làm hại đến gã, Giáng Hoa chấp nhận tất cả đề nghị của người... Không điều kiện gì.

Mạc Dân nhìn Giáng Ngọc:

- Cung chủ...

Bất Quân nheo mày:

- Quái gở thật! Một cung chủ lạnh lùng, và khe khắt lại có thể hy sinh tất cả vì một gã tiểu tử trong đàn chủ Minh Thần cung.

Bất Quân chấp tay sau lưng bước đến trước mặt Giáng Hoa. Lão nghiêm giọng nói: - Giáng Hoa! Mạc Dân có gì với nàng mà nàng ưu ái như vậy. Phải chăng nàng đã yêu hắn.

Giáng Hoa dựng ngọc thủ toan tát vào mặt Bất Quân nhưng rồi kịp dần lại, hạ ngọc thủ xuống.

- Bất Quân! Người đừng hồ đồ.

Buông tiếng thở dài, Giáng Hoa cung chủ nói:

- Bỏn cung làm vậy vì Mạc Dân có quá nhiều công trạng với Minh Thần cung. Thậm chí bỏn cung đã muốn gã ái nữ Giáng Thể Ngọc cho y nữa, người đừng nghĩ vớ vẩn càn rỡ.

Bất Quân nheo mày:

- Có lẽ bỏn tọa đã nghĩ sai. Nhưng dù nghĩ sai đi nữa thì bỏn tọa cũng phải chứng nghiệm sự trung thành của tên tiểu tử họ Mạc này đối với Giáng Hoa như thế nào. Mới có thể nghiệm chứng suy nghĩ của bỏn tọa.

Bất Quân nói rồi với tay lên vách rút ngọn roi da.

Giáng Hoa biến sắc nói:

- Bất Quân! Người định hành hạ Mạc Dân à?

Bất Quân lắc đầu:

- Bỏn tọa chỉ thích đánh nàng thôi.

Bất Quân vừa nói vừa vung roi quất thẳng vào người Minh Thần cung chủ Giáng Hoa.

Mạc Dân đang quỳ dưới chân Giáng Hoa vụt đứng lên ánh ngữ che chắn

cho Giáng Hoa mà hứng lấy những nhát roi khủng khiếp của Bất Quân.

Màn mưa roi da khủng khiếp của Đoàn Bất Quân phủ xuống thân pháp Mạc Dân với tất cả sự tàn nhẫn nhứt. Mặc dù hứng chịu trận roi da khủng khiếp của Đoàn Bất Quân nhưng Mạc Dân vẫn nghiêng rằng không thốt tiếng rên nào.

Giáng Hoa biến sắc, thét lên:

- Bất Quân, Môn chủ dừng tay.

Mặc cho Giáng Hoa thét những lời ngăn, Đoàn Bất Quân vẫn vung roi đánh tới tấp vào người Mạc Dân, cho đến khi Mạc Dân không còn chịu nổi nữa mà quỵ chân xuống sàn đá.

Bất Quân thu ngọn roi da lại. Lão trả ngọn roi vào chỗ cũ rồi nhìn Mạc Dân nói: - Tên tiểu tử này cũng đáng là một tiểu nô trung thành đó chứ.

Y hừ nhạt một tiếng rồi nhìn Giáng Hoa.

- Bồn tọa sẽ suy nghĩ lời nói của nàng... Bồn tọa sẽ quay lại.

Đoàn Bất Quân chấp tay sau lưng đi thẳng ra cửa.

Hai gã môn hạ Thiên Môn theo chân lão rồi đóng ngay thạch môn lại. Còn lại Giáng Hoa và Mạc Dân.

Giáng Hoa vội đỡ Mạc Dân, dựa vào vách thạch lao:

- Mạc Dân! Người có sao không?

Mạc Dân nhìn Giáng Hoa:

- Cung chủ! Mạc Dân bất tài, vô dụng không giúp gì được cho cung chủ trong lúc này.

- Người đừng nói vậy.

Thốt ra câu nói đó nhưng lệ lại trào ra khóm mắt của Giáng Hoa cung chủ. Người buông tiếng thở dài rồi nói: - Để bồn cung xem những vết thương trên người người.

Mạc Dân lắc đầu:

- Cung chủ! Mạc Dân không sao đâu. Chỉ những vết thương ngoài da thôi.

Giáng Hoa buông tiếng thở dài:

- Mạc Dân! Sao người lại đến đây làm gì?

Mạc Dân cúi mặt nhìn xuống, lí nhí nói:

- Cung chủ! Mạc Dân muốn cứu cung chủ.

Giáng Hoa thở dài lắc đầu:

- Người đại đột quá... người đâu có phải là đối thủ của Môn chủ Thiên Môn Đoàn Bất Quân.

- Mạc Dân bất tài, nhưng Mạc Dân không thể yên tâm khi biết cung chủ

roi vào tình cảnh này. Giờ thì Mạc Dân càng đưa cung chủ vào chỗ khó xử.

Gã quỳ lên ôn nhu nói:

- Cung chủ! Mạc Dân xin được chết để tỏ lòng tri ân tri nghĩa với cung chủ.

Sắc diện Giáng Hoa tái nhợt khi nghe gã thốt ra câu này. Người lắc đầu: - Không được! Người không thể chết được. Bỏn cung lệnh cho người đó.

Mạc Dân cúi gầm mặt.

Buông tiếng thở dài, Giáng Hoa nói:

- Mạc Dân, người đừng suy nghĩ nữa. Hãy nghỉ ngơi đi, bỏn cung sẽ tìm cách đưa người ra khỏi đây. Bất cứ cách gì, thậm chí bỏn cung hy sinh bản thân mình cũng được.

Lời nói này của Giáng Hoa cung chủ khiến Mạc Dân xúc động đến độ không sao cầm được nước mắt trào ra ngoài.

Y dập đầu nói:

- Cung chủ! Mạc Dân có tội với cung chủ.

Giáng Hoa lắc đầu:

- Người không có tội gì đâu! Có tội hay không chính là do bỏn cung đã quá ư chủ quan để rơi vào tình huống này.

Mạc Dân gượng nói:

- Cung chủ! Hãy để cho Mạc Dân báo đáp tri ân của người.

Giáng Hoa lắc đầu:

- Người muốn báo đáp thì phải nghe lời ta... Người phải sống.

Thạch môn dịch mở, hai gã môn hạ Thiên Môn khi nãy bước vào. Một gã bước đến nắm sợi xích trói tay Mạc Dân, gã thứ hai nói: - Môn chủ đã gia hạn cho Mạc tặc trùng phùng với cung chủ rồi. Giờ thì theo chúng ta.

Gã nói dứt câu cùng với gã kia kéo Mạc Dân ra thạch lao.

Giáng Hoa hồi hải nói:

- Các người đừng hại Mạc Dân.

Thốt ra câu nói đó mà lệ bất giác tuôn ra khóe mắt của Giáng Hoa cung chủ.

Mạc Dân nói:

- Cung chủ bảo trọng.

Giáng Hoa cố nói theo:

- Mạc Dân, bỏn cung lệnh cho người không được chết đó.

Mạc Dân ngoái mặt nhìn lại:

- Cung chủ, Mạc Dân sẽ không chết.

Khi Mạc Dân bị hai gã môn hạ Thiên Môn kéo đi rồi thì Bất Quân bước

vào.

Giáng Hoa nhìn Bất Quân bằng ánh mắt thuần phục.

- Môn chủ...

Bất Quân ve cằm nhìn Giáng Hoa:

- Bồn tọa xem chừng gã họ Mạc kia được nàng ưu ái thái quá đó.

Buông tiếng thở dài, Giáng Hoa nói:

- Bồn cung đã giải trình với Môn chủ rồi.

- Mặc dù cung chủ đã giải trình cho bồn tọa, nhưng sự ưu ái thái quá của nàng khiến bồn tọa cũng phải ngạc nhiên đấy. Mạc Dân bất cần đến sinh mạng mình, mà đơn thân độc mã đến đây để cứu nàng. Ngược lại, cung chủ thì quá lo lắng cho gã. Thật ra trong chuyện này là cái gì nhỉ.

Giáng Hoa nhìn Đoàn Bất Quân:

- Chẳng có gì để Môn chủ phải suy nghĩ cả. Bởi bồn cung chủ đã muốn gả Thê Ngọc cho Mạc Dân.

Bất Quân cau mày:

- Có phải nguyên nhân đó không? Hay còn nguyên nhân sâu xa nào khác hơn nữa?

Giáng Hoa nhìn thẳng vào mắt Bất Quân:

- Chẳng có nguyên nhân sâu xa nào cả, ngoại trừ mỗi lý do đó.

Bất Quân lắc đầu:

- Lời nói của nàng với hành động của nàng khiến cho bồn tọa phải hoài nghi giữa hai người còn có mối quan hệ khác...

- Bất Quân! Người đừng nói càn, nói bừa. Hay người tưởng Giáng Hoa này là một dâm nữ Nàng cười khẩy rồi nói tiếp: - Nếu như bồn cung là một dâm nữ thì cũng không bao giờ có quan hệ tình ái với Mạc Dân.

- Bồn tọa mong như vậy.

Giáng Hoa bước đến trước mặt Môn chủ Thiên Môn:

- Bất Quân! Người cần gì phải tò mò hay thắc mắc. Bồn cung giờ đã thua phục người.

Nhưng người phải thả Mạc Dân ra.

Bá Thông mỉm cười nhìn nàng:

- Bồn tọa giữ tên tiểu tử họ Mạc đó cũng chẳng ích lợi gì. Nếu như cung chủ đã quyết định rồi thì bồn tọa sẽ thực hiện đúng theo đề nghị của cung chủ.

Đoàn Bất Quân ve cằm:

- Mạc tiểu tử coi vậy mà được tốt số hơn bồn tọa tưởng.

Giáng Hoa cúi mặt nhìn xuống mũi hài mình. Người lí nhí nói:

- Giáng Hoa mong môn chủ giữ lời.

Bất Quân mỉm cười:

- Bồn tọa không thất ngôn với cung chủ đâu.

Bất Quân vỗ tay một tiếng.

Một ả nô nữ đội mâm rượu bước vào quỳ dưới chân Đoàn Bất Quân. Lão tự tay chuốc rượu ra hai chiếc chén. Bưng chén rượu đặt vào tay Giáng Hoa, rồi bưng tiếp chén thứ hai Môn chủ Thiên Môn nhìn thẳng vào mắt Giáng Hoa, từ tốn nói: - Bồn tọa mượn chén rượu này để chúc cho mối giao hòa giữa Thiên Môn và cung chủ được tái lập lại.

Chương 49 - Hoạt Náo

Thể Ngọc vận chiếc áo choàng có mũ đội trên đầu để che mái tóc bạc trắng xóa của nàng.

Trương Quảng nhìn nàng nói:

- Muội vẫn đẹp như hôm nào.

Nàng gượng cười, nhu mì đáp lời chàng:

- Huynh đừng an ủi muội.

Đôi chân mày Trương Quảng nhướng lên:

- Huynh nói thật đó. Tại vì Thể Ngọc không biết thôi, mỹ nhân chỉ thật sự là mỹ nhân trong đôi mắt gã si tình.

Thể Ngọc lắc đầu:

- Trương ca ca đâu phải là kẻ si tình.

- Hề... Muội nghĩ Trương huynh là đá sao. Huynh cũng là một con người bình thường, nên cũng biết yêu, giận, biết hờn và cả si tình nữa.

Trương Quảng nói rồi quay lại tảng đá khá lớn. Chàng nói:

- Thể Ngọc, muội chắc đây là một địa đạo dẫn vào Minh Thần cung?

Thể Ngọc lưỡng lự rồi nói:

- Lâu quá rồi muội không nhớ. Nhưng đây có thể là phiến đá mà mẫu thân đã lấp lại để che chắn đường dẫn vào Minh Thần cung.

Trương Quảng gạt đầu:

- Được rồi! Huynh sẽ đẩy nó ra.

Trương Quảng áp tay vào phiến đá vận công. Chàng đẩy phiến đá khổng lồ dịch qua một bên. Một cửa hang sâu hun hút, bốc mùi ẩm thấp phả vào mũi chàng.

Chàng nhìn lại Thể Ngọc:

- Có lẽ đây đúng là mật đạo thật rồi, không ngờ trí nhớ của muội lại giữ lâu như thế.

Trương Quảng nhìn vào chiếc bàn sau đó, rồi quay lại nói với Thể Ngọc:

- Muội ở lại đây, huynh vào trong xem sao.

Thể Ngọc lắc đầu:

- Không! Muội sẽ cùng đi với huynh. Minh Thần cung có rất nhiều ngõ ngách, muội rành đường nên phải đi cùng với huynh.

- Huynh chỉ lo cho muội thôi, bây giờ muội đã không còn nội lực nữa rồi.

- Mặc dù không còn nội lực nhưng bên cạnh Thể Ngọc có Trương ca ca...

Thể Ngọc đâu còn sợ gì nữa.

Trương Quảng nhìn nàng lắc đầu nói:

- Huynh chỉ có mỗi một thứ truyền công duy nhất là tẩu vi thượng sách.

Không biết muối có theo kịp Trương ca ca không?

Thế Ngọc nhìn chàng:

- Huynh sẽ không bỏ muối, trừ khi nào...

Nàng bỏ lưng câu nói giữa chừng.

Trương Quảng hỏi:

- Khi nào?

- Thế Ngọc là một xú nữ trong mắt Trương ca ca.

- Hề.... Thế Ngọc nói thế rồi thì Trương ca ca có phải nhảy vào dầu sôi hay lò lửa cũng không bỏ Thế Ngọc được.

Chàng nắm tay nàng:

- Chúng ta vào thôi... Nhưng muối phải nhất nhất theo ý của huynh đó.

Nàng gật đầu nhìn chàng.

Hai người lại bước vào trong thạch động. Càng vào sâu, Trương Quảng càng ngửi được mùi ẩm thấp nồng nặc.

Chàng nói với Thế Ngọc:

- Nếu đây là mật đạo dẫn vào Minh Thần cung thì chắc cũng đã phong tỏa lâu rồi.

- Sao huynh biết?

- Nếu có người ra vào mật đạo này thì không có mùi ẩm thấp nồng nặc như thế này.

Hai người lần bước đi thật chậm.

Một tiếng động nhỏ phía trước, Thế Ngọc bóp chặt lấy tay Trương Quảng: - Ca ca...

Chàng nhìn lại nàng:

- Muội sợ.

- Thế Ngọc vừa nghe một tiếng động nhỏ.

- Có thể đó là tiếng động của một con chuột vội lẫn tránh huynh và muối thôi.

Chàng vừa nói vừa lách bộ qua, rồi ghé lưng cõng Thế Ngọc.

Thế Ngọc bẽn lẽn nói:

- Ca ca.

Trương Quảng mỉm cười:

- Như thế này muối sẽ không phải sợ nữa.

Chàng cõng Thế Ngọc đi sâu vào trong hang. Cuối cùng thì họ chạm vào một vách đá chắn ngang.

Trương Quảng nói:

- Thế Ngọc, Minh Thần cung sau vách đá này phải không?

- Muội cũng không biết.

Trương Quảng bỏ nàng xuống, rồi lấy trong túi da đeo bên hông ra đá lửa. Chàng đánh đá lửa mãi vào nhóm rơm đem theo. Ánh lửa bùng cháy chấp chờn.

Hai người giật mình khi thấy một bộ khô cốt trắng hếu, trong tư thế ngồi kiết đà.

Trương Quảng nói:

- Y... có người tịch diệt trong hang động này.

Chàng dìu Thẻ Ngọc bước đến bên bộ khô cốt. Thẻ Ngọc nheo mày khi thấy trên cổ bộ khô cốt là đôi Nhật Nguyệt.

Thẻ Ngọc nhìn lại Trương Quảng:

- Ca ca... Vị tiền bối này là người của Minh Thần cung.

- Tại sao lại chết trong này.

Nhìn bộ khô cốt một lúc, Trương Quảng nói:

- Người này chết hẳn đã lâu rồi... Chứ không phải mới chết đây đâu.

Thẻ Ngọc cẩn thận gỡ lấy đôi Nhật Nguyệt trên cổ bộ khô cốt. Nàng lật đôi Nhật Nguyệt nhìn vào mặt sau.

Thẻ Ngọc chìa cho Trương Quảng xem:

- Ca ca xem này.

Trương Quảng đưa đôi nhật nguyệt vào gần ánh lửa. Chàng nheo mày:

- Chẳng lẽ đây là Minh Thần giáo chủ. Sao Minh Thần giáo chủ lại chết trong thạch động mật đạo này. Huynh cũng không hiểu nổi.

Thẻ Ngọc nói:

- Muội là người của Minh Thần cung nhưng chưa bao giờ nghe nói đến Minh Thần giáo chủ. Trong Minh Thần cung, mẫu thân là cung chủ có chức phận cao nhất.

Trương Quảng mỉm cười đáp lời nàng:

- Đó là chuyện của đời nay. Chứ còn chuyện của đời trước không chừng vị tiền bối này mới chính là Minh Thần cung chủ thì sao. Đâu có ai trường sinh bất tử mà giữ được chức phận của mình.

- Nếu gặp mẫu thân, muội sẽ hỏi người chuyện này.

Trương Quảng nhướng mày:

- Để làm gì?

- Chẳng để làm gì cả... Mà chỉ để biết thôi.

Chàng lưỡm nàng:

- Muội đừng nên tò mò quá. Không tốt cho muội đâu. Người nào tò mò nhiều thì gặp nhiều phiền toái chẳng được ích lợi gì.

- Muội sẽ không tò mò nữa.

Nàng nói xong thì nhìn xuống bộ khô cốt, phát hiện ra ngay dưới ngón tay của bộ khô cốt có chữ. Thẻ Ngọc nói: - Trương huynh đừng nói muội tò mò nhé.

Trương Quảng mỉm cười:

- Huynh sẽ không nói muội tò mò nữa.

- Hay là Trương ca ca hãy nhìn xem, dưới đầu chỉ pháp của vị tiên sinh này có bút tự nè.

Trương Quảng nheo mày nhìn nàng.

Trương Quảng cúi xuống. Ngay phía trước bộ khô cốt là một phiến đá bị bụi phủ một lớp dày.

Trương Quảng nói:

- Dùng chỉ để lại bút tự trên đá... Vị tiên bối đây hẳn là một đại cao thủ của Minh Thần cung. Nếu không muốn nói là Minh Thần giáo chủ.

Chàng nói rồi cẩn thận phủi lớp bụi phủ trên phiến đá. Dòng bút tự từ từ hiện ra.

Trương Quảng chậm rãi đọc:

“Muốn vào Minh Động, phải hợp nhất Nhật Nguyệt di quan. Cổ Tùng Giã di bút.” Trương Quảng nhún vai: - Thẻ Ngọc, Cổ Tùng Giã là ai... Minh Động ở đâu?

Thẻ Ngọc nheo mày:

- Cổ Tùng Giã... huynh muốn nói vị tiên sinh đây là Cổ Tùng Giã.

Trương Quảng gật đầu:

- Vị tiên bối này chắc chắn là Cổ Tùng Giã.

Thẻ Ngọc nghiêm mặt, nhíu mày như thể cố lục lọi trong trí óc mình.

Trương Quảng nhìn nàng.

Thẻ Ngọc chớp mắt:

- Thẻ Ngọc có nghe mẫu thân nhắc đến tên người này.

- Mẫu thân muội nói gì?

- Cổ Tùng Giã có nhận một sứ mạng rất quan trọng của Minh Thần giáo đến Minh Động để Nhật Nguyệt Di quan tiên nạp âm dương tiên khí gì đó.

Nàng lắc đầu:

- Chuyện này rắc rối lắm. Muội không nhớ rõ... nhưng muội có thể nhớ... Hình như trong Minh Động có âm dương tiên khí. Và âm dương tiên khí có thể tác động đến Minh nguyệt... gì gì đó...

Trương Quảng lắc đầu:

- Muội nói, huynh chẳng hiểu gì cả.

- Muốn biết thì muội và huynh phải đến Minh Động.
- Muội lại tò mò rồi. Nhưng trước hết phải cứu Cung chủ mẫu thân của muội đã.
- Mẫu thân chắc biết rõ chuyện này.
- Đến hãy hay... giờ thì tìm đường rời hang động này để vào Minh Thần cung.

Trương Quảng nói rồi toan trả lại đôi Nhật Nguyệt lên cỗ bộ khô cốt, nhưng Thê Ngọc cản lại.

- Huynh...
- Chuyện gì?
- Chúng ta có thể cần đến di vật này của Cổ tiên bối.
- Thê Ngọc muốn giữ lại thì cứ giữ.

Chàng đặt đôi nhật nguyệt vào tay Thê Ngọc rồi lần bước đi thật chậm. Trương Quảng áp tai vào vách đá. Chàng nghe được tiếng gió rì rì.

Trương Quảng quay lại nói với Thê Ngọc:

- Thê Ngọc... Huynh tìm ra được rồi.
- Huynh tìm được lối vào Minh Thần cung à?

Trương Quảng gật đầu:

- Thê Ngọc đến đây.

Nàng bước đến bên Trương Quảng. Chỉ vào vách đá, Trương Quảng nói:

- Muội áp tai vào vách đá sẽ biết ngay lối vào Minh Thần cung ở đâu.

Thê Ngọc áp tai vào vách đá. Nàng nghe tiếng gió ù ù bên mang tai mình.

Thê Ngọc nhìn lại Trương Quảng:

- Trương ca ca! Muội biết rồi.
- Thê Ngọc phát hiện được gì?
- Chúng ta sẽ đến thần miếu trong Minh Thần cung. Chỉ có ở Thần miếu mới có gió lộng như thế này.

- Để huynh dùng công lực phá vách đá này ra.

Thê Ngọc lắc đầu:

- Không không... nếu bên kia là thần miếu thì nhứt định phải có cách mở thạch môn này Nói xong nàng cẩn thận rà tay lên vách đá. Thê Ngọc reo lên:
- Trương ca ca... đây rồi.

Nàng vừa nói vừa ấn nhẹ vào một khối đá như miếng thịt thừa nhô ra. Khối đá thụt ngay vào trong. Ngay lập tức vách đá dịch chuyển xoay vòng.

Hai người đi theo sự dịch chuyển đó, đi qua bên kia.

Thê Ngọc nói:

- Đúng như muội đoán... Đây là Thần miếu.

Trương Quảng nói:

- Thần miếu để làm gì trong Minh Thần cung?
- Thần miếu dùng để tổ chức tế lễ nguyệt thần trong những đêm trăng tròn. Chỉ có cung chủ mới được làm chủ tế lễ nguyệt thần.

Trương Quảng nhìn nàng mỉm cười:

- Minh Thần cung của muội rắc rối quá. Nếu không gặp huynh, Thẻ Ngọc muội đã có thể là Minh Thần cung chủ...và đến ngày trăng tròn sẽ đến thần miếu này.

- Nếu Thẻ Ngọc là Minh Thần cung chủ thì Trương ca ca là gì?

Chàng nhìn nàng:

- Nguyệt thần.

Nàng nhìn Trương Quảng:

- Huynh bốn cột với cả thần cả thánh.

Trương Quảng mỉm cười với nàng. Chàng nghiêm giọng hỏi:

- Theo Thẻ Ngọc, Minh Thần cung chủ sẽ bị Môn chủ Thiên Môn giam ở đâu?

Thẻ Ngọc lắc đầu:

- Muội đâu phải là Môn chủ Thiên Môn mà biết y giam mẫu thân ở đâu. Nếu huynh là Môn chủ Thiên Môn thì sẽ giam mẫu thân ở đâu?

- Thẻ Ngọc cho huynh đoán chứ?

Nàng gật đầu.

Trương Quảng nói:

- Nếu huynh là Thiên Môn môn chủ thì đầu tiên huynh sẽ phế bỏ võ công của cung chủ.

Thẻ Ngọc chau mày.

Trương Quảng nói tiếp:

- Khi đã phế bỏ võ công của cung chủ rồi thì Thiên Môn môn chủ đâu còn e ngại nữa.

Tất sẽ không giam cung chủ vào thạch lao mà sẽ để người ở một nơi nào đó không phải nhà lao, cũng không phải biệt lâu. Nói đúng ra là giam lỏng cung chủ.

Chàng nhìn Thẻ Ngọc:

- Thẻ Ngọc đoán xem, nếu giam lỏng mẫu thân muội thì chỗ nào thích hợp nhất trong Minh Thần cung.

Thẻ Ngọc nheo mày suy nghĩ rồi nói:

- Thạch cung.
- Minh Thần cung có Thạch cung ư?

Thể Ngọc gật đầu:

- Thạch cung là nơi cung chủ dùng để luyện công phu và nghỉ ngơi khi nào luyện công xong. Giam trong thạch cung là chỗ an toàn nhất, bởi thạch cung chỉ có một đường vào duy nhất. Cho người canh gác bên ngoài thì không ai có thể đột nhập vào thạch cung.

- Chúng ta đến thạch cung.

Chàng lắc đầu:

- Mà thôi... muội chỉ cho huynh, huynh sẽ đến đó một mình.

Thể Ngọc lắc đầu:

- Thể Ngọc cùng đi với huynh. Huynh và muội đã thề đồng sinh đồng tử mà.

Buông một tiếng thở dài, Trương Quảng nói:

- Chính vì lời thề đó mà ta mời Thể Ngọc ở lại thần miếu này. Nếu như Thể Ngọc đi cùng với huynh. Chẳng may có chuyện xảy ra với muội thì huynh đành đi theo chung với muội sao?

Nàng lườm chàng:

- Thể Ngọc sẽ đi một mình.

- Vậy thì còn gì lời thề nữa. Nam tử đại trượng phu nói phải giữ lời. Nói mà không giữ lời thì nói làm gì?

- Nói gì thì nói, Thể Ngọc cũng sẽ theo Trương ca ca... muội muốn gặp mẫu thân.

- Thôi được, chúng ta đi.

Trương Quảng xóc tay qua tiểu yêu Thể Ngọc:

- Thể Ngọc chỉ đường cho huynh.

Theo sự hướng dẫn của Thể Ngọc, Trương Quảng thi triển khinh thuật lưu thủy hành vân, nương theo bóng tối, đến thạch lâu. Đúng như Thể Ngọc nói, ngay trước thạch môn và thạch cung có bốn lão già vận trường bào hắc y trông như bốn con quạ đen. bốn lão đó chính là Tứ đại hộ pháp của Thiên Môn.

Trương Quảng nhìn tứ quý nói:

- Xem chừng vào thạch cung không dễ chút nào.

- Huynh sẽ tìm ra cách vào thạch cung mà. Có người gác thì chắc chắn mẫu thân của muội bị giam lỏng trong này rồi.

Trương Quảng nói:

- Thể Ngọc, hay là huynh sẽ dùng kế điệu hổ ly sơn, khuấy động Minh Thần cung. Còn muội thì vào thạch cung đưa cung chủ ra. Hai người cứ đến thần miếu theo mật đạo trở ra ngoài.

- Còn Trương ca ca?

- Thẻ Ngọc không cần lo cho huynh. Huynh tự xoay sở được mà.

- Huynh làm sao rồi được Minh Thần cung.

- Huynh vào cửa sau mà ra bằng cửa trước.

Nàng lo lắng nói:

- Nguy hiểm lắm.

- Thẻ Ngọc... Huynh và muội đến đây để cứu cung chủ hay để muội lo lắng cho huynh.

Chỉ có cách đó mới có thể cứu được cung chủ thôi.

Thẻ Ngọc lưỡng lự.

Trương Quảng nói:

- Một khi Thẻ Ngọc gặp cung chủ. Huynh nhờ muội một chuyện...

Nàng nhìn Trương Quảng:

- Huynh muốn biết uẩn khúc huyết án Thiên Vân trang?

Trương Quảng nhìn nàng:

- Thẻ Ngọc hiểu cho huynh chứ?

Nàng cắn răng vào môi:

- Muội sẽ thỉnh cầu mẫu thân.

Trương Quảng gật đầu. Chàng từ tốn nói:

- Thẻ Ngọc cho huynh mượn chiếc áo choàng của muội.

Trương Quảng mỉm cười nói:

- Huynh làm ma nhát quỷ đấy mà.

Nàng cởi áo choàng đặt vào tay Trương Quảng:

- Huynh cẩn thận.

- Huynh sẽ gặp muội tại Thần miếu.

Thẻ Ngọc gật đầu.

Nàng bất ngờ ôm chầm lấy chàng.

- Thẻ Ngọc chờ huynh.

- Không nên chờ... Huynh sẽ tự tìm đến với Thẻ Ngọc mà.

Chàng mỉm cười khích lệ nàng:

- Cũng như muội đã từng tìm đến Trương Quảng vậy.

Nắm tay Thẻ Ngọc, chàng nói:

- Thẻ Ngọc, muội bảo trọng.

Nàng gật đầu.

Trương Quảng khoác chiếc áo choàng, đội mũ lên đầu rồi thi triển khinh thuật lướt ra khỏi bóng tối. Chàng lừng lững tiến thẳng đến trước mặt Tứ đại hộ pháp Thiên Môn.

Nhút quỷ Dĩ Bát Tăng lò đôi mắt sáng ngời chiếu vào Trương Quảng gắt giọng nói: - Người là ai?

Trương Quảng đáp một câu cộc lốc:

- Quỷ nhân.

Chàng vừa nói vừa vồ thẳng đến Nhút quỷ Dĩ Bát Tăng một chương. Dĩ Bát Tăng không né tránh mà vận bảy thành công lực đỡ thẳng.

- Âm...

Dĩ Bát Tăng bị đẩy lùi lại bốn bộ.

Ngay lập tức Nhị quỷ Cang Tùng Linh phát chỉ công Trương Quảng nhưng chàng đã thi triển khinh thuật Lưu thủy hành vân lướt ra xa ba trượng khiến cho chỉ kinh của Cang Tùng Linh đánh xuống đất.

- Chát! Chát!

Tam quỷ lắc vai nhảy xô tới. Đôi bản thủ của lão vươn ra như đôi vuốt chim ưng vồ xuống Trương Quảng.

Lần này Trương Quảng không né tránh mà lao thẳng đến Tam quỷ Dật Cung. Tả thủ của chàng tạo ra muôn vàn bóng ảnh thủ, hóa giải ngay chiêu công của đối phương, đồng thời hữu thủ thì điểm vào tinh huyết của đối phương.

Lối xuất thủ quái dị của Trương Quảng khiến cho tam quỷ Dật Cung gần như hoàn toàn mất tự chủ, không sao phản ứng kịp. Gã vừa bị Trương Quảng điểm huyết, ngã chúi đến trước thì lại bị cấp lên như một con gà con.

Trương Quảng cấp chặt Dật Cung băng về phía tòa đại điện Minh Thần cung.

Nhút quỷ Dĩ Bát Tăng, Nhị quỷ Cang Tùng Linh và Tứ quỷ Trung Liệt Cảo thấy Trương Quảng cấp tam quỷ Dật Cung đi, đành phải bỏ thạch môn dẫn vào thạch cung mà đuổi theo chàng.

Nhút quỷ rít giọng nói:

- Quỷ nhân, mau bỏ tam đệ của lão xuống.

Trương Quảng vẫn cấp tam quỷ, vừa thi triển khinh công vừa nói:

- Bốn quỷ nhân đang thèm thịt người nên đâu thể bỏ miếng mồi ngon này được.

Nghe Trương Quảng thốt ra câu nói này, Nhút quỷ, Nhị quỷ và Tứ quỷ càng giận, tăng cước pháp đuổi theo chàng với hy vọng giải thoát cho Tam quỷ Dật Cung.

Trương Quảng thi triển khinh công cấp theo Tam quỷ chạy thẳng một mạch đến tòa đại đường Minh Thần cung. Chàng vừa chạy vừa nghĩ thầm: “Thê Ngọc hẳn biết tận dụng cơ hội này để cứu mẫu thân nàng.” Trương

Quảng cấp Tam quý chạy đến đại đường Minh Thần cung. Chạy đến trước cửa tòa đại đường Minh Thần cung, Trương Quảng quăng luôn Tam quý xuống đất, rồi chấp tay sau lưng chờ ba người kia đến.

Nhút quý rít giọng nói:

- Quý nhân, người không được ăn thịt tam đệ của ta.

Từ trong đại đường hơn bốn mươi gã môn hạ Thiên Môn cầm đuốc ào ào tủa ra. Theo sau bốn mươi gã môn hạ Thiên Môn là Thất kỳ.

Tất cả vây tròn lấy Trương Quảng.

Nhờ có chiếc mũ đội trên đầu mà Trương Quảng vẫn dấu được chân diện của mình không để cho bọn môn hạ Thiên Môn nhận ra mình.

Thiên Môn môn chủ từ trong đại đường Minh Thần cung chấp tay sau lưng bước ra ngoài mái hiên. Chân diện của Đoàn Bất Quân nhú lại khi thấy nhân dạng của Trương Quảng.

Trương Quảng khoanh tay trước ngực đứng trên đầu tam quý Dật Cung đang nằm dài dưới đất.

Chàng rọi mắt nhìn Thiên Môn môn chủ.

Thiên Môn môn chủ Đoàn Bất Quân trừng mắt nhìn Trương Quảng:

- Người là ai?

Trương Quảng giả tiếng ồm ồm:

- Quý nhân.

- Bồn tọa chưa từng nghe cái tên này trên giang hồ.

- Quý nhân là tên mới đây của bồn nhân. Còn trước đây bồn nhân có tục danh là Ân tướng ma tôn.

Đôi chân mày của Đoàn Bất Quân nhú lại.

Trương Quảng nói:

- Người có phải là Thiên Môn môn chủ Đoàn Bất Quân.

- Chính bồn tọa.

Trương Quảng hừ nhạt rồi gằn giọng ồm ồm nói:

- Môn chủ Thiên Môn! Sao người lại dám giả danh Ân tướng ma tôn của bồn nhân chứ.

Chàng nói dứt lời thì Đoàn Bất Quân ngửa mặt cười sang sảng. Lão cắt ngang tràng tiểu ngạo nhìn Trương Quảng nói: - Người giả quý, giả ma nhất bồn tọa đó à?

- Môn chủ... Bồn nhân chẳng giả quý, giả ma gì đâu. Bồn nhân đến đây tìm người đó.

Người đã giả danh bồn nhân thì phải giao thủ với bồn nhân ba hiệp. Nếu thắng được bồn nhân thì người sẽ là Ân tướng ma tôn. Bằng như không thắng

được bốn nhân thì người đừng cho mình là Môn chủ Thiên Môn nữa. Nếu người không nhận lời của bốn nhân... ta sẽ xé xác thuộc hạ của người mà ăn tươi nuốt sống.

Trương Quảng vừa nói vừa bất ngờ thộp lấy tay Tam quỷ Dật Cung.

Nhút quỷ Dĩ Bát Tăng biến sắc. Lão thét lên:

- Đứng.

Dĩ Bát Tăng nói rồi nhìn về phía Đoàn Bất Quân.

Đoàn Bất Quân nhận được ánh mắt của Nhút đại hộ pháp, đầu thẽ khoanh tay nhìn Trương Quảng xé xác Tam quỷ Dật Cung, mà ôn nhu nói: - Quỷ nhân, bốn môn chủ chấp nhận sự thỉnh cầu của người.

Trương Quảng khoát tay:

- Bốn nhân không thỉnh cầu người mà buộc người.

Nghe lời nói này, bất giác mặt Bất Quân đánh hắt lại:

- Thỉnh cầu hay buộc thì cũng thế thôi.

Đoàn Bất Quân chấp tay sau lưng, thả bước chậm rãi theo những bậc tam cấp. Bốn môn hạ Thiên Môn đồng loạt xướng lên: - Môn chủ uy vũ... Môn chủ uy vũ... Môn chủ uy vũ...

Đoàn Bất Quân đứng đối mặt với Trương Quảng. Lão gằn giọng nói:

- Bản lĩnh của người được bao nhiêu mà đòi giao thủ với bốn môn chủ?

Trương Quảng vẫn khoanh tay trước ngực nhìn Bất Quân.

Chàng trầm giọng ồm ồm nói:

- Bốn nhân đoán chắc lão sẽ dùng Huyết ảnh chương đối phó với bốn nhân. Huyết ảnh chương là công phu tối thượng của Huyết ma năm xưa. Bất cứ ai trúng huyết ảnh chương thì huyết lưu trong cơ thể sẽ bị đóng thành khối mà chết. Kẻ có võ công thâm hậu thì bị hóa giải ngay công lực. Còn người không có nội công thâm hậu thì không phương cứu chữa. Đoàn Bất Quân nghếch mặt nhìn Trương Quảng. Lão nghĩ thầm: “Tên quỷ nhân này sao lại biết rành như vậy.” Trương Quảng nhìn Đoàn Bất Quân nói tiếp: - Mặc dù Huyết ảnh chương lợi hại như vậy nhưng bất cứ môn công phu nào cũng có chỗ nhược của nó. Chỗ nhược của Huyết ảnh chương là càng phát tác càng yếu dần đi.

Chương công đầu tiên của người có uy lực kinh thiên động địa, nhưng đến chương thứ hai thì không còn giữ được uy lực đó, chương thứ ba thì càng yếu hơn nữa... Nếu như bốn quỷ nhân buộc người phải dùng hết chương này đến chương khác thì người chẳng khác nào ngọn đèn dầu bị cạn khô mà chết.

Mặt Đoàn Bất Quân đánh lại hơn.

Đoàn Bất Quân đánh giọng nói:

- Quỷ nhân, dưới a tỳ người có thụ giáo võ công của bốn tọa ư?

- Vậy bốn nhân nói đúng võ công của người chứ.

Đoàn Bất Quân lưỡng lự.

Trương Quảng nói tiếp:

- Ngoài nhược điểm đó ra, bốn quỷ nhân còn biết cái nhược này của người nữa.

- Cái nhược gì nữa?

- Đừng để cho bốn nhân điểm trúng vào tâm trung bản thủ của người khi người phát Huyết ảnh chương đấy nhé.

Câu nói này của chàng chẳng biết tác động thế nào đến Đoàn Bất Quân mà mặt lão sa sầm hẳn xuống. Cùng với những nét sa sầm đó, thì trán Đoàn Bất Quân xuất hiện mồ hôi lấm tấm.

Bất Quân nhìn Trương Quảng gần như không chớp mắt. Y lưỡng lự nói:

- Người là ai?

- Sát sinh của Thiên Môn.

Lời nói còn đọng trên cửa miệng chàng thì bất thành lình một cỗ kiệu hoa sắc sỡ là đà lướt vào, hai cánh mũi của Trương Quảng ngửi ngay được mùi chương khí tỏa ra từ chiếc kiệu hoa sơn son thiếp vàng đỏ.

Chàng chau mày:

- “Tiết Mạc Chước”.

Ý niệm kia còn đọng trong đầu chàng thì Thượng Quan Nghi cùng bốn gã đồng tử và Trữ Thành Danh, cùng hai mươi gã môn hạ Kim Tiền bang xuất hiện rầm rập chạy tới.

Trương Quảng nghĩ thầm: “Ta giả quỷ thì quỷ lại đến.” Chàng nhìn qua Thiên Môn môn chủ Đoàn Bất Quân, từ tốn nói: - Hôm nay Môn chủ có khách viếng thăm. Bốn nhân hẹn người khi khác vậy.

Trương Quảng nói rồi thì triển thuật Lưu thủy hành vân bằng mình bỏ đi. Thấy chàng sử dụng đúng thuật Lưu thủy hành vân của chính mình, Đoàn Bất Quân càng sững sờ hơn. Lão sững sờ nhưng không đuổi theo, bởi vì sự xuất hiện của chiếc kiệu hoa và Thượng Quan Nghi cùng toán người của Lục đại bang.

Thượng Quan Nghi bước đến bên chiếc kiệu hoa, định nhãn nhìn Đoàn Bất Quân.

Bất Quân lừ mắt nhìn Thượng Quan Nghi. Y gắt giọng nói:

- Thượng Quan Nghi bang chủ, chưa có phép của Môn chủ sao lão dám kéo bè kéo đảng đến đây. Lão tưởng Thiên Môn muốn đến là đến sao. Đã đến rồi sao không chịu hành bái bốn môn chủ còn đứng đực ra đó.

Thượng Quan Nghi vuốt râu từ tốn nói:

- Trước đây lão phu còn là Kim Tiền bang chủ thì cần sự bảo trợ của Thiên Môn. Nay thì khác rồi?

- Khác thế nào?

- Thượng Quan Nghi lão phu là Lục đại bang bang chủ, tổng tài hộ pháp của Kim Tiền giáo. Thừa lệnh giáo chủ đến thu nạp Thiên Môn của ngươi.

Mặt Đoàn Bất Quân sa sầm:

- Giáo chủ Kim Tiền giáo của lão hửn là Tiết Mặc Chước.

Rèm kiệu vén lên cùng vớ lời nói của Tiết Mặc Chước:

- Ai dám gọi tên tục của bổn nương.

Chương 50 - Đoạn Trường Tình

Trương Quảng quay lại Thần miếu thì gặp lại Thể Ngọc và Giáng Hoa cung chủ Chàng hồi hã nói: - Cung chủ, chúng ta mau rời khỏi đây... Tiết Mạc Chước đã đến đây rồi.

Giáng Hoa nhìn chàng, rồi lắc đầu:

- Trương công tử... Không... Bọn cung nên gọi công tử bằng gì Trương Quảng hay Du Thiếu Bảo.

- Cung chủ gọi tại hạ thế nào cũng được.

- Bọn cung gọi công tử là Du Thiếu Bảo.

Trương Quảng gật đầu.

Buông tiếng thở dài, Giáng Hoa cung chủ nhìn Trương Quảng:

- Bọn cung sẽ không đi đâu cả. Nhưng nếu công tử muốn bọn cung tỏ lộ tất cả những uẩn khúc của cuộc huyết sát Thiên Vân trang ngày trước, thì phải hứa với bọn cung một chuyện.

- Chuyện gì? Cung chủ nói đi. Nếu không ngoài khả năng của tại hạ.

- Không ngoài khả năng của công tử.

- Tại hạ đang nghe cung chủ nói.

- Bọn cung thỉnh cầu công tử cứu Mạc Dân.

- Mạc Dân bị Thiên Môn môn chủ bắt à?

Giáng Hoa gật đầu thuật lại tất cả mọi chuyện.

Trương Quảng gật đầu:

- Cung chủ, tại hạ hứa sẽ cứu Mạc Dân.

Giáng Hoa ôm quyền xá chàng:

- Bọn cung đa tạ công tử.

Buông tiếng thở dài, Giáng Hoa cung chủ ôn nhu nói:

- Huyết án Thiên Vân trang trước đây khởi phát từ chữ tình mà ra.

Giáng Hoa nhắm mắt lại. Lệ trào ra khóe mắt của người. Giáng Hoa từ tốn nói: - Chữ tình đó kéo theo những chuyện sau đó nữa... mà ta phải giữ kín không nói với người nào.

Nhìn lại Giáng Thể Ngọc, cung chủ nói:

- Thể Ngọc, ngươi cũng không phải là con ruột của ta đâu. Con ruột của bọn cung chính là Mạc Dân.

Lời tự bạch của Giáng Hoa cung chủ khiến cho Thể Ngọc ngơ ngẩn cả người. Nàng nhìn Giáng Hoa nói: - Mẹ... sao mẹ lại nói như vậy... Thể Ngọc là con của mẹ mà.

Giáng Hoa lắc đầu:

- Bọn cung nói thật đó. Tất cả oan nghiệt của võ lâm đời trước đều do một

mình ta tạo ra mà thôi. Hết oan nghiệt này đến oan nghiệt khác. Cuối cùng thì là kết cục hôm nay.

Nhìn lại Trương Quảng, Giáng Hoa nói:

- Du công tử, công tử tha thứ cho bốn cung chủ.

Trương Quảng buông tiếng thở dài:

- Cung chủ, vẫn bồi muốn nghe sự thật uẩn khúc huyết án tám năm trước.

- Tám năm trước vì hận tình, bốn cung đã phối hợp với Môn chủ Thiên Môn để lập huyết án với Thiên Vân trang. Bốn cung và Đoàn Bất Quân đã giả dạng Ân tướng ma tôn, sát hại những nhân vật võ lâm, rồi sau đó trút lên đầu Du Cát Đằng trang chủ Thiên Vân trang.

Trương Quảng hỏi:

- Sao Cung chủ lại làm vậy?

Cúi gằm mặt, Giáng Hoa nói:

- Bốn cung đã từng yêu Du Cát Đằng và bị y phụ tình.

- Phụ thân của tại hạ là một đạo hoa tặc.

Giáng Hoa lắc đầu:

- Không phải? Y không nhận tình của ta... Bởi vì... ta... ta...

Buông tiếng thở dài, Giáng Hoa nói:

- Bởi vì nghĩa huynh của y đã yêu ta.

Minh Thần cung chủ nhìn Thể Ngọc:

- Cổ Tùng Giã... là nghĩa huynh của Du Cát Đằng.

Trương Quảng nghiêm giọng nói:

- Cung chủ đã giết chết Cổ Tùng Giã.

Giáng Hoa nhìn Trương Quảng:

- Đúng... Chính ta giết Cổ Tùng Giã.

Nhìn lại Thể Ngọc:

- Cổ Tùng Giã chính là phụ thân của Thể Ngọc.

Chân diện Thể Ngọc biến sắc xanh rờn.

Nàng gượng hỏi trong khi lệ trào ra khóe mắt:

- Mẹ... Sao mẹ lại giết phụ thân.

- Ta muốn trả hận tình Du Cát Đằng, nhưng võ công của ta thì không thể đánh lại Cát Đằng, nên ta cần đến Nhật Nguyệt di quang. Ta đã vào Minh Thần giáo, kết nghĩa với mẫu thân của Thể Ngọc, lập tình tử muội.

Buông tiếng thở dài, Giáng Hoa nhìn lên bàn thờ linh thần nhỏ giọng: - Ta dùng nhan sắc của mình chiêu dụ Cổ Tùng Giã. Tùng Giã đã lụy sắc đẹp của ta mà hát hủi mẹ con. Y theo đuổi ta như hình với bóng.

Thể Ngọc hỏi:

- Người đã giết mẹ Thể Ngọc?

Giáng Hoa lắc đầu:

- Không... Mẹ của con vì buồn phiền mà chết. Người chết vì yêu và vì sự thủy chung của người.

Thể Ngọc bật khóc:

- Sao người ác như vậy.

- Ta chỉ nghĩ đến một chuyện duy nhất là trả hận tình.

- Vậy còn phụ thân của Mạc Dân.

- Chỉ là một con người tầm thường qua đường khi ta đang là một thiếu nữ thất tình với Du Cát Đăng.

Trương Quảng buông tiếng thở dài lắc đầu.

Thể Ngọc nói:

- Sao mẫu thân giết Cổ Tùng Già gia gia?

Nhìn Thể Ngọc, Giáng Hoa nói:

- Thể Ngọc, ta không giấu con điều gì nữa. Tất cả sự thật ta phơi bày ra rồi, do ta định tội ta.

Thở ra nhẹ nhẹ, Giáng Hoa nói tiếp:

- Cổ Tùng Già đem Nhật Nguyệt di quang đến Minh động tiếp thụ âm dương chân khí trong Minh động. Một khi Nhật nguyệt di quang tiếp thụ được âm dương tiên thiên khí sẽ trở thành Huyết tử lệnh.

Trương Quảng cau mày:

- Huyết tử lệnh... phải chăng nó là lệnh khí sát nhân tối thượng của võ lâm thiên tôn, dùng để thực hiện huyết lệnh.

- Đúng.

Nhìn Thể Ngọc, Giáng Hoa nói:

- Khi ta lấy được Nhật nguyệt di quang, liền sát tử ngay Cổ Tùng Già, ta muốn dùng Nhật nguyệt di quang để trả hận tình. Nhưng khi có Nhật nguyệt di quang rồi thì mới biết rằng nó không như lời đồn đãi của thiên hạ. Nó chỉ là đôi nhật nguyệt ma hoàn tầm thường.

Bỏ thì uổng, cuối cùng ta trao lại cho Mạc Dân làm binh khí hộ thân.

Thể Ngọc cắn răng trên vào môi dưới đến độ tóe máu. Nàng thỏn thức hỏi: - Đã giao hận thù như vậy rồi sao bà còn nuôi Thể Ngọc kết tình phu phụ với Mạc Dân?

Cúi mặt nhìn xuống mũi hài, Giáng Hoa cung chủ nói:

- Ta muốn đền bù lại cho Thể Ngọc để chuộc tội với song đường của con.

Thể Ngọc bật khóc, lắc đầu:

- Không... Thể Ngọc không tin.

Nàng nhìn thẳng vào mắt Giáng Hoa cung chủ - Bà có ý đoạt Minh Thần cung. Bà biết khi Thể Ngọc trưởng thành thì nhất định phải trao lại Minh Thần cung cho Thể Ngọc. Bà đâu muốn điều đó nên buộc phải gắn Mạc Dân với Thể Ngọc.

Buông tiếng thở dài, Giáng Hoa cung chủ nói:

- Ta cũng có ý đó.

Thể Ngọc nhìn chăm chăm Giáng Hoa cung chủ:

- Bà tàn nhẫn lắm.

Giáng Hoa nhìn nàng:

- Thể Ngọc, tất cả những uân khúc ta đã nói ra cả rồi. Giờ con và Du Thiệu Bảo có thể lấy mạng ta trả thù cho song đường.

Trương Quảng nhìn Thể Ngọc.

Chàng nhìn lại Giáng Hoa cung chủ từ tốn nói:

- Nếu Giáng Hoa cung chủ sợ hậu họa thì đã giết Thể Ngọc khi còn trong trứng nước rồi.

Vậy xem như sự dưỡng dục của người đã bù đắp lại tội lỗi của người.

Chàng mím hai cánh môi, từ tốn nói:

- Riêng tại hạ... Nếu để trả hận bằng máu thì tại hạ e rằng mình sẽ biến thành ác ma nhân bởi huyết hận Thiên Vân trang. Nhưng sư tôn đã dạy, trả hận không phải là cách để tìm sự công bằng. Giết một người để thỏa mãn lòng hận thù thì chỉ làm cho mình thêm hận thù mà thôi.

Chàng buông tiếng thở dài:

- Tại hạ chẳng đòi hỏi ở cung chủ điều gì?

Giáng Hoa nhìn Trương Quảng:

- Biết sự thật như vậy rồi, Du công tử định cứu Mạc Dân không?

- Cung chủ đoán xem, tại hạ có cứu y không?

- Số phận của Mạc Dân giống như bốn cung chăng?

- Số phận của cung chủ là của cung chủ, có gì Mạc Dân lại giống cung chủ được.

Thở hắt ra một tiếng, Trương Quảng nói:

- Tại hạ sẽ cứu y.

Thể Ngọc lắc đầu:

- Trương ca ca.

Giáng Hoa nhìn Trương Quảng ôn nhu nói:

- Bốn cung chỉ còn biết khấu đầu trước Trương công tử mà thôi Nói rồi Giáng Hoa toan sụp lạy Trương Quảng nhưng chàng đã vội cản lại: - Cung chủ, xin đừng làm vậy. Tại hạ chưa cứu được Mạc Dân huynh.

- Một lời nói của Trương Quảng... Bồn cung mãi nguyện rồi.

Giáng Hoa quay bước tiến thẳng đến bệ thờ Minh thần. Người đứng trước án đại thư, mặt cúi gầm xuống.

Thê Ngọc và Trương Quảng nhìn Giáng Hoa.

Trương Quảng nghĩ thầm:

“Giáng Hoa cung chủ đang sám hối.” Ý niệm đó còn đọng trong tâm tưởng của Trương Quảng thì bất thành linh Giáng Hoa phụ nhân đập đầu mình vào án thờ minh thần.

- Bộp...

Hai chân của người từ từ quy xuống.

Trương Quảng và Thê Ngọc vội lao đến đỡ lấy Giáng Hoa cung chủ. Giáng Hoa nhìn Thê Ngọc: - Thê Ngọc... tha thứ tội cho ta... Mặc dù... con không phải là con ruột của ta... nhưng ta rất yêu thương con... yêu thương con nhiều lắm.

Thốt ra câu này mà lệ trào ra khóe mắt của Giáng Hoa.

Thê Ngọc ôm chầm lấy Giáng Hoa. Bao nhiêu niềm tủi hận mà nàng vừa có qua lời tự bạch của Minh Thần cung chủ bỗng chốc tan biến theo những giọt lệ trên mắt Giáng Hoa.

Thê Ngọc nói:

- Ngọc nhi không nghĩ gì nữa... Ngọc nhi không nghĩ gì nữa.

Giáng Hoa nắm lấy tay nàng:

- Ngọc nhi... Hãy gọi ta bằng hai tiếng mẫu thân.

Thê Ngọc bật khóc. Nàng thôn thức gọi Giáng Hoa:

- Mẫu thân... Mẫu thân...

Nụ cười gượng hé nở trên hai cánh môi của Giáng Hoa. Người nắm tay Trương Quảng: - Trương công tử, ta gửi Ngọc nhi cho ngươi, ráng chăm sóc Ngọc nhi... Bồn cung đi trước tạ tội với những người đã chết vì hận tình của bồn cung.

Giáng Hoa nói được bấy nhiêu nhìn lại Thê Ngọc lần nữa. Nụ cười héo hắt lại hiện trên hai cánh môi của người. Giáng Hoa thều thào nói: - Giáng Thê Ngọc.

Nói được bấy nhiêu Giáng Hoa cung chủ từ từ buông thẳng tay rồi trút hơi thở sau cùng.

Thê Ngọc ôm chặt lấy thân xác Giáng Hoa, gào lên:

- Mẫu thân.

Nếu Giáng Hoa cung chủ nghe được tiếng gào này của Thê Ngọc, hẳn sẽ ngâm cười nơi suối vàng.

Trương Quảng và Thê Ngọc đưa xác Giáng Hoa cung chủ vào mật đạo bí mật sau cổ miếu. Sau khi an táng cho Giáng Hoa và cả bộ khô cốt của Cổ Tùng Giã rồi, Thê Ngọc mới nói: - Trương huynh, giờ muội và huynh sẽ làm gì?

Trương Quảng nhìn nàng:

- Thê Ngọc đoán xem, huynh làm gì nào?
- Quay lại cứu Mạc Dân.
- Lần này thì Thê Ngọc đoán đúng rồi.

Nàng lắc đầu:

- Chưa phải lúc.
- Trương huynh đã hứa với Giáng Hoa cung chủ. Lời hứa của một nam tử đại trượng phu không thể sai được.

- Muội biết... Nhưng lúc này tại Minh Thần cung không phải chỉ có một Thiên Môn môn chủ Đoàn Bất Quân, mà còn có Tiết Mạc Chước. Quay lại Minh Thần cung bây giờ, huynh chẳng khác nào đem thân nạp vào miệng hổ. Mạc Dân đã tự trối mình giao nộp cho Thiên Môn môn chủ Đoàn Bất Quân. Huynh là người thông minh, chẳng lẽ lại định đi theo con đường hồ đồ của Mạc Dân sao?

Nàng nhìn Trương Quảng:

- Thê Ngọc không tin Trương ca ca là kẻ hồ đồ như Mạc Dân.
- Theo ý muội thì chúng ta làm gì?

Thê Ngọc nghiêm giọng nói:

- Huyết lệnh võ lâm.
- Đến Minh Động ư?

Thê Ngọc gật đầu:

- Huynh thử nghĩ xem, đôi nhật nguyệt ma hoàn của Mạc Dân lại không phải là huyết lệnh võ lâm.

Trương Quảng mỉm cười nói:

- Huynh không đoán ra được điều này.
- Huynh đừng giả vờ không đoán ra.

Trương Quảng khoát tay:

- Thê Ngọc muội đã đoán ra điều gì... Cho huynh biết với.
- Huynh khéo lắm, huynh không muốn nói với muội phải không?
- Phải chăng ý của muội muốn nói đôi nhật nguyệt di quang của Mạc Dân chỉ là hàng giả.

Thê Ngọc gật đầu:

- Đúng như vậy. Nó là thứ giả thôi. Còn đây mới là nhật nguyệt di quang

huyết lệnh võ lâm thật.

Nàng lấy đôi nhật nguyệt di quang chìa đến trước mặt Trương Quảng nói tiếp: - Phụ thân của muội đã ngầm đoán được ý định của Giáng Hoa cung chủ, người sợ điều tệ hại xảy ra cho Du Cát Đằng bá bá, nên đã chế tác một cặp nhật nguyệt ma hoàn khác. Sự lo xa của người cũng không cãi lại được định số.

- Cô Tùng Già minh chủ có đôi mắt tinh tường hơn người, nhưng ngay cả một người có bản lĩnh như phụ thân muội cũng không vượt qua được lưới tình.

Thê Ngọc buông tiếng thở dài rồi nói:

- Thế mới có câu, anh hùng khó qua ải mỹ nhân. Trở lại chuyện nhật nguyệt di quang, Thê Ngọc nghĩ, huynh và Thê Ngọc phải đến Minh Động thôi.

- Thê Ngọc cần Huyết lệnh võ lâm.

- Không phải Thê Ngọc cần... mà huynh cần.

- Muội nghĩ huynh cần.

Nàng gật đầu:

- Bỏ tất cả những oán thù, kiếp hận qua một bên thì với hiện tại chỉ có mình huynh đủ thiên chức tiêu diệt ác nhân ma đạo.

Trương Quảng nhướng mày:

- Huynh ư? Mà không phải một người nào khác?

- Chỉ có huynh thôi. Vì huynh có phận với chức nghiệp đó. Huynh nghĩ xem, một khi Chu Kiến Văn thụ học được võ công của Tiết Mạc Chước, lại còn Tiết Mạc Chước nữa...

Nếu sau này ma đạo có thêm Thiên Môn môn chủ thì võ lâm Trung Nguyên như thế nào?

Trương Quảng mỉm cười:

- Huynh hiểu ý của Thê Ngọc rồi, nhưng muội có tự hỏi... Huyết lệnh võ lâm có giúp huynh thực hiện thiên chức đó không?

- Chưa có huyết lệnh võ lâm... Chúng ta không thể nói trước được. Theo ý Thê Ngọc, chúng ta chỉ có mỗi một con đường duy nhất là đến Minh Động. Tiếp âm dương tiên khí vào Nhật nguyệt di quang để nó trở thành huyết lệnh võ lâm.

- Lâu lắm rồi, huynh không nghe lời của ai cả. Nhưng hôm nay có lẽ phải nghe theo chỉ huấn của một người xa lạ... người đó chính là Giáng Thê Ngọc.

Nàng lườm Trương Quảng:

- Trương ca ca khéo nói lắm.

Trương Quảng cười khẩy:

- Đôi khi phải thối lại một bộ mới có thể tiến lên được chứ. Huynh và muội sẽ đến Minh Động, nhưng muội biết Minh Động ở đâu chứ?

Thê Ngọc gật đầu:

- Cung chủ đã nói với Thê Ngọc.

- Ở đâu?

- Trên Kim Đỉnh Tự.

- Kim Đỉnh tự?

Nàng gật đầu.

Trương Quảng nói:

- Trong bách khoa toàn thư của sư tôn viết lại, Kim Đỉnh tự là thánh địa của võ lâm.

- Nếu là Thánh địa thì huyết lệnh võ lâm phải có uy lực vô biên rồi.

Trương Quảng ngập ngừng:

- Huynh sợ...

- Huynh sợ gì?

Chàng nghiêm giọng nói:

- Chúng ta đến Thánh địa võ lâm... Mục đích lấy Huyết lệnh đó là điều cấm đối với võ lâm giang hồ. Phạm vào điều cấm đó, muội biết như thế nào không? Không có đất chôn thầy đó. Thứ hai, nếu như có Huyết lệnh võ lâm, lại để nó rơi vào tay Tiết Mạc Chước hay Kiến Văn hoặc một người nào khác có dã tâm thì họa chồng họa...kiếp chồng kiếp.

- Muội đã suy nghĩ đến điều này?

- Đã suy nghĩ? Vậy muội có ý gì khác hơn không?

Nàng nhìn thẳng vào mắt Trương Quảng:

- Huyết lệnh võ lâm là báu vật trấn võ của võ lâm Trung Nguyên để khắc trừ ma đầu.

Huynh và muội có thể mượn nó thôi. Khi thực hiện xong thiên chức, huynh và muội sẽ đem trả lại.

Trương Quảng nhìn nàng lắc đầu:

- Ý của muội hay quá! Ai cũng nghĩ ra được, ngay cả một đứa con nít cũng nói được như muội.

Thê Ngọc đỏ mặt:

- Ca ca...

Chàng mỉm cười:

- Nhưng đôi lúc ý của một đứa trẻ lại là chân lý mà kẻ dày dạn kinh

nghiệm chẳng bao giờ nghĩ tới được.

Nàng lườm chàng:

- Ca ca cứ hay ghẹo muội.

- Huynh quên mất, muội đâu phải là một đứa trẻ nít nào. Nếu một đứa trẻ ngây thơ thì đâu biết yêu như Thê Ngọc... Lời nói của huynh hẳn là chân lý rồi.

Trương Quảng nói dứt câu phá lên cười, trong khi Thê Ngọc bẽn lễn thẹn thùng.

Chương 51 - Minh Cung Đồi Chủ

Trở lại với cục trường tại Minh Thần cung.

Thiên Môn môn chủ Đoàn Bất Quân định nhân nhìn Tiết Mặc Chước. Nhận dạng Tiết Mặc Chước trong bộ thụng y có mũ trùm đầu, khiến họ Đoàn nghĩ thầm: “Lại thêm một quỷ nhân nữa.” Mặc dù nghĩ vậy, nhưng Đoàn Bất Quân vẫn tự thị nói: - Tiết Mặc Chước, bản tọa có nghe danh tiếng của nương nương. Rất muốn tao ngộ với nương nương, nhưng bản tọa tự hỏi nương nương có bản lĩnh gì để bản tọa tỏ lòng ngưỡng mộ nương nương đây?

Y nhếch mép cười ruồi, biểu lộ thái độ tự thị của mình rồi nói tiếp: - Riêng bản tọa thì Thượng Quan bang chủ hẳn đã biết rồi, không cần thiết để bản tọa tự giới thiệu mình.

Tiết Mặc Chước nhìn sang Thượng Quan Nghi:

- Thượng Quan bang chủ, hãy nói cho Môn chủ Thiên Môn biết phải làm gì để được sống.

Thượng Quan Nghi ôm quyền xá Tiết Mặc Chước, cung kính nói:

- Lão nô tuân lệnh nương nương.

Thượng Quan Nghi nhìn lại Đoàn Bất Quân:

- Môn chủ, Kim Tiền giáo chủ thánh nữ nương nương đến đây để thu nạp Thiên Môn về với Kim Tiền giáo. Môn chủ chỉ có một sự lựa chọn đó thôi.

Đoàn Bất Quân ngửa mặt cười sang sảng. Lão cắt ngang tràng tiếu ngạo: - Thượng Quan lão quỷ, từ bấy lâu nay giới võ lâm đều nói lão là kẻ gian trá khó lường.

Lúc thì theo người này, lúc thì theo người khác. Nhưng xem chừng hôm nay, lão rất tự tin vào mắt của mình mà dẫn bước theo Tiết Mặc Chước. Chắc hẳn Tiết Mặc Chước võ công cao thâm sánh tợ võ lâm thiên tôn đời trước. Nếu đúng như bản tọa nghĩ... Thiên Môn của bản tọa sẽ thuộc về Kim Tiền giáo của lão rồi đó.

Thượng Quan Nghi khoát tay:

- Đoàn môn chủ nói sai rồi, Kim Tiền giáo của thánh nữ nương nương, chứ không phải của lão hủ đâu. Lão hủ chỉ là một bang chủ nhỏ nhoi trong Kim Tiền giáo mà thôi.

- Lão tôn kính Tiết Mặc Chước như vậy à?

Thượng Quan Nghi ôm quyền:

- Lão hủ chỉ là lão nô của thánh nữ nương nương.

Đoàn Bất Quân khoát tay:

- Thế thánh nữ nương nương Tiết Mặc Chước của Thượng Quan tiên sinh có bản lĩnh gì mà muốn thu nạp Thiên Môn của bản tọa.

Thượng Quan Nghi nhìn lại Tiết Mạc Chước, ôm quyền nói:

- Nương nương, Đoàn môn chủ muốn tận mục sở thị võ công của nương nương.

Tiết Mạc Chước từ tốn nói:

- Thiên Môn có bao nhiêu người?

- Dạ... Theo lão nô biết, tất cả mọi nơi trên giang hồ đều có phân đàn của Thiên Môn.

- Bọn nương muốn biết tại đây.

- Cũng rất đông.

- Theo ý của lão có nên giết hết không?

Thượng Quan Nghi lắc đầu:

- Nếu nương nương giết hết thì chúng ta chẳng đắc lợi gì. Lão nô nghĩ nương nương chỉ nên cho Môn chủ Đoàn Bất Quân biết sự lợi hại của nương nương như thế nào?

Tiết Mạc Chước gật đầu:

- Được...

Lời còn đọng trên cửa miệng mục ma đầu thì thân ảnh mục vụt cái lướt đi như một bóng quỷ ma trời. Mục lướt ngay trên đầu bọn môn hạ Thiên Môn của Đoàn Bất Quân. Thân ảnh mục với chiếc áo choàng rộng chằng khác nào cánh dơi, với chiếc bóng đen khổng lồ phủ trùm trên đầu bọn môn hạ Thiên Môn.

Đoàn Bất Quân gần như chết điếng cả người khi thấy bóng dáng thần chết lướt đến đầu thì người của Thiên Môn rụng đầu đến đó. Bốn mươi gã thuộc hạ Thiên Môn nhanh chóng rơi đầu xuống chân mà chân thì vẫn trụ vững như những pho tượng. Gần như chẳng một ai kịp thốt ra lời trời trắng, hay bật ra tiếng gào đau đớn bởi cái chết rơi đầu đó.

Thủ pháp giết người của Minh Thần cung khiến cho quỷ thần cũng phải hồn siêu phách lạc chứ đừng nói đến con người.

Thiên Môn môn chủ bây giờ không làm chủ được mà phải thôi hấn về sau mấy bộ.

Thất Kỳ lẫn Tứ quỷ cũng bàng hoàng với cảnh tượng khủng khiếp mà đồng thời bộ cùng với Đoàn Bất Quân.

Thực hiện xong chức trách của một thần chết, Tiết Mạc Chước khoát tay. Mục không di dời cước pháp mà là đà lướt đến ngay trước mặt Đoàn Bất Quân.

- Các ngươi đã chứng nghiệm uy lực thần công quảng đại của bọn cô nương rồi chứ?

Mồ hôi xuất hạn ra trán Đoàn Bất Quân. Lão ngật ngừng nói:

- Nương nương định làm gì bỗng toạ.

Đôi mắt xanh rờn của Tiết Mạc Chước rơi vào Đoàn Bất Quân. Chạm vào đôi mắt của mục ma đầu Tiết Mạc Chước, bất giác mắt Bất Quân tối sầm, tứ chi bủn rủn.

Lão cố bặm môi để giữ khí phách nhưng khôn nổi, thần nhãn của Tiết Mạc Chước như thể cướp lấy tất cả thần thức của Đoàn Bất Quân. Lão càng cố gượng thì càng bị thần quang của Tiết Mạc Chước khủng bố tinh thần, khiến cho tứ chi cứ run lên bần bật.

Cuối cùng Đoàn Bất Quân gần như không chịu đựng được nữa, mà quỵ thóp xuống đất.

Lão gượng nói:

- Thiên Môn thần phục nương nương.

Tất nhiên thấy Môn chủ của mình thuận phục quý nữ Tiết Mạc Chước thì Thất Kỳ lẫn Tứ quý cũng đâu thể đứng yên được. Tất cả đồng loạt quỵ xuống theo Đoàn Bất Quân rồi nói: - Chúng tôi thần phục nương nương.

Họ nói dứt câu thì Tiết Mạc Chước ngửa mặt cười lên khanh khách. Tràn ngập của Tiết Mạc Chước nghe tựa như tiếng ma tru quỷ khóc, càng tạo ra không gian khủng bố rờn rợn.

Thượng Quan Nghi bước đến bên Tiết Mạc Chước.

- Nương nương, mặc dù Thiên Môn môn chủ đã thần phục nương nương, nhưng nhất thời không đáng tin được.

Tiết Mạc Chước nhìn qua Thượng Quan Nghi:

- Thế thì phải làm gì?

- Tục cốt đoạn mạch.

Tiết Mạc Chước gật đầu:

- Lão nô khá lắm.

Tiết Mạc Chước nhìn lại Đoàn Bất Quân. Mục bất ngờ vươn hữu thủ với năm móng vuốt nhọn hoắc, bầu lấy sau gáy Thiên Môn môn chủ.

Đoàn Bất Quân rống lên một tiếng khủng khiếp:

- A...

Tiếng rú của Môn chủ Thiên Môn Đoàn Bất Quân khiến cho Thất Kỳ lẫn Tứ quý kinh hồn lạc phách. Tất cả đồng cúi mọp, úp mặt xuống đất.

Tiết Mạc Chước rút hữu thủ lại.

Những tưởng đâu Đoàn Bất Quân đã chết nhưng lão không rống lên nữa mà lại định nhãn nhìn Tiết Mạc Chước.

Minh Thần cung chủ nói:

- Bốn nương đã dùng thuật túc cốt đoạn mạch để khắc chế Môn chủ. Kể từ hôm nay Môn chủ sẽ đặt dưới quyền quản thúc của Thượng Quan lão nô.

Môn chủ Thiên Môn Đoàn Bất Quân dập đầu:

- Đa tạ... nương nương.

Trán của lão vừa chạm xuống sàn đá thì Bất Quân bất ngờ chồm lên, lão vận tất cả công lực trong người mình vồ thẳng vào đan điền của Tiết Mạc Chước.

- Âm...

Sự biến hoàn toàn bất ngờ, những tường đầu Tiết Mạc Chước hứng trọn một đạo huyết ảnh chưởng khủng khiếp của Môn chủ Thiên Môn sẽ tan xác. Không như mọi người tưởng, hứng trọn một đạo huyết ảnh chưởng bất ngờ tập kích của Thiên Môn môn chủ, thân ảnh Tiết Mạc Chước bị đẩy lên cao những mười trượng.

Thượng Quan Nghi biến sắc nghĩ đến hậu họa sắp tới mình nếu Tiết Mạc Chước rơi vào tử cảnh. Ý niệm đó khiến lão chực quay lưng đào thoát, nhưng rồi từ trên cao mười trượng, thân ảnh Tiết Mạc Chước không rơi xuống mà là là, đáp ngay xuống chỗ cũ như một cánh bướm, trông thật nhẹ nhàng và khoan thai.

Thượng Quan Nghi thở phào một tiếng như thể trút bỏ được gánh nặng trên vai mình.

Vỗ một chưởng bất ngờ tập kích Tiết Mạc Chước vào đúng tử huyết đan điền, Minh Thần cung chủ Thiên Môn đoán chắc đan điền của Tiết Mạc Chước vỡ toang, lực phủ ngũ tạng phơi ra ngoài bởi chưởng công của lão, nhưng khi Tiết Mạc Chước hạ thân xuống một cách bình an vô sự, lại chẳng có biểu hiện gì thì họ Đoàn chẳng còn hồn vía gì nữa, mà bật lùi lại, nói: - Ta sai rồi.

Tiết Mạc Chước cất tiếng eo éo, nghe rợn cả cột sống:

- Người tưởng đánh lén có thể giết được bốn nương ư?

Hừ nhạt một tiếng, Tiết Mạc Chước nói:

- Nội lực của người cũng rất cao thâm đó nhưng đối với bốn nương chẳng khác nào đem muối bỏ biển mà thôi.

Đoàn Bất Quân nhìn Tiết Mạc Chước gần như không chớp mắt. Lão không tin vào sự thật này nhưng sự thật vẫn là sự thật.

Đoàn Bất Quân run giọng nói:

- Bốn tọa phải làm vậy vì thánh nữ đã dùng thuật túc cốt đoạn mạch đối với bốn tọa.

Tiết Mạc Chước phá lên cười:

- Bồn nương còn làm hơn thế nữa kia.

Mụ vừa nói vừa bắt ngờ lắc vai trờ tới. Thủ pháp của Tiết Mạc Chược nhanh không thể tưởng. Không đầy một cái chớp mắt, đôi trảo công quỹ di của mụ đã thộp vào hai bờ vai của Đoàn Bất Quân.

- Phập...

Đoàn Bất Quân rống lên:

- A...

Đôi tay của lão bị Tiết Mạc Chược giật phắt ra khỏi hai bờ vai. Đoàn Bất Quân nhận cái đau khủng khiếp gần như phát cuồng, mà thi triển luôn khinh thuật lưu thủy hành vân thoát qua đầu Tiết Mạc Chược lao về phía trước.

Mặc dù thuật khinh thân lưu thủy hành vân của Đoàn Bất Quân kỳ tuyệt, nhưng thủ pháp của Tiết Mạc Chược vẫn nhanh hơn bội phần. Mụ chỉ xoay mình, vươn tay quỹ thủ như dài ra, rồi thộp lấy cổ chân họ Đoàn kéo giật lại.

Tiết Mạc Chược rít giọng nói:

- Bồn nương xé xác người.

Tiết Mạc Chược vừa toan thực hiện điều đó thì Thượng Quan Nghi hỏi hả nói: - Nương nương dừng tay.

Tiết Mạc Chược nghe Thượng Quan Nghi nói, liền giằng Đoàn Bất Quân xuống sàn đá: - Bộp.

Bất Quân nện lưng xuống đất, nằm duỗi dài, chẳng động đậy. Hai bờ vai lão phún máu rưới đỏ sân tràng.

Tiết Mạc Chược nhìn Thượng Quan Nghi:

- Lão nô muốn gì?

Thượng Quan Nghi ôm quyền nói:

- Nương nương... Lão nô xin nương nương cho y được sống để giúp nương nương cải tục Thiên Môn thành Kim Tiền giáo.

Tiết Mạc Chược gật đầu:

- Bồn nương giao hấn cho người đó.

Thượng Quan Nghi ôm quyền:

- Lão nô thành bái tạ nương nương.

Thượng Quan Nghi nhìn lại Đoàn Bất Quân. Lão điểm nụ cười mỉm rồi bước đến bên họ Đoàn.

Bất Quân nói:

- Thượng Quan lão quỷ, bồn tọa cầu xin lão giết bồn tọa đó.

Thượng Quan Nghi không đáp lời Đoàn Bất Quân mà điểm huyết cầm máu cho y.

Lão ngồi xuống bên cạnh Bất Quân:

- Môn chủ, nương nương đã ban đại ân cho Môn chủ, còn sống phải biết mang ơn nương nương chứ. Lão chỉ có thể giúp Môn chủ một lần này thôi, nhưng sẽ không giúp lần thứ hai đâu.

Thượng Quan Nghi nói xong, tiếp tục điềm chỉ vào đôi cước pháp của Đoàn Bất Quân.

Bất Quân biến sắc:

- Thượng Quan lão tặc, lão định làm gì bọn môn chủ?

Thượng Quan Nghi nhìn Bất Quân, vuốt râu nói:

- Chặt chân Môn chủ, để Môn chủ không còn bỏ đi đâu được nữa.

Đoàn Bất Quân trừng mắt nhìn Quan Nghi:

- Lão...

Thượng Quan Nghi mỉm cười, nhặt lấy một ngọn khoái đao, rồi vung lên chém xả xuống đôi chân của Bất Quân: - Phập.

Đôi chân Bất Quân bị tiện lìa ra khỏi thân ảnh gã. Bất Quân lịm đi không còn biết gì nữa.

Thấy Thượng Quan Nghi hành xử Bất Quân, Tiết Mặc Chước khẽ gật đầu.

Thất Kỳ lần Tứ quỷ chứng kiến cảnh tượng của Đoàn Bất Quân Môn chủ mà chẳng còn đủ dũng lực thoát được lời nào, hay có thể ngẩng mặt lên. Tất cả đều úp mặt xuống đất khấn thầm kiếp họa đừng giáng xuống đầu họ.

Thượng Quan Nghi đứng lên.

Lão nói với hai ả nô nữ:

- Hai người chăm sóc cho Đoàn tôn giá.

Hai ả nô nữ cung kính nói:

- Chúng nô nữ tuân lệnh Thượng Quan tổng quản.

Lão khẽ gật đầu rồi quay lại ôm quyền khúm núm nói với Tiết Mặc Chước: - Thánh nữ nương nương, Minh Thần cung trước đây là một tòa cung huyền bí. Lão nô nghe nói nó rất đẹp. Lão nô cung thỉnh nương nương quá mắt nhìn qua Minh Thần cung.

Tiết Mặc Chước gật đầu:

- Được.

Tiết Mặc Chước đi trước, Thượng Quan Nghi cùng bốn gã đồng tử nổi gót theo sau. Tiết Mặc Chước chấp tay rảo bước đi khắp mọi nơi trong tòa Minh Thần cung.

Mụ quay lại nói với Thượng Quan Nghi:

- Tòa cung này đẹp lắm. Rất vừa ý của bọn nương.

- Lão nô sẽ cho trùng tu lại, còn đẹp hơn bây giờ nữa. Thánh nữ lưu lại

đây hẳn tốt cho thánh nữ.

Tiết Mạc Chược khẽ gật đầu.

Mụ rảo bước rồi yên vị vào chiếc ngai có cần những hạt dạ minh châu lấp lánh.

Thượng Quan Nghi khom người bước đến bên Tiết Mạc Chược:

- Nương nương, lão nô thấy nương nương có điều gì đó không được vui.

Tiết Mạc Chược nhìn sang lão:

- Sao lão biết?

- Lão nô đoán như vậy.

- Đúng! Bỏn nương không được vui lắm. Hừ... Nếu như Chu Kiến Văn không phản bội bỏn nương thì bây giờ có lẽ niềm vui của bỏn nương trọn vẹn hơn.

Thượng Quan Nghi giả lả nói:

- Lão nô đã biết chuyện này rồi.

- Lão biết vậy có giúp gì được cho bỏn thánh nữ nương nương không?

Thượng Quan Nghi giả lả cười:

- Nương nương, tất nhiên lão nô phải giúp nương nương chứ. Hiện thời lão nô đang khuyên dụ Kiến Văn, cải hóa y sau này phải thật trung thành với nương nương... Xin nương nương cho lão nô thêm một thời gian nữa.

Nhìn Thượng Quan Nghi, Tiết Mạc Chược gằn giọng nói:

- Lão cải hóa được y à?

- Lão nô làm tất cả mọi điều vì nương nương thôi à.

Tiết Mạc Chược gật đầu:

- Tốt lắm, bỏn nương sẽ cho lão những phần thưởng hậu hỷ.

- Lão nô chỉ muốn được làm đệ tử của nương nương.

Thượng Quan Nghi nói rồi quỳ xuống ngay dưới chân Tiết Mạc Chược.

Tiết Mạc Chược nhìn lão:

- Sao lão lại muốn làm đệ tử của bỏn nương mà không đòi hỏi điều gì khác.

- Có được một phần võ công của thánh nữ nương nương, Thượng Quan Nghi sẽ thay chủ nhân mưu cầu đại cuộc võ lâm. Không để người nhọc công, nhọc sức. Bây giờ nương nương chỉ còn hưởng thụ thôi à.

Tiết Mạc Chược ngửa mặt cười.

Nghe Tiết Mạc Chược cười mà Thượng Quan Nghi cúi gằm mặt xuống.

Tiết Mạc Chược cắt ngang tràng tiếu ngạo, rồi nói:

- Bỏn nương có thể cho lão nhiều thứ trên đời này, nhưng võ công tuyệt đối thì không.

Thượng Quan Nghi dập đầu xuống hải Tiết Mạc Chước:

- Lão nô hiểu... Lão nô vô phần vô phúc... Mong nương nương miễn thứ.
- Lão hiểu như thế thì tốt. Hãy lo tròn chức phận của lão là được rồi. Bồn nương không để lão thiệt thòi đâu.

- Lão nô sẽ làm tròn chức phận của mình.

- Đứng lên đi.

Thượng Quan Nghi đứng lên:

- Nương nương có điều chi muốn chỉ giáo lão nô?

- Không... Lão lui ra đi.

- Tuân lệnh nương nương.

Thượng Quan Nghi lui bước đến bên bốn gã đồng tử. Lão gằn giọng nói:

- Các người hầu hạ nương nương. Nếu có ai sơ suất, lão phu sẽ trừng trị người đó.

Bốn gã đồng tử khúm núm nói:

- Tuân lệnh Thượng Quan tổng quản.

Thượng Quan Nghi vuốt râu từ tốn nói:

- Bất cứ ai trong các người làm cho nương nương vui vẻ, lão phu sẽ trọng thưởng hậu hỷ.

Lão nói rồi đi trở ra cửa đại đường Minh Thần cung, rồi đóng ngay cửa lại. Thượng Quan Nghi chấp tay sau lưng rảo bước đi chậm rãi. Lão vừa đi vừa nghĩ thầm: “Mụ quỷ không truyền thụ võ công cho Thượng Quan Nghi chỉ vì lão không phải là trang nam tử như Chu Kiến Văn. Hừ... Cho dù lão phu có cung phụng mụ bao nhiêu thì lão cũng không thể bằng tên tiểu tử họ Chu kia.” Lão dừng bước nheo mày khi nhận ra Thất Kỳ và Tứ quỷ vẫn úp mặt quỳ dưới đất. Nụ cười mỉa hiện lên hai cánh môi Thượng Quan Nghi. Lão nghĩ tiếp: - “Một ngày nào đó... Thượng Quan lão phu cũng thay thế mụ quỷ dữ này... Các người cũng sẽ sùng bái Thượng Quan lão phu như sùng bái Tiết Mạc Chước.”

Chương 52 - Đoạt Tâm Định Mạng

Cửa thạch lao dịch mở, Chu Kiến Văn đang ngồi trong góc bật đứng lên nhìn ra cửa. Ắn nô nữ trong bộ trang phục trắng toát bước vào. Mặc dù thấy ắ nô nữ đó vận trang phục phơi cả đôi tay trần trắng nõn, nhưng Kiến Văn chẳng có chút gì gọi là phản kích trước ắ.

Ắ đặt mâm đồng xuống sàn đá, rồi nhìn Kiến Văn.

Bộ mặt thảm khổ của Kiến Văn, với chiếc cằm râu mọc tua tủa, tóc xõa dài, rồi bệt lại.

Chẳng một ai còn nhận ra y trước đây là một mỹ nam tử, một đạo hoa tặc mà những mỹ nhân dễ rơi vào vòng tay của gã.

Kiến Văn buông tiếng thở dài ảo não khi thấy những đĩa thức ăn nóng và bầu rượu hai cân. Y nhìn ắ nô nữ, nhỏ nhẹ nói: - Đây là bữa ăn ngon mà Thượng Quan tổng quản thỉnh mời công tử.

Kiến Văn lắc đầu, buông tiếng thở dài nói:

- Lão tặc Thượng Quan muốn giết ta à.

- Nô nữ không biết. Nô nữ chỉ đến dâng thức ăn và rượu cho công tử thôi.

Kiến Văn chồm lên rồi gào thét:

- Ta không muốn chết... Ta không muốn chết... Ta không ăn đâu... Ta không ăn đâu...

Y bật khóc thổn thức. Vừa khóc Kiến Văn vừa nói:

- Ta không muốn chết đâu... Ta không muốn chết đâu.

Kiến Văn ôm lấy chân ắ nô nữ:

- Nàng hãy nói với Thượng Quan tổng quản tha cho ta đi... ta ân hận lắm rồi... ân hận lắm rồi. Nếu ta được sống... Ta thề sẽ suốt đời làm thân trâu chó phụng thờ Thượng Quan tổng quản.

Ắ nô nữ bối rối:

- Công tử... Công tử đừng làm vậy... Nô nữ chẳng thể giúp gì được cho công tử đâu.

Kiến Văn bật khóc rống lên:

- Ôi... Kiến Văn ta chết thật.

Thấy Kiến Văn quá đau khổ, ắ nô nữ miễn cưỡng an ủi gã:

- Công tử đừng bi lụy nữa... Ai cũng có số phận cả. Công tử hãy dùng cơm của Thượng Quan tổng quản ban tặng. Nếu như công tử phải nhận kiếp số rồi bỏ dương trần thì qua bên kia cũng không làm ma đói vất vưởng.

Kiến Văn bó gối ngồi gục mặt, thổn thức nói:

- Kiến Văn không muốn chết. Kiến Văn sao ăn nổi bữa ăn cuối cùng này, ta chỉ muốn sống thôi... Ta chỉ muốn sống thôi.

Gã nói rồi khóc rống lên nghe thật thảm thương.
Nghe gã khóc, ả nô nữ càng bối rối và thương tâm.
Thượng Quan Nghi bước vào. Lão chấp tay sau lưng nhìn Kiến Văn ụp mặt khóc.

Thượng Quan Nghi tăng hăng.
Tiếng tăng hăng của Thượng Quan Nghi buộc Kiến Văn phải ngẩng mặt nhìn lên. Thấy Thượng Quan Nghi, Kiến Văn bò đến ôm lấy chân lão: -
Thượng Quan tiên bối... Tha cho văn bối... tha cho văn bối.

Y ngẩng lên nhìn Thượng Quan Nghi với nước mắt dàn dụa.
Y khẩn thiết nói tiếp:
- Văn bối không muốn chết đâu... Văn bối không muốn chết đâu... Kiến Văn không muốn chết. Tiên bối tha cho Kiến Văn... Kiến Văn nguyện sẽ làm thân trâu bò hầu hạ tiên bối.

Thượng Quan Nghi im lặng không đáp lời gã, mà cúi xuống gỡ tay Kiến Văn ra khỏi chân mình. Lão hơi nheo mày khi thấy Kiến Văn vẫn ôm chầm lấy chân lão.

Thượng Quan Nghi từ tốn nói:
- Kiến Văn công tử... Xem kìa... Chân của lão phu chứ đâu phải thân thể của một trang giai nhân tuyệt sắc đâu nào.

Lão vừa nói vừa gỡ tay Kiến Văn.
Kiến Văn dập đầu xuống sàn đá.
- Tiên bối... Hãy tha cho Kiến Văn... tha cho Kiến Văn.
Mặt Thượng Quan Nghi đanh lại. Lão cương quyết gỡ tay Kiến Văn rồi chấp tay sau lưng nhìn mâm thức ăn, từ tốn nói: - Kiến Văn công tử chê mâm thức ăn của lão phu ư?

Kiến Văn bật khóc, lắc đầu:
- Văn bối không dám chê, nhưng văn bối không dám ăn bữa ăn sau cùng.
- Kiến Văn công tử không dám... hay vì ả hoàn của lão phu phải mang cơm đến không làm tròn phận trách của mình, nên công tử không ăn.

Thượng Quan Nghi vuốt râu, khẽ lắc đầu rồi ngoắc ả a hoàn.
Ả a hoàn bước đến bên lão.
Thượng Quan Nghi nói:
- Nha đầu! Ngươi đã làm gì mà Kiến Văn công tử chê bữa cơm của lão phu ban tặng.

Nàng nô nữ khúm núm nói:
- Thượng Quan tổng quản... Nô nữ đã làm tất cả, nói rất nhiều nhưng Kiến Văn công tử không ăn. Người sợ đây là bữa cơm sau cùng mà Thượng

Quan tổng quản ban tặng.

Lão lắc đầu:

- Nói như vậy thì người đã không làm tròn chức phận của mình rồi. Với lão phu, bất cứ ai không làm tròn chức phận đều phải chết.

Lão nói xong bất ngờ vung ngọn trủy thủ dáu trong ống tay áo đâm thẳng vào đan điền ả nô nữ.

- Phập...

Ả a hoàn ôm lấy đan điền. Nàng cố lắm mới nói được:

- Thượng Quan... tổng quản... nô nữ đâu có tội.

Thượng Quan Nghi rút mạnh ngọn trủy thủ trở về bước lách sang bên để nàng nô nữ ôm lấy vùng bụng, từ từ quy xuống, mắt vẫn tròn đứng nhìn Thượng Quan Nghi. Nàng từ từ quy xuống bên mâm cơm.

Cái chết của ả nô nữ càng khiến cho Kiến Văn hồn siêu phách lạc. Mới đây y còn bật ra tiếng khóc thôn thức, nhưng sau cái chết của ả nô nữ y chẳng thể nào khóc được nữa. Hai cánh môi mím chặt im thín thít.

Thượng Quan Nghi nhìn Kiến Văn nói:

- Kiến Văn công tử thấy đó, bất cứ ai không làm tròn chức phận với lão phu thì đều phải chết. Lão phu không hề chùng tay với những kẻ như ả nha đầu này đâu.

Lão chỉ mâm cơm:

- Thượng Quan lão phu thỉnh mời công tử dùng cơm.

- Văn bồi ăn... Văn bồi ăn...

Kiến Văn bò đến mâm cơm, y không dùng chén mà bốc cơm lẫn thức ăn bỏ vào miệng.

Y ăn để được sống chứ không phải ăn để sống. Y ăn để làm vui lòng vị Thượng Quan tổng quản hơn là ăn để thưởng thức vị ngon của thức ăn.

Thượng Quan Nghi nhìn Kiến Văn ăn mà điểm nụ cười mỉm.

Lão nghĩ thầm:

- Người cũng dễ bảo đó, nhưng không biết sau những hành động tham sinh hủy tử này người còn che đậy dã tâm gì không.

Chờ Kiến Văn ăn xong, Thượng Quan Nghi chỉ bầu rượu:

- Rượu của lão phu rất ngon, sao công tử không uống.

- Dạ... văn bồi uống ngay... văn bồi uống ngay.

Kiến Văn mở nắp bầu rượu tu ừng ực. Hắn ho sặc sụa vì sự vội vã. Gã ho sặc rồi lại tiếp tục uống như thể người khát nước phải dùng rượu để giải khát.

Y đặt bầu rượu xuống mâm đồng.

- Văn bồi uống rồi.

Thượng Quan Nghi nói:

- Kiến Văn công tử ăn có ngon, uống có ngon không?

Kiến Văn gật đầu như tế sao:

- Dạ ngon lắm... Ngon lắm.

- Ăn ngon, uống ngon thế là tốt.

Lão bước lùi lại hai bộ nhìn Kiến Văn từ đầu đến chân. Nhận ánh mắt cú vọ của Thượng Quan Nghi, Kiến Văn cứ run bần bật. Mồ hôi tuôn ra ướt đầm mặt gã. Y thều thào nói: - Tiền bối... vẫn bối không muốn chết.

Thượng Quan Nghi buông tiếng thở dài, rồi ôn nhu nói:

- Kiến Văn công tử tệ hại quá. Mới hôm nào công tử còn là một trang mỹ nam tử. Nay trông công tử chẳng giống mỹ nam tử gì cả. Người chẳng ra người... Ma chẳng ra ma...

Chắc hẳn công tử đã sợ chết lắm nên thần sắc mới tiêu tụy như thế này.

Kiến Văn cúi gằm mặt xuống. Nước mắt gã nhiều cả xuống chân. Gã gượng nói: - Thượng Quan bang chủ tiền bối, Kiến Văn đã biết tội của mình.

Thượng Quan Nghi gằn giọng hỏi:

- Công tử biết tội của công tử như thế nào không?

- Vẫn bối biết.

- Biết... Vậy có thể nói cho lão biết không.

Kiến Văn ngẩng nhìn lên:

- Vẫn bối đã phản bội lại Tiết Mặc Chước nương nương, nên mới ra nông nỗi này.

Thượng Quan Nghi nghe gã vừa thốt dứt lời, ngửa mặt cười khanh khách. Nghe lão cười, xương sống Kiến Văn gay lạnh đến độ y phải rùng mình.

Thượng Quan Nghi cắt ngang tràng tiếu ngạo nhìn Kiến Văn gay gắt nói:

- Lão phu không biết sẽ hành xử Kiến Văn công tử theo cách nào đây.

Lão gằn giọng từng tiếng:

- Chặt đầu...

Kiến Văn giật nảy người.

Thượng Quan Nghi bước đến trước mặt Kiến Văn:

- Lóc da xẻ thịt, hay đưa ngươi vào cối xay để xay nhuyễn ra chứ.

Sắc diện Kiến Văn tái nhợt, tái nhợt. Y im như thóc.

Thượng Quan Nghi buông tiếng thở dài, từ tốn nói:

- Bỏ bang chủ những tưởng đâu ngươi đã nhận ra cái tội của mình.

Nhưng không ngờ ngươi chẳng nhận ra cái gì cả, ngươi chỉ sợ phạm tội với Tiết Mặc Chước, chứ đâu sợ phạm tội với lão phu.

Kiến Văn quỳ xuống.

- Tiền bối... văn bối hiểu rồi... chính văn bối đã...

Thượng Quan Nghi ngắt ngang:

- Im...

Đang nói, Kiến Văn bị Thượng Quan Nghi ngắt ngang, bất giác hai cánh môi như thể bị dính lại không mở ra được nữa.

Thượng Quan Nghi nhìn gã.

- Kiến Văn... Vì ai mà ta mất Thượng Quan Uyên Uyên... vì ai mà ta mất Kim Tiền bang... Mất tất cả... Vì ai?

Kiến Văn cúi gầm mặt xuống lí nhí nói:

- Chính văn bối đã gây ra đại họa đó... Chính văn bối đã dẫn Tạ Vũ Tiên về Kim Tiền bang của tiền bối.

- Vậy ngươi có tội với lão phu không?

- Tội của văn bối nặng lắm. Không tha thứ được... Không tha thứ được.

- Bây giờ Kim Tiền bang công tử mới nhận ra, hay chỉ là những lời nói đầu môi chót lưỡi.

- Văn bối đã nhận ra tội trạng của mình. Văn bối cầu xin sự khoan hồng rộng lượng của tiền bối, văn bối cầu xin.

Thượng Quan Nghi phá lên cười rồi nói:

- Đến bây giờ Kiến Văn công tử mới cầu xin bản bang chủ. Trước đây khi Kiến Văn công tử còn là Lục đại bang bang chủ, công tử kiêu ngạo và tự mãn lắm mà, thậm chí trong mắt công tử đâu có lão già hủ lậu này. Thậm chí Kiến Văn công tử còn buộc lão phải cống nạp Thượng Quan Uyên Uyên cho công tử hưởng lạc nữa.

Toàn thân Kiến Văn nổi đầy gai ốc. Y chẳng thể nào thốt ra một lời van xin cầu khẩn khi Thượng Quan Nghi nói dứt câu.

Kiến Văn cúi gầm mặt nhìn xuống. Nước mắt tiếp tục nhỏ xuống mu bàn chân.

Thượng Quan Nghi đặt tay lên vai Kiến Văn:

- Công tử biết tội của mình đối với lão phu chưa.

- Văn bối biết mà... Văn bối hẳn không còn được sự tha thứ của tiền bối.

Thượng Quan Nghi vuốt râu, ôn nhu nói:

- Công tử đã thấy lão phu làm gì trước đây rồi, lão phu đã dùng chính ngọn trủy thủ này lấy mạng Thượng Quan Uyên Uyên ngay trước mặt Tiết Mặc Chước... Mà không lấy mạng công tử...

Lão buông tiếng thở dài:

- Đúng ra lão phu phải giết cả Chu Kiến Văn công tử đó.

- Văn bối biết... Văn bối có tội với tiền bối.

Thượng Quan Nghi buông tay khỏi vai Kiến Văn. Lão chấp tay sau lưng ôn nhu nói: - Tiết Mặc Chước lệnh cho lão phu phải giết công tử... Nhưng lão phu chỉ giam công tử thôi... Bao nhiêu đó Kiến Văn công tử biết lão phu đã suy nghĩ thế nào về công tử rồi.

Kiến Văn bắt giắc quỳ xuống:

- Tiên bối... Kiến Văn khấu đầu tạ tội tiên bối.

Y nói rồi dập đầu xuống sàn đá, nhưng Thượng Quan Nghi đã cản lại: -
Đừng làm vậy...

Lão kéo Kiến Văn đứng lên.

Nhìn thẳng vào mắt Kiến Văn như thể dò xét lục lợi suy nghĩ trong đầu Đạo hoa tặc, Thượng Quan Nghi nói: - Lão phu không thích nhận những cái lạy vô nghĩa đó đâu. Lão phu sẽ cho công tử một cơ hội để chuộc tội với lão phu.

- Văn bối sẽ làm tất cả sức mình...

- Công tử biết lão phu cho công tử cơ hội gì không?

Kiến Văn miễn cưỡng lắc đầu.

Thượng Quan Nghi mỉm cười nói:

- Võ công tuyệt địa của Tiết Mặc Chước. Nếu lão phu có được võ công của mục ma đầu đó, công tử xem như đã tạ tội với lão phu. Bằng như ngược lại, công tử đã biết rồi. Cái gì sẽ đến với công tử... tàn khốc lắm.

Kiến Văn gượng nói:

- Tiên bối, văn bối sẽ cố hết sức để có võ công của Tiết Mặc Chước...

Nhưng văn bối...

Thượng Quan Nghi vỗ vai Kiến Văn:

- Lão phu hiểu ý công tử mà... Công tử không tiếp cận được Tiết Mặc Chước thì sao lấy được võ công của mục cho lão phu... Đúng không nào?

- Văn bối cũng nghĩ vậy.

Thượng Quan Nghi nghiêm giọng nói:

- Gặp Tiết Mặc Chước, Kiến Văn công tử sẽ hành xử như thế nào?

- Nhút nhút văn bối sẽ làm theo ý của tiên bối.

Thượng Quan Nghi gật đầu:

- Tốt... tốt lắm.

Lão lại vỗ vai Kiến Văn, từ tốn nói:

- Lão phu nói cho Kiến Văn công tử biết. Lão và công tử cùng một hạng người giống như nhau, nên công tử suy nghĩ thế nào thì lão phu suy nghĩ thế đây. Nhưng kinh nghiệm giang hồ và cuộc đời thì chắc chắn Kiến Văn công tử không thể bì được lão phu.

Lão rút tay lại vuốt râu mỉm cười:

- Kiến Văn công tử hiểu ý lão phu chứ?

Kiến Văn lí nhí nói:

- Thượng Quan tiên bối, lúc này Kiến Văn không muốn gì cả, mà chỉ muốn được sống thôi.

Thượng Quan Nghi nhướn mày:

- Sống như một đạo hoa tặc, sống để hưởng thụ thú vui khoái lạc trên đời này.

Nghe Thượng Quan Nghi thốt ra câu này, Chu Kiến Văn cúi gằm mặt nhìn xuống.

Thượng Quan Nghi nói tiếp:

- Muốn như vậy, Chu công tử cần phải chỉnh trang lại chân dạng của mình, chứ có đâu giống như một người ngợm thế này.

Lão cho tay sau lưng bước ra cửa thạch lao.

Kiến Văn thấy lão bỏ đi, vội vã hỏi:

- Thượng Quan tiên bối, sao người bỏ đi... Người không cần đến Kiến Văn sao?

- Khi nào bốn bang chủ thấy công tử trở lại nhân dạng như xưa, nhân dạng của một đạo hoa tặc sẽ gặp lại Chu công tử.

Lão nói rồi vỗ tay hai tiếng.

Vỗ tay xong lão chậm rãi rảo bước đi. Kiến Văn hồi hộp nhìn theo Thượng Quan Nghi với ý nghĩ cái chết sắp đến với gã. Ý tưởng tượng bóng dáng của những gã đạo phủ xuất hiện mà toàn thân nổi đầy gai ốc.

Đúng như Kiến Văn tưởng tượng, hai gã đại lực khệ nệ khiêng vào một chiếc bồn cây có nước. Họ nhìn Kiến Văn. Nhận được hai ánh mắt đó, Kiến Văn không sao làm chủ được nổi sợ hãi, mà thối bộ dựa lưng vào vách thạch lao, khẩn thiết nói: - Nhị vị đại ca đừng giết Kiến Văn.

Hai gã đại lực chẳng nói tiếng nào mà nhặt lấy xác ả a hoàn khiêng trở ra. Hai gã đó đi rồi, Kiến Văn mới từ từ ngồi xuống. Ý nghĩ đến cái chết, và chỉ duy nhất nghĩ đến điều đó thôi.

Mùi xạ hương xông vào mũi Kiến Văn. Gã ngẩng mặt nhìn lên.

Đập vào mắt Kiến Văn là một nô nữ có nhan sắc khá mặn mà. Trên tay nàng là bộ lam y nho sinh.

Nàng từ tốn nói:

- Kiến Văn công tử... được lệnh của Thượng Quan tổng quản, nô nữ đến hầu hạ công tử...

Kiến Văn chồm lên.

- Thượng Quan tiên bối không giết ta à.
- Nàng mỉm cười không đáp lời gã, mà lại cởi bỏ y trang cho Kiến Văn.
- Nô nữ sẽ tắm rửa và chỉnh lại nhân dạng cho công tử.

Chương 53 - Kiếp Họa Ân Tàng

Tiết Mạc Chước chấp một tay sau lưng bước theo Thượng Quan Nghi. Mụ bất ngờ dừng bước trước vòm cửa đá, gất giọng nói: - Thượng Quan bang chủ, lão định đưa bốn nương xuống tuyệt địa à.

Thượng Quan Nghi quay lại, khúm núm nói:

- Nương nương nói không sai.

Mạc Chước gắt giọng nói:

- Tại sao phải xuống địa tuyệt.

- Chỉ có ở địa tuyệt, nương nương mới có thể gặp Chu Kiến Văn.

Lão vừa thốt dứt câu thì trảo công của Mạc Chước chớp động đặt vào yết hầu của lão.

Mạc Chước nói:

- Lão nói vậy có ý gì?

- Nương nương đừng hiểu lầm lão nô. Lão tuyệt nhiên có ý tốt cho nương nương. Lão nói như thế hàm ý Kiến Văn đã hoàn toàn thay đổi. Kiến Văn trước đây đã chết, và Kiến Văn hiện tại phải trung thành với nương nương. Lão nô đưa nương nương xuống đây để người thẩm chứng lời của lão nô và có thể rước Kiến Văn quay trở lên.

Mạc Chước rút tay lại:

- Bất cứ sự gian trá nào của lão không qua được mắt của bốn nương đâu.

- Nương nương, lão nô tuyệt đối trung thành với nương nương.

- Lão không thiết biện mình lời nói đó. Lão có thể xuống tay giết ái nữ để lấy lòng bốn nương thì có chuyện gì lão không dám làm chứ.

Thượng Quan Nghi lắc đầu, buông tiếng thở dài, rồi quỳ xuống lão ngẩn mặt nhìn lên Tiết Mạc Chước: - Nương nương... Lúc này lão nô hại nương nương là tự hại bản thân mình. Nếu như nương nương không tin lão nô thì người cứ phát lạc cho lão nô sớm ra đi mà.

Mạc Chước nhìn thẳng vào mặt Thượng Quan Nghi:

- Đứng lên đi.

Thượng Quan Nghi từ từ đứng lên, lão khúm núm nói:

- Mời nương nương.

Lão nói rồi bỏ đi trước, Mạc Chước tiếp tục theo sau. Cặp mắt ngời hung quang của mụ như thể đóng đinh vào đại huyệt thiên linh cái của Thượng Quan Nghi.

Thượng Quan Nghi dừng bước trước một cánh cửa hình vòm nữa. Lão quay lại nói với Tiết Mạc Chước: - Nương nương... Mời nương nương.

Tiết Mạc Chước nhìn lão.

Mụ bước đến bên ô cửa hình vòm nhìn vào gian mật thạch thất. Mụ nhận ra Kiến Văn đang quỳ phủ phục dưới sàn đá, hướng mặt ra ô cửa hình vòm. Nhân dạng lẫn dung diện khôi ngô tuấn tú của Kiến Văn bất giác khiến cho Tiết Mạc Chước rung động trong lòng.

Mụ mệnh mang hồi tưởng lại những thời gian đã qua. Đồng thời Tiết Mạc Chước cũng quên hẳn đi Thượng Quan Nghi.

Mụ bước vào thạch thất:

- Kiến Văn.

Kiến Văn nhìn Mạc Chước rồi từ từ sụp lạy:

- Nương nương quang lâm. Kiến Văn khấu đầu bái kiến.

Gã nói rồi liền sụp lạy.

Mạc Chước vội bước đến đỡ lấy gã.

- Đứng đứng... Đứng lên đi... Đứng lên đi.

Mụ vừa đỡ Kiến Văn lên thì vòm cửa sau lưng cũng sụp xuống.

- Ầm...

Tiết Mạc Chước quay ngoắc lại:

- Thượng Quan Nghi.

Thượng Quan Nghi xuất hiện trên một vòm cửa tò vò phía trên thạch thất. Lão nói: - Nương nương, lão nô đóng cửa để nương nương tâm sự với Kiến Văn cho thoải mái.

Khi nào tâm sự xong, lão nô sẽ mở thạch môn cho nương nương cùng Kiến Văn quay trở ra.

Tiết Mạc Chước thở phào một tiếng. Mụ gằn giọng nói:

- Lão đừng tưởng thạch thất này có thể giam được bốn nương đó.

- Lão nô không dám nghĩ như vậy.

- Nương nương sẽ để mắt đến lão đó.

Mụ nhìn lại Kiến Văn khi vòm cửa tò vò sụp xuống.

- Kiến Văn...

Kiến Văn ôm quyền:

- Dạ có Kiến Văn.

Tiết Mạc Chước khẽ gật đầu:

- Trong thời gian tu tĩnh trong mật thất này, Kiến Văn đồng tử có nhớ đến bốn nương không?

- Lúc nào Kiến Văn cũng nhớ đến nương nương. Chỉ có nương nương mới có thể đưa Kiến Văn ra khỏi mật đạo này.

Tiết Mạc Chước mỉm cười gật đầu:

- Bốn nương sẽ đưa đồng tử ra khỏi đây. Thời gian qua hẳn đồng tử Kiến

Văn cực khổ lắm.

- Lúc nào cái chết cũng cận kề bên Kiến Văn.

Tiết Mạc Chước buông tiếng thở dài:

- Kiến Văn đồng tử bị như vậy cũng chỉ vì nguoi làm ra thôi. Bồn nương đối xử tốt với nguoi, nhưng nguoi lại phản bội bồn nương nên mới ra có sự này.

Kiến Văn nhìn Tiết Mạc Chước:

- Nương nương, Kiến Văn đã biết lỗi của mình.

Y cúi mặt nhìn xuống nhỏ giọng nói:

- Nương nương còn thích Kiến Văn rửa chân cho người không?

- Ta lúc nào cũng muốn giây phút đó. Mặc dù ta có những đồng tử khác thay thế nguoi, nhưng rõ ràng chẳng có gã đồng tử nào khiến cho bồn nương vừa ý cả... Ngoại trừ Kiến Văn đồng tử.

Kiến Văn quỳ xuống dưới chân Tiết Mạc Chước. Mụ ngồi vào chiếc ghế đá, chìa chân đến trước mặt Kiến Văn. Gã cẩn thận cởi hài cho Mạc Chước rồi dùng lưỡi rửa chân mụ.

Mọi thao tác của Kiến Văn thật kỹ lưỡng và biểu lộ tất cả sự sùng bái.

Thấy gã sùng bái mình, Mạc Chước cảm thấy phấn khích vô cùng. Mụ buột miệng nói: - Đồng tử Kiến Văn, giờ xem ra nguoi đã thay đổi rồi.

Kiến Văn nhìn mụ:

- Kiến Văn đã thay đổi nhiều lắm rồi.

- Bồn nương sẽ đưa nguoi trở lại chức vị cũ thay thế Thượng Quan Nghi.

Kiến Văn lắc đầu. Y xỏ chân Mạc Chước vào hài.

Mạc Chước đứng lên:

- Kiến Văn, sao nguoi lại không nhận sự ban ân của bồn nương.

Kiến Văn nhìn Mạc Chước:

- Nương nương, nếu không có Thượng Quan tiên bối thì đồng tử Kiến Văn không được như ngày hôm nay. Kiến Văn vẫn bị u mê, tối tăm trong dục vọng thấp hèn, không thấy được sao bắc đẩu trên đầu mình.

Mạc Chước gật đầu:

- Đồng tử Kiến Văn có suy nghĩ như thế thì tốt. Nhưng bồn nương vẫn muốn đồng tử trở lại chức vụ cũ hôm nào.

- Kiến Văn đảm đương chức vụ của Thượng Quan tiên bối hóa ra phản bội lại những gì mà Thượng Quan tiên bối đã cứu mang Kiến Văn.

- Có tính như thế cũng được.

- Kiến Văn nguyện sẽ hầu hạ nương nương trung thành, nhưng cầu xin nương nương một điều.

- Đồng tử Kiến Văn, người nói đi.
- Nương nương, Kiến Văn cầu xin nương nương truyền thụ võ công cho Thượng Quan tiên bối.

Tiết Mạc Chước chau mày:

- Kiến Văn đồng tử, phải Thượng Quan Nghi muốn người cầu xin bốn nương.

Kiến Văn gật đầu:

- Có như vậy Kiến Văn mới sống được.

Mạc Chước hừ nhạt rồi nói:

- Kiến Văn đồng tử, người biết vì sao bốn nương không truyền thụ tâm pháp võ công của bốn nương cho Thượng Quan Nghi không?

- Kiến Văn tối dạ không sao hiểu được ý của nương nương.

- Nếu như bốn nương truyền thụ tâm pháp cho người, hay cho bất cứ người nào khác thì các người cũng chỉ có thể luyện được phân nửa tâm pháp của bốn nương thôi. Nhưng nếu truyền cho Thượng Quan Nghi thì lão sẽ tự thành U Linh thần công. Bởi lão là người gian trá và có thể làm bất cứ chuyện gì, bất kể việc làm đó như thế nào, miễn đạt được mục đích mà thôi.

- Nương nương.

Tiết Mạc Chước khoát tay:

- Đồng tử Kiến Văn, người không cần phải lo lắng. Bốn nương có chủ đích riêng của mình. Bốn nương sẽ giúp người trả ân trả nghĩa cho Thượng Quan Nghi.

Tiết Mạc Chước đứng lên:

- Thượng Quan Nghi...

Ô cửa tò vò trên vách thạch thất lại mở ra. Giọng của Thượng Quan Nghi vọng xuống: - Nương nương, có lão nô.

- Mở thạch môn cho bốn nương.

- Nương nương hẳn đã nghe Kiến Văn đồng tử nói rồi chứ.

Mặt Tiết Mạc Chước cau lại:

- Lão nói như thế có ý gì?

- Lão nô sẽ mở thạch môn cho nương nương chỉ khi nào nương nương truyền võ công cho lão nô thôi.

- Thượng Quan Nghi, lão dám bức ép bốn nương ư?

- Lão nô nói ra bụng dạ của mình rồi. Không có gì bức ép nương nương đâu.

- Lão tướng thạch thất này có thể giam được bốn nương ư.

- Nếu không có chủ đích, Thượng Quan lão hủ đầu đưa nương nương vào

đây gặp Kiến Văn.

Lời của Thượng Quan Nghi dứt thì bốn góc thạch thất có bốn luồng khói độc ào ào phun ra.

Tiết Mạc Chước rít giọng nói:

- Lão quỷ muốn chết.

Tiết Mạc Chước vừa nói vừa phát tác chưởng kinh võ thẳng đến thạch môn.

- Âm...

Tiếng sấm chưởng phát ra, cả tòa thạch thất run chuyển dữ dội, nhưng thạch môn vẫn không bị phá vỡ. Khói độc lan nhanh mù mịt khắp gian thạch thất.

Kiến Văn nói:

- Nương nương...

Nghe tiếng Kiến Văn, Mạc Chước nhìn lại y, thấy sắc diện của gã tái nhợt tái nhợt, chứng tỏ đã trúng độc công.

Tiết Mạc Chước vội bước ra sau lưng Kiến Văn áp song thủ vào đại huyệt của gã để truyền công qua để tống độc khí ra ngoài. Màn khói độc được Mạc Chước tống ra bao nhiêu thì lại thâm nhập trở lại thể pháp Kiến Văn bấy nhiêu.

Thượng Quan Nghi từ tốn nói:

- Tiết Mạc Chước, nương nương dụng công lực chẳng bao lâu sẽ cạn kiệt. Lão phu nghĩ nếu nương nương không chấp nhận đề nghị của lão phu thì Kiến Văn công tử sẽ chết. Nương nương cũng không có cơ hội rời thạch thất đâu. Hãy nghe theo đề nghị của lão phu.

Mạc Chước bậm môi gần giọng rồi nói:

- Thượng Quan lão tặc, mau rút độc khí ra ngoài đi.

- Tuân lệnh nương nương.

Màn khói độc khí được rút ngay ra bên ngoài.

Mạc Chước thở phào một tiếng, rút song thủ lại. Mụ hỏi Kiến Văn.

- Đồng tử Kiến Văn, ngươi có sao không?

Kiến Văn nhìn Mạc Chước:

- Đa tạ nương nương, nếu không có nương nương thì Kiến Văn đã chết rồi.

Mạc Chước nhìn lên ô cửa tò vò.

- Thượng Quan lão tặc, mở thạch môn đi, rồi bốn nương sẽ truyền tâm pháp võ công cho lão.

- Không không... nương nương hẳn biết Thượng Quan Nghi là kẻ gian trá

bật nhất trên đời này, tất lão chỉ làm khi nào đạt được mục đích của mình.

Lão phá lên cười khàn khạch rồi nói tiếp:

- Lão phu nghĩ, nương nương không cần phải rời thạch thất này nữa bởi vì nương nương ở trong đó có Kiến Văn đồng tử hầu hạ rồi. Nương nương chỉ cần truyền lại võ công của nương nương cho lão phu. Lão phu tự khắc sẽ chu toàn cuộc sống cho nương nương và Kiến Văn đồng tử. Bằng như nương nương không có ý trao võ công cho lão phu, nương nương tự khắc biết chuyện gì sẽ xảy ra mà.

Lão buông tiếng thở ra rồi nói tiếp:

- Nương nương ở trong thạch thất với Kiến Văn đồng tử, nhưng nhất nhất cũng phải cần đến cái ăn, cái uống để hai người sớm hôm tâm sự với nhau. Những cái ăn và cái uống của nương nương sẽ được trao đổi bằng võ công của nương nương. Chắc nương nương không từ chối chứ.

Lão cười khẩy một tiếng rồi nói tiếp:

- Trên đời này hẳn nương nương biết chẳng có thứ gì từ trên trời rơi xuống và để không cho ai cả, nhất là những thứ vật dụng cần thiết hàng ngày để mưu cầu sự sống... Nương nương hiểu ý lão phu chứ.

Chân diệnh Tiết Mặc Chước đánh lại. Mụ từ từ vận công.

Thượng Quan Nghi gần giọng nói:

- Nương nương đừng tưởng với công lực của nương nương thì có thể phá vỡ được thạch thất này. Thạch thất này lão phu đã tốn tất cả tâm huyết để tạo ra nó đó. Nếu nương nương vận dụng chương công hòng phá vỡ thạch thất, lão phu buộc phải dùng độc khí. Khi đó thì có lẽ lão phu không rút độc khí ra đâu. Xem như nương nương đã tự bít sinh lộ của mình.

Tiết Mặc Chước gắt giọng nói:

- Thượng Quan Nghi... Lão giỏi lắm...

- Nếu không có chủ đích thì lão đâu đành để nương nương ban cho lời khen này.

Lão tăng hăng rồi nói tiếp:

- Nương nương cần đồng tử Kiến Văn. Lão phu cần võ công của nương nương. Cả hai chúng ta đều có lợi như nhau. Nương nương không nên từ chối đề nghị này của lão phu.

- Thượng Quan Nghi... Người cần võ công của bốn nương để làm gì.

- Việc đó của lão phu nương nương không nên quan tâm đến. Nương nương chỉ nên quan tâm đến những việc trước mắt. Theo bốn tọa biết dù cho người ta có nội lực cao thâm đến đâu thì cũng chỉ chịu đựng cái đói và cái khát trong thời gian nhất định nào đó thôi. Nếu nương nương từ chối lời đề

ngợi của lão phu.

Lão chắc lưỡi:

- Lão phu e rằng nướng nướng phải dùng đến thịt của Đồng tử Kiến Văn quá.

Mặt của Tiết Mạc Chước nhú lại:

- Thượng Quan lão tặc, bốn nướng đồng ý với lời đề nghị của lão. Nhưng nếu lão không chu toàn chu đáo cho bốn nướng thì bốn nướng không truyền thụ hết tâm pháp võ công đâu.

- Nướng nướng yên tâm, lão phu sẽ chu toàn mọi thứ cho nướng nướng. Nhưng nếu nướng nướng chỉ trao cho lão phu những tâm pháp tầm thường thì họa sẽ chụp đến đầu nướng nướng đó.

Hai hàm răng của Mạc Chước nghiến lại:

- Được... Bốn nướng sẽ truyền thụ tâm pháp võ công cho lão.

- Đa tạ nướng nướng. Lão phu nói lại một lần nữa. Kể từ bây giờ lão phu sẽ khởi động cơ quan phun độc khí. Nếu như nướng nướng có ý định phá thạch môn, vỡ chuông vào vách thạch thất thì cơ quan phun độc khí sẽ khởi động... Nướng nướng và Kiến Văn sẽ chết đó.

- Lão không cần cảnh báo bốn nướng, mà hãy suy nghĩ. Có tâm pháp của bốn nướng, lão có thu nạp được võ công của bốn nướng hay không?

- Tất nhiên lão phu sẽ tự thu nạp được mà, không cần nướng nướng phải lo lắng như vậy.

Thượng Quan Nghi nhìn qua ô cửa tò vò, cười khẩy rồi nói:

- Hôm nay lão phu không dám làm phiền đến thời khắc hoan hỷ mà nướng nướng vừa có được khi gặp lại Kiến Văn đồng tử... Nướng nướng cứ thoải mái tâm sự với Kiến Văn.

Nhưng ngày mai lão phu sẽ đến thu nạp tâm pháp võ công của nướng nướng. Mong nướng nướng thật lòng chỉ huấn cho Thượng Quan Nghi.

- Thượng Quan Nghi, bốn nướng có điều hỏi lão.

- Nướng nướng cứ hỏi.

- Nếu như địch nhân của Kim Tiền giáo mò đến thì lão làm sao đối kháng lại khi bốn nướng còn ở trong thạch thất này.

Thượng Quan Nghi ngửa mặt cười khanh khách. Lão vừa cười vừa nói:

- Nướng nướng không phải lo lắng làm gì. Danh tiếng của nướng nướng đã chấn động cả giang hồ. Nên đâu có ai dám đến quấy nhiễu Kim Tiền giáo.

- Bốn nướng sợ sẽ có người đến quấy nhiễu lão tặc đó.

- Nếu nướng nướng sợ như thế thì phải càng mau trao tâm pháp võ công của nướng nướng cho lão phu. Lời đã cạm, lão phu cáo từ, nhường lại khoảng

không gian này cho nương nương và Kiến Văn đồng tử.

Ô cửa tò vò sụp xuống.

Tiết Mạc Chước nhìn lại Kiến Văn:

- Kiến Văn đồng tử, bốn nương đã bị sụp bấy lâu tặc rồi. Hừ, bốn nương không ngờ lão có thể lập quỹ kế dùng người như con mồi như bốn nương.

Sắc diện Kiến Văn tái nhợt.

Thấy gã lộ vẻ sợ hãi, Mạc Chước nói:

- Kiến Văn đồng tử! Đừng sợ! Bốn nương không hại người đâu, nếu như bốn nương có thể ra khỏi đi thì... việc đầu tiên bốn nương sẽ xé xác lão tặc Thượng Quan Nghi.

* Rồi mất thất, Thượng Quan Nghi quay trở lại tòa đại đường Kim Tiên giáo. Lão đứng sững ra khi thấy bốn môn hạ Kim Tiên bang nằm lóp ngóp dưới sàn gạch.

Đứng ngay giữa đại đường Kim Tiên giáo là ba đạo sĩ Võ Đang. Trong ba người đó có một vị đạo trưởng râu tóc đen mượt, bóng ngời. Thượng Quan Nghi nhận ra ngay Huyền Không chân nhân.

Lão vội vã bước đến ôm quyền:

- Lão hủ Thượng Quan Nghi tham kiến Huyền Không chân nhân.

Huyền Không đạo trưởng vuốt râu nhìn Thượng Quan Nghi nói:

- Thượng Quan bang chủ biết mục đích của bản đạo đến đây chứ?

Thượng Quan Nghi giả lả nói:

- Đạo trưởng! Chắc hẳn bốn môn hạ Kim Tiên bang của lão hủ đã thất lễ với đạo trưởng.

Lão ngậm ngừng nói tiếp:

- Đạo trưởng đến... nhưng lão hủ không biết, nên không kịp mở đại lễ nghinh tiếp, mong đạo trưởng bỏ qua cho.

Huyền Không khoát tay:

- Bản đạo không cần đại lễ nghinh tiếp của Thượng Quan bang chủ. Lão hủ chỉ muốn gặp Thiên Môn Môn chủ Đoàn Bất Quân. Thượng Quan bang chủ có thể cho bản đạo gặp Đoàn Bất Quân Môn chủ chứ?

Thượng Quan Nghi buông tiếng thở dài rồi nói:

- Đạo trưởng hẳn đã biết chuyện gì xảy ra với Đoàn Bất Quân Môn chủ rồi.

Lão lắc đầu:

- Môn chủ Đoàn Bất Quân đã bị Tiết Mạc Chước đem đi vào tuyệt địa U Linh. Đạo trưởng thấy đó, tất cả các bang hội trên giang hồ đều phải thuận phục Tiết Mạc Chước. Mụ ma đầu này võ công cực kỳ cao siêu lại giết người

chẳng gớm tay. Thượng Quan Nghi ta chẳng còn cách nào khác hơn là phải cúi đầu thuận phục mệnh. Nay đạo trưởng đã đến đây, lão phu mừng lắm. Có thể đạo trưởng sẽ giúp võ lâm vượt qua kiếp họa trùng trùng này.

Chân diện của Huyền Không đạo trưởng phản kích ra mặt:

- Bần đạo vì chuyện đó mà phải rời Võ Đang.

- Đạo trưởng, chuyện đối phó với Tiết Mặc Chước không dễ chút nào. Lão hủ phải bậm gan, nén giận hầu hạ mệnh để chờ cơ hội. Nhưng cơ hội chưa đến, đành phải cúi đầu thôi.

Nếu đạo trưởng nghĩ đến võ lâm, muốn cho võ lâm vượt qua kiếp họa này, xin đạo trưởng hãy chờ lão hủ tìm kiếm cơ hội... rồi báo với đạo trưởng để người phát động võ lâm trừ ma nữ Tiết Mặc Chước.

- Hiện giờ Tiết Mặc Chước đang ở đâu.

- Lão hủ chỉ nghe mệnh đó nói đến tuyệt địa U Linh gì đó để lấy Huyết lệnh tử, đang thu tóm võ lâm quần hùng trong nay mai.

- Huyết lệnh tử?

Thượng Quan Nghi gật đầu.

Huyền Không chân nhân lắm nhảm:

- Huyết lệnh tử là báu vật vô trăn vô lại của võ lâm thiên tôn. Nếu mệnh kia có huyết lệnh tử tất sẽ độc bá quần hùng.

Thượng Quan Nghi gật đầu:

- Đạo trưởng nói rất đúng! Chính vì huyết lệnh tử mà lão hủ phải nằm gai nếm mật, khuất phục mệnh... Khi nào có được huyết lệnh tử trong tay, lão hủ sẽ đến báo cho đạo trưởng.

Huyền Không chân nhân nhìn Thượng Quan Nghi:

- Bần đạo những tưởng đâu bang chủ đã về cùng phe với ma nữ Tiết Mặc Chước mà định...

Thượng Quan Nghi ôm quyền xá:

- Thượng Quan Nghi không biết làm gì ả, ai cũng nghĩ xấu cho Thượng Quan Nghi. Nay đạo trưởng hẳn đã rõ tâm của lão hủ. Như thế lão hủ mãn nguyện lắm rồi. Được đạo trưởng thông hiểu, xem như Thượng Quan Nghi đã hóa giải được phần nào sự hiểu lầm của thiên hạ.

Mong rằng Thượng Quan Nghi sẽ được đạo trưởng cho góp một phần công sức vào đại cuộc tiêu diệt ma nữ sát nhân.

- Bần đạo vô cùng hoan hỷ khi nghe bang chủ thốt câu này.

Lia mắt nhìn qua cục trường, Huyền Không đạo trưởng nói:

- Những gì bần đạo đã lỡ gây ra tại đây, Thượng Quan bang chủ miễn thứ cho bần đạo.

- Thuộc hạ vô lễ với đạo trưởng, Thượng Quan Nghi đứng ra phải tạ tội với đạo trưởng, không dám trách đạo trưởng... không dám trách đạo trưởng.

Lão nói rồi liền ôm quyền xá.

Huyền Không chân nhân lúng túng:

- Bang chủ... Bần đạo áy náy lắm...

- Đạo trưởng, để lão hủ cho người dọn dẹp lâu để tiếp đãi đạo trưởng.

- Bần đạo không dám làm phiền bang chủ. Hẹn khi khác sẽ gặp lại.

- Cung kính không bằng phụng mạng. Nhứt định lão hủ sẽ đến Võ Đang thỉnh cầu cao kiến của chân đạo.

- Bang chủ nói quá khiến bần đạo hổ thẹn...

- Đạo trưởng vì võ lâm chính đạo mà phải thân hành quá bước vào chốn giang hồ bụi bặm. Đáng để cho lão hủ phải hành bái.

- Bang chủ, đừng quá nhún nhường như vậy. Bần đạo hẹn gặp lại bang chủ.

- Lão hủ cung thỉnh tiền đạo trưởng.

- Không cần đâu, bần đạo đến được thì có thể đi được.

- Vậy lão hủ không dám tiễn đạo trưởng.

Huyền Không khẽ gật đầu vuốt râu rồi cùng với hai người kia đi thẳng ra cửa. Thượng Quan Nghi tiễn lão các đạo sĩ Võ Đang đến cửa đại điện dừng bước. Lão ôm quyền nói: - Đạo trưởng bảo trọng.

- Bang chủ bảo trọng.

Khi Huyền Không đạo trưởng đi rồi, Thượng Quan Nghi quay lại đại đường. Năm gã môn hạ Kim Tiền bang nằm dài dưới đất vì bị điểm tịnh huyết. Thượng Quan Nghi chấp tay sau lưng nhìn năm gã đó, gằn giọng nói: - Một lũ ăn hại, chẳng làm được gì cả. Suýt chút nữa thì mấy đạo sĩ mũi trâu làm loạn cả đại đường Kim Tiền giáo.

Lão hừ nhạt một tiếng rồi rút ngọc trữ thủy thủ dẫu trong tay áo, đi đến từng người. Thượng Quan Nghi dùng ngay ngọc trữ thủy đó đánh thẳng vào yết hầu bọn môn hạ của mình mà chẳng một chút thương xót gì.

Thực hiện xong công việc giết người, Thượng Quan Nghi chấp tay sau lưng nhìn xác năm gã thuộc hạ, gắt giọng nói: - Các người đi trước mở đường cho mấy tên đạo sĩ thúi đó.

Chương 54 - Minh Động

Thánh địa vô lâm.

Dòng chữ trên bia đá với nét chạm khắc thật tinh tế, cho dù hứng chịu những đạo bạo phong thổi qua. Đứng trước tấm bia đá với dòng chữ đó, Trương Quảng và Thê Ngọc không khỏi lưỡng lự.

Trương Quảng nhìn sang Thê Ngọc:

- Thê Ngọc, chúng ta nên vào không?
- Trương ca ca, chúng ta đã đến đây rồi, chẳng lẽ lại quay về.
- Từ trước đến nay chưa một ai dám đặt chân vào Thánh địa vô lâm.

Thê Ngọc lắc đầu:

- Huynh nói sai rồi.
- Muội nói huynh nói sai à.

Nàng gật đầu:

- Ít ra thì có một người đã đến thánh địa vô lâm. Người đó chính là phụ thân của muội...

Cổ Tùng Già.

- Muội đã nói vậy thì chúng ta phải vào thôi. Mong rằng sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra với huynh và muội cả.

Hai người chậm rãi bước qua tấm bia đá, theo con đường lót đá đi thẳng vào trong thánh địa. Con đường đó dẫn họ đến một vách đá dựng đứng.

Ngay dưới vách đá là bốn vị cao tăng ngồi trong những hốc hình vòm, trong tư thế kiết đà. Nhìn bốn người đó những tưởng họ là những pho tượng lâu năm, được tạc ra đến trấn giữ vách đá này.

Trương Quảng và Thê Ngọc dừng chân trước bốn pho tượng người bất động kia. Chàng quan sát bốn vị cao tăng nhưng chẳng thấy có sự biểu hiện gì chứng tỏ họ đang còn sống.

Trương Quảng toan bước đến thì Thê Ngọc vội kéo chàng lại.

- Trương huynh...

Trương Quảng nhìn nàng:

- Muội phát hiện gì.

Nàng chỉ xuống đất.

Ngay trước mũi giày của Trương Quảng có một đường ranh giới ngăn cách. Thê Ngọc nói: - Huynh nghĩ gì?

Trương Quảng cau mày:

- Có lẽ đây là ranh giới sau cùng mà huynh và muội phải dừng bước. nếu bước qua ranh giới này, chúng ta có thể chết... và có thể chẳng bao giờ quay lại được nữa.

- Vậy huynh tính sao?

- Để huynh...

Trương Quảng ôm quyền hướng về bốn pho tượng cao tăng, hành lễ rồi nói: - Vãn bối Trương Quảng muốn tham kiến thỉnh thị cao kiến của Tứ đại thiên tăng.

Cả bốn pho tượng tăng nhân chẳng có chút biểu cảm gì với lời nói của chàng. Họ vẫn ngồi trong tư thế bất động, hai mắt hơi nhắm lại nhìn xuống, tay thì bắt ấn quyết phật môn.

Trương Quảng nhìn lại Thế Ngọc:

- Tứ đại thiên tăng không trả lời huynh.

- Có lẽ họ đã chết lâu rồi.

- Vậy chúng ta có thể bước qua ranh giới này chứ.

- Muội cảm nhận cái gì đó rất khủng khiếp đang chờ huynh và muội.

- Thế Ngọc có cảm nhận đó à?

Nàng gật đầu.

Trương Quảng lưỡng lự rồi nói:

- Huynh cũng có cảm nhận đó... Cảm nhận đó rõ mồn một trong huynh.

- Huynh và muội cùng một cảm nhận... Thì ắt cảm nhận kia có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Chàng gật đầu:

- Thậm chí huynh còn nghe như trong tâm tư mình có ai đó cảnh báo không được bước qua âm dương giới.

- Sao muội cũng có cảm giác đó.

Nàng nhìn về phía bốn pho tượng thiên tăng:

- Chẳng lẽ bốn vị thiên tăng này đang dùng thuật thâm đạt tư tưởng của họ để cảnh báo huynh và muội.

- Huynh cũng không biết. Huynh và muội đến thánh địa võ lâm để tìm Minh động chứ không quấy nhiễu sự tĩnh tu của những bậc cao tăng thiên giả.

Nàng chỉ về phía vách đá.

- Huynh nhìn xem, đây có phải là Minh động không? Trên vách đá có hình Nhật Nguyệt Di Quang.

Trương Quảng nhìn về dấu Nhật nguyệt di quang trên vách đá. Chàng quay lại nói với Thế Ngọc: - Lần này muội không cãi lời huynh đấy. Một mình huynh sẽ bước qua âm dương giới.

- Một mình huynh.

- Đúng! Huynh khả dĩ còn có võ công nhưng muội thì không. Huynh có

thể bước qua rồi quay về, nhưng muội thì khó quay về lắm. Huynh chỉ muốn đến tận vách đá xem dấu ấn kia có tác dụng gì thôi.

Trương Quảng mỉm cười:

- Muội đừng làm khó cho huynh đây.

Không đợi Thê Ngọc đồng ý hay không, Trương Quảng bước qua âm dương giới. Chàng vừa đặt chân qua ranh giới âm dương, thì ngay lập tức cảm nhận như chuyển động. Trương Quảng giật mình vì có cảm tưởng mình lọt thỏm vào cảnh giới khác.

Một bức màn ảo khí xuất hiện ngay trước mắt chàng khiến cho không phân biệt được đâu là hư đâu là thực. Hiện tượng kỳ ảo đó khiến cho Trương Quảng lo lắng. Chàng còn đang ngạc nhiên thì thấy bóng bốn vị thiên tăng từ từ xuất hiện ngay trước mắt chàng.

Trương Quảng thấy bốn vị tăng nhân liền ôm quyền xá:

- Vãn bối Trương Quảng....

Chàng chưa kịp thốt dứt câu thì cảm nhận ngay áp lực uy mãnh của chưởng kinh vỗ tới mình. Tình thế gần như chẳng để chàng kịp suy nghĩ, mà phải dựng chưởng đón thẳng đỡ thẳng vào đạo kinh khốc liệt đó.

- Âm...

Trương Quảng trượt dài về sau những bốn bộ, khí huyết nhộn nhạo, mắt nảy đom đóm.

Chàng có cảm tưởng như vừa bị cả một ngọn thái sơn nện trực diện vào ngay giữa ngực.

Trương Quảng vừa thoát thân thì bốn bóng thiên tăng lại xuất hiện trước mặt chàng. Họ vừa xuất hiện thì đạo kinh uy mãnh cũng cuồn cuộn vỗ đến chàng.

Lần này Trương Quảng chẳng kịp đề khí nên buột phải lách tránh. Chàng điểm mũi giày thì triển khinh thuật Lưu thủy hành vân, lướt trên sóng chưởng.

Kinh chưởng lướt ngay dưới chân chàng rồi biến ngay vào cõi vô thanh vô sắc. Trương Quảng toan lách mình vượt ra xa bốn vị thiên tăng thì ngay lập tức sự biến xảy ra. Bốn vị thiên tăng đồng loạt thi triển khinh công chẳng khác nào thuật di tướng thần pháp, chạy quanh Trương Quảng.

Cả bốn người hợp lại chẳng khác nào một cơn lốc vầy vũ vầy bọc lấy chàng. Trương Quảng bị cơn lốc khí do bốn vị thiên tăng tạo thành ghìm cứng xuống đất, cơn lốc khí càng lúc càng thu dần lại.

Tứ phương, tám hướng quanh Trương Quảng như thể có những ngọn núi ép tới. Chàng càng lúc càng cảm thấy áp lực nặng nề đè lên mình, những

tưởng chỉ trong khoảnh khắc nữa thôi thì thể pháp sẽ bị nghiền nát.

Trương Quảng nghiền răng dồn tất cả công lực vỗ chuông vào dòng xoáy khí đang quán quanh mình: - Âm...

Những tưởng đầu chuông kinh của chàng sẽ đánh bật xoáy khí nhưng sấm đông, Trương Quảng biết mình phải chết. Thính nhĩ chàng vang lên những âm thanh ù ù, mắt tối sầm, và toàn thân như đang bị nghiền trong áp lực khủng khiếp của xoáy kinh.

Trương Quảng nghĩ thầm:

- Ta mạng vong rồi.

Ý niệm đó lướt qua đầu chàng.

Áp lực xoáy kinh càng lúc càng xiết và dữ dội hơn. Trương Quảng bắt đầu thấy ngộp thở trong khi tứ chi như thể bị gồng lại bởi sức nặng của núi thái sơn. Chàng muốn cử động, muốn thoát ra khỏi vòng xoáy khí khủng khiếp kia nhưng tất cả ý chí của chàng chỉ đọng lại bằng ý niệm thất vọng, và nghĩ đến cái chết không toàn mạng.

- Âm...

Tiếng nổ khủng khiếp vang lên ngay trên đầu Trương Quảng. Chàng những tưởng mình sẽ tan ra như xác pháo, nhưng mọi sự không như ý niệm trong đầu, một sự biến khác lại xảy ra. Trương Quảng những tưởng như càn khôn chuyển động cùng với tiếng sấm kia.

Thần thức của chàng vụt trở lại như được vàng nhật quang soi rõ. Tất cả đều trở lại bình thường. Trương Quảng quàng đứng phông trước bốn pho tượng tăng nhân, còn Thẻ Ngọc thì đứng cạnh bên chàng. Chàng ngơ ngác hỏi: - Thẻ Ngọc muội muội, chuyện gì đã xảy ra.

Trương Quảng hỏi mà mồ hôi rịn ra trán đầm đìa. Thậm chí còn cảm nhận rõ một cái chết vừa lướt qua ngay trước mắt chàng.

Thẻ Ngọc thì hồi hộp nói:

- Trương ca ca, chúng ta thành công rồi.

Trương Quảng nói:

- Ngọc muội, chuyện gì xảy ra vậy.

Chàng vừa hỏi dứt câu thì vách đá từ từ tách ra làm hai. Một con đường ngập ánh hào quang xuất hiện ngay trước mặt chàng và Thẻ Ngọc.

Thẻ Ngọc nói:

- Ca ca, muội đã mở được cửa Minh động.

Nàng nắm tay Trương Quảng:

- Ca ca, chúng ta vào Minh động thôi.

Trương Quảng miễn cưỡng bước theo Thẻ Ngọc tiến thẳng vào con

đường ngập ánh hào quang rực rỡ đó.

Trương Quảng nói:

- Thê Ngọc, chuyện gì đã xảy ra... và muội đã làm gì?

- Khi huynh vừa bước qua âm dương giới, Thê Ngọc biết ngay có sự biến. Cảnh vật bấy giờ như ảo ảnh trước mặt muội. Huynh thì cứ đứng đực ra như pho tượng bất di bất dịch.

Toàn thân huynh thì run bần bật chẳng khác nào người trúng phong hàn. Trong khi đó bốn pho tượng thiên tăng thì lại có lớp ảo khí che phía trước chẳng còn thấy gì nữa.

Trương Quảng dừng bước nhìn nàng:

- Muội đã làm gì?

- Muội có linh cảm rõ rệt Trương ca ca đang bị họa kiếp rất nguy hiểm. Đến lúc đó muội nhớ lại di bút của phụ thân, mà dụng Nhật nguyệt di quang, nhập làm một, chạy qua đặt vào dấu nhật nguyệt di quang trên vách đá.

Nàng lắc đầu:

- Muội chẳng thể nào tin được vào mắt mình nữa, tất cả như ảo mộng. Ngay lập tức tất cả trở lại bình thường. Cứ như muội vừa thoát khỏi một cơn ác mộng.

Trương Quảng thở phào một tiếng:

- Nếu không có muội kịp thời hóa giải trận pháp tứ đại thiên tăng thì huynh đã chết rồi.

Chàng thuật lại những chuyện xảy ra với mình cho Thê Ngọc nghe.

Nghe Trương Quảng kể mà tứ chi Thê Ngọc bủn rủn.

Nàng lắc đầu nói:

- Suýt chút nữa muội đã mất huynh.

- Muội đã cứu huynh.

Chàng ôm chầm lấy Thê Ngọc, đúng lúc vách đá từ từ khép lại. Đôi cánh môi của Thê Ngọc như đã chờ sẵn tự bao giờ và khi môi Trương Quảng áp vào thì nàng tiếp nhận ngay nụ hôn của chàng.

Trương Quảng ôm cứng Thê Ngọc, hôn nàng thật lâu.

Thê Ngọc đẩy chàng ra:

- Huynh làm vậy để mở cửa Minh động à?

Chàng lắc đầu:

- Không! Huynh trả ân cho muội đó.

Mặt nàng đỏ bừng thẹn thùng. Nàng nguýt Trương Quảng:

- Huynh tham lam lắm.

Hai người tiếp tục theo con đường ngập ánh hào quang đi sâu vào trong.

Họ bước vào một gian đại sảnh, vừa muôn ngàn những hạt dạ minh châu lấp lánh. Trương Quảng và Thử Ngọc những tưởng mình lọt vào cảnh giới khác với những vì sao lấp lánh ngay trên đầu mình.

Những vì sao mà hai người có thể với tay bắt được.

Ngay giữa gian đại sảnh đó là một chiếc trụ, trên chiếc trụ là một khối huyết ngọc trong suốt.

Thử Ngọc nhìn khối huyết ngọc buộc miệng thốt:

- Trương huynh... Đẹp quá.

Hai người bước đến bên khối huyết ngọc.

Trương Quảng quan sát khối huyết ngọc đó, chàng thấy trên khối huyết ngọc có bốn dấu ấn thủ.

Nhìn Thử Ngọc, Trương Quảng nói:

- Muội nghĩ xem, dấu ấn thủ này có ý nghĩa gì.

Nàng nhìn vào khối huyết ngọc suy nghĩ rồi lắc đầu nhìn Trương Quảng.

- Trương huynh từng khảo cứu Bách khoa toàn thư của Vạn Kiến Thông sư tôn còn không biết thì sao muội biết.

Trương Quảng mỉm cười nói:

- Trong Bách khảo toàn thư của sư tôn không có ghi chép lại khối huyết ngọc này. Có lẽ người không hề đến thánh địa võ lâm, nhưng trong toàn thư người có đề lại một chân ngôn.

- Huynh nói chân ngôn gì.

- Trên thế gian này bất cứ sự tồn tại nào cũng đều có sự khởi đầu từ âm dương. Âm dương tạo ra thế gian này, nên thế gian này luôn có sự thay đổi theo sự chuyển hành dịch đảo của Âm Dương. Nếu như hợp nhất được âm dương thì sẽ đạt tới cảnh giới siêu vi, mà cần khôn luôn hướng đến.

- Huynh và muội sẽ hợp nhất âm dương.

- May mắn huynh đã đi cùng với muội, nếu không đành phải quay trở ra như Cổ Tùng Già phụ thân muội.

Trương Quảng buông một tiếng thở dài rồi nói:

- Phụ thân muội đã vào đây, khi người phát hiện ra điều này liền quay về, và biết được mẫu thân muội vì sầu tình mà chết. Chính vì lẽ đó người đã ăn năng... và...

Thử Ngọc cướp lời chàng:

- Phụ thân quyết định không đưa Giáng Hoa vào Minh động để tiếp thụ âm dương hợp bích.

Trương Quảng gật đầu:

- Huynh nghĩ như vậy.

- Chính vì lẽ đó mà Giáng Hoa đã sát tử phụ thân của muội.
- Huynh nghĩ vậy... Phụ thân của muội ít ra cũng đã biết được hậu quả việc mình làm...
- Người muốn để lại cho huynh và muội.
- Đây có lẽ là thiên định... thiên định gắn vào huynh và muội.
Hai người nhìn nhau.
Thê Ngọc nói:
- Ca ca không cãi lại thiên định chứ.
Trương Quảng mỉm cười:
- Không... Còn muội?
- Muội cũng không cãi lại thiên định.
Nàng nhìn chàng.
- Đây cũng có thể là ý của võ lâm thiên tôn. Huyết lệnh võ lâm không thể đặt vào tay một người.
Chàng mỉm cười nói:
- Mà phải đặt vào tay của một đôi hiền lương lẽ.
Sắc diện nàng đỏ bừng thẹn thùng. Nàng nhìn Trương Quảng:
- Trương ca ca...

Chương 55 - Đoạn Tình Kiêm Nghĩa

Thượng Quan Nghi nhìn cặp đồng nam đồng nữ nằm duỗi dài trên hai phiến đá.

Lão bước vào giữa cặp đồng nam đồng nữ. Đôi nam nữ chẳng một mảnh vải che thân, hai mắt nhắm hờ, nằm bất động. Lão ngồi xuống giữa đôi đồng nam, đồng nữ trong tư thế kiết đà, rồi từ từ vận công.

Lão đặt song thủ vào đan điền của đôi nam nữ đó. Một luồng khí đỏ ối bao trùm khắp người Thượng Quan Nghi. Đôi song thủ của lão chuyển qua màu đỏ rồi chuyển dần qua sắc tái. Khi màu da của Thượng Quan Nghi chuyển qua màu tái nhợt của xác chết thì cũng có sự biến đổi trên thể pháp của cặp đồng nam, đồng nữ.

Da thịt của đôi nam nữ từ từ khô héo lại. Khi Thượng Quan Nghi rút tay lại thì đôi nam nữ chỉ còn là hai bộ khô cốt góm ghềnh, trông thật khủng khiếp.

Thượng Quan Nghi đứng lên.

Lão nhìn xác đôi nam nữ rồi ngửa mặt phá lên cười khanh khách. Lão vừa cười vừa ấn vào khối đá. Hai phiến đá dịch chuyển, xác của đôi nam nữ rơi xuống chiếc hầm ngay dưới gian biệt sảnh luyện công.

Thượng Quan Nghi nhìn xuống đôi bản thủ của mình. Những ngón tay của lão bắt đầu dài ra.

Lão nhâm nói:

- Hấp huyết đại công... Thượng Quan Nghi ta sẽ là thiên hạ vô địch. Chí tôn minh chủ, ta không còn là Kim Tiên bang chủ nữa mà sẽ là Minh chủ vô lâm.

Lão nói dứt câu liền phát tác chỉ khí hướng về phía cột đá trước mặt.

- Chát...

Đạo chỉ uy mãnh của lão tiện ngang cây cột đá như chém vào một khối bùn nhão. Lão ngửa mặt cười khàn khàn trước uy lực của mình.

Thượng Quan Nghi nhâm nói:

- Trên đời này còn ai ngăn cản được ta chứ.

Lão rút một luồng chân khí căng phòng lồng ngực rồi cháp tay sau lưng thả bước chậm rãi bỏ ra ngoài. Tất cả mọi sự biến trong biệt sảnh luyện công đều lọt vào mắt Tiểu Huệ.

Nàng những tưởng như mình đang đối mặt với một quỷ nhân có một không hai trên đời này. Chờ một lúc khi đoán chắc Thượng Quan Nghi đã đi rồi, Tiểu Huệ mới rời chỗ nấp.

Nàng bước lại hai phiến đá mở cơ quan dịch chuyển. Bên dưới hai phiến

đá đúng là một hồ huyết khổng lồ với mùi tử khí bốc lên khiến nàng muốn ngất xỉu.

Đóng lại hai phiến đá, Tiểu Huệ rời biệt sảnh luyện công. Nàng vừa đi vừa nghĩ thầm: - Thượng Quan Nghi đang luyện tà công của Tiết Mặc Chước. Chuyện này mình phải báo cho Trương ca ca biết.

Nàng suy nghĩ mông lung nên không để ý đến Mặc Dân đang đuổi đến sau lưng nàng: - Tiểu Huệ cô nương.

Tiểu Huệ dừng bước quay lại:

- Mặc công tử.

Mặc Dân mỉm cười nói:

- Cô nương hân hạ lắm khi thấy tại hạ ở đây, ngay trong tông đàn Kim Tiền bang.

Nàng gật đầu:

- Đúng.. Tiểu Huệ lấy làm lạ đó. Trước đây Mặc công tử là người của Minh Thần cung, đã từng lấy mạng người của Kim Tiền bang, sao nay lại có mặt ở đây.

- Tại hạ đã được Thượng Quan bang chủ thu nhận vào Kim Tiền bang.

Đôi chân mày Tiểu Huệ cau lại:

- Bang chủ thu nạp Mặc công tử vào Kim Tiền bang ư?

Buông tiếng thở dài:

- Dù Thượng Quan bang chủ không cần đến Mặc Dân thì Mặc Dân cũng phải trả ân cho người.

Tiểu Huệ gật đầu:

- Tiểu Huệ hiểu rồi. Phải Mặc công tử cảm cái ân Thượng Quan bang chủ đã phóng thích công tử khỏi sự giam cầm của Thiên Môn Môn chủ nên công tử muốn trả ân.

Mặc Dân gật đầu.

Tiểu Huệ nói:

- Đó là chuyện riêng của công tử hẳn không liên quan gì đến Tiểu Huệ. Không liên can... công tử đuổi theo Tiểu Huệ để làm gì?

Mặc Dân nghiêm giọng nói:

- Tại hạ muốn hỏi Tiểu Huệ cô nương về tung tích của Trương Quảng.

Mặt nàng đành lại:

- Mặc công tử hỏi thăm tung tích của Trương ca ca để làm gì.

- Chuyện riêng của tại hạ.

- Mặc công tử không nghĩ đến chuyện lấy mạng Trương ca ca chứ?

- Cô nương muốn biết.

Tiểu Huệ gật đầu.

Mạc Dân nói:

- Nếu cô nương muốn biết thì hãy đưa tại hạ đến gặp Trương Quảng.

- Công tử nghĩ tôi biết tung tích của Trương ca ca?

- Tại hạ nghĩ vậy.

Tiểu Huệ phá lên cười.

Mạc Dân hỏi:

- Sao Tiểu Huệ cô nương cười.

- Mạc Dân công tử ngây ngô quá. Không phải một mình Mạc Dân công tử tìm Trương ca ca đâu mà cả bang chủ cũng muốn tìm huynh ấy. Nếu Tiểu Huệ biết sẽ báo ngay với bang chủ chứ đâu cần gì báo với huynh. Báo với bang chủ Tiểu Huệ còn lập công lớn. Báo với huynh Tiểu Huệ chẳng được gì.

Nàng ôm quyền giả lả nói:

- Cáo từ.

Nói rồi Tiểu Huệ bỏ đi. Nàng rời tổng đàn Kim Tiền bang đến khu chợ. Dừng bước trước một gian hàng bán chong chóng. Nàng mua một cây chong chóng rồi đi tiếp.

Cầm cây chong chóng, Tiểu Huệ đi rảo trong chợ. Đoán chắc không ai theo chân mình, Tiểu Huệ mới tiến vào một con hẻm. Nàng dừng bước trước một căn nhà nhỏ. Nhìn trước nhìn sau, Tiểu Huệ mới gõ cửa.

Cánh cửa dịch mở, A Di nhú mặt ra - A Di tử tử.

Tiểu Huệ lên vào căn nhà đó.

Nàng bước đến ngồi vào chiếc chông tre nhìn A Di nói:

- A Di, Lâm Trung Quân huynh đâu rồi.

- Huynh ấy hẳn đã đi uống rượu rồi.

Tiểu Huệ lắc đầu:

- Một người như Lâm huynh hẳn không làm gì được.

Tiểu Huệ buông tiếng thở dài rồi nói:

- Tử có tin tức gì về Trương huynh không?

A Di lắc đầu:

- Không biết Trương ca ca đã phải chuyện bất trắc gì mà A Di chẳng hay biết gì về tin của huynh ấy.

Tiểu Huệ buông tiếng thở dài:

- A Di, Tiểu Huệ có tin tới cho tử đây. Nhưng cho dù có biết tin này thì cũng chẳng làm gì được khi không có tin tức gì về Trương huynh.

Nàng nhìn A Di buông tiếng thở dài rồi nói:

- A Di tử tử, Thượng Quan bang chủ đã luyện hấp huyết đại từ công của

Tiết Mạc Chước. Có lẽ tử phải thân hành đến Thiếu Lâm tự. Chỉ có A Di tử đến Thiếu Lâm mới được, tử phải nói tất cả mọi sự việc đang xảy ra cho Phương trượng Thiếu Lâm... Hoặc tìm Giác Hải đại sư mà trình tấu.

Tiểu Huệ đứng lên:

- Tiểu Huệ nghĩ, một khi Thượng Quan bang chủ luyện thành võ công tà ma của Tiết Mạc Chước, lão sẽ khởi sự độc bá võ lâm, giết người để lập danh, lập quyền.

- Thiếu Lâm tự có tin vào A Di không?

- Chuyện này là do tử, sao Tiểu Huệ biết được. Phải chi có Trương ca ca, Thượng Quan Nghi dám nhẫn tâm sát tử Thượng Quan Uyên Uyên thì chuyện gì lão không dám làm. Tiểu Huệ chưa thấy người nào gian trá như lão.

- Tiểu Huệ, hay chúng ta đi tìm Trương ca ca.

Tiểu Huệ im lặng suy nghĩ một lúc rồi nói:

- A Di tử tử, nếu như Tiểu Huệ rời Kim Tiền bang thì e rằng sẽ khiến cho Mạc Dân sinh nghi. Mạc Dân đã đầu phục Kim Tiền bang rồi, và y đang có ý đi tìm Trương ca ca. Theo Tiểu Huệ đoán, y tìm Trương ca ca không phải bằng sự giao hảo mà chỉ muốn giết huynh ấy thôi.

- A Di không để cho Mạc Dân hại đến Trương huynh đâu.

- Tử không nói, Tiểu Huệ cũng biết tử không để cho ai chạm đến Trương huynh.

Tiểu Huệ nhìn quanh:

- A Di tử tử, Dạ Minh phu nhân đâu.

- Lâm phu nhân vừa mới rời khỏi nhà chưa bao lâu thì Tiểu Huệ đến.

Tiểu Huệ mỉm cười:

- Chắc Dạ Minh lại đi tìm Lâm Trung Quân rồi. Cứ như vừa vắng Trung Quân thì Dạ Minh lại đi tìm. Dạ Minh tử tử yêu Lâm huynh bằng tất cả thần và trí. Lúc nào cũng nghĩ đến Lâm Trung Quân.

A Di mỉm cười:

- Lâm Trung Quân có phúc có phần mới đặn được một nương tử như Dạ Minh.

A Di nhìn ra cửa:

- Nhưng xem ra Trung Quân cũng có phần nhạt nhẽo với Dạ Minh lắm.

Tiểu Huệ đứng lên:

- A Di tử tử, Tiểu Huệ phải về đây. Tử cần thận đó. Lúc này tai mắt của Thượng Quan Nghi đã có khắp nơi.

A Di nói:

- Nếu không có Tiết Mạc Chước thì Thượng Quan Nghi chẳng đáng sợ.
Tiểu Huệ cau mày:

- Nhắc đến Tiết Mạc Chước, Tiểu Huệ mới nhớ ra. Mụ ta thời gian gần đây không thấy mặt. Sự biến mất của mụ ta quả là bí ẩn. Tiểu Huệ nghĩ chắc có liên quan đến Thượng Quan Nghi.

Nàng nhìn A Di:

- Tiểu Huệ sẽ tìm hiểu nguyên nhân sự vắng mặt của Tiết Mạc Chước.

- Tiểu Huệ cẩn thận.

- A Di tỷ tỷ cũng phải bảo trọng.

Tiểu Huệ và A Di bước đến cửa. A Di đẩy cửa nhưng liền đóng sầm lại.

A Di kéo tay Tiểu Huệ quay vào: - Tiểu Huệ, không xong rồi.

Nàng vừa nói dứt lời thì cửa bật tung ra.

- Rầm...

Mạc Dân và Tứ quý bước vào.

Mạc Dân gắt giọng nói:

- Thừa lệnh Thượng Quan tổng quản Kim Tiền giáo, Mạc mỗ ra lệnh cho hai nàng về Tổng đàn Kim Tiền giáo.

Gã nói dứt câu thì A Di nạt ngang:

- Đâu có ai lệnh cho A Di này được.

Tiểu Huệ chen vào:

- A Di tỷ tỷ... đi đi để Tiểu Huệ đôi phó cho.

Tiểu Huệ không chờ A Di có đồng ý hay không mà bất ngờ vỗ chưởng về phía Mạc Dân và Tứ quý.

Nhất quý Dĩ Bát Tăng bước đến, dựng chưởng đón thẳng lấy âm kinh của Tiểu Huệ.

- Âm...

Tiểu Huệ thối liền ba bộ, lắc lư thân người như xoay trong cơn giông dữ.

Mạc Dân nói:

- Tiểu Huệ cô nương dám chống lại lệnh của Tiểu Huệ bang chủ ư?

Mạc Dân vừa nói vừa rút đôi nhật nguyệt ma hoàn. Y gắt giọng nói:

- Thượng Quan bang chủ hạ lệnh, nếu ai chống lệnh của Thượng Quan bang chủ..Giết không tha.

Gã nói rồi phát tác ngay đôi nhật nguyệt ma hoàn, cắt ra tợ đôi tầm sét, kết thành gong kéo nhằm Khả Tiểu Huệ.

A Di hét lớn:

- Tiểu Huệ cẩn thận.

Nàng vừa hét vừa phát tác phách không chưởng vỗ đến, đón lấy đôi Nhật

nguyệt ma hoàn của Mạc Dân.

- Chát..

Đôi nhật nguyệt ma hoàn của Mạc Dân chạm vào chưởng kinh của A Di đổi hướng, bật ra hai phía. Chúng chém xả vào vách nhà.

- Chát...

Mạc Dân dẫn đến một bộ, dùng chỉ phát tác đánh vào đôi ma hoàn. Nhật nguyệt ma hoàn như được gia tăng thêm công lực khi hứng đạo chỉ khí của Mạc Dân, lao ngược trở lại A Di.

Cùng lúc đó, Tứ quý cùng hợp công võ chưởng đến nàng. Lưỡng đầu thọ địch, A Di không khỏi lúng túng. Nàng điểm mũi hài nhắc mình lên cao ba bộ bằng thuật Lưu thủy hành vân.

Mặc dù nàng phản ứng cực kỳ linh hoạt nhưng vẫn không làm sao né tránh một lúc những chiêu công uy vũ của năm đại cao thủ, mà buột phải hứng lấy một chiếc ma hoàn của Mạc Dân.

Chiếc ma hoàn lướt qua chân A Di, cắt ngang vào đùi nàng - Phập...

Mạc Dân rít giọng nói:

- Giết không tha...

Gã vừa nói vừa dựng chưởng bổ tiếp vào người A Di. Lúc này A Di còn chưa đặt chân xuống đất thì sao có thể ách bộ né tránh chưởng công của họ Mạc.

Tiểu Huệ gào lên:

- Tỷ tỷ chạy đi.

Nàng vừa thét vừa lăn xả đến dùng thân mình làm mộc đỡ cho A Di, vô hình trung chưởng công của Mạc Dân không đánh trúng A Di mà nện thẳng vào lưng Tiểu Huệ.

- Bình...

Chưởng công của Mạc Dân đẩy Tiểu Huệ vào người A Di, hất cả hai người ra cửa.

Tiểu Huệ ọi một ngụm máu vào người A Di. Nàng gượng nói:

- A Di tỷ cần phải sống... Cần phải sống.

Nàng đẩy A Di về phía trước, đồng thời quay gót lại dồn tất cả công lực võ chưởng về phía bọn Mạc Dân và Tứ quý đang xông đến.

Cả bốn lão quý đồng loạt dựng chưởng đỡ lấy đạo khí kinh của Tiểu Huệ.

- Âm...

Tiểu Huệ như cánh diều bị giông thổi đi, rồi ngã lăn dưới đất. A Di nghiêng răng gào lên: - Tiểu Huệ...

Nàng lao đến Tiểu Huệ.

Tiểu Huệ được A Di đỡ lên.

- Tiểu Huệ... muội có sao không?

Tiểu Huệ nhìn nàng hôn hên nói:

- A Di.. Tỷ mau chạy đi... Chạy đi...

- A Di không bỏ Tiểu Huệ. Không bỏ Tiểu Huệ... Có chết thì A Di sẽ cùng chết với Tiểu Huệ. Tỷ và muội cùng sánh vai nhau xuống suối vàng.

Tiểu Huệ gượng lắc đầu:

- Ai sẽ nói với Trương huynh... Ai sẽ nói với Trương huynh.

Nàng ngã đầu vào vai A Di.

- Xoang...

Âm thanh khô khốc đó vang lên ngay bên cạnh Tiểu Huệ. A Di những tưởng đó là âm thanh sau cùng mà nàng nghe được trước khi trút hồn ra khỏi xác.

A Di ngẩng lên nhìn.

Đập vào mắt nàng là Lâm Trung Quân với bộ mặt đặng đặng sát khí.

Trung Quân nhìn về Tứ quý và Mạc Dân. Y nhặt nhẹo nói:

- Khách của Lâm mỗ sao các người định giết chứ.

Nhất quý nói:

- Nếu hai ả nha đầu kia là khách của ngươi thì ngươi cùng một bè với họ thì sao nào.

- Lão nói đúng! Các người đã thất lễ với khách của Lâm mỗ, Lâm mỗ buột phải thất lễ với các người.

Y nói dứt câu thì chớp động kiếm chiêu.

Chẳng một ai thấy Lâm Trung Quân rút kiếm, và cũng chẳng kịp thấy lưỡi kiếm của gã, nhưng Nhất quý Dĩ Bát Tăng thì đã bị chém ngang yết hầu.

Họ Dĩ ôm lấy yết hầu, máu rỉ ra kẽ tay lão càng lúc càng nhiều, rồi lão đổ sầm đến trước.

Nhị quý, tam quý lẫn tứ quý đồng biến sắc.

Thấy kiếm chiêu của Lâm Trung Quân quá ư đặc dị và thần tốc, nhị quý Cang Tùng Linh buột miệng hỏi: - Ngươi là ai?

Lâm Trung Quân nhặt nhẹo nói:

- Vô ảnh tử kiếm.

Lời nói của Lâm Trung Quân chẳng khác nào một gáo nước sôi tạt thẳng vào mặt Cang Tùng Linh, Dật Cung và Trung Liệt Cảo. Cả ba gã bất giác lùi lại hai bộ.

Nhị quý thần thốt nói:

- Ngươi là Vô ảnh tử kiếm.

- Không sai Trung Quân dẫn đến hai bộ. Ba người kia lại thối bộ.

Trung Quân nói:

- Sao? Các người ngại Lâm Trung Quân à?

Mạc Dân nói:

- Lâm Trung Quân! Người biết vì sao chúng ta đến đây không? Vì nương tử Dạ Minh của người đó. Phu nhân người biết người đang bị hai ả ma nữ khuyến dụ chống lại Kim Tiền giáo nên muốn thỉnh cầu bang chủ của chúng ta đến giết hai ả ma nữ này để người sớm nhận ra đâu là đúng đâu là sai.

Trung Quân cau mày hỏi:

- Dạ Minh dẫn các người đến đây?

- Phu nhân của người còn biết nhìn xa trông rộng không như người.

Mặt Trung Quân chảy dài xuống, trông thật thảm hại. Hai hàm răng của gã nghiến lại: - Các người phải chết.

Y vừa nói vừa phát động kiếm chiêu cùng lúc Mạc Dân cũng phát tác nhật nguyệt ma hoàn.

- Keng...

Đôi Nhật nguyệt ma hoàn chạm vào lưỡi kiếm của Lâm Trung Quân bắn ngược trở lại.

Trung Quân lướt đến ba bộ, kiếm chớp động, Mạc Dân chớp thấy bóng kiếm liên tràng mình né tránh. Y né tránh được lưỡi kiếm thì cảm nhận bờ vai rất buốt, đau nhói.

Mạc Dân ôm lấy bờ vai thấy máu trào ra ướt đầm tay mình. Y gần như không tin trên thế gian này lại có một kiếm thủ xuất quỷ nhập thần như Lâm Trung Quân.

Nghiệm ra điều đó, Mạc Dân tự biết mình không phải là đối thủ của Lâm Trung Quân.

Y nhanh chóng lùi về sau hai bộ rồi bắt ngờ đào thoát. Thấy Mạc Dân bỏ chạy, Nhị quỷ Càng Tùng Linh, Tam quỷ Dật Cung, Tứ quỷ Trung Liệt Cảo cũng bỏ cuộc trường chạy theo Mạc Dân.

Trung Quân không đuổi theo mà nhìn Tiểu Huệ.

A Di ngẩng mặt nhìn lên nước mắt ràn rụa. Nàng nghẹn ngào nói:

- Lâm túc hạ... Tiểu Huệ đi rồi.

Nghe A Di nói câu này, Trung Quân tức giận đến tím mặt. Gã rống lên: - Dạ Minh... Dạ Minh...

Dạ Minh từ sau một hốc bờ tường bước ra.

- Tướng công...

Lâm Trung Quân chăm chăm nhìn nàng:

- Dạ Minh! Sao nàng lại đi báo cho người của Kim Tiền giáo đến hại Tiểu Huệ và A Di.

Dạ Minh bật khóc:

- Thiếp không muốn chàng quan hệ với những người này mà sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Trung Quân rít giọng nói:

- Nàng biết Tiểu Huệ và A Di cô nương là ai không? Họ là bằng hữu của Trương đệ đệ...Ta còn mặt mũi nà nhìn lại Trương đệ đệ nếu gặp y.

Y vừa nói vừa đặt tay vào đốc kiếm.

A Di vội nắm tay Trung Quân:

- Lâm huynh! Lâm phu nhân có lẽ quá lo lắng cho huynh mà hành sự như vậy. Lâm huynh đừng trách phu nhân. Sống chết có số cả rồi giờ thì A Di phải đi...

- A Di cô nương đi đâu?

- Đi tìm Trương ca ca...

- Tại hạ sẽ cùng đi với cô nương.

Lâm Trung Quân nhìn lại Dạ Minh:

- Nàng đừng bao giờ đi theo ta nữa.

Y cúi xuống ôm xác Tiểu Huệ.

- A Di cô nương! Chúng ta đi.

Dạ Minh nhào tới quỳ xuống ôm chân Trung Quân.

- Tướng công! Đừng đi! Dạ Minh không muốn chàng đi... Không muốn chàng bỏ Dạ Minh.

Trung Quân nhìn nàng:

- Ta chưa giết nàng để chuộc lỗi với Tiểu Huệ cô nương là may mắn rồi. Đừng theo ta làm gì nữa.

Dạ Minh bật khóc:

- Tướng công! Thiếp không muốn mất chàng.

- Nàng đã đánh mất ta rồi.

A Di buông tiếng thở dài:

- Lâm túc hạ không sợ Dạ Minh phu nhân buồn.

Trung Quân lắc đầu:

- Dạ Minh sẽ sớm quên ta mà thôi.

Y nói dứt câu, ôm xác Tiểu Huệ thi triển khinh công đồng thời dìu theo cả A Di.

Dạ Minh bấn loạn gào theo Trung Quân:

- Trung Quân! Chàng đừng bỏ Dạ Minh... đừng bỏ Dạ Minh.

Mặc cho Dạ Minh gào thét, Trung Quân vẫn thi triển khinh công băng đi,
bỏ mặc Dạ Minh lại sau lưng.

Chương 56 - Thiên Định

Huyền Không đạo trưởng trong bộ đạo bào Võ Đang phải bước ra trước quần hùng hắc đạo. Vị đạo sĩ Võ Đang trịnh trọng nói: - Chư vị bằng hữu! Hôm nay chư vị họp mặt tại Võ Đang phái của bản đạo. Sự có mặt của chư vị khiến bản đạo vô cùng cảm kích. Bản đạo gửi thiệp thư mời chư vị đến đây để cùng bàn đại sự họp nhất quần hùng hai đạo, đăng phát lệnh tróc nã Kim Tiền giáo chủ nữ ma đầu Tiết Mạc Chước.

Huyền Không chân nhân lấy hơi rồi từ tốn nói tiếp:

- Thời vận võ lâm đã đến lúc phải họp nhất để đối phó với mục ma đầu Tiết Mạc Chước, như hôm nào chúng ta đã từng họp nhất đối phó với Ân tướng thiên tôn Du Cát Đằng. Bản đạo rất mong chư vị bằng hữu xa gần sẽ họp sức với bản đạo.

Quần hùng nhao nhao hấn lên.

Huyền Không chân nhân khoát tay cho mọi người im lặng. Người nhìn lại Thượng Quan Nghi: - Thượng Quan bang chủ! Bản đạo thỉnh bang chủ nói vài lời với anh hùng hào kiệt trong võ lâm.

Thượng Quan Nghi sửa lại trang phục đứng lên bước đến bên Huyền Không chân nhân.

Lão vuốt râu mỉm cười nhìn quần hùng rồi từ tốn nói:

- Chư vị anh hùng hào kiệt ở đây, hẳn đều muốn hợp lực tróc nã mục ma đầu Tiết Mạc Chước. Sự gian trá của mục ma đầu Tiết Mạc Chước thì không ai rành bằng bọn bang chủ.

Ngoài Tiết Mạc Chước ra, chúng ta còn có thêm kẻ thù vô cùng lợi hại nữa là Du Thiếu Bảo... Tức Trương Quảng hậu nhân của Du Cát Đằng. Nếu chư vị đồng lòng thì hãy gia nhập Kim Tiền bang của lão phu.

Quần hùng ô lên.

Từ trong quần hùng một người có dáng vẻ nho nhã bước ra. Y ôm quyền nói:

- Kim Tiền bang chủ! Lão muốn quần hùng gia nhập Kim Tiền bang của lão, để chịu sự sai khiến của lão ư?

Y lắc đầu, che môi rồi nói tiếp:

- Náng Định Tử này không chịu đâu. Nếu có phải nghe chỉ dụ thì Náng mỗ chỉ nghe lệnh Huyền Không chân nhân mà thôi.

Thượng Quan Nghi vuốt râu:

- Ngoài danh thiết diện phán quan của Náng tôn giả, lão phu có nghe qua rồi. Thượng Quan lão phu đến Võ Đang lần này thật với chư vị anh hùng hào kiệt. Lão phu chỉ có một ý duy nhất.

Huyền Không đạo trưởng chau mày. Người đã bắt đầu ngờ ngợ có cái gì đó ẩn tàng trong mỗi câu nói của Thượng Quan Nghi.

Thượng Quan Nghi nhìn lại Huyền Không đạo trưởng:

- Đạo trưởng! Có thể cho Trung Nguyên nói ra ý của mình chứ?

Huyền Không đạo trưởng gật đầu:

- Bang chủ cứ nói.

Thượng Quan Nghi nhìn lại quần hùng, từ tốn nói:

- Lão xét thấy thời vận của võ lâm đang đến hồi mạt kiếp, nên muốn đứng ra gánh vác trọng trách lãnh đạo võ lâm. Trước là để đối phó tiểu ma đầu Du Thiếu Bảo, sau là đối phó với mụ ma đầu Tiết Mặc Chước. Muốn đảm đương chức vị Minh chủ võ lâm.

Quần hùng nghe Thượng Quan Nghi thốt ra câu này liền ồ lên.

Náng Định Tư gắt giọng hỏi:

- Thượng Quan Nghi! Từ trước đến nay ai cũng hoài nghi lão là người có dã tâm. Nay lão muốn đảm đương chức vị Minh chủ võ lâm. Vậy lão có bản lĩnh gì để khiến cho quần hùng võ lâm tâm phục khẩu phục.

Thượng Quan Nghi mỉm cười nói:

- Bản lĩnh của Thượng Quan Nghi từ trước đến nay hẳn chư vị anh hùng hào kiệt đã biết rồi. Có thể nói là thiên hạ vô địch. Nên bốn bang chủ mới cho mình cái quyền thống lĩnh quần hào.

Lão cười khẩy một tiếng rồi nói tiếp:

- Chắc các người sẽ cười lão chứ gì?

Lão nói dứt câu, quần hùng đồng loạt phá lên cười làm vang động cả không gian trước sân tràng đại điện Võ Đang.

Chờ cho quần hùng cười xong, Thượng Quan Nghi ôn nhu nói:

- Các vị cười xong rồi, thì lần lượt từng người hãy đến bếp than đằng kia để đóng dấu Kim Tiên, tỏ lòng đầu phục Kim Tiên bang. Ai không có dấu Kim Tiên xem như là đồng lõa với tiểu ma đầu Du Thiếu Bảo và mụ ma nữ Tiết Mặc Chước. Thượng Quan Nghi lão phu giết không tha.

Náng Định Tư nhìn Thượng Quan Nghi gần như không chớp mắt, trong khi Huyền Không chân nhân đạo trưởng sững sờ, ngây mặt.

Huyền Không đạo trưởng bước đến trước mặt Thượng Quan Nghi:

- Thượng Quan tôn giá... ý của tôn giá đến đây là ý gì... Kết tội trạng của Tiết Mặc Chước, hay muốn độc bá quần hào?

Thượng Quan Nghi vuốt râu:

- Đạo trưởng đã hỏi, bốn nhân xin trả lời. Trước tiên bốn nhân phải là Minh chủ võ lâm trước rồi mới tính đến chuyện tróc nã ma đầu, đạo trưởng

thấy được chứ?

- Nghe Thượng Quan bang chủ nói mà bản đạo không tin vào lỗ tai mình nữa.

- Tin hay không tin là quyền của đạo trưởng. Còn bản nhân thì có mục đích riêng của mình.

Lão vuốt râu:

- Hay đạo trưởng có ý chống lại Kim Tiền bang của Thượng Quan Nghi.

Đôi chân mày của Huyền Không đạo trưởng chau hằn lại:

- Bản đạo chống lại ý tưởng độc bá quần hùng võ lâm của bang chủ thì đã sao nào?

Thượng Quan Nghi buông một câu gọn lỏn:

- Chống lại bản nhân, đạo trưởng phải chết.

Mặt Huyền Không sa sầm:

- Bản đạo không tin vào tai mình nữa. Được! Nếu bang chủ muốn độc bá võ lâm thì trước tiên phải thu phục bản đạo.

- Bản nhân cũng đang có ý đó.

Huyền Không đạo trưởng lùi lại ba bộ, song thủ bắt ấn quyết vận nội lực vào đan điền.

Huyền Không đạo trưởng nghiêm giọng nói:

- Lưỡng nghi bát quái chương của bản đạo từ trước đến nay tự cho là không có đối thủ.

Thượng Quan bang chủ có thể đỡ nổi không?

- Bản nhân rất muốn thử nghiệm chương công cái thể của Võ Đang.

- Được! Bản đạo không khách sáo.

Huyền Không đạo trưởng nói dứt câu từ từ đẩy chương về phía Thượng Quan Nghi. Hai luồng xoáy kinh uy mãnh cuốn về Thượng Quan Nghi. Lão chẳng né tránh cũng chẳng chút e dè, dựng chương đón thẳng đỡ thẳng.

- Âm...

Tiếng sâm vang động không gian khi chương của Huyền Không đạo trưởng chạm vào màn tử khí của Thượng Quan Nghi. Sau tiếng sấm chương thì từ phía Thượng Quan Nghi xuất hiện hai đạo xoáy kinh cuốn ngay đến Huyền Không đạo trưởng, kéo ghệt lão đạo sĩ Võ Đang về phía lão.

Chương thủ của Huyền Không đạo trưởng áp chặt lấy đôi ma thủ của Thượng Quan Nghi. Hai người từ cuộc giao đấu bình thường chuyển sang giao thủ bằng nội lực.

Bất thành linh Huyền Không đạo trưởng rống lên một tiếng thật lớn:

- Hấp huyết đại tà công.

Lời còn đọng trên mình Huyền Không đạo trưởng thì một màn huyết khí đỏ ối xuất hiện quanh thể pháp của Thượng Quan Nghi. Cùng với sự xuất hiện của màn huyết khí đó, thì thần pháp của Huyền Không run lẩy bẩy.

- Âm...

Huyền Không đạo trưởng như cánh diều đứt dây bị bắn đi bởi luồng bạo phong khốc liệt, ngã dài dưới đất. Lão nằm bất động chẳng cựa cựa nhúc nhích. Nhân dạng phương phi của Huyền Không chân nhân giờ trông chẳng khác gì một cành cây mục khô chết.

Náng Định Tư chứng kiến tận mắt cái chết của Huyền Không chân nhân, hồn siêu phách lạc, đứng phồng ra như thể bị trời tròng. Một trong ba đỉnh trụ của võ lâm đương thời thể mà chết không1 lời trời trăng bởi chương quỹ của Thượng Quan Nghi.

Thượng Quan Nghi nhìn lại Náng Định Tư:

- Náng đại hiệp! Bồn bang chủ có thể thống lĩnh quần hùng võ lâm không?

Bảy vị đạo trưởng Võ Đang băng ra, vây tròn lấy Thượng Quan Nghi.

Thượng Quan Nghi vỗ tay:

- A... Thất tinh trận pháp! Trận pháp này là trận pháp trấn môn của Võ Đang. Bồn bang chủ cũng rất muốn chứng nghiệm có đúng như lời đồn đãi của võ lâm không?

Bảy vị đạo sĩ đồng loạt rút trường kiếm, vận hành thất tinh trận pháp.

Thượng Quan Nghi hừ nhạt một tiếng. Ngay sau tiếng hừ nhạt đó, thân ảnh của lão xoay tròn như bông vụ. Một màn chỉ đỏ ối tua tủa phát ra.

Huyết chói nhưng màn kiếm chết chóc, lia ngang chém dọc, và tạo ngay ra một cuộc thảm sát khiến quần hùng hồn siêu phách lạc. Bảy vị đạo sĩ Võ Đang nhút tề bị những đạo huyết chỉ chém ngang qua thắt lưng, chẳng khác nào bảy cây chuối bị chém bởi bảo đao bảo kiếm.

Họ ngã nằm rạp xuống đất mà chẳng ai nói được lời nào.

Thượng Quan Nghi khoanh tay trước ngực nhìn Náng Định Tư. Lão ôn nhu nói:

- Bây giờ hẳn Náng đại hiệp đã có thể nhận biết ai là Minh chủ võ lâm thống lĩnh quần hùng.

Lời còn đọng trên miệng Thượng Quan Nghi thì Náng Định Tư bất ngờ thi triển khinh công đào thoát.

Náng Định Tư vừa lao đi được bốn trượng thì Thượng Quan Nghi tợ cánh chim sắt lao vút qua đầu Náng Định Tư. Thủ cấp của Náng Định Tư rơi xuống đất mà thân ảnh vẫn lao đi vùn vụt, cho đến hết đà mới đổ sầm xuống.

Cái chết của Thiết diện Náng Định Tư càng khiến quần hùng hồn siêu phách lạc.

Thượng Quan Nghi quay lại khán đài. Y nhìn xuống quần hùng hắc bạch hai đạo.

- Bây giờ chư vị hẳn đã nhận ra ai thật là võ lâm minh chủ rồi chứ?

Quần hùng im thin thít.

Thượng Quan Nghi vỗ tay một tiếng.

Ngay lập tức có hàng hàng lớp lớp những cao thủ vận hắc y võ phục đứng án ngữ ngay phía sau quần hùng. Chỉ một Thượng Quan Nghi, quần hùng cảm tưởng mình đã hóa thành dê, thành cừu trước sự khát mồi của chúa sơn lâm, nay lại có thêm những đại cao thủ khác nữa, họ càng cảm nhận quyền năng tối thượng của Kim Tiền bang chủ.

Thượng Quan Nghi ngửa mặt cười vang dội. Lão cắt ngang tràng tiếu ngạo, gằn giọng nói: - Đến bây giờ bốn nhân vãn cho các người sự lựa chọn. Ai theo bốn nhân hãy tự nguyện đến đóng dấu Kim Tiền... Bằng như không theo cứ đứng tại chỗ.

Lão nói xong thì từ trong quần hùng, Lâm Trung Quân bước ra.

Thượng Quan Nghi dõi mắt nhìn Lâm Trung Quân:

- Ngươi là người đầu tiên đóng dấu Kim Tiền ư?

Lâm Trung Quân ôm quyền nhìn Thượng Quan Nghi nói:

- Trước khi tại hạ đóng dấu Kim Tiền đầu phục bang chủ, tại hạ có mấy điều muốn hỏi bang chủ.

Thượng Quan Nghi khoanh tay trước ngực:

- Ngươi cứ hỏi.

- Câu hỏi thứ nhất của tại hạ hỏi bang chủ. Nếu bang chủ biết một người nhần tâm xử tử con mình để hồng thu học võ công hấp huyết đại tà công thì Bang chủ có ngưỡng mộ và đầu phục người đó không?

Mặt Thượng Quan Nghi đánh hắt lại:

- Ngươi là ai?

- Vô ảnh tử kiếm Lâm Trung Quân.

- Vô ảnh tử kiếm, trước đây bốn nhân cũng có sự ngưỡng mộ ngươi đó. Thậm chí bốn nhân có lúc còn tỏ ý muốn chiêu nạp ngươi vào Kim Tiền bang, nhưng rất tiếc ta không biết được hành tung của ngươi. Nhưng nay bốn nhân vẫn thích thú muốn ngươi đầu nhập Kim Tiền bang.

- Bang chủ chưa trả lời tại hạ.

- Ngươi muốn bốn nhân trả lời... bốn nhân sẽ trả lời cho ngươi điều này. Mỗi người chỉ có một cái mạng thôi, nên trước tiên phải biết quý mạng của

mình đã. Hôm nay ta có thể mất con nhưng cũng có thể tìm được đứa con khác. Nhưng nếu mất mạng thì chẳng bao giờ tìm được cái mạng thứ hai.

Lâm Trung Quân lắc đầu.

- Câu trả lời của tôn giá quá đủ. Phàm một kẻ giết con mình thì đâu còn chút nhân tính để sai khiến tại hạ. Mặc dù trước đây tại hạ có giết người vì kim lượng nhưng không như Bang chủ.

Thượng Quan Nghi nạt ngang:

- Im...

Lão gằn giọng nói:

- Người chỉ có hai sự lựa chọn... chết hoặc đầu nhập Kim Tiền bang của bọn nhân.

- Không có chuyện Vô ảnh tử kiếm đầu nhập Kim Tiền bang của tôn giá đâu.

- Vậy là người chọn cái chết.

- Chưa chắc ai sẽ chết.

Lâm Trung Quân đặt tay vào đốc kiếm.

Đôi chân mày của Thượng Quan Nghi nhíu lại:

- Người tự cho mình có bản lĩnh đối phó với bọn nhân ư?

- Tại hạ tin mình có dư bản lĩnh để đối phó với tôn giá.

- Bọn tọa xem bản lĩnh của người thế nào mà tự thị như vậy.

Lão nói rồi bắt ấn quyền, vận hấp huyết đại tà công. Một màn huyết khí hiện ra bao bọc lấy thân ảnh của Thượng Quan Nghi.

Trung Quân gằn giọng nói:

- Tôn giá có thần công hộ thể thì tại hạ cũng có kiếm ảnh vô tâm.

Y nói rồi xoay nửa vòng phát mạnh lưỡi kiếm về phía Thượng Quan Nghi. Một đạo kiếm khí phát ra chém xả vào màn huyết khí thần công hộ thể của đối phương.

- Chát...

Kiếm khí bật ra thì Thượng Quan Nghi cũng phát tác huyết chỉ công đến Lâm Trung Quân.

Quần hùng nín thở để thị nhãn cuộc giao đấu giữa hai người. Họ thị nhãn nhưng đoán chắc Lâm Trung Quân vô ảnh tử kiếm sẽ nhận một cái chết không toàn mạng như Huyền Không chân nhân hoặc giống như Náng Định Tư.

Lâm Trung Quân hoành ngang lưỡi kiếm đón lấy đạo kiếm chỉ của Thượng Quan Nghi.

- Chát...

Thượng Quan Nghi thấy Lâm Trung Quân đỡ được một chiêu huyết chỉ của mình, phấn khích nói: - Lâm kiếm thủ... Khá lắm.

Lão vừa nói vừa phát triển chiêu thủ thành quỷ thảo, rồi nhảy xổ tới thộp lấy Lâm Trung Quân. Lâm Trung Quân đảo người, dùng lưỡi kiếm chém xả vào thảo quỷ của đối phương.

Lưỡi kiếm của y vừa chạm vào đôi song thảo của Thượng Quan Nghi liền bị lão quỷ trở hồ khẩu, bất ngờ bóp chặt lấy lưỡi kiếm.

Lão cười khẩy nói:

- Người chết chắc rồi.

Thượng Quan Nghi vừa nói vừa truyền hấp huyết đại tà công rút ngay chân nguyên của Lâm Trung Quân qua lưỡi kiếm đó. Lâm Trung Quân cảm nhận ngay điều nguy hiểm đó, liền buông đốc kiếm dùng luôn sát chiêu qua bao kiếm, lia một đường vòng cung, hướng mũi kiếm vào yết hầu Thượng Quan Nghi.

Chiêu công bất ngờ và đặc dị của Lâm Trung Quân khiến Thượng Quan Nghi phải giật mình. Lão nghĩ đến kỳ biến trong chiêu thức đó liền phản xạ thật nhanh, ngã người ra sau.

Mặc dù lão phản xạ nhanh như vậy nhưng mũi mật kiếm dẫu trong võ kiếm vẫn kịp tiện đứt chòm râu của lão.

Thượng Quan Nghi vừa then vừa giận đến tái mặt rít giọng nói:

- Vô ảnh tử kiếm, người khá lắm. Nhưng người cũng khiến cho bản nhân tức giận đó.

Thượng Quan Nghi nói song rống lên một tiếng thật lớn. Thân ảnh của lão như cánh dơi lao thẳng đến Lâm Trung Quân. Mười ngón chỉ vươn ra lập tức có mười đạo chỉ khí đỏ ối kết thành màn lưới trùng trùng điệp điệp chụp xuống họ Lâm.

Trung Quân múa tít võ kiếm đón thẳng đỡ thẳng lấy mười đạo chỉ của Thượng Quan Nghi.

- Chát... Chát... Chát...

Võ kiếm trong tay Trung Quân bị chỉ khí của Thượng Quan Nghi đánh bật ra khỏi tay.

Lão gằn giọng nói:

- Rượu mời không uống, người đòi uống rượu phạt. Chết đừng hối tiếc.

Cùng với lời nói đó, Thượng Quan Nghi vỗ quỷ thảo đến đàn điền của họ Lâm.

Đón thẳng đỡ thẳng liên tục những đạo chỉ của Thượng Quan Nghi đến độ hồ khẩu tê rần, phải buông cả binh khí thì Lâm Trung Quân cảm nhận áp

lực võ đến đan điền mình. Y nghiên răng nghi thâm: “Lâm Trung Quân ta liệu chết với lão đây.” Ý nghĩ đó lướt qua đầu, Trung Quân mặc nhiên để quỷ trảo võ vào đan điền mình, ngược lại còn vùng chưởng đánh thẳng vào mặt Thượng Quan Nghi. Thế công liệu mạng của Lâm Trung Quân buột Thượng Quan Nghi chẳng còn sự lựa chọn nào mà phải rút trảo quỷ về đồng thời thôi bộ.

Lão trừng mắt nhìn Lâm Trung Quân:

- Lâm Trung Quân! Người liệu mạng với bốn nhân sao?

Lâm Trung Quân cười khẩy:

- Cùng chết với Bang chủ là điều vinh hạnh của tại hạ.

- Bốn tọa đầu cho người đắc ý như vậy.

Thượng Quan Nghi vừa nói vừa chuyển hóa công lực. Một màn huyết khí tụ lại trên đôi song thủ của lão. Lão rít giọng nói: - Không giết được người, quần hùng đâu cho Thượng Quan Nghi là thiên hạ vô địch, võ lâm chí tôn.

Lão vừa nói vừa toan phát tác khối cầu huyết khí về phía Lâm Trung Quân thì hai bóng người tợ như hai cánh chim sắt lướt đến, ánh ngữ ngay trước mặt Vô ảnh tử kiếm.

Họ vừa hạ thân thì liền tạo ra một màn ảo khí với hào quang ngũ sắc, hứng ngay lấy quả cầu hấp huyết đại tà công của Thượng Quan Nghi.

- Âm...

Tiếng sấm động vang rền cả không trung, những tượng đầu Lâm Trung Quân và hai người kia sẽ tan xác nhưng tất cả không như vậy, mà hoàn toàn ngược lại.

Kẻ bị dư kinh hát ngược về sau lại chính là Thượng Quan Nghi. Lão ngã ngồi ngay xuống sàn khán đài, tròn mắt nhìn về phía màn ảo khí ngũ sắc đang tan biến dần, cho đến khi nhân dạng của Trương Quảng và Thể Ngọc đập vào mắt lão.

- Người...

Trương Quảng nhìn lão:

- Thượng Quan tiên bối có thể đứng lên và rời khỏi đây. Đây là cơ hội cuối cùng mà văn bối dành cho người. Quyền năng của tà công không giúp tiên bối trở thành minh chủ võ lâm đâu. Hãy sử dụng chữ nhân trước đây văn bối trao cho tiên bối để trở thành người bề trên của thiên hạ.

Thượng Quan Nghi lồm cồm đứng lên. Lão nhìn Trương Quảng gần như không chớp mắt.

Lão rít giọng nói:

- Trương Quảng! Lão phu sẽ gặp lại người.

Chương 57 - Quỷ Cảnh

Cửa tò vò mở ra, Thượng Quan Nghi rít giọng nói:

- Tiết Mạc Chước...

Mạc Chước đang ngồi vận công điều tức, từ từ ngẩng mặt nhìn lên: -
Thượng Quan lão tặc đó à?

- Chính lão đây.

- Nghe chất giọng của lão, bản nương biết có chuyện chẳng lành rồi. Lão có điều gì muốn nói với bản nương thì cứ nói ra đi.

Hừ nhạt một tiếng, Thượng Quan Nghi gằn giọng nói:

- Mụ đã truyền cho lão phu tâm pháp công phu gì mà không thể thắng nổi tên tiểu tử Trương Quảng. Lão phu suýt chút nữa bị vong mạng bởi gã súc sinh đó rồi.

Tiết Mạc Chước phá lên cười.

Nghe Tiết Mạc Chước cười, Thượng Quan Nghi càng tức giận hơn nữa. Lão rít giọng nói: - Mụ cười cái gì hở?

- Lão đã gặp phải đối thủ rồi ư? Ngay như bản nương đây đối phó với Trương Quảng cũng còn e dè đôi phần đó, huống chi là lão. Mặc dù bản nương đã truyền tâm pháp hấp huyết đại tà công cho lão rồi, nhưng trong một sớm một chiều, lão đâu thể đạt tới cảnh giới tối thượng để khả dĩ chống lại tiểu tử Trương Quảng.

Tiết Mạc Chước nhìn lại ô cửa tò vò, từ tốn nói tiếp:

- Lần đầu tiên giao thủ với tiểu tử Trương Quảng, bản nương đã nhận ra y không phải là một cao thủ tầm thường. Nếu như y tầm thường thì bản nương đã lấy mạng được y rồi.

Thượng Quan Nghi buông tiếng thở dài rồi nói:

- Mụ có công phu gì để truyền thụ cho lão để đối phó với gã không?

- Cho dù bản nương có truyền tâm pháp tối thượng võ công của bản nương cho lão thì lão cũng không thể đối phó lại được Trương Quảng đâu. Trong một sớm một chiều, lão không thể là đối thủ của gã tiểu tử đó. Muốn trở thành võ lâm minh chủ e rằng lão phải cần tới vài mươi năm... để tu luyện võ công.

Mụ nói xong phá lên cười:

- Vài mươi năm đó e rằng lão đâu có đủ kiên nhẫn để chờ đợi.

- Tiết Mạc Chước! Lão phụ buột mụ phải truyền võ công tối thượng để ta đối phó với tiểu tử Trương Quảng.

Tiết Mạc Chước lắc đầu:

- Lão quỷ! Bản nương có đề nghị thế này.

- Mụ nói đi.

- Lão thả bốn nương và đồng tử Kiến Văn ra, bốn nương sẽ đôi phó với Trương Quảng dùm cho lão.

Thượng Quan Nghi phá lên cười khàn khạch. Lão vừa cười vừa nói: - Tiết Mạc Chước! Mụ tưởng lão phu là trẻ nít sao?

Lão hừ nhạt một tiếng rồi nói tiếp:

- Không có chuyện thả mụ ra đâu. Mụ đừng nằm mơ. Lão phu biết tâm địa tàn nhẫn vô lương của mụ mà.

- Thế thì tự lão hãy giải quyết lấy tên tiểu tử Trương Quảng... Bốn nương không chen vào.

Thượng Quan Nghi buông tiếng thở dài.

Lão gằn giọng nói:

- Khi nào mụ chỉ điểm cho lão cách thức diệt trừ được mối họa là tên tiểu tử Du Thiệu Bảo kia thì lão sẽ thả mụ ra... Bằng như không chỉ điểm thì mụ sẽ chết dần chết mòn trong đói và khát.

Tiết Mạc Chước đứng bật lên:

- Thượng Quan lão tặc... Lão...

Thượng Quan Nghi hừ nhạt:

- Lão phu đã nói hết lời rồi, tự mụ suy nghĩ lấy hành động của mình.

Ô cửa tò vò đóng sập xuống.

Kiến Văn nhìn Tiết Mạc Chước:

- Nương nương...

Mạc Chước nhìn Kiến Văn buông tiếng thở dài:

- Thật ra bốn nương có truyền cho lão tặc đó tâm pháp tối thượng của thập đại tà công thì lão cũng không thể luyện thành trong một sớm một chiều. Nếu như có truyền cho lão tặc kia thì bốn nương cũng biết lão không cho bốn nương và đồng tử ra khỏi đây.

Tiết Mạc Chước buông tiếng thở dài nhìn Kiến Văn.

- Ngươi giờ sao không còn giữ được nét anh tuấn như lúc đầu ta gặp ngươi.

Kiến Văn hồi hộp khi nghe Tiết Mạc Chước thốt ra câu nói đó. Y miễn cưỡng nói: - Nương nương, sống trong tình trạng này thì sao Kiến Văn có thể gọi được sự khôi ngô tuấn tú của mình.

- Càng lúc bốn nương càng thấy ngươi trở nên xa lạ vô cùng.

Mụ bất ngờ buông tiếng thở dài rồi nói:

- Kiến Văn! Nếu như lão tặc Thượng Quan Nghi không cho bốn nương và ngươi cái để ăn, cái để uống thì ngươi có vì bốn nương không?

Kiến Văn nhìn Tiết Mạc Chước:

- Kiến Văn không hiểu ý của nương nương.

- Người giả vờ không hiểu ư? Nếu không có cái để ăn, cái để uống thì bọn nương sẽ ăn gì... uống gì?

Chân diện Kiến Văn biến qua màu nhợt nhạt:

- Nương nương! Chẳng lẽ nương nương định ăn thịt Kiến Văn và uống máu Kiến Văn.

- Bọn nương đã vì người mà rơi vào bẫy của Thượng Quan lão tặc, chẳng lẽ người không vì ta?

Kiến Văn đang quỳ đứng phắt lên, lùi sát vô vách. Y lắc đầu:

- Nương nương...

- Bọn nương nghĩ người cũng không cần thiết lắm...

Tiết Mạc Chước lắc đầu:

- Người bây giờ không còn như ngày hôm nào nữa. Người đã mất hẳn vẻ phong độ của một trang nam tử hán. Đôi lúc bọn nương cảm thấy mình quá ư đại độ, vì một gã chẳng ra gì mà bị giam hãm trong thạch thất này...

Kiến Văn nghe Tiết Mạc Chước nói mà tứ chi bủn rủn. Y muốn nói muốn van xin nhưng cổ họng như thể có cái gì đó chặn lại chẳng làm sao thốt được ra lời.

Kiến Văn từ từ quỳ xuống nhìn Tiết Mạc Chước.

Tiết Mạc Chước hỏi:

- Bọn nương đã vì người, vậy người có vì bọn nương không?

Kiến Văn lắp bắp nói:

- Kiến Văn vì nương nương.

Gã vừa dứt câu thì trảo quỷ của Tiết Mạc Chước vụt thoát ra chụp tới tâm huyết Kiến Văn.

- Phập...

Kiến Văn giãy dụa trong sự tuyệt vọng. Hắn muốn gào thét nhưng chẳng thể thốt ra lời.

Bất giác tiếng gào của y trở thành những tiếng rên ư ử.

Tiết Mạc Chước rút tay về, móc luôn quả tim của Kiến Văn ra ngoài.

Cùng lúc ở ô cửa tò vò lại mở ra.

- Tiết Mạc Chước! Mụ nghĩ ra điều gì khác chưa?

Lão nói dứt câu thì thấy Mạc Chước đang nhai quả tim Kiến Văn ăn ngon lành. Toàn thân Thượng Quan Nghi nổi đầy gai ốc. Lão miễn cưỡng hỏi: - Mụ quỷ! Mụ ăn thịt đồng tử của mình rồi à?

Tiết Mạc Chước nhìn lên, vừa nhai quả tim Kiến Văn vừa nói:

- Thịt người tươi cũng có thể giúp cho bốn nương công lực phá thạch thất này đó. Nếu một khi bốn nương trở ra ngoài được thì việc đầu tiên bốn nương làm là ăn thịt Thượng Quan lão tặc.

Mồ hôi xuất hạn ra trán Thượng Quan Nghi:

- Mụ biến thành quỷ sống rồi.

Lão nói xong sập ô cửa tò vò xuống.

Ăn xong quả tim của Kiến Văn, Tiết Mạc Chước ngồi vận công điều tức rồi bất ngờ đẩy về phía thạch môn hai đạo kinh uy mãnh.

- Âm...

Thạch thất run lên bần bật cùng với bốn luồng khói độc phả ra tràn ngập.

Mặc nhiên với bốn luồng khói độc đó, Tiết Mạc Chước vẫn vỗ tiếp hai đạo chưởng vào thạch môn. Mặc dù thạch thất rung chuyển dữ dội nhưng tuyệt nhiên chưởng của mụ không thể phá vỡ được thạch môn cực kỳ kiên cố.

Chân diện của Tiết Mạc Chước sa sầm, đánh hẳn lại. Mụ hú lên một tiếng khùng khiếp, cùng với tiếng hú đó, mụ lao thẳng vào thạch môn.

- Âm...

Tiết Mạc Chước bật ngược trở ra sắc diện đỏ như than hồng. Mụ ngồi bật xuống sàn thạch thất vận công điều tức. Mụ vừa vận công điều tức vừa nghĩ thầm: - “Tiết Mạc Chước ta mạng vong trong thạch thất này ư? Chết bởi sự gian trá của Thượng Quan lão tặc.

Ý niệm đó trôi qua khiến mụ chán nản cực kỳ.

Ô cửa tò vò mở lên.

Tiết Mạc Chước nhìn lên ô cửa tò vò:

- Thượng Quan lão tặc...

- A... Không phải là Thượng Quan Nghi.

- Ngươi là ai?

- Mạc Dân.

- Mạc Dân! Thượng Quan lão tặc sai ngươi đến phải không?

- Mạc Dân tự tìm đến. Mụ có phải là Tiết Mạc Chước?

- Chính bốn nương. Mạc Dân! Ngươi có muốn luyện võ công tái thể của bốn nương không?

Mạc Dân buông một câu cụt lủn:

- Không... Thế mụ có muốn rời khỏi thạch thất này không?

- Mạc Dân! Ngươi không cần hỏi bốn nương điều đó. Chẳng ai muốn bị giam cầm cả, nhứt là bốn nương. Nếu ngươi phóng thích bốn nương, bất cứ điều gì ngươi muốn, bốn nương sẽ bồi tiếp ngươi.

- Được! Mạc mỗ muốn mụ làm cho một việc.

- Truyền thụ võ công cho ngươi?
- Mạc mỗ không cần thụ học võ công của người! Ta cần mụ làm một chuyện khác.

- Nói đi.

- Giết Trương Quảng cho Mạc mỗ.

Tiết Mạc Chước ngửa mặt cười khàn khạch. Mụ cất tràng tiểu ngạo rồi nói: - Được! Bồn nương hứa với ngươi.

- Mụ hãy thề độc đi.

- Tiết Mạc Chước xin thề sẽ lấy mạng tiểu tử Trương Quảng. Nếu không ta sẽ bị giam mãi mãi trong ngôi thạch thất này.

- Được! Mạc mỗ tin mụ.

Liền ngay sau câu nói của Mạc Dân, thạch môn từ từ dịch chuyển rồi mở toan ra.

Thạch môn vừa mở thì Tiết Mạc Chước đã lao ra ngoài.

Mụ vừa thoát khỏi chốn giam cầm, ngửa mặt cười vang dội. Mụ vừa cười vừa nói: - Ta lại trở về với cõi nhân sinh rồi.

Mạc Dân bước ra tiến đến trước mặt Tiết Mạc Chước.

- Đã được tự do vẫn còn nhớ lời hứa của mình chứ?

- Tất nhiên bồn nương nhớ chứ. Nhưng bây giờ bồn nương muốn thử nội lực của mình trước.

Mụ cười mỉm rồi nói:

- Mạc Dân! Bồn nương hứa giết Trương Quảng nhưng không có nói sẽ không giết ngươi.

Mạc Dân sa sầm xuống:

- Mạc mỗ vừa phóng thích mụ sao mụ lại đòi giết ta.

- Trong thạch lao, bồn nương đã nghiệm ra, bất cứ ai gần bồn nương, giúp bồn nương đều có ý hại ta cả. Ngay cả đồng tử Kiến Văn, mặc dù được bồn nương ưu ái cũng tự nguyện làm mồi cho Thượng Quan lão tặc giam hãm bồn nương. Nên bồn nương buộc phải giết tất cả.

Mạc Dân lòn tay sau lưng rút đôi nhật nguyệt song hoàn.

Y gằn giọng nói:

- Mạc mỗ không dễ lấy mạng đâu.

Tiết Mạc Chước phá lên cười:

- Trò trẻ nít thì đâu làm gì được bồn nương. Hay nhất là ngươi nên tự kết liễu mình đi.

Mạc Dân chờ cho Tiết Mạc Chước nói dứt câu thì chớp động nhật nguyệt ma hoàn. Đôi ma hoàn cắt đến cổ mụ và đầu nhưng chúng đều bị Tiết Mạc

Chược thộp lấy như bắt một đôi bướm.

Mạc Dân biến sắc bởi hành động quá ư thần kỳ của Tiết Mạc Chược.

Mụ nói:

- Đúng là đồ trẻ nít. Bồn nương nói có sai đâu.

Mụ vừa nói vừa nhảy sỗ tới.

Trảo quỷ vươn ra thọc ngay vô tâm Mạc Dân.

- Phập...

Mạc Dân giãy dụa trong sự tuyệt vọng, rồi chờ người ra khi Tiết Mạc Chược rút trảo quỷ về kéo theo trái tim của gã. Mụ bỏ trái tim Mạc Dân vào miệng nhai ngon lành.

Đang nhai quả tim của Mạc Dân, Tiết Mạc Chược chợt ngừng nhai và mặt đánh lại. Mụ khẽ lắc mình lướt lên trần mật đạo. Mụ bám vào nóc đại đạo như một cánh dơi.

Thượng Quan Nghi chạy vội vào. Lão đứng thừ ra khi thấy cửa thạch thất mở toan hoác, cùng với cái xác của Mạc Dân.

Thượng Quan Nghi mặt xanh như chàm đỏ:

- Chết ta rồi.

Lão vừa nói vừa toan quay bước trở ra thì chiếc bóng của Tiết Mạc Chược vụt qua đầu lão. Mụ đứng chặng ngay địa đạo, nhe hai hàm răng lởm chởm.

Thượng Quan Nghi thấy Tiết Mạc Chược liền lùi bước.

- Thượng Quan lão tặc, ngày tàn của lão đến rồi.

Thượng Quan Nghi khoát tay:

- Tiết Mạc Chược! Lão phu định đến phóng thích mụ đây. Bọn võ lâm đã kéo đến tổng đàn Kim Tiền giáo rồi. Lão phu và mụ phải hợp nhau thôi. Chúng ta nên bỏ qua người hiềm khích mà lo đại cuộc cho Kim Tiền giáo.

Thượng Quan Nghi nói xong thì Tiết Mạc Chược ngửa mặt cười khằng khặc.

Mụ cắt tràng tiểu ngạo, nheo nhéo nói:

- Bọn võ lâm ngoài kia thì có gì đáng để bồn nương phải quan tâm mà hợp nhất với lão tặc chứ. Tự bồn nương cũng có thể giải quyết được bọn chúng mà... đâu cần đến lão tặc.

Thượng Quan Nghi lùi bước khi nghe Tiết Mạc Chược thốt ra câu này, lão miễn cưỡng nói: - Tiết Mạc Chược! Mụ hãy nghe lời lão phu một lần. Ngoài kia không chỉ có cao thủ võ lâm bạch đạo mà còn có cả Trương Quảng với Huyết tử lệnh.

Tiết Mạc Chược hừ nhạt rồi nói:

- Bồn nương đã nghe lão một lần rồi, đâu thể nghe lần thứ hai nữa. Với lại bồn nương cũng đang cần công lực hấp huyết tà công của lão để bồi bổ chân khí quý ảnh của mình.

Lão đừng nói thêm nữa.

- Lão phu đã hết lời với mụ rồi.

Thượng Quan Nghi nói dứt câu bất ngờ phát tác Hấp huyết thần chương võ đến Tiết Mạc Chước. Mụ không né tránh cũng không hề có hành động chống trả mà mặc nhiên để Hấp huyết chương của Thượng Quan Nghi võ vào thể pháp mình.

Chẳng có sấm chương phát ra cũng chẳng có dư kinh. Hấp huyết chương của Thượng Quan Nghi như thể dính chặt lấy thể pháp của Tiết Mạc Chước.

Thượng Quan Nghi há hốc miệng. Toàn thân lão có một màn huyết khí xuất hiện bao bọc, rồi màn huyết khí đó rào rào chuyển qua Tiết Mạc Chước. Khi màn huyết khí biến mất thì Thượng Quan Nghi chỉ còn là bộ khô cốt lâu ngày.

Y ngã xuống đất vỡ vụn ra thành từng khúc.

Đôi chân nhẵn của Tiết Mạc Chước sáng rực lên với màu tử quang xanh ròn.

Mụ nhìn xác Thượng Quan Nghi một lần nữa rồi chấp tay sau lưng quay bước chậm rãi theo địa đạo quay trở ra. Trong tâm tưởng của Tiết Mạc Chước hằn lên một ý niệm giết người.

Chương 58 - Hoạt Sát

Quần hào đồng loạt thôi bộ khi thấy Tiết Mạc Chước từ trong thạch môn bước ra.

Mụ vừa xuất hiện thì mùi tử khí phủ lấp cả không gian.

Trương Quảng, Lâm Trung Quân, Thử Ngọc và A Di cũng chau mày trước sự xuất hiện quá ư đột ngột của Tiết Mạc Chước.

Thấy quần hùng dù đông đúc mà vẫn thôi bộ e dè, Tiết Mạc Chước ngửa mặt cười khanh khách.

Mụ cắt ngang tràng tiểu ngạo, rọi đôi mắt tử quang hướng vào Trương Quảng: - Trương tiểu tử, bốn nương và người lại gặp nhau.

- Tại hạ đi tìm nương nương tất phải gặp nương nương chứ.
- Người tìm ta để quy đầu bốn nương hay có ý gì khác.
- Trước đây Trương Quảng đã thỉnh giáo võ công của nương nương, nay muốn thỉnh giáo lại một lần nữa.

- Lần trước tiểu tử không chết đã may mắn lắm rồi. Lần này thì người không có cơ hội như lần trước đâu. Ngoại trừ người hãy theo bốn nương.

Tiết Mạc Chước cười khẩy rồi nói:

- Bốn nương sẽ cho người làm đồng tử của bốn nương.

Trương Quảng khoát tay như thể có cả một bầy ruồi vô hình bay vào mặt chàng: - Không không...

- Người không nhận?
- Tất nhiên là không nhận rồi, bởi vì tại hạ đâu có cùng hạng người với Chu Kiến Văn...

Ha... Nhắc đến Kiến Văn, sao tại hạ không thấy y đâu hết vậy.

- Bốn nương đã ăn tim gã rồi.

Lời nói của Tiết Mạc Chước thật dừng dưng và lạnh lùng. Trong khi quần hùng thì rùng mình. Còn Trương Quảng thì há hốc miệng. Thử Ngọc nắm lấy tay chồng.

Nàng lộ vẻ bồi hồi lẫn sửng sốt.

Trương Quảng nói:

- Mụ ăn tim cả tình lang của mình?
- Có sao đâu! Nếu người không chịu làm đồng tử của bốn nương không chừng bốn nương ăn cả trái tim của người đó.

Mụ nói dứt câu, điểm một nụ cười giả lả. Thà mụ đừng cười mỉa, khuôn mặt còn dễ nhìn hơn, khi nụ cười mỉa hiện trên môi Tiết Mạc Chước, bộ mặt của mụ càng gớm ghiếc vô cùng.

Trương Quảng lắc đầu nói:

- Nương nương, tại hạ thú thật với nương nương. Tm của tại hạ vừa đắng vừa cứng ăn chẳng ngon lành gì đâu. Nhưng nếu nương nương muốn ăn thì Trương Quảng rất sẵn sàng giao trái tim của mình cho nương nương, nhưng phải với một điều kiện.

- Điều kiện gì?

Trương Quảng giả lả cười:

- Nương nương tiếp nhận một chiêu của tại hạ với nương tử Giáng Thê Ngọc đây.

Tiết Mạc Chước cười khẩy rồi nói:

- Một chiêu?

Trương Quảng gật đầu Tiết Mạc Chước nói:

- Không chỉ một chiêu mà mười chiêu bốn nương cũng tiếp.

- Tại hạ rất hân hạnh được tiếp chiêu với nương nương.

Trương Quảng nhìn sang Thê Ngọc:

- Thê Ngọc! Đây là lúc huynh và muội phải dùng đến Huyết lệnh võ lâm.

- Muội hồi hộp quá, nếu như Huyết lệnh không khắc chế được mụ ma đầu này thì sao?

Trương Quảng mỉm cười nói:

- Huyết lệnh là báu vật trấn võ của võ lâm tất có thể khắc chế được mụ ma đầu đây.

Nếu như không khắc chế được mụ... Muội biết phải làm gì rồi.

- Theo ý huynh.

- Đâu vì là thượng sách.

- Còn bao nhiêu người ở đây?

- Họ cũng có chân như huynh và muội.

Tiết Mạc Chước nhìn Trương Quảng và Thê Ngọc song hành tiến ra trước mặt mình.

Tiết Mạc Chước buột miệng nói:

- Hai người cũng rất xứng đôi vừa lứa đây chứ. Hai người sẽ được chết để sánh bước xuống cõi a tỳ.

- Nếu nương nương đi trước dọn đường cho tại hạ thì hay biết mấy.

- Bốn nương chỉ có thể tiễn hai người đi.

Mụ gần giọng nói:

- Trương tiểu tử, hãy dùng đến Huyết lệnh võ lâm đi.

Câu nói này của Tiết Mạc Chước khiến Trương Quảng giật mình. Chàng nghĩ thầm: - Mụ biết mình sẽ dùng đến Huyết lệnh mà vẫn tự thị như vậy ư?

Ý niệm đó trôi qua, Trương Quảng nghiêm mặt nói:

- Sao nương nương biết tại hạ sẽ dùng đến Huyết lệnh võ lâm.

- Thượng Quan lão tặc nói với bốn nương.

Trương Quảng thở phào một tiếng:

- Hóa ra là vậy, nương nương nghĩ huyết lệnh lợi hại không?

- Bốn nương không biết. Nhưng bốn nương tin Huyết lệnh của người không thể bị được với “Thi pháp nhứt đại tà công” của bốn nương.

Trương Quảng cau mày:

- Thi pháp như đại tà công! Nghĩa là nương nương đã luyện tà công này trong mộ địa.

Đề tụ thành thi pháp “Nhứt đại tà công” nương nương phải sống với xác chết, ăn thịt xác chết.

Đôi chân mày Mạc Chước cau lại:

- Tiểu tử, sao ngươi biết điều đó.

- Tại hạ có nghe sư tôn nói đến võ công thi pháp của nương nương, luyện thi pháp Nhứt đại tà công, nếu chẳng may bị tẩu hỏa nhập ma nương nương sẽ hóa thành cương thi... Người có biết không?

- Bốn nương đang muốn đạt đến cảnh giới Cương thi đại pháp để được trường sinh bất tử.

Khắc chế được cái chết là đã trường sinh bất tử rồi.

Trương Quảng lắc đầu:

- Thảo nào khi gần nương nương thì lại ngửi được mùi tử khí nồng nặc. Cổ nhân có câu hữu xạ tự nhiên hương. Hương thơm khi còn thì thích, chứ mùi hôi của nương nương thì chẳng thể nào ngửi được.

- Tiểu tử... Hối đó... Người đã xúc phạm bốn nương rồi đó.

- Đẳng nào thì tại hạ và nương nương cũng giáo nhận một chiêu quyết định thắng bại.

Giờ thì nói cho biết, nếu không nói hết điều mình suy nghĩ thì khi nương nương chết rồi tại hạ đâu còn nói gì được nữa.

- Thế thì người nói hết đi.

- Nương nương học thi pháp nhứt đại tà công ở đâu... Còn có người nào thụ học tà công đó nữa không? Trong giang hồ bất cứ người nào muốn trở thành thiên hạ vô địch cũng đều muốn học thi pháp nhứt đại tà công.

Mộ cười khẩy rồi nói tiếp:

- Trương tiểu tử, ngươi muốn học ư? Nếu muốn vậy thì hãy bước san đây rửa chân cho bốn nương, nhận làm đồng tử. Bốn nương hứa sẽ truyền thụ tâm pháp cho ngươi.

Trương Quảng lắc đầu:

- Không không... Tại hạ hỏi nương nương để biết xem còn ai học thứ công phu tà đạo đó không để tiêu diệt đây mà. Chỉ một mình nương nương thụ học thì pháp nhưt đại tà công...

Tại hạ gánh phần nào rồi.

- Người nói thế có ý gì?

Trương Quảng giả lả cười:

- Tại hạ không có nhiều thời gian để đi săn lùng quý nhân, bởi tại hạ còn để dành thời gian cho bản thân nữa, nhất là với nương tử của tại hạ.

Hai hàm răng của Tiết Mạc Chước bất giác mím lại.

- Trương tiểu tử, người xuất thủ được rồi đó.

Trương Quảng nhìn sang Thê Ngọc:

- Âm dương hợp bích.

Hai người đồng loạt bắt ấn huyết rồi áp tay vào nhau.

Ngay lập tức một khối cầu ngũ sắc xuất hiện bao bọc lấy Trương Quảng và Thê Ngọc.

Tiết Mạc Chước nói:

- Các người làm trò trẻ nít hù dọa bọn nương ư?

Mụ nói dứt câu, vận hóa ngay Thi pháp nhưt đại tà công. Toàn thân mụ xuất hiện màn tử khí xanh lè bao bọc.

Khối cầu khí ngũ sắc bao bọc lấy Trương Quảng và Thê Ngọc từ từ bốc lên cao. Nó lơ lửng trên không trung ở độ cao mười bộ trông thật kỳ ảo.

Tiết Mạc Chước đánh mặt hú lên một tiếng lồng lộng.

Cùng với tiếng hú đó, hai đạo tử quang xanh rờn phát ra, công trực diện vào quả cầu.

- Âm...

Tiếng sấm nổ ran trên không trung làm chấn động cả càn khôn.

Quần hùng thót tim giật mình những tưởng đầu Trương Quảng lẫn Thê Ngọc tan ra như xác pháp sau khi hứng trọn hai đạo tử quang của Tiết Mạc Chước. Nhưng sau tiếng sấm đó, quả cầu vẫn không hề có sự biến đổi nào.

Tiết Mạc Chước giật mình khi thấy hai đạo tử quang của mình chẳng phá vỡ được quả cầu ngũ sắc kia.

Mụ còn đang bấn loạn bởi hiện tượng nguyên trạng của quả cầu ngũ sắc thì quả cầu ngũ sắc chợt vỡ tung ra.

Quần hùng ồ lên một tiếng. Họ những tưởng đầu đến lúc này Trương Quảng và Thê Ngọc mới vong mạng thì bất thành linh hai ánh vàng nhạt hình lưỡi kiếm, xoáy tròn lấy nhau cắt xuống Tiết Mạc Chước.

Mọi người hoa cả mắt chẳng nhìn thấy gì.

Khi thân nhân của quần hùng trở lại bình thường thì Trương Quảng và Thử Ngọc đã đứng sừng sững ngay trước mặt họ, tay trong tay. Bên kia Tiết Mặc Chước đứng phồng ra như pho tượng rồi từ từ tách ra làm hai, chẳng khác nào thanh củi bị bổ đôi.

Trương Quảng và Thử Ngọc nhìn lại quần hào. Chàng từ tốn nói: - Chư vị anh hùng hào kiệt, cái chết của Tiết Mặc Chước hôm nay là lời cảnh cáo cho những ma đầu muốn độc bá thiên hạ, muốn tắm máu võ lâm bằng võ công. Tại hạ và Thử Ngọc hy vọng sẽ không có lần thứ hai dùng đến “huyết lệnh” thực thi lệnh tử.

Chàng nhìn lại Thử Ngọc:

- Ngọc muội... chúng ta đi thôi.

A Di bước vội đến:

- Trương Quảng...

Trương Quảng mỉm cười từ tốn nói:

- A Di... Trương Quảng muốn nàng đi theo Lâm huynh. Huynh ấy cần một người như A Di.

Lâm Trung Quân nhìn chàng mỉm cười:

- Ta thì muốn theo Trương đệ đệ.

Trương Quảng lắc đầu:

- Theo Trương Quảng? Huynh sẽ làm người thừa.

Quần hào đồng loạt quỳ xuống xướng lên.

- Võ lâm minh chủ.

Họ xướng xong, sụp lạy thì Trương Quảng nắm tay Thử Ngọc. Hai người đồng loạt thi triển khinh công thượng thặng lao vút đi bỏ lại sau lưng sự ngưỡng mộ thái quá của quần hùng võ lâm.

- Đại ca! huynh đưa muội đi đâu?

- Hai sự lựa chọn, huynh dành cho muội.

- Huynh nói đi.

- Một về Minh Thần cung, hai về Thiên Vân trang. Muội được quyền chọn.

Nàng dừng bước nhìn chàng:

- Huynh đoán xem muội sẽ chọn về đâu nào.

Trương Quảng nhìn thẳng vào mắt nàng:

- Thiên Vân Trang.

- Muội chưa nói, huynh đã biết rồi.

Nàng nói xong ôm chầm lấy chàng.

Ánh tà dương rọi lên hai người, kết bóng họ lại làm một, khởi sự cho một

cuộc sống khác, với nhiều niềm hạnh phúc và hoan hỷ.